

ТЕРИ ГУДКАЙНД ЛАВИНЕН ОГЪН

Част 11 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Невена Кръстева, 2005

chitanka.info

*На Винсът Касела, човек с вдъхновяващ интелект,
находчивост, сила и кураж... и приятел, на когото винаги
мога да разчитам.*

ПЪРВА ГЛАВА

— КРЪВТА НЕГОВА ЛИ Е? — попита някаква жена.

— Да, боя се, че почти цялата е негова — отвърна друга.

Докато Ричард полагаше всички усилия да се съсредоточи върху необходимостта да остане в съзнание, задъханите гласове достигаха до слуха му като че от огромно разстояние. Не знаеше кои са тези жени. Предполагаше, че ги познава, но точно в момента май нямаше голямо значение кои са.

Усещаше смазваща болка в лявата част на гръдния кош и неистова нужда от въздух и това го докарваше до ръба на паниката. Поемането на всяка следваща глътка въздух отнемаше цялата му енергия.

Но имаше нещо, което го терзаше несравнимо повече.

Понечи да изрази гласно влудяващата го тревога, но вместо думи от гърлото му се изтръгна само немощен стон. Стисна ръката на жената до себе си, отчаяно желаше да ги накара да спрат, да го изслушат. Тя не разгълкува правилно жеста му и подкани мъжете, които носеха Ричард, да побързат, макар те и бездруго да драпаха задъхани по стръмната камениста пътека, която лъкатушеше между сенчести борове. Стараеха се да го носят възможно най-щадящо, но без да забавят ход.

Някъде наблизко в притихналата утрин изкукурига петел — сякаш, за да оповести началото на ден като всеки друг.

Ричард наблюдаваше трескавата активност около себе си с особено чувство на отстраненост. Единственото, което му се струваше истинско, беше болката. Някой някога му беше казал, че когато човек умира, колкото и народ да има около него, той си отива от този свят сам. Точно така се чувстваше и сега — сам.

Излязоха от гъстата гора и поеха през високи треви, сред които само тук-там стърчеше по някое дърво. Докато минаваха под кичеста зелена корона, Ричард мярна между клоните късчета облачно оловно

сиво небе, от което сякаш всеки миг щяха да се излеят тонове вода. Сега най-малко му трябваше дъжд. Дано да се размине.

Все така тичайки, скоро мъжете приближиха малка къщурка с грубо сковани стени от дървени талпи. После се показа и лъкатушеща ограда за добитък, избледняла до сребристо сиво. Пред краката им се разхвърчаха подплашени пилци. Някой крещеше заповеди. Ричард беше дотолкова погълнат от усилията да остане в съзнание и да не се поддаде на болката, докато го носеха, че едва сега забеляза преbledнелите, втренчени в него физиономии. Имаше чувството, че някой го дере жив.

Сюрията народ се изсипа през тясната вратичка и попадна в мрачна стаичка.

— Насам — извика едната жена. Ричард с изненада установи, че е Ничи. — Сложете го ей тук, на масата. Бързо!

Той чу как някой разчисти масата с един жест, изтракаха тенекиени съдове. Разни неща изпопадаха на пода и се изтърколиха към ъглите. Някой отвори кепенците с трясък, за да вкара повече светлина в сумрачното помещение.

Къщата явно беше запусната ферма. Стените и бяха опасно наклонени, сякаш готови да се срутят всеки миг. Лишена от одухотворяващото присъствие на хората, които я бяха превърнали в свой дом, тя имаше вид на гробница.

Мъжете го носеха за краката и ръцете. Повдигнаха го внимателно и го положиха върху грубата дървена маса. Ричард би предпочел да не диша, за да уталожил ужасната болка, която го пронизваше някъде вляво. От друга страна обаче, отчаяно се нуждаеше от въздуха, който явно нямаше сили да поеме.

А той му бе нужен, за да може да говори. Небето бе раздрано от светкавица. Миг по-късно изтреця и гръмотевицата.

— Добре, че намерихме подслон, преди да е заваляло — рече един от мъжете.

Ничи кимна разсеяно и се наведе още по-ниско над Ричард, пръстите и трескаво обходиха гръдния му кош. Той изкрещя, гърбът му се изви на дъга над тежката дървена маса, тялото му инстинктивно се дръпна от пръстите, които му причиниха допълнителна болка. Другата жена реагира мигновено и го натисна за раменете, за да го задържи на място.

Той пак понечи да каже нещо. Думите аха да излязат от устата му, но в гърлото му бликна слюзеста кръв и го задави. Ричард се разкашля яростно, съсредоточен върху поредния опит да си поеме нова драгоценна глътка въздух.

Жената, която го държеше за раменете, извърна главата му настрани.

— Плюй! — заповяда му, надвесена над него.

При мисълта, че няма да успее да си поеме дъх, изпита изпепеляващ страх. Затова реши да се вслуша в съвета и. Тя бръкна с пръсти в устата му, за да отвори път на въздушната струя. С нейна помощ той най-сетне успя да се изкашля и изплю достатъчно кръв, за да освободи място за жизнено необходимата му глътка въздух.

Докато пръстите на Ничи опипваха мястото около стрелата, която стърчеше от гърдите му, от устата и се изтръгна ядна ругатня.

— Добри духове — отпрати тя тиха молитва, докато разкъсваше подгизналата от кръв риза, — дано не съм закъсняла.

— Беше ме страх да извадя стрелата — рече другата жена. — Кой знае какво можеше да стане... не знаех дали трябва..., затова реших да не я вадя и да разчитам, че ще те намеря.

— Благодаря се, че не си се опитала да я извадиш — прошепна Ничи, докато ръката и се плъзгаше под гърба на Ричард, който продължаваше да се гърчи от болка. — Досега да е мъртъв.

— Но ти ще го излекуваш, нали? — прозвуча повече като молба, отколкото като въпрос.

Ничи не каза нищо.

— Ще го излекуваш — този път думите се процедиха през здраво стиснати зъби.

По заповедния тон Ричард разбра, че другата жена до него е Кара и при това е изгубила търпение. Не остана време да и каже преди атаката. Да, тя сигурно знае. Но ако наистина знае, защо не му каже? Защо не го успокои?

— Ако не беше той, щяха да ни сварят неподготвени — обади се един от мъжете, който стоеше по-встрани. — Той ни спаси, като подмами в засада ония войници, дето ни дебнеха, за да ни нападнат.

— Сега е наш ред да му помогнем — додаде друг.

Ничи махна нервно с ръка.

— Всички вълн! Стаята и бездруго е малка. А и точно в момента нямам никакво време и не мога да си позволя да се разсейвам. Трябва ми тишина и спокойствие.

Отново светна мълния, сякаш добрите духове се опитваха да и отнемат онова, от което толкова се нуждаеше. Последвалата гръмотевица избоботи тежко и издълбоко — залог за приближаващата буря.

— Нали ще пратиш Кара да ни каже, когато има новини? — попита друг от мъжете.

— Да, да, хайде вървете.

— И се погрижете да не ни изненадат други войници — подвижна Кара след тях. — Ако видите някой, внимавайте да не ви забележи. За нищо на света не бива да ни намерят тук. Не точно сега.

Мъжете и обещаха да си отворят очите на четири. Вратата се отвори и по олющените стени плъзна мъглива светлина. Мъжете се отправиха навън един по един и сенките им затанцуваха като призраци върху нея, сякаш излизаха не хора, а привидения.

Пътюм единият докосна Ричард по рамото в знак на съпричастност, а и за да му вдъхне кураж. Лицето му се стори смътно познато. Не беше виждал тези хора доста отдавна. Хрумна му, че това не е повод за среща. Мъжете затвориха вратата след себе си и светлината угасна, в стаята настъпи полумрак, нарушаван единствено от бледия сноп слънчеви лъчи, които се процеждаха през малкото прозорче.

— Нали ще го излекуваш, Ничи? — повтори тихо Кара.

Ричард тъкмо отиваше да се срещне с Ничи, когато войска, изпратена да потуши бунтовете срещу бруталното управление на Императорския орден, случайно попадна н скрития му бивак. Първата му мисъл, миг преди да го нападнат войниците, беше, че трябва да намери Ничи. В тъмата на смъртната му тревога проблесна слаба искрица Ничи ще му помогне.

А сега трябваше да я накара да го изслуша.

Щом тя се надвеси над него и пъкна ръка под гърба му явно се опитваше да разбере докъде е проникнала стрелата и дали е пробила цялото му тяло, Ричард успя да я сграбчи за рамото. Забеляза, че ръката му блести от кръв. Закашля се и усети как друга топла струйка шурва по бузата му. Сините и очи се обърнаха към него.

— Всичко ще бъде наред, Ричард. Лежи си спокойно.

Той понечи да я дръпне още по-близо до себе си и над другото и рамо се плъзна кичур руса коса.

— Тук съм. Спокойно. Няма да те изоставя. Лежи си, само не мърдай. Всичко е наред. Ще ти помогна.

Колкото и старателно да криеше паниката си, лицето и издаваше всичко. Въпреки утешителната усмивка очите и блестяха от сълзи. Тогава той разбра, че раната му може би надхвърля лечителските и способности.

Значи е още по-важно да я накара да го изслуша.

Отвори уста, за да и каже. Не му достигаше въздух. Зъбите му затракаха. Налагаше се да се бори за всеки следващ дъх, а на всичкото отгоре му беше и студено. Не, не може да умре — не тук, не сега. В очите му залютяха сълзи. Ничи нежно го натисна към масата.

— Господарю Рал! — обади се Кара. — Не мърдай, моля те. — Откъсна ръката му от черната рокля на Ничи и я притисна здраво до себе си. — Ничи ще се погрижи за теб. Ще се справиш. Само лежи, без да мърдаш, и я остави да направи, каквото е нужно, за да те излекува.

За разлика от русата коса на Ничи, която падаше свободно по гърба и, косата на Кара бе сплетена в стегната плитка. Макар Ричард да знаеше, че Морецицата е ужасно притеснена, поведението и си оставаше властно и самоуверено, а в изражението на лицето и и в непреклонните и сини очи личеше сила на волята. Точно в този момент тези нейни качества бяха за Ричард твърдата почва, върху която да стъпи, за да се измъкне от плаващите пясъци на ужаса.

— Стрелата не го е пронизала през цялото тяло — обяви Ничи, като издърпа ръката си изпод гърба му.

— Нали ти казах. Все пак е успял да я отклони с меча. Това е добре, нали? По-добре е, че не е пронизала и гърба му, а?

— Не е по-добре.

— Моля? — Кара се приближи до Ничи. — Да не би да твърдиш, че би било по-добре да го беше пронизала целия?

Ничи погледна Кара.

— Острието на стрелата е като кука. Ако беше излязло от другата страна или поне беше приближило повърхността, щяхме да счупим задния край и да я изкараме през гърба.

Не се впусна да и обяснява в подробности какво трябваше да сторят сега.

— Вече не кърви толкова лошо — подметна Кара. — Поне това овладяхме.

— Отвън — може би. Но кръвоизливът в гърдите му продължава, левият му дроб е пълен с кръв.

Този път Кара сграбчи Ничи за роклята.

— Но ти ще направиш нещо. Ще...

— Разбира се — изръмжа Ничи и се изтръгна от хватката и. Ричард изохка. Пълноводният поток на паниката му заплашваше да го погълне.

Ничи постави другата си ръка на гърдите му, за да му покаже, че не бива да се движи, а може би в знак на съчувствие.

— Защо не излезеш навън при другите, Кара?

— Няма да стане, така че по-добре не си хаби приказките, ами се залавяй за работа.

Ничи я измери с бърз поглед и като се извърна към ранения, стисна стърчащата от гърдите му стрела. Ричард усети как магията и се плъзва по пръчката и внимателно обхожда пътя на стрелата навътре в тялото му. Почувства характерната сила на Ничи, която усещаше не за първи път и познаваше не по-зле от гладкия и като коприна глас.

Беше наясно, че няма никакво време за губене. Започне ли веднъж процесът на лечението, никой не можеше да каже след колко време ще се събуди... ако изобщо се събуди.

Събрал цялата си сила, Ричард се протегна и сграбчи Ничи за яката. Надигна се към лицето и, като същевременно дръпна и нея към себе си, за да може тя да го чуе.

Трябваше да я пита дали знаят къде е Калан. Ако се окажеше, че не знаят, щеше да се наложи да помоли Ничи за помощ, за да я намерят.

Успя да пророни една-единствена дума.

— Калан — прошепна и с това всичките му сили се изчерпаха.

— Добре, Ричард, хубаво. — Тя го хвана за китките и освободи яката си. — Чуй ме. — Притисна го обратно към масата. — Чуй ме. Няма време. Трябва да се успокоиш. Не мърдай. Просто се отпусни и ме остави да си върша работата.

Отметна косата му назад и нежно допря длан до челото му, докато с другата си ръка стискаше проклетата стрела.

Ричард отчаяно копнееше да я спре, да я накара да го изслуша, да и обясни, че трябва да намери Капан. В следващия миг усети гъделичкането на магията, която скова тялото му в нетърпима болка.

В гърдите му нахлу сила, която го парализира.

Видя лицата на Кара и Ничи над себе си.

В следващия миг стаята потъна в непрогледна тъмнина.

Ничи го бе лекувала и преди. Той познаваше добре нейната сила. Този път имаше нещо различно. Нещо опасно различно.

Кара ахна.

— Какво правиш!

— Правя, каквото е нужно, за да го спася! Няма друг начин.

— Но не може да...

— Ако предпочиташ да го оставя да попадне в прегръдката на смъртта, кажи. В противен случай ме остави да направя, каквото трябва, за да го видим отново сред нас.

Кара хвърли бърз поглед на пламналото лице на Ничи, въздъхна и кимна.

Ричард посегна към китката на Ничи, но Кара успя да го хване първа и го залепи обратно за масата. Пръстите му намериха металната нишка по дръжката на меча му, която изписваше думата „истина“. Повтори името на Калан, но този път от устните му не се изтръгна нито звук.

Смръщила чело, Кара се наведе към Ничи.

— Чу ли го какво каза?

— Не знам. Май някакво име, Калан, струва ми се. Ричард се опита да изкрещи „да“, но успя да произведе само дрезгав стон.

— Калан ли? — попита Кара. — Коя е Калан?

— Представа нямам — промърмори Ничи и се съсредоточи върху действията си. — Явно е изпаднал в делириум от загубата на кръв.

В тялото на Ричард внезапно нахлу такава болка, че изобщо не успя да си поеме дъх.

За пореден път блесна светкавица и изтрещя гръмотевица, този път последвани от проливен дъжд, който забарабани по покрива.

Въпреки усилията му да остане в съзнание лицата на двете жени, които се бяха надвесили над него, потънаха в мрак.

Той успя да прошепне името на Калан още един последен път, преди магията на Ничи да се излее в тялото му с цялата си мощ.

Светът се разпадна и се превърна в небитие.

ВТОРА ГЛАВА

ДАЛЕЧНИЯТ ВОЙ НА ВЪЛК събуди Ричард от мъртвешки сън. Самотният глас отекна над планините, но не получи отговор. Ричард лежеше настрани, обгърнат от призрачната светлина на лъжливо утро, лениво заслушан, притаен в очакване на ответен вой, който така и не се чу.

Колкото и да се мъчеше, явно не можеше да задържи очите си отворени за повече от един кратък миг, колкото да изтупти сърцето му, камо ли да събере енергия, достатъчна, за да повдигне глава. В мъглявината на сумрака като че се поклащаха уродливи клони. Странна работа — да го събуди нещо толкова обикновено като далечен вълчи вой.

Спомни си, че третата нощна смяна се падна на Кара. Сигурно всеки момент ще дойде да ги събуди. С неистово усилие събра сили, за да се обърне на другата страна. Прииска му се да докосне Калан, да я прегърне, да заспи отново близо до нея и да прекарат заедно оставащите им няколко минути до събуждането. Но мястото до него се оказа празно.

Калан я нямаше.

Къде може да е? Къде ли е отишла? Може да се е наспала и да е отишла при Кара да си побъбрят.

Ричард седна. Инстинктивно провери дали мечът му си е на мястото. Пръстите му бяха посрещнати от успокояващото усещане за гладкост на ножницата, съчетано с релефната повърхност на ефеса. Мечът лежеше на земята до него.

Ричард долови тихия ромон на бавен, напоителен дъжд. Спомни си, че поради някаква причина се бе надявал да не завали.

Но след като вали, защо не усеща дъжда? Защо лицето му е сухо? Защо по земята наоколо няма нито капка?

Изправи се и разтърка очи, опита се да дойде на себе си, да проясни замъгленото си съзнание и да събере разпилените си мисли. Взря се в мрака и разбра, че не се намира под открито небе. На слабата

сивкава светлина, която се процеждаше през едничкото прозорче, видя, че лежи в запусната стая. Миришеше на влажно дърво и гнилоч. Мазилката на отсрещната стена беше олющена, в долния и край се виждаше огнище с тлеещи въглини. От едната страна над пещта беше окачена опушена дървена лъжица, на пода край другата бе опряна доста проскубана метла. С изключение на това, в стаята нямаше други лични вещи, които да подсказват що за хора живеят тук.

До зазоряване имаше още време. Ритмичното тропотене на дъждовните капки по покрива беше залог, че през този студен и влажен ден няма никакъв шанс за слънце. Освен през няколкото дупки на тавана вода се процеждаше и покрай комина, така че мърлявата мазилка придобиваше още по-окаян вид.

Видът на стените, огнището и тежката дървена маса пробуди в главата му откъслечни спомени.

Гласкан от необходимостта да разбере къде е Калан, Ричард се изправи, олюлявайки се, лявата му ръка инстинктивно се притисна в болезнената област встрани на гърдите, другата му ръка намери опора в ръба на масата.

Чула раздвижване в сумрачната стая, Кара трескаво скочи от един стол наблизко.

— Господарю Рал!

Той видя, че мечът му лежи на масата. Но нали си помисли...

— Господарю Рал, ти се събуди! — Въпреки недостатъчната светлина Ричард забеляза триумфалното изражение на Кара. Не пропусна да обърне внимание и на факта, че е облечена с червената си кожена униформа.

— Чух вълчи вой и се събудих.

Кара поклати глава.

— Аз седях ето тук, будна, и те наблюдавах. Никакъв вълк не е вил. Сигурно си сънувал. — Усмивката се върна на лицето и. — Изглеждаш по-добре!

Той си спомни, че не можеше да си поеме дъх, че не му достигаше въздух. Реши да опита и вдиша енергично — никакъв проблем. Призрактът на ужасната болка все още витаеше в спомена му, но усещането избледняваше.

— Да, мисля, че съм добре.

В съзнанието му нахлуха разпокъсани спомени. Видя се да седи сам, неподвижен, облян от демоничните първи лъчи на зората, когато откъм дърветата се изля огромната черна вълна на Императорския орден. Не можеше да забрави дивия им устрем, застрашително вдигнатите оръжия. Последва дъжд от стрели, продължиха да прииждат хора.

Ричард повдигна предната част на ризата си и огледа тялото си — нямаше рана и това му се стори странно.

— Ризата ти е съсипана — заобяснява Кара, забелязала обърканото му изражение. — Ние те изкъпахме, избръснахме те, после ти облякохме чиста риза.

Ние. Местоимението се извиси над всички други думи в съзнанието му. Ние. Кара и Калан. Сигурно това има предвид.

— Къде е тя?

— Кой?

— Калан — отвърна той и се отдалечи от масата. — Къде е?

— Калан ли? — Лицето и се изкриви в предизвикателна гримаса. — Коя е Калан?

Ричард въздъхна облекчено. Кара едва ли щеше да го баламосва така, ако с Калан се беше случило нещо — в това беше убеден. На мястото на ужаса му се плъзна приятно топло чувство на облекчение, примесено с лека умора. Значи Калан е в безопасност.

Дяволитата физиономия на Кара развесели и него. Обичаше да я вижда засмяна — може би защото не се случваше често. Обикновено, когато Морещица се усмихнеше, това бе встъпление към нещо не съвсем приятно. Това се отнасяше и за случаите, в които обличаше червената си униформа.

— Калан — включи се в играта Ричард, — нали се сещаш, жена ми. Къде е, викам?

Кара сбърчи нос в нетипична за Морещица кокетна гримаса. Подобно изражение стоеше толкова странно на лицето на Кара, че не само го изненада, ами го накара да се засмее от сърце.

— Жена ти ли? — провлечено попита тя. — Виж, това вече е нещо ново: Господарят Рал си взел жена!

Фактът, че стана Господарят Рал, владетел на Д'Хара, сегиз-тогиз продължаваше да му изглежда нереален. Това бе титла, за която

обикновен горски водач, израсъл в планините на далечната Западна земя, не би могъл да копнее и в най-дръзките си мечти.

— Е, все някой от нас трябваше да е пръв. — Отри с ръка челото си, още се чувстваше леко сънлив и замаян. — Та къде, казваш, е тя?

— Калан, значи. — Усмивката на Кара грейна. Килна глава към него и повдигна вежда. — Жена ти.

— Да, точно така — Калан, жена ми — повтори Ричард. Отдавна се беше научил да не доставя на Кара удоволствието да и показва, че е забелязал закачливите физиономии, които му прави. — Помниш я, надявам се: умна, стройна, със зелени очи и дълги коси. И, разбира се, най-красивата жена, която някога съм виждал.

Кара изопна гръб и скръсти ръце, при което кожената и униформа проскърца.

— Искаш да кажеш — най-красивата жена, ако не броим мен, разбира се. — Когато се усмихна, в погледа и проблесна искрица. Той не налага стръвта.

— Както изглежда, Господарят Рал си е поспал хубавичко и е сънувал доста интересен сън. Е, все пак спа доста време — въздъхна накрая Кара.

— Доста време ли?

— Ами да, минаха цели два дни, откакто Ничи те излекува.

Ричард прокара пръсти през косата си.

— Два дни... — повтори той, опитвайки се да скърпи парчетата от спомените си. Играта на Кара започваше да му омръзва. — Няма ли да ми кажеш къде е тя?

— Жена ти ли?

— Да, жена ми. — Ричард заби юмруци в хълбоците си и се наведе към Морещицата, която започваше да го отегчава. — Нали се сещаш, Майката Изповедник.

— Майката Изповедник! Виж ти, виж! Е, Господарю Рал, поне като сънуваш, не си играеш на дребно. Красива, умна, че и Майка Изповедник отгоре на всичко. — Кара се наведе и го изгледа закачливо. — И сигурно е лудо влюбена в теб, а?

— Кара...!

— О, стига вече. — Вдигна ръка, за да го прекъсне и внезапно стана сериозна. — Ничи заръча да я извикам, ако се събудиш. При това беше доста настоятелна. Каза, че ако се събудиш, трябва да те

прегледа. — Кара се запъти към едничката затворена врата в дъното на помещението. — Заспа преди два-три часа, но каза да я събудя непременно, ако при теб има развитие.

Почти веднага след като Кара потъна в задната стаичка, от тъмнината изскочи Ничи и застина на прага.

— Ричард!

Преди той да е успял да каже нещо, Ничи, в чиито ококорени очи личеше неприкрито облекчение от факта, че го вижда жив, се хвърли към него и го сграбчи за раменете, сякаш той бе добър дух, долетял в света на живите, и сега само здравата и хватка можеше да го задържи тук.

— Толкова се тревожех! Как си?

Тя изглеждаше толкова изтощена, колкото се чувстваше самият той. Буйната и руса коса не беше разресана, явно си беше легнала направо с черната рокля. Но вместо да я загрози, неугледният и вид само подчертаваше изисканата и красота.

— Ами май съм добре, като изключим, че съм изморен и ми се вие свят, въпреки че както спомена Кара, доста съм поспал.

Ничи махна с изящната си ръка.

— Това е нормално. Трябва ти още малко пълноценна почивка и ще възстановиш силите си напълно. Изгуби доста кръв. На тялото ти му е нужно време.

— Ничи, трябва да...

— Шшт! — прекъсна го тя и като долепи едната си ръка до гърба му, натисна гърдите му с другата. Съсредоточено сбърчи чело.

Макар на пръв поглед да изглеждаше горе-долу на неговата възраст, най-много година-две по-възрастна, тя бе живяла доста дълго време като Сестра на светлината в Двореца на пророците, зад чиито стени хората остаряват с друго темпо. Фините маниери на Ничи, проницателните и сини очи и уникалната и потайна усмивка — неизменно придружена от прям поглед, фиксиран право в очите му — отначало го разсейваха, после започнаха да го смущават, но впоследствие свикна с тях.

Ричард усети силата на Ничи, изтекла между ръцете и, да прониква дълбоко в гърдите му. Усещането не беше особено приятно. Сърцето му трепна. Като че ли му се повдигна, вълната премина през цялото му тяло.

— Ще се получи — промърмори тя на себе си. После го погледна в очите. — Кръвоносните съдове са здрави и силни. — Почудата в очите и му показва, че през цялото време се е съмнявала в успеха си. На устните и свенливо изпълзя успокояващата и усмивка. — Трябва ти още почивка, Ричард, но нещата вървят добре — даже страхотно.

Той кимна, зарадван да чуе, че е здрав, въпреки че в гласа и определено се долавяше изненада. Но сега трябваше да успокои и другите си тревоги.

— Къде е Калан, Ничи? Тази сутрин Кара явно я е прихванало нещо, та не ще да ми каже.

Ничи явно не разбираше за какво става въпрос.

— Кой?

Ричард я стисна за китката и махна ръката и от рамото си.

— Какво става? Да не би да е ранена? Къде е?

Кара сведе глава към Ничи.

— Докато е спал, Господарят Рал си е сънувал съпруга.

Ничи изгледа Кара учудено.

— Съпруга ли?

— Помниш ли онова име, дето го бълнува, докато ти го лекуваше? — Кара се усмихна съзаклятнически. — Ами, оказа се, че се е оженил за нея в съня си. Тя е красива и, разбира се, умна.

— Красива — примигна Ничи насреща и. — И умна.

— И, не на последно място, е Майката Изповедник — повдигна вежда Кара.

— Майката Изповедник! — повтори изумена Ничи.

— Достатъчно — прекъсна ги Ричард и пусна ръката на Ничи. — Наистина прекалихте. Къде е тя?

И двете мигновено разбраха, че благосклонното му чувство за хумор се е изпарило. Острите нотки в тона му и най-вече огненият му поглед ги накараха да млъкнат.

— Ричард — внимателно подхвана Ничи, — ти беше ранен доста зле. В един момент даже се съмнявах, че... — Закачи един непокорен кичур коса зад ухото си. — Виж, когато някой пострада толкова зле, е възможно въображението да му изиграе номер. Нормално е. И друг път съм била свидетел. Стрелата, с която те уцелиха, ти пречеше да дишаш. Липсата на въздух... все едно се давиш във вода... получава се...

— Какво ви става на вас двете? Кажете ми — какво става тук? — Ричард тотално се обърка. Сърцето му препускаше лудо. — Ранена ли е? Кажете ми!

— Ричард — подхвана Ничи кротко, с явното желание да го усмири, — тази стрела мина опасно близо до сърцето ти. Ако те беше уцелила там, нямаше да мога да направя нищо. Все пак не мога да възкресявам мъртвите. Макар да пропусна сърцето ти, тя причини доста бели. Обикновено хората не оцеляват след такава тежка рана. Такава травма не се лекува по традиционния начин. Изобщо не можеше и дума да става за каквито и да било други опити за изваждане на стрелата. Имаше вътрешен кръвоизлив. Нямах друг избор...

Изречението увисна във въздуха, тя го погледна право в очите. Ричард се наведе към нея.

— Какво си направила?

— Наложих се да използвам Субстрактивна магия — вдигна рамотя.

Сама по себе си Ничи бе могъща магьосница, но същинската и сила идеше от факта, че умееше да използва и силите на отвъдния свят. В един период от живота си тя се бе обрекла на тези сили. Тогава си заслужи прозвището Господарката на смъртта. Така че лечителството не бе основната и специалност.

Ричард застана нащрек.

— Защо?

— За да извадя стрелата от тялото ти.

— Извадила си стрелата със Субстрактивна магия, така ли?

— Нямаше време, а и не виждах друг начин. — Тя пак го стисна за рамото, макар този път с повече съчувствие. — Ако не бях предприела нещо, ти оставаха броени секунди живот. Наложих се.

Ричард погледна мрачното изражение на Кара, после плъзна очи към Ничи.

— Е, сигурно наистина е било наложително. Обяснението и звучеше логично. Но нямаше представа дали е било точно така. Тъй като бе израсъл в горските райони на Западната земя, Ричард не знаеше много за магията.

— Освен това част от кръвта ти... — продължи тихо Ничи. Това изречение никак не му се понрави.

— Какво?

— Имаше вътрешен кръвоизлив в гръдния кош. Единият ти дроб излезе от строя. Успях да установя, че сърцето ти е леко изместено. Вследствие на натиска основните артерии бяха застрашени от разкъсване. За да те излекувам, трябваше да махна кръвта, иначе дробовете и сърцето ти нямаше да могат да работят както трябва. Бяха започнали да отслабват. Ти беше изпаднал в шок и делириум. Беше на крачка от смъртта.

В сините очи на Ничи блестяха сълзи.

— Толкова се страхувах, Ричард. Никой друг освен мен не можеше да ти помогне и бях ужасно изплашена, че ще се проваля. Дори след като направих всичко, което бе по силите ми, за да те излекувам, все още не бях сигурна, че ще се събудиш.

Ричард усети мащабите на ужаса и по изражението на лицето и по треперенето на ръцете и. Това говореше за дългия път, който бе изминала, откакто се бе отказала от каузата на Сестрите на мрака и Императорския орден.

Притеснението, изписано на лицето на Кара, затвърди впечатлението му, че ситуацията е била наистина критична. По време на неговия продължителен и непробуден сън двете жени явно бяха подремвали на съвсем кратки интервали. Представяше си какъв ужас са изживели през тези дълги часове на бдение.

Дъждът продължаваше да барабани ритмично по покрива. Освен този шум спокойствието на влажното и сумрачно помещение не бе нарушавано от нищо друго. На фона на този изоставен дом животът изглеждаше още по-подчертано преходен. Атмосферата на запуснатост действаше на Ричард ужасно потискащо.

— Ти ми спаси живота, Ничи. Спомням си как ме беше страх, че ще умра. Но ти ме изтръгна от лапите на смъртта. — Погали я по бузата с върха на пръстите си. — Благодаря ти. Ще ми се да изразя благодарността си някак по-дълбоко и по-истински, да ти кажа колко високо ценя всичко, което си сторила за мен, но не знам как да го направя.

Усмивката на Ничи, придружена с леко кимване, му показва, че тя разбира искреността на чувствата му.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че използването на Субстрактивна магия е създадо някакъв... проблем? — попита я след малко.

— Не, Ричард, не! — Тя го стисна за рамото, сякаш за повече убедителност и за да прогони всичките му страхове. — Предполагам, че не ти е навредила по някакъв начин.

— Би ли ми го обяснила по-подробно — какво означава това, че „предполагаш“?

Тя се поколеба за миг, но все пак отговори на въпроса му.

— Никога преди не бях пробвала подобно нещо. Изобщо не бях чувала някой да го е правил. Добри духове, дори не знаех дали е възможно да стане. Както вероятно знаеш, използването на Субстрактивна магия е рисковано — меко казано. Ако нещо живо бъде докоснато от нея, може да бъде унищожено. Наложих се да използвам сърцевината на стрелата, която те беше пробела, като пътека навътре в тялото ти. Трябваше да бъда изключително внимателна, за да унищожа само стрелата и... изтеклата в тялото ти кръв.

Ричард се запита какво ли става, когато нещо бъде докоснато от Субстрактивна магия — какво ли е станало с кръвта му. Но информацията като че ли му дойде малко в повече и вече нямаше търпение да чуе края на разказа и.

— Но наред с всичко това — продължи Ничи, — наред с масивната кръвозагуба, раната, критичното ти състояние, невъзможността да си поемеш въздух, стреса, който преживя, докато използвах обикновена Адитивна магия, за да облекча състоянието ти — излишно е да споменавам и допълнителния елемент на Субстрактивната магия, — с теб стана и нещо, което бих описала като непредвидимо. Такава тежка криза може да отключи неочаквано развитие.

Ричард не я разбра.

— Какво по-точно неочаквано развитие?

— Никой не може да каже. Нямах друг избор, трябваше да използвам крайни методи. Ти се намираще отвъд всички граници, които би могло да си представи съзнанието ми. Опитай се да ме разбереш — за известно време ти не беше себе си.

Кара закачи пръст на червения си кожен колан.

— Ничи има право, Господарю Рал. Ти не беше себе си. Опитваше се да ни отблъснеш. Наложих се да те държа залепен за масата, за да може тя да ти помогне.

— И друг път съм била край хора, застанали на прага на смъртта. Там се случват странни неща. Повярвай ми — през онази първа нощ ти прекара доста време в тази ивица.

Ричард разбираше прекрасно какво има предвид Кара, като каза, че е била край хора, застанали на прага на смъртта. Професията на Морещиците бе да измъчват — поне до момента, в който Ричард не промени изцяло нещата. Сега той носеше Агнела на Дена, Морещицата, на която някога бе поверен животът му. Тя му бе подарила своя Агиел като свещен дар в знак на благодарност, задето я бе освободил от безумието на ужасния и дълг..., макар да бе наясно, че цената на тази свобода може да бъде заплатена единствено с преминаването на острието на меча му през сърцето и.

Ничи разпери ръце в жест на безсилие и се опита да му обясни нещата още веднъж.

— Ти беше в безсъзнание, после прекара няколко дни в сън. Трябваше да те закрепя достатъчно, за да можеш да приемаш вода и бульон, но в същото време бе наложително да останеш дълбоко заспал, за да можеш да възстановиш силите си. За да те държа в това състояние, използвах специално заклинание. Беше изгубил доста кръв. Ако ти бях позволила да се събудиш прекалено рано, имаше риск липсата на кръв в тялото ти да изстиска цялата ти жизнена енергия и да те изпуснем.

Да умре — това имаше предвид тя. Могъл е да умре. Той въздъхна дълбоко. Не знаеше какво точно се е случило през изминалите три дни. Общо взето, единственото, което си спомняше, беше битката и мига на събуждането си, след като бе чул вълчия вой.

— Но какво общо има всичко това с Калан? Кажете ми, Ничи? — попита той, като се опита да и покаже, че може да бъде спокоен и да прояви разбиране, макар да се чувстваше доста по-различно.

На лицето и бе изписано съчувствие и тревога.

— Ричард, тази жена, Калан, е плод на въображението ти, роден по времето, докато си бил в състояние на шок и делириум, преди да те излекувам.

— Напротив, Ничи, не си въобразявам...

— Ти бе на прага на смъртта — продължи тя и протегна ръка, за да му покаже, че е по-добре засега да замълчи. — Дълбоко вътре в себе си ти си търсел човек, който да ти помогне, като тази Калан. Моля те,

опитай се да разбереш, че това наистина е нормално. Но сега си буден и е време да застанеш лице в лице с истината. Тя е въображаем образ, роден вследствие на тежкото ти състояние.

Ричард не можеше да повярва, че Ничи изобщо би могла да си помисли подобно нещо. Обърна се към Кара с надеждата ако не да му се притече на помощ, то поне да се вразуми.

— Как изобщо може да ти хрумне подобно нещо? Как можа да повярваш?

— Нима никога не си сънувал сън, в който си изпитвал ужас, а в един момент се появява отдавна починалата ти майка, съвсем жива, и ти помага? — Ококорените сини очи на Кара бяха втренчени в нещо невидимо. — Не помниш ли как се събуждаш след такъв кошмар, убеден, че е истина, че майка ти си е жива и здрава и ще ти се притече на помощ? Не си ли спомняш усещането да искаш да задържиш това убеждение? Как отчаяно се надяваш всичко това да е истина?

Ничи докосна мястото, където го бе пробола стрелата.

— След като те закрепих, така че вече нямаше опасност за живота ти, ти потъна в дълбок сън. Тези плодове на въображението ти са те съпроводици и там. Сънувал си ги, разкрасявал си ги, живял си с тях по-дълго, отколкото в обикновен сън. Този удължен сън, успокояващата илюзия, божественият копнеж са имали време да проникнат във всяко кътче на съзнанието ти, да се превърнат в истина за теб, точно както казва Кара. И поради продължителността на времето, през което си спал, са придобили още повече сила. Сега, когато току-що си се събудил, още ти е трудно да пресееш каква част от изпитанието ти е било сън и каква част — истина.

— Ничи има право, Господарю Рал. — Ричард не беше виждал Кара по-сериозна. — Просто си сънувал, както си сънувал и онзи вълчи вой. Сънувал си онази жена, сънувал си, че си се оженил за нея. Това е — най-обикновен сън.

Ричард имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Идеята, че Калан е само сън, плод на въображението му, роден в състояние на делириум, бе сама по себе си ужасяваща. Този ужас облада цялото му същество. Ако това, което казват, наистина е вярно, той предпочиташе да не се събужда изобщо. Щом е така, по-добре Ничи изобщо да не го бе излекувала. Нямаше желание да живее в свят, в който Калан е илюзия.

В това бурно и мрачно развълнувано море Ричард имаше нужда от стабилно дъно, на което да стъпи. Не можеше да намери начин да се пребори с надвисналата заплаха. Цялото това изпитание тотално го обърка, имаше чувството, че му се губят доста спомени. Увереността му в нещата, които смяташе за истина, се разколеба.

Успя да се окопити. Нямахте да се остави на някакъв си страх, нямахте да допусне да превърне страха в реалност. Макар да не можеше да си обясни защо Кара и Ничи се бяха вкопчили в тази чудовищна идея, той знаеше със сигурност, че Калан не е сън.

— След всичко, което преживяхте заедно, как можете да твърдите, че Калан е просто сън?

— Наистина, как — попита Ничи, — ако това, което казваш, е истина?

— Господарю Рал, нима мислиш, че сме способни на подобна жестокост — да се опитаме да те заблудим за нещо толкова важно за теб.

Ричард примигна насреща им. Как е възможно? Отчаяно се опита да си представи дори минимална възможност казаното от тях да е истина. Стисна юмруци.

— Престанете — веднага!

Това бе молба да се вразумят. Не искаше да звучи заплашително, но всъщност прозвуча точно така. Ничи отстъпи. Лицето на Кара изгуби малко от цвета си.

Ричард не успяваше да овладее учестеното си дишане, побеснелия си пулс.

— Не помня сънищата си. — Изгледа ги една по една. — Такъв съм си — още от съвсем малък. Не си спомням нито един сън, който съм сънувал — независимо дали съм бил ранен или просто съм спал. Нито един. Сънищата са нещо безсмислено. Докато Калан не е. Не ми го причинявайте — моля ви. Това с нищо няма да ми помогне, само влошава нещата. Моля ви, ако и се е случило нещо, просто ми кажете.

Явно нещо се беше случило. И те смятат, че не се е възстановил достатъчно, че да понесе страшната вест.

Страхът му се превърна в истински ужас, когато си припомни думите на Ничи, че не може да възкресява мъртвите. Възможно ли е да се опитват да го предпазят от това?

Стисна зъби, за да задържи вика си, за да запази гласа си равен и под контрол.

— Къде е Калан?

Ничи предпазливо сведе глава, сякаш го молеше за прошка.

— Тя съществува във въображението ти, Ричард. Знам, че подобни неща могат да изглеждат много истински, но всъщност не са. Тя е илюзия, родена, докато си бил зле... Това е.

— Не съм си измислил Калан. — Молбата му пак се насочи към Морещицата. — Кара, ти си с нас повече от две години. Била си се с нас, била си се за нас. Още по времето, когато Ничи беше Сестра на мрака и ме доведе тук, в Стария свят, ти направи нужното и защити Калан. Както и тя те е защитавала неведнъж. Двете с нея сте преживели заедно толкова неща, колкото малцина са преживели. Вие станяхте приятелки.

Той посочи Агнела и — оръжието, което приличаше на най-обикновена палка от червена кожа и висеше на златна верижка от дясната и китка.

— Дори удостои Калан с честта да носи името Сестра по Агиел.

Кара се изопна, без да каже нито дума.

Признаването на Калан за Сестра по Агиел бе неофициален, но дълбоко тържествен акт, извършен спрямо жена, някога считана за смъртен враг, в знак на почит и доверие.

— Кара, в началото ти беше просто защитник на Господаря Рал, но с течение на времето аз и Калан те приехме за доста повече от това. Ти стана член на нашето семейство.

Кара с готовност и без капка колебание би пожертвала живота си за Ричард. Тя бе не само безскрупулен и жесток, но и безстрашен негов закрилник.

Единственото, от което се страхуваше, бе да не го разочарова.

И сега този страх проблясваше в очите и.

— Благодаря ти, Господарю Рал — отрони след известна пауза, — че си включил и мен в прекрасния си сън.

Кожата на Ричард настръхна, през тялото му премина ледена вълна. Напълно разгромен, допря ръка до челото си и приглади косата си назад. Двете жени не си измисляха никакви небивалици, за да скрият от него лоша новина. Те казваха истината.

Поне онази истина, която виждаха със своите очи. Понякога истината придобиваше качеството да се превръща в кошмар.

Не можеше да разбере какво става, не проумяваше нищо от онова, което се разиграваше пред очите му. След всичко, което бяха преживели заедно с Калан, след всички перипетии, през които бяха преминали, след толкова много време заедно той не можеше да проумее защо двете жени му говорят такива работи.

Но те го правеха.

Макар той да не можеше да прозре мотивите им, очевидно имаше нещо дълбоко не наред. Над него надвисна зловецко предчувствие. Сякаш светът бе обърнат с главата надолу и той не успяваше да натъкми отделните му части.

Трябваше да стори нещо — същото, което се канеше да направи, преди да го нападнат войниците. Може би все още не беше твърде късно.

ТРЕТА ГЛАВА

РИЧАРД КОЛЕНИЧИ край завивките си и започна да тика в раницата си дрехи. Ситният студен дъжд, който ръмеше отвън, явно нямаше никакво намерение да спира скоро, така че той остави дъждобрана си отгоре.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита Ничи.

Той мярна калъп сапун наблизко и го взе.

— Ти как мислиш?

Вече беше загубил достатъчно време. Няколко дни. Вече нямаше нито секунда за губене. Пъхна в раницата си и сапуна, заедно с пакетчета сушени билки и треви, кесия сушени кайсии, после трескаво сгъна завивката си. Кара прецени, че няма смисъл да задава въпроси и да се опитва да го разубеждава, затова кротко се зае да опакова собствения си багаж.

— Нямах това предвид и много добре го знаеш. — Ничи коленичи край него и го стисна за ръката, за да го накара да я погледне. — Не можеш да си тръгнеш, Ричард. Нужна ти е почивка. Казах ти вече — изгуби много кръв. Все още не си достатъчно силен, за да хукнеш да гониш призраци.

Той преглътна острия отговор, който му беше на езика, и се съсредоточи да завързва стегнато завивката си за раницата.

— Чувствам се отлично — рече след малко, което беше преувеличено, но така или иначе, се чувстваше горе-долу добре.

Ничи бе прекарала няколко дълги дни в изнурителни усилия да спаси живота му. Освен, че се тревожеше за него, беше и изтощена, поради което вероятно не разсъждаваше съвсем ясно. Може би съвкупността от всичките тези фактори създаваше у нея впечатление, че той действа безотговорно.

Но каквито и да бяха причините, все пак би трябвало да му има повече доверие.

Тя настоятелно го стисна за ризата, докато той затягаше и втората връзка.

— Изобщо не осъзнаваш колко слаб си всъщност, Ричард. Излагаш живота си на опасност. Ако искаш организъмът ти да се възстанови, трябва да му осигуриш почивка. Изтеклото време не е достатъчно, за да се възвърнат силите ти.

— А колко време има Калан? — Той сграбчи Ничи над лакътя и ядно я придърпа към себе си. — Тя е някъде там и е в беда. Ти не го осъзнаваш, Кара не го осъзнава, но аз го знам. Да не мислиш, че мога да се въргам в леглото, докато жената, която обичам повече от всичко на света, е в опасност? Ако ти беше в опасност, Ничи, би ли искала да се откажа толкова лесно от теб? Нямах ли да ти се иска поне да опитам? Нямам представа какво се е объркало, но явно нещо не е наред. Ако съм прав — а е точно така, убеден съм, — изобщо не искам и да мисля за пораженията и да си представям последствията от случилото се.

— Какво имаш предвид?

— Ако ти си права, тогава излиза, че си въобразявам разни неща, родени в сънищата ми. Обаче, ако аз съм правият — и при положение, че двете с Кара не може да страдате от едно и също душевно разстройство, — тогава всичко, което се случва, е причинено от сила, която едва ли е добронамерена. Не мога да си позволя да се мотая и да рискувам всичко, докато се опитвам да те убедя в сериозността на ситуацията. И бездруго вече изгубихме достатъчно време. Залогът е твърде голям.

Думите му буквално стъписаха Ничи и тя не успя да му отговори. Ричард я пусна и се обърна, за да закопчае капака на раницата си. Точно в момента нямаше време да се мъчи да разгадае какво се е случило с Ничи и Кара.

Накрая Ничи все пак проговори.

— Ричард, нима не виждаш какво правиш? Започваш да си измисляш налудничави идеи, само и само да оправдаеш онова, в което си решил да вярваш. Сам го каза — изключено е двете с Кара да страдаме от едно и също душевно разстройство. Остани тук и си почини. Можем да се опитаме да открием корените на този твой сън, които са проникнали толкова надълбоко в съзнанието ти, и да се надяваме да оправим нещата. Може би съм объркала нещо, докато те лекувах. Ако е така, съжалявам. Моля те, Ричард, остани поне още малко.

Тя се беше съсредоточила само върху онова, в което според нея се състоеше проблемът. Зед, дядото на Ричард, човекът, който помогна в неговото отглеждане, често му бе повтарял: „Мисли за решението, не за проблема.“ А решението, върху което той трябваше да се съсредоточи в този момент, бе как да открие Калан, преди да е станало твърде късно. Де да можеше Зед да му помогне да разбере къде е тя!

— Все още не си във от опасност — продължи Ничи и избегна на косъм няколко процедили се през покрива капки дъждовна вода. — Силното напрежение може да ти се отрази фатално.

— Разбрах, наистина. — Ричард повдигна ножа на колана си, после го пусна обратно в калъфа. — Нямам намерение да пренебрегвам съвета ти. Ще гледам да се натовазвам възможно най-разумно.

— Чуй ме, Ричард. — Тя разтри с пръсти слепоочието си, сякаш я болеше главата. — Има и още нещо. — Замълча, ръката и се плъзна назад по косата. Търсеше точните думи. — Ти не си непобедим. Дори мечът ти не може да ти осигури стопроцентова защита. Твоите предци, всеки Господар Рал преди тебе, колкото и добре да са владеели дарбата, винаги са разчитали на цяла гвардия от охранители. Вярно, ти си роден с дарбата, но дори да беше вещь в нейното използване, тази сила не ти гарантира безопасност — особено пък сега. Тази стрела само ни напомни колко уязвим си всъщност. Колкото и важна особа да си, Ричард, ти си оставаш просто човек. Всички ние се нуждаем от теб. При това отчаяно.

Ричард не издържа на мъкмата, скрита в сините очи на Ничи. Много добре знаеше колко е уязвим. Животът бе неговата най-голяма ценност; той не го приемаше за някаква даденост. Почти никога не бе възразявал на факта, че Кара се движеше като сянка след него. Тя, заедно с останалите Морецици и охраната, която бе наследил, неведнъж бяха доказвали себе си. Но това не означаваше, че е безпомощен или че би допуснал предпазливостта да му попречи да направи, каквото е необходимо.

При все това обаче той разбираше какво още се опитва да му каже Ничи. По време на престоя си в Двореца на пророците разбра, че според Сестрите на светлината той е част от древно пророчество. Сестрите го смятаха за основна фигура, около която се въртят много събития.

Те твърдяха, че за да има шанс светлината да надделее над тъмните сили на злото, Ричард трябва да застане начело в борбата. Според пророчеството Ричард бе единственият шанс на света на живите. Аналина, Прелатът на Сестрите на светлината, бе посветила огромна част от живота си на опити да манипулира събитията така, че да се гарантира оцеляването на Ричард, за да може, когато настъпи моментът, той да заеме своето място в борбата. Ричард съсредоточаваше в себе си всички надежди на Ан. И не само на нея, защото мнозина споделяха убедеността на Прелата. Ричард осъзнаваше, че с действията си успя да запали хиляди обикновени хора да пожелаят свободата си.

Докато живееше в Двореца на пророците, той неведнъж бе слизал в подземията и бе разгръщал някои от най-ценните и добре охранявани пророчески книги. Нямаше как да не признае, че част от тях наистина бяха доста опасни и обезпокоителни. Но пък, от друга страна, от опит знаеше, че пророчествата обикновено казват онова, което хората очакват да чуят.

Вече лично се убеди в това какво означава да си част от пророчество. Дватамата с Калан се оказаха въввлечени в не едно и две пророчества. Най-горчивият му опит го отвеждаше към пророчествата на вещицата Шота. С течение на времето той си изгради мнението, че това са текстове без особена стойност, които само създават проблеми на хората.

Усмихна се насила.

— Ничи, говориш като Сестра на светлината. — На нея май не и беше забавно. — Кара ще дойде с мен — продължи той опитите си да я поуспокои.

Едва след като го каза, се сети, че присъствието на Кара до него не бе попречило на онази стрела да го улучи. И като се замисли в тази посока, се запита къде ли всъщност е била Кара по време на битката? Нямаше спомен да я е видял край себе си. Кара не се плашеше от битки — цяло стадо коне не биха и попречили да защити своя Господар Рал. Със сигурност е била някъде наоколо, но той не помнеше да я е мярнал.

Грабна широкия си кожен боен колан и го пристегна на кръста си. Този колан, както и още някои аксесоари от облеклото си, които някога бяха принадлежали на велик магьосник, си бе набавил от

Магьосническата кула. Сега тя се охраняваше от Зед, който се бе заел с нелеката задача да пази Кулата от ордите на император Джаганг от Стария свят. Ничи въздъхна нервно и наложи на лицето си онази маска на сериозност и непреклонност, която Ричард прекрасно познаваше. Този път обаче той си даваше сметка, че реакцията и се дължи на дълбоката и загриженост за неговото здраве и живот.

— Не можем да си позволим подобно отклонение, Ричард. Има толкова важни неща, за които трябва да поговорим. Нали точно затова бях тръгнала към теб. Не получи ли писмото, което ти изпратих?

Ричард се сепна. Писмо... писмо...

— Да! — сети се накрая. — Получих го. И ти изпратих отговор по един войник, когото Калан бе докоснала със силата си.

Ричард улови бързия поглед на Кара към Ничи.

— Не съм получавала никакъв отговор от теб.

Леко озадачен, Ричард вдигна ръка в посока на Новия свят.

— Първата задача на въпросния войник беше да се качи на север и да убие император Джаганг. Беше докоснат от изповедническа сила. По-скоро би умрял, отколкото да не изпълни поставената му от Майката Изповедник задача. Щом не те е открил, явно първо е тръгнал по дирите на Джаганг. Възможно е и да му се е случило нещо още по пътя. В Стария свят дебнат какви ли не опасности.

Изречението на Ничи бе красноречиво — беше и дал поредното доказателство, че е напълно откачил.

— Наистина ли мислиш, пък било то и в най-смелите ти фантазии, че е толкова лесно да унищожих пътешественика по сънищата?

— Не, разбира се, че не. — Той намести канчето си за готвене в раницата, за да не я издува толкова. — Предполагахме, че войникът ще бъде убит, преди да успее да изпълни мисията си. Но, честно казано, се надявахме да има и някакъв шанс за успех. Макар че всъщност по-важното беше да нарушим съня на Джаганг, като му подхвърлим, че сред хората му са се появили убийци.

По прекалено спокойното лице на Ничи той разбра мнението и по въпроса. Тя очевидно продължаваше да смята, че всичко това е свързано с фантазиите му за онази жена от съня му.

Тогава Ричард си спомни и другите събития.

— Ако не ме лъже паметта, Ничи, малко след като Сабар ми донесе писмото ти, ни нападнаха. Той загина в битката.

Потаен поглед към Кара потвърди думите му.

— Добри духове — отрони Ничи, съкрушена да чуе лошата вест за младия Сабар. Ричард споделяше скръбта и.

Спомни си трескавото предупреждение от писмото на Ничи, че Джаганг е започнал да създава оръжия от хора, родени с дарбата, както е било правено преди три хиляди години, още преди Голямата война. Това бе потресаващо развитие на нещата, до каквото никой не вярваше, че може отново да се стигне. Но Джаганг явно бе намерил начин да го направи, използвайки Сестрите на мрака, които държеше в свой плен.

По време на нападението срещу бивака им писмото на Ничи бе хвърлено в огъня. Ричард така и не успя да го прочете до края, преди да бъде унищожено. Все пак прочете достатъчно, за да разбере мащабите на надвисналата опасност.

Когато се отправи към масата, където лежеше мечът му, Ничи му препречи пътя.

— Знаем, че ти е трудно, Ричард, но наистина трябва да загърбиш тази работа със съня си. Нямаме време за това. Трябва да поговорим. Ако си получил писмото ми, значи поне си разбрал, че не можеш...

— Трябва да го направя, Ничи — прекъсна я той. — Постави ръка на рамото и и заговори възможно най-кратко, като се има предвид, че нямаше и секунда време за губене. По тона му обаче ясно личеше, че не смята да дискутира повече този въпрос. — Ако дойдеш с нас, можем да поговорим и по-късно, когато времето няма да е от толкова съществена важност за онова, което трябва да свърша. Точно в момента обаче наистина нямам нито секундичка — не само аз, но и Калан. Ричард я отмести внимателно от пътя си и продължи към масата.

Щом вдигна меча си, в главата му изникна въпрос — защо, когато чу вълчия вой и се събуди, си помисли, че мечът му е на земята до него. Може би си е спомнил част от някакъв сън. Тъй като нямаше търпение да върви, загърби тази мисъл.

Провря главата си през древния боен ремък за оръжия и с отработено движение закачи ножницата на левия си хълбок, като педантично се увери, че е добре захванат. С два пръста повдигна меча за ефеса, за да е сигурен, че се движи свободно в калъфа си, а и за да

чуе познатия звън на острието. Не помнеше в подробности какво се бе случило по време на битката, както не помнеше и да се е отделял от меча си.

Лъскавата стомана проблясваше под слой засъхнала кръв.

В главата му нахлуха откъслечни спомени за битката. Бе се разразила светкавично и неочаквано, ала след като той, обзет от гняв, извади меча си, вече нямаше никакво значение, че не е бил подготвен. Все пак беше от значение фактът, че врагът имаше многократно числено превъзходство. Ричард прекрасно разбираше, че Ничи с право му напомни, че не е непобедим.

Скоро след като в живота на Ричард се появи Калан, Зед, в качеството му на Пръв магьосник, провъзгласи внука си за Търсач и му даде меча. Ричард намрази оръжието, защото остана с погрешна представа за онова, което той символизираше. Зед му обясни, че Мечът на истината — така се казваше оръжието — е само инструмент и че са важни единствено намеренията на човека, който си служи с него. Това обяснение важеше за Меча на истината повече, отколкото за което и да било друго оръжие.

Сега мечът бе свързан с Ричард, откликваше на неговите пориви и действаше според волята му. В началото намерението и желанието на Ричард бе да защитава хората, които обича. Той осъзна, че за тази цел е нужно да спомогне за създаването на един свят, в който всички да живеят мирно и спокойно.

Именно благодарение на това свое прозрение той осъзна важността, която имаше мечът за него.

Стоманата изсъска и той пусна оръжието обратно в калъфа.

Сега трябваше да намери Калан. Ако мечът можеше да му помогне да осъществи това си намерение, той не би се поколебал да го използва.

Вдигна раницата си и я завъртя, за да я метне на гръб, като в същото време огледа щателно почти празната стая, за да се убеди, че не си е забравил нещо. На пода до огнището видя сушено месо и сухари. До тях имаше и други хранителни продукти, както и грубоватите дървени паници — неговата и на Кара. В едната имаше остатъци от бульон, в другата — малко каша.

— Кара, прибери всичко за ядене, което може да се носи — заръча и той, докато взимаше три мяха за вода и ги закачаше на ремъка

си — Не забравяй паниците.

Морещицата кимна. Разбрала, че господарят и няма намерение да се разделя с нея, тя пристъпи методично към събирането на багажа си.

Ничи го дръпна за ръкава.

— Наистина трябва да поговорим, Ричард, повярвай ми, важно е.

— Тогава направи, каквото ти казах. Събери си нещата и ела с нас. — Грабна лъка си и колчана със стрелите. — Стига да не ме бавиш, можеш да говориш колкото си щеш.

Най-сетне Ничи се предаде, кимна и се завтече към задната стаичка да си вземе багажа. Ричард не само нямаше нищо против нейната компания, но и беше убеден, че тя може да му помогне. Дарбата и можеше да е от полза при спасяването на Калан. Всъщност той реши да търси Ничи именно поради тази причина, когато се събуди след нападението и установи, че Калан я няма.

Покри се с наметалото си, сложи си качулката и застана пред вратата. Кара вдигна глава от огнището, където трескаво продължаваше да събира нещата си, и с едно кимване му показва, че го следва. В задната стаичка Ничи също бързаше, за да не изостане много.

Обладан от трескавата необходимост да намери Калан, Ричард започваше да си въобразява какво ли не. Представяше си я ранена, страдаща. Мисълта, че любимата му е сама неизвестно къде и че е в беда, учествяваше пулса му и изпълваше сърцето му с ужас.

Пряко волята му в главата му нахлу споменът за времето, когато група мъже я бяха пребили почти до смърт. Тогава Ричард заряза всичко и отведе Калан далеч в планината, за да не ги виждат човешки очи и да може тя да се възстанови на спокойствие и в безопасност. Онова лято, когато тя започна да възвръща силите си, преди Ничи да се появи, за да плени и отведе Ричард, беше най-прекрасното в живота му. Нима е възможно Кара да е забравила всичко това? Струваше му се необяснимо.

По навик повдигна меча си, за да се увери, че се движи спокойно в ножницата, после отвори нескопосаната дървена врата.

Посрещна го влажно и сиво утро. От стрехите се стичаха водни струйки, които се разбиваха в ботушите му. В лицето го блъсна хладен ситен дъждец. Поне вече не валеше като из ведро. Облаците бяха

надвиснали ниско над земята и скриваха от погледа върховете на буковете, които се извисяваха в дъното на поляната, където над тревата се стелеха призрачни пелени от мъгла.

Ричард се ядоса и разстрои от факта, че времето се развали точно сега. Ако не бе валило, шансовете му биха били далеч по-големи. Е, не че нещо можеше да му попречи. Белези винаги остават.

Все ще намери следи.

Дъждът щеше да позатрудни разгадаването им, но едва ли щеше да унищожи всичко. Ричард от малък се бе научил да проследява животни и хора в гората. Не му беше проблем да улови следите им дори в дъждовно време. Вярно, щеше да е по-трудно и бавно, щеше да се изисква пълна концентрация, но със сигурност нямаше да е невъзможно.

Тогава му хрумна нещо.

Като попадне на следите на Калан, ще разполага с неопровержимо доказателство за нейното съществуване. Ничи и Кара няма да имат друг избор, освен да му повярват.

Всяко живо същество оставя уникални следи. Той познаваше следите на Калан. Помнеше и пътя, по който бяха минали. Освен неговите следи и следите на Кара на пътеката щяха да се видят и следите на Калан. Обзе го надежда, ако не облекчение. Само да открие ясен отпечатък от обувките на Калан, и Ничи и Кара ще изгубят желание да спорят. Ще разберат, че не е сънвал и че наистина се е появил реален и сериозен проблем.

Тогава той ще проследи стъпките на Калан, тръгвачи от бивака, и ще я открие. Дъждът ще усложни търсенето, но няма да му попречи, а може би Ничи ще успее да му помогне със своите способности.

Оказа се, че пред къщата е пълно с хора, които го видяха да стои на прага и се спуснаха от всички страни да го посрещнат. Не бяха войници, поне не в буквалния смисъл на думата. Бяха каруцари, мелничари, дърводелци, каменоделци, фермери и търговци, които цял живот се бяха бяхтели под гнета на Ордена и отчаяно се бяха опитвали да оцеляват и да осигуряват прехрана за семействата си.

За повечето от тези трудови хора животът в Стария свят означаваше живот в постоянен страх. Всеки, осмелил се да обели и дума против Ордена, мигновено биваше арестуван, обвиняван в подмолна дейност и екзекутиран. Непрекъснато биваха задържани и

унищожавани хора — независимо дали оправдано или не. Това „бързо“ правораздаване държеше всички в постоянен страх и не им позволяваше да лентяйстват.

Целенасоченото и масирано промиване на мозъци, особено сред по-младите, осигуряваше един сериозен контингент от хора, които вярваха фанатично в каузата на Ордена. Още от самото си раждане децата биваха възпитавани, че да мислиш за себе си е порочно и грешно и че дълбоката вяра в безрезервната саможертва в името на великото добро е единственият път за постигане на благодатен живот след смъртта, озарен от светлината на Създателя; и че това е единственият начин човек да избегне вечните мъки в тъмните недра на подземния свят, в лапите на Пазителя. Всеки друг начин на мислене биваше заклеймяван като порочен.

Хората, които вярваха искрено във всичко това, не желаеха нещата да се променят. Обещанията, че богатствата ще бъдат споделени с обикновените хора, изпълваха слепите поддръжници на Ордена с постоянно очакване на техния пай от плячката, която, смятаха те, им се полага по право от заработеното от другите — злосторници и грешници, заслужаващи своята съдба.

От редиците на праведните извираше постоянен поток от младежи доброволци, които се вливаха в редиците на армията и с нетърпение очакваха поредната битка, за да смажат неверниците, да накажат злодеите, да конфискуват спечелените с нечестиви средства блага. Присвояването на плячката, безконтролността над жестокостта и бруталността и широкото разпространение на насието, упражнявано над неверниците, раждаше една особено злонравна и ревностна маса от поддръжници. Роеше се армия от диваци.

Такива бяха войниците от Императорския орден, които нахлуваха в Новия свят и върлуваха едва ли не необезпокоявани из родината на Ричард и Калан.

Светът се намираще на прага на зловеца и мрачна епоха.

Именно това бе заплахата, с която Ан смяташе, че е призван да се бори Ричард. Тя, както и мнозина други, вярваше в пророчеството, според което Ричард трябваше да застане начело в борбата, за да имат хората шанс да оцелеят, за да се появи надежда за победа.

Насъбралите се пред къщата хора бяха прозрели истината, скрита зад празните приказки и голите обещания на Ордена, бяха

осъзнали, че същността на неговото управление е тиранията. И бяха решили да си върнат изгубения живот. Така се бяха превърнали в стожери на борбата за свобода.

В притихналата утрин отекна мощен взрив от удивени викове и радостни възгласи. Хората се събраха пред къщата, всички заговориха един през друг, интересуваха се дали Ричард е добре, как се чувства. Той остана поразен от искрената им загриженост. Колкото и да бързаше, отдели време да им се усмихне, да се здрависа с неколцина познати от Алтур'Ранг. Те явно отдавна очакваха тази трепетна среща.

Освен че бе работил редом с мнозина от тях и че се знаеше с доста от останалите, Ричард беше наясно, че за тях той е и символична фигура: Господарят Рал от Новия свят, Господарят Рал от страната, в която хората живеят свободни. Той им бе показал, че всичко това е възможно и за тях, бе очертал пред погледа им реални възможности.

Самият той възприемаше себе си като онзи някогашен Ричард, горския водач — нищо че сега носеше титлата Търсач, нищо че стоеше начело на Д'Хара. Въпреки многото перипетии, които бе преодолял, откакто напусна родината си, той си остана същият човек, вярваше в същите ценности. Само дето преди му се налагаше да влиза в схватки с гуляйджии и побойници, а сега имаше насреща си цели армии. Мащабите бяха различни, но принципите си оставаха същите.

Точно сега обаче единствената му мисъл бе да открие Калан. Без нея светът и животът му се струваха маловажни.

Недалеч забеляза мускулест мъж, на чието лице вместо усмивка блестеше свиреп поглед, от който дори челото му се беше сбърчило. Стоеше със скръстени на гърдите ръце и гледаше как тълпата поздравява Ричард.

Ричард си проправи път към намръщения ковач, като междуременно се здрависваше с този и онзи.

— Виктор!

На мястото на сърдитото изражение грейна обезоръжаваща усмивка. Двамата мъже се прегърнаха.

— Ничи и Кара ме пуснаха да те видя точно два пъти. Ако и тази сутрин ми бяха отказали, възнамерявах да ги удуша с метални пръти, увити около врата.

— Ти ли беше тогава, първата сутрин? Мина покрай мен на излизане и ме стисна за рамото?

Виктор кимна и се ухили.

— Аз бях. Помогнах да те внесат вътре. — Отпусна тежката си длан на рамото на Ричард и го раздруса, но не много силно. — Малко си блед, ама иначе май са те позакрепили.

— Добре съм. Благодаря ти за всичко. Искам да те питам нещо, Виктор. Виждал ли си Калан?

Челото му се набразди от дълбоки бръчки.

— Калан ли?

— Жена ми.

Виктор го изглежда, без да трепне. Беше подстриган толкова късо, че изглеждаше почти като бръснат. Дъждът барабанеше по голото му теме. Една вежда се повдигна.

— Искаш да кажеш, че след като замина, си се оженил?

Ричард тревожно плъзна поглед към останалите мъже наоколо.

— Някой от вас да е виждал Калан?

Посрещнаха го неразбиращи физиономии. Неколцина се спогледаха озадачени. Над сивата утрин надвисна тишина.

Хората нямаха представа какво ги пита той. Мнозина от тях познаваха Калан и би трябвало да я помнят. Но сега клатеха глави и повдигаха рамене.

Настроението на Ричард помръкна. Проблемът май беше по-сериозен, отколкото си бе мислил. Надяваше се да е нещо, свързано само с паметта на Ничи и Кара.

Пак се обърна към ковача.

— Имам проблем, Виктор, но сега не мога да ти обясня. Всъщност не знам и как изобщо бих могъл да го направя. Нужна ми е помощ.

— Какво да направя?

— Заведи ме до мястото на битката.

Виктор кимна.

— Лесна работа.

Мъжът се обърна и пое към потъналата в мрак гора.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

С ДВА ПРЪСТА НИЧИ ОТСТРАНИ ОТ ПЪТЯ СИ мокро борово клонче и продължи след мъжете през гъстата гора. След като минаха през почти непроходими дебри, поеха надолу по лъкатушеща пътека, която правеше големи завои, за да компенсира поне отчасти стръмния наклон. Хлъзгавите камъни усложняваха спускането още повече. Това бе по-краткият път, не онзи, по който донесоха ранения Ричард в изоставената къща. Щом слязоха, продължиха през гола камениста местност, за да заобиколят вонящите блата, охранявани от посребрените скелети на застанали на стража кедри.

В плодородната горска почва се врязваха бързо водни ручеи, които оголваха земята чак до прошарените гранитни плочи отдолу. Няколкото дни напоителен дъжд бяха оставили тук-там по ниските места езера. В гората се носеше приятен упоителен аромат на свежест и влажна почва, но тук, в ниското, вонеше на гнилоч.

Ничи уж се постопли от енергичната разходка по пресечения терен, но пак усещаше ръцете и ушите си ледени. Знаеше, че тук, в далечните южни райони на Стария свят, съвсем скоро ще ги връхлети непоносимата влажна жега и че съвсем скоро сегашният свеж хлад ще се превърне в непостижим блян.

Израсла в града, Ничи не бе живяла много-много сред природата. В Двореца на пророците, където бе прекарала по-голямата част от живота си, природата се заключаваше в добре поддържани градини и ливади, разположени на територията на остров Халсбанд. Извънградските земи винаги и се бяха стрували враждебни, сякаш издигаха препятствие между два населени района и бяха нещо, което е по-добре човек да избягва. Градовете и сградите за нея бяха бягство от неразгадаемите опасности на дивата пустош.

Нещо повече — градовете бяха мястото, където тя се трудеше в полза на доброто на човечеството. Тази работа нямаше край. Горите и полята не събуждаха интереса и по никакъв начин.

Преди да се запознае с Ричард, Ничи никога не бе оценявала красотата на хълмове, дървета, потоци, езера и планини. Сега дори градовете и изглеждаха по-различни. Ричард умееше да превръща живота в истинско чудо.

Тя продължи да се изкачва предпазливо по хлъзгавата тъмна скала, докато накрая забеляза групата мъже, които тихо я изчакваха по-напред на пътеката, под разтворените клони на стар клен. По-надалеч пред тях бе приклепнал Ричард и оглеждаше внимателно земята. След малко се изправи и заби поглед в тъмната гора пред себе си. Кара, неизменната му сянка, бе до него както винаги. На фона на плътната зелена пелена на дърветата червената кожена униформа на Морещицата изпъкваше като кърваво петно на колосана бяла покривка.

Ничи разбираше привързаността на Кара и страстта, с която Морещицата защитаваше Ричард. Някога и Кара бе сред враговете на Ричард. Когато той стана Господарят Рал, спечели не само нейното сляпо подчинение и вяност, а — и това бе далеч по-важно — нейното уважение, лоялност и доверие. Червената и кожена униформа внушаваше страх и бе гаранция за безмилостно отношение към всеки, дръзнал да си помисли да причини зло на Господаря Рал. Това не беше просто празно обещание. Още от съвсем малки Морещиците биваха обучавани в жестокост и коравосърдечност. Тъй като основното им предназначение бе да пленяват хора, родени с дарбата, и да използват дарбата на жертвите си срещу самите тях, умееха прекрасно да намират слабите места на противника си. Всеки, който познаваше Кара и имаше доверие, знаеше, че когато е облечена в червената си униформа, е благоразумно да стои по-настрани от нея.

Ничи прекрасно разбираше как се чувства Морещицата, сега, след като Ричард бе сложил край на съществуването и в безропотно и сляпо подчинение на безумен дълг.

Някъде в далечината, сред сенките и подгизналите листа, гората бе озвучена от дрезгавото грачене на гарван. Ничи долови отвратителна воня на мърша. Докато се оглеждаше за особености на местността, както я бе учил Ричард, забеляза в основата на изпъкнала скала познат бор. Беше го запомнила, понеже имаше двоен ствол и едното разклонение бе тръгнало хоризонтално по земята, образувайки нещо като пейка. Да, мястото определено и беше познато — отвъд

паравана от гъста растителност се простираше поляната, където се бе разразила битката.

Преди Ничи да успее да настигне Ричард, той се шмугна сред клоните и изчезна в гъсталака. Щом излезе от другата страна, размаха ръце над главата си и се разкреця като обезумял. Тъмната сянка, спотаена под високите дървета, мигом се откъсна и изригна в ято размахани криле. В един-единствен миг във въздуха се вдигнаха стотици едри черни птици, които нададоха възмутени крясъци, задето са им прекъснали пира. В първия момент хората си помислиха, че птиците ще влязат в бой за плячката си, но щом характерният звън на меча на Ричард огласи въздуха, те се отдръпнаха в сенките сред дърветата, сякаш знаеха прекрасно какво е оръжие, а точно от това се страхуваха съвсем категорично. Противното плътно грачене заглъхна в мъглата. Ричард, доволен, че ги е стреснал, остана още малко с меч в ръка, преди да го прибере обратно в ножницата.

Накрая се обърна към мъжете.

— Моля ви, засега стойте извън този периметър. — Гласът му отекна кристално чист между високите дървета. — Изчакайте по местата си.

Тъй като за Кара въпросите, касаещи безопасността на Ричард, не подлежаха на обсъждане, тя не си и помисли, че тези думи могат да важат за нея. Директно последва Господаря Рал към поляната, като се движеше плътно зад него, но без да му пречи. Ничи си проправи път между боровете и влажната папрат, мина покрай притихналите мъже и стигна до групичка бели брези, кацнали на възвишение в единия край на поляната. Стотици черни очи проследиха движението и и я видяха да спира край дърветата, вдигнала ръка върху бялата кора на една бреза. От ствола стърчеше стрела. Още доста дървета в близката околност бяха пронизани по същия начин.

Навсякъде се валяха трупове. Вонята беше нетърпима. Гарваните бяха прогонени, но мухите не се плашеха от мечове и продължиха да пируват и да се размножават на спокойствие. Първото люпило ларви щеше да се пръкне всеки момент.

Мнозина от жертвите бяха без глави или крайници. Части от тялото на някои бяха затънали в зловонните гълове. Гарваните и другите мършояди се бяха възползвали от улеснението на зейналите рани. Дебелите кожени ризници на тези мъже, тежките им пелерини и

коланите с шипове, металните доспехи и зловещият асортимент от всякакви оръжия вече не им вършеха никаква работа. Телата се подуваха, копчетата на дрехите едва удържаха на напора, сякаш решени да запазят достойнството там, където то беше безвъзвратно изгубено.

Всичко — от плътта и костите до фанатичните им убеждения — щеше да остане да гние в този затънтен горски край.

Под прикритието на дърветата Ничи наблюдаваше как Ричард оглежда набързо труповете. В онази злокобна утрин той бе избил голяма част от вражеските войници, още преди Виктор и останалите да му се притекат на помощ. Ничи не знаеше колко време Ричард се е бил със стрела в гърдите, но в едно беше сигурна — малцина биха оцелели с такава рана.

Скупчени под относително сухите клони на огромния клен, двайсетината мъже се сгушиха в пелерините си и зачакаха.

Цялата гора бе подгизнала от влага, от натезжалите клони на смърчовете и боровете кротко се стичаха водни струйки. При внезапните пориви на вятъра тежкия воден товар се изливаше от клоните на кленове, дъбове и брястове и короните на дърветата се поклащаха, сякаш махаха за поздрав. Там, където ситните капчици дъжд не достигаха, влагата се просмукваше през въздуха, така че всичко придобиваше нещастен и окаян вид.

Ричард внимателно изучаваше терена. Ничи нямаше никаква представа какво би могъл да търси той.

Никой от сгушените в дрехите си мъже не изглеждаше заинтригуван да оглежда мястото на битката или труповете. По-скоро бяха доволни да останат да чакат на местата си. За тези мъже убиването беше нещо противоестественно и трудно. Те се биеха за своята кауза и правеха нужното, за да я защитят, но не изпитваха удоволствие от това. Сам по себе си този факт говореше много за ценностите им. Бяха успели да погребат трима от своите, ала оставиха недокоснати труповете на стотина врагове, които не биха се замислили да им видят сметката, ако Ричард не се бе намесил.

Ничи си спомни колко се изненада, когато сутринта след битката откри Ричард сред труповете и не можа да си обясни какво ли е сполетяло всичките тези хора. После го видя да се промъква между свирепите воители, мечът му се завъртя плавно, като в танц. Гледката

беше направо смайваща. При всеки замах загиваше човек. Редиците на враговете бяха многобройни, но мнозина се стъписаха при вида на толкова много покосени свои другари. Повечето от тях бяха едри мъжаги, свикнали да диктуват правилата благодарение на мускулите си — от хората, на които им прави удоволствие да унижават другите. Те се опитваха всячески да стигнат до Ричард, да го достигнат с оръжията си, но така и не съумяваха да го изпреварят и неговият удар ги покосяваше първи. Движенията му не пасваха на хаотичната им атака. По едно време им хрумна, че всичко това е дело на добрите духове. Което в известен смисъл не беше далеч от истината.

Но въпреки всичко бяха прекалено много, за да се справи с тях сам човек, пък бил той и Ричард, при това въоръжен с Меча на истината. Сполучеше ли дори един от тези нескопосани и недодялани първобитни мъжаги да стовари отгоре му боздугана си — край с него. А както се оказа, и една стрела е достатъчна. Ричард не бе нито непобедим, нито безсмъртен.

Виктор и останалите пристигнаха точно навреме — малко преди да се появи Ничи. Хората на Виктор отклониха вниманието на врага от Ричард. Ничи сложи край на суматохата с ослепителна мълния, която довърши малцината оцелели със съкрушителна сила.

От една страна, заради приближаващата буря, а, от друга, поради опасността от нови сблъсъци с вражески сили Ничи заповяда на мъжете да отнесат Ричард до отдалечената и изоставена горска къща. Най-многого, което успя да направи за него по пътя, бе да пусне в тялото му тънка нишка от своя Хан с надеждата тя да запази живота му, докато има условия за полагане на по-сериозни грижи. С мъка преглътна горчивия спомен.

От скришното си място проследи с поглед как Ричард продължава щателния оглед на бойното поле. Той не обръщаше почти никакво внимание на труповете, а се взираше внимателно в пръстта. Ничи изобщо нямаше представа на какво се дължи интересът му. Забеляза, че движенията на Ричард са зигзагообразни, постепенно разширяваха периметъра и излизаха към периферията на поляната. Сегиз-тогиз той оглеждаше земята коленичил, подпрян на ръце.

Някъде по обяд вече бе потънал в гората.

Изнервен от безмълвното чакане, Виктор си запроправя път през папратите, които се поклащаха, разлюлени от ситния дъждец, и се

приблужи до Ничи.

— Какво става? — попита тихо.

— Търси нещо.

— Това го виждам и сам. Питам каква е тая история с жена му?

— Не знам — въздъхна Ничи.

— Но все подозираш нещо.

Ничи мярна Ричард, който обикаляше между дърветата отгатык поляната.

— Беше тежко ранен. В подобно състояние хората често изпадат в делириум.

— Да, но вече е добре. Няма вид на болен, пък и действията му изглеждат съвсем нормални. Във всяко друго отношение изглежда съвсем нормален, не прилича на човек, обладан от видения и разни от тоя сорт. Никога не съм го виждал да се държи така.

— И аз не съм — призна Ничи. Знаеше прекрасно, че Виктор никога не би споделил притесненията си с нея, ако не бе сериозно разтревожен. — Според мен трябва да се опитаме да проявим колкото е възможно повече разбиране по отношение на преживяното от него и да видим дали с течение на времето няма да успее да подреди мислите в главата си. Доста дни прекара в безсъзнание. Дойде на себе си едва преди няколко часа. Да му дадем време да се окопити.

Виктор помълча, докато осмисли думите и, след малко въздъхна и кимна. Ничи изпита облекчение, задето той не попита какво ще правят, ако Ричард не успее да преодолее временното си състояние на делириум.

Най-сетне видя Ричард да излиза измежду сенките и да приближава под дъжда. Двамата с Виктор тръгнаха към бойното поле да го посрещнат. Лицето му изглеждаше спокойно и непроницаемо, но тъй като Ничи го познаваше добре, веднага разбра, че има нещо ужасно объркано.

Вървешком Ричард изтупа панталона си от полепналите по него листа, вейки и мъх.

— Виктор, тези войници не са имали за цел да си върнат Алтур'Ранг.

— Така ли? — повдигна вежда ковачът.

— Аха. За подобно нападение би им била нужна хилядна армия, може би десетки хиляди войници. Тези, които виждаме тук, едва ли

биха се справили с подобна задача. Пък и ако целта им наистина е била Алтур'Ранг, каква работа имат тук, в пущинака, толкова далеч от града?

Виктор кимна в знак на съгласие.

— В такъв случай какво ги е довело тук?

— Когато ги усетих да се промъкват между дърветата, още не беше съмнало. Това ме навежда на мисълта, че са били изпратени на разузнаване. — Ричард посочи гората. — Ей в тая посока има път. По него дойдохме. Харесах това място за бивак, понеже беше на достатъчно разстояние от пътя, за да е безопасно и да избегнем неприятности. Явно съм сбъркал.

— Последното, което чухте за теб, беше, че си тръгнал на юг — рече Виктор. — Пътят по принцип спестява време, затова решихме да минем напърно през планината и да излезем на него, за да тръгнем да те търсим.

— Този път е ключов — обади се и Ничи. — Той е сред няколкото най-важни пътни артерии, построени от Джаганг. Той безпроблемно и бързо придвижва войските си по него. Джаганг се зае да строи пътища, за да може по-лесно осъществи идеята си за покоряването на Стария свят.

Ричард обърна поглед по посока на пътя, сякаш можеше да го види през гъсталака и дърветата.

— Наред с другото — продължи той — пътят е и улеснение за транспортиране на провизии и всякакви стоки. Според мен тук става въпрос именно за това. Бидейки толкова близо до Алтур'Ранг и при положение, че знаят за избухналия тук бунт, войниците вероятно са се опасявали от нападение. Щом не са имали намерение да нападнат Алтур'Ранг значи задачата им е била друга, още по-важна: да надзирават транспортирането на провизиите за армията на Джаганг, която се придвижва на север. Той иска да срази и последните вълни на съпротива в Новия свят, преди революцията в собствения му дом да му подпали опашката.

Ричард спря поглед върху Виктор.

— И така, според мен тези войници са разузнавали. Задачата им е била да осигурят безпрепятственото преминаване на конвоя с провизиите. Явно са излезли на оглед призори с надеждата да изненадат неподготвени евентуални нападатели на конвоя.

— Да, ние наистина спяхме. — Виктор скръсти ръце к гърдите си и изсумтя възмутено. — Изобщо не очаквахме, че е възможно тук, из тези затънтени дебри, да ни нападне въоръжена армия. И си нанкахме като бебенца. Ако ти не ги беше усетил, щяха да ни изколят като агнета още докато спим. Сега не те, а ние щяхме да сме храна за мухите и гарваните.

Всички притихнаха, замислени над опасността, с която се бяха разминали на косъм.

— Да сте чували нещо за провизии, които се транспортират на север? — попита Ричард.

— Ами да — отвърна Виктор. — За никого не е тайна, че на север пътуват огромни кервани с продукти. Някои от тях се охраняват от батальони, изпратени да се включат в бойните действия на север. Така че предположението ти, че тези мъже са разузнавали района, за да предвидят евентуални опасности за транспортирането на провизиите, звучи съвсем логично.

— Виждаш ли тези следи? — Ричард се приведе напред и посочи. — Оставени са след битката — малко след нея. Били са доста хора, явно изпратени да търсят убитите. Стигнаха са дотук. Вижда как са завили и са се върнали. Явно са дошли, видели са мъртвите си другари и са си тръгнали. По следите личи, че са бързали.

Ричард се изправи и отпусна лявата си ръка върху ефеса на меча си.

— Ако не ме бяхте изнесли веднага след битката, тези вторите щяха да ни нападнат. За радост са се върнали, а не са решили да претърсят околността.

— Как мислиш, защо са решили да постъпят така? — попита Виктор. — Защо са си тръгнали, след като са видели пресните следи от тази сеч?

— Може би ги е било страх, че наблизко се спотайва многочислена армия. Върнали са се, за да съобщят за опасността и да се погрижат за безпрепятственото преминаване на припасите. Явно главната им задача е била да изведат конвоя извън тази област, затова са изоставили събратята си, без дори да ги погребат.

Виктор огледа следите изпод вежди, после плъзна поглед към труповете на бойното поле.

— Е, поне можем да се възползваме от ситуацията — рече след малко и приглади косата си назад, като същевременно избърса капчиците вода. — Докато цялото внимание на Джаганг е насочено към войната, можем да се опитаме да завземем властта тук.

— Джаганг може и да е погълнат от войната — поклати глава Ричард, — но това няма да му попречи да дойде тук и да си възвърне властта. Ако има нещо, което със сигурност знам за пътешественика по сънищата, то е, че не търпи неподчинение и е способен да смазва всяка опозиция методично и безапелационно.

— Ричард е прав — подкрепи го Ничи. — Опасно и погрешно е да смятаме Джаганг за най-обикновен насилник. Вярно, той наистина е жесток, но наред с това е и високоинтелигентна личност и превъзходен стратег. С годините е натрупал богат опит. Почти невъзможно е да го принудиш да действа импулсивно. Може да бъде и дързък, когато има основания да смята, че това ще му донесе полза. Но по-скоро е свикнал да действа премерено и по строго подготвен план. Него го водят твърди убеждения, а не наранена гордост. Способен е да те остави да си мислиш, че си го надхитрил — всъщност може да ти позволи да си мислиш, каквото си щещ, — като в същото време методично подготвя следващия си съкрушителен удар. Търпелив е и това е най-смъртоносното му качество.

Тръгне ли да напада, му е все едно колко жертви ще понесе собствената му армия, стига да му останат достатъчно хора, за да му извоюват победата. Но по време на цялата му кариера — поне допреди кампанията за превземане на Новия свят — обикновено понасяше доста по-малки загуби от противниците си. Причината е, че не е привърженик на наивните принципи на класическата борба, на ордите, които се хвърлят в битка, за да защитят честта и достойнството си. Обикновено той напада с толкова многочислена армия, че врагът бива смлян на пихтия.

Легенди се носят за това как постъпват ордите му с победените. За тези, които попаднат пред очите им, очакването е непоносимо. Никой нормален човек не би искал да бъде заловен жив от хората на Джаганг.

Поради тази причина мнозина го приветстват с разтворени обятия, благославят избавлението си, молят се за позволение да се присъединят към Ордена.

Единственият звук в меката прегръдка на дърветата бе нежният ромон на дъжда. Виктор не се съмняваше в правотата на думите и. Тя бе видяла с очите си всичко това.

На моменти споменът, че е била част от тази извратена кауза, че е вярвала в налудничави идеи, способни да превърнат хората в диваци и примитиви, изпълваше Ничи с желание да сложи край на живота си. Беше убедена, че заслужава именно това. Но сега имаше изключителната възможност да помогне за извоюване на победа над Ордена. Едничката и цел сега бе да поправи грешките си от миналото — това и вдъхваше сили, това я мотивираше да продължава напред.

— Въпрос на време е Джаганг да си възвърне Алтур'Ранг — отрони Ричард в тишината.

— Да — кимна Виктор, — ако Джаганг прецени, че революцията е ограничена зад стените на Алтур'Ранг, логично е да положи съответните усилия, за да си върне града, при това, както каза и Ничи, ще се заеме с цялата си злоба и разрушителна енергия. Нашата задача пък е да му попречим. — Усмихна се мрачно към Ричард. — Опитваме се да запалим огъня на революцията, където можем, по градове и села — навсякъде, където хората проявят воля за отхвърляне на оковите на робството. Раздухваме огъня на борбата и свободата надлъж и нашир, за да не може Джаганг да го потуши толкова лесно.

— Не се залъгвай — отвърна Ричард. — Алтур'Ранг е родният му град. Именно оттам започна бунтът срещу Ордена. Всенароден бунт в града, където Джаганг е издигнал величествен си дворец, подкопава основите на учението на Императорския орден. Нали уж това е градът и дворецът, откъдето Джаганг и първосвещениците на Братството на ордена би трябвало да управляват човечеството за вечни времена в името на Създателя. А хората избраха свободата и унищожиха двореца.

Джаганг няма да търпи подобна гавра с властта му. Ако иска Ордена да оцелее и да установи владичество над Стария свят — а впрочем и над Новия, — той трябва да смаже бунта. За него това е въпрос на принципи — той смята съпротивата срещу учението на Братството за обида срещу Създателя. Императорът няма да се поколебае да изпрати в Алтур'Ранг най-опитните си и жестоки войници. Ще се опита да ви даде кървав пример. Дори мога да кажа, че

според мен това ще се случи по-скоро в близко бъдеще, отколкото след време.

Виктор изглеждаше притеснен, но не и изненадан.

— Освен това не забравяй — обади се Ничи, — че избягалите братя от Братството на ордена ще се включат в редиците на яростните борци за повторно установяване властта на Императорския орден. А тези мъже не са редови войници. Засега не сме успели да направим почти нищо срещу тях.

— Всичко това е вярно, няма спор, но желязото се кове, докато е горещо. — Виктор размаха яростно юмрук. — Поне поставихме началото на онова, което трябва да се направи.

Ничи се съгласи с кимване и дори се усмихна, сякаш за да разсее мрачната картина, която лично нарисова пред събеседниците си. Знаеше, че Виктор има право, че все отнякъде трябва да се започне. Той вече бе помогнал на един народ, изгубил всичко освен надеждата си, да удари гонга на свободата. Но Ничи беше на мнение, че каквото и да са постигнали досега, не бива да губят чувство за реалност и да се заблуждават по отношение на трудностите, които ги очакват занапред.

Ако не познаваше Ричард толкова добре, Ничи вероятно би си отдъхнала да го види погълнат от важните задачи, с които им предстоеше да се заловят. Тя обаче знаеше, че когато той се фиксира върху жизненоважен за него проблем, не му пречи, когато е нужно, да се занимава и с текущи задачи, но би било ужасна грешка да се смята, че е изгубил основната си цел дори за миг. Всъщност Ричард отправи към Виктор кратко и ясно предупреждение — да не му се пречка. Ничи познаваше по погледа му, че той е погълнат от неща, които за него имат несравнимо по-голяма важност.

Най-сетне блуждаещият му поглед се спря върху Ничи.

— Ти не си била с Виктор и хората му?

Ничи изведнъж разбра защо за него е толкова важно да разнищи въпроса с войниците и конвоя с доставките — това бяха елементи от голямото уравнение. Ричард се опитва да разбере как и дали конвоят участва в илюзията, която все още го държи в плен. Това бе уравнението, което искаше да реши.

— Не — отвърна Ничи. — Никой не ни беше казал и нямахме представа какво става с теб. В мое отсъствие Виктор е тръгнал да те търси. Скоро след това аз се върнах в Алтур'Ранг. Разбрах накъде е

тръгнал Виктор и тръгнах да го настигна. Привечер на втория ден от пътуването си все още бях на доста разстояние зад него, така че на третия ден тръгнах още преди съмнало, с надеждата да успея да наваксам. След близо два часа път стигнах в района и чух звуците на битката. Когато дойдох, всичко беше приключило.

Ричард кимна замислено.

— Събудих се и Калан я нямаше до мен. Тъй като бяхме близо до Алтур'Ранг, първата ми мисъл беше, че ако те намеря, може би ще ми помогнеш да я открия. Тогава чух потайните звуци на скришно придвижване на войници из гората.

Ричард посочи близкия хълм.

— Чух ги да приближават през ей онези дървета. Тъмнината беше на моя страна. Те все още не ме бяха забелязали, така че успях да ги изненадам.

— Защо не се скри? — попита Виктор.

— Чух да приближават още хора — и отсам, и оттам. Нямах представа колко точно са, но разбрах, че се движат в разгърнат строй, така че явно претърсваха гората. Би било рисковано да опитам да се скрия. От друга страна, не знаех дали Калан не е наблизко, така че не можех да рискувам да я изоставя и тя да пострада. Ако се бях скрил, за да изчакам войниците първи да ме намерят, губех предимството на изненадата. Още по-неприятното беше, че скоро щеше да съмне. Тъмнината и изненадата бяха на моя страна. При положение, че Калан бе изчезнала, нямаш нито секунда време за губене. Трябваше да им попреча да я заловят.

Никой не каза нищо.

— Ами ти къде беше? — продължи Ричард, вече към Кара. Морещицата примигна изненадана. Беше и нужно малко време, преди да отговори.

— Не съм... не знам точно.

— Не знаеш точно ли? — Ричард смръщи чело. — Какво си спомняш?

— Бях на пост. Излязох да огледам на известно разстояние извън лагера. Предполагам, че нещо е събудило подозренията ми, поради което съм искала да се уверя, че районът е чист. За миг долових мирис на пушек, отидох да огледам отблизо и в следващия миг чух бойните викове.

— И хукна обратно, така ли?

Кара разсеяно отметна плитката си назад. Явно и се губеха част от спомените.

— Не... — Намръщи се. — Не, знаех какво става, знаех, че те нападат..., понеже чух звън на метал, предсмъртни викове. В един момент си дадох сметка, че явно Виктор и хората му са бивакували наблизко и сигурно съм усетила техния огън. Разбрах, че съм доста по-близо до тях, отколкото си ти, и прецених, че най-разумно би било да ги събудя и да ги извикам на помощ.

— Вярно, звучи разумно — подкрепи я Ричард. Изтри капчиците дъжд от лицето си.

— Аха — обади се и Виктор. — Малко след като чух дрънкане на оръжия в далечината, в лагера се появи Кара. Спомням си го много добре, защото бях буден и лежах, заслушан.

Ричард повдигна вежди и го погледна.

— Защо си бил буден?

— Събуди ме вълчи вой.

ПЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ТРЕСКАВО СЕ НАВЕДЕ КЪМ КОВАЧА.

— Чул си да вият вълци?

— По-скоро беше само един — отвърна замислено Виктор.

Тримата мълчаливо зачакаха Ричард, който заби поглед в далечината, сякаш мислено се опитваше да подреди парчетата на огромен пъзел. Ничи хвърли поглед към мъжете, които още стояха под клена. Видя някои от тях да се прозяват, докато чакат. Други бяха приседнали на близък повален дънер. Двама-трима разговаряха шепнешком. Имаше и една групичка, които, скръстили ръце на гърдите си, не откъсваха бдителни погледи от околността.

— Не е било тази сутрин — прошепна на себе си Ричард. — Докато съм се събудял днес, все още в полусънно състояние, всъщност съм си припомнял събитията от сутринта, в която изчезна Калан.

— Сутринта, в която се разрази битката — кротко го поправи Ничи.

Потънал в мислите си, той като че ли изобщо не я чу.

— Поради някаква причина ще да съм си спомнил какво се е случило онази сутрин, когато съм се събудял. — Обърна се рязко и я сграбчи за ръката. — Докато ме носехте към къщата, изкукурига петел.

Изненадана от внезапната смяна на темата, Ничи сви рамене. Нямахше представа какво е намислил.

— Ами да, възможно е. Не си спомням. Защо питаш?

— Нямахше никакъв вятър. Спомням си, че чух кукуригане, вдигнах глава и видях над себе си клони, които не помръдваха. Нямахше никакъв вятър. Изобщо не полъхваше.

— Прав си, Господарю Рал — обади се Кара. — Помня, че когато дотичах до бивака на Виктор, ми направи впечатление, че пушекът се издигаше вертикално над огъня, значи е нямало вятър. Мисля, че точно поради тази причина сме успели да чуем дрънченето на оръжия от

толкова голямо разстояние — понеже е нямало нито лъх, който да отнесе шума в друга посока.

— Ако това ти помага — додаде Виктор, — докато те носехме към фермата, наоколо щъкаха две-три кокошки. И да, прав си, имаше и петел, който изкукурига. Истината е, че се опасявахме войниците да не ни открият, за да може Ничи да те излекува. Петелът можеше да привлече нежелано внимание, затова казах на момчетата да го заколят.

Ричард изслуша версията на Виктор и пак потъна в мислите си. Потупа с пръст долната си устна, втрещен в поредното късче от пъзела. Ничи реши, че може да е забравил, че са насред бойното поле.

— Е? — надвеси се тя към него.

Той примигна, но след малко погледът му се проясни.

— Сигурно е станало точно така — като се събудих днес сутринта, всъщност съм си припомнял събитията отпреди няколко дни. И това е станало, защото съм усетил нещо нередно, имало е причина да ги запомня.

— Каква причина? — попита Ничи.

— Вятърът. Онази сутрин нямаше вятър. Но помня, че когато се събудих в призрачния сумрак преди зазоряване, видях клоните да се поклащат като при вятър.

Ничи не само остана озадачена от прекомерната му тревога по отношение на вятъра, ами изпита известно притеснение за душевното му състояние.

— Ти се събуждаше след дълъг сън, Ричард. Беше тъмно, Може да ти се е сторило, че клоните се помръдват.

— Възможно е — отрони той.

— Може да са ги разлютели приближаващите войници — подметна Кара.

— Не — махна той нервно, — това стана малко по-късно, след като установих, че Калан я няма.

Забелязала, че нито Виктор, нито Кара ще му възразят, Ничи реши също да си държи езика зад зъбите. Ричард явно затвори тази страница. Обърна се към тримата с мъртвешки сериозно изражение.

— Вижте, трябва да ви покажа нещо. Но искам да се помъчите да разберете, че знам за какво говоря — независимо колко заплетено ви се струва всичко. Не очаквам да ми повярвате, но ви моля поне да разберете, че имам богат опит в това и съм го правил през целия си

живот, откакто се помня. Имам доверие на всеки от вас в областта, в която е специалист. Това е моята област. Не гледайте с недоверие на онова, което ще видите.

Ничи, Кара и Виктор се спогледаха. Виктор кимна към Ричард и загърбил всичките си съмнения и колебания, се обърна към хората си.

— Дръжте си очите на четири, момчета. — Направи знак във въздуха. — Наоколо може да има войници, така че да не вдигаме шум и да стоим нащрек. Феран, обиколете периметъра още веднъж.

Мъжете закимаха. Тези, които бяха приседнали, се надигнаха, очевидно доволни, че имат някаква задача, вместо да стоят на влагата и студа. Четирима се отдалечиха сред дърветата, за да застанат на пост.

Феран подаде раницата и завивката си на един от другарите си, сложи стрела в лъка си и се изгуби в гъсталака. Младежът изучаваше ковашкия занаят при Виктор. Израсъл във ферма, той също притежаваше вродена дарба да разгадава знаците на природата и да се придвижва незабелязан в гората. За него Виктор беше кумир. Ничи знаеше, че и Виктор много обича младежа, поради което често биваше към него по-строг, отколкото към останалите. Веднъж той и спомена, говорейки за високите си изисквания към своя чирак, че човек трябва упорито да изчуква парчето желязо и да заглади всичките му недостатъци, ако иска да направи от него нещо наистина качествено.

От битката насам Виктор постоянно изпращаше свои хора на стража, а Феран с неколцина други обикаляха околните гори. Не искаха вражеските войници да ги изненадат, докато Ничи се опитва да спаси живота на Ричард. След като направи всичко по силите си за него, Ничи се зае с доста неприятната рана на крака на един от хората на Виктор, както и с няколко по-леки наранявания на пет-шест от другите мъже.

От утрото на битката насам Ничи бе спала съвсем малко. Чувстваше се изтощена.

След като всички се заеха с поставените им задачи, Виктор стисна Ричард за рамото.

— Хайде, покажи ни.

Ричард поведе Кара, Виктор и Ничи покрай поляната с труповете и през гората. Избра път между дърветата, които не бяха разположени много нагъсто. Щом се покатериха на една могила, той спря и се приведе напред.

Видът му бе наистина величествен, същински крал воин: паднал на едно коляно, с надиплена на раменете пелерина с меч в блестящата ножница на хълбока му, качулката паднала назад, за да разкрие кичури мокра коса, покриваща мускулестия му врат, лъкът и стрелите препасани през лявото рамо. В същото време сякаш си оставаше обикновеният горски водач, дошъл от далечна страна. С тренирани движения пръстите му се плъзгаха върху борови иглички, вейки, парченца от листа, кора, плодородна почва. Само като го гледаше, Ничи разбираше, че това докосване му говори много, разкрива му един различен и невидим за погледа на останалите свят.

В един момент Ричард се сепна и ги повика да се наведат около него.

— Виждате ли това, ей тук? — Пръстите му внимателно се плъзнаха по лека вдлъбнатина в мекия горски килим. — Това е стъпка от крака на Кара.

— Ами да, нищо чудно — рече тя. — Нали минахме оттук, след като се отклонихме от пътя и тръгнахме да търсим място за бивак.

— Точно така. — Ричард се приведе още малко и пак посочи земята. — Виждате ли ето тук и после малко по-нататък? Има още твои следи, Кара. Виждаш ли как са навързани на редичка, което означава, че си се движила?

— Явно — сви рамене Морещицата.

Ричард се измести леко вдясно. Другите го последваха. Той пак обиколи с пръст вдлъбнатината, за да я видят и те. Ничи не различи абсолютно нищо по земята, докато Ричард не описа внимателно контурите на отпечатъка съвсем близо до земята. Движенията му сякаш по магически начин отвориха очите им за онова, което се опитваше да им покаже. Дори Ничи го видя.

— Това са моите следи — рече той, без да откъсва поглед от отпечатъка, сякаш се боеше, че отмести ли глава, следата ще изчезне. — Дъждът се е погрижил за тяхното заличаване, на някои места повече, на други — по-малко. Но все пак не е успял да унищожи всичко. — Протегна палеца и показалеца си и внимателно повдигна влажно кафяво дъбово листо от средата на отпечатъка. — Ето, тук отдолу се вижда как тежестта на тялото ми е пречупила тези малки вейки. Нали виждате? Дъждът няма как да заличи подобни неща.

Вдигна глава, за да се увери, че всички внимават, после посочи в мъглата.

— Следите ми тръгват в тази посока, насам, също като следите на Кара. — Простря ръка напред и набързо им показва още две подобни стъпки, отпечатани върху горския килим, за да е сигурен, че са го разбрали. — Нали виждате? И тука си личат.

— Е, и? — попита колебливо Виктор.

Ричард хвърли бърз поглед през рамо, преди да съсредоточи вниманието си върху следите.

— Виждате ли разстоянието между следите на Кара и моите? Аз съм вървял отляво, Кара ми е била отдясно. Виждате ли колко раздалечени са следите?

— И какво от това? — не се стърпя Ничи и придърпа напред качулката на пелерината си, за да предпази лицето си от ледения дъждец. Пъхна ръце под пелерината и ги зарови под мишниците си, за да ги стопли.

— Разстоянието е толкова голямо — продължи Ричард, — защото Калан е вървяла между двама ни.

Ничи заби поглед в земята. Не беше специалист, така че нямаше нищо чудно, че не вижда никакви следи. Този път обаче тя се съмняваше, че и Ричард е видял нещо.

— Би ли ни показал следите на Калан? — попита тя.

Ричард се извърна и я изгледа толкова напрегнато, че дъхът и секна и тя забрави да диша.

— Точно затова става въпрос. — Вдигна пръста си във въздуха със същата предпазливост, с която бе взел листото от земята. — Следите и са изчезнали. Не са заличени от дъжда, а просто ги няма... няма ги, сякаш никога не са съществували.

Виктор въздъхна едва чуто, но по всичко личеше, че е сериозно притеснен. Кара вероятно също беше шокирана, но го прикриваше добре. Ничи знаеше, че още не са чули всичко, което Ричард има да им казва, така че го подтикна да продължи.

— Показваш ни, че няма никакви следи от тази жена, така ли?

— Именно. Претърсих наоколо. Открих моите следи и следите на Кара навсякъде в района, но там, откъдето би трябвало да е минала Калан, нямаше нищо.

Настъпи неловка тишина, която никой не желаше да наруши. Накрая Ничи все пак реши да се обади.

— Трябва да осъзнаеш причината, Ричард. Нима все още не искаш да си го признаеш? Всичко това е просто сън. Следите ги няма, понеже тази жена не съществува.

Гледаше го как стои пред нея на колене, извърнал глава назад, и и се струваше, че през сивите му очи надзърта право в изтерзаната му душа. Какво не би дала в този момент, за да го успокои. Но не можеше. Наложил си да продължи.

— Сам каза, че разбираш от следотърсачество, и въпреки това не можеш да откриеш следите на тази жена. Това би трябвало да сложи точка по въпроса и в крайна сметка да те убеди, че тя не съществува — че никога не е съществувала. — Ничи извади ръката си изпод пелерината и нежно го докосна по рамото в опит да смекчи думите си. — Откажи се, Ричард.

Той отвърна поглед от очите и и прехапа долната си устна.

— Не е толкова просто, колкото ти се струва — кротко отвърна той. — Моля ви, огледайте се, само погледнете и се опитайте да разберете колко е важно това, което ви показвам. Вижте колко са раздалечени моите следи от следите на Кара. Нима не ви е ясно, че помежду ни е вървял трети човек?

Ничи уморено разтърка очи.

— Хората не винаги вървят плътно един до друг, Ричард. Може двамата с Кара да сте се раздалечили, за да покриете по-широк периметър и да сте сигурни, че не ви дебне опасност. Или просто да сте били изморени и да не сте обърнали внимание, че сте се раздалечили. Има толкова много близки до ума обяснения.

— Когато през гората вървят двама души, те обикновено не се раздалечават толкова. — Посочи зад тях. — Разгледай следите, които оставихме на път за насам. Кара пак е вървяла от дясната ми страна. Виждаш ли колко по-близо са стъпките ни. Когато двама души вървят заедно, това е съвсем нормално. Вие с Виктор бяхте зад нас. Погледни и вашите отпечатащи — и те са съвсем близо. Докато тези тук са различни. Нима не разбираш, че са толкова раздалечени, защото помежду ни е имало трети човек?

— Ричард...

Ничи замлъкна. Не искаше да спорят. Изкуши се да замълчи и да го остави да говори, каквото си иска, да го остави да вярва, в каквото си иска. Но мълчанието и би дало живот на една лъжа, би подхранило една илюзия. Макар да и се късаше сърцето да го гледа как се мъчи, макар да беше категорично на негова страна, не можеше да допусне илюзиите му да го залъгват — това би му причинило по-голяма вреда. Той нямаше да се възстанови напълно, нямаше да се оправи, ако не застане лице в лице с действителността. Обръщането към действителността бе единственият начин, по който Ничи би могла да му помогне на практика.

— Виждам следите ти, Ричард, както и следите на Кара — подхвана тя кротко в пореден опит да му помогне да чуе истината, без в гласа и да звучат назидателни или груби нотки. — Нали виждаш, сам ни го показва. Няма други хора. И това ни показва. Ако тя е била тук, между теб и Кара, защо следите и да ги няма?

Всички се бяха стгушили в дрехите си, за да се предпазят, доколкото е възможно, от влажното и студено време. Ричард се окопити и отговори ясно и твърдо.

— Мисля, че следите на Калан са били заличени с магия.

— С магия ли? — внезапно застана нащрек Кара.

— Да. Според мен онзи, който е отвлякъл Калан, е заличил следите и с магия.

Ничи остана като гръмната и не направи никакъв опит да го скрие.

Виктор стрелна с очи първо Ничи, после Ричард.

— Това възможно ли е?

— Да — настоя Ричард. — Когато срещнах Калан за пръв път, ни преследваше Мрачният Рал. Направо ни дишаше във врата. Тримата — Зед, Калан и аз — трябваше да бягаме. Ако Мрачният Рал ни бе заловил, с нас щеше да е свършено. Зед е магьосник, но не притежава силата на Мрачния Рал. Зед поръси пътеката зад нас с магически прах, за да прикрие следите ни. Явно и тук е станало нещо такова. Похитителят на Калан е прикрил следите им с помощта на магия.

Виктор и Кара погледнаха към Ничи, в търсене на потвърждение. Като ковач Виктор не разбираше нищо от магия. Морещиците не обичаха магията и съзнателно избягваха информацията за нейните възможности. Притежаваха изострен инстинкт за яростно унищожение

на всеки, който притежава магия, пък дори само съответният човек да представлява потенциална опасност за Господаря Рал. Кара и Виктор чакаха Ничи да се произнесе по въпроса дали е възможно следи да бъдат изтривани с магия.

Ничи се поколеба. Макар и чародейка, от нея не можеше да се очаква да знае всичко, свързано с магията. И все пак...

— Мисля, че подобна употреба на магия теоретично е възможна, но лично аз не съм чувала някой да го е правил. — Насила погледна Ричард в очите, които се взираха в нея, изпълнени с очакване. — Честно да ти кажа, Ричард, според мен обяснението за липсата на следи е доста по-просто и съм убедена, че и ти го знаеш.

Ричард не успя да прикрие разочарованието си.

— Като разглеждате този факт сам за себе си и при положение, че не сте запознати с природата на следите и какво разкриват те, съм склонен да се съглася, че не е лесно да ми повярвате. Но това не е всичко. Искам да ви покажа още нещо, което може би ще ви помогне да схванете цялата картина. Да вървим.

— Господарю Рал! — прекъсна го Кара и като не смееше да го погледне в очите, се зае да прибира един непокорен кичур коса под качулката си. — Не смяташ ли, че е редно да се заемем и с другите важни задачи?

— Това, което искам да ви покажа, е важно. Ако предпочиташ, остани тук, а аз ще заведа Виктор и Ничи. Е, оставаш ли?

— Разбира се, че не — прониза го тя със сините си очи.

— Добре тогава, да вървим.

Без повече възражения те го последваха с енергична крачка на север и потънаха в гъстата гора. Наложиха се да прекосят мътна река с много бързеи, като подскачаха от камък на камък, за да не се намокрят. На едно място Ничи се подхлъзна и за малко да падне, но Ричард я хвана за ръката точно навреме и я задържи. Огромната му ръка беше топла, но поне не го тресеше. Би било добре, ако можеше да не си създава допълнителен стрес и да почива повече.

Пред погледа им се плъзна плавно възвишение, забулено от ниски перести облаци. Вляво от него се извисяваше сумрачният силует на нащърбена скала. Ничи долови ромона на река.

Докато потъваха все по-дълбоко в гъстата мъгла, покрила почти непроходимата растителност, от клоните на дърветата се вдигаха едри

птици. Разперили широко криле, те се отдалечаваха безшумно и се скриваха на безопасно разстояние. Скръбните гори сегиз-тогиз биваха огласяни от резливите крясъци на животни. Гледката бе ограничена от плътен параван, изплетен от припокриващи се клони на борове и смърчове, пролуките между които бяха запълнени от широките листа на вековни дъбове. Досадният неуморим дъжд продължаваше да напоява джунглата от преплетени лиани и други увивни растения, които даваха всичко от себе си, за да попречат на по-младите и крехки дървета да изпружат снага към неуловимата светлина отгоре. Повече видимост и простор имаше ниско долу, съвсем близо до земята, но там пък слънчевите лъчи проникваха рядко.

По-навътре в подгизналата гора се виждаха мрачните силуети на дървета, които стояха на прилично разстояние едно от друго и доста далеч от гъсталака, сякаш стражи, които зорко наблюдаваха натрапниците, промъкващи се между армията от дървета. Местността, където ги заведе Ричард, бе по-лесна за прекосяване, понеже растителността не беше толкова гъста, а земята беше застлана с мек килим от борови иглички. Ничи обърна внимание, че и в най-слънчеви дни до горския килим вероятно достигат само тънки струйки слънчева светлина. От двете си страни забеляза почти непроходими шубраци и стегнато оплетени огради от млади лиани. Просеката под високите борове образуваше естествена немаркирана пътека.

Накрая Ричард се закова на място и разпери ръце, за да им покаже да не го изпреварват. Пред тях продължаваше същият терен — килим от кафяви иглички, върху който се виждаха раздалечени един от друг високи борове. Той им даде знак и тримата приклекнаха край него. Ричард посочи през дясното си рамо.

— Онази нощ, когато си устройохме бивака, тримата с Калан и Кара дойдохме оттам, откъм поляната, на която се разрази битката. На много места около бивака ни се виждат моите следи, оставени, докато бях на пост втора смяна. Кара пое третата смяна — нейните следи също са там. Онази нощ Калан стоя на пост първа — от нейната смяна няма следи.

Огледа ги един по един с мълчалива молба да го изслушат, преди да започнат да му възразяват.

— Войниците изпълзяха от гората някъде там — посочи той зад себе си и продължи: — Ти и хората ти, Виктор, дойдохте от другата

страна и се включихте в битката. Почти на същото място се виждат и стъпките ви, оставени, докато сте ме носили към запустялата къща. Вече ви показах и следите на войниците, които са дошли по-късно и са намерили телата на мъртвите си другари. Нито ние, нито вражеските войници сме минали по този път.

На това място, където стоим в момента, няма никакви следи. Огледайте се. Ще видите само пресните ми следи от тази сутрин, когато дойдох да огледам. Освен тях няма никакви други следи на хора, минали оттук. По-точно казано, по нищо не личи друг, освен мен, изобщо да е минавал в този район. Поне на пръв поглед изглежда, че тук не е стъпвал човешки крак.

Виктор разсеяно поглади с ръка дръжката на боздугана, окачен на колана му.

— Ти обаче си на друго мнение?

— Да. Въпреки че следи не се виждат, оттук все пак са минавали хора. Оставили са доказателства. — Ричард се наведе и докосна с пръст гладък камък с размерите на самун хляб. — Бързали са и са се спънали в този камък.

Виктор вече го слушаше с любопитство.

— Как разбра?

— Вгледай се внимателно в белезите по камъка. — Виктор се наведе още малко и Ричард му показа. — Погледни ето тук. Вижда се как горната страна на камъка, която е била изложена на природните стихии, е леко пожълтяла от лишеи и мъхове, нали така? А тази част, като долната половина на кораб, която е била скрита под повърхността на водата, е тъмнокафява. Ясно личи линията, до която камъкът е бил заровен в земята.

Сега обаче тази кафява част не е под земята. Камъкът не лежи на мястото, което е заемал доскоро. Повдигнат е леко и отчасти е прекатурен. И ето че се вижда малко от тъмнокафявото. Ако бе стоял извън дупката си по-дълго, тъмният цвят щеше да избелее и повърхността щеше да се покрие с лишеи. Но още не е минало достатъчно време. Следователно се е случило наскоро. — Ричард размаха пръст. — Огледайте почвата тук, от тази страна на камъка. Ще забележите вдлъбнатината, в която е почивал камъкът. Сега обаче той е разместен и се вижда празнина между страничния ръб на камъка и стената на вдлъбнатината. От задната страна, далечната на нас, поради

факта, че камъкът е бил преместен наскоро, все още се вижда ивица пръст и листа, които са били вдигнати заедно с него.

Отворът от тази страна и ръбът откъм далечната показват, че онзи, който се е спънал в камъка и го е мръднал, се е отдалечавал от лагера ни и е тръгнал на север.

— Но къде е самата пътека? — попита Виктор. — Къде са следите им?

Ричард разроши мократа си коса.

— Пътеката е била заличена с помощта на магия. Претърсих наоколо — няма пътека. Вижте камъка. Разместен е, някой го е ритнал и го е извадил от мястото му. Но никъде по повърхността му не се вижда нито драскотина. Вярно, камъкът не е прекатурен изцяло, но все пак е преместен. Бил е пернат с грайфера на обувка, логично е да е останала драскотина. Но не се вижда нищо, също както не са оставени никакви други следи.

Ничи свали качулката си.

— Изкривяваш всички факти така, че да паснат на твоята версия за нещата, Ричард. Не може да е станало хем така, хем иначе. Ако са използвали магия, за да заличат пътеката, как така успя да забележиш този преобърнат камък и да разбереш, че тук все пак е имало пътека?

— Ами може би магията, която са използвали, има способността да заличава следи. Човекът, който го е направил, сигурно не разбира много от следотърсачество. Всъщност май изобщо не са наясно с живота сред природата. Приложили са магия, за да заличат следите, но мисля, че изобщо не им е хрумвало да огледат за прекатурени камъни и подобни.

— Сигурно не са...

— Огледайте се внимателно. — рече той и обиколи с ръка околността. — Забелязвате ли колко безупречен е горският терен?

— Какво искаш да кажеш? — попита Виктор.

— Твърде безупречен. Направо съвършен. Вейки, листа, кори... всичко е подредено като в аптека. Природата е по-хаотична.

Ничи, Виктор и Кара се вгледаха в земята. На Ничи всичко и се струваше напълно нормално — най-обикновен горски терен. Тук-там имаше разпилени дребни неща — семенца, източени плевели, младо дъбово дръвче само с три огромни листа. По килима от иглички имаше пръснати съчки, мъх, кори и паднали листа. Не разбираше много-

много от следи и следотърсачество, и изобщо от гори. Ричард винаги оставяше белези по дърветата, ако искаше тя да го следва и да не се изгуби. Но специално на това място сякаш наистина не бе стъпвал човешки крак. Пък и не и изглеждаше толкова свършено, колкото им го представяше Ричард. Огледа се още веднъж, но пак не намери никаква разлика спрямо други такива места наоколо. Виктор и Кара явно също бяха озадачени и объркани.

— Сигурна съм, че има напълно логично обяснение на факта, че този камък ти изглежда преместен, Ричард — рече накрая Ничи с едва сдържано напрежение в гласа. — Може би наистина е преместен, то се вижда. Но дали не го с бутнал лос или елен, а с времето следите им да са се заличили.

Ричард поклати глава.

— Не. Виж вдлъбнатината. Все още си личи формата и. По ясните ръбове е видно, че се е случило преди няколко дни. Времето, особено при дъжд, изглажда такива ръбове и бързо запълва дупките. Ако беше елен или лос, следите му щяха да са пресни и все още да личат. Освен това копитото би оставило драскотини — както и човешка обувка. Сигурен съм, че някой е бутнал този камък преди не повече от три дни.

— Е, може пък онзи мъртъв клон ей там да е паднал върху него и да го е бутнал — вдигна ръка Ничи.

— Ако беше така, по мъха щеше да остане диря и щеше да личи, че клонът се е ударил в нещо твърдо. Вече проверих — няма такава неща.

— Може върху камъка да е скочила катерица — обади се и Кара.

— Няма толкова тежка катерица, че да прекатури камък с тези размери.

Ничи въздъхна уморено.

— Значи според теб фактът, че от тази жена няма никакви следи, доказва, че тя съществува.

— Не съм казал такава неща — поне не по начина, по който се изрази ти. Но теорията ми се потвърждава, ако разгледате детайлите свързано, в едно цяло. Ако ги поставите в контекст.

Ничи стисна ръцете си в юмруци край тялото. Чакаше ги толкова важна работа. Времето им изтичаше. А вместо да се заемат с неотложните задачи, които се нуждаеха от цялото им внимание, стояха

насред пущинака и се взираха в някакъв си камък. Усети как кръвта изпълва лицето и.

— Това е абсурдно. Всичко, което постигна досега, Ричард, е да ни докажеш, че тази жена, дето си си я въобразил, е точно това — твоя илюзия. Тя не съществува. И не оставя следи, понеже живее само във въображението ти. Няма нищо мистериозно и необяснимо! Няма никаква магия! Става дума за най-обикновен сън!

Ричард рязко се изправи до нея. За един-единствен миг кроткият и разсъдлив мъж се превърна във внушителна и властна фигура, чието сърце всеки момент щеше да избухне в гняв.

Но вместо да изригне насреца и, той просто мина покрай нея, върна се малко в посоката, от която бяха дошли, и спря. Безмълвен и напрегнат, се загледа между дърветата.

— Нещо не е наред — отрони тихо, но в гласа му прозвучаха недвусмислени предупредителни нотки.

Агиелът на Кара скочи в ръката и. Виктор стисна дръжката на боздугана, който висеше от колана му.

В далечината сред капещите дървета Ничи долови тревожния вик на гарвани.

В следващия миг проехтяха звуци, които разпозна безпогрешно — предсмъртни писъци.

ШЕСТА ГЛАВА

РИЧАРД ХУКНА ОБРАТНО ПРЕЗ ГОРАТА към мъжете, които ги чакаха, към писъците. Тичаше презглава покрай сливащите се силуети на дървета, клони, храсти, папрати и увивни растения. Прескачаше мъртви дънери и големи камъни. Умело си проправяше път между млади борчета и дрян. Без да забавя крачка, блъсваше встрани клони на лиственица и се шмугваше покрай стволове на балсамово дърво. В дрехите му се закачиха долните кичести клони на смърчове, но той се изтръгна от хватката им и продължи напред. На няколко пъти за малко да се наниже на щръкнали мъртви клони, които стърчаха в различни посоки като същински мечове, но в последния възможен миг успяваше да отскочи встрани.

Спринтирането с такава скорост през гъстата гора си беше опасно дори в сухо време. Беше трудно да забележиш навреме скритите опасности, за да ги избегнеш. Някой остър клон лесно можеше да ти извади око. Едно подхлъзване на мокрите листа, мъха или камъните можеше да те просне на земята, така, че да си разбиеш главата. Достатъчно бе да стъпиш в дупка или цепнатина, и счупването на крак ти е в кърпа вързано. Преди много години Ричард познаваше един младеж, който бе пострадал точно така. Счупеният му глезен така и не се възстанови и той остана куц за цял живот.

Ричард се съсредоточи върху маршрута, като внимаваше максимално при дадените условия, но без да забавя ход.

Не смееше да намали скоростта.

През цялото време, докато тичаше, до слуха му достигаха покъртителни писъци и викове, чуваше се пукот и звук като от трошене. Кара, Виктор и Ничи тичаха зад него. Нямахме време да ги чака. Всяка гигантска крачка, всеки скок го отдалечаваха все повече и повече от тримата му приятели.

Ричард бягаше с всички сили, като даваше всичко от себе си, и не след дълго установи, че едва диша. Не очакваше това да се случи толкова скоро. В следващия миг осъзна причината. Ничи му спомена,

че още не се е възстановил напълно. Заради загубата на кръв трябваше да почива, за да си възвърне жизнеността. Продължи да тича. Налагаше се да се задоволи с оставащата му сила. Не беше толкова далеч.

Пък и знаеше, че мъжете се нуждаят от помощ и това му даваше допълнително енергия. Тези хора бяха направили невъзможното за него, когато той бе в беда. Нямаше представа какво точно им се случва в момента, но несъмнено имаха сериозни проблеми.

Ако по време на битката онази сутрин бе по-информиран относно дарбата си, щеше да знае как да използва способностите си, за да попречи на врага, преди Виктор и хората му да бяха пристигнали. Ако го бе направил, нямаше да дадат три жертви. Разбира се, ако Ричард не беше там, където се бе озовал, и не беше предприел мерки срещу вражеските войници, Виктор и хората му най-вероятно щяха да бъдат изстребени в лагера им, докато спят.

Ричард не можеше да си прости, че не е направил повече. Не искаше приятелите му да пострадат. Продължи да бяга с всички сили, да дава всичко от себе си. Беше готов да използва и последната си капка енергия. После ще се възстановява. Дано само стигне навреме — животът не се връща.

В подобни моменти наистина му се щеше да е научил повече за използването на дарбата си, но за жалост неговите способности очевидно се различаваха от тези на другите магьосници. Вместо да функционират посредством съзнателно задействане, както бе при Ничи например, способностите на Ричард се активираха чрез гняв и нужда. Сутринта, когато войниците от Императорския орден го нападнаха от всички страни, той изтегли меча си, за да защити живота си, и по този начин гневът му се изля в оръжието. Макар да не можеше да разчита на дарбата си, той бе сигурен, че на силата на меча си може да се довери безусловно.

Други, родени с дарбата, биваха обучавани да я използват още от най-ранна възраст. Не и Ричард. Той бе отгледан във ведра и спокойна атмосфера и бе възпитан да цени живота. Неудобството на това му възпитание беше, че остана невеж за собствените си таланти. Сега, когато вече бе голям мъж, изучаването на латентните му способности се оказа повече от трудно не само поради възпитанието му, но и защото дарбата, която притежаваше, бе изключително рядка. Нито Зед, нито

Сестрите на светлината успяха да го научат съзнателно да контролира силата си.

Сега той не знаеше много повече от онова, което му бе казал Натан Рал, Пророкът, а именно, че типът сила, който притежава, най-често се активира чрез гняв и чрез един особен вид отчаяна нужда, каквато Ричард досега не бе успял нито да идентифицира, нито да прецени. Наблюденията му показваха, че нуждата, способна да събуди силата му, всеки път бе уникална и според обстоятелствата.

Освен това Ричард бе разбрал и че не може да използва магията си по своя воля. Колкото и силно да беше желанието му, колкото и да се напъваше и съсредоточаваше, не постигаше никакви резултати. Иницирирането и използването на магията изискваше специфични условия; той още не бе разбрал как да създава и осигурява тези условия.

Дори най-могъщите магьосници понякога се нуждаят от книги, за да са сигурни, че са разбрали правилно всички подробности относно прилагането на конкретен вид магия. Още като малък Ричард бе наизустил една подобна книга — „Книгата на преброените сенки“. Именно тази книга издирваше Мрачният Рал, след като пушна в действие кутиите на Орден.

Сутринта, когато Калан изчезна, Ричард бе принуден да се довери на мечата си, а не на вродените си способности, за да посрещне заплахата на безбройните вражески орди. Безумната битка го остави напълно без сили. В същото време тревогата му за Калан го разсейваше и той не успяваше да се съсредоточи изцяло върху действията си на бойното поле. Знаеше, че е твърде опасно и глупаво да позволи на каквото и да било да отклони вниманието му... но все пак ставаше въпрос за Калан. Бе разтревожен до лудост за нея.

Ако нуждата не бе задействала дарбата му, дъждът от стрели би го погубил.

Не забеляза лъка, от който бе изстреляна фаталната стрела. Щом я видя да лети към сърцето му, разпозна опасността в последната секунда, но тъй като в същия миг бе зает да отблъсква още трима вражески войници, успя само леко да отклони траекторията на стрелата, но не и да я избегне.

Явно бе прехвърлял този спомен в главата си стотици пъти, разсъждавайки върху безбройните, „ако“ и „трябваше“, които според

строгата му вътрешна преценка биха предотвратили този ход на събитията. Но както каза и Ничи, той не е непобедим.

Докато летеше между дърветата, гората внезапно притихна. Ехтящите писъци секнаха. В призрачната зелена пустош се завърна тихият ромон на дъждеца, който барабанеше по балдахина от листа. На фона на настъпилото спокойствие той бе склонен дори да мисли, че си е въобразил тези ужасни звуци.

Въпреки смазващата умора Ричард не забави темпото. Напрегна слух да долови каквито и да било следи от мъжете, но чуваше само собственото си учестено дишане, бумтенето на пулса в ушите си и бързите си стъпки. От време на време зад гърба му изпукваха съчки — тримата му приятели продължаваха да го следват, макар и да изоставаха все повече и повече.

Поради някаква причина тайнствената тишина го плашеше повече от доскорошните крясъци. В началото те уж бяха грачене на гарвани, дрезгави звуци, които се извисяваха до ужасените писъци на издъхващи животни. Но от един момент нататък като че ли започна да му се струва, че крещят хора. А сега остана само тази зловеща тишина.

Ричард се опита да убеди сам себе си, че си е въобразил, че не са му се причули човешки викове. При целия ужас, който страшните звуци бяха пръснали около себе си, коварната, неестествена тишина го изправи на нокти, чак косъмчетата по тила му настръхнаха.

Точно преди да излезе на поляната, Ричард извади меча си. Уникалният звън на освободеното от ножницата острие огласи притихналата околност и сложи край на тишината.

Изведнъж разгорещеният гняв на меча изпълни всяка фибра на съществуването му и получи отклик в собствената му ярост. Ричард за пореден път се отдаде на познатата му вече магия, на която знаеше, че може да разчита.

Окрилен от силата на меча, той копнееше да открие източника на заплахата и да го елиминира.

Беше време, когато страхът и несигурността го изпълваха с нежелание да се отдаде на надигащата се буря, предизвикана от древното, изковано от магически сили острие, когато се колебаеше дали да отвърне на яростта, която бушуваше в душата му. Но вече се бе научил да се оставя в прегръдката на чувствата си. Знаеше как да

подчинява на волята си своя справедлив гняв. Именно тази сила го ръководеше в осъществяването на целите му.

В миналото се бе сблъсквал с хора, които жадуваха да се сдобият със силата на меча, ала в сляпата си страст към нещо, принадлежащо на други, бяха пренебрегвали коварните опасности, разбунени от използването на това оръжие. Вместо да станат господари на магията, те се превръщаха в слуги на острието, на неговия гняв, на собствената си ненаситна алчност. Имаше такива, които бяха използвали силата на меча за користни цели. Това не бе по вина на острието. Дали мечът ще бъде използван за добро или за зло бе съзнателен избор на човека, който си служи с него, цялата отговорност беше негова.

Както летеше покрай дървета и храсти, Ричард внезапно се закова на място пред поляната, където се бе разразила битката отпреди няколко дни. Стиснал меча си, той дишаше на големи глътки въпреки отвратителната воня, която се носеше във въздуха. Имаше нужда от всяка живителна глътка.

Първо огледа странната гледка пред себе си, без да осъзнава какво вижда.

Навсякъде лежах мъртви гарвани. Не просто мъртви, а разкъсани на парчета. Поляната бе застлана от крила, глави и други парчета от птичи тела. Върху труповете на войниците сякаш бе паднал черен сняг от пера.

Застинал от ужас за една кратка секунда, все още задъхан, Ричард разбра, че тази картина не е крайната му цел. Хукна през бойното поле и по брега на реката, през пролуките между дърветата и над стъпканата растителност, към мястото, където бяха останали да ги чакат мъжете.

Докато тичаше, гневът на меча изпълваше всяко кътче на съществуването му, караше го да забрави умората и изтощението си, подготвяше го за предстоящата битка. В този момент единственото, което го интересуваше, бе да се добере до другарите си, по-точно — да елиминира надвисналата над тях заплаха.

В унищожаването на слугите на злото има един безпрецедентен възторг. Не отпратиш ли предизвикателство към злото, значи го приемаш. Смазването на злото по своята същност е тържество на стойността на живота, който придобива реалност благодарение на

унищожаването на онези, които съществуват, за да отричат правото на живот на другите.

Именно тук се криеше и фундаменталната цел на съществуването на меча, задължителното изискване за ярост. Яростта притъпява ужаса от убиването, смъква вродената неохота да се убива, като оставя само голата необходимост за постигане на справедливост.

Изхвърчайки от брезовата горичка, първото нещо, което Ричард забеляза, бе кленът, под който бяха останали да чакат мъжете. По долните му клони не беше останало нито едно листо. Сякаш през гората бе префучал мощен ураган. Там, където до съвсем скоро бяха покарали фиданки, сега стърчаха прекършени пръчки. По земята се валяха проблясващи от дъжда листа, борови иглички и натрошени вейки. Навсякъде чернееха назъбени стволове, сякаш копия, забити в бойното поле.

В първия момент Ричард не можа да проумее гледката, скрита под клена. Цялата околност, до съвсем скоро преливаща в зелени, огнени, жълтеникави и кехлибарени оттенъци, сега бе осеяна с петна от кръв.

Ричард се закова на място едва дишащ, с разтуптяно до пръсване сърце, очите му се стрелкаха като обезумели да фиксират надвисналата заплаха. Огледа внимателно сенките и сумрака сред дърветата, за да мерне движение. В същото време мозъкът му работеше трескаво, за да анализира онова, което виждаха очите му.

Кара се закова от лявата му страна, готова за бой. Миг по-късно отдясно застана Виктор, стиснал в ръка боздугана си. Няколко секунди след него дойде и Ничи, която не държеше никакво оръжие. Ричард обаче усети как въздухът около нея бе нагнетен с енергия, която напираше да бъде освободена.

— Добри духове! — прошепна ковачът. Направи предпазлива крачка напред, вдигнал в ръка страховития си боздуган — смъртоносно оръжие, изработено лично от него.

Ричард му препречи пътя с меча си. Опрял гърди в острието, ковачът с неохота се вслуша в мълчаливата заповед на Ричард.

Гледката, която в първия миг стъписа и четиримата, постепенно придоби ясен и разбираем вид. В краката на Ричард се валяше окървавена ръка с откъсната китка, заметната с подгизнало от кръв парче фланелен плат. Недалеч стърчеше мъжки ботуш, от който се

подаваше нащърбена бяла бедрена кост, оголена, без сухожилията и мускулите. В шубрака настрани от тях бе проснат обезобразен торс, на места плътта бе обелена и разкриваше участъци от гръбнака и ребрата. Дънерът, където бяха приседнали няколко от мъжете, бе потънал в безкрайни розови спирали от черва и вътрешности. По оголените камъни, по тревата и храстите бяха разпръснати късове от скалпове и кожа.

Ричард не можеше да проумее що за могъща сила би могла да причини подобно нещо.

Изведнъж се сети. Хвърли поглед през рамо на Ничи.

— Сестрите на мрака?

Без да откъсва поглед от касапницата, Ничи поклати глава.

— Има няколко сходни белега, но като цяло не е техният почерк.

Ричард не можеше да прецени дали информацията е успокояваща или не.

Пристъпи бавно и внимателно между човешките останки, които все още не бяха спрели да кървят. Не му приличаше на битка. Нямаше рани от мечове и брадви, нямаше стрели и копия, които да обозначат бойното поле. Парчетата крайници и скъсаните мускулни влакна не изглеждаха като посечени с острие. Сякаш всеки отделен къс бе изтръгнат със сила.

Гледката беше толкова потресаваща, толкова непонятна, че дори не му прилоша. Ричард се почувства объркан в догадките, дори не можеше да предположи какво е причинило подобно опустошение — не само на хората, но и на природата наоколо. В дълбините на бушуващата ярост на магията на меча той усети как сърцето му се свива в неопикуема агонизираща мъка, задето не бе успял да предотврати този ужас. Знаеше, че тепърва ще се чувства още по-натъжен и нещастен. Точно в този момент обаче единственото му желание бе да се саморазправи с човека или силата, причинила всичко това.

— Мисля, че е най-разумно веднага да изчезваме отгук, Ричард — прошепна Ничи.

Директният и спокойен тон бяха красноречив знак за опасността, която ги дебнеше.

Изпълнен с яростта на меча, който стискаше в ръката си, разгорещен от собствения си неопикуем гняв, Ричард сякаш не я чу.

Първо трябваше да провери дали няма оцелели.

— Всички са мъртви — рече тя, сякаш подслушала мислите му.

Ричард трябваше да разбере дали опасността не продължава да ги дебне от гъсталака.

— Що за същество е способно на подобно нещо? — недоумяваше Виктор. Ковачът, разкъсан от чувство за вина, нямаше желание да напусне кървавото поле.

— Едва ли е човек — тихо, но твърдо отрони Кара.

Ричард си запроправя път между човешките вътрешности, усети как тишината откъм гъстите горски дебри се сгъстява около него, сякаш всеки миг можеше да го смаже. Не се чуваха птички, не жужаха насекоми, не подвикваха катерици. Тежките, оловно сиви облаци и неуморният дъжд допълнително засилваха потискащата атмосфера.

От листата, от клоните, от връхчетата на поклащащите се треви капеше кръв. Стволовете на дърветата бяха червени. По грубата кора на един ясен бе размазана окървавена плът. Под раззеленените клони на вековен клен лежеше разтворена отсечена мъжка длан — пръстите не стискаха оръжие.

Ричард забеляза следите от стъпки, оставени при идването им, разпозна собствените си отпечатащици, а около тях — тези на Ничи, Кара и Виктор. Голяма част от човешките останки се въргаляха на места, където не бе стъпвал човешки крак. Между парчетата месо не се виждаха стъпки, но в същото време тук-там земята изглеждаше странно изкормена. Една подобна страховита цепнатина прорязваше огромен изпъкнал корен.

След като огледа по-отблизо, Ричард установи, че това са следи от стоварването на тела в земята с такава неистова сила, че направо са се получили ями. На места се виждаха пропукани корени, по чиито отломки се бяха закачили парчета плът.

Кара го стисна за ризата, за да му попречи да продължи.

— Да изчезваме оттук, Господарю Рал.

Ричард дръпна рязко ръката си.

— Тихо!

Докато пристъпваше безмълвно сред останките, безбройните гласове на онези, които бяха използвали меча преди него, шептяха тихичко в главата му.

Не обръщай внимание на онова, което виждат очите си, на онова, което е сторено. Съсредоточи се в търсенето на причинителя, който може би още дебне наблизко. Дойде време за мъст.

Но Ричард нямаше нужда от предупреждение. Той стискаше дръжката на меча си толкова яростно, че усещаше релефните букви, които изписваха думата „истина“ със златна нишка, вплетена в сребърната основа. Тази златна дума се впиваше в плътта на дланта и пръстите му.

В краката си видя човешка глава, чиито оцъкдени очи сезираха в него от шубрака. Лицето бе разкривено от безмълвен вик на ужас. Познаваше този човек. Името му беше Нури. Всичко, което бе постигнал в живота си този млад човек, целият опит, който бе натрупал, плановете, които бе градил — всичко това бе унищожено в един миг. Светът бе свършил за всички тези нещастници — едничкият живот, който им беше даден, бе безвъзвратно изгубен.

Агонията от покъртителната загуба, зловещата категоричност на безумния край заплашваше да изкорени яростта от меча му и да го погълне в едно неизбродимо тресавище на скръбта. Всички тези мъже бяха обичани и чакани от някого. Близките на всеки от тях щяха горко да скърбят за загубата си.

Ричард си наложи да продължи нататък. Нямаше време за скръб. Трябваше да намери виновника за случилото се и да му въздаде заслуженото наказание, да раздаде справедливост, преди онзи да има възможност да стори нещо подобно и с други хора. Едва тогава живите ще имат право и време да се отдадат на скръбта си по погубените души на своите близки и приятели.

Колкото и да се оглеждаше, не успя да види нито едно неразкъсано тяло, нито един непокътнат труп. Мястото, където бяха останали да ги чакат мъжете, бе осеяно с човешки останки. Кървави късове червенееха и между околните дървета, сякаш част от мъжете се бяха опитали да избягат. Ако наистина е било така, явно не са успели да стигнат далеч. Докато Ричард обикаляше между дърветата в отчаян опит да разбере кой е извършителят на това ужасно деяние, в търсене на следи, които биха могли да му помогнат да намери убиеца, не забравяше да държи под око сенките сред мъглата. Бе забелязал следи от стъпките на мъже, опитали се да избягат, но не и нещо, което да му покаже, че след бегълците са тръгнали преследвачи.

Заобиколи вековен бор и за малко да се блъсне в мъжки торс, който висеше от висок клон. Останките от тялото му се падаха доста над главата на Ричард. Торсът беше останал без ръце, закачен на счупения клон като на месарска кука. На лицето бе изписан безмълвен ужас. Висеше надолу с главата и от косата му все още капеше кръв.

— Добри духове! — повтори Виктор и лицето му се изкриви от гняв. — Това е Феран.

Ричард огледа района, но не забеляза движещи се сенки.

— Струва ми се, че няма оцелели. — Забеляза, че там, където капеше кръвта на Феран, нямаше следи от човешки крак.

Следите на Калан също бяха изчезнали.

Болката и ужасът при мисълта, че с тези хора може да се е случило същото, което е сполетяло и Калан, подкоси коленете му. Дори яростта на меча не бе достатъчна, за да го предпази от агонията на тази болка.

— Трябва да се махаме оттук, Ричард — прошепна Ничи в ухото му.

— И аз съм на това мнение — подкрепи я Кара.

Виктор вдигна боздугана си.

— Трябва да отмъстя на извършителите. — Кокалчетата му около дръжката на оръжието бяха бели. — Можеш ли да ги проследиш? — Въпросът беше към Ричард.

— Не мисля, че идеята е добра — намеси се Ничи.

— Добра или не, не виждам никакви следи — отвърна Ричард и се взря в сините и очи. — Може би ще се опиташ да ме убедиш, че и това си го въобразявам?

Тя устоя на погледа му, но не отвърна на предизвикателството.

Виктор вдигна очи към Феран.

— Обещах на майка му да се грижа за него. Какво ще кажа на семейството му? — В очите му заблестяха сълзи от гняв и болка. Посочи останките на другите с боздугана си: — Какво ще кажа на техните майки, жени и деца?

— Че ги е погубила зла сила — отрони Ричард. — Че няма да спреш нито за миг, докато не отмъстиш за смъртта им. Че възмездие ще има.

Виктор кимна, гневът му като че се беше поуспокоил и сега в гласа му се долавяше само болката.

— Трябва да ги погребем.

— Не! — твърдо отвърна Ничи. — Разбирам, че си обещал да се грижиш за тях, но приятелите ти всъщност вече не са тук, сред тези обезобразени и разкъсани тела. Те вече са при добрите духове. Само от нас зависи да не се присъединим и ние към тях.

— Но ние сме длъжни... — понечи да възрази Виктор в нов пристъп на гняв.

— Не! — прекъсна го Ничи. — Огледай се. Тук се е вихрило кърваво безумие. Нали не искаш и ти да свършиш така. Не можем да помогнем на тези мъже по никакъв начин. Трябва незабавно да се махаме оттук.

Преди Виктор да е успял да каже още нещо, Ричард се наведе към Сестрата.

— Какво знаеш ти за всичко това?

— Вече ти казах, Ричард, че трябва да поговорим. Но не му е нито времето, нито мястото.

— Съгласна съм — изръмжа Кара. — Да изчезваме незабавно от този ад.

Ричард откъсна поглед от останките на Феран и го плъзна към кървавите парчета от тела наоколо. Внезапно го обзе неизразима самота. Испита болезнена нужда от близостта на Калан. Закопня тя да го приласкае и успокои. Трябваше да знае дали тя е добре. Неизвестността, липсата на каквато и да е информация дали е жива и здрава, го съсипваше.

— Кара е права. — Ничи нервно дръпна Ричард за ръката. — Не знаем достатъчно какъв враг имаме насреща си и що за сила е причинила всичко това. И се опасявам, че в твоето състояние мечът не би могъл да ни защити. Точно сега аз също не бих могла да направя нищо. Ако това същество или сила все още броди наоколо, не му е сега времето да се изправим насреща му. Трябва да получим възмездие и да въздадем справедливост. Но за да имаме възможност да го направим, най-важното е да останем живи.

С опакото на ръката си Виктор изтри от лицето си сълзите на гняв и безсилие.

— Не ми е приятно да го кажа, но според мен Ничи е права. — Каквото и да е съществото, което те издирва, Господарю Рал — подкрепи ги Кара, — не бих искала да те намери тук, ако реши да се

върне. Ричард забеляза, че Кара, облечена в червената си кожена униформа, вече не изглежда толкова не на място сред гората. Сега тя се сливаше идеално с кървавия фон.

Ричард обаче не се чувстваше готов да продължи напред, без да е разбрал какво точно става, освен това усещаше как дълбоко в душата му се надига едно тревожно чувство.

— Защо мислиш, че преследва мен? — попита той Морещицата.

— Вече ти казах — отговори Ничи вместо Кара. — Не му е нито времето, нито мястото да говорим. А що се отнася до тези хора, с нищо не можем да им помогнем.

С нищо не можем да им помогнем. И за Калан ли важи същото? Не можеше да си позволи дори да си го помисли.

Заби поглед на север. Нямаше представа къде да я търси. Фактът, че онзи разместен камък, се падаше на север от бивака им, не беше доказателство, че похитителят на Калан я е отвел именно нататък. Може да са тръгнали на север, за да избегнат среща с Виктор и хората му или пък с войниците, охраняващи конвоя с провизиите. Или пък да са се опитвали да се измъкнат по-бързо, за да останат незабелязани. След това може да са сменили посоката и да са тръгнали накъде ли не.

Но все нанякъде са тръгнали.

Ричард знаеше едно — нуждаеше се от помощ.

Опита се да си отговори на въпроса кой би могъл да му помогне в подобна ситуация. Кой би му повярвал? Зед може би щеше да му повярва, но Ричард не вярваше дядо му да е способен да му осигури точно такъв вид помощ, от каквата се нуждаеше в момента. А ако се окаже, че проблемът надхвърля способностите на Зед, би било неразумно да губи толкова време и да се отклони толкова надалеч.

Кой би се съгласил да му помогне? Кой би могъл да знае нещо?

Ричард се обърна рязко към Виктор.

— Откъде мога да взема коне? Трябват ми коне. Сещаш ли се за някое близко място?

Въпросът изненада Виктор. Ковачът отпусна тежкия боздуган, с другата си ръка изтри дъжда от челото си, като в същото време се съсредоточи над въпроса.

— Май Алтур'Ранг е най-близо — отвърна след малко.

Ричард прибра меча в ножницата.

— Да вървим. Бързо!

Доволна от решението да се махнат от кървавата поляна, Кара го бутна в посока на града. В очите на Ничи проблесна подозрително пламъче, но в същото време беше толкова доволна, че се отдалечават от мястото, над което бе надвиснала толкова много смърт, че не попита за какво са му коне.

Забравили умората, четиримата се отдалечиха от мъжете, на които вече нямаше с какво да помогнат. Макар сърцата им да се свиваха от болка, че ги оставят, всеки от тях разбираше, че е твърде опасно да останат и да ги погребат. Не си струваше да рискуват живота си заради погребването на мъртвите.

Ричард прибра меча си в ножницата и гневът му се уталожи. На негово място дойде смазваща болка от претърпяната загуба. Сякаш цялата гора ридаеше заедно с тях.

Още по-страшен бе ужасът да не знае какво се е случило с Калан. Ами ако и тя е сполетяна от това зло...

Мисли за решението, напомни си той.

За да я намери, щеше да му е нужна помощ. За да стигне до помощ, му трябваша коне. Това бе непосредственият проблем, на който трябваше да намери решение. Оставаше им още половин ден дневна светлина. Нямаше намерение да губи нито минута повече от нея.

Поведе Виктор, Кара и Ничи през гъстата гора с уморително бързо темпо. Никой не се оплака.

СЕДМА ГЛАВА

В СГЪСТЯВАЩИЯ СЕ МРАК Ричард и Кара използват тънките и жилави корени на бор, които изтръгнаха от порестата почва, за да привържат един към друг по-дебелите клони. Ничи и Виктор се заеха да събират по-тънки клонки и вейки от балсамово дърво. Ричард подреди стволите, а Кара ги привърза стегнато със здравия корен, след което той отрязва излишната част от импровизираното въже, за да я използват другаде, и прибра ножа си в ножницата на колана. След като закрепил стабилно самоделния навес върху изпъкналост на скалата, започна да подрежда клонките от основата към козирката. Кара се пъкна отдолу, за да привързва тук-там по някой клон за повече стабилност, а Ричард продължи да изгражда структурата нагоре. Виктор и Ничи му подаваха снопове съчки, за да върви работата по-гладко.

В образувалата се ниша под скалата беше достатъчно сухо, но тясно за четирима. Допълнителната козирка щеше да осигури още малко пространство, за да могат да прекарат нощта по-комфортно. Без огън нямаше да им е особено топло, но поне щяха да са на сушина.

С напредването на деня дъждът се бе усилил. Докато вървяха, не им бе студено, защото движенията ги сгриваха, но щом спряха, веднага усетиха хладната прегръдка на лошото време. Макар и да не беше студено като през зимата, всички бяха подгизнали и влагата изсмукваше телесната им топлина и всичките им сили. Ричард знаеше, че продължителното излагане на такова време отнема достатъчно жизнена енергия от човешкото тяло и то изнемощява, а в някои случаи може да се стигне дори до смърт.

Имайки предвид колко малко бяха спали Ничи и Кара през последните дни, пък и при своето неукрепнало здраве, той бе наясно, че им е нужно сухо и топло място за почивка, защото иначе рискуват да загаят. А не можеше да допусне нещо да ги забави.

Целия следобед и привечер вървяха към Алтур'Ранг с енергична, равномерна крачка. След кървавата касапница, която бяха видели, не

изпитваха глад, но знаеха, че трябва да хапнат, за да имат сили за пътуването. Затова изядоха по няколко залька сушено месо със сухар, но не спряха да починат.

Ричард бе почти на края на силите си. От една страна, за да спести време, от друга — за да избегне нежелани чужди погледи, той прекара тримата си спътници през непроходими гори, пресечени терени и почти изцяло без пътеки. Пътуването бе наистина изтощително. Болеше го главата. Гърбът му също се обаждаше. Краката му пулсираха. Ако на следващия ден станеха рано и поддържаха същото енергично темпо, до вечерта имаше шанс да са стигнали до Алтур'Ранг. А щом намерят коне, щяха да се придвижват доста по-лесно и бързо.

Не му се щеше да предприема пътуване толкова надалеч, но не виждаше друга алтернатива. Не можеше да претърсва до безкрай неизбродимите дебри с единствената надежда, че може случайно да попадне на още някой прекатурен камък, който да му покаже накъде евентуално е отведена Калан. Може никога да не открие втори такъв камък, а дори това да се случи, нищо не му гарантира, че ако продължи в съответната посока, ще намери Калан. Похитителят и може да смени посоката, без изобщо да докосне друг камък, без да остави следа.

Следи в обичайния смисъл на думата нямаше. Ричард не знаеше как да търси следи, заличени с помощта на магия. Дарбата на Ничи не помагаше. Безцелното мотаене по тези места не би довело до нищо. Колкото и да не му се щеше да напуска района, където бе видял Калан за последно, Ричард беше убеден, че не му остава друго, освен да отиде да подири помощ.

Зае се с изграждането на козирката почти механично. С напредването на вечерта Кара, притеснена за състоянието му, не го изпускаше от поглед. Сякаш очакваше той всеки миг да се строполи от преумора и бе готова да го хване и да го подкрепи.

Докато работеше, Ричард разсъждаваше върху смътната, но в същото време реална възможност войниците от Императорския орден да претърсват местността, за да ги заловят. В същото време мира не му даваше и въпросът що за същество бе покосило хората на Виктор, а може би все още дебнеше наблизко. Замисли се какви други предохранителни мерки би могъл да вземе и как да противодейства на толкова мощна и унищожителна сила.

Наред с всичко това нито за миг не преставаше да си блъска главата над въпроса къде може да е Калан. Прехвърли подробно всичките си спомени. Мира не му даваше мисълта, че може да е ранена. Не преставаше да се обвинява и укорява, че е допуснал грешка. Представяше си я, изпълнена със страх и съмнения, да се пита защо той се бави и не отива да я избави, защо не и помогне да избяга, защо не я намери, дали изобщо ще я намери, преди похитителите и да я екзекутират.

Положи всички усилия да се пребори с потресаващата мисъл, че тя вече може и да е мъртва.

Опита се да не мисли какво може да и се случи като пленница и как това би могло да е далеч по-жестоко и страшно от екзекуцията. Джаганг имаше достатъчно причини да поиска да удължи живота и — защото само живите изпитват болка.

Още от самото начало Калан все успяваше да осуети плановете на Джаганг и да му попречи да пожъне успех. При първия поход на Императорския орден в Новия свят, наред с другото, бе опустошен и галеанският град Ебинисия, а жителите му бяха избити. Калан попадна на покъртителната гледка малко след като в града се бе озовал отряд от млади галеански воители. Водени от сляпа ярост, въпреки категоричното числено превъзходство на врага, тези смели младежи се бяха понесли на крилете на отмъщението и победата и бяха въздали справедливост върху онези, които бяха изтезавали, изнасилвали и убивали техните близки и роднини.

Калан попадна на тези момчета, водени от капитан Бродли Райан, тъкмо преди те да се впуснат в поредната битка, която по нейна преценка би завършила с изстребването им до крак. Дръзки и неопитни, те смятаха, че брилянтната им на теория тактика със сигурност ще ги изведе до победа въпреки неблагоприятното разпределение на числеността на силите.

Калан знаеше как се сражават опитните войници от Императорския орден. Беше наясно, че да позволи на тези младежи да осъществят плановете си, би означавало да допусне да бъдат премазани от една безмилостна месомелачка и избити до последния човек. В резултат на вятърничавите им идеи за справедливата слава на битката войниците от Ордена щяха да продължат да превземат нови и нови градове, да убиват още и още невинни хора.

Калан пое в свои ръце командването и се зае да избие от главата на младежите всякакви идеи за влизане в честен бой. Накара ги да разберат, че единствената им цел е да убият нашествениците. Че няма никакво значение как ще вдигнат крак върху труповете на своите врагове — важното е да го направят. В този подход към битката нямаше нищо славно, ставаше въпрос само и единствено за оцеляване. Те убиваха, за да си запазят живота. Калан се постара да научи младите ентузиастични как да се бият с враг, който ги превъзхожда числено; превърна ги в мъже, способни да се справят с тази тежка задача.

В нощта, преди да ги поведе в бой, Калан сама проникна във вражеския лагер и уби магьосника на армията на Императорския орден, заедно с няколко от висшестоящите офицери. На следващия ден петте хиляди млади войници се биха до нея, вслушваха се във всяко нейно разпореждане, учеха се от съветите и, понасяха тежки жертви, но постепенно изтребиха до крак войската на Императорския орден, възлизаща на петдесет хиляди души. Това бе изключително рядко постижение в цялата военна история на човечеството.

Това бе първият от поредицата удари, които Калан организира срещу Джаганг. В отговор той изпрати подире и убийци. Те претърпяха пълен провал.

В отсъствието на Ричард, в периода, когато Ничи го отведе в сърцето на Стария свят, Калан се присъедини към Зед и Д'Харанската армия. Завари войниците обезверени, отстъпваха след тридневна битка, която бяха загубили. Заела мястото на Ричард и въоръжена с Меча на истината, Майката Изповедник вдигна армията на крака и организира светкавична контраатака, като изненада врага и му нанесе съкрушителен удар. Тя вдъхна на Д'харанците кураж и боен хъс. Мотивира ги да приемат предизвикателството. Момчетата на капитан Райан също се присъединиха към нея в борбата срещу ордите на Джаганг. Близо една година Калан стоя начело на д'харанската армия и бе в основата на всички акции по осуетяването на плановете на пътешественика по сънищата да завземе Новия свят. Майката Изповедник не му даваше миг покой, държеше го в постоянно напрежение; инициира поредица тежки удари срещу императора, вследствие на които той загуби стотици хиляди бойци.

Калан обезкръви армията на Императорския орден и помогна за прогонването и от Ейдиндрил. През зимата организира евакуацията на населението на града и възложи на армията да преведат хората през планинските проходи и да ги отведат в Д'Хара. След това д'харанските войници затвориха всички проходи и все още удържаха позициите си, като не даваха възможност на Ордена да постигне заветната си цел и да завладее Д'Хара, с което да наложи на целия Нов свят хомота на Братството на ордена.

Единственият човек, когото Джаганг мразеше повече от Калан, бе Ричард. Една от последните идеи на пътешественика по сънищата бе да изпрати по следите на смъртния си враг могъщ магьосник на име Николас. Ричард и Калан се измъкнаха на косъм от смъртта.

Ричард знаеше, че Ордена по правило подлага пленниците си на нечовешки мъчения, които се наблюдават с огромно удоволствие. А нямаше враг — може би с изключение на Ричард, — когото Джаганг с по-голяма наслада да би наблюдавал как се мъчи, от Майката Изповедник. Той бе готов на всичко, за да я види в окови. Джаганг със сигурност бе запазил за Калан най-страшните изтезания, които е родило извратеното му въображение.

Ричард установи, че стои като истукан, цял разтреперан, вкопчен с все сила в клоните, от които плетеше навеса. Кара го наблюдаваше безмълвно. Той коленичи и продължи работата си, като се постара да прогони черните мисли от главата си. Морецицата също се върна към задълженията си. Ричард съсредоточи цялото си внимание върху оплитането на козирката. Знаеше, че колкото по-навреме си легнат, толкова по-отпочинали ще се чувстват на другата сутрин и следователно ще се придвижват по-бързо.

Макар да бяха доста далеч от всякакви пътища и пътеки, Ричард не искаше да рискува да запалят огън, за да не бъдат случайно забелязани от вражески съгледвачи. В такова влажно и мъгливо време едва ли някой би видял пушека, но пък той би пълзял ниско над земята, което създаваше риск патрулите на Императорския орден да го помиришат. Опасността беше съвсем реална, така че никой не оспори решението на Ричард да не палят огън. Прецениха, че е далеч по-добре да им е студено, отколкото да им се наложи да се сражават за живота си.

Ничи примъкна към него поредния наръч съчки, за да ги вплете той в импровизирания навес. Никой не говореше, явно всички се притесняваха, че силата, покосила другарите им, може би все още дебне някъде сред сенките, че може всеки миг да се нахвърли отгоре им, докато се приготвят да си легнат, защитени от крехка ограда от клони.

Първия ден от пътуването им към Алтур'Ранг приличаше повече на бягство, от което зависи животът им. Но по нищо не личеше убиецът да ги следва. Поне Ричард се надяваше да е така. Всъщност не вярваше, че сила, способна да убие толкова много хора по такъв брутален начин, ще се затрудни да проследи тях четиримата.

Ричард усещаше присъствието на почти всяко животно в гората, а що се отнася до хората — бе почти изключено да не разбере, че наблизо има човек. Със сигурност би усетил Виктор и хората, ако не бяха устроили бивака си толкова далеч от мястото, което Ричард, Калан и Кара бяха избрали за нощуване. Наред с това инстинктът му подсказваше безпогрешно дали някой го преследва или дебне. Като горски водач неведнъж му се бе случвало да издирва изгубили се в планината хора. С колегите му водачи понякога си организираха състезания кой кого ще открие пръв. Ричард усещаше кога някой върви по дирите му.

В случая обаче не го тормозеше толкова самият факт, че може би някой ги търси, колкото го влудяваше мисълта, че преследвачът им е кръвожаден обезумял призрак. Този страх му даваше криле и той продължаваше напред с удвоени сили. Разбира се, даваше си сметка, че често пъти бягащата жертва дава повод на хищника да се впусне в атака.

Въпреки всичко осъзнаваше, че причината да усеща във врата си горещия дъх на преследвачите си не е само във въображението му. Зед го бе учил, че е много важно човек да анализира чувствата си, за да разбере дали те са предупреждение за евентуална опасност или не. Като се изключи вцепеняващият страх от безразборното клане, на което бяха станали свидетели, Ричард не разполагаше с други доказателства, че някой ги преследва. Затова се постара да овладее емоциите си и да ги съсредоточи в правилната посока.

Често пъти най-голямата заплаха си остава самият страх. Той кара хората да вършат необмислени неща, които често ги въвличат в

неприятности; блокира нормалния ход на мисълта им. А спре ли да разсъждава трезво, човек взема глупави решения.

В младежките си години Ричард често бе издирвал хора, изгубили се в неизбродимите дебри около Еленовата гора. Веднъж преследва едно момче в продължение на цели два дни, през които малкият не се умори да тича презглава в тъмнината, докато накрая не падна от една скала. За щастие не беше от високо. Ричард го откри на дъното на стръмна урва. Беше с изкълчен глезен — отекал, но не счупен. Хлапето беше премръзнало, изтощено и уплашено. Но иначе му нямаше нищо. Беше на върха на щастията да види Ричард и не се отдели от него през целия път към дома.

В гората имаше безброй начини да пострадаш и дори да загинеш. Ричард бе чувал за хора, нападнати от мечка или пума, ухапани от змия. Но въпреки всичките си познания оставаше ням пред въпроса какво е покосило хората на Виктор. Никога не бе виждал подобно нещо. Беше очевидно, че клането не е дело на войници. Магьосници? Може би, ако бяха използвали нечувана разрушителна сила. Но и това обяснение му се струваше малко вероятно.

В един момент осъзна, че постепенно мисълта му бе придала форма на тази незнайна сила и въображението му бе започнало да я рисува като някакъв звяр.

При всички положения Ричард взе нужните предпазителни мерки. Отдалечиха се от мястото на касапницата, като вървяха по плитките ручейчета. Специално избра терена, по който да се отдалечат от водата, така че да бъде трудно някой да ги проследи. Винаги, когато бе възможно, избираше да минават по оголени камъни и през вода, за да затруднят максимално и най-опитния следотърсач. Навесът също бе изработен така, че да се слива с дърветата и околността. Бе почти невъзможно да го забележиш, освен ако не минеш съвсем близо до него.

Виктор довлече в краката на Ричард тежък наръч клони.

— Има ли нужда от още?

Ричард подритна купчината с върха на ботуша си, за да прецени тежестта и плътността и дали ще покрие плътно останалата част от основата на козирката.

— Не, мисля, че ще са достатъчно — като прибавим и тези, които носи Ничи.

Ничи стовари нейните клони до купчината на Виктор. Дори докато влачеше клони, тя изглеждаше като принцеса. Макар Кара също да бе удивително красива, нейното поведение по-скоро внушаваше страх. Може би поради това някак повече и отиваше да се занимава с неща, като плетене на навес. Докато Ничи изглеждаше съвсем не на място в гората, сякаш всеки момент щеше да се оплаче, че си е изцапала ръцете — не че го бе правила някога. Никога не се бе случвало да прояви нежелание да направи нещо, което и е поръчал Ричард, но просто изобщо не и отиваше да върши каквото и да било в гората. От цялото и същество се излъчваше една аристократичност, която някак не се връзваше с мъкненето на клони за навес.

След като изпълни възложената и от Ричард задача, тя се отдръпна и се сгуши в пелерината си — явно и беше студено. Той продължи да сплита клоните с премръзнали и безчувствени пръсти. Видя как Кара, докато му помагаше да пристегне навеса, от време на време пъха дланите си под мишниците. Само Виктор с нищо не показваше, че му е студено. Ричард си го обясни с вътрешния гняв, който вероятно изпитваше ковачът и който караше кръвта му да кипи във вените.

— Вие тримата легнете да поспите — каза Виктор, щом Ричард приключи с навеса. — Ако нямате нищо против, ще остана на пост. И бездруго не ми се спи.

По спотаения гняв в гласа на приятеля си Ричард разбра, че Виктор няма да може да мигне още доста дълго време. Разбираше горчивата му болка. Докато стои на стража, човекът щеше да си блъска главата какво ще обяснява на майката на Феран и на роднините на другите мъже.

Ричард отпусна приятелска ръка на рамото му.

— Нямаме представа с какво си имаме работа. Ако чуеш или видиш нещо необичайно каквото и да е — не се колебай да ни събудиш. И не забравяй да влезеш вътре и да поспиш на свой ред. Утре ни чака дълъг път. Нужна ни е сила.

Виктор кимна. Ричард проследи с поглед как ковачът намята пелерината си и се изкатерва върху плочата на навеса, откъдето щеше да има най-добра видимост. Запита се дали нещо би се променило, ако ковачът бе останал с хората си. Веднага след това се сети за разцепените дънери, дълбоките ями в пръстта, издълбани с такава

сила, че имаше преобърнати огромни камъни и изтръгнати дебели корени. Пред очите му изплува споменът за разкъсаните кожени ризници, натрошените кокали, разпарчетосаните тела. Радваше се, че Виктор не се оказа там по време на атаката. Дори тежък боздуган, развъртян от здравите ръце на майстор ковач, не би попречил на силата, помела всичко по пътя си.

Ничи допря ръка до челото на Ричард, за да види дали има температура.

— Нужна ти е почивка. Тази вечер няма да стоиш на пост. Ние тримата ще се сменяме.

Ричард понечи да възрази, но знаеше, че тя е права. Прецени, че не е време за спорове, и просто кимна. Кара, явно готова при нужда да заеме страната на Ничи, извърна глава.

В припадащия мрак се чу дрезгав звук, който постепенно се извиси до пронизително цвърчене. Сега, когато вече бяха приключили с приготвянето на навеса, нямаше как да не му обърнат внимание. Сякаш цялата гора бе оживяла в трескава активност. Ничи най-сетне го чу и се огледа стреснато.

— Що за звук е това? — смръщи чело тя.

Ричард отлепи от ствола на близко дърво нещо като празна торбичка. Из цялата гора можеха да се видят такива бледо жълтеникави люспици с големината на човешки палец.

— Цикади — отвърна Ричард и превъртя в ръката си одеждата, в която някога бе живял този горски обитател. — След като се излюпят, от тях остава това.

Ничи мярна празната люспа в ръката му, после обиколи с поглед и другите, които бяха залепнали по околните дървета.

— Почти целият ми живот премина в градове и под покрив, но откакто напуснах Двореца на пророците, прекарвам доста време сред природата. Тези насекоми сигурно се срещат само тук. Не си спомням някога да съм ги виждала... и чувала.

— И не би могла. За последно съм ги виждал като малък. Този вид цикади се показват от подземните си скривалища веднъж на седемнайсет години. Остават в гората едва няколко седмици, докато трае размножителният им период и снесат яйцата си. После се скриват обратно и няма да ги видим още седемнайсет години.

— Сериозно? — попита Кара, изпружила глава назад. — На седемнайсет години? — Замисли се за миг и се втренчи в Ричард. — Дано да не ни будят.

— Живеят на огромни рояци, поради което създават уникален и незабравим звук. Носят се на облак из гората и песента им се излива като вълна. В тиха нощ може да ви се стори оглушителна, но — ако щете, вярвайте — действа като вълшебна приспивна песен.

Доволна да разбере, че шумните животинки няма да разстроят съня и, Кара се пъкна под навеса.

Ричард си спомни собствената си почуда, когато се бе разхождал с дядо си в гората и Зед му показва новоизлюпените същества и му обясни, че жизненият им цикъл е организиран на периоди от по седемнайсет години. За Ричард, тогава момче, това бе истинско чудо. Зед му каза, че когато следващия път ги види, вече ще е станал голям мъж. Ричард помнеше колко удивително му се бе сторило всичко това и как си обеща, че следващия път, когато ги види, ще прекара колкото се може повече време в наблюдение на тези редки същества.

Внезапно изпита дълбока тъга за загубата на този невинен период от живота си. Като момче появата на цикадите му се бе сторила едва ли не най-удивителното явление, което би могъл да си представи, а седемнайсетгодишното чакане до следващата им поява му изглеждаше като най-трудната задача на света. А ето че те се бяха появили отново, И той вече беше мъж. Пусна на земята празната люспа.

Свали мокрото си наметало и се шмугна в нишата след Ничи. После събра клоните, за да покрие входа на леговището им. Импровизираната врата заглуши звучната песен на цикадите. Напевното им жужене го унесе.

С радост установи, че клоните от балсамово дърво вършат добра работа срещу дъжда и в пещерата е сухо, макар и не съвсем топло. Върху голата земя бяха разстлали още листа и клони, за да е по-удобно и меко за спане. Но макар да не ги валеше директно, влагата и мъглата се просмукваха във всичко. От устата им излизаха облачета.

Започваше да му писва да е все мокър. Докато приготвяше навеса, целият се изцапа с пръст, листа и иглички. Ръцете му лепнеха от смолата. Имаше чувството, че никога не му е било по-некомфортно

и неприятно, дрехите му бяха подгизнали и хладни. Оставаше му само утехата от приятното ухание на балсамовите клони.

Мечтаеше си за гореща вана. Надяваше се поне Калан да е на топло и сухо, да е в безопасност.

Колкото и да бе уморен, колкото и да го унасяше песента на цикадите, имаше неща, които трябваше да обмисли, преди да заспи. И те бяха далеч по-важни от възстановяването на силите и почивката му.

Трябваше да разбере какво знае Ничи за силата, покосила хората на Виктор. Струваше му се, че съвпаденията са твърде много, за да си затваря очите пред тях. Атаката бе извършена съвсем близо до мястото, където преди броени дни бяха бивакували Кара, Калан и Ричард. Нещо повече, извършителят на това злокобно деяние не бе оставил никакви следи — поне Ричард не успя да види такива за краткото време, с което разполагаше за оглед. И като се изключи онзи преместен камък, не успя да регистрира никакви следи нито от Калан, нито от похитителя и.

Затова сега, преди да заспи, възнамеряваше да разбере какво знае Ничи за силата, изтребила толкова много хора.

ОСМА ГЛАВА

РИЧАРД РАЗБЪРЗА РЕМЪЦИТЕ НА РАНИЦАТА СИ и разстла завивката си в тясната ивица между двете жени.

— Ничи, какво имаше предвид, като каза, че там се е вихрило кърваво безумие? — Опря гръб в скалата.

Ничи седеше на своята завивка, свила колене към гърдите си.

— Това, което видяхме, не беше обикновено убийство. Не си ли съгласен?

Да, май наистина беше права. Ричард никога не бе виждал сцена, родена от такава ярост. Но някак си беше убеден, че Ничи не му казва всичко, което знае. Кара се сви вляво от него.

— Казвам ти — обърна се тя към Ничи, — според мен той не знае.

Ричард изгледа ядно първо Морецицата, после и Сестрата.

— Какво не знам?

Ничи прокара пръсти през мократа си коса и махна един кичур, паднал пред очите и. Изглеждаше някак объркана.

— Нали каза, че си получил писмото, което ти изпратих.

— Да. — Оттогава бе минало известно време. Въпреки умората и изтощението Ричард напрегна мозъка си да се сети какво точно пишеше в писмото — беше нещо за Джаганг, как правел оръжия от хора. — Писмото ти ми беше от голяма полза, за да осъзная по-добре събитията, случили се в онзи момент. Много съм ти благодарен, че ме предупреди за намеренията на Джаганг и какви нови оръжия смята да създава. Николас Вселителя е отвратително творение.

— Николас — повтори Ничи и придърпа завивката по-плътено към раменете си. — Той е само муха на задницата на вълка.

Щом Николас е муха, Ричард се надяваше никога да не се сблъска с вълка. Николас Вселителя бе магьосник, когото Сестрите на мрака бяха снабдили със способности, надхвърлящи всяко човешко въображение. Внедряването на такива качества у човек се смяташе не само за изгубено изкуство, но и за невъзможно, понеже, наред с всичко

друго, подобни зловещи деяния изискваха употребата не само на Адитивна, но и на Субстрактивна магия. Малцина бяха овладели тънкостите на използването и а преди да се роди Ричард, с хилядолетия не се бе появявал човек, който да владее и двете страни на дарбата.

Все пак имаше такива, които, макар да не бяха родени с тази страна на дарбата, успяваха да овладеят до известна степен някои принципи на използването на Субстрактивната магия. Сред тях бе и Мрачният Рал. Говореше се, че той предоставял на Пазителя на отвъдния свят непорочните души на деца, в замяна, на което получавал тъмни услуги, сред тях и способността да си служи със Субстрактивна магия.

Ричард подозираше, че първите Сестри на мрака са се сдобили с познанието как да използват Субстрактивна магия с цената на множество болезнени обещания, след което са започнали да предават наученото на тайните си последователи.

След падането на Двореца на пророците Джаганг залови доста от Сестрите — както Сестри на мрака, така и Сестри на светлината. Ричард разполагаше с информация, че пътешественикът по сънищата притежава способността да прониква във всяко кътче от съзнанието на човек и да го контролира изцяло. Нямаше мисъл, до която Джаганг да не може да достигне, нито интимно действие, на което да не може да стане свидетел. Това бе толкова грубо нахлуване в личното пространство, че жертвата не можеше да запази никаква частица от съзнанието си от директния поглед на пътешественика. Още по-ужасното беше, че нямаше начин да се разбере дали Джаганг е проникнал в съзнанието ти или не, дали подслушва най-съкровените ти мисли.

Според Ничи обсебващото присъствие на пътешественика по сънищата бе докарало до лудост не една Сестра. Ричард знаеше още и че посредством тази връзка Джаганг бе способен да причинява неопишуема болка и дори смърт, ако пожелае. При този контрол той разполагаше със средствата да накара Сестрите да изпълнят почти всяко негово желание.

Благодарение на древна магия, създадена от един от предците на Ричард, имаше начин хората да се предпазят от проникването на пътешественика по сънищата, като се закълнат във вярност на

Господаря Рал. Наред с останалата част от дарбата си, Ричард бе наследил и тази връзка и сега, когато пътешественикът по сънищата отново се бе появил на земята, тя предпазваше неговите верноподаници от проникването на Джаганг в съзнанието им и съответно — от поробване. Докато населението на Д'Хара изричаше формални слова в знак на почит към Господаря Рал, за да действа връзката, способна да защити човек от пътешественика по сънищата, той трябваше да се закълне от цялото си сърце и душа.

Ан, Прелатът на Сестрите на светлината, и Вирна, която Ан избра за своя наследница на този пост, се бяха промъкнали в лагера на Императорския орден, за да се опитат да спасят Сестрите. На пленените Сестри бе предложена защитата на тази древна връзка — всичко, което трябваше да направят, бе да се закълнат от сърце във вярност на Господаря Рал. Повечето обаче бяха толкова ужасени от Джаганг, че неколкратно отблъснаха ръката, която им предлагаше да ги изведе към свободата им. Не всеки бе готов да прегърне свободата — свободата изисква не само усилие, но и готовност да поемаш риск. Някои предпочитаха да се самозалъгват и да приемат оковите си за защитна броня.

Някога Ничи бе служила на Братството на ордена, на Сестрите на светлината, после на Сестрите на мрака и накрая на Джаганг. Вече не служеше на никого от тях. Вместо това отвори обятията си за любовта към живота, която успя да и вдъхне Ричард. Непоклатимата и лоялност към него и фактът, че започна да споделя неговите идеи и каузи, я освободи от хватката на пътешественика по сънищата. Нещо повече — освободи я от оковите на робството, които бе носила през целия си живот. Сега животът и принадлежеше само и единствено на нея.

— Не успях да прочета цялото писмо — призна той. — Преди да стигна до края, бяхме нападнати от хората, които Николас бе изпратил да ни пленят. Вече ти го казах — тогава загина Сабар. По време на битката писмото падна в огъня.

Ничи се сви още повече.

— Добри духове! Мислех, че знаеш.

— Какво да знам? — Ричард бе уморен и на ръба на търпението си.

Ничи отпусна ръце покрай тялото си. Вдигна глава към него и от устните и се изтръгна въздишка.

— Джаганг е намерил начин да използва възможностите на Сестрите на мрака, които държи в плен, и с тяхна помощ да превръща хора в оръжия, както е правено през Голямата война. В много отношения Джаганг е гениален. Той не престава да научава нови и нови неща. Където и да отиде, събира книги. Виждаше съм някои от тях. В библиотеката му има всякаква литература, включително древни наръчници с магически формули от времето на Голямата война.

Проблемът му е, че макар да е пътешественик по сънищата и гений в определени области, той не притежава дарбата. Следователно разбирането му за нея, за това какво всъщност представлява Хан и как функционира е доста повърхностно — меко казано. Не е лесно за човек, който не притежава магически способности, да разбере подобни неща. Ти притежаваш дарбата и въпреки това дори ти не я разбираш съвсем, не знаеш с подробности как работи. Е, понеже Джаганг не познава механизма на магията, той допуска грешката да изисква определени неща да бъдат направени само защото ги бил сънувал, тъй като е велик император и иска виденията му да се реализират.

Ричард разтри челото си с пръсти.

— Не го подценявай в това отношение. Може би знае повече за това, което прави, отколкото предполагаш.

— Какво имаш предвид?

— Ами например аз не съм много добре запознат с магията, но едно от нещата, които научих, е, че за магията може да се мисли като за форма на изкуство. Както става с произведенията на изкуството, може да бъде създадена магия, която не е съществувала преди.

Ничи го изгледа слисано, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Нямам представа къде би могъл да чуеш подобна теза, Ричард, но нещата не стават така.

— Знам, знам. И Калан смята, че съм на много погрешен път. Тъй като е израсла сред магьосници, тя знае доста за магията и неведнъж ме е убеждавала, че не съм прав. Но аз знам, че съм. Знам го от личен опит. Използването на дарбата по нови и оригинални начини ме е измъквало от капани и ситуации, от които иначе не бих могъл да се спася.

Ничи се взираше в него, изучавайки всяко изражение на лицето му. Изведнъж той разбра защо. Не беше само заради изказването му за магията. А защото пак спомена Калан. Несъществуващата жена. Жената, родена от въображението му. В изражението на Кара се криеше няма загриженост.

— Както и да е — махна с ръка той, за да продължи мисълта си. — Това, че Джаганг не притежава дарбата, не означава, че не може да си измисля разни неща, да създава кошмари — като Николас. Именно така, от оригинални идеи, са създадени повечето смъртоносни оръжия, срещу които няма стандартно противодействие. Подозирам, че именно по този начин магьосниците от древни времена са превръщали хора в оръжия.

Ничи едва сдържаше нервите си.

— Магията просто не работи по този начин, Ричард. Не можеш просто ей така да си измислиш нещо и да го създадеш. Магията действа според законите на своята природа, както всяко друго нещо на света. Не е достатъчно само голо желание, за да се превърне едно дърво в талпа — трябва да положиш усилия, за да постигнеш желаната форма. Ако искаш да имаш къща, няма да я построиш, ако само си пожелаеш тухлите и дъските за нея да отидат по местата си. Трябва да запретиш ръкави и да се потрудиш здраво.

Ричард се наведе към нея.

— Да, но човешкото въображение прави тези конкретни действия не само възможни, а и ефективни. Повечето хора, които се занимават със строителство, са пълни с идеи за къщи и плевни. Те правят онова, което се е правило преди тях, защото стъпват върху предишния опит. Не им се налага да се замислят и да изобретяват нови неща и обикновено си остават само с повтарянето на познатите модели. Ограничават самите себе си в повторението и за да се оправдаят, обясняват, че трябва да се прави именно така, понеже така е било правено преди тях. При магията нещата стоят по същия начин — родените с дарбата просто повтарят онова, което вече е направено преди тях, като вярват, че трябва да постъпват по този начин, и не търсят повече обяснения на причините.

Преди да бъде построен голям дворец, той трябва да бъде измислен във въображението на човек, който е достатъчно дързък, за да си го представи. Дворецът не може да изникне ей така, от нищото,

за всеобща изненада, докато хората се опитват да построят най-обикновена плевня. Само актът на съзнателно оформяне на идеи има силата да трансформира действителността.

За да може актът на творческо въображение да доведе до съществуването на дворец, той не бива да нарушава никой от законите за природата на използваните материали. Напротив, онзи, който чертае във въображението си величествен дворец, трябва да познава изтънко всички материали, които ще бъдат използвани в неговото построяване. Не е ли наясно, дворецът ще се срути. Такъв предприемач би трябвало да познава структурата на материалите по-добре от човека, заел се да построи обикновена плевня. Не става въпрос да искаш нещо, което надскача природните закони, а за оригинално мислене, основаващо се именно на тях. Израсъл съм в планините около Еленовата гора, никога в живота си не бях виждал дворец. — Ричард разпери ръце, сякаш за да и покаже колко много неща бе видял, откакто напусна дома си. — Докато не видях двореца в Тамаранг, Магьосническата кула, Двореца на Изповедниците в Ейдиндрил, Народния дворец в Д'Хара, изобщо не си бях и помислил, че съществуват подобни места — че изобщо е възможно да съществуват. Навремето те бяха извън границите на въображението ми.

И въпреки това, макар да не си и помислях, че е възможно да бъдат построени подобни сгради, други хора са ги измислили и са ги построили. Според мен една от важните функции на великите творения е, че вдъхновява хората.

Ничи сякаш не само бе погълната от обясненията му, но разсъждаваше най-сериозно върху думите му.

— В такъв случай да не би да твърдиш, че дадена форма на изкуство може да роди такова важно нещо като функционирането на магията?

Ричард се усмихна.

— Ничи, самата ти не беше способна да осъзнаеш смисъла на живота, преди да видиш статуята, която изваях в Алтур'Ранг. Когато видях идеята ми в осезаема форма, най-после успях да подредиш цялото познание, натрупано през досегашния ти живот, и в крайна сметка да разбереш неговия смисъл. Душата ти бе докосната от едно произведение на изкуството. Това имам предвид, като казвам, че най-важната функция на великите произведения е да вдъхновяват.

И ето, скулптурата те вдъхнови с красотата на живота, с благородството на човека, и ти направи усилие да извоюваш свободата си — нещо, което не бе и помисляла, че е възможно. И понеже хората в Алтур'Ранг също видяха в тази статуя какво може и трябва да бъде сътворено, те се обединиха и решиха да отхвърлят хомота на тиранията, който ги задушаваше. Това не стана чрез копиране на други статуи, чрез следване на приетото за норма в правенето на статуи в Стария свят, чрез произведения, които показват човека като слабо и лишено от способности създание, а чрез идеята за красота, чрез представата за благородство, която аз въплътих в мрамора.

Аз не упражних насилие върху същността на материала, който използвах, а по-скоро употребих природата на камъка, за да постигна нещо по-различно от направеното преди мен. Изучих качествата на камъка, научих се да го обработвам и се опитах да разбера какво повече бих могъл да постигна с него, за да осъществя целта си. Поръчах на Виктор да ми изработи най-фините инструменти, които да ми дадат възможност да свърша работата така, както се полага. По този начин създадох онова, което си представях и което никога преди не бе създавано.

Мисля, че магията би могла да работи по същата схема. Убеден съм, че подобни оригинални идеи са били положени в основата на превръщането на хора в оръжия. В крайна сметка, след като били създадени тези оръжия, те се оказали доста ефективни, понеже били оригинални, първи по рода си. Така противниковата страна във войната била принудена да изобрети тотално нови оръжия, направени с помощта на магията, за да отвърне на удара. В редица случаи едната страна успявала да обезвреди новосъздадените оръжия чрез противодействащо магическо средство. Тогава от другата страна запретвали ръкави, за да надскочат постигнатото с поредното нечувано оръжие. Ако не беше възможно магията да се използва творчески, тогава как са успели древните магьосници да създадат оръжия с нейна помощ? Не можеш да твърдиш, че са придобили съответното познание от книгите или че са се опирали на опита на предшествениците си. Откъде и как са се взели първите подобни оръжия, ако не са били създадени от оригинална идея? Значи някой все пак е използвал творчески магията.

Мисля, че сега Джаганг се опитва да направи точно това. Добил е известна представа за правеното по време на Голямата война и е взел пример. В някои случаи той се разпорежда да бъдат направени вече известни оръжия, като например Николас. Друг път обаче въображението му чертае никога несъществуващи неща, надхвърлящи всичко познато и осъществени от хора, които знаят как да използват магията така, че да бъде осъществена идеята на Джаганг.

Най-забележителното в тези творчески актове не е самото творение, а идеята, поставена в основата на бъдещия труд. Също както дърводелците и зидарите, които строят къщи и плевни, биват наети, за да построят дворец. Забележителен е не толкова техният труд, а творческият акт, който го направлява.

Ничи кимна замислено.

— Започвам да разбирам, че онова, което се опитваш да ми кажеш, не е толкова безумно, колкото си мислех в началото. Никога не бях разсъждавала от такава гледна точка. Ще трябва да обмисля нещата по-сериозно. Може да се окаже, че ти си първият, който е разгадал механизмите на действие на Джаганг. А оттам и на магьосниците от древността. Това би обяснило много проблеми, над които съм си блъскала главата през годините.

Ничи говореше с уважението на начетен човек към чужда идея, която и бе нова, но която прекрасно разбираше. Нямаше човек, разговарял с Ричард на тема магия, който да се бе отнасял с по-голямо уважение и разбиране към идеите му. Той имаше чувството, че за пръв път някой разбира дълбокия смисъл на думите му.

— И така, налага се да се справям с творенията на Джаганг — продължи той. — Както вече споменах, Николас бе доста сериозен противник.

Въпреки сумрака Ничи се взря в лицето му.

— Доколкото успях да разбера, Ричард, Николас не е крайната цел на Джаганг. Той е бил, така да се каже, за упражнение.

— За упражнение ли! — Ричард удари главата си в стената. — Не знам, Ничи. Не съм много сигурен. Николас Вселителя бе забележително създание, отвратително и коварно творение. Нямах представа колко проблеми ни създаде.

— Но ти го победи — вдигна рамене Ничи.

Ричард примигна в почуда.

— Говориш така, все едно е бил най-обикновено препятствие на пътя. Не — не беше. Уверявам те, той беше ужасяващо създание, което за малко да ни убие.

Ничи бавно поклати глава.

— Аз пък ти казвам, че колкото и да е бил ужасяващ и забележителен, Николас не е онова, към което се стреми Джаганг. Нали сам ме предупреди да не подценявам пътешественика по сънищата — е, и ти не го прави. Той нито за миг не е смятал, че Николас е достоен противник за теб.

Това, което казваш за ролята на въображението в създаването на нови неща, на практика звучи логично, особено в този случай. То дори обяснява някои неща. От малкото, което успях да науча, се убедих, че създаването на Николас е било междинна задача, чиято цел е била да разшири уменията и възможностите на Сестрите, на които Джаганг е възложил разработването на новите оръжия. Но Николас не е бил крайната цел на пътешественика по сънищата — той е само начин за натрупване на опит по пътя към постигането на истинския връх.

Но междуременно броят на Сестрите намаля драстично и Николас е трябвало да поеме и други задачи. Все пак останалите Сестри са успели да се заемат с разработването на нови оръжия.

Ричард постепенно започваше да схваща сериозността и мащабите на онова, което се опитваше да му каже Ничи, и по тялото му пробягаха ледени иглички.

— С други думи, искаш да кажеш, че създаването на Николас е нещо като възлагане на пробна задача на дърводелците и строителите. Дава им се да издигнат обикновена къща, преди да се заемат с изграждането на сложна и мащабна сграда като дворец?

— Съвсем точно го каза — усмихна се Ничи.

— Но Джаганг бе изпратил Николас с многобройна войска и му бе заповядал не само да ни залови, ами и да поеме управлението над ново завладените земи.

— Просто така му е било удобно. Джаганг е нахъсал Николас с желание да те преследва, но това е само тест за преследването на по-голямата цел. Истината е, че той не е очаквал от Вселителя да успее да постигне поставените му задачи. Императорът определено те мрази, задето сложи прът в колелото на прогреса му по отношение завладяването на Новия свят, определено те смята за нищожество, за

същество без капка морал, достойно единствено да бъде унищожено. Но той е достатъчно умен, за да оцени способностите ти. Това е горедолу същото, както когато ти си изпратил онзи пленен войник в лагера на Джаганг, за да убие императора си. Всъщност не си залагал много на успеха на тази мисия, не си вярвал, че един-единствен войник ще успее да се добере до добре охранявания пътешественик по сънищата. Но войникът не е имал никаква друга стойност за теб и тъй като си бил на мнение, че все пак съществува макар и минимална вероятност за успех, си го изпратил на тази мисия, като в същото време си се съсредоточил върху разработването на по-добри идеи, които си смятал, че ще ти донесат повече успех. И след като войникът е бил убит, си приел новината нормално, понеже си очаквал това да се случи.

Същото е и с Николас. Той е изкуствено създадено същество, упражнение за създаването на нещо по-висше. Погледнато като цяло, Николас не е бил особено ценен за Джаганг, така че императорът, вместо да нареди да го унищожат, го е използвал. Ако Николас бе успял, Джаганг щеше да спечели ценно предимство. Ако пък ти го победиш, пак добре — правиш услуга на императора.

Ричард прокара пръсти през косата си. Информацията му дойде množко. Бе укорявал Ничи, че не е достатъчно отворена, за да погледне мащабно на нещата, да види цялата картина. А ето, че се оказваше, че е постъпвал по същия начин.

— Е, в такъв случай да те попитам — какво по-страшно същество от Николас Вселителя е замислил да създаде Джаганг?

В този момент напевът на цикадите им се стори потискащ, агресивен, сякаш бяха обградени от всички страни от многочислен враг.

— Мисля, че вече е създал своя шедьовър — тихо, но категорично отвърна Ничи. Придърпа одеялото към раменете си и го задържа плътно до шията си. — И според мен онези мъже в гората са се сблъскали именно с него.

Ричард се взря в лицето и в почти пълния мрак.

— Какво знаеш за постижението на Джаганг?

— Не разполагам с подробна информация — призна Ничи. — Само няколко откъслечни думи, прошепнати от една от бившите ми Сестри, преди тя да се отпрати на дълъг път.

— На дълъг път ли?

— До света на мъртвите.

Като прецени тона и и видя отнесения и поглед, Ричард реши да не я пита какво е подтикнало жената да предприеме подобно пътуване.

— Е, и какво ти каза тя?

Ничи въздъхна уморено.

— Че Джаганг прави разни експерименти с живота на пленници и доброволци. Част от тези млади магьосници всъщност вярвали, че се жертват в името на великото добро. — Ничи поклати тъжно глава. — Същата Сестра ми каза, че Николас е просто стъпка по пътя на Негово сиятелство към постигането на великите и благородни цели. — Погледна го, за да се увери, че я слуша внимателно. — Каза още, че Джаганг бил на път да създаде същество, идеята, за което заимствал от древните книги. Само дето възнамерявал да го направи далеч по-съвършено, смъртоносно и непобедимо.

Косъмчетата по тила на Ричард настръхнаха.

— Същество ли? За какво става въпрос?

— Звяр. Непобедим звяр.

Ричард преглътна.

— И какви способности би трябвало да има това същество? Успя ли да разбереш? Що за твар е?

Нещо като че ли му пречеше да изговори на глас тази дума, сякаш огласяването и би материализирало въпросното нещо от околния мрак.

Тревожните очи на Ничи избягаха встрани.

— Докато Сестрата потъваше в прегръдките на смъртта, тя се усмихна като самия Пазител, сложил ръка на огромна плячка от души, и рече: „Щом Ричард Рал използва силата си, звярът ще го разпознае. И ще го намери, и ще го убие. Животът му, както и моят живот, най-сетне ще свърши.“

— Каза ли нещо друго? — сепна се Ричард.

— След като изрече това — поклати глава Ничи, — тя се сгърчи в предсмъртна агония. Стаята потъна в мрак, а Пазителят сграбчи душата и я отнесе, за да си разчистят стари сметки. Това, което ме притесняваше, беше как ни намира това същество. Въпреки всичко все още не мисля, че положението е толкова безнадеждно, колкото може би изглежда. Наистина няма категорично доказателство, че другарите на Виктор са били нападнати именно от това същество. В крайна сметка

ти не си използвал силата си, така че звярът на Джаганг е нямало как да те надуши.

— Когато войниците ме нападнаха — отрони Ричард едва чуто, забил поглед в ботушите си, докато показалецът му несъзнателно започна да трие подметката, — отклонявах стрелите с помощта на дарбата си. Е, с последната не се справих особено добре.

— Господарю Рал — обади се Кара, — не ми се вярва да е било точно така. По-скоро си ги отклонявал с меча си.

— Точно тогава теб те нямаше, така че няма как да знаеш какво точно се е случило — мрачно поклати глава Ричард. — С меча си отвърщах на ударите на войниците. Не можех едновременно с това да отклонявам и десетките стрели, които летяха към мен. Затова използвах дарбата си.

— Използвал си дарбата си? — Ничи изопна гръб. — Но как успя да я призовеш?

Ричард сви рамене. Не винаги имаше точна представа как прави едно или друго нещо.

— Ами... сигурно съм бил в отчаяна нужда. Нямах представа, че това ще доведе...

Тя го стисна нежно за рамото.

— Глупаво е да се самообвиняваш. Нямало е откъде да знаеш. Ако не бе постъпил така, вече да си мъртъв. Опитвал си се да спасиш живота си. Не си знаел за съществуването на това чудовище. Освен това може да не си отговорен само ти.

— Какво имаш предвид? — смръщи чело Ричард.

Ничи се облегна на скалата.

— Опасявам се, че аз също съм допринесла за откриването ни.

— Ти ли? Как по-точно?

— Докато те лекувах, използвах Субстративна магия, за да унищожа кръвта, изтекла в организма ти. Макар онази Сестра да не ми каза нищо конкретно, имам вътрешното усещане, че това същество по някакъв начин е свързано с подземния свят. Ако наистина е така, когато съм изтеглила кръвта ти с помощта на Субстративната магия, може би несъзнателно съм му позволила да я вкуси, така да се каже.

— Ти постъпи правилно — подкрепи я Кара. — Направи единственото, което можеше. Ако беше оставила Господаря Рал да умре, все едно щеше да поднесеш тялото му на тепсия пред Джаганг.

Ничи благодари на Морещицата с кимване.

Ричард изпусна дъха, който бе задържал в дробовете си.

— Е, какво още можеш да ми кажеш за това същество?

— Нищо важно, опасявам се. Сестрата ми спомена, че Николас е бил един вид репетиция, за да се изпробват някои подготвителни детайли, преди да се пристъпи към съществената работа. Макар това да било само първи етап от мащабен план, в процеса на създаване на Вселителя някои от Сестрите загинали. И понеже броят им вече критично е намалял, Джаганг не може да си позволи да изгуби нито една повече. И е побързал да използва всички налични ресурси, докато все още ги има, за да осъществи целите си. Създаването на този звяр очевидно е било доста по-сложно и трудно от създаването на Вселителя, но излиза, че усилията са си стрували. Подозирам, че в процеса на работата Джаганг се е разпоредил да действат по кратката процедура, а тя вероятно е включвала и свързване с отвъдния свят. Ако ще се борим с това същество, ни е нужна колкото се може повече информация за него. При това трябва да я съберем, преди да ни е надушило. Като гледам какво се случи с хората на Виктор, не мисля, че имаме много време.

Ричард разбра прекрасно неизказаното продължение на думите и — че е по-добре да зареже безсмислените си блянове за Калан и да се съсредоточи изцяло върху опасното ново творение на Джаганг.

— Трябва да открия Калан — рече той тихо, но с категоричност, която не търпеше възражение.

— Ако си мъртъв, няма да можеш да направиш каквото и да било — не се стърпя Ничи.

Ричард свали ремъка на меча си през главата. Подпря лъскавата ножница на Меча на истината на скалата.

— Виж, изобщо не сме сигурни, че съществото, което разгроми онези мъже в гората, е същото, за което говориш.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, след като ме намира, когато използвам дарбата си, защо напада другите, а не мен? Вярно, мястото го уцели — именно там призовах дарбата си. Но цели три дни преди днешното нападение. Ако това същество ме разпознава по използването на дарбата ми, защо ще напада онези момчета?

— Може да се е заблудило, че си с тях? — предположи Кара.

— Възможно е, защо не — кимна Ничи.

— Да, сигурно е възможно, но ако наистина ме разпознава по използването на дарбата ми, а и ти на свой ред си го улеснила, като си ми дала възможност да усети вкуса на кръвта ми, тогава не е ли по-логично да предположим, че е знаело, че не съм сред онези мъже?

— Не знам — сви рамене Ничи. — Възможно е, като си отключил дарбата си, да си го призовал в района, в който се намираш. А когато си престанал да я използваш, звярът да е останал сляп за теб, така да се каже. И толкова да се е вбесил, задето те изпусна, че да е изгубил контрол и да е започнал да коли наред, каквото му попадне пред погледа. Ако е така, предполагам, че му е необходимо отново да използваш дарбата си, за да те локализира пак. Да не забравяме, че вече е доста близо.

— Но нали Сестрата ти е казала, че използвам ли дарбата си, то ще ме познае. В такъв случай не вярвам да се налага да го правя втори път, за да разбере къде се намирам.

— Може би вече те познава — предположи Ничи, — но му е нужно още време, за да стигне до теб. А след като веднъж те е разпознало, е достатъчно просто да използваш дарбата си още веднъж, за да се нахвърли отгоре ти.

Звучеше доста плашещо.

— Предполагам, че в случая е по-добре, че не съм свикнал да разчитам на дарбата си.

— По-добре е да се постарая да оставиш на нас задължението да се грижим за безопасността ти — сопна му се Кара. — Не мисля, че трябва да рискуваш да отключиш неволно дарбата си по какъвто и да е начин.

— Боя се, че Кара е права — потвърди Ничи. — Не мога да твърдя със сигурност, че съществото вече познава вкуса на кръвта ти, но знам какво ми каза Сестрата: ако използваш дарбата си, то ще те намери. Докато звярът те преследва и докато не научим повече за него и не елиминираме заплахата, не бива да прибегваш до дарбата си за нищо на света.

Ричард се съгласи с кимване. Не знаеше дали това изобщо е възможно. Не беше специалист в призоваването на дарбата си, но в същото време нямаше и представа как да предотврати отключването и. Тя се събуждаше от гнева му и откликваше на определена негова

нужда. Не беше запознат с точните условия, които предразполагаха към изява на способността му — просто се случваше. Макар че имаше смисъл в предупреждението им да не използва дарбата си, той не бе убеден, че може да я контролира до такава степен, че да не и позволи да се появи, ако обстоятелствата го наложат.

Хрумна му и друга плашеща мисъл. Възможно бе звярът да го е открил и да знае точното му местонахождение. И да е избил момчетата на Виктор просто за да утоли жаждата си за кръв. Сега може би дебнеше някъде в гората, възползвайки се от песента на цикадите, за да заглуши шума от стъпките си, и се приближаваше към тайното им логовище.

Ничи не откъсваше поглед от Ричард. Докато той обмисляше безрадостните им перспективи, тя за пореден път вдигна ръка на челото му.

— Няма да е зле да починем — рече, след като отпусна ръката си. — Трепериш от студ. Опасявам се, че в твоето състояние лесно може да вдигнеш температура. Легни. Не ни остава друго, освен да се топлим взаимно. Но преди всичко трябва да изсъхнеш, защото иначе никога няма да се стоплиш.

— И как смяташ да го стоплиш без огън? — попита Кара, като се наведе през Ричард.

— Лягайте и двамата — сопна им се тя.

Ричард послушно легна по гръб. Кара се подчини неохотно. Ничи се надвеси над тях и почти долепи длани до челата им. Ричард усети лекото гъделичкане на магията и но не му стана неприятно като предния път. Мярна леко сияние над челото на Кара. Хрумна му, че е свидетел на удивителен факт: Ничи не се страхуваше да използва магията си върху Кара. При подобен акт Морещицата имаше възможност да улови чуждата магия и да я използва, за да контролира съответния човек. Още по-удивителното обаче беше, че и Кара явно имаше нужното доверие в Ничи, за да и позволи да вкара магията си в нея. Морещиците никак не си падаха по тези неща.

Ръцете на Ничи се плъзнаха бавно надолу. Когато стигнаха до стъпалата му, Ричард установи, че е напълно сух. Прокара пръсти по ризата, после по панталоните си — наистина бяха съвсем сухи.

— Е, сега как е? — попита Ничи.

— Предпочитам да съм си мокра — тросна се Кара.

— Може да се уреди, стига да искаш — повдигна вежди Ничи.

Кара пхна длани под мишниците си, за да ги стопли, но не каза нищо. Доволна, че е помогнала на Ричард, Ничи повтори същата процедура и със себе си, като плъзна двете си ръце надолу по тялото, сякаш изтласкваше водата от мокрите си дрехи.

Когато свърши, цялата трепереше и зъбите и тракаха, но черната и рокля беше суха.

Ричард я погледна притеснен и лекичко я стисна за ръката.

— Добре ли си?

— Просто съм изтощена — призна тя. — Напоследък ми се събира съвсем малко сън, а изразходвах голяма част от енергията си за твоето лечение. Като прибавим и днешното изтощително пътуване... Май ми дойде в повече. Изсушаването на дрехите ни окончателно изчерпа силите ми. Просто ми е нужен един хубав сън, това е. Ти сигурно не го съзнаваш, Ричард, но това се отнася и за теб — може би дори в още по-голяма степен. Хайде, лягай и заспивай. Моля те. Ако се сгушим един в друг, ще се топлим с телата си.

Сух, но уморен, Ричард се намести под завивката. Засега не успяваше да се стопли. Ничи беше права — нужна му е почивка и сън. Ако не е отпочинал, как ще помогне на Калан?

Без никакви притеснения Кара се притисна от лявата му страна, за да го стопли. Ничи направи същото отдясно. Топлината им му се отрази добре. Изобщо не си бе давал сметка колко му е студено всъщност, докато не усети топлината, излъчваща се от сгушените им едно в друго тела. Беше му ясно, че не се е възстановил напълно и че Ничи е права. Трябваше му почивка.

— Как мислиш, възможно ли е звярът да е похитил Калан, за да се добере до мен? — попита той в мрака.

Ничи замълча, преди да отговори.

— На същество като него едва ли са му нужни толкова сложни методи, за да те открие, Ричард. Ако Сестрата е права, звярът вече би трябвало да знае местоположението ти. И двамата му помогнахме — аз, докато те лекувах, ти, когато си използвал дарбата си. Спомни си какво стана с момчетата на Виктор днес.

Върху Ричард се стовари безмилостното чувство на непоносимо тежка вина. Ако не беше той, другарите на Виктор щяха да са живи и здрави.

В гърлото му заседна буца, която той с мъка успя да преглътне. Де да можеше да върне времето назад, да промени нещата, да съживи онези мъже.

— Господарю Рал — прошепна Кара. — Бих искала да споделя с теб нещо, ако обещаеш никога да не го повтаряш.

Това бе най-странното нещо, което Кара бе изричала пред него.

— Е, добре, обещавам. Какво толкова важно искаш да споделиш?

Отговорът и дойде със закъснение, при това бе прошепнат толкова тихо, че той едва ли би го чул, ако главите им не бяха почти долепени една до друга.

— Страх ме е.

Почти, без да се замисли, Ричард протегна ръка и я прегърна през раменете.

— Не се бой. Това нещо преследва мен, не теб.

Тя вдигна глава и го изгледа изпод вежди.

— Нали точно затова ме е страх. След като видях какво е направило с онези мъже, ме ужасява мисълта, че преследва теб и че няма да мога да направя нищо, за да те защитя.

— Виж, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, мога да те уверя, че мен също ме е страх — отвърна Ричард.

Кара прислони глава на гърдите му, успокоена от близкия приятелски контакт. Натрапчивата песен на цикадите караше Ричард да се чувства още по-уязвим. Седемнайсетгодишният цикъл на насекомите беше неизменен, неумолим, непреодолим.

Като звяра на Джаганг. Как да се скрие човек от такова нещо?

— Би ли споделил с нас къде се запозна с онази жена на мечтите ти? — попита Ничи, явно в опит да поразведри обстановката.

Ричард не можа да прецени дали тя се опитва да смекчи въпроса си и затова го задава шеговито, или просто е саркастична. Ако не познаваше Ничи достатъчно добре, дори би заподозрял, че в тона и се долавят нотки на ревност.

Втренчи се в мрака, отдаден на спомените си.

— Обикалях гората, за да търся доказателства за убийството на баща ми. Имам предвид човека, който ме отгледа и когото тогава смятах за свой баща. Казваше се Джордж Сайфър. Забелязах Калан да върви по пътеката покрай едно езеро. Зад нея се промъкваха четирима

мъже. Показаха се убийци, изпратени от Мрачния Рал. Той вече бе избил всички други Изповедници. Калан беше последната.

— Значи ти си я спасил? — включи се и Кара.

— Помогнах и. С общи усилия успяхме да обезвредим убийците. Тя беше дошла в Западната земя, за да търси отдавна изгубен магьосник. Показа се, че този велик магьосник е Зед. Макар да бе избягал от Средната земя още преди моето раждане, той все още заемаше поста Първи магьосник. Като малък не съм и подозирал че Зед е магьосник, камо ли велик. Нито пък съм знаел, че ми е дядо. За мен той беше моят най-добър приятел.

Замлъкна за малко, усетил как Ничи се взира в лицето му в тъмнината. Дъхът и леко погали бузата му.

— И какво е искала Калан от този велик магьосник?

— Мрачният Рал беше задействал Кутиите на Орден. Най-страшният кошмар за всички хора бе на път да се осъществи. — Ричард помнеше ужаса, който изпита, когато научи това. — Някой трябваше да попречи на Мрачния Рал да отвори правилната кутия. Калан бе изпратена да открие оттеглилия се в изгнание Първи магьосник, за да може той да определи Търсач. От мига, когато я срещнах край езерото, животът ми се промени завинаги.

— Един вид, любов от пръв поглед? — попита Кара в настъпилата тишина.

Преструваха се, че му вярват, опитваха се да отклонят мислите му от чудовището, изпратено от Джаганг по следите му, да го накарат да не мисли за избитите си другари и за надвисналата опасност.

Хрумна му ужасяваща мисъл — че някъде там, в гората около бивака, на място, до което не е достигнал, се валят кървавите останки на Калан.

Мисълта бе толкова болезнена, че очакваше сърцето му да експлодира всеки миг.

Не вдигна ръка да изтрие сълзата, изтърколила се по бузата му. Ничи го направи вместо него. Пръстите и нежно се плъзнаха по лицето му.

— Наистина трябва да поспим — рече той.

Ничи отдръпна ръката си и склони глава на рамото му. В тъмното Ричард сякаш не можеше да си наложи да затвори пламналите си очи. Не след дълго чу равномерното дишане на Кара, която се унесе в сън.

Ничи леко притисна буза до рамото му и се сгуши още по-плътно до него, за да се възползва от споделената им топлина.

— Ничи? — прошепна той.

— Да?

— Как измъчва пленниците си Джаганг?

Усети как тя си поема дълбоко дъх и го изпуска бавно през устата.

— Няма да ти отговоря на този въпрос, Ричард. И бездруго знаеш, че Джаганг е човек, за когото убиването е необходимост.

Ричард не можеше да не зададе този въпрос. Испита облекчение, че Ничи прояви достатъчно разум и не му отговори.

— Когато Зед ми даде меча, му казах, че няма да стана убиец. Впоследствие започнах да разбирам, че злото трябва да се унищожава, за да оцелее животът. Де да можеше и прогонването на Императорския орден от Новия свят да е толкова просто, колкото убиването на един човек, пък бил той и Джаганг.

— Мога да те уверя, че безброй пъти ми се е искало да убия Джаганг, когато съм била близо до него. Но си прав, че това не би сложило край на войната. Не искам повече да мисля за пропуснатите възможности. Не искам да мисля за онова, което не успях да направя.

Той се пресегна и обгърна треперещите и рамене.

Усети как мускулите и бавно се отпускат. Дишането и постепенно се успокои и тя заспа.

Ричард трябваше да намери Калан, но за да има шанс да го стори, се нуждаеше от възстановените си сили и от почивка. Затвори очи, усети как по бузата му се изтърколва още една сълза. Калан ужасно му липсваше.

Мислите му се отнесоха към онзи ден на първата им среща, когато я видя в прелестната и бяла копринена рокля. Едва по-късно разбра, че тя е отличителният белег на Майката Изповедник. Съвсем ясно си спомняше колко красива беше Калан в тази рокля, колко аристократичен вид имаше. Помнеше как косата и падаше на вълни върху разкошните и рамене, как сияеше като ореол около главата и на фона на меката светлина на гората. Спомни си как нейните красиви и умни зелени очи го погълнаха още щом я видя. Още в онзи първи миг, още с първия споделен поглед се почувства така, сякаш бе познавал Калан цял живот.

Ричард я предупреди за четиримата мъже, които бе видял да я преследват.

— Ще ми помогнеш ли? — попита тя.

— Да — чу се да казва той, още преди в главата му да се е оформила ясна мисъл.

Никога, нито за миг не бе съжалявал за взетото решение. Сега тя се нуждаеше от помощ.

Последната му мисъл, преди да потъне в неспокоен сън, бе за Калан.

ДЕВЕТА ГЛАВА

АН ТРЕСКАВО ЗАКАЧИ ТЕНЕКИЕНИЯ ФЕНЕР на куката пред вратата. Съсредоточи своя Хан в нагорещено топче и той затрептя като малко пламъче над обърнатата и нагоре длан. Пристъпи в стаичката и внимателно доближи огънчето до фитила на свещта, която видя на масата. Щом свещта пламна, Ан затвори вратата.

Мина доста време, откакто за последен път бе получавала съобщение в дневника си. Нямахше търпение да го прочете.

Стаята бе оскъдно обзаведена. Грубо варосаните стени бяха без прозорци. Освен дървения одър имаше само маса и стол с вертикална облегалка. Това и бе едновременно и спалня, и удобен молитвен храм — място, където Ан да се усамоти, да остане насаме с мислите си, да се помоли. Тук можеше на спокойствие да отгърне дневника си.

На масата бе оставена чинийка, в която имаше парче сирене и разрязан плод. Сигурно и я бе донесла Дженсън, преди да отиде с Том да погледат луната.

Колкото и да остаряваше, Ан винаги изпитваше неописуемо вътрешно блаженство да види искрата на любовта в погледа на двама души. Всички влюбени си мислят, че се справят добре в укриването на чувствата си от другите, но обикновено нещата са толкова очевидни, че сякаш на челата на двамата греят ярки звезди.

Понякога Ан съжаляваше, че не бе имала достатъчно време, за да се наслади на това чувство с Натан, да се отдаде на най-естествените и простички човешки чувства. Но от един Прелат не се очакваше да се поддава на подобни изблици.

Сепна се. Защо ли си бе решила така? Не помнеше някога да са я учили, че ако някога бъде избрана за Прелат, трябва непременно да крие чувствата си. Вярно, може би околните не биха приели подобно поведение с възторг. Добрият Прелат би трябвало да всява страх и респект дори само с поглед. Нямахше представа откъде го е научила, но се бе придържала към това правило през целия си живот на този пост и се бе справяла отлично.

Може би в назначаването и за Прелат имаше пръст самият Създател и именно Той бе възпитал у нея правилното отношение към поста, който заемаше. Понякога работата и липсваше.

Имаше и още нещо — Ан не си бе позволявала да признае чувствата си към Натан дори пред самата себе си. Той беше Пророк. Докато тя изпълняваше длъжността Прелат на Сестрите на светлината и Дворецът на пророците официално бе под нейно ръководство, Натан беше неин затворник. Е, тогава не наричаха нещата с истинските им имена, уж за да не звучи толкова грубо. Но както и да го наричаш, затворът си е затвор. Открай време битуваше мнението, че пророците са твърде опасни, за да бъдат оставени да се разхождат свободно по земята, сред обикновените хора.

Като го затвориха зад решетките още от ранна възраст, Сестрите му отрекоха правото на свободна воля, приемайки предварително, че Натан е злонамерен и ще остане такъв дори никога да не получи възможност да направи съзнателен избор за собствените си действия. Обявиха го за виновен, без да му кажат какво престъпление е извършил. Това бе остаряло и безумно схващане, но за жалост Ан се бе придържала към него почти през целия си живот. Изобщо не искаше да се замисля какво говори това за нея.

Сега, когато двамата с Натан вече бяха на години и бяха открили сърцата си един за друг — подобно нещо и се бе струвало немислимо и невъзможно, — отношенията им едва ли биха могли да се опишат като екстравагантно привличане. Вярно, през по-голямата част от живота си тя се бе възмущавала от лудориите и поведението на Натан и се бе грижила той да не сваля яката около врата си и да не напуска килията си в двореца. По този начин си осигуряваше вечното му непокорство, откъдето пък произтичаше постоянният гняв на Сестрите спрямо него. Това го подтикваше да се държи още по-неуправляемо — и така всичко се въртеше в един порочен кръг.

Но каквато и врява и суматоха да създаваше Натан, в поведението му винаги бе имало нещо, което караше Ан да се усмихва вътрешно. Понякога той бе същинско дете — дете на близо хиляда години; дете, което упражнява професията на магьосник; дете, родено с пророческа дарба. Бе достатъчно един Пророк да отвори устата си пред непросветените маси, да им каже какво вижда за бъдещето, за да

избухне бунт в най-лекия случай или война в най-тежкия. Поне такива бяха опасенията в двореца.

Макар да бе гладна, Ан бутна чинията със сиренето и плодовете встрани. Яденето ще почака. Сърцето и тръпнеше в очакване на новини от Вирна.

Седна и придърпа стола си към грубата дървена маса, после извади малката книжка и запрелиства страниците, докато не попадна на съобщението. Стаята беше схлупена и мрачна. Ан примижа, за да различи по-добре написаното. Накрая се наложи да придърпа още малко лоената свещ.

Скъпа моя Ан, започваше Вирна, надявам се писмото ми да ви завари в добро здраве — както тебе, така и Пророка. Не съм забравила, че според теб Натан доказва, че може да даде ценен принос към каузата ни, но продължавам да се притеснявам от близостта ти с този човек. Надявам се сътрудничеството му да не е придобило негативни оттенъци, откакто се чухме за последно. Признавам, че ми е трудно да си го представя в ролята на помощник без яката около шията му. Разчитам, че проявяваш нужната бдителност и внимание. Никога не съм имала вяра на Пророка — особено на усмивката му!

Ан не се въздържа и се усмихна. Разбираше прекрасно тревогите на Вирна, но знаеше, че никой не познава Натан като нея. Вярно, че понякога създаваше проблеми по-бързо от банда хлапетии, изтърсили на масата купчина жаби, но в крайна сметка след всичко преживяно, след тези дълги векове, през които бе познавала Пророка, наистина нямаше човек, с когото да се чувства по-близка.

Ан въздъхна и отново съсредоточи вниманието си към писмото в дневника.

Бяхме доста ангажирани около отблъскването на ордите на Джаганг при проходите на Д'Хара, но в крайна сметка важното е, че постигнахме успех. Ако си там, Прелате, моля те, отговори ми.

Ан смръщи чело. Как е възможно да съществува човек като Джаганг, който толкова успешно да поддържа могъща и мотивирана армия от последователи, да погубва и потъпква свободната човешка

воля? Тя нетърпеливо придърпа свещта по-близо до себе си. Всъщност сега, когато зимата свърши и пукна пролет, изпитваше още повече яд спрямо Джаганг.

Пътешественикът по сънищата беше търпелив враг. Неговите хора бяха от далечния юг на Стария свят и не бяха свикнали със студените зими в разположения на север Нов свят. Мнозина не издържаха на суровите условия, още много пъти по толкова бяха повалени от епидемии, плъзнали из зимните им лагери. Въпреки многото жертви, които взе зимата, болестите и редица други фактори, от юг непрекъснато бълваха нови и нови орди. Каквото и да се случеше, армията на Джаганг не губеше числеността си. Но с колкото и многочислена армия да разполагаше, изкусният пълководец не прахосваше хората си в обречени на неуспех зимни военни походи. Не че го интересуваше животът на самите войници. По-скоро го водеше неистовото му желание да завладее Новия свят. Затова предприемаше военни походи само тогава, когато времето позволяваше. Джаганг не поемаше безсмислени рискове. Той смазваше врага си бавно, сигурно и безапелационно. За него имаше значение да покори света, не го интересуваше колко време би отнело това. Гледаше на живия свят през ценностната призма на Братството на ордена. Животът на отделния индивид, включително и неговият, нямаше значение. Важен бе само приносът, който можеше да направи конкретният човек към каузата на Ордена.

При положение, че в Новия свят бе нахлула толкова многочислена вражеска войска, съдбата на Д'Харанската империя зависеше от следващата крачка на пътешественика по сънищата. Вярно, д'харанските сили бяха страхотни, но със сигурност не биха могли да се опълчат, камо ли да отблъснат цялата тежест на сякаш безчетните войски на Императорския орден. Поне не преди Ричард да направи нужното, за да обърне хода на войната в правилната посока.

Според пророчеството Ричард бе „камъкът в езерото“, с други думи, той причиняваше вълните, които се разпространяваха навсякъде, влияеха върху всичко. В редица различни пророчески текстове и по различен начин бе посочено, че шансът за победа съществува само при положение, че Ричард застане начело в битката.

Ако не ги поведеше в тази последна битка, всичко щеше да бъде загубено.

Усетила внезапна болка в слънчевия сплит, Ан притисна с юмрук мястото, извади писалката от гръбчето на дневника, чиято съответстваща половина от чифта носеше Вирна.

Тук съм, Вирна, написа тя, но сега ти си Прелатът. Ние с Пророка отдавна сме мъртви.

Ан и Натан бяха принудени да прибегнат до тази измама, за да имат възможност да спасят живота на мнозина. На моменти на Ан и липсваше работата и като Прелат и обкръжението на Сестрите. Тя бе силно привързана към много от тях — всъщност към всички, които не бяха преминали в редиците на Сестрите на мрака. Изгарящата болка на това предателство, което бе не само към нея, а и към самия Създател, никога нямаше да изтлее.

От друга страна обаче, освобождаването и от тази тежка отговорност и даде възможност да се обърне към други, не по-малко важни задачи. Макар предишният и начин на живот да и липсваше, макар да тъгуваше за времето, когато бе Прелат и ръководеше Двореца на пророците, нейното призвание бе по-възвишено. Тя бе предопределена за нещо повече от това да живее зад каменните стени на двореца, заровена в административни дела, и да се занимава с обучението на послушници и млади магьосници. Нейното истинско призвание бе да помогне за опазването на живота на земята. За да изпълни онова, което се искаше от нея, бе по-добре всички, включително Сестрите на светлината, да смятат, че тя и Натан са мъртви.

Отговорът на Вирна започна постепенно да изплува върху страницата и Ан изправи гръб.

Радвам се, че сме пак заедно, Ан, па макар и само чрез дневника. Останахме толкова малко. Признавам, че понякога страдам за някогашните спокойни времена в Двореца на пророците, когато всичко изглеждаше толкова по-лесно и толкова по-смислено, нищо че ми се струваше трудно и сложно. Откакто Ричард се роди, светът определено стана по-различен.

По този въпрос нямаше спор. Ан пъкна в устата си хапка сирене, наведе се напред и започна да яде.

Всеки ден се моля онзи мир и онова спокойствие да се върнат на земята и ако има от какво да се оплакваме, то да е от лошото време.

Трябва да ти призная, Вирна, че съм много объркана. Какво имаше предвид, като каза, че май сте се справили твърде успешно с охраняването на проходите? Моля те, обясни ми по-подробно. Чакам отговора ти.

Ан се облегна назад и докато чакаше, задъвка парченце круша. Тъй като нейният дневник бе вдвоен с този на Вирна, всичко, което тя пишеше, в същия момент се появяваше в другата книжка. Това бе един от малкото древни магически предмети, останали от Двореца на пророците.

По празната страница започнаха да се появяват думите на Вирна.

Нашите съгледвачи и следотърсачи докладваха, че Джаганг е предприел действия. Тъй като не успя да премине през проходите, императорът раздели войските си и една част от хората му се придвижват на юг. Генерал Мейферт се опасяваше, че Джаганг може да предприеме нещо подобно.

Всъщност не е голяма философия да се предугади стратегията му. Джаганг несъмнено е решил да поведе голяма част от хората си през долината Керн и после да заобиколи планините от юг. Веднъж оставил зад гърба си всички препятствия, ще заобиколи през южните части на Д'Хара и оттам ще се качи на север.

Това за нас е възможно най-лошият вариант. Не можем да престанем да охраняваме проходите, защото част от хората на Джаганг са се притаили в очакване от другата страна на планината. От друга страна, не бива да позволяваме на императора да проникне в Д'Хара от юг. Генерал Мейферт предлага да остави достатъчно войници да охраняват проходите, а основната част от армията ни да тръгне на юг, за да посрещне нашествениците.

Нямаме избор. При положение, че половината войска на Джаганг е разположена от другата страна на проходите, а другата половина е тръгнала да заобикаля планината и да ни изненада от юг,

Народният дворец остава неохраняван точно по средата. И Джаганг несъмнено се облизва в очакване да се сдобие с лесна плячка.

Опасявам се, че нямам достатъчно време, Ан. В лагера цари суматоха. Току-що научихме новината, че Джаганг е разделил армията си. Тук трескаво се подготвят да поемат на юг.

Това означава, че трябва да разделя и Сестрите. А изгубихме толкова много от тях, че почти не остана какво да дяля. Понякога имам чувството, че с Джаганг участваме в някакво съревнование, чиято крайна цел е да видим при кой ще остане последната Сестра. Страх ме е да си помисля какво ще стане с всичките тези добри хора, ако не оцелее никоя от нас. Ако не беше това, с радост бих напуснала този свят, за да се присъединя към Уорън в света на духовете.

Генерал Мейферт казва, че нямаме нито минута за губене и трябва да тръгнем още при зори утре. Цяла нощ трябва да организирам нещата, за да съм сигурна, че тук ще останат достатъчно войници и Сестри, за да охраняват всичките проходи. Освен това трябва да проверя дали е наред всичко с щитовете. Ако северните части на армията на Ордена успеят да преминат през постовете ни, ще ни сполети доста по-бърза смърт.

Ако няма нещо важно, което смяташ, че трябва да обсъдим, май се налага да вървя.

Докато четеше, Ан закри устата си с ръка. Новините определено бяха обезкуражаващи. Незабавно написа отговор, за да не създава допълнително неудобство на Вирна.

Не, скъпа моя, за момента няма нищо важно за обсъждане. Знаеш, че завинаги ще те нося в сърцето си.

Вирна и писа почти веднага.

Проходите са тесни, така че не беше проблем да ги охраняваме. Многобройната армия на Императорския орден е безсилна в такива тесни пространства. Убедена съм, че ще удържим позициите си тук. След като Джаганг е възпрепятстван от невъзможността си да премине през планината, спечелихме малко време, докато той е принуден да поведе армията си далече на юг, а после да се върне

обратно към Д'Хара, сега, когато времето е на негова страна. Тъй като това е най-голямата опасност и заплаха в момента, аз тръгвам на юг с армията.

Моли се за нас. Все някога ще бъдем принудени да влезем в бой с войските на Джаганг в равнината, където той ще има възможност да разгърне силите си и да се стовари отгоре ни с цялата си многочислена мощ. Опасявам се, че ако нещо не се промени, нямаме шанс да оцелеем в подобна битка.

Мога само да се надявам Ричард да осъществи пророчеството, преди да е свършено с всички нас.

Ан преглътна и едва тогава взе писалката.

Вирна, имаш думата ми, че ще направя всичко възможно и ще се погрижа пророчеството да се изпълни. Искам да знаеш, че двамата с Натан ще се посветим изцяло на тази задача. Може би ти си човекът, който най-добре разбира, че на това бе посветен целият ми, вече половин хилядолетен живот. Няма да изоставя каузата си. Ще направя, каквото е по силите ми, за да се погрижа Ричард да изпълни дълга си. Нека Създателят бъде с теб и с всичките смели защитници. Ще се моля за вас всеки ден. Вярвай в Създателя, Вирна. Сега Прелатът си ти. Предай вярата си и на всички, които са с теб.

След малко дойде и отговорът.

Благодаря ти, Ан. Ще проверявам дневника си всяка вечер по време на пътуването, за да следя дали си получила новини от Ричард. Липсваш ми. Надявам се отново да се съберем в този живот.

Ан обмисли внимателно последните си думи.

И аз се надявам, дете мое. Лек път.

Ан се облегна на лакти и разтърка слепоочията си. Новините не бяха добри, но не бяха и толкова лоши. Джаганг се бе надявал да пробие бързо охраната на проходите, но защитниците устояха и в крайна сметка той бе принуден да раздели армията си и да предприеме

дълъг и изтощителен поход. Ан се опита да погледне откъм добрата страна. Имаха още време. Имаше още доста варианти за действие. Все ще измислят нещо. Ричард ще измисли нещо. Пророчеството обещаваше, че шансът за спасението им е в него.

Ан не можеше да си позволи да вярва, че над света ще се спусне сянката на злото.

На вратата се почука и тя подскочи. Притисна длан върху полудялото си сърце. Ханът и не я предупреди, че приближава някой.

— Да?

— Ан, аз съм, Дженсън — чу се приглушен глас от другата страна на вратата.

Ан прибра писалката и пъкна книжката в колана си, после бутна стола назад. Приглади полите си и си пое дълбоко дъх, за да се опита да успокои ритъма на сърцето си.

— Влез, скъпа — рече тя и отвори вратата, за да посрещне с усмивка сестрата на Ричард. — Благодаря ти за храната. — Покани я към масата. — Искаш ли да я споделиш с мен?

— Не, благодаря — поклати глава Дженсън. На лицето и, обрамчено от червени къдрици, бе изписана тревога. — Изпраща ме Натан. Вика те. Звучеше доста припрян. Нали го знаеш какъв е. Изведнъж се екзалтира от нещо и очите му стават ей такива големи.

— Да, знам — отвърна Ан. — Обикновено става така, когато е намислил някаква дяволия.

— Боя се, че си права. — Дженсън я изгледа слисана. — Направо ме изпрати да дойда да те повикам и да те заведа при него.

— Натан винаги е бил такъв — иска само като щракне с пръсти, хората веднага да хукнат към него. — Ан направи знак на младата жена да я води. — Май ще е най-добре да вървим. Къде впрочем се намира Пророкът?

Дженсън вдигна фенера си, за да освети пътя им, и двете излязоха от стаичката.

— В гробището.

Ан дръпна Дженсън за ръкава.

— В гробище ли? И иска да отида там? — Дженсън я погледна през рамо и кимна. — И какво прави в това гробище?

Дженсън преглътна.

— Когато му зададох този въпрос, отвърна, че изравя трупове.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПОКРАЙ СТРЪМНАТА ПЪТЕКА към гробището се извисяваше огромна плачеща върба, в чиято корона се бе настанил присмехулник. Крясъците му бяха остри и пронизителни и имаха за цел да държат надалеч от територията му евентуални натрапници. Обикновено Ан нямаше нищо против песента на присмехулника, която би трябвало да звучи страшно само за съперниците от неговия вид. Но в тази мъртвешки притихнала нощ оглушителните подсвирквания, тракания и трели и бъркаха директно в мозъка. Някъде в далечината се чуваха подобни предупредителни звуци. Сякаш дори птиците не можеха да почиват на спокойствие.

Дженсън продължи да цепи гъстата трева и вдигна фенера си високо, за да освети пътя пред Ан.

— Том каза, че ще го намерим ей там, долу.

Запотена от измерителния път, Ан се взря в тъмнината.

Нямаше представа какво е намислил Пророкът. Никога, през всичките дълги години, откакто се познаваха, не бе проявявал по-странна прищявка. Не че не бяха му хрумвали всякакви странности — напротив. Но такова нещо изобщо не бе в негов стил. Човек би помислил, че старец на неговата възраст не би се натискал да прекарва часовете си в гробището без време.

Ан последва по-малката сестра на Ричард по пътеката, която ставаше все по-стръмна, като се опита да не изостава. Струваше и се, че вървят с часове, чувстваше се ужасно изморена. Не знаеше, че тук има гробище, явно забравено наред пустошта. Де да се бе сетила да вземе със себе си част от храната, която остана в чинията и в стаичката.

— Сигурна ли си, че Том още е там?

— Би трябвало — отвърна Дженсън през рамо. — Натан му заръча да стои на пост.

— Така ли? Но защо? За да отблъсква други крадци на трупове, в случай че се появят?

— Не знам, може би. — На Дженсън май не и беше до смях. Изобщо Ан не се справяше много добре с размиването на околните. По-скоро я биваше да ги разтреперва, но шегите и нещо не се получаваха. Рече си, че гробище посред тъмна нощ едва ли е най-подходящото място за разказване на смешки. Но поне върши работа, ако искаш да разтрепериш някого.

— Може би Натан просто е имал нужда от компания — подметна Ан.

— Едва ли това е причината. — Дженсън намери дупка в оградата, която отделяше обителта на мъртвите, и прекрачи през нея. — Натан ме помоли да те доведе дотук, а що се отнася до Том, мисля, че му нареди да стои на пост, за да е сигурен, че няма да има неканени гости.

Натан обичаше да държи нещата в свои ръце. Ан си каза, че и не би могло да е другояче — все пак беше роден с дарбата, при това от рода Рал. Не изключваше възможността старецът просто да е имал нужда да се прави на господар и затова да е мобилизирал Дженсън, Том и Ан. Пророкът обичаше драматичните декори и в този смисъл гробището идеално пасваше на почерка му.

Всъщност в този момент Ан само би се зарадвала да разбере, че зад тайнственото повикване се крие именно чудатостта на Натан. За жалост я гризеше неприятното чувство, че нещата далеч не са толкова прости и безвредни като обикновена прищявка.

През всичките векове, откакто Ан го познаваше, Натан бе проявявал склонност към мистериозност, към измама, понякога дори бе представлявал заплаха, но никога не бе се държал злонамерено — макар навремето това да не и се бе струвало толкова очевидно. През по-голямата част от времето, което Натан бе прекарал като пленник в Двореца на пророците, той бе подлагал на сериозни изпитания търпението на Сестрите, до степен, в която бяха готови да крещят и да си скубят косите. Но въпреки това не можеше да се каже, че е лош човек или че не оценява добрите хора. Той просто ненавиждаше тиранията от цялото си сърце и душа и хранеше един почти детински възторг от живота. Колкото и досаден да бе понякога — а той наистина бе човек, способен да изкара околните извън нерви, — Натан имаше добро сърце.

Почти от самото начало, въпреки всички обстоятелства, Натан бе довереник на Ан и неин яростен съюзник в борбата срещу Пазителя и всички злосторници, решили да навредят и потъпчат доброто и невинните хора на земята. Натан бе положил много усилия, за да съдейства в борбата срещу Джаганг. В крайна сметка той бе първият, който показа на Ан пророчеството за Ричард — още петстотин години преди неговото раждане.

Ан се хвана да мисли колко много и се ще да е ден и да не се намира в гробище. И Дженсън да няма толкова дълги крака.

Внезапно се сети защо Натан е поставил Том на пост и защо е искал да е сигурен, че наоколо няма да припари никой друг. Също като Дженсън, хората в Бандакар бяха изцяло лишени от дарбата. На тях им бе отнета дори онази мъничка искрица, която Създателят бе оставил у всеки друг на този свят. Тази искрица бе достатъчна обикновените хора да бъдат подвластни на въздействието на магията. Докато за родените без дарбата като Дженсън магията изобщо не съществуваше.

Отсъствието на тази вродена частица от дарбата не само създаваше имунитет срещу всяка магия, ами правеше хората като Дженсън невидими за силата на дарбата — тъй като те не можеха да си взаимодействат с нещо, което не съществува за тях.

Беше достатъчно дори само единият родител да е роден без искрицата на дарбата, за да се предаде тази особеност и на детето. В един момент хората, родени без дарбата, бяха прокудени в отдалечена и строго охранявана земя, за да бъде запазена дарбата в човешкия род. Това решение без съмнение беше ужасно, но иначе искрицата на дарбата би изтляла и угаснала.

Тъй като пророчеството е вид магия, то също е сляпо за този вид хора. В никоя книга от никоя епоха не се споменаваше нито дума за тях, нито пък за бъдещето на човешкия род и магията сега, когато Ричард откри родените без дарбата и сложи край на изгнаничеството им. Никой не би могъл да каже какво ще се случи оттук насетне.

Ричард по принцип нямаше много вяра на пророчествата. Въпреки че много от тях бяха свързани пряко с него, той не приемаше информацията в тях за чиста монета. За него вярата в свободната воля беше над всичко. Не беше привърженик на идеята, че животът му може да е предопределен.

Всичко в живота, включително и магията, се стреми към равновесие. В известен смисъл проявлението на свободната воля на Ричард се явяваше равновесната сила на съществуването на пророчествата. Смущаващото обаче беше, че тази свободна воля го превръщаше в непредвидима карта дори в пророчествата, в които той бе главно действащо лице. Ричард представляваше хаосът в подредеността, безредието в реда, беше своенравен като мълния. И въпреки това бе направляван от истината и воден от разума — не от случайни капризи, не от своеволие. Фактът, че той бе хаос в пророчеството и в същото време личност, водена от здрав разум, за Ан бе пълна загадка.

Тя се тревожеше сериозно за него, понеже подобни противоречиви страни на родените с дарбата можеха да отключат различни видове заблуди. А точно сега най-малко им трябваше объркан и подвластен на илюзиите си водач.

Но всичко това бе на теория. Основният проблем беше, че докато все още имат време, трябваше да намерят начин да го накарат да повярва в каузата, за която е предопределен, и да изпълни предназначението си. Ако някой се провали, независимо дали те или той, всичко щеше да е напразно.

Отгоре на всичко новините от Вирна надвиснаха над главата и като смъртоносна сянка.

Забелязал светлинката от фенера им, Том изплува от мрака и се спусна през високата трева да ги посрещне.

— Ето те и теб — рече на Ан. — Натан ще се радва, че най-сетне дойде. Ела да ти покажа пътя.

Доколкото успя да види на жълтеникавата светлина на фенера, лицето на Том изглеждаше тревожно.

Едрият Д'Харанец ги поведе през гробището, минаха покрай групичка гробове с могили, опасани с камъни. Явно бяха по-нови, защото всички останали бяха обрасли с буйна висока трева, която бе погълнала не само гробовете, но и камъните, с които бяха обозначени. На едно място попаднаха на няколко малки гранитни паметни плочи. Някои от гробовете бяха белязани с най-обикновени дъски с издълбани върху тях имена. Повечето такива плочи отдавна се бяха превърнали в прах и сега по-голямата част от гробището приличаше на запустяло поле.

— Знаеш ли какви са тези едри насекоми, дето вдигат толкова отвратителен шум? — обърна се Дженсън към Том.

— Не знам точно, за пръв път ги виждам. Ама изведнъж плъпнаха навсякъде.

— Това са цикади — усмихна се Ан.

— Моля? — смръщи чело Дженсън.

— Наричат се цикади. Няма как да си ги виждала. Когато са се излюпвали предишния път, сигурно още си била в пелени, твърде млада си, за да ги помниш. Жизненият цикъл на тези насекоми е седемнайсет години.

— Седемнайсет години! — възкликна Дженсън. — Искаш да кажеш, че се появяват веднъж на седемнайсет години?

— Като по часовник. След като женските бъдат оплодени от тези шумни приятелчета, ще снесат яйцата си в клоните. Когато яйцата се излюпят, нимфите ще паднат от дърветата, ще се заровят в земята и няма да се появят цели седемнайсет години. А после животът им на възрастни индивиди ще бъде съвсем кратък.

Дженсън и Том крачеха през гробището, като продължиха да възклициават удивено. На слабата светлина на фенера Ан не виждаше почти нищо, освен тъмните силуети на дърветата, които се поклащаха при откъслечните пориви на вятъра. Докато тримата тихо се промъкваха през гробището, цикадите не преставаха да огласят околния мрак. С помощта на Хана си Ан се опита да разбере дали в близост няма още някой, но не усети друг освен Том и още един човек по-надалече — несъмнено Натан. Дженсън бе невидима за Хана на Прелата.

Също като Ричард Дженсън беше дъщеря на Мрачния Рал. Раждането на хора като нея бе неочакван и случаен страничен ефект от магията на връзката, която носеше в себе си всеки Господар Рал. В древни времена, когато родените без дарбата започнали да се разпространяват, било взето решение те да бъдат прогонени в забравената земя Бандакар. След това всички потомци на Господаря Рал, у които не била регистрирана искрицата на дарбата, били екзекутирани.

За разлика от всички предишни Господари Рал, Ричард бе на върха на щастието си да установи, че има сестра. Той никога не би позволил тя да бъде осъдена на смърт само защото се е родила такава,

каквато е. Нито би допуснал тя и хората като нея да бъдат прокудени в изгнание.

Макар Ан да бе прекарала вече доста време в компанията на тези хора, все още не можеше да свикне със смущаващото им в някои отношения присъствие. Дори в непосредствена близост до такъв човек нейният Хан се опитваше да я убеди, че до нея всъщност няма никой. Беше като един вид смущаваща слепота, загуба на сетиво, на което бе свикнала да разчита.

Дженсън крачеше с огромни крачки, за да не изостава от Том. За да ги следва, Ан подтичваше.

След малко заобиколиха невисока могила и пред очите им се извиси каменен паметник. Светлината на фенера освети квадратния постамент, който бе висок почти колкото Ан, но по-нисък от Дженсън. Грубият камък бе очукан от стихииите, зацапан от времето. Ако някога повърхността му е била полирана, вече не личеше. Светлината се плъзна над него и разкри тъмни петна, наслоени от годините, както и жълтеникави лишеи с неправилна форма. Върху внушителната основа беше поставена голяма резбована урна, украсена с изваяни от камък гроздове. Натан обичаше грозде.

Том продължи да върви, докато заобиколиха постаментата. Ан с изненада установи, че тежкия камък е изместен от основата си.

Щом минаха отзад, видяха изпод камъка да се процежда треперлива светлинка.

Стори и се, че целият паметник е поместен встрани и сега под него се виждаха стръмни стъпала, които се връзваха дълбоко в земята и потъваха към меката светлина.

Том ги изгледа многозначително.

— Той е долу.

Дженсън се наведе и надзърна в дупката.

— Натан е там долу? Слязъл е по стълбите?

— Боя се, че да.

— Какво е това място? — попита Ан.

Том сви рамене и се усмихна извинително.

— Нямам никаква представа. Изобщо не знаех, че е тук, допреди малко, когато Натан ми каза къде да го намеря. Заръча да те изпратя долу веднага, щом пристигнеш. При това звучеше доста припряно. Не иска никой да знае за съществуването на това място. Каза да стоя на

пост и да не пускам пиле да прехвърчи над гробището. То, не че някой напират да идват, особено нощем... Бандакарците не се отличават с приключенски дух.

— За разлика от Натан — промърмори Ан и потупа Том по мускулестата ръка. — Благодаря ти, моето момче. Най-добре да послушаш Натан и да застанеш на стража. А аз ще слеза да видя каква е тая работа.

— Идвам с теб — рече Дженсън.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

ПОДТИКВАНА ОТ ЛЮБОПИТСТВО И ТРЕВОГА, Ан припряно заслиза по стръмните стъпала. Дженсън я следваше по петите. Стигнаха до площадка, вляво от която имаше друго стълбище. При третата площадка завиха още веднъж наляво и се спуснаха по поредното дълго стълбище. Прашните каменни стени бяха потискащо близо една до друга. Таванът падаше ниско, дори за миньонче като Ан. Дженсън се бе препънала почти одве. Ан имаше чувството, че е всмукана от пастта на гробището и се спуска към огромния му търбух.

Щом стигнаха най-долната площадка, тя спря и ококори очи в почуда. Дженсън подсвирна от удивление. Пред тях изплува не тъмница, а продълговато помещение със странна усукана форма, каквато Ан никога не бе виждала. Стените се виеха зигзагообразно, като всяка държеше своя независима посока. Част от стените бяха измазани. Следвайки странните си чупки, цялата стая се губеше в далечината и изчезваше зад заострени ъгли.

Мястото изглеждаше едновременно хаотично и подредено, от което Ан се почувства особено. Тъмните ниши, които се виждаха тук-там в измазаните стени, бяха изрисувани в синкави символи и украсени с орнаменти, които на места се бяха олющили. На места имаше и части от думи, но бяха твърде древни и избледнели, за да бъдат разчетени без специално виране. В няколко от многобройните ъгълчета се виждаха стари дървени маси, потънали в прах, а над тях — етажерки с книги.

От тавана висяха мъртвешки неподвижни паяжини, сякаш замислени като украса на скритата под гробището стая. По масите и в някои от празните ниши бяха разположени десетки свещи, чиито пламъци озаряваха мястото с призрачна светлина, идеща като че от друг свят. Сякаш на това място периодично се сбираха всички обитатели на гробището над главата на Ан, за да обсъждат важни за мъртвите въпроси и да приветстват нови членове в своя вечен орден. Зад фините пелени от натезали от прах паяжини, между четири

масивни маси, придърпани една към друга, стоеше Натан. Около него бяха пръснати множество разтворени книги.

— А, ето те и теб — обади се Пророкът иззад книжната си цитадела.

Ан хвърли кос поглед към Дженсън.

— Нямах представа, че тук, долу, има подобно място — отвърна младата жена в отговор на незададения въпрос, увиснал на езика на Ан. В сините и очи танцуваха отблясъци от свещта. — Изобщо не знаех, че съществува.

— Мисля, че в последните няколко хиляди години никой не е стъпвал тук. — Ан се огледа. — Как ли го е открил?

Натан затръшна книгата, в която се взираше, и я остави на купчината зад него. Обърна глава и дългата му права бяла коса обърса широките му рамене. Хълтналите му лазурносини очи се вторачиха в Ан.

Тя разбра отправеното и мълчаливо послание. Обърна се към Дженсън.

— Защо не излезеш да почакаш с Том, скъпа. Сигурно човек се чувства доста самотен да стои на стража в гробище.

Дженсън изглеждаше разочарована, но явно разбираше колко е важно за тях да бъдат оставени да си вършат работата на спокойствие. Усмихна се.

— Разбира се. Ще бъде горе, ако имате нужда от нещо. Щом звукът от стъпките на Дженсън заглъхна по каменното стълбище и се превърна в далечен шепот, Ан огледа завесите от паяжини.

— Какво е това място, Натан?

— Не е нужно да шепнеш. Виждаш ли как стените се извиват в невероятни ъгли. Ехото не може да излезе оттук.

Ан с изумление установи, че наистина е прав. Обикновено в каменни помещения се получаваше потискащо ехо, но в тази усукана стая бе тихо като в гроб.

— Формата на това място ми е странно позната.

— Укриващо заклинание — небрежно отвърна пророкът.

— Моля? — смръщи чело Ан.

— Конфигурацията на цялото помещение е във формата на укриващо заклинание. — Видял озадачения и поглед, той описа кръг с ръце. — Формата на заклинанието не се определя от разположението

на цялото място, от разпределението на стаите и посоката на различните коридори и коридорчета — както е в Народния дворец. По-скоро заклинанието е в самата линия на стените, сякаш великан е начертал заклинанието на земята, след което просто е издигнал стените. Тъй като стените са еднакво дебели, формата на заклинанието се повтаря и отвън, което подсилва въздействието на цялата схема. Доста умно решение.

За да работи, такова заклинание вероятно е било начертано с кръв и човешки кости. Специално тук явно не е имало недостиг на материали.

— Определено някой си е създал доста работа — отрони Ан, като огледа за пореден път помещението. Вече започваше да свиква и да разпознава определени форми и ъгълчета. — И за какво точно се използва?

— Не съм съвсем сигурен — призна той с въздишка. — Не знам дали намерението е било книгите да бъдат погребани с мъртвите за вечни времена, дали просто са били скрити или е имало друга цел. — Натан я повика с ръка. — Насам. Искам да ти покажа нещо.

Ан го последва в зигзагообразното помещение, направиха няколко завоя, минаха покрай още няколко етажерки с прашасали книги, докато накрая не стигнаха до едно място с по три ниши от всяка страна. Натан се подпря на стената.

— Погледни тук. — Дългият му пръст се заби ниско долу, сочейки отвор, издълбан в основата на каменната стена.

Ан спря и надзърна. Вътре бе положено тяло.

Всъщност от него бе останал само скелет, облечен в прашни дрипи. Около кръста се виждаше кожен колан, през рамото бе препасан ремък. Ръцете бяха скръстени на гърдите. На врата висяха златни накити. Един от медальоните блестеше — явно Натан го бе взел да го разгледа отблизо и бе изтрил наслоения прах.

— Да имаш представа кой може да е това? — попита тя, докато се изправяше, за да скръсти ръце на гърдите си.

— Мисля, че е бил Пророк — отвърна Натан в ухото и.

— Нали каза, че нямало нужда да шепнем.

Той повдигна вежда и се изпъна в цял ръст.

— Тук има погребани още доста хора. — Махна с ръка към тъмнината. — Ей нататък.

Ан се зачуди дали и те са пророци.

— А книгите?

— Пророчески — пак шепнешком отвърна той. Тя смръщи чело и погледна назад към изхода.

— Пророчески ли? Всичките? Искаш да кажеш, че всичките тези книги съдържат пророчества?

— Повечето.

Тя усети как я обзема въодушевление. Пророческите книги бяха изключителна ценност. Най-редки скъпоценности. Те можеха да предложат напътствия, да дадат необходими отговори, да им спестят напразни усилия, да запълнят празнини в познанието им. Сега повече от когато и да било се нуждаеха от подобни отговори. Имаха нужда от допълнителна информация за последната битка, в която се очакваше да ги поведе Ричард.

Засега още не бяха разбрали кога точно ще се състои въпросната битка. Като се има предвид колко неясни и капризни бяха по принцип пророчествата, не бе изключено да минат още години. Всъщност бе твърде възможно да се случи едва когато Ричард е на преклонна възраст. На фона на многото трудности, с които се бяха сблъскали през последните няколко години, можеха само да се надяват, че имат достатъчно време да се подготвят. А пророчеството би могло да им помогне в този процес.

Подземята на Двореца на пророците бяха пълни с хиляди томове пророчески книги, но всичко това бе унищожено заедно с двореца, за да не попадне в ръцете на император Джаганг. По-добре да бъдат жертвани, отколкото да попаднат в ръцете на злонамерен човек.

За съществуването на това място обаче никой не бе и подозирал. То е било скрито със специално заклинание. Ан не можа да потисне възторга си от евентуалните ползи, които биха могли да извлекат.

— Натан... това е чудесно.

Тя се обърна и го погледна. От погледа му тръпки я побиха. Вдигна ръка и нежно го погали по рамото.

— Никога не сме се и надявали на подобна помощ.

— Дори повече от това — загадъчно отвърна той и тръгна напред. — Тук има книги, които ме карат да се съмнявам в устоите на собствения си разум.

— О, най-сетне откри доказателства — усмихна се тя и го последва.

Той се закова на място и я стрелна с изпепеляващ поглед.

— С това шега не бива.

Ан почувства как по тялото и пробягват ледени иглички.

— Ами покажи ми — отвърна със сериозен тон. — Какво откри?

Той поклати глава, сякаш внезапно помръкнал.

— Дори не съм сигурен. — Тръгна да обикаля между масите, които бе сблизил, от обичайната му приповдигнатост и нахаканост нямаше и следа. Изглеждаше замислен и мрачен. — Започнах да разпределям книгите.

Ан нямаше търпение да види какво е открил той, но знаеше, че не бива да го пришпорва, че е най-добре да го остави да следва собствения си ритъм и да и разкаже всичко по своя си начин.

— Да ги разпределяш ли?

— На тази купчина трупам такива, които едва ли биха ни били от полза. Става въпрос за пророчества с отминала давност, които съдържат маловажна информация. Или пък други, на непознати езици — такива неща. — Завъртя се и плесна с ръка върху друга купчина. Вдигна се облаче прах. — Всички тези книги ги имахме и в Двореца. — Ръката му обиколи няколкото купчини наоколо. — Всичките. Цялата маса.

Облещила очи, Ан плъзна поглед по етажерките, закачени от двете страни на стените в странната стая.

— Но тук има още много други книги, освен тези, които си натрупал на масите. Тук си отделил само една частица.

— Така е. Засега съм хвърлил само един бегъл, повърхностен поглед. Реших, че ще е по-разумно да изпратя Том да те повика. Трябваше да ти покажа откритието си. А освен това има много за четене. Досега просто избирах някоя книга, разгръщах я и я слагах на съответната купчина.

Ан се запита колко ли от тези книги могат да се окажат полезни и важни, след като са престояли хиляди години под земята. Беше и се случвало да намира книги, повредени от времето и природните стихии, особено от плесен и вода. Огледа внимателно стените и тавана, но не видя влага или мухъл.

— На пръв поглед не се вижда някоя от тези книги да е повредена от вода. Как е възможно мястото да е толкова сухо? По-скоро бих предположила, че през цепнатините в камъка се е просмуквала влага. Направо не мога да повярвам, че книгите изглеждат в толкова добро състояние.

— „Изглеждат“ е добре казано — повтори Натан под мустак.

Тя се обърна и го изгледа изпод вежди.

— Какво искаш да кажеш?

Той махна нервно с ръка.

— Ей, сега, ей сега. Интересното е, че таванът и стените са запечатани с олово, за да не пропускат вода. Освен това цялото място е опаковано с магически щит — за презастраховка. Входът също беше запечатан.

— Но нали бандакарците не познават магията и страната им е откъсната от останалия свят. Няма ло е смисъл да се поставят магически щитове — срещу кого?

— Сега щитът около прокълнатата им страна падна — напомни и той.

— Да, така е — Ан потупа брадичката си с пръст. — Как ли точно е станало...

— Сега не е толкова важно как — сви рамене Натан, — макар че и аз си задавам този въпрос.

Махна с ръка, сякаш, за да сложи край на темата.

— Засега важното е, че е факт. Не знам кой е скрил тези книги тук, но явно е искал да са на сигурно и безопасно място. И смее да твърдя, че си е създал доста главоболия, за да осъществи тази задача. Местните хора, у които няма и искрица от дарбата, не се спират пред магически щитове, тежкият каменен монумент сам по себе си е пречка, но, първо на първо, едва ли биха тръгнали да го махат, ако нямат сериозни основания да смятат, че отдолу се крие нещо. А какво би могло да пробуди подозренията им? Фактът, че мястото е останало необезпокоявано стотици години, доказва, че никой не е разбрал, че долу има нещо. Според мен щитовете са били поставени с цел да отблъснат евентуални бъдещи нашественици, проникнали в Бандакар, като хората на Джаганг.

— Да, звучи логично — промърмори Ан, замислена над думите му. — Не че са смятали, че заклинанието, откъснало Бандакар от света,

ще спре да функционира, но просто са искали да се подсигурят.

— Или са разполагали с пророчество — додаде Натан.

— Стигаме до пророчеството — Ан вдигна глава.

За да бъдат обезвредени подобни щитове, бе нужна намесата на магьосник от класата на Натан. Дори Ан не би се справила с всякакъв вид щитове. Освен това знаеше, че някои щитове са поставяни в древни времена и могат да бъдат премахнати само с помощта на Субстрактивна магия.

— Не изключвам и възможността книгите да са скрити тук от съображения за безопасност като ценни произведения — в случай че стане нещо с други като тях.

— Наистина ли мислиш, че биха си отворили толкова труд, за да сторят подобно нещо? — попита тя.

— Ами, помисли сама — всички книги от Двореца на пророците са изгубени. Пророческите книги винаги са били изложени на опасности. Някои са бивали унищожавани, други са попадали във вражески ръце, трети просто са изчезвали. Места като това осигуряват резервни скривалища — особено ако съществува пророчество, в което се предсказва необходимостта от подобни предпазни мерки.

— Да, навярно си прав. Чувала съм за редки пророчества, които са били укривани, за да бъдат запазени или за да не попаднат пред очите на невинни хора. — Тя огледа стаята и поклати глава. — Но пък чак за такова огромно скривалище наистина не бях чувала.

Натан и подаде една книга. Древната и червена кожена корица беше изгубила цвета си и изглеждаше почти кафява. Въпреки всичко и се стори странно позната, особено потъмнените златни ивици на гръбчето. Отгърна корицата и първата празна страница.

— Виж ти, виж — отрони удивено, щом зърна заглавието. — „Глендхилова книга за теорията на отклоненията“. Толкова е прекрасно отново да държа тази книга в ръцете си. Затвори корицата и притисна книгата към гърдите си. — Все едно стар приятел е възкръснал от мъртвите.

Това бе една от любимите и книги за разклонени пророчества. Тъй като бе наистина основен източник на информация за Ричард, Ан я бе изучавала толкова подробно и се бе опирала на нея толкова често през изминалите векове, докато го бе чакала да се роди, че практически я знаеше наизуст. Когато разбра, че и тя е унищожена заедно с

останалите книги от библиотеките на Двореца на пророците, се почувства дълбоко съкрушена. В тази книга се съдържаше още много информация за възможностите, които бъдещето би могло да предложи.

Натан измъкна друго томче от едната купчина и го размаха пред погледа и, повдигнал вежда.

— „Предимство и бинарни инверсии“.

— Не! — изтръгна я тя от ръцете му. — Това е невъзможно!

Никой източник не даваше категоричен отговор на въпроса дали тази неуловима книга наистина съществува. По желание на Натан Ан я бе издирвала дълги години при всичките си пътувания. Освен това бе поставяла тази задача на свои доверени Сестри, изпратени на различни мисии. От време на време бяха надували следа, но в крайна сметка все стигаха до задънена улица.

Вдигна очи към високия Пророк.

— Истинска ли е? Повечето източници твърдят, че изобщо не е съществувала.

— Други споменават, че е изчезнала. Според трети е просто мит. Зачетох малко и като гледам какви разклонения от пророчеството запълва, мога да твърдя, че е истинска — или гениално копие. За да кажа категорично кое от двете е, ми е нужно още малко изследване, но засега съм по-склонен да вярвам, че е истинска. Пък и защо някой би си правил труда да укрива копие? Копията обикновено се правят с цел размяна срещу злато.

Така си беше.

— Значи през цялото време си е била тука, заровена под скелети и кости.

— Заедно с цял куп книги, които са не по-малко ценни.

Ан зацъка с език, оглеждайки бавно книгите, сякаш искаше да се наслади изцяло на величествения миг.

— Натан, ти откри безценно съкровище.

— Може би — отвърна той и в отговор на озадачения и поглед продължи, като взе друга книга от поредната купчина. — Няма да повярваш какво е това. Заповядай. Отгърни я и сама прочети заглавието.

Ан с неохота остави „Предимство и бинарни инверсии“, за да поеме от Натан една доста тежка книга. Сложи я на масата и се наведе да я погледне отблизо. Примигна, изправи се.

— „Седмата задача на Селерон“! — Зяпна срещу Пророка. — Но нали имаше само един екземпляр, който бе унищожен.

Натан се подсмихна накриво. Подаде и следващата книга.

— „Дванайсет бележки, оставени с основание“. Открих още и „Двойникът на съдбата“. — Посочи една от купчините. — Някъде там е.

Известно време устата на Ан работи на празни обороти, преди да произведе звук.

— Мислех, че сме изгубили тези пророчества за вечни времена. — Натан я наблюдаваше мълчаливо, с все същата дяволита усмивка. Тя протегна ръка и го стисна за китката. — Възможно ли е да сме извадили такъв късмет и някой да е направил копия?

Натан кимна, за да потвърди предположението и. Усмивката му угасна.

— Прегледай тази книга, Ан — рече той и и подаде „Дванайсет бележки, оставени с основание“, и ми кажи какво мислиш.

Озадачена от внезапно мрачното му изражение, тя сложи книгата на свободно кътче върху плота и внимателно заразгръща страниците. Буквите бяха поизбледнели, но не повече от обичайното за стара книга. Всъщност, като се има предвид възрастта и, беше доста добре запазена.

„Дванайсет бележки, оставени с основание“ съдържаше дванайсет ключови пророчества, придружавани от редица спомагателни разклонения. При внимателно припокриване и съпоставяне спомагателните разклонения свързваха реални събития с редица други пророчески книги, които иначе не би било възможно да бъдат подредени хронологично. Дванайсетте основни пророчества по същество не бяха толкова важни. Именно спомагателните пророчества свързваха останалите стволоче и клонове в дървото на пророчеството и поради тази причина „Дванайсет бележки, оставени с основание“ бе от изключително значение.

Най-сериозният проблем пред хората, занимаващи се с пророчества, бе хронологията. Често пъти бе невъзможно да се определи дали дадено пророчество ще се случи на следващия ден или през идния век. Събитията се намираха в постоянно текучество. Полагането на пророчеството в контекста на времето бе много важно не само за да се знае кога ще се случи дадено пророчество, а и защото

събитие, което догодина би могло да се окаже от жизнена важност, догодина можеше вече да се е превърнало в маловажна случка. Ако не се знаеше кога точно е предвидено да се осъществи пророчеството, нямаше да е ясно дали става въпрос за предречена опасност или просто за констатация.

Повечето пророци оставяха на идните поколения задачата да намерят точното място на направеното пророчество сред реалните събития. Нямаше категорично съгласие по въпроса дали това се прави съзнателно, по невнимание или защото Пророкът, тормозен от родилните мъки при създаването на пророчеството си, не е разбрал колко трудно и важно ще бъде един ден хронологичното ситуиране на пророчеството му. От наблюденията си върху Натан Ан бе стигнала до извода, че за самия Пророк пророчеството е толкова кристално ясно, поради което той изобщо не си дава сметка, че за останалите ще е непосилен труд да го разчетат и да определят мястото му в загадката на живота.

— Стой! — протегна ръка Натан, докато Ан отгръщаше страниците. — Върни една страница.

Тя го погледна озадачено, но се подчини.

— Ето, погледни, тук липсват няколко реда — потупа той страницата с пръст.

Ан се втренчи в мястото, — но не разбра какво толкова значимо има там. В книгите често се срещаха празнини и причините можеха да бъдат безброй.

— Е?

Вместо да и отговори, той и показа с ръка да продължи. Тя запрелиства страниците. След малко Натан пак я спря и и показа подобно празно място. После пак и даде знак да продължи.

Ан забеляза, че празнините зачестяват. Това също не беше кой знае колко необичайно. Много книги спираха по средата. Смяташе се, че Пророкът, работил върху подобни книги, е починал, а дошлите след него не са искали да му се месят в работата или са предпочели да се съсредоточат върху разклонения в пророчеството, които са им се сторили по-интересни или по-тясно свързани със самите тях.

— „Дванайсет бележки, оставени с основание“ е сред малкото хронологично подредени пророчески книги.

Тя, разбира се, го знаеше. Нали точно затова книгата бе толкова ценна. Не разбра само защо Натан го подчертава пред нея.

— Ами, сигурно е странно — рече Ан. — Какво ти говорят тези празни страници.

Вместо отговор Натан и показа друга книга.

— „Подраздел на корена на Бъркет“. Разгледай я.

Ан разгърна страниците на поредната безценна находка, търсейки нещо необичайно. Попадна на три празни страници, след което пророчеството продължаваше.

Играта на Натан започваше да я изнервя.

— Какво трябва да видя?

Натан забави отговора си. Когато най-накрая все пак отговори, гласът му прозвуча така, че тръпки я побиха.

— Тази книга я имахме в подземията, Ан.

Тя продължаваше да не разбира какво толкова важно има в книгата.

— Да, вярно. Спомням си я прекрасно.

— В нашия екземпляр нямаше празни страници.

Тя смръщи чело и отново заби поглед в книгата. Запрелиства страниците, докато откри празното място.

— Ами, възможно е човекът, който е правил преписа, да е решил по някаква причина да не включва дадена част от текста — рече тя, докато оглеждаше края на пророчеството. След празното място продължаваше съвсем друго разклонение. — Може би е имал сериозни основания да смята, че точно това разклонение е водело до задънена улица и вместо да вкарва в дървото на пророчеството мъртъв материал, е решил просто да го остави незаписан. Не е нещо безпрецедентно. От друга страна, за да не изглежда, че съответният преписван е искал да измами някого, е продължил нататък, като е оставил празно място, за да обозначи пропуската.

Ан вдигна глава. Лазурносините очи на Пророка бяха втренчени в нея. Тя усети как по гърба и се спуска струйка пот.

— Погледни „Глендхилова книга за теорията на отклоненията“ — отрони той тихо, без да сваля от нея пронизителния си поглед.

Ан отмести погледа си и придърпа екземпляра на „Глендхилова книга за теорията на отклоненията“. Запрелиства страниците, този път като че ли малко по-енергично.

И тук имаше празни страници — повече.

— Бих казала, че преписът не е съвсем точен — сви рамене тя.

Натан нетърпеливо се пресегна с дългата си ръка и върна страниците до началото на книгата.

Там, в самото начало, стоеше авторовият символ.

— Добри духове! — прошепна Ан, щом очите и фиксираха малкия символ. Той все още трептеше от магията, вложена в него от самия автор. Ан усети как по гърба и преминават иглички. — Това не е копие. А оригинал.

— Именно. Ако не си забравила, екземплярът, с който разполагахме в подземията, беше копие.

— Да, спомням си много добре, че нашето беше копие. Тя бе предположила, че държи в ръцете си поредното копие. Голяма част от пророческите книги бяха копия, но това не намаляваше тяхната стойност. Те биваха проверявани и означавани от уважавани учени, които оставяха собствените си символи, за да гарантират автентичността на преписа. Пророческите книги се ценяха заради точността и правдивостта на съдържанието си, а не защото са оригинали или преписи. Ценно бе самото пророчество, а не ръката, която го е записала.

И въпреки всичко да види оригинала на книга, която цени толкова високо, бе наистина забележително преживяване. Това бе истинската книга, написана от ръката на Пророка, направил тези безценни пророчества.

— Натан... нямам думи. За мен това е истинско удоволствие. Знаеш колко много означава тази книга за мен.

— А празните страници? — въздъхна той търпеливо.

— Не знам — сви рамене тя. — Изобщо не съм подготвена да направя предположение. Ти как мислиш?

— Огледай мястото, където се появяват празнините.

Ан се съсредоточи върху книгата. Прочете малко от текста преди едно от празните места, после продължи след него. Беше пророчество за Ричард. Избра напосоки друго празно място, пак прочете редовете преди и след него. Друго пророчество, свързано с Ричард.

— Май ще излезе — отрони, докато изучаваше трето подобно място, — че празнините се появяват там, където се говори за Ричард.

Натан изглеждаше все по-изнервен.

— Това е така, защото „Глендхиловата книга за теорията на отклоненията“ по принцип е почти изцяло за Ричард. Ако разгледаш другите книги, ще видиш, че там празните места не са свързани само с него.

Ан разпери ръце и ги отпусна покрай тялото си.

— Е, добре, предавам се. Не виждам онова, което си видял ти.

— Става въпрос за онова, което не съм видял. За празните места.

— Би ли ми обяснил по-подробно?

— Според мен в тези празнини има нещо много странно — отвърна Натан с леко повишен тон.

Ан прибра избягал кичур коса в кока, който винаги носеше на тила си. Започваше да губи търпение.

— И то е?

— Ти как мислиш? Виж, обзалагам се, че насън да те бутнат, можеш да изрецитираш от кора до кора „Глендхиловата книга за теорията на отклоненията“.

— Предполагам — сви рамене Ан.

— Това важи и за мен. Най-малкото, мога да твърдя, че знаех наизуст преписа, с който разполагахме в подземията. Прегледах надвенатри тази книга, за да я сравня с текста, който знам наизуст.

Незнайно защо стомахът на Ан се бе свил на топка. Загризаха я опасения, че в преписа, който двамата с Натан познаваха, празните места са били запълнени с фалшиви пророчества. Това би било наистина колосална измама.

— И какво установи?

— Че рецитирам оригиналния текст — без нито един пропуск, без нищо излишно.

— Натан, това е чудесно — въздъхна облекчено тя. — Това означава, че нашето копие не е било запълнено с изфабрикувани пророчества. Защо се притесняваш, че не помниш текста от празните места? Та нали те са празни, в тях няма нищо. Няма какво да се помни.

— В копието, с което разполагахме в двореца, нямаше празни места.

Ан се замисли и примигна.

— Да, вярно е, нямаше. Съвсем ясно си спомням това. — Усмихна се топло на Пророка. — Но нима не разбираш? След като можеш да изрецитираш съвсем точно тази книга, без нито един

пропуск, без нищо излишно, и при положение, че си наизустил съдържанието от нашия препис, това означава, че който го е направил, просто е събрал текста, вместо да оставя безсмислени празнини, както е постъпил авторът Пророк. А Пророкът вероятно е оставил тези празнини като презастраховка, в случай че получи допълнителни прозрения за конкретните пророчества и му се прииска да добави нещо в оригиналния текст. Но това очевидно не се е наложило и празните места са си останали.

— Сигурен съм, че в нашето копие имаше още текст.

— Е, сега вече съвсем ме обърка.

— Нима не разбираш, Ан? — Този път Натан разпери ръце. — Ето, погледни книгата. — Обърна я към нея. — Вгледай се в предпоследното разклонение. Има една изписана страница, после следват шест празни. Помниш ли в нашия препис на „Глендхилова книга за теорията на отклоненията“ да е имало разклонение с дължина само една страница? Не. Нямахме толкова кратки пророчества. Всичките бяха объркани и сложни. Ти знаеш, че в пророчеството се е казвало още нещо, аз също го знам, но в съзнанието ми има празнини като в тези страници. Това, което е било написано тук, липсва не само в книгата, но и в главата ми. И ако ти не ми кажеш останалата част от пророчеството, която би трябвало да е тук, значи липсва и в твоята глава.

— Натан, това няма как... искам да кажа, не разбирам как... — заекна Ан, вече напълно объркана.

— Ето — грабна той поредната книга от купчините зад гърба си. — „Събрани произходи“. Сигурно я помниш.

Ан пое книгата от ръцете му с благоговение.

— О, Натан, разбира се, че я помня. Как е възможно човек да забрави толкова кратка, но прекрасна книга.

„Събрани произходи“ представляваше изключителна ценност, тъй като бе написана изцяло в жанра на приказката. Ан обичаше да чете приказки. Изобщо падаше си по романтиката, макар никога пред никого да не го бе признавала. А тъй като тази романтична приказка по същество представляваше пророчество, Ан нямаше как да не е изтънко запозната с тази книга.

Усмихна се и отгърна корицата на книжката.

Страниците бяха празни.

Всичките.

— Кажи ми за какво става въпрос в „Събрани произходи“? — попита Натан с властния глас на истински Рал.

Ан понечи да му отговори, но от устата и не излязоха думи.

— Тогава ми кажи — продължи той със същия объркващ и разтърсващ глас, който сякаш можеше да разтроши и камък — един-единичък ред от любимата си книга. Кажи ми за кого става въпрос в нея. Кажи ми как започва или как свършва, или нещо от средата.

В съзнанието и бе зейнала дупка.

Докато се взираше в пронизателния поглед на Натан, Пророкът се надвеси още повече към нея.

— Кажи ми едно-единствено нещо, което си спомняш от тази книга.

— Натан... — успя най-сетне да прошепне тя, облецила очи, — ти често държеше тази книга в покоите си. Познаваш я по-добре от мен. Какво помниш от „Събрани произходи“?

— Нищо... нито думичка...

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

АН ПРЕГЛЪТНА.

— Как е възможно и двамата да не си спомняме нито дума от толкова любима книга? И защо се получава така, че точно местата, които не помним, съвпадат с празнините в книгите?

— Виж, това вече е хубав въпрос.

Внезапно и хрумна нещо. Направо ахна.

— Заклинание. Върху тези книги сигурно тегне заклинение.

Лицето на Натан се разкриви.

— Моля?

— За да се предпази информацията, някои книги се запечатват със заклинания. Не съм го срещала точно при книги с пророчества, но се среща често в наръчници за боравене с магия. Това място е било предвидено за скривалище. Вероятно съхраняваната вътре информация също е скрита.

Подобен вид заклинания се задействаха, когато книгата бъде отгърната от човек без нужната сила. Тези заклинания понякога биваха прикрепвани към определени личности. Обичайният защитен механизъм, в случай че до книгата се докосне грешният човек, бе изтриването от паметта на човека на всичко, което той е видял. Вижда и в същия момент забравя видяното. Така в съзнанието се получава празнина.

Натан не отговори, но смръщената му гримаса се поотпусна, докато разсъждаваше над чутото. По изражението му Ан виждаше, че няма много вяра на теорията и, но точно в момента не му се спори, вероятно, защото има да сподели с нея нещо по-важно и предпочита да продължи.

Така че протегна ръка и потупа с пръст една купчина книги, отделена встрани.

— Тези книги — подхвана с плътен глас — са предимно за Ричард. Повечето ги виждам за пръв път. Вижда ми се малко

притеснително, толкова ценни книги да са били пазени на това място. В повечето от тях има доста бели страници.

Съществуването на толкова много пророчески книги, особено книги за Ричард, които да не са били в Двореца на пророците, бе наистина смущаващо. Цели пет века Ан бе кръстосвала света, за да търси преписи на всевъзможни книги, в които да се съдържа каквато и да било информация за Ричард.

Замислена, Ан се почеса по веждата.

— Успя ли да научиш нещо?

Натан взе най-горната книга и я отвори.

— Ами, да започнем с ей този символ, който много ме притеснява. Това е изключително рядка форма на пророчество, предприета, докато Пророкът е бил обладан от могъщо откровение. Такива графични пророчества се рисуват по време на мощно видение, когато писането би отнело твърде много време и би прекъснало потока, който бушува в съзнанието на съответния Пророк.

Ан познаваше бегло този тип пророчества. Спомняше си няколко от подземията на двореца. Натан никога преди не и бе обяснявал какво точно представляват те, а едва ли някой друг е бил наясно. Още една от хилядолетните тайни на Пророка.

Тя се наведе и се вгледа в сложната рисунка, която заемаше почти цялата страница. Почти нямаше прави линии, само спирали и дъги, които се преплитаха в сложно кръгово изображение, на вид едва ли не живо. На места си личеше как писалката е дълбала яростно по повърхността на пергаментата, за да остави паралелни ивици от разделеното на две при натиска връхче на писеца. Ан приближи книгата до свещта и внимателно огледа точно това място. Видя засъхналата локвичка мастило, излято от фина сребърна перодръжка. Едната половина от двуострото перо на писалката се беше счупила при натиска и се бе забила в пергаментата. Още си беше там. Веднага след това започваха ясни и свежи следи, оставени от нова писалка, макар че и там явно бе приложена немалко сила.

Мастилената рисунка не представляваше никакъв различим обект — сякаш в нея нямаше нищо конкретно. В същото време въздействието и бе толкова силно, че Ан усети как косъмчетата по врата и настръхват. Имаше чувството, че вижда нещо ужасно познато,

но смисълът на нарисуваното сякаш бе увиснал на ръба на съзнанието и и не успяваше да прекрачи вътре.

— Какво е това? — попита, като остави книгата на масата, отворена на рисунката. — Какво изобразява?

Натан поглади с пръст силната си челюст.

— Малко е трудно за обяснение. Няма точни думи, с които да ти опиша какво се появява в съзнанието ми, когато гледам тази рисунки.

— Мислиш ли, че ти е възможно — попита тя някак твърде спокойно, скръстила ръце на гърдите си — да направиш усилие и да ми опишеш, доколкото можеш, онова, което виждаш?

Натан я изгледа накриво.

— Единствените думи, които се оформят в главата ми, са: звярът идва.

— Звярът ли?

— Да. Не знам какво означава нарисуваното. Пророчеството е частично закрито — или нарочно или защото би трябвало да изобразява нещо, което не съм срещал, или пък, защото по някакъв начин е свързано с празните страници и без текста, който те съдържат, рисунката не може да ми се разкрие напълно.

— И какво ще направи този звяр?

Натан бутна книгата към нея, за да и покаже заглавието.

— „Камък в езерото“.

По челото и избиха студени капки пот.

— Този символ е графично предупреждение.

В пророчествата Ричард често биваше наричан „камък в езерото“. Текстът на тази книга сигурно бе от несравнимо значение. Само дето липсваше.

— Искаш да кажеш, че това е предупреждение към Ричард за приближаването на някакъв звяр?

— Това е почти всичко, което успях да разбера — кимна Натан. — Получих и смътна представа за ужасната аура на това същество.

— Звяра ли имаш предвид?

— Да. Текстът преди рисунката би ни дал безценна информация, би ни помогнал да разберем природата на звяра. Само че текстът липсва. Разклоненията са празни, освен това няма как да разположим предупреждението контекстуално или хронологически. Мен, ако питаш, може да е нещо, с което вече се е сблъскал и е победил, а може

и да е нещо, което ще го разгроми, когато Ричард стане на преклонна възраст. Без помощта на допълнителни пророчества и без контекст няма начин да преценя.

Хронологията бе от съществено значение за разгадаването на пророчествата, но заради ужаса, който Ан изпита, когато погледна картинката, тя си каза, че едва ли е нещо, което той вече е преживял.

— Може би има метафоричен смисъл. Армията на Джаганг се държи като звяр и със сигурност може да се опише като ужасна. Те посичат каквото им падне пред очите. За свободните хора и особено за Ричард Императорският орден е звяр, който идва да унищожи тях и всичко, на което те държат.

Натан сви рамене.

— Възможно е и това обяснение. Наистина не знам. — Замълча за момент, след това продължи: — Има още един притеснителен и неясен съвет, който трябва да открием не само в тази, но и в няколко други книги — хвърли към Ан многозначителен поглед, — които виждам за пръв път през живота си.

По цял куп причини Ан също се почувства притеснена да разбере, че в тази тайна стая, скрита под гробището, има толкова много книги. Натан махна с ръка към купчините книги, натрупани върху четирите огромни маси.

— На много от книгите, включително тези, които ти показах, съществуват преписи. Повечето от тези, които открих тук, обаче са ми напълно непознати. Не познавам друга библиотека, която да разполага с толкова уникални шедьоври. Всяка библиотека се гордее със свои уникални томове — няма съмнение. Но това място само по себе си представлява един уникален свят. Почти всеки том, който се съхранява тук, е удивително откритие.

Ан застана нащрек. Изпита обезпокоителното чувство, че Пророкът най-сетне е стигнал до ядрото на лабиринта, из който се рееше съзнанието му. Изведнъж някъде в дълбините на съзнанието и изплува дума, която Натан бе споменал.

— Май те чух да казваш съвет. — Тя сбърчи подозрително чело. — Какъв съвет имаше предвид?

— Такъв, който съветва читателя, че ако неговият интерес не е от общ характер, а иска да придобие по-специфично и задълбочено

познание върху дадени въпроси, следва да се посъветва с уместните тонове, съхранявани с костите.

— Съхранявани с костите ли? — Челото на Ан се набразди още повече.

— Да. Тези места са наречени „централни обекти“. — Натан пак се наведе, заприлича и на перачка, натоварена с мръсни клюки. — „Централните обекти“ се споменават в редица източници, но досега успях да открия само едно — катакомбите под подземията на Двореца на пророците.

Ан зяпна.

— Катакомбите... Това е нелепо. Под Двореца на пророците не съществува подобно място.

— По-скоро на нас не ни е било известно — отвърна Натан с гробовен глас. — Това не означава, че не е съществувало.

— Но... но... — заекна Ан — това е просто изключено. Невъзможно е. Подобно нещо не може да е останало незабелязано. За всичкото време, през което Сестрите обитаваха двореца, все някак си щяхме да разберем.

Натан сви рамене.

— За всичкото това време никой не е знаел и за това място — тук, под костите.

— Но над него все пак не са живели хора.

— Ами ако онова място под двореца не е било широко известно? В крайна сметка ние знаем съвсем малко за магьосниците от онези времена, а за конкретните хора, включени в строителството на Двореца на пророците, не ни е известно почти нищо. Възможно е да са имали основателна причина да скрият подобно място, също както е скрито помещението, в което се намираме в момента. — Натан изви вежда. — Ами ако част от предназначението на двореца, а именно обучението на младите магьосници, е било да се създаде изкусна заблуда, която да прикрие съществуването на подобно тайно място?

Ан усети как лицето и пламва.

— Да не би да намекваш, че делото на живота на Сестрите на светлината е било безполезно? Как си позволяваш дори да предположиш, че всички ние сме посветили живота си на една най-обикновена измама и че животът на хората, родени с дарбата, не би бил пожертван, ако не бяхме...

— Не съм казал нищо подобно. Не твърдя, че Сестрите са жертва на жестока измама или че стореното от тях не е спасило живота на момчетата, родени с дарбата — или поне не е помогнало за запазването им. Казвам само, че според тези книги може би има и още нещо. Ами ако намерението е било не просто да се създаде място, където Сестрите да упражняват полезния си труд и да изпълняват дълга си? Ако зад построяването на двореца се крие нещо далеч по-грандиозно от това да се осигури практическо място, където те да упражняват призванието си? В крайна сметка, помисли за гробището, под което се намираме. Има сериозни основания за съществуването му, но в същото време то осигурява надеждна маскировка на книгохранилището отдолу.

Може би тези катакомби са били съзнателно заровени преди хиляди години с намерението да бъдат скрити. Ако е така, то поначало не се е предполагало, че може да узнаем за съществуването им. А след като е било тайно скривалище, едва ли има оставени писмени свидетелства за него.

Доколкото успях да разбера от информацията в книгите, имам сериозни основания да смятам, че в един момент са се появили книги, смятани за толкова смущаващи, както и книги с толкова опасни пророчества в тях, че е било решено те да бъдат скрити в няколко „централни обекта“ като предпазна мярка, за да не тръгнат да се предават от ръка на ръка и хората да започнат да ги преписват, както става с повечето пророчества. И какъв по-добър начин да се ограничи достъпът? След като в бележките се говори за „книги, съхранявани с костите“, подозирам, че и останалите „централни обекти“ може да са катакомби като онези, за които се предполага, че се намират под Двореца на пророците.

Ан бавно поклати глава, явно се опитваше да смели информацията, като в същото време се мъчеше да си отговори на въпроса дали е възможно това да е истина. Пак погледна към масата с купчината книги, посветени почти изцяло на Ричард — книги, които виждаха за пръв път.

— А онези там? — посочи друга купчина.

— Ще ми се да не можех да прочета онова, което е написано в тях.

Ан се вкопчи в ръкава му.

— Защо? Какво прочете?

Той като че се окопоти. Махна с ръка, усмихна се и смени темата.

— Това, което ми се струва най-притеснително по отношение на празните места в книгите, е общото помежду им. Макар че не всичките липсващи места са свързани с Ричард, установих, че помежду им все пак има връзка.

— И каква е тя?

Натан вдигна пръст във въздуха за повече убедителност.

— Всяко от липсващите парчета се намира в пророчества, обхващащи времето след раждането на Ричард. В никое от пророчествата, отнасящи се за времето преди раждането на Ричард, не липсва нито ред.

Ан внимателно склучи ръце пред себе си, замислена над тази загадка и евентуалното и решение.

— Е, поне едно нещо може да се провери — рече тя накрая. — Мога да помоля Вирна да изпрати куриер в Магьосническата кула в Ейдиндрил. Зед е там със задачата да пази Кулата от хищническите лапи на Джаганг. Можем да кажем на Вирна да изпрати човек, който да помоли Зед да провери определени места в неговите копия на тези книги, за да видим дали липсват същите откъси.

— Добра идея.

— Доколкото познавам библиотеката на Магьосническата кула, Зед би трябвало да има достъп до голяма част от класическите пророчески книги, които открихме тук. Натан се пооживи.

— Всъщност като се замисля, би било още по-добре, ако Вирна може да изпрати човек и в Народния дворец в Д'Хара. Докато бях там, прекарах голяма част от времето си в библиотеките. Ясно си спомням, че попаднах на копия на доста от тези книги. Ако изпратим човек да ги провери, ще разберем дали нашите книги са подвластни на някакво заклинание, както ти предложи, и дали проблемът е ограничен в този район, или пък явлението е по-мощно. Да, непременно трябва да помолим Вирна да изпрати човек и в Народния дворец.

— Това едва ли би било проблем. Вирна тъкмо се канеше да тръгне на юг. Маршрутът им несъмнено ще мине покрай Народния дворец.

Натан я изгледа изпод вежди.

— Имаш новини от Вирна? И ти е казала, че тръгва на юг? Защо? Настроението на Ан помръкна.

— Тази вечер получих съобщение от нея — точно преди да дойда тук.

— И какво ти съобщи твоят Прелат? Защо ще пътува на юг?

Ан въздъхна съкрушена.

— Опасявам се, че новините не са добри. Каза, че Джаганг е разделил армията си. Част от войниците му са тръгнали да заобикалят планините, за да проникнат в Д'Хара от юг. Вирна тръгва с голям контингент от д'харанските части, за да пресрещне Джаганг и да се изправи срещу Императорския орден.

Лицето на Натан внезапно стана бяло като платно.

— Какво каза?

Ан се вцепени пред облещеното му лице.

— Ами казах, че Джаганг е разделил армията си.

Ан не вярваше, че това е възможно, но лицето на Пророка стана още по-бяло.

— Добри духове, помогнете ни — прошепна той. — Твърде скоро е. Не сме готови.

Ан усети как ужасът се прокрадва през пръстите на краката и и пълзи нагоре по тялото и. По бедрата и пробягаха иглички.

— Какви ги говориш, Натан? Какво има?

Той се обърна и започна като обезумял да рови из книгите, натрупани на масите. Накрая откри, каквото търсеше по средата на една от купчините и дръпна рязко книгата, като остави другите да се строполят свободно. Трескаво запрелиства страниците, като си мърмореше нещо нечленоразделно.

— Да, тук трябва да е, ето... — рече накрая и заби пръст в страницата. — Открих цял куп пророчества, записани в книги, за които никога не бях чувал. Тези пророчества около последната битка са забулени за мен, тоест не ми изплуват като видения, но думите са достатъчно ужасяващи. Това тук е достатъчно красноречиво.

Наведе се към свещта и зачете на глас.

— „В годината на цикадите, когато защитникът на жертвите и страданията, под знамето на човечеството и Светлината, най-накрая раздели ордите си, това ще бъде знак, че пророчеството е пробудено и финалната решителна битка приближава. Внимавайте, защото всички

истински разклонения и техните производни са оплетени здраво. От този ствол израства само един клон. Ако фуер гриса ост драука не застане начело на тази битка, светът, който вече е застанал на ръба на мрачната бездна, ще падне под угнетяваща сянка.“ Фуер гриса ост драука бе едно от имената, с което пророчествата наричаха Ричард. Името идваше от широко разпространено пророчество на древен език, наречен високо Д’харански. В превод означаваше онзи, който носи смърт. Назоваването му с това име в пророчеството бе начин да се свържат две пророчества в едно разклонение.

— Ако цикадите се появят тази година — рече Натан, — това ще потвърди, че пророчеството не само е автентично, ами и действа.

Ан усети как коленете и омекват.

— Цикадите започнаха да излизат днес.

Натан я изгледа така, както самият Създател би погледнал чедо, за да произнесе присъдата си над него.

— Значи хронологията е ясна. Пророчествата си дойдоха по местата. Краят е близо.

— Скъпи Създателю, спаси ни.

— Трябва да намерим Ричард — рече Натан и пъкна книгата в джоба си.

— Да, прав си — закима Ан. — Нямаме време за губене.

Натан се огледа.

— Ясно е, че не можем да вземем всичките тези книги с нас, пък и няма време да ги четем. Трябва пак да запечатаме мястото, да го оставим както си беше и да изчезнем отгук незабавно.

Преди Ан да е изразила съгласието си, Натан протегна ръка. Свещите мигом изгаснаха. Само фенерът в ъгъла на една от масите остана да свети. Пътъом Натан го грабна с огромната си ръка.

— Хайде — подкани я.

Ан заситни енергично след него, като се опитваше да не напуска малкия светъл кръг на фенера, който остана единствената светлина в тъмното помещение.

— Сигурен ли си, че не трябва да вземем още някоя от тези книги?

Пророкът хукна нагоре по стръмната стълба, отнасяйки фенера със себе си.

— Не можем да си позволим товарът им да ни забави. Пък и кои ще изберем? — Спря се за секунда, за да я погледне през рамо. Лицето му бе като изсечено от камък на оскъдната светлина. — Вече знаем какво казва пророчеството, а и сега за пръв път сме наясно с хронологията. Трябва да намерим Ричард. Когато армиите се срещнат на бойното поле, той трябва да е там. Иначе всичко е загубено.

— Да, и трябва да се погрижим той да е там, за да осъществи казаното в пророчеството.

— Е, значи постигнахме съгласие — рече той и като се обърна, хукна нагоре по стълбата. Тунелът беше толкова тесен, че той едва се провираше.

Изведнъж излязоха в нощта, огласяна от пронизителното жужене на цикадите. Натан повика Дженсън и Том. Дърветата се люлееха плавно на влажния ветрец. Докато стояха в очакване на отговора, сякаш мина цяла вечност. Изведнъж Дженсън и Том изскочиха между тревите.

— Какво става? — попита Дженсън, останала без дъх.

— Проблем ли има? — Тъмната сянка на Том изплува до нея.

— Сериозен проблем — потвърди опасенията им Натан. Ан си помисли, че не би било зле Натан да прояви малко повече дискретност, но при сериозността на ситуацията може би беше безпредметно. Пророкът извади от джоба си книгата. Отвори я на празната страница с липсващото пророчество.

— Кажи ми какво пише тук — посочи той към Дженсън.

— Какво пише ли? Страницата е празна, Натан — намръщи се тя.

Той изръмжа недоволно.

— Това означава, че има намеса на Субстрактивна магия. Субстрактивната магия идва от отвъдния свят, тя е силата на смъртта, така че влияе и на нея, също както на нас.

Натан пак погледна Дженсън.

— Открихме пророчество, което касае Ричард. Трябва да го намерим, иначе войната ще приключи с победа за Джаганг.

Дженсън ахна. Том подсвирна тихичко.

— Знаеш ли къде е той? — продължи Натан.

Без секунда колебание Том вдигна ръка и посочи някъде в далечината. Връзката му подсказваше онова, което тяхната дарба не

можеше да долови.

— Намира се някъде в тази посока. Не е много далеч, но не е и съвсем близо.

Ан напрегна поглед в тъмнината.

— Трябва веднага да си съберем багажа. Тръгваме призори.

— Той е в движение. Съмнявам се, че когато пристигнете на мястото, той все още ще е там.

Натан изруга под мустак.

— Не се знае какво е намислило това момче.

— Предполагам, че е тръгнал обратно към Алтур'Ранг — обади се Ан.

— Добре, ами ако не се задържи там? — Натан стисна Том за рамото. — Ще трябва да дойдеш с нас. Ти си сред тайните защитници на Господаря Рал. Важно е.

Ан видя как Том стиска здраво ножа на колана си. Сребърната дръжка на оръжието бе орнаментирана с красива буква „Р“, която бе символ на династията Рал. Това бе рядък нож, който малцина имаха честта да носят — хора, които работеха незабелязано в закрила на живота на Господаря Рал.

— Разбира се — отвърна Том.

— И аз идвам — додаде трескаво Дженсън. — Само да...

— Не! — прекъсна я Натан. — Ти си нужна тук.

— Защо?

— Защото ти си връзката на Ричард с тези хора — изпревари отговора на Пророка Ан. Тя искаше да омекоти суровия тон на Натан. — Те имат нужда от помощ, за да осъзнаят широкия свят, който се откри пред погледа им съвсем наскоро. Те са уязвими от Императорския орден. Освен това има риск да бъдат вербувани срещу нас. Току-що направиха своя избор да споделят нашата кауза и да застанат на страната на Д'Харанската империя. Ти си нужна на Ричард тук, а точно в този момент мястото на Том е с нас, за да изпълни дълга си към Ричард.

Тя погледна Том с паника в очите.

— Но аз...

— Погледни тук, Дженсън — продължи Натан, обгърнал раменете и с ръка. Посочи и стълбата. — Знаеш какво се крие там, долу. Ако нещо се случи с нас, Ричард също трябва да узнае какво сме

открили. Ти трябва да останеш тук и да охраняваш това място — заради него. Важно е. Също толкова важно, колкото и идването на Том с нас. Не се опитваме да те предпазим от опасности. Всъщност може да се окаже, че оставането ти тук е по-рисковано, отколкото заминаването ти с нас.

Дженсън погледна първо Натан, после Ан. Накрая с неохота прие сериозността на положението.

— Щом смятате, че Ричард може да има нужда от мен тук, значи ще остана.

Ан докосна с ръка брадичката на младата жена.

— Благодаря ти, дете, задето разбираш колко важно е всичко това.

— Трябва да запечатаме мястото така, както го заварих — рече Натан и трескаво се залови за работа. — Ще ви покажа механизма и как се задейства. После трябва да се върнем в града, за да си съберем багажа. Ще успеем да откраднем едва няколко часа сън преди зазоряване, но нямаме избор.

— От Бандакар се излиза трудно — обади се Том. — Ако искаме да настигнем Господаря Рал, след като прехвърлим планината, ще трябва да си намерим коне.

— Значи е решено — подкрепи го Пророкът. — Да затваряме тази гробница и да вървим.

— Натан, това тайно скривалище е било скрито под паметната плоча в течение на хилядолетия. През цялото това време никой не го е открил. Ти как попадна на него?

Натан повдигна вежда.

— Ами на мен изобщо не ми се стори трудно. Застана пред огромния каменен монумент и изчака Ан да се приближи до него. После вдигна фенера.

Там, върху паметната плоча, бяха издялани две думи: НАТАН
РАЛ.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

КОГАТО ВИКТОР, НИЧИ, КАРА И РИЧАРД потънаха в дългите сенки между маслиновите дръвчета, които покриваха южните хълмове край Алтур'Ранг, вече беше привечер. През цялото време Ричард поддържаше бързото темпо и всички бяха капнали от трудното, макар и кратко пътуване. Хладният дъжд беше спрял, потушен от потискащата жегата и влага. Но всички така бяха плувнали в пот, че все едно още валеше.

Въпреки смазващата умора Ричард се чувстваше далеч по-добре, отколкото преди ден-два. Въпреки напрежението силите му постепенно се възвръщаха.

За него беше облекчение и фактът, че не се виждаше и следа от звяра. На няколко пъти оставя другарите си да избързат напред, за да провери дали някой не ги следи. Не видя никакъв знак от каквото и да било, човек или друго същество, което да ги дебне, така че се поуспокои. Освен това не беше загърбил вероятността информацията на Ничи за това, че Джаганг се е заел да създава подобно чудовище, да не е обяснението на случилото се с хората на Виктор. Дори Джаганг да бе успял в намеренията си, както предполагаше Ничи, това не означаваше, че неговото творение е осъществило смъртоносната атака и че звярът изобщо е тръгнал да преследва Ричард. От друга страна, ако не е това, Ричард нямаше дори най-бегла представа какво би могло да се случва.

Из претъпканите улици в околностите на града във всички посоки се движеха каруци, карети и хора. Търговията явно беше в разгара си и се развиваше дори по-добре, отколкото при последното посещение на Ричард в Алтур'Ранг. Някои от хората познаваха Виктор, други — Ничи. От бунта насам и двамата играха основна роля в града. Голяма част от жителите познаваха и Ричард — било то, защото бяха присъствали на избухването на революцията, било то, защото бяха запомнили меча му. Оръжието бе уникално и никой не би пропуснал да забележи лъскавата му ножница от злато и сребро, особено пък, ако

живее в Стария свят, под сивото и монотонно управление на Императорския орден.

Хората им се усмихваха, поздравяваха ги, като докосваха с ръце шапките си или им кимаха приятелски. Кара се взираше подозрително във всяка усмивка, която получаваха.

Ако Ричард не бе зает с по-сериозни и важни за него мисли, би се зарадвал неимоверно да види, че животът се е завърнал в Алтур'Ранг. За да се справи с важните проблеми, които имаше за разрешаване, му бяха нужни коне. Тъй като денят преваляше, докато намерят коне и провизии и се приготвят за път, щеше да е мръкнало. Макар и с неохота, се примири с мисълта, че ще трябва да прекарат нощта тук.

Мнозина от хората по шумните улици и пътища около града явно пътуваха за или от близки селища, а може би и от по-далеч. Докато преди време хората се стичаха в Алтур'Ранг, водени от отчаяната надежда да си намерят работа около строежа на двореца, сега прекриваха градските порти, изпълнени с оптимизъм и вяра, че ще започнат своя нов свободен живот.

Освен стоки за търговия хората, които излизаха от града, разнасяха и мълвата за колосалните промени, настъпили след бунта. Те се превръщаха в многочислена армия, въоръжена с блестящото мощно оръдие на общата идея. В Алтур'Ранг животът на хората вече не се моделираше от страха им от Императорския орден. Благодарение на извоюваната лична свобода те можеха да живеят според желанията и нуждите си. Сега животът им не принадлежеше на друго, освен на самите тях. Тирания можеше да бъде налагана с меч, но само ако силата успее да задуши тези волни идеи.

В крайна сметка само жестокостта би могла да наложи безразсъдството и безсмислието на саможертвата.

Ето защо Ордентъ бе принуден да изпрати най-безскрупулните си орди, за да стъпчат самата идея за свобода. Не го ли направеха, свободата щеше да се разпространява все по-нашироко и хората щяха да просперират. А случи ли се това, свободата ще триумфира.

Ричард забеляза, че из доскорошни забутани улички и къшета бяха плъпнали нови кокетни сергии. Търговците предлагаха от пиле мляко — от всякакви зеленчуци до пакетирани дърва за горене и бижута. Продавачите в периферията на града настойчиво бутаха в ръцете на пътниците всякакви сирена, салами и хлябове. В по-

централните части на града се обръщаше повече внимание на платове или кожени изделия.

Ричард помнеше деня, когато Ничи го доведе за пръв път в града. По онова време се чакаше с часове на огромни опашки за самун хляб, който често свършваше преди изобщо да са се доближили до вратата на магазина. За да могат всички граждани да си позволят хляб, пекарните се контролираха строго, а цените се регулираха от цяла армия комитети, съвети, профсъюзи и декрети. Никой не се замисляше за цената на съставките или труда. Цената се определяше според преценката за това колко биха могли да си позволят хората. И така, хлябът уж беше евтин, но никога не достигаше, както не достигаше и храната изобщо. За Ричард бе напълно необяснимо как могат да наричат нещо, което не се намира, евтино. Законите за изхранване на гладните водеха до все по-голямо разпространение на глада из улиците и мрачните кътчета на града. Истинската цена на алтруистичните идеи, от които се пръкваша подобни закони, бе гладът и смъртта. Хората, които възприемаха възвишените идеи на Ордена, бяха възмутително слепи за безкрайната мизерия и смърт, които причиняваха.

Сега хляб имаше в изобилие и гладът като че се бе превърнал в кошмарен спомен. Бе удивително да видиш как свободата бе донесла толкова много изобилие във всичко. Беше направо невероятно колко много усмихнати хора крачеха из улиците на Алтур'Ранг.

Против бунта се бяха обявили доста голям брой хора, които подкрепяха Императорския орден и искаха нещата да продължат по стария си начин. Мнозина смятаха, че хората са зли по природа и не заслужават нищо повече от мизерния си живот. Тези хора смятаха, че щастieto и реализацията са нещо греховно, че отделният човек не може да направи живота си по-добър, без да причини зло на околните. Такива хора отхвърляха самата идея за лична свобода.

В общи линии повечето от тях бяха победени — или паднаха убити в битката, или бяха прогонени от града. Онези, които се бяха борили за свободата си и я бяха извоювали, имаха сериозни основания да я ценят високо. Ричард се надяваше да проявят нужната воля, за да запазят извоюваното с толкова кръв.

Щом навлязоха в по-старата част на града, той забеляза, че доста от сградите, които доскоро бяха запуснати и мърляви, сега бяха спретнати и чисти и изглеждаха едва ли не като нови. Кепенците бяха

боядисани в ярки цветове, които изглеждаха жизнерадостни в мъгливата привечер. Повечето от сградите, които бяха опожарени по време на бунта, вече бяха построени наново. За Ричард бе цяло чудо, че градът, след онова, в което бе превърнат, изглеждаше толкова свеж и жизнерадостен. Стана му изключително приятно да попадне в място, което кипи от живот и енергия.

Знаеше обаче и че простичкото, искрено щастие на хората, които преследваха собствения си интерес и живееха живота си така, както им харесва, ще привлече омразата и гнева на мнозина. Последователите на Императорския орден вярваха, че човекът е изначално лош. Хора като тях не биха се спрели пред нищо, за да задушат богохулното щастие.

Щом стъпиха на по-широка улица, която извеждаше към вътрешната част на града, Виктор застана на ъгъла на централна градска артерия.

— Трябва да посетя семейството на Феран и на още някои от момчетата. Ако нямаш нищо против, Ричард, бих предпочел да го сторя сам — поне засега. Визитата от високопоставен човек и скръбта от внезапната загуба ще им дойдат много за един път.

На Ричард му бе неловко да го смятат за високопоставен посетител, особено от хора, изгубили близки, но не му беше времето да се опитва да поправи впечатлението точно когато хората научават тези лоши вести.

— Разбирам, Виктор.

— Но се надявах, че може би по-късно ще имаш време да им кажеш няколко думи. Сигурно ще им стане по-леко, ако разберат колко смело са постъпили техните мъже. Думите ти ще придадат на действията им достойнство.

— Ще направя каквото мога.

— Има и други, които биха искали да знаят, че съм се върнал. Ще се радват да видят и теб.

Ричард махна с ръка към Кара и Ничи.

— Бих искал да им покажа нещо. — Вдигна ръка към центъра на града. — Ей в тази посока.

— Имаш предвид Площада на свободата ли?

Ричард кимна.

— Значи се чакаме там, веднага щом приключи.

Ричард изпрати с поглед Виктор, който се отдалечи по тясна павирана уличка вдясно.

— Какво искаш да ни покажеш? — поинтересува се Кара.

— Нещо, което се надявам да разбуни спомените ти.

Щом зърна величествената статуя, издялана от най-фин каватурски мрамор, който сияеше на кехлибарената светлина на захождащото слънце, Ричард усети как коленете му омекват.

Познаваше всяка мъничка извивка на тази фигура, всяка дипло на сияйните и одежди. Познаваше ги, защото лично бе изваял оригинала.

— Ричард? — стисна го Ничи за ръката. — Добре ли си?

Той успя да прошепне нещо едва чуто, без да откъсва поглед от статуята.

— Добре съм.

Огромното празно пространство пред тях бе предвидено за място на непостроения дворец, където се предвиждаше да се установи Императорският орден. Ничи бе довела Ричард, за да положи труд в името на величието и славата на каузата на Ордена, с надеждата, че той ще разбере важността на саможертвата и ще осъзнае колко покварена е човешката природа. Но вместо да промени него, с течение на времето промяната обзе нея и тя се научи да цени живота.

Докато бе пленник на Ничи, Ричард дълги месеци участва в строежа на императорския дворец. Сега двореца го нямаше, бе заличен от лицето на земята. Виждаше се само полукръг от колони при някогашния главен вход, които сега обграждаха гордата статуя от бял мрамор. Тя означаваше мястото, където за пръв път бе пламнала искрицата на свободата, запалена в сърцето на мрака.

След бунта срещу управлението на Ордена статуята бе изваяна и посветена на свободното население на Алтур'Ранг и в памет на хората, отдали живота си в борбата за извоюване на тази свобода. Това място, на което хората за първи път проляха кръв, за да се борят за свободата си, сега бе сравнено със земята. Виктор го бе нарекъл Площада на свободата.

Осветена от топлата светлина на захождащото слънце, статуята блестеше като маяк.

— Какво виждате вие двете? — попита Ричард.

Кара също го бе стиснала за ръката.

— Господарю Рал, това е същата статуя, която видяхме при предишното си идване тук.

Ничи кимна в знак на съгласие.

— Статуята, която каменоделците изваяха след бунта.

Като гледаше статуята, Ричард усети как го пронизва сърдечна болка. Женствеността на изящните и форми, извивките, релефните мускули, които се очертаваха ясно под каменните одежди. Мраморната жена бе почти като жива.

— А откъде каменоделците взеха модела за статуята? — попита Ричард.

Двете го погледнаха неразбиращо. Свила пръста си на кука, Ничи отмахна кичур коса, който влажният вятър бе залепил за лицето и.

— Какво имаш предвид?

— За да изваят такава статуя, майсторите каменоделци обикновено я уголемяват от предварителен модел. Помните ли нещо за модела?

— Да — отвърна Кара и споменът озари лицето и. — Беше нещо, изваяно от теб.

— Именно — подкрепи я той. — Двамата с тебе заедно търсихме подходящото дърво, за да издялам от него малката фигурка. Ти ми намери ореховото парче дърво, което използвах. Растеше на склона точно над голямата алея. Орехът бе повален от прекършен от вятъра смърч. Ти беше с мен, когато отрязах парчето от падналото орехово дърво. Ти беше там, когато издялах малката фигурка. Двамата седяхме на брега на реката и разговаряхме с часове, докато работех.

— Да, помня как ти дялаше, докато седяхме сред природата. — Устните на Кара се разтеглиха в призрачна усмивка. — Е, и?

— Това беше край къщата, която построих в планината. Защо бяхме в планината?

Кара го погледна, озадачена от въпроса, сякаш отговорът бе толкова очевиден, че не си струваше да се изрече на глас.

— След като населението на Андерит гласува да остане на страната на Императорския орден, вместо да се присъедини към теб и Д'Хара, ти се отказа да ги поведеш на борба с Ордена. Каза, че не можеш да принудиш някого да желае свободата си. Че те трябва да направят своя избор, за да можеш ти да ги поведеш.

Изобщо не му беше лесно да разказва спокойно тези неща на жената, която би трябвало да ги знае не по-зле от него, но знаеше, че ако я кори или и се кара, нищо няма да постигне. Освен това разбираше, че явно нещо става, но беше сигурен, че Ничи и Кара не се заблуждават по своя воля.

— Това беше причината само отчасти — рече той. — Имаше обаче доста по-сериозна причина да се качим в непристъпните планини.

— По-сериозна причина ли?

— Калан бе пребита почти до смърт. Заведох я там, за да бъде на сигурно място и да може спокойно да се възстановява. Двамата с теб се грижихме за нея дълги месеци, опитвахме се да я спасим. Но тя не се възстановяваше. Чувстваше се вяла и отпаднала. Беше изгубила всяка надежда, че ще се оправи, че отново ще бъде, каквато е била.

Не можа да се насили да каже, че донякъде причината Калан да е на ръба да се откаже беше, че когато онези мъже я пребиха почти до смърт, тя загуби бебето, което носеше в утробата си.

— И значи ти си изваял нейна статуя? — попита Кара.

— Не съвсем.

Втренчи поглед в гордата белокаменна фигура, която се връзваше неумолимо в синьото небе. Ричард не бе имал намерение малката фигурка, която издяла, да прилича на Калан. Беше изваял тази статуя обърната срещу вятъра, с развени като криле поли, с отметната назад глава и излъчени гърди, с ръце, свити на юмруци покрай тялото, с извит на дъга гръб, готов да се противопостави на всяка сила, изпречила се на пътя и. Нямахме намерение статуята да прилича на Калан — по-скоро искаше да предаде усещането за нейното вътрешно аз.

Това не бе фигурка на Калан, а на нейната жива сила, на душата и. Великолепната статуя, която се извисяваше пред очите им, бе духът на Калан, затворен в камък. — Това е смелостта на Калан, нейното сърце, нейната доблест, упоритостта и. Ето защо нарекох тази статуя „Дух“. Когато я видя, тя разбра какво виждат очите и. Фигурката я накара да пожелае да се оправи, да бъде отново силна и независима. Накара я да иска пак да е напълно жива. Едва тогава тя започна да се възстановява.

Двете жени изглеждаха повече от озадачени, но не подложиха на съмнение думите му.

— Работата е там — продължи Ричард, и тръгна към поляната пред себе си, — че ако попитате мъжете, издялали тази статуя, къде е моделът, къде е фигурката, която издялах от дърво и по която изработиха голямата статуя, те няма да могат да я открият и няма да знаят какво е станало с нея.

Ничи се завтече да го настигне.

— Е, и къде е тя?

— Малката фигурка, която издялах за Калан от орехово дърво онова лято в планината означаваше много за нея. Тя много държеше да си я вземе, щом скулпторите привършат творбата. Сега тя е у Калан.

Ничи въздъхна и се загледа пред себе си.

— Разбира се, че е у нея.

Ричард я изгледа намръщен.

— Това пък какво означава?

— Ричард, когато човек страда от делириум, мозъкът му се опитва да изработи неща, които да запълнят празнините, да закърпят съдраната дреха на този делириум. За тях това е начин да се опитат да си обяснят защо са объркани.

— Тогава къде е фигурката? — Въпросът беше и към двете.

Кара сви рамене.

— Не знам. Нямам спомен какво се случи с нея. Сега я има тази голямата, мраморната. Тя като че ли е по-важна.

— И аз не знам, Ричард — отвърна Ничи, щом той я погледна. — Може би ако скулпторите я потърсят, ще изникне отнякъде.

Явно пак не разбираха същината на разказа му и си мислеха, че им казва всичко това, защото иска да си намери дървената фигурка.

— Напротив, няма да я намерят. Там е цялата работа. Точно това се опитвам да ви накарам да разберете. Фигурката е у Калан. Помня колко се зарадва, когато си я взе обратно. Нима не разбирате? Никой няма да може да я намери, нито ще си спомни какво е станало с нея. Нима не виждате, че нещата се разминават? Че става нещо странно? Нима не разбирате, че нещо не е наред?

Преди да тръгнат нагоре по великолепно стълбище, се спряха.

— Истината ли да ти отговоря? Не, не разбирам. — Ничи посочи статуята, заобиколена в полукръг от колони. — След като статуята е

била завършена и моделът е изпълнил предназначението си, вероятно е бил изгубен или унищожен. Както каза Кара, нали сега я има голямата статуя.

— Но нима не разбирате важността на малката фигурка? Нима не разбирате важността на това, което ви казвам? Аз си спомням какво се е случило с нея, но всички други са забравили. Опитвам се да докажа тезата си, да ви покажа нещо, да се убедите, че не съм си измислил Калан, че нещата са сериозно разместени и трябва да ми повярвате.

Ничи пхна пръст под ремъка на раницата си, за да облекчи товара.

— Ричард, подсъзнанието ти по всяка вероятност си спомня какво се е случило с фигурката — че е била изгубена или унищожена след завършването на голямата статуя. И така, то използва този малък детайл, за да се опита да запълни някоя от дупките в рехавата история, която си изфабрикувал в състояние на делириум. Просто вътрешното ти аз се опитва да нагласи нещата така, че всичко да има смисъл за теб.

Така значи. Проблемът не бил в това, че не го разбират. Напротив — разбират го прекрасно, просто не му вярват. Ричард въздъхна дълбоко. Все още не бе изгубил надежда да ги накара да повярват, че те са тези, които грешат и не вземат под внимание всичко.

— Но защо да си измислям подобно нещо?

— Ричард — продължи кротко Ничи, без да сваля ръка от неговата, — нека просто оставим нещата така. Вече ти казах достатъчно. Оттук нататък само ще те ядосвам.

— Зададох ти въпрос. Поради каква причина бих си измислял подобно нещо?

Ничи хвърли кос поглед на Кара, преди най-накрая да се предаде.

— Ако те интересува истината, Ричард, според мен си спомняш въпросната статуя... отчасти, защото е изваяна малко след бунта и е прясна в паметта ти..., а когато беше ранен, когато бе на прага на смъртта, тъй като споменът е бил ярък в паметта ти, си го отнесъл и в съня си, превърнал си го в част от историята. Свързал си всички тези елементи в едно и си ги използвал да си създадеш нещо, на което да се опреш, което да има смисъл за теб. Съзнанието ти е използвало статуята, защото тя свързва съня ти с действителността. По този начин сънят ти се струва още по-истински.

— Моля? — Ричард я гледаше като треснат. — Но защо...

— Защото така придобиваш усещането, че има нещо стабилно от действителността, което можеш да посочиш и да кажеш „ето я“ — отвърна Ничи, стиснала юмруци покрай тялото си.

Ричард само примигна, нямаше сили да проговори.

Ничи отвърна поглед. Гласът и изгуби разпалените си нотки и спадна почти до шепот.

— Прости ми, Ричард.

Той отдръпна погледа си от нея. Нима може да и прости за това, в което тя убедено вярва? Нима може да прости на себе си, задето не може да я накара да му повярва?

Тъй като се боеше, че точно в този момент гласът ще му изневери, просто се обърна напред и тръгна нагоре по стълбите. Не можеше да я погледне в очите, не можеше да погледне в очите човек, който го смята за луд. Почти не усети, че се качва по стълбата.

Щом се качи на горната площадка и закричи по просторната мраморна платформа, чу зад себе си припрените стъпки на Ничи и Кара. За пръв път забеляза, че на бившата строителна площадка има съвсем малко хора. От височината на платформата се виждаше реката, която се виеше през града. Над водата се носеха ята птици. Отвъд високите колони зад статуята на маранята потрепваха зелените хълмове и дървета.

Гордата фигура на „Дух“ се извисяваше пред него, величествена на фона на обления в разтопено злато късен следобед. Подпря се на хладния, гладък камък. Болката, свила сърцето му, бе трудно поносима.

Когато Кара застана до него, той потъна в сините и очи.

— Сега, като го спомена, Господарю Рал, си спомням, че намерих едно дърво. Помня как ми се усмихна, като ти го показах. Помня, че ти доставих радост. Също така помня и някои от историите, които ми разказваше, докато дялаше, аз също ти разказвах разни неща, а ти ме слушаше. Но онова лято ти издяла много неща.

— Същото лято, преди Ничи да дойде и да ме отведе — рече той.

— Да.

— И ако наистина просто сънувам и Калан не съществува, тогава как Ничи е успяла да ме залови и да ме отведе, след като ти си била до мен, за да ме защитиш?

Кара се сепна, острият тон на въпроса му я свари неподготвена.

— Използва магия.

— Магия. Морещиците противостоят на магията, ако не си забравила. Това е смисълът на съществуването им — да пазят Господаря Рал от хората, които си служат с магия и искат да му навредят. Ничи дойде с намерението да ми причини зло. Ти беше с мен. Защо не я спря?

В сините очи на Кара се прокрадва неподправен ужас.

— Провалих се. Трябваше да я спра, но се провалих. Не минава ден, в който да не желая да ме накажеш, задето се провалих и не изпълних дълга си да те защитя. — Докато изричаше това ненадейно признание, лицето и се открояваше аленочервено на фона на русата и коса. — Аз съм причината Ничи да те залови и да те държи в плен близо година — всичко стана заради мен. Ако се бях провалила по подобен начин пред баща ти, той би ме екзекутирал, но едва след като ме принуди да се моля за смъртта си. И би бил прав да го стори. Аз си го заслужавам. Защото те предадох.

Ричард я гледаше и не можеше да повярва на ушите си.

— Кара... вината не е твоя. Точно затова ти задавам този въпрос. Трябва да си спомниш, че не си могла да направиш нищо, за да попречиш на Ничи.

Кара сви ръце в юмруци.

— Трябваше да направя нещо, но не го сторих. Провалих се.

— Кара, това не е вярно. Ничи направи заклинание на Калан. Ако някой от нас бе направил опит да и попречи, Ничи щеше да убие Калан.

— Какво! — възмутено възкликна Ничи. — Какви ги приказваш!

— Ти залови Калан с помощта на заклинание. То те свързваше с Калан и се контролираше директно от твоите намерения. Ако не бях тръгнал с теб, щеше да убиеш Калан, когато си пожелаеш, само с една-едничка мисъл. Това е основната причина, поради която ние с Кара не можехме да реагираме.

Ничи вдигна ръце на хълбоците си.

— И що за заклинание може да направи подобно нещо, а?

— Майчино заклинание.

Ничи го изгледа с празен поглед.

— Моля?

— Майчино заклинание. То създава връзка, посредством която всичко, което се случва с теб, се случва и с нея. Ако Кара или аз те бяхме ранили или убили, същата съдба би сполетяла и Калан. Бяхме безпомощни. Трябваше да изпълнявам заповедите ти. Трябваше да тръгна с теб, иначе Калан щеше да умре. Трябваше да изпълня желанието ти, иначе, можеше да използваш силата на това заклинание и да я убиеш. И така се наложи да бдя над здравето и живота ти, за да не сполети нещо Калан.

Ничи поклати невярващо глава, след което, без да каже нищо, се завъртя и заби поглед в дърветата отвъд статуята.

— Ти нямаш вина, Кара. — Той повдигна брадичката на Морещицата, за да я принуди да го погледне. — Никой от двамата ни не би могъл да стори каквото и да било. Ти не си ме предала.

— Нима не мислиш, че бих искала да ти повярвам? Нима не мислиш, че бих ти повярвала, ако това наистина бе така?

— След като не помниш дали онова, което ти разказвам, наистина се е случило — продължи кротко Ричард, — тогава как според теб, Ничи ме е заловила?

— Използвала е магия.

— Каква по-точно магия?

— Нямам представа. Не съм специалист по магическите въпроси и видовете магия. Използвала е магия — толкова.

Той се обърна към Ничи.

— Каква магия? Как си ме заловила? Какво заклинание си използвала? Защо не съм ти попречил? Защо Кара не е сторила нещо?

— Ричард... това се случи преди година и половина. Не помня каква точно магия съм използвала в онзи ден, за да те заловя. Не беше кой знае колко трудно. Ти не притежаваш способността да контролираш дарбата си и да си изграждаш защита срещу човек, който я владее добре. Бих могла да те стегна в цели възли от магия и да те метна на гърба на кон, без изобщо да си мръдна пръста.

— А защо Кара не се е опитала да ти попречи?

— Защото вече те бях взела под моя власт — махна с ръка тя, сякаш с досада си припомняше разни досадни подробности — и тя е знаела, че предприеме ли нещо, съм щяла да те убия. Нещата не са чак толкова сложни.

— Да, точно така — обади се Кара. — Ничи ти направи заклинание, точно както твърди. Не можех да направя нищо, понеже тя нападна теб. Ако беше използвала силата си срещу мен, щях да обърна дарбата и срещу самата нея, но тя въздейства направо върху теб и аз нямаше какво да направя.

Ричард изтри струйка пот от челото си.

— Ти си обучена да убиваш с голи ръце. Ако не друго, защо поне не я фрасна с камък по главата?

— Защото щях да нараня теб — отвърна Ничи вместо Кара. — Или дори да те убия, ако само бях заподозряла, че се кани да предприеме нещо.

— И тогава Кара щеше да те пипне — напомни и Ричард.

— По онова време няхах нищо против да пожертвам живота си — изобщо не ме интересуваше. Знаеш го.

Поне това Ричард наистина го знаеше със сигурност. По онова време Ничи не ценеше живота — най-малко собствения си живот. Този факт я превръщаше в огромна опасност.

— Грешката ми е, че не нападнах Ничи, преди тя да пипне теб — продължи Кара. — Ако я бях подмамила да ме нападне с магия, щеше да ми падне. Нали това е работата на една Морещица. Но аз се провалих.

— Нямаше как да направиш подобно нещо — намеси се Ничи. — Аз ви изненадах. Не си се провалила, Кара. Понякога просто не съществуват шансове за успех. Понякога няма изход. За вас двамата моментът беше именно такъв. Нещата бяха в мои ръце.

Безнадеждна работа. А-ха да ги притисне в ъгъла, и те пак му се изплъзваха.

Ричард отпусна ръка на гладкия мрамор, умът му работеше трескаво, опитвайки се да разбули загадката — каква би могла да бъде причината те да забравят. Накрая реши, че вероятно би могъл да елиминира проблема, ако знае какво го причинява.

Изведнъж в главата му изплува споменът за нещо, което им бе разказал преди няколко вечери, докато лежаха в импровизирания си навес.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ЩРАКНА С ПРЪСТИ.

— Магия. Точно така. Помните ли като ви разказах как Калан се появи в Еленовата гора, близо до мястото, където живеех. Показа се, че е дошла да търси изчезнал велик магьосник.

— Е, и? — попита Ничи.

— Калан търсеше могъщия магьосник, понеже Зед бе напуснал Средната земя преди моето раждане. Някога Мрачния Рал изнасилил майка ми и Зед искал да и осигури безопасност.

Кара сбърчи чело подозрително.

— Както ти твърдиш, че си отвел онази жена, съпругата ти, в далечните планини, за да и осигуриш спокойствие, след като е била нападната?

— Ами да, да речем, но...

— Нима не виждаш какво правиш, Ричард? — попита Ничи. — Събираш неща, които си чул, и ги влагаш в съня си. Не забелязваш ли нишката, която свързва двете истории? Това е нещо обичайно за съня. Съзнанието се опира на познати ситуации и неща, за които е чуло.

— Не, не е така. Просто ме изслушайте.

Ничи се съгласи с кратко кимване, но склочи ръце зад гърба си и повдигна брадичка като строг учител, който изпитва непослушен ученик.

— Да, вероятно има общи неща — призна накрая Ричард, почувствал се неловко под пронизителния поглед на Ничи. — Но в известен смисъл точно там е въпросът. Нали разбирате, на Зед му е писнало от съвета на магьосниците на Средната земя, също както на мене ми писна да помагам на хора, които вярваха в лъжите на Ордена. Разликата е там, че Зед е искал да ги остави да си понесат последствията от собствените действия. Не е искал да имат възможност да идват и да го молят за помощ, когато се окаже, че са загазили вследствие на стореното от самите тях. Когато е напуснал

Средната земя и е заминал за Западната, е хвърлил специално заклинание, за да накара всички да го забравят.

Ричард се надяваше да го разберат, но те само го гледаха.

— Зед използвал специално магическо заклинание, за да накара хората да забравят името му, да забравят кой е, за да не идват да го търсят. Сигурно същото се е случило и с Калан. Някой я е похитил и е използвал магия не само за да заличи следите и, но и да изтрие спомена за нея от съзнанието на всички. Затова не си я спомняте. Затова никой не си я спомня.

Думите му явно изненадаха Кара. Тя хвърли поглед към Ничи. Ничи облиза устните си и въздъхна тежко.

— Сигурно така е станало — продължи да настоява Ричард. — Няма друго обяснение.

— Ричард — подхвана Ничи тихо, — нещата не стоят така. Това, което казваш, е абсурдно.

Той не разбираше как е възможно Ничи, бидейки магьосница, да не прозре истината.

— Напротив, много е смислено. Благодарение на магията хората забравят Зед. След като се запознах с Калан в гората, тя ми разказа, че търси великия магьосник, но никой не може да си спомни името му, понеже е направил заклинание, за да ги накара да го забравят. Сигурно и при Калан е използвана подобна магия.

— Която влияе на всички, освен на теб, така ли? — повдигна вежда Ничи. — Явно що се отнася до теб, магията не действа, понеже ти явно си я спомняш прекрасно.

Ричард очакваше подобно възражение.

— Възможно е магията да не ми въздейства, понеже само аз притежавам различен вид дарба.

Ничи за пореден път въздъхна дълбоко и търпеливо.

— Твърдиш, че тази жена, Калан, е дошла да издирва изгубен велик магьосник, така ли?

— Да.

— Нима не съзираш проблема, Ричард? Тя е знаела, че търси стария магьосник.

— Да, така е.

— Никак не е лесно да се направи подобен род заклинание — надвеси се над него Ничи, — трябва да се вземат предвид редица

възможни усложнения, но като се изключи този факт, не е нищо забележително. Трудно — да, но не и забележително.

— Значи това е сторено и с Калан. Някой, може би някой от магьосниците на Императорския орден, които пътуват с конвоя с провизиите, я е похитил и е използвал такова заклинание, за да ни накара да я забравим, за да не тръгнем след тях да я търсим.

— И защо му е на някого да си докарва толкова главоболия на главата? — намеси се Кара. — Защо просто да не я убие? Какъв е смисълът да я залавя, а после да търси начини да накара другите да я забравят?

— Не знам точния отговор. Може би просто са искали да си осигурят възможност за бягство, без да рискуват някой да ги последва. Или пък намерението им е било да я скрият, а по-късно, когато решат, да я покажат на хората си, за да демонстрират своята сила, да им докажат, че са способни да похитят всеки, който им се опълчи. В крайна сметка истината е, че нея я няма и че никой друг освен мен не си я спомня. На мен ми звучи логично, че е била използвана някаква магия, както онази, с която си е послужил Зед, за да накара хората да го забравят.

Ничи потърка носа си с вид, който сякаш искаше да покаже на Ричард, че говори такива глупости, че чак главата я е заболяла.

— Всички са търсили този велик магьосник. Помнели са, че е могъщ и силен, че е важен, реализиран човек, дори това, че е бил от Средната земя. Само дето не помнели името му и как изглеждал. И така, понеже не знаели името му и не разполагали с негово описание, им било доста трудно да го намерят.

— Да, точно така — кимна Ричард.

— Нима не виждаш, Ричард? Те са знаели, че той съществува, знаели са, че е стар магьосник, вероятно са пазели редица спомени за сътворени от него неща, само дето не си спомняли истинското му име — заради заклинанието. Това е всичко — името му. Те не помнели името му, въпреки че знаели, че такъв човек е съществувал.

Докато тази твоя съпруга не я помни никой друг освен тебе. Не знаем името и, не знаем абсолютно нищичко за нея. Не пазим никакви спомени за нея или за нещо, което сме направили заедно. Не знаем нищо за нея. Нищичко. Тя съществува само и единствено в твоето съзнание.

Ричард видя разликата, но продължи да държи на своето.

— Може би това заклинание е по-силно, знам ли. Сигурно по същество е същото, само че по-мощно, за да накара всички да забравят не само името и ами всичко, свързано с нея.

Ничи го стисна за раменете толкова силно и съчувствено, че чак го заболя.

— Ричард, признавам, че за човек като тебе, който е израсъл без никаква представа от магия, тази история може да изглежда смислена. Да, тя наистина е оригинална, няма спор. Но в действителността просто не става така. За човек, който няма представа как действат тези сили, може да звучи напълно логично, поне на повърхността. Но загледаш ли се по-надълбоко, разликата между заклинание, което може да накара всички да забравят нечие име, и заклинание, което заличава спомена за някой от съзнанието на хората е като разликата между това да запалиш лагерен огън и да запалиш още едно слънце на небето.

Ричард разпери ръце, напълно объркан.

— Но защо?

— Защото първото променя само едно нещо — спомена за нечие име. И трябва да допълня, че подобно нещо, колкото и простичко да изглежда на повърхността, е изключително трудно и е във възможностите на шепа от най-надарените магьосници. А дори и те бая трябва да се потрудят, за да го постигнат. Под въздействието на това заклинание всички знаят, че са забравили името на великия магьосник, така че дори докато ги кара да забравят, заклинанието работи само в тази ясна и определена посока. Трудността при подобен род заклинания е в какъв периметър се прилага то, но в случая, за който говорим, това е без значение.

Докато при първия случай заклинанието променя едно нещо — името на изчезнал магьосник, второто променя почти всичко. Именно този факт го прави повече от трудно. Прави го направо невъзможно.

— Продължавам да не разбирам. — Ричард закричи напред-назад по платформата, ръкомахайки. — На мене ми се струва, че в общи линии прави едно и също.

— Помисли си за всички аспекти, в които един човек, особено влиятелен човек от ранга на Майката Изповедник, докосва живота на почти всички останали. Добри духове, Ричард, тя стои начело на

Общото събрание на Средната земя. Взема решения, които касаят всички страни по света.

Ричард пристъпи към нея.

— Какво значение има това? Зед е бил Първи магьосник. И той е бил влиятелна личност, намесвал се е в живота на много хора.

— И хората просто са забравили името му. Не и самия човек. Само за момент се опитай да си представиш какви биха били последствията, ако дадено заклинание накара всички да забравят дори един-единствен човек. — Ничи се отдалечи на няколко крачки, после внезапно се закова на място и се обърна. — Да речем, Фавал, въглищарят. Не само да забравят името му, а и човека изобщо. Да забравят, че съществува и че изобщо някога е съществувал, също както твърдиш, че е станало с тази жена, Калан.

Какво би станало? Как би постъпило семейството на Фавал? Какво ще си помислят децата му — кой е техният баща? Ами жена му — как е забременяла, от кого са децата и, след като не си спомня Фавал? Къде се е дянал този загадъчен човек, създал семейството им? Дали съзнанието и ще си измисли друг мъж, за да успокои паниката и и да попълни празнината? Ами приятелите и — те как ще реагират и какво ще си помислят? Изобщо, какво ще си кажат хората, без да разполагат с истината, на която да се опрат? Какво ще стане, ако съзнанието на хората си въобразява парчета, които да запълват дупките в спомените, а се окаже, че парчетата не пасват? При положение, че навсякъде из къщата има пещи за въглища, как ще обяснят жена му и децата му тяхната поява и откъде са се взели всичките тези въглища? А какво ще стане в леярната, където Фавал продава въглищата си? Какво ще си помисли Приска — че чувалите с въглища са се появили в склада му ей тъй, от нищото?

Това е само един щрих от повърхността на събитията, които биха се случили, ако върху Фавал падне такова най-обикновено заклинание за забравяне. Изобщо няма да влизам в подробности за счетоводство и пари, за организация на работа и отношения с дървосекачи и други работници, за документи, обещания и всичко останало. Помисли си за всичкото объркване и хаос, до които би довело едно подобно нещо. А все пак говорим за един обикновен човечец, който живее в мъничката си къщичка на забутана задна уличка.

Ничи вдигна ръка, сякаш се канеше да направи тържествено изявление.

— А жена като самата Майка Изповедник? — Отпусна ръка. — Изобщо не искам и да си помисля заплетените последици, до които би довело едно подобно необяснимо събитие.

Русата грива на Ничи се открояваше на фона на тъмните дървета, плъпнали по хълмовете зад широката, равна поляна. Дължината на косата и и вълнообразните и кичури изглеждаха нехайно, дори някак уютно близки, и допълваха елегантната и фигура, пристегната в черна рокля, но силата на присъствието и не бе за подценяване. В този момент, докато стоеше, озарена от лъчите на залязващото слънце, тя бе изумителна фигура на пронизателността и образования авторитет, сила, на която човек не смее да се противопостави. Ричард стоеше безмълвен и неподвижен, а тя продължи все така назидателно.

— Такова заклинание просто не е възможно, защото то води след себе си лавина от последици. Всяко мъничко нещо, което Майката Изповедник някога е правила в живота си, би се завъртяло като снежна топка със свързаните обстоятелства, в които тя може изобщо да не е участвала лично, и така да се натрупат множество събития, белязани от това заклинание. Силата, сложността и величието на всичко това излиза извън рамките на човешкия мозък.

Тези усложнения трябва да почерпят сила от заклинанието, за да се опитат да противостоят на мощния процес. Силите се подхранват от могъществото на заклинанието, което се стреми да доминира над природата на събитието. В един момент заклинание, което не притежава силата да компенсира засилващия се вихър от разрушителни събития, просто ще се пръсне и ще угасне като свещ в дъжда. Ничи пристъпи към него и заби показалец в гърдите му. — Имай предвид, че изобщо не взимам предвид очевидната несъвместимост със съня ти. В своя делириум ти си си въобразил още по-сложни схеми. Измислил си не само тази жена, тази съпруга, която никой друг не си спомня, ами в замаяното си сънно състояние си стигнал още по-далеч, много по-далеч, без да си даваш сметка за фаталните последици. Не става въпрос за някое обикновено момиче, което никой не познава. Не, ти си вкарал в бляна си известна личност. В контекста на един сън това едва ли изглежда просто нещо. Но в реалния свят известната личност създава сериозни последствия.

Ти обаче отиде още по-нататък! Всяка друга известна личност не би създавала такива усложнения.

В твоето състояние обаче ти си избра самата Майка Изповедник — личност с митичен ореол, с изключителна важност и в същото време човек, когото нито Кара, нито аз, нито Виктор би могъл да познава. Майката Изповедник е от Средната земя и тъй като ние не сме, не можем да ти опонираме с факти, които да противоречат на съня ти. Това разстояние вероятно е имало някакъв смисъл в съня ти, защото благодарение на него ти си разчистил доста проблеми с противоречивостта на фактите, но в реалния живот то все пак създава невъобразимо огромен проблем — тази жена е известна. Въпрос на време е твоят внимателно конструиран свят да се сблъска с действителността и да започне да се разпада. Избирайки си известна личност, ти си обрекъл идиличния си сън на унищожение.

Ничи повдигна брадичка и го погледна право в очите.

— В своето нестабилно състояние, Ричард, ти си намерил кой да те утеши. Бил си на прага на смъртта, отчаяно си се нуждаел от човек, който да те обича, от човек, който да те кара да се чувстваш не толкова уплашен, не толкова ужасен и самотен. Това е напълно разбираемо — повярвай ми. Моето мнение за теб не се е променило — как би могло, — заради факта, че си намерил такова решение за себе си, когато си бил толкова уплашен и самотен. Но сега всичко свърши и ти трябва да дойдеш на себе си.

Ако си бе въобразил неизвестна жена, сънят ти би бил най-обикновена ефимерна абстракция. Но ти категорично си го свързал с действителността, понеже Майката Изповедник е позната на много хора. Ако се върнеш в Средната земя или попаднеш на хора оттам, сънят ти ще се сблъска грубо с необоримата действителност. За теб всеки от тези хора е дебнеща сянка, готова да стреля, но този път стрелата ще те улучи право в сърцето.

А може да стане още по-лошо. Ами ако истинската Майка Изповедник е мъртва?

Ричард се дръпна.

— Не, не е мъртва.

— Господарю Рал — намеси се Кара, — спомням си, че преди няколко години Мрачният Рал изпрати четворки да избият всички Изповедници. Четворките не се провалят в своите мисии.

Ричард погледна Морещицата.

— Нея обаче не я убиха.

— Ричард — подхвана внимателно Ничи, привличайки погледа му обратно върху себе си, — ами ако един ден се добереш до Средната земя и установиш, че истинската Майка Изповедник не е такава, каквато си си я представял, а е старица на преклонна възраст? В крайна сметка Изповедниците не избират за своя Майка Изповедник млада жена като тази, която си представяш за своя възлюбена? Какво ще стане, ако установиш, че в действителност жената е възрастна и още по-страшно — отдавна е загинала. Искам да чуя истината. Какво би направил, ако разбереш това и се окаже, че е истина?

Устата на Ричард бе толкова пресъхнала, че се наложи да оближе устните си, за да може да проговори.

— Не знам.

Ничи се усмихна тъжно.

— Най-последно искрен отговор. — Тази усмивка бе най-много, на което тя бе способна. Лицето и бързо стана сериозно. — Страхувам се за теб, Ричард, страхувам се какво ще стане в главата ти, ако продължаваш да държиш на своето, ако позволиш илюзията да превземе живота ти, а накрая се случи нещо подобно — а то неизменно ще се случи. Рано или късно ще се изправиш лице в лице с реалното положение на нещата.

— Ничи, само защото не си представяш...

— Аз съм чародейка, Ричард — прекъсна го тя. — Била съм Сестра на светлината и Сестра на мрака. Поназнайвам едно-друго за магията. Казвам ти, че това, в което се опитваш да ме убедиш, е извън възможностите на магията — поне доколкото аз я познавам. Не е извън възможностите на въображението на отчаян човек, но в действителност просто не може да съществува. Ти изобщо не би могъл да си представиш последствията, които би могъл да причини дори опит за подобно нещо, камо ли самата му реализация.

— Ничи, не оспорвам познанията и опита ти по въпроса, но ти не знаеш всичко. Фактът, че не си наясно как би могъл да се направи нещо, не означава, че то не може да стане. Просто не искаш да признаеш, че може и да грешиш.

Ръцете и се свиха в юмруци, тя примигна.

— Нима мислиш, че ми е приятно да ти опонирам по този въпрос? Така ли си мислиш? Че ми е кеф да се мъча да ти отворя очите за истината? Да не мислиш, че искам да ти опонирам във всичко?

— Знам само, че по някакъв начин някой е направил така, че всички вие да забравите, че Калан е съществувала. Аз знам, че тя е истинска, и възнамерявам да я намеря. Пък макар и това да не ви се нрави.

С плувнали в сълзи очи Ничи му обърна гръб и заби поглед в статуята, която се извисяваше над нея.

— Ако можех да превърна съня ти в реалност, с радост бих го направила, Ричард. Представа нямаш на какво съм готова, за да ти дам онова, което искаш... за да те направя щастлив.

Ричард погледна виолетовите облаци, които се рееха из тъмнеещия хоризонт. Всичко изглеждаше твърде спокойно, за да е истина. Ничи стоеше, скръстила ръце, загледана в противоположната посока, в съгъстващия се мрак. Кара бе наблизко, не изпускаше от поглед хората, които сновяха из терена на някогашната строителна площадка.

— Ничи? — повика я накрая Ричард, като сложи край на неловкото мълчание. — Можеш ли да ми дадеш друго обяснение извън това, че съм сънувал? Има ли нещо, което ти е известно и което има макар и минимален шанс да е причинило подобен ефект? Има ли изобщо нещо, някакъв вид магия, за която се сещаш и която би могла да ни помогне да разрешим тази загадка?

Той се вторачи в гърба и, питайки се дали ще получи отговор. Над платформата, където се извисяваше гордата статуя, полегнаха удължени сенки, които му напомниха онова, което и бездруго знаеше — че денят гасне, че безценното време му се изплъзва. Най-накрая Ничи се обърна. Буйните страсти явно бяха изтлели в душата и.

— Съжалявам, че не мога да го превърна в нещо реално, Ричард. — Тя изтри една сълза, изтърколила се по бузата и. — Съжалявам, че те разочаровах.

Кара я погледна с мрачно изражение.

— Май имаме нещо общо.

Ричард внимателно погали статуята, наречена „Дух“. Гордо вдигнатата брадичка, пронизателният поглед, овеществен чрез белия

мрамор, изгубиха блясъка си, щом последните лъчи на заходящото слънце потънаха зад хребета.

— Никоя от вас не ме е разочаровала — отвърна той. — И двете ми казвате онова, в което сте убедени. Но Калан не е сън. Тя е не по-малко истинска от нейния дух, вграден в този камък.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

ДО СЛУХА НА РИЧАРД ДОСТИГНА ГЛЪЧКА и той се обърна, за да види как към монумента приближава група хора. От мястото си той забеляза, че зад първата група има още народ, вероятно привлечени от раздвижването или забелязали струпването на хора на площада. Начело на първата група хора бе човекът, който Ричард се надяваше да види.

— Ричард! — махна му онзи още отдалеч.

Въпреки всичко Ричард не можа да сдържи усмивката си при вида на набития мъжага с характерната си екстравагантна червена шапка си с тясна периферия. Щом мъжът видя, че Ричард го е забелязал, ускори крачка и заподтичва през тревата.

— Ричард! Ти се върна — точно както обеща!

Щом групата хора тръгна да се качва по стълбището, Ричард се завтече да ги посрещне. В същия момент забеляза, че Виктор си проправя път през уголемяващата се тълпа. Щом стъпи на площадката, Айшак изтича и сграбчи Ричард за ръката, целият сияещ.

— Толкова се радвам да те видя отново в Алтур'Ранг, Ричард. Да не би да си дошъл, за да станеш кочияш в транспортната ми фирма, а? Вече имам достатъчно поръчки. Как ще се оправя — направо не знам. Трябва ми помощта ти. Можеш ли да започнеш от утре?

— И аз се радвам да те видя, Айшак.

Айшак не пускаше ръката на Ричард.

— Значи ще се върнеш, нали? Ще те направя равноправен партньор. Ще делим всичко наполовина — каквото за мене, такава и за тебе.

— Айшак, като знам колко пари ми дължиш...

— Пари ли? Че кой ти говори за пари? Така съм затънал в работа, че изобщо нямам време да мисля за пари. Забрави за парите. Ще спечелим колкото пари искаш. Трябва ми човек с мозък в главата. Ще те направя свой партньор. Ако предпочиташ, може ти да ме направиш

свой партньор — така ще имаме повече работа. Всеки пита за тебе. „Къде е Ричард?“ — интересуват се хората. Казвам ти, Ричард, ако...

— Не мога, Айшак. Опитвам се да открия Калан.

— Калан ли? — примигна онзи.

— Жена му — отвърна вместо Ричард Виктор, докато си проправяше път между мъжете зад Айшак.

Айшак зяпна срещу Виктор, после погледна пак Ричард.

— Жена ли? — Свали червената шапка от главата си. — Жена! Но това е чудесно! — Запрегръща Ричард, като в същото време се заливаше от смях и танцуваше. — Взел си си жена! Ама това е страхотна новина! Ще вдигнем банкет...

— Тя изчезна — прекъсна го Ричард, като го откъсна от себе си. — Сега я издирвам. Не знаем какво се е случило.

— Изчезнала е? — Айшак приглади назад тъмната си коса и сложи обратно на главата си шапката. — Ще ти помогна. Ще дойда с теб. — Тъмните му очи станаха сериозни. — Каж ми какво да направя.

Това не бе предложение, направено от любезност. Човекът говореше искрено. Беше много мило, че приятелят му бе готов да зареже всичко и да се отзове на помощ.

Все пак Ричард прецени, че не му е нито времето, нито мястото да се впуска в обяснения.

— Не е толкова просто.

— Ричард, имаме проблем — прекъсна разговора им Виктор.

Айшак изгледа Виктор изпод вежди и махна нервно с ръка.

— Не чу ли — жената на Ричард е изчезнала. Защо го занимаваш с още проблеми?

— Спокойно, Айшак, Виктор знае за Калан. — Ричард вдигна ръка на дръжката на меч си.

— Е, какъв е проблемът? — попита той Виктор.

— Току-що са се върнали съгледвачи. Войски на Императорския орден приближават града.

Айшак пак свали шапката от главата си.

— Войски ли?

— Друг конвой с провизии? — попита Ричард.

— Не — тръсна глава Виктор. — Става въпрос за бойни части, идват право насам.

— Идват войници? Кога се очакват? — попита ококорен Айшак. Новината плъзна сред насъбралото се множество.

— При темпото, с което се движат, ще са тук след два-три дни. Все още имаме време да организираме отбраната си. Но не е много.

Ничи застана плътно зад Ричард. Изпънала гръб, вдигнала високо глава, тя привлече всички погледи върху себе си. Врявата стихна. Дори онези, които не познаваха Ничи, инстинктивно замлъкнаха в нейно присъствие — някои поради смайващия и външен вид, други — защото долавяха във властната и осанка неприкрита заплаха, която се съчетаваше по уникален начин с физическата и красотата. В крайна сметка всички загубиха ума и дума.

— А съгледвачите сигурни ли са, че войниците идват насам — попита тя. — Не е ли възможно просто да минат наблизко, понеже са се насочили на север?

— Те не вървят на север — повдигна вежда Виктор. Те идват от север.

Пръстите на Ричард се вкопчиха в дръжката на меча.

— Сигурен ли си, че идват от север?

Виктор кимна.

— Става въпрос за обучени бойни отряди. Още по-неприятното е, че по пътя си са взели със себе си един от ония първосвещеници.

Тълпата ахна. Новината се разнесе шепнешком от уста на уста. Някои задаваха въпроси, надигна се глъчка.

Ничи вдигна ръка, за да ги накара да замълчат. Това бе достатъчно, за да потънат каменните стълби в гробна тишина. Тогава Ничи се надвеси над мрачния ковач. Изражението на лицето и бе като на ястреб, набелязал плячка.

— С тях има магьосник? — изсъска тя.

Виктор не трепна — малцина можеха да се похвалят със същото.

— Говори се, че е първосвещеник от Братството на ордена.

— Всички братя в Братството на ордена са магьосници — отбеляза Айшак. — Новините никак не са добри. Никак.

— В това няма спор — рече Виктор. — От сведенията, с които разполагаме, няма съмнение, че въпросният човек е магьосник.

Тълпата поднови тревожните си разговори. Някои се кълняха, че каквото и да ги сполети, е без значение, защото ще отблъснат всяка атака от страна на Ордена. Други не бяха толкова убедени.

На Ничи и бе нужно време, за да осмисли получената информация. Накрая се сепна и отново погледна Виктор.

— Съгледвачите успели ли са да научат името му или нещо за него, по което да го идентифицираме?

Виктор увеси пръсти на колана си и кимна.

— Името на първосвещеника е Кронос.

— Кронос... — повтори Ничи замислено.

— Съгледвачите, които са забелязали войските, са постъпили разумно — продължи Виктор. — Не са допуснали да бъдат видени, изпреварили са войниците и са влезли в един от градовете по пътя на легиона, за да го изчакат. Войниците устроили бивака си точно преди града и останали там няколко вечери, за да си починат и да възстановят запасите си от храна. Разбира се, напълно обезкостили града. Щом се напиели, езиците им се развързвали и моите хора успели да разберат достатъчно от плановете им. А именно, да стъпчат бунта в Алтур'Ранг. При това заповедите им били да действат грубо и безкомпромисно. Казали, че ще превърнат местните жители в примери. Явно не смятат, че ще е сериозен проблем. Нещо повече — дори чакат с нетърпение да се позабавляват, след като извоюват победа.

Тълпата за пореден път притихна.

— Ами магьосникът? — попита Айшак.

— Слуховете са, че тоя тип Кронос бил фанатик. Среден на ръст, сини очи. Не участвал в запоите на войниците. Запълвал си времето, като изнасял пространни лекции на местното население, най-вече на тема колко е важно да се следват истинните пътища на Създателя, като се правят саможертви в името на добруването на ближния, на Императорския орден и на обичания император.

Когато обаче не държи лекции, се занимава с разврат. И май изобщо не го интересува каква е жената и дали изобщо иска да е с него. Веднъж, след като разгневен баща вдигнал голяма врява, понеже дъщеря му била взета направо от улицата по заповед на Кронос, добрият брат излязъл и с магьоснически огън подпалил наметалото на клетия баща, както било на гърба му. Кронос оставил човечеца да пици и да се гърчи и най-спокойно си влязъл, за да продължи работата си с дъщерята. Клетникът брал душа няколко часа. Моите момчета казаха, че никога в живота си не били виждали по-ужасна гледка. След

този случай никой не смеел да каже нито гък — която и жена да си избере Кронос.

Тълпата изригна в коментари. Разказът разгневи и шокира всички. Мнозина се уплашиха до смърт от казаното, че магьосникът идва не само да ги разгроми, но и да ги превърне в примери.

Ничи не изглеждаше изненадана от сведенията за проявената жестокост. След като обмисли чутото, тръсна рязко глава.

— Не познавам този брат от Ордена, но те вече станаха много.

Тревожните очи на Айшак зашариха между Ничи и Ричард.

— Какво смятате да правите? Войски и магьосник. Не е на добре. Но вие сигурно имате някакви идеи, нали?

Мнозина от хората подкрепиха шумно Айшак, започнаха да питат Ричард какво смята да предприеме. Според него нямаше какво много-много да се обсъжда.

— Всички вие се борихте и извоювахте свободата си — започна Ричард. — Предлагам ви да не се предавате.

Хората масово закимаха. Всички прекрасно знаеха какво е да живееш под игото на Ордена. Вече бяха научили и какво е да живееш собствения си живот. Но, от друга страна, в настроението на тълпата започваше да се прокрадва страх.

— Но сега ти си тук, за да ни поведеш, Господарю Рал — обади се един от мъжете. — Сигурни сме, че си се сблъскавал с по-страшни проблеми. С твоя помощ можем да победим врага.

Ричард огледа изпълнените с очакване физиономии, които започваха да тъмнеят на фона на настъпващата вечер.

— Опасявам се, че не мога да остана. Трябва да се заема с нещо изключително важно. Налага се да си тръгна утре призори.

Посрещна го стена от напрегнато мълчание.

— Но войниците ще са тук след броени дни — осмели се да каже един от мъжете. — Не може да не изчакаш толкова кратко време, Господарю Рал.

— Ако можех, с готовност бих останал да се бия редом с вас срещу войниците на Ордена, както вече съм го правил. Но точно сега не мога да си позволя за се забавя нито ден повече. Чака ме друга битка. Всъщност битката е една, така че духом ще бъда с вас.

Мъжът, който се осмели да проговори, остана като гръмнат.

— Но става въпрос за два-три дни...

— Нима не разбирате, че нещата са много по-дълбоки? Ако остана и победим ордите, които идват насам с намерението да ви изтребят, след известно време ще дойдат нови. Трябва да се научите сами да се справяте с проблема. Не можете да разчитате на мен и да искате да съм вечно до вас, за да ви помагам да отвоювате свободата си всеки път, щом Джаганг изпрати войници, за да си върне Алтур'Ранг. Светът е пълен с места като вашия град, изправени пред същите опасности. Рано или късно ще трябва да поемете отговорността да се изправите сами пред заплахата. Защо да не го сторите още сега.

— Значи ни изоставяш, когато имаме най-голяма нужда от теб? — чу се глас накъде сред тълпата.

Никой не изрази съгласието си с това изявление, но беше ясно, че хората си го мислят. Кара пристъпи напред. Преди да е успяла да мине пред Ричард, той и направи таен знак с ръка, за да и покаже да остане на мястото си.

— Я ме чуйте всички — обади се Виктор, — Ричард не изоставя никого и аз няма да допусна подобни приказки. — Доловили откритата заплаха в гласа му, хората инстинктивно се дръпнаха назад. Само разгорещеният поглед на ковача бе достатъчен, за да накара два пъти по-силни от него мъже да се свият като паленца. — Досега той е направил за вас повече, отколкото всеки друг за всички времена. Той ни показа, че можем сами да поемем юздите на живота си и именно тези негови думи промениха всичко. Всички вие цял живот сте живели под ботуша на Ордена. Ричард ни показа от какво тесто сме замесени, даде ни да разберем, че всъщност сме горди хора, които могат да живеят достойно дните си. Ние сами трябва да поемем отговорност за своя живот и да извоюваме свободата си. Той не ни е поднесъл нищо на тепсия — ние сами си го извоювахме.

Над мъжете, които се бяха струпали на стълбите и по ширналите се ливади, надвисна тишина. Мнозина се почувстваха засрамени и подириха погледите на своите другари. След малко се надигнаха гласове в подкрепа на казаното от Виктор.

Докато мъжете се впуснаха в спорове как трябва да постъпят, Ничи дръпна Ричард за ръката и го отведе по-назад, за да поговорят насаме.

— Битката тук е по-важна, Ричард.

— Не мога да остана.

— Мястото ти е тук. — В сините и очи се четеше сдържан гняв. — Ти трябва да поведеш тези хора. Ти си Господарят Рал. Те разчитат на теб.

— Аз не нося отговорност за техния живот. След като решиха да вдигнат бунт, те всъщност избраха своя път. Направиха го по своя воля и спечелиха битката. Всички ние се бием за каузата, в която вярваме. Всички ние се бием за едно и също нещо — за правото да живеем живота, който ни харесва. Аз правя онова, което смятам за нужно.

— Ти бягаш от битката, за да гониш призраци.

Жилото на думите и увисна във въздуха. Отговор не последва. Ричард просто заобиколи чародейката и се обърна към тълпата.

— Старият и Новият свят са във война. — Множеството постепенно притихна, хората изпружиха шии да видят по-добре оратора и да чуят думите му. — Ордите, които са се отправили към вашия град, са от изпитани в боя войници, взели участие в тази война. Докато върлуваха из тези земи, те не се поколебаха да използват своите мечове, брадви и бухалки както срещу въоръжени, така и срещу невъоръжени хора от Новия свят. Тези войници имат богат опит в превземането на градове и избиването на населението им. Щом пристигнат тук, те ще изтезават, изнасилват и убиват наред, точно както направиха с населението на по-северните градове... Освен ако вие не ги изненадате и не им попречите.

Но дори да го сторите, това няма да е краят. Ордент ще изпрати още войници. Ако победите и тях, след известно време ще дойдат още.

— Какви ги говориш, Ричард? — наруши вечерната тишина Айшак. — Да не би да се опитваш да ни кажеш, че няма надежда — че трябва да се предадем?

— Не. Казвам само, че е време да осъзнаете истинския мащаб на борбата срещу Императорския орден — истинската същност на всичко това. Ако искате да сте свободни хора, не е достатъчно да стоите тук и да защитавате града си.

Никоя война не е спечелена чрез защита.

Ако искате да сте наистина свободни, трябва да се биете, за да спрете онези, които искат да изкоренят свободата. Ако искате да сте наистина свободни, трябва да приемете като своя каузата за окончателната победа над Императорския орден. Д'Харанската империя, начело, на която стоя аз, е единствената сила, опълчила се

срещу Императорския орден. — Ричард бавно поклати глава. — Сама, тя няма никакъв шанс за успех. Падне ли Д'Харанската империя, император Джаганг ще може да насочи цялото си внимание и всичките си сили към заглушаването на самотните гласове, извисили се срещу каузата на Ордена.

Алтур'Ранг ще бъде сред първите в списъка му. Това е неговият роден град. Той не би допуснал черната дамба на свободата да затъмни сляпата му вяра. Джаганг ще изпрати насреща ви най-свирепите си войници — синовете на Стария свят. Ще се постараете да ви изолира и да ви откъсне от вашите съюзници. Ще измрете до крак, синовете ви ще бъдат изтребени, жените и дъщерите ви ще послужат за награда на вандалите, наложили властта на Императорския орден.

Тълпата го слушаше като замаяна. Всички бяха вцепенени от ужас. Това не бяха дръзките и нахъсани слова, които очакваха да чуят в навечерието на битката.

— Опитваш се да ни кажеш нещо, така ли, Ричард? — покашля се Виктор.

Ричард кимна и плъзна поглед над притихналото множество от хора, втренчили очи в него.

— Да. Искам да ви кажа, че когато врагът пристигне, няма да е достатъчно само да се опълчите и да защитите себе си. Няма да успеете да спечелите тази война. Нужно е да ударите директно Императорския орден и да помогнете за неговото погубване.

— За неговото погубване ли? — недоразбра Айшак. — И по какъв начин?

— Както прекрасно знаете, животът под игото на Императорския орден носи само развала и упадък. Няма работа, няма храна, няма бъдеще... Съществува само обещанието за слава в някакъв откъснат живот — но само в замяна на безрезервната ви вяроност в този. Свещениците от Братството на ордена могат да ви предложат само и единствено мизерия, затова обявяват страданието за добродетел, а в замяна щедро ви обещаваат изобилие от облаги в следващия свят. Облаги, които няма как да пипнете и помиришете предварително, награди, които ще получите в един свят, за който никой нищо не знае — освен те, по собствените им думи. Никой от вас не би заложил дори кучето си срещу подобни празни обещания и въпреки това цели

легиони с готовност жертват живота си — единствения живот, който някога ще имат, — за да участват в тази нечестна сделка.

Джаганг тръби, че се бори в името на Създателя, в името на бъдещето на човечеството. Той иска да унищожи хората, родени с дарбата, и превръща това в благородна причина за завоевателските си апетити спрямо Новия свят. Надъхва поданиците си с речи за безнравствените и недостойни твари, които живеят на север и които, в името на Създателя, следва да бъдат смазани.

На практика всичко това има една цел — да отклони вниманието от непосилната бедност и безработица, до която водят доктрините на Императорския орден. Провалът на Стария свят, където се шири бедността и вилнее смъртта, се приписва на изменници — разбирайте хората като вас — и на уж покварените им братя, които живеят на север. Джаганг дава на обезнадежените млади мъже обект, върху който да излеят наслоената в сърцата им омраза, да потърсят възмездие за нещастния си и мизерен живот.

По този начин Джаганг успя да създаде в редиците на своята армия от Стария свят орди от ревностни фанатици. Вие лично познавате тази сган от безскрупулни млади мъже, които напуснаха Алтур'Ранг, за да се присъединят към „благородната“ кауза. Тези мъже нямат ясни цели в живота си и затова са прегърнали страстно проповедите на Ордена.

Джаганг им осигури обект, върху когото да изсипват всичките си обвинения за своите злочестини — хората, които не прегърнаха идеите на Императорския орден. Копоите на Джаганг са тренирани да убиват безнаказано и да се нахвърлят безмилостно върху хората, които държат на свободата, личната реализация и — най-омразното за враговете ни — човешкото щастие. Повечето от тези мъже са превърнати в безмозъчни марионетки.

Като ги принуждава да се бият далече от дома, Джаганг дава възможност на тези примитиви да плячкосват и грабят на воля, с надеждата, че това ще ги накара да забравят беднотията и злочестия живот, който ги чака у дома. В името на Създателя и Ордена те потъпкват всеки, който надигне глава, и заграбват нови и нови територии. Благодарение на своята многочисленост те са способни да покосят всяка вражеска армия. Те разгромяват всичко по пътя си. Мнозина не издържат на напрежението да стоят и да чакат да бъдат

врълетени от кървавите орди на Джаганг. Затова, надявайки се да получат милост, не един град и селище се предават и дават писменото си съгласие, че се присъединяват към каузата на Императорския орден.

— Значи твърдиш, че е безнадеждно да се биеш с тях? — чу се глас в мрака.

— Опитвам се да ви разкрия истинското лице на врага, пред който сме изправени — продължи Ричард. — Разберете ли същността на битката, борбата ви няма да е безсмислена.

Първо, Императорският орден още не е осъзнал пагубната сила на огромното разстояние, което откъсва войниците от техния дом. Колкото и да плячкосват и грабят, те пак се нуждаят от постоянни доставки на всичко — от брашно, за да месят хляба си, до пера, за да тъкмят стрелите си. Те са толкова многобройни, че е невъзможно да заграбят толкова храна, колкото им е нужна за изхранването. Освен това са им нужни майстори и работници, които да се грижат за оборудването на войниците, както и постоянен прилив на нови сили, за да заменят големия брой жертви, които падат във всяка битка. Не е лесно да се биеш в далечна и непозната земя. Броят на жертвите, покосени от болести, е умопомрачителен. Но тъй като постоянно прииждат попълнения, армията успява да поддържа редиците си пълни и дори да ги умножава, като превръща Императорския орден в могъща и удивителна сила. Но това, от друга страна, означава, че нарастват и нейните нужди.

Конвоите с провизии, които непрекъснато пътуват на север, са жизненоважни за усилията на Императорския орден да завладее Новия свят. На вас Новият свят може да ви се вижда далечен проблем, но като се замислите за войските, които са на няколко дни път от града ви, проблемът става ваш. След като онези зверове, които вилнеят на север, приключат с избиването на моя народ, те ще се отправят насам, за да смажат и вас. Спечели ли Императорският орден, губим всички ние. Няма значение кой къде живее. Няма да има място, където да се скрием.

Ако искате да сте живи не само утре или в деня след като победите непосредствения враг, който приближава към града ви, ако копнеете да доживеете до следващото лято, до другата и до по-другата година, ако мечтаете да създадете семейство, да се изхранвате от собствения си труд и той да ви помага да се развивате все по-нагоре и

по-нагоре, да осигурите живота на децата си, трябва да унищожите възможностите за оцеляване на Ордена.

Виктор и хората му вече проправиха пъртината, но засега те само шепнат, вместо да реват неистово. Нужни са още и още хора, които да ги подкрепят в усилията им. Вие сте длъжни да им помогнете в един организиран съкрушителен удар срещу конвоите с провизии на Ордена. Да избиеете мъжете, тръгнали да се включат във войната. Да прекършите възможностите им да продължат. Трябва да лишите Ордена от брашно, пера и попълнения. Всеки, който умре от глад в непристъпните северни планини, е войник, който Ордена няма да може да изпрати във вашия град, за да забие ножа си в корема ви. Освен това има и други начини за победа. — Ричард посочи Кара и Ничи. — Тези две жени, които сега стоят редом до мен, някога бяха срещу мен. Те бяха враждебно настроени към моите убеждения — убеждения, в които днес и вие вярвате. Но когато им помогнах да разберат, че аз се боря за живота, за ценностите в живота, те постепенно прозряха истината и се превърнаха в бойци за същата кауза.

Ричард плъзна ръка над тълпата, която се бе събрала на ливадите.

— Огледайте се. Не толкова отдавна вие бяхте врагове на Новия свят. Ала щом зърнахте сияйното пламъче на истинския живот, такъв, какъвто би трябвало да бъде, вие проявихте достатъчно разум, че да изберете живота. Днес аз стоя рамо до рамо със свои някогашни врагове, на сред вражеска територия. Ето че вече всички ние вярваме в една обща кауза — че животът трябва да се живее заради самия живот. Мнозина от нас станаха близки приятели. Сега ние с вас сме от една и съща страна на барикадата във великата борба за собствения ни живот.

Възможно е да накараме част от хората, които се борят за успеха на Императорския орден, да прозрат чудото и красотата на този живот. Ако съумеете да сторите това, хората, които искат да ви убият, ще станат с един по-малко. Ако зависеше от мен, бих искал да спечеля всички тях на страната на истината и да живея в свят, където хората съществуват в мир и разбирателство.

Разбира се, има и такива, които са изгубени навеки за истината и разума. Те ненавиждат факта, че вие избрахте да отворите сърцата си за хубавото в живота. Ако не успеете да спечелите тези последователи на Ордена на своя страна, ще трябва да ги убиеете. Помнете, че при

първа възможност те ще побързат да убият вас и да унищожат всичко, на което държите. Трябва да разпрострете битката надлъж и нашир, да не оставите нито кътче, в което да могат да се приютят онези, които сеят смърт. Да, ще се наложи да убивате безмозъчните фанатици, които сляпо следват пътя на Ордена, но по-важното е, че трябва да се опитате да изтръгнете из корен и да унищожите тези, които разпространяват доктрините на Императорския орден.

Именно те са хората, които заразяват и отравят безмозъчните и слабите. Ако не бъдат спрени, те ще продължат да създават нови и нови безмозъчни последователи, които ще преследват и убиват вас и семействата ви. Хора, чиито сърца са изпълнени с такава омраза, не познават граници. Те не биха ви позволили да съществувате, защото вашето развитие и щастие разкрива лъжовната същност на тяхното учение.

Ако искате да живеете свободни, трябва да се погрижите тези възпитаници на омразата да разберат, че не съществува сигурно място, където да се скрият, че никой цивилизован човек няма да прави компромиси с тях и че няма да имате нито миг покой, докато не избие всички тях, до последния човек, защото сте наясно, че единствената им цел е унищожаването на цивилизацията. Не бива да им позволявате да постигнат онова, което желаят.

Всички вие направихте първата смела крачка напред и скъсахте оковите. Никой от вас не е нужно да ми доказва себе си. Но тук не става въпрос за спечелването на една битка. А за вашето бъдеще, за това, как ще живеете оттук насетне — как ще живеят децата и внуците ви. Бихте се смело. Мнозина вече пожертваха живота си в името на общата ни цел — и те няма да са последни. Но победата над злото е възможна, тя е по силите ви. Вие спечелихте битка в името на нещо велико: да живеете живота си така, както смятате за добре. Дано сега не изпаднете в заблуда, че битката за този идеал е приключила.

Вие извоювахте правото си на свободен живот днес. Сега трябва да имате достатъчно сили, за да спечелите това право завинаги.

Свободата трудно се опазва и винаги може да бъде загубена. Достатъчно е малко безхаберие и леност.

Ричард вдигна ръка към статуята, която гордо се извисяваше над главите на множеството.

— Волята да запазите живота си, да бъдете свободни е духът на тази статуя, на която всички ние се възхищаваме.

— Но, Господарю Рал — оплака се някой, — тази задача не е лъжица за нашата уста. Ние сме най-обикновени хорица, не сме воини. Може би, ако ни поведете в боя, би било различно.

Ричард вдигна ръка към сърцето си.

— Когато осъзнах, че е време да приема предизвикателствата, които ми отпрати съдбата, аз бях най-обикновен горски водач. На мен също не ми се искаше да се изправам пред непобедимото зло, надвиснало над главата ми. Но една мъдра жена — жената, вдъхновила тази статуя — ми помогна да разбера, че съм длъжен да го направя. Аз не съм по-добър, нито по-силен от вас. Аз съм човек, осъзнал необходимостта да се изправи безкомпромисно срещу тиранията. Приех тази кауза, защото повече не исках да живея в страх, копнеех да заживея своя живот.

Хората в Новия свят се борят и умират ежедневно. Те също са обикновени хора като вас. Никой от тях не желае да се бие, но се налага, защото иначе със сигурност ще умрат. Тяхната днешна съдба утре ще сполети и вас. Те нямат никаква надежда за победа, ако останат сами в борбата. Когато настъпи вашият час, това ще важи и за вас. Те имат нужда от вашата помощ, от желанието ви да станете част от свободния свят и да се опълчите на онези, които искат да затулят света под сянката на една мрачна епоха.

— Но защо думите ви много напомнят на казаното от хората на Ордена — обади се един мъж от предните редици. — Нали и те ни учат, че трябва да се жертваме за висшето добро на човечеството?

Ричард се усмихна.

— Тези, които се стремят да наложат идеята за висшето добро, просто ненавиждат доброто. Това, което ме подтиква да вдигна меч срещу Императорския орден, е моят просветен личен интерес. Това, което се опитвам да ви кажа, е, че причината да се включите в борбата е само и единствено вашият личен интерес — вашият и този на вашите близки. При това да се включите в борбата така, както прецените, че ще помогнете най-добре на общата ни цел. Аз не ви принуждавам да се биете в името на някакво абстрактно висше благо, а се опитвам да ви убедя, че това е битка за собствения ви живот.

Не допускайте грешката да смятате, че е лошо да се бориш в името на собствените си интереси. Те са оцеляване. Те са същността на живота.

В името на вашия разумен личен интерес ви предлагам да се вдигнете и да се опълчите на Ордена. Едва тогава ще постигнете истинската свобода.

Днес очите на Стария свят са вперени във вас.

Тъмните силуети на хората, които едва се различаваха във все по-гъстия мрак, се простираха, докдето поглед стигаше. За него бе облекчение да види, че мнозина кимат одобрително.

Виктор също огледа множеството, после се обърна към Ричард.

— Мисля, че всичко е ясно, Господарю Рал. Ще се погрижа нещата да потръгнат.

Ричард стисна ръката на Виктор — жест, който бе посрещнат с бурни овации. Накрая, щом хората, изпълващи Площада на свободата, се разприказваха помежду си и започнаха да обсъждат възможните стратегии за посрещане на новото предизвикателство, Ричард хвана Ничи за ръката и я отведе встрани. Кара ги последва.

— Ричард, знам колко е ценно това, което направи току-що, но въпреки това тези хора имат нужда от теб, за да...

— Ничи! — прекъсна я той. — Налага се да тръгна утре рано сутринта. Кара тръгва с мен. Няма да ти казвам какво да правиш, но смятам, че няма да е зле да останеш тук и да помогнеш на тези хора. Сам по себе си сблъсъкът с войниците е достатъчно сериозно предизвикателство, а в случая с армията пътува и магьосник. Ти много по-добре от мен знаеш как да се справиш с подобно предизвикателство. Би могла да им окажеш незаменима помощ.

Тя се втренчи задълго в очите му, преди да отклони поглед към тълпата.

— Искам да остана с теб — изрече с премерен глас, който обаче въпреки всичко прозвуча като молба.

— Както казах, животът ти си е твой и нямам намерение да ти казвам какво да правиш. Също както не желая ти да определяш моето поведение и действия.

— Ти трябва да останеш и да помогнеш — рече тя. Не издържа на погледа му и сведе очи. — Но животът си е твой и трябва да постъпиш така, както смяташ за редно. В крайна сметка нали си

Търсач. — За пореден път огледа мъжете, които вече се тълпяха плътно около Виктор и крояха планове. — Тези хора едва ли са готови да възразят на онова, което им каза тази вечер. Но те ще се замислят над думите ти и вероятно по-късно, след като се изправят срещу войниците, след като влязат в първата кървава битка, ще решат, че не искат да го правят повече.

— Надявах се, че ако останеш да им помогнеш да се справят с този магьосник и с приближаващите орди, ще подсилиш думите ми с делата си и ще успееш да ги убедиш в правотата на действията им. Мнозина от тях са наясно колко добре познаваш природата на Ордена. Те ще са склонни да ти повярват, особено след като току-що си им помогнала да спасят града си и да запазят в безопасност семействата си. — Преди да продължи, Ричард я изчака да го погледне. — След това можеш да ни настигнеш.

Скръстила ръце пред гърдите си, тя го прецени с поглед.

— Искаш да кажеш, че ако помогна на тези хора да се справят с легионите на Ордена, които заплашват да затрият града им, ще ми позволиш да дойда с теб?

— Просто споделям с теб мнението си и ти казвам, че по този начин би помогнала най-много в борбата за смазване на Императорския орден. Не ти нареждам какво да правиш.

Тя пак отвърна поглед.

— Но би ти харесало да направя, каквото предлагаш и да помогна на тези хора.

— Признавам, така е — сви рамене Ричард.

— В такъв случай ще остана, както предлагаш — въздъхна нервно Ничи, — и ще им помогна да се справят със заплахата, която ще ги връхлети след няколко дни. Но ако го направя, имам предвид, ако им помогна да победят армията на Джаганг и да елиминират магьосника, тогава ще ми позволиш ли да дойда при теб?

— Вече ти казах — да.

— Съгласна съм — кимна тя накрая, макар и с неохота.

— Айшак? — подвикна Ричард и се обърна.

— Да? — приближи се мъжът.

— Трябват ми шест коня.

— Шест ли? И други хора ли ще пътуват с теб?

— Не, само двамата с Кара. Но ще ни трябват отпочинали животни, които да ни чакат на определени места по пътя, за да можем да сменяме нашите коне с тях и винаги да разполагаме със силни животни за пътуването. Трябват ни бързи коне, а не товарните, които впрягаш в каруците си. И принадлежности — додаде Ричард.

— Бързи коне... — Айшак повдигна шапката си и със същата ръка се почеса по темето. Вдигна глава. — За кога?

— Искам да тръгна, щом се развидели достатъчно.

Айшак го изгледа подозрително.

— Надявам се това частично да покрие парите, които ти дължа.

— Мислех да облекча съвестта ти по отношение на сроковете, в които да ми се издължиш.

Айшак избухна в смях.

— Ще получиш, каквото ти е нужно. Ще се погрижа да имаш и провизии за из път.

Ричард постави ръка на рамото му.

— Благодаря ти, приятелю. Много ти благодаря. Надявам се един ден да се върна и да мога да направя няколко курса за теб — ей така, в името на доброто старо време.

Думите му озариха изражението на Айшак.

— След като извоюваме свободата си веднъж завинаги?

Ричард кимна.

— Завинаги. — Хвърли поглед към звездното небе. — Би ли ни препоръчал местенце, където да хапнем и да положим глава?

Айшак посочи нагоре към хълмовете, оттатък просторните ливади, предвидени за място на неосъществения дворец. Там, където някога се намираха работилниците.

— Откакто беше тук за последно, нещата се промениха, вече имаме странноприемници. Хората идват да разгледат Площада на свободата и трябва да преспят някъде. Построих една къща ей там горе, давам стаи под наем. Такива условия не можеш да намериш почти никъде другаде в града. — Вдигна пръст. — Славя се като човек, който предлага винаги най-доброто — било то в транспортните услуги, било то като стаи за морни страници.

— Подозирам, че дългът ти към мен ще се стопи светкавично.

Айшак се усмихна и сви рамене.

— Много хора идват да разгледат тази забележителна статуя. Стаи трудно се намират, така че не са евтини.

— Не съм и очаквал друго.

— Но цената е разумна — продължи Айшак. — Срещу нея получаваш добро качество. Пък и в съседство имам конюшня, така че като намеря конете, ще ти ги докарам право там. Смятам да се заема веднага.

— Чудесно! — Ричард вдигна раницата си и я метна през рамо. — Добре поне, че не е далеч, нищо, че е скъпичко.

Айшак разпери ръце.

— А и гледката по изгрев слънце си струва цената. — Ухили се. — Но за теб, Ричард и за Господарката Кара и Господарката Ничи — безплатно.

— Не, не! — Ричард вдигна ръка, за да предотврати понататъшни спорове. — Човек трябва да получава възвръщаемост на инвестициите си. Прихвани си го от дълга. Предполагам, че с лихвата се е натрупала доста прилична сума.

— Лихва ли?

— Разбира се — отвърна Ричард, загледан към сградите в далечината. — Нали през това време си въртял парите ми. Струва ми се честно да получа някаква компенсация, задето си ги използвал. Лихвата не е малка, но сделката е честна и си струва.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ВЛЕЗЕ В СТАЯТА СИ и веднага с удоволствие забеляза легена с вода. Е, не беше баня, но все щеше да успее да се освежи преди лягане. Пусна резето на вратата, макар че се чувстваше в пълна безопасност в малката странноприемница. Кара беше в съседната стая. Ничи се настани в една стая на долния етаж, близо до входа, точно до единствената стълба към втория етаж. Отвън и отвътре на входа имаше часови, още няколко двойки патрулираха из околността. По преценка на Ричард нямаше нужда да ангажират толкова много хора, но Виктор и останалите настояха да му осигурят максимална защита, при положение че към града приближаваха вражески части. В крайна сметка, оценявайки възможността веднъж да се наспи на спокойно и сигурно място, Ричард се съгласи.

Беше толкова изморен, че едва се държеше на краката си. Краката го боляха от дългия и изтощителен преход през трудния терен. Не стига пътуването, ами накрая държа тази емоционална реч пред множеството, насъбрало се на Площада на свободата, и това изцеди и последните капки енергия от тялото му.

Свали раницата от гърба си и я остави да падне на пода край малкото легло, после отиде до къта за миене и се наплиска с вода. Не очакваше водата да му окаже толкова благотворно въздействие.

Преди да се пръснат по стаите, Ничи, Кара и Ричард хапнаха набързо агнешко задушено в малката трапезария. Джамила, жената, която въртеше странноприемницата — поредният партньор на Айшак, — бе получила изрични инструкции да се държи с гостите като с кралски особи. Кръглоликата женица предложи да им сготви каквото пожелаят. Ричард не искаше да се създава излишна суматоха, пък и като разбра, че има останало агнешко, прецени, че така няма да чакат и ще могат да си легнат по-бързо. Джамила май остана леко разочарована, задето и се отнемаше възможността да им сготви някакъв специалитет. Но в сравнение с нещата, които бяха яли през последните дни, паница агнешко задушено и пресен хляб с хрупкава

коричка, намазан обилно с масло, се стори на Ричард най-вкусния деликатес, който е ял през живота си. Ако нямаше толкова грижи на главата, сигурно би се зарадвал и повече.

Знаеше прекрасно, че Кара и Ничи се нуждаят от почивка не по-малко от него, затова настоя тримата да са в отделни стаи. Двете жени искаха да спят в неговата стая, за да са наблизко, в случай че има нужда от нещо. Той си ги представи как стоят будни край леглото му, докато той спи. Обясни им, че пиле не може да прехвъркне до втория етаж, където е стаята му, пък и около цялата сграда патрулират мъже. Макар и неохотно, двете отстъпиха, но едва след като той им обясни, че са му от далеч по-голяма полза, ако са отпочинали и в добра форма. За всички тях бе голям лукс поне веднъж да не се налага да се сменят на пост и да се наспят добре.

Виктор обеща да дойде да изпрати Ричард и Кара сутринта. Айшак се закле, че конете ще са готови в конюшната далеч преди те да са станали. И Виктор, и Айшак съжаляваха, че Ричард трябва да тръгва, но разбираха, че има сериозни основания да го направи. Не го попитаха къде отива, вероятно защото им бе неудобно да говорят за жената, в чието съществуване не вярваха. Ричард започваше да усеща как хората се отдръпват от него, когато спомене Калан.

От високия прозорец на стаята на последния етаж пред Ричард се разкриваше спираща дъха гледка към „Дух“, която се издигаше наред ливадите в полите на хълма, където бе построена странноприемницата. Намалил максимално фитила на газеничето си, Ричард виждаше съвсем ясно статуята, осветена от факли, закачени на високи метални стълбове. Спомни си колко пъти бе стоял на същия този хълм, наблюдавайки строежа на бъдещия императорски дворец. Сякаш сега се намираще в друг свят. Почувства се така, сякаш са го захвърлили в нечий друг живот, с напълно различни и непознати порядки. Понякога се питаше дали наистина не започва да се побърква.

От стаята си на долния етаж, близо до входа, Ничи вероятно не можеше да види статуята, но Кара, настанена в стаята до него, без съмнение се радваше на същата гледка. Запита се дали Морецицата се възползва от тази възможност и ако да, какво ли си мисли за статуята. Ричард не можеше да си представи как е възможно Кара да не помни какво означава тази статуя за него... и за Калан. Запита се дали Кара

също няма усещането, че живее нечий друг живот... или и тя си мисли, че Ричард започва да откача.

Умът му не го побираше — какво би могло да накара всички да забравят, че Калан изобщо някога е съществувала. Беше таил искрица надежда, че хората в Алтур'Ранг ще я помнят, че каквото и да се е случило, е имало въздействие само върху хората, оказали се в непосредствена близост до Калан по време на нейното изчезване. Тази искрица надежда вече угасна. Проблемът се задълбочаваше.

Ричард се подпря на шкафа с мивката и отметна глава назад, за момент затворил очи. Вратът и раменете му бяха схванати от дългото носене на тежката раница през гъсти гори и трудни терени. При такива изморителни пътувания дори разговорът представляваше прекомерно усилие. Усещането, че известно време няма да се налага да ходи пеша, беше чудесно, макар че затвореше ли очи, пред него се ширваше безкрайна редица от дървета. Така му се струваше, че краката му продължават да се движат.

Ричард се прозя, свали ремъка през главата си и подпря Меча на истината на стола до мивката. Съблече си ризата и я метна на кревата. Хрумна му, че моментът е подходящ да поизпере някоя дреха, но бе твърде уморен. Единственото му желание бе да се измие, да легне и да заспи.

Приближи се до прозореца, докато натриваше тялото си с насапунисана кърпа. Ако не бе монотонната песен на цикадите, нощта би била мъртвешки тиха. Не можеше да свали поглед от статуята. Във всяка гънка на мрамора виждаше Калан. Сърцето му се сви. С усилие си наложи да не мисли за ужасите, през които може би минава тя, за болката, която евентуално изпитва. От безпокойство чак му секна дъхът. За да забрави тревогите си поне за момент, извика в съзнанието си образа на усмихнатата Калан, спомни си зелените и очи, ръцете и които го прегръщат, лекия стон, който се изтръгваше от устните и, докато го целуваше.

Трябва да я намери.

Потопи кърпата във водата и я изцеди, видя как мръсната вода се стича обратно в легена, установи, че ръцете му треперят.

Трябва да я намери.

В пореден опит да отклони мислите си в друга посока спря погледа си в легена и съсредоточено разгледа лозите, с които бе

украсена периферията. Вместо в зелено растенията бяха изрисувани в синьо, вероятно, за да подхождат на сините цветни мотиви по стените и на сините завеси на цветчета, както и на декоративната кувертюра на леглото. Айшак наистина се бе постарал да създаде уют в странноприемницата си.

Водата в легена внезапно затрептя без видима причина.

Ричард застина на мястото си, ококорен.

Водата рязко се набръчка на множество равномерни вълнички, които се вдигнаха като козината по гърба на котка.

В следващия миг цялата сграда се разтърси, сякаш в нея се блъсна нещо огромно. Един от прозорците се спуска с трясък. Почти в същия момент от другия край на сградата се чу прашене на дърво.

Първата му мисъл беше, че върху сградата се е стоварило огромно дърво, но веднага си спомни, че наоколо големи дървета няма.

Почти веднага след първия удар дойде втори — още по-силен. Още по-отблизо. Сградата се разклати под напора на пращящото дърво. Той вдигна глава от страх, че отгоре му може да се стовари таванът.

Секунда по-късно върху сградата се стовари нов съкрушителен удар. Разтрошеното, скърцащо дърво нададе остър пронизителен вой, сякаш пищеше в агония от раздираща болка.

БУМ. Тряс. По-силно, по-близо.

Ричард се подпря с ръка на пода, а сградата простена под натиска на внезапната тежест. Това, което се бе стоварило в далечния край на странноприемницата, приближаваше неумолимо.

БУМ. ТРЯС. Още по-близо.

Ноцта бе огласена от пронизителните писъци на жестоко разцепено дърво. Сградата се залюля. Водата в легена заклокочи, плисна извън цветния ръб. Звучите от рушенето на стени и разцепването на греди се сливаха в неспирен мощен грохот.

Изведнъж стената вляво от него, който разделяше неговата стая от стаята на Кара, изригна насреща му. Вдигнаха се облаци прах. Шумът бе оглушителен.

През стената се промуши нещо огромно и черно, огромно колкото цялата стая, сриваше всичко по пътя си, вдигаше във въздуха парчета мазилка и отломки.

От удара вратата излетя от пантите и се стовари тежко върху прозорците.

В стаята полетяха големи парчета греди. Едно от тях повлече стола с опрения на него меч, друго се заби в стената отсреща. Ричард изгуби контакт с оръжието си. Парче дърво го уцели по крака и го събори на коляно.

Тъмнината оживя и погълна светлината, във въздуха се завихриха урагани от летящи предмети, които потънаха в един свръхестествен, призрачен ад.

Вените на Ричард запулсираха в леден ужас.

Видя как от устата му излиза облаче от студена пара, напрегна всичките си сили, за да се изправи на крака.

Към него протегна пипалата си тъмнина, зловеща като самата смърт. Той успя да си поеме дъх, който сякаш заби в дробовете му ледени иглички. Ужасът от причинената от студа болка го накара инстинктивно да притаи дъх.

Ричард знаеше, че животът и смъртта са само на миг разстояние, балансирайки от двете страни на острието на бръснач.

Събрал последни сили, той се метна през прозореца, сякаш скачаше в басейн. Тялото му обърса странично неумолимо настъпващата мастилена черна тъмнина. Плътта му изцвърча от пронизващото усещане за нещо толкова ледено, че имаше чувството, че го е прегорило.

Още във въздуха, докато летеше през прозореца в обещената нощ и се питаше как ли ще се приземи, Ричард успя да протегне ръка към перваза и в последния момент го докопа с лявата си ръка. Вкопчи се в него като в последна спасителна сламка. Инерцията на тялото му го дръпна надолу с такава сила, че той се блъсна мощно във фасадата и остана без дъх. Остана да виси на една ръка, замаян от удара, жаден за глътка въздух.

Влажният нощен въздух, който го блъсна веднага след удара в стената, за да замени леденото дихание, погълнало стаята в мига, когато той скочи, сякаш се опитваше да го удуши и премаже. С крайчеца на окото си видя статуята, осветена от трептящите факли. Отметнала глава назад, стиснала ръце в юмруци покрай тялото и извила гръб на дъга, фигурата се опълчваше гордо на невидимата сила, която се опитваше да я покори. Тази гледка, мисълта за Калан

помогнаха на Ричард в последния миг да си поеме тъй нужния му дъх. Закашля се, задъхан, краката му риташа във въздуха в опит да намерят опора. Уви, напразно. Погледна надолу и установи, че земята е отчайващо далеч.

Имаше чувството, че рамото му всеки момент ще излезе от ябълката. Но продължаваше да виси и не смееше да се пусне. Опасяваше се, че при падане от толкова високо може да си счупи крак — най-малкото.

От прозореца над него се разнесе толкова пронизителен писък, че всички косъмчета по тялото му настръхнаха, а нервите му бяха прободени от неистова болка. Звукът бе толкова злокобен, толкова отровен и страховит, че Ричард беше убеден, че воалът на отвъдния свят се е раздрал и Пазителят на мъртвите е излязъл сред живите.

Дивашкият вой, долетял от стаята горе, се изви в агонизиращ писък. Бе звук, обозначаващ раждането на неподправена и неописуема омраза.

Ричард погледна нагоре и за малко да се пусне. По-добре да падне и да се размаже на земята, рече си, вместо до него да се доближи съществуването, което в същия този миг се измъкваше през прозореца.

През счупеното стъкло пропълзя безформено, пихтиесто тъмно петно, сякаш неуловимият дъх на абсолютното зло.

Макар да нямаше нито форма, нито вид, на Ричард някак си му стана пределно ясно, че си има работа с нещо извън рамките на обичайното зло. Това бе бич, страшен като самата смърт.

Щом черната сянка изпълзя през прозореца в нощта, изведнъж започна да се разпада на хиляди пърхащи фигурки, които се стрелкаха във всички посоки, студеният мрак се разложи, стопи се в нощта, разтвори се в сърцето на най-черните сенки.

Ричард продължаваше да виси на една ръка, задъхан, без да може да помръдне, облещен в очакване нещото да се съедини внезапно пред погледа му и да го разкъса на парчета.

Над хълма надвисна напрегната тишина. В нощта явно бе нахлула сянката на смъртта. Цикадите, които бяха замлъкнали за миг, запяха отново. Пронизителната им песен се издигна като вълна и се понесе през ширналите се поляни към мраморната статуя.

— Господарю Рал! — извика някой отдолу? — Дръж се!

Мъжът, който носеше шапка с малка периферия, подобна на Айшаковата, заобиколи сградата и се спусна към вратата. Ричард не се надяваше да удържи, висейки на една ръка, докато дойде помощ. Стенеше от болка, но някак си успя да се извърти и да докопа перваза и с другата си ръка, докато краката му се полюшваха над отчайващо далечната земя. С облекчение установи, че щом успя да включи и другата си ръка, болката се поуспокои.

Успя да се набере достатъчно, за да надникне през прозореца, когато видя в стаята му да нахълтват хора. Газената лампа я нямаше, сигурно беше затрупана от руините, така че вътре цареше почти пълен мрак. Мъжете се запрепъваха сред отломките, засипващи пода, под обувките им скърцаше натрошен хоросан от стените, пращяха парчета от изпочупените мебели. Чифт мощни ръце го стиснаха под мишниците, други две го хванаха за колана и го издърпаха през перваза. Трудно дойде на себе си в тъмната стая.

— Видяхте ли го? — попита той, още преди да е успял да нормализира дишането си. — Видяхте ли нещото, дето излезе през прозореца?

Някои от мъжете, задавени от неразнеслия се прах се разкашляха, други успяха да отговорят, че не са видели нищо.

— Чухме шума, грохота, чупенето на прозорците — надвиха останалите нечий глас. — Имах чувството, че цялата сграда се разпада.

Някой донесе свещ и запали газената лампа. Оранжевото пламъче разкри потресаваща гледка. Появи се втори газеник, после още един, запалиха ги. Сред облаците прах стаята представляваше тъжна гледка. Леглото бе прекатурено, легенът от мивката стърчеше от противоположната стена, на пода имаше камара от руини.

На мъждукащата светлина Ричард успя да различи и огромната кръгла нацърбена дупка във вътрешната стена. Посоката, в която бяха изместени пречупените греди, показваше ясно откъде е дошъл ударът. Не че го изненада. Все пак не очакваше да види толкова огромна дупка — заемаше почти цялото разстояние от тавана до пода. Съставките на доскорошната стена се валяха по пода. По сцепените надлъжно греди бе полепнал хоросан и парчета тухли. Ричард не можеше да разбере как същество, което оставя такава огромна дупка в стената, се е измъкнало през прозореца.

Забеляза меча си и го измъкна изпод купчина натрошени дъски. Подпря го на перваза, за да му е подръка, в случай на нужда, макар да не беше сигурен, че ще му е от полза при противник, който събаря цяла стена, след което се разтваря в нощта.

Мъжете продължаваха да кашлят от гъстия прахоляк, който задръстваше въздуха. На светлината на газените лампи се виждаше, че всички са покрити с бял прах, който им придаваше вид на материализирани се призраци. Забеляза, че и той не прави изключение. Единствената разлика беше, че освен другото той бе получил множество порезни рани, които кървяха. На фона на белия прах кръвта изглеждаше още по-зловещо. Надве-натри поизбърса белия прах от лицето, косата и ръцете си.

Загрижен дали още някой не е пострадал или заровен под отломките, Ричард взе едната газена лампа и се покатери на купчината. Вдигна светлината и се взря в тъмнината отатък дупката. Гледката бе потресаваща, макар и не неочаквана, понеже той бе чул и усетил всички грохотни удари.

Във всичките успоредни стени, чак до края на сградата, зееше по една такава огромна кръгла дупка. През последната, която пробиваше външната стена, се виждаха звездите.

Прекачи внимателно през руините и назъбените парчета дъски. Единият му крак затъна между отломките и той едва успя да го издърпа навън. С изключение на неконтролируемото кашляне, мъжете бяха притихнали, докато оглеждаха слисани щетите, нанесени от непознатата и невиджана сила, внезапно погинала в нощта.

Изведнъж през гъстата пелена от прах Ричард забеляза Кара, застанала по средата на стаята, с гръб към него, забила поглед в дупката и провиждащите се отатък звезди. Краката и бяха разтворени в защитна бойна поза. Дясната и ръка стискаше здраво Агнела.

Ничи влетя в стаята на Ричард през счупената врата, над отворената и длан блуждаеше огънче.

— Ричард! Добре ли си?

Покачен на камарата отломки, той потърка лявото си рамо и раздвижи ръка.

— Май да.

Ничи изруга ядосано и пристъпи напред.

— Някой да има представа какво става? — попита един от мъжете.

— Не съвсем — отвърна Ричард. — Има ли ранени?

Мъжете се огледаха един друг. Тук-там се чува гласове, че всички са добре и че никой не липсва. Един мъж обясни, че в другите стаи на етажа не е имало гости.

— Кара? — извика Ричард и надзърна в дупката. — Кара? Добре ли си?

Тя нито отвърна, нито помръдна. Стоеше в същата поза, неподвижна като статуя.

С нарастващо притеснение Ричард взе останалата част от пътя през развалините за нула време. Подпирайки се на тавана, за да запази равновесие върху нестабилната камара, той прекрачи през дупката и влезе в стаята на Кара. Общо взето, положението беше същото като в неговата. Имаше дупки и в двете стени, не само в едната, но ударната вълна бе отнесла отломките от втората дупка в стаята на Ричард. Прозорците и тук бяха с изпочупени стъкла, но вратата, макар и разнебитена, все още се крепеше на пантите.

Кара стоеше точно на мислената линия между двете дупки, но като че бе отблъсната по-близо до тази към стаята на Ричард. Около нея цареше пълна разруха. Явно кожената и униформа я бе спасила от порязване с летящи отломки.

— Кара? — повика я за пореден път Ричард, докато си проправяше път към нея.

Тя стоеше неподвижна наред тъмната стая и продължаваше да се вира в нощта навън. Ничи последва Ричард през дупката и след минутка стоеше до него в съседната стая.

— Кара? — опита и Ничи и поднесе дланта си с огънчето към лицето на Морещицата.

Ричард вдигна лампата. Очите на Кара бяха широко облепени, втречени, но сякаш незрящи. Сложат прах на лицето и бе прорязан от ивички сълзи. Продължаваше да стои във все същата бойна поза, но сега, вече приближил, Ричард забеляза, че тялото и трепери.

Стисна я за ръката, но побърза да отскочи назад.

Беше леденостудена.

— Кара? Чуваш ли ни? — докосна я Ничи по рамото и също като Ричард отскочи удивена назад.

Кара не реагира. Сякаш буквално бе замръзнала на място. Ничи доближи огънчето до лицето на Морещицата. Кожата и изглеждаше бледосиня, но тъй като цялата бе покрита с дебел слой бял прах, не можеха да са сигурни, че наистина е така.

Ричард я прегърна през кръста. Испита усещането, че прегръща ледена статуя. Инстинктивното му желание бе да се отдръпне, но той не си позволи да го направи. Рамото доста го болеше и прецени, че няма да може да я вдигне сам.

Погледна назад към дупката, около която се бяха подредили изпълнени с очакване лица.

— Може ли някой да ми помогне да я вдигнем?

В стаята на Кара нахлу цяла група мъже, при което се вдигна още повече прах. Тъй като другите носеха лампи, Ничи остави огънчето върху дланта и да изгасне и пристъпи към Морещицата. Мъжете мълчаливо наблюдаваха движенията на чародейката.

Сбърчила съсредоточено чело, тя притисна длани в слепоочията на Кара.

В следващия миг отскочи назад с вик. Ричард протегна свободната си ръка и успя да я хване за лакътя и да не и позволи да се просне по гръб върху купчината отломки.

— Добри духове — прошепна Ничи, докато напрегнато се опитваше да си поеме дъх след внезапната болка.

— Какво? — попита Ричард. — Какво има?

Чародейката вдигна ръце към сърцето си, явно все още не можеше да нормализира дишането си след преживения шок.

— На ръба е.

Ричард направи знак към вратата.

— Да я изнесем оттук.

— В моята стая! — заповяда Ничи.

Без повече колебания Ричард грабна Кара. За щастие останалите мъже бяха наблизко, за да му помогнат, когато го видяха да се сепва от болка.

— Скъпи Създателю! — възкликна един от тях, след като вдигна крака и. — Студена е като сърцето на Пазителя.

Щом я вдигнаха, краката и ръцете на Кара се залюляха, но не се отпуснаха като на човек в безсъзнание. Групичката се запрепъва през развалините. Един от носачите отвори паянтовата врата с шут. Свалиха

я по тясното стълбище с краката напред. Ричард я държеше под мишниците.

Ничи им показа стаята си и ги насочи към леглото. Успя да дръпне завивките, преди внимателно да положат вкочаненото и тяло върху чаршафа. Веднага след това я покри с одеялата.

Сините очи на Кара бяха все така облещени, втренчени сякаш някъде в далечината, в неизвестността. От време на време от угълчето на окото и преливаше сълза, която бавно поемаше надолу през бузата. Брадичката, раменете и ръцете и трепереха.

Ричард насила разтвори пръстите и и я накара да пусне Агнела, който продължаваше да стиска. В погледа и нищо не се промени. Той изтърпя стоически смазващата болка, извираща от Агиела, докато успее да го издърпа от ръката и и да го отпусне на верижката, висеща от китката и.

— Бихте ли изчакали навън? — помоли Ничи тихо. — Трябва ми малко време, за да преценя какво може да се направи.

Мъжете се изнизаха бавно, като обясниха, че ще се върнат към обиколките си, неколцина останаха на пост пред вратата, в случай че има нужда от помощ.

— Ако онова се върне — заръча им Ричард, — не се опитвайте да го спрете. Извикайте ме.

Един от мъжете го изгледа в почуда.

— Кое „онова“, Господарю Рал? Какво точно търсим?

— Не знам точно. Успях да видя огромна сянка, която влетя през стената и изчезна през прозореца.

Онзи погледна нагоре.

— Щом е пробило дупка с такива размери в стената, как е успяло да се измъкне през прозореца?

— Не знам — призна Ричард. — Предполагам, че не съм го видял добре.

Мъжът пак хвърли поглед нагоре, сякаш, за да си представи случилото се.

— Ще си държим очите отворени на четири. Имаш думата ни.

Изведнъж Ричард се сети, че е оставил меча си горе в стаята. Липсата на оръжието внасяше неспокойствие в душата му. Хем му се щеше да отиде да си го вземе, хем не му се искаше да оставя Кара.

След като и последният от мъжете излезе от стаята, Ничи приседна на леглото и допря с ръка челото на Морещицата. Ричард коленичи до тях.

— Как мислиш? Какво и е?

— Представа нямам. — Ръката и остана на челото на Кара.

— Но можеш да направиш нещо за нея, нали?

— Не мога да обещаая, че ще и помогна — отвърна тя след доста дълга пауза. — Но ти гарантирам, че каквото зависи от мен, ще го сторя.

Ричард стисна Кара за ледената, трепереща ръка.

— Дали е редно да и затворим очите? Изобщо не е мигнала.

— Може би не е лоша идея — кимна Ничи. — Мисля, че сълзите и са от дразненето на прахоляка.

Ничи внимателно затвори очите на Кара едно по едно. На Ричард някак си му олекна да види, че Кара вече не се взира в нищото.

После Ничи пак отпусна ръката си върху челото на Морещицата, а другата си длан долепи до сърцето и. Докато чародейката бавно опипваше китката, глезена и тила на Кара, Ричард отиде до мивката и намокри една кърпа. Внимателно изми лицето на Кара и изчисти криво-ляво косата и в която освен прахоляка се бяха заплели и парченца хоросан. През влажната кърпа се усещаше ледената студенина на кожата и.

При положение, че навън бе толкова горещо и влажно, Ричард не разбираше как е възможно тя да е толкова студена. Но после си спомни, че когато черното нещо връхлетя в стаята му, въздухът изведнъж стана леденостуден. Спомни си и болезнено смразяващото усещане, което изпита, докосвайки се до него, докато се прехвърляше през прозореца.

— Никаква представа ли нямаш какво и е? — попита той.

Ничи разсеяно поклати глава, докато вниманието и бе съсредоточено върху допира на дланите и до слепоочията на Морещицата.

— А да имаш предположения какво беше това нещо, дето връхлетя в сградата и събори стените?

— Моля? — Ничи се обърна и го погледна.

— Попитах дали имаш някакви предположения какво може да е причинило подобни разрушения — какво събори стените?

Въпросите му явно я изнервяха.

— Ричард, моля те, изчакай отвън.

— Но искам да съм тук, при нея.

Ничи нежно го хвана за китката и я дръпна от ръката на Морещицата.

— Пречиш ми. Моля те, Ричард, остави ме сама. По-лесно ще ми бъде, ако не надничаш през рамото ми.

— Ако това ще и помогне — примири се той, съкрушен от идеята, че пречи.

— Да, уверявам те — отвърна тя и се обърна към пострадалата.

Той остана така още миг. Ничи вече бе потънала в работата си и внимателно плъзгаше ръка под гърба на Кара.

— Върви — напомни му след малко.

— Онова нещо, дето връхлетя в стаите ни, беше студено.

Ничи го погледна през рамо.

— Студено ли?

— Беше толкова студено, че видях дъха си — кимна той. — Самата близост до него беше болезнена.

Ничи се замисли за момент върху думите му, после се съсредоточи върху Кара.

— Благодаря за информацията. Когато мога, ще изляза и ще те информирам как вървят нещата. Обещавам ти.

Ричард се почувства безпомощен. Поспря се на прага, загледан в едва доловимото движение на гръдния кош на Кара. Газената лампа озари дългата руса коса на Ничи, която се разля по раменете на чародейката, съсредоточена в усилията си да разбере какво се е случило с Морещицата.

Ричард имаше ужасното чувство, че знае какво се е случило с Кара. Опасяваше се, че може би е докосната от самата смърт.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

СЛЕД КАТО ИЗМЪКНА РАНИЦАТА СИ изпод развалините, Ричард се поизтупа и облече ризата си. После препаса и меча си.

Нямаше представа какво бе минало като ураган през къщата, но беше почти сигурен, че е търсило него. Не знаеше дали мечът може да му помогне срещу този противник, но поне така се чувстваше по-сигурен.

Бе тиха и топла нощ. Един от мъжете го забеляза на прага и се приближи.

— Как е Господарката Кара?

— Все още не знаем. Жива е — поне това е обнадеждаващо.

Онзи кимна.

Ричард разпозна шапката му.

— Ти ме видя да вися през прозореца, нали?

Успя ли да видиш онова, дето ни нападна?

Боя се, че не. Чух врява, погледнах нагоре и те видях да висиш на една ръка. Рекох си, че може да паднеш. Това е всичко — друго не видях.

— Никакъв тъмен силует, който да излита през прозореца?

Мъжът хвана ръцете си зад гърба и се замисли за момент.

— Не... но като се замисля, ми се струва, че мярнах някаква сянка. Най-много да съм видял това — нещо като сянка. Бързах да се кача навреме, за да не паднеш.

След като му благодари, Ричард се отдалечи и тръгна напосоки. Чувстваше се някак замаян, мислите му бяха тежки и мрачни като влажната и топла нощ. Сякаш всичко, което познаваше и обичаше, бе започнало да се разпада. Почувства се безсилен.

Тъмната влага забулваше звездите, луната още не беше изгряла, но сиянието над града осветяваше достатъчно, за да вижда пред краката си и да си проправя безпроблемно път надолу по хълма. Не можеше да помогне на Кара и се чувстваше безполезен. Тя му бе

помагала толкова пъти. Този път се бе изправила срещу нещо, с което не и бе по силите да се справи.

Точно преди пътеката да тръгне по-рязко надолу, Ричард се спря, за да погледа извисяващата се в далечината статуя „Дух“. Виктор сам бе изработил стойките за поставяне на факлите. Калан, пленена от работата му, бе прекарала почти цял ден в задушната работилница на ковача, за да го гледа как кове нажеженото желязо. Този ден Виктор не се намръщи нито веднъж, наблюдава с усмивка искрения и интерес и с удоволствие и демонстрира как обработва метала, за да постигне желанието ефект.

Ричард не бе забравил и благоговението на Калан, която бе дълбоко впечатлена от процеса на превръщане на малката дървена фигурка във величествена мраморна статуя. Когато в крайна сметка гладката фигурка от орехово дърво се върна обратно при нея, тя я притисна към гърдите си като нещо близко и мило. Ричард видя как пръстите и се плъзгат с любов по литналите одежди. Спомни си и искрицата, блеснала в зелените и очи, когато потърсиха неговите.

Фактът, че никой не му вярваше за Калан, го натъжаваше изключително много и го караше да се чувства самотен и изоставен. Никога преди не бе изпадал в подобна ситуация, никога не му се бе случвало хора, които го обичаха искрено, да си мислят, че си въобразява нещата, които говори. Беше плашещо, безнадеждно чувство да вижда как другите си мислят, че е изгубил връзка с действителността.

По всичко това, колкото и да бе плашещо, изобщо не можеше да се сравнява с тревогата му за Калан и за това какво ли я е сполетяло.

Не знаеше къде да я търси. Единственото, в което бе убеден, беше, че трябва да и помогне. Не знаеше дали може да направи нещо на практика, но със сигурност възнамеряваше да направи всичко по силите си, всичко необходимо, за да и осигури помощта, от която тя се нуждаеше.

След известно време се върна обратно в странноприемницата. Завари Джамила на долната площадка пред стълбището да бърше прах и да изхвърля парчета мазилка.

— Трябва да платите за всичко това — посрещна го тя.

— Моля? — не я разбра той.

Без да сваля ръка от дръжката на метлата, тя посочи стълбите.

— За щетите. Видях какво е горе. Трябва да платите ремонта.

— Но аз не съм го направил — отвърна Ричард.

— Но стана по ваша вина.

— По моя вина ли? Бях си в стаята. Не съм счупил нищо и не знам кой го е направил.

— Вие и жената бяхте единствените посетители на горния етаж. Когато се настанихте, стаите си бяха в изряден вид. Сега горе цари пълен хаос. Ще струва цяло състояние да ги ремонтирам. Не съм ги разрушила аз — аз ли да плащам? Вие сте виновен за щетите, така че вие трябва да платите — включително и за загубите, които ще понесем, докато не можем да приемаме гости.

Тази жена направо му поиска пари, без изобщо да се поинтересува за състоянието на Кара, без да изрази нито капка съчувствие за това, че гостенката и е пострадала.

— Ще напомня на Айшак да си приспадне нужната сума от парите, които ми дължи — стрелна я с поглед Ричард. — А сега моля да ме извините.

Той я отстрани от пътя си с опакото на ръката си и влезе в тъмното фоайе. Тя изпуктя и се върна към работата си. Понеже не знаеше къде другаде да отиде, той закрачи бавно из коридора. Джамила най-сетне приключи с разчистването на отломките, паднали на първия етаж, и изчезна нанякъде. Той продължи да снове напред-назад. Накрая седна срещу вратата на стаята, където бяха Ничи и Кара, и опря гръб в стената. Не знаеше какво да прави, не знаеше къде да отиде. Искаше да види Кара.

Приближи колене до тялото си и ги обгърна с ръце. Опря брадичката си отгоре и се замисли над думите на Джамила.

В известен смисъл жената беше права. Онова същество търсеше него. Ако той не беше тук, това нямаше да се случи. Ако някой друг бе ранен или убит, вината щеше да е на Ричард, защото той бе привлякъл злото върху странноприемницата. Ако не беше той, Кара нямаше да пострада.

Напомни си, че трябва да търси вината у виновните. Тоест у Джаганг и неговите последователи. Именно Джаганг бе поръчал създаването на звяра, който преследваше Ричард. Кара просто се бе оказала на пътя му. Тя се бе опитала да защити Господаря Рал от творението на Джаганг и на Сестрите на мрака.

Докато мислите му го отнесоха към другарите на Виктор, които загинаха в гората, повалени вероятно от същия звяр, Ричард не можа да избяга от тежкото чувство за ужасяваща вина.

И все пак съществото, нахлуло в странноприемницата, не му направи нищо. Ричард изобщо не се съмняваше, че ще пострада, но в следващия момент онова просто изчезна, преди да довърши пъкленото си дело. Нямахме никаква представа защо е преследван. Нито защо онова мина през стените по такъв брутален начин. В крайна сметка, след като успя да излезе през прозореца, защо просто не влезе оттам? Това същество, каквото и да беше, имаше една цел и тя бе стаята на Ричард. Ако бе нахлуло през прозореца, вероятно щеше да го убие, преди той да е разбрал какво става. Онова другото, което изби хората на Виктор, се бе държало по съвсем различен начин. Кара не бе разкъсана на парчета, макар да бе очевидно, че е пострадала сериозно. Започваше да се пита дали наистина става въпрос за едно и също същество. Ами ако Джаганг е създал повече от един звяр, повече от едно оръжие, с което да преследва Ричард? Ако Сестрите на мрака се пуснали по следите му цяла армия от подобни създания? Главата му сякаш щеше да се пръсне от всички тези въпроси, на които не можеше да намери отговор.

Ничи го стисна за рамото и той скочи като опарен. Осъзна, че е заспал.

— Какво става? — попита веднага, разтърквайки очи. — Колко е часът? Откога...?

— Минаха няколко часа — отвърна тя с тих и уморен глас. — Полунощ е.

— Значи Кара е добре, нали? — скочи той и я погледна с надежда. — Излекувала си я?

Ничи остана втрещена в него сякаш цяла вечност. Докато се взираше в очите и през целия този безкраен момент, Ричард усети как сърцето се качва в гърлото му и го задавя.

— Ричард — рече накрая тя с толкова тих и изпълнен със съчувствие глас, че той забрави да диша. — Кара няма да се справи.

Той примигна насреща и, съсредоточи се, за да е сигурен, че разбира онова, което се опитва да му каже Ничи.

— Не разбирам — прокашля се след малко. — Какво искаш да кажеш?

Тя нежно отпусна ръка върху неговата.

— По-добре ела да я видиш, докато е все още с нас.

— Какви ги говориш? — сграбчи я той за раменете.

— Ричард... — Погледът и потъна в пода. — Кара няма да се справи. Тя умира. Няма да изкара нощта.

Ричард понечи да се дръпне от чародейката, но се блъсна в стената.

— Но защо? Какво и е?

— Не знам точно. Докоснало я е нещо, което..., което е вкарало смъртта в тялото и. Не знам как да го обясня, понеже не знам от какво точно умира тя. Знаем само, че това нещо е елиминирало всичките защиты на тялото и и миг след миг тя се отдалечава от нас.

— Но Кара е силна. Тя ще се бори. Ще го пребори.

Ничи поклати глава.

— Не, Ричард, няма да успее. Не искам да ти давам лъжливи надежди. Тя умира. Дори мисля, че би предпочела да умре.

Ричард отлепи гръб от стената.

— Моля? Но това е лудост. Тя няма причина да иска да умре.

— Няма как да знаеш това, Ричард. Нямах представа какво преживява в момента. Не знаеш нейните основания. Може би страданията, на които е подложена, са прекалено ужасни дори за нея. Може би не може да издържи на болката и единствената и мисъл е да престане да я боли.

— Ако не заради себе си, Кара би направила всичко, за да оживее, за да може да защитава мен.

— Сигурно е така, Ричард. — Ничи облиза устните си и го стисна за ръката.

Точно сега нямаше нужда да му угаждат. Погледна вратата, после пак се взря в очите на Ничи.

— Ти можеш да я спасиш, Ничи. Ти разбираш от тези неща.

— Виж, по-добре влез да я видиш, преди да...

— Трябва да направиш нещо. Длъжна си.

Ничи скръсти ръце пред гърдите си. Отвърна поглед, очите и бяха препълнени със сълзи.

— Кълна ти се, Ричард, че опитах всичко, за което се сетих. Нищо не помогна. Смъртта вече е обладала духа и и вече не мога да стигна толкова надалеч. Вярно, диша, но едва-едва. Сърцето и е слабо

и гасне. Цялото и тяло започва да отказва и тя бавно се отдалечава от нас. Дори не съм сигурна, че е още жива — поне в смисъла, в който сме свикнали да виждаме хората живи. С живота продължава да я свързва една тънка нишка, която няма да издържи още дълго.

— Но не може... — Той не можеше да намери думи, с които да изрази ужасното тегло на скръбта, надвиснало над душата му.

— Моля те, Ричард — прошепна Ничи, — влез да я видиш, преди да си е отишла. Каж и каквото имаш да и казваш, докато все още имаш тази възможност. Не го ли направиш, няма да си го простиш цял живот.

Ричард се остави тя да го въведе в стаята. Не можеше да повярва, че това се случва наистина. Просто не беше възможно. Та това е Кара. Кара е като слънцето. Не може да умре. Тя е... тя му е приятел. Не може да умре.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

ДВЕТЕ МЪЖДУКАЦИ ГАЗЕНИ ЛАМПИ не се справяха добре с осветяването на тъмната стая. По-малката бе оставена на маса в ъгъла, сякаш свита от страх пред присъствието на смъртта. Другата стоеше на нощната масичка до чаша вода и влажна кърпа и полагаше всички усилия да отблъсква насъбралите се сенки. Тялото на Кара бе покрито с брокатена завивка с красиви златни кантове, най-отгоре белееха раменете и, едно от ъгълчетата бе провиснало от леглото и опираше в пода.

Кара не приличаше на себе си. Имаше вид на труп. Дори на златистата светлина на лампата лицето и изглеждаше бледо. Не изглеждаше да диша.

Самият Ричард едва си поемаше дъх. Коленете му трепереха. Буцата в гърлото му го давеше. Щеше му се да се хвърли отгоре и и да я моли да се събуди.

Ничи се приближи и нежно я погали по лицето. Пръстите и бавно се плъзнаха към шията на Морецицата. Ричард забеляза, че ужасното треперене на Кара най-сетне беше секнало. Но това като че ли не бе добра новина.

— Да не би... тя да...

Ничи го изгледа през рамо.

— Все още диша, но вече май по-бавно.

Ричард прокара езика си по горната устна, за да може да оформи думи.

— Знаеш ли, Кара обича един мъж.

— Така ли? Сериозно?

— Хората обикновено смятат, че Морециците не са способни да обичат, но не е вярно. Кара обича един войник.

Генерал Мейферт. Бенджамин също изпитва чувства към нея.

— Познаваш ли го?

— Да. Добър човек е. — Ричард се втренчи в русата плитка, спусната над рамото на Кара и над брокатената завивка. — Не съм го

виждал от години. Той се бие с Д'Харанската армия.

Ничи го изгледа скептично.

— Кара ти е доверила, че изпитва чувства към този мъж?

Ричард поклати глава и се втрени в познатото лице на Кара. Красивите и черти сега бяха хлътнали и бледи, сякаш се бе превърнала в призрак на предишното си аз.

— Не. Калан ми каза. Двете доста се сближиха през годината, която прекараха с Д'Харанската армия, докато ти ме държа в плен в Алтур'Ранг.

Ничи си намери някаква работа по завивките на Морецицата. Щом Ричард пристъпи към леглото, Ничи дискретно се отдръпна до стола при масата. Ричард имаше чувството, че е напуснал собственото си тяло, че наблюдава някъде отгоре. Видя се как се отпуска на коляно, после взе студената ръка на Кара и я притисна до бузата си.

— Добри духове, не и причинявайте това — прошепна. — Моля ви! — додаде, задавен от сълзи. — Не я вземайте при вас!

Погледна към Ничи.

— Тя искаше да умре като Морецица, в борба за каузата ни, а не в леглото.

Ничи се усмихна едва-едва.

— Желанието и се изпълни.

Думите, от които излизаше, че Кара вече е мъртва, го блъснаха като удар. Не може да допусне това да се случи. Просто не може. Първо изчезването на Калан, сега и това. Не, няма да го допусне.

Притисна ръката си върху леденото лице на Кара. Все едно докосваше мъртвец. Преглътна сълзите си.

— Ти си чародейка, Ничи. Спаси живота ми, когато стоях на прага на смъртта. Никой друг на този свят не би бил способен да намери решение. Никой освен теб не би могъл да ме спаси. Нищо ли не можеш да направиш, за да спасиш Кара?

Ничи се плъзна от стола и коленичи до него. Взе ръката му и я притисна до устните си. Той усети сълзата и по ръката си, която тя нежно държеше до себе си сякаш бе смирен поданик, молец своя властелин за прошка.

— Ужасно съжалявам, Ричард, повярвай, но наистина не мога да сторя нищо. Надявам се знаеш, че бих направила всичко, за да я спася. Но просто няма надежда. Извън възможностите ми е. За всеки от нас

идва момент, в който животът приключва. Нейното време дойде и аз не мога да променя това.

Ричард примигна, за да проясни погледа си, замъглен от сълзите. В стаята, осветена от двете мъждиви газеничета, цареше полумрак. Леглото, на което лежеше Кара, сякаш се издигна и се понесе в светлия обръч, отвсякъде притиснато от гъстия мрак.

Ричард кимна.

— Би ли ме оставила насаме с нея, Ничи? Искам да съм сам с нея, когато дойде моментът тя да... Не го приемай лично. Просто мисля, че е редно да остана насаме с нея.

— Разбирам, Ричард. — Пръстите и погалиха гърба му, тя се надигна и сякаш не и се искаше да прекъсне този контакт с живите, плъзна ръка по гърба му и едва тогава се отдалечи. — Ще съм наблизо, ако имаш нужда от мен.

Затвори тихо вратата след себе си и стаята потъна в тишина. Макар че тежките завеси бяха спуснати, Ричард чуваше неспирния хор на цикадите отвън.

Повече не можеше да сдържа сълзите си. Положи глава върху корема на Кара и зариди, стиснал безжизнената и ръка.

— Толкова съжалявам, Кара. Вината е изцяло моя. Онова нещо преследваше мен, не теб. Съжалявам. Моля те, Кара, не ме изоставяй. Толкова се нуждаю от теб.

Кара бе единственият човек, който го следваше, понеже вярваше в него. Може да се бе съгласила с Ничи, че Ричард си е измислил Калан, но въпреки това продължаваше да вярва в него. При нея това не бе противоречие. Все повече и повече напоследък нейната вяра в него бе единственото, което го запазваше едно цяло и задържаше вниманието му върху предстоящите задачи. Беше преживявал ужасни моменти, когато самият той не бе сигурен дали да си вярва. Не беше лесно да се изправиш срещу целия свят, ако всички останали смятат, че живееш във въображението си. Беше изключително трудно да постъпва така, както смята за правилно, при положение че почти никой друг не му вярва. Но Кара му вярваше, дори да не бе убедена в съществуването на Калан. Имаше нещо уникално в това чувство; нещо, което не можеше да се сравни дори с уважението на Ничи или Виктор към него.

Пое лицето и в двете си ръце и я целуна по челото.

Надяваше се поне да не я боли. Надяваше се да се раздели спокойно с живота си, който бе всичко друго, но не и спокоен.

Тя бе толкова бледа, дишането и се долавяше съвсем слабо.

Плътта и бе ледена като смъртта.

Не искаше да я остави толкова студена, затова отметна завивките и я взе в прегръдката си с надеждата, че топлината му ще и се отрази добре.

— Вземи топлината на моето тяло — прошепна в ухото и. — Вземи колкото ти е нужно. Моля те, Кара, вземи от моята топлина.

Легнал до нея, Ричард изпадна в мъглата на истинска агония. Знаеше какво е преживяла тази жена и колко е страдала. Познаваше живота и. Знаеше колко са я наранявали. Той самият бе преживял частица от страданията, причинени и от баща му — Мрачния Рал. Бе споделил част от същата болка и безнадеждност. Може би повече от всеки друг той бе способен да и съчувства. Знаеше, че тя познава отблизо света на болката и лудостта. Беше се убедил от личен опит. И сега неистово му се искаше да я издърпа от тъмното и страшно място, където бе попаднала.

— Поеми топлината ми, Кара. Тук съм, за да ти помогна.

Той отвори себе си за нея, разкри и нуждата си, изложи себе си на нейната нужда.

Притисна я здраво в прегръдката си и заридна на рамото и. Испита смътното усещане, че ако не я стиска достатъчно здраво, тя ще му се изплъзне.

Докато я прегръщаше, усещаше, че е все още жива и не искаше да изгуби това усещане. Толкова се бе надявал Ничи да успее да направи нещо. Ако имаше човек, заслужаващ да бъде излекуван, то това бе Кара. В този момент повече от всичко на света той копнееше да я види излекувана.

Ричард отвори себе си, самата си душа и се посвети на тази мисъл.

Отдаде се на съчувствието си към тази жена, която му бе дала толкова много. Неведнъж бе рискувала живота си, за да изпълни заповедите му. А няколко пъти бе изложила живота си на риск, като бе решила да не спази негова заповед. Беше го следвала навсякъде по света. Безброй пъти бе поставяла себе си между опасността и живота на Ричард и Калан. Кара заслужаваше да живее, заслужаваше всичките

блага на живота. Той не искаше нищо друго, освен да я види отново жизнена. Отдаде цялото си същество на този копнеж. Раздаде се напълно в това свое неистово желание да задържи Кара сред живите.

Повлечен от отчаяното желание, съзнателно подири живота вътре в нея и плавно затъна дълбоко във вихъра на агонията и. С бързината на тази своя мисъл установи, че съзнанието му се е съчетало с нейното, влязло е в агонизиращата и болка. Притисна я още поздравно в прегръдката си и се отдаде без задръжки на отчаянието и страданието си.

Стисна зъби, притаи дъх и пушна нейната болка в своето тяло. Съсредоточи се изцяло върху процеса на изтегляне на болката от нея. Не си остави нищо, което да го защити от яростната атака, която внезапно се стовари отгоре му. Испита всичко, което чувстваше тя. Изстрада цялото и страдание. Притисна отворената си уста до рамото и за да преглътне напирания в гърлото му вик от болка.

Намираха се в пусто, тъмно и безнадеждно място... място, лишено от живот.

Той отвори себе си за нейното страдание и пое част от товара и. Ала Кара се бе вкопчила в болката и не искаше да я даде — особено на него. Обаче беше слаба и той успя да и я измъкне, продължи да я тегли до последната капчица.

Докато повдигаше и обелваше пластове на страданието, усети ледените пръсти на смъртта, вкопчени в тялото и.

Първичният страх от този сблъсък се стовари отгоре му с неподозирана и непозната мощ. Кара бе просмукана от това мрачно и ледено усещане. Той започна да се тресе от споделеното с нея страдание, от общия ужас. Прониза го раздираща болка и в следващия миг вече трябваше да напегне цялата си воля и упоритост, за да продължи напред.

Ричард бе повлечен от мощно ледено течение от безнадеждност, което го погълна за секунди. Явно не бе по силите му да понесе подобно нещо, но той устоя и пое още и още от болката и. Искаше Кара да почерпи от неговите сили, да приеме от топлината на тялото му. Но за да стане това, първо трябваше да оцелее и да погълне отвратителната отрова в себе си, като в същото време предава на Кара от силата си.

Времето изгуби смисъл. Самата болка се превърна в материализирана вечност.

— Смъртта ще те навестява често, ще протяга ръка към теб... ще иска да те отведе — прошепна той в ухото и. — Не поемай тази ръка, Кара. Остани. Не приемай смъртта.

Искам да умра.

Тази мисъл връхлетя агонизиращото му безутешно същество. Изненада го и го ужаси. Ами ако усилията да се задържи за живота не и бяха по силите? Ако не бяха по неговите сили? Ако искаше от нея нещо, което тя не бе способна да му даде?... Ако нямаше право да иска от нея подобно нещо...

— Кара — прошепна той в ухото и. — Имам нужда от теб. Моля те, не се предавай.

Не мога.

— Не си сама, Кара. Тук съм, с теб съм. Дръж се. Заради мен — дръж се и ми позволи да ти помогна.

Моля те, пусни ме. Остави ме да умра. Умолявам те, ако ме обичаш, остави ме... да умра.

Изплъзваше му се. Той се притисна до нея още по-яростно. Изтегли още от страданието и в себе си. Вътрешното и аз започна да вие от болка и да се съпротивлява срещу насилието.

— Моля те, Кара — успя да пророни той въпреки агонията, в която се гърчеше. — Позволи ми да ти помогна. Моля те, не ме оставяй.

Не искам да живея. Излъгах очакванията ти. Трябваше да те спася, когато Ничи дойде да те отведе. Вече го разбрах — ти ми помогна да го разбера. Готова съм да умра за теб, но не изпълних дълга си, не удържах на думата, която си дадох сама на себе си. Няма смисъл да живея. Не съм достойна да бъда твой защитник. Моля те, остави ме да умра.

Ричард бе изумен от отчаянието, което долови в копнежа и, но най-вече се почувства потресен и ужасен.

Изтегли и тази болка и я погълна в себе си. Открадна и я, въпреки че тя се бе вкопчила в нея и не искаше да му я даде.

— Обичам те, Кара. Моля те, не ме изоставяй. Нуждая се от теб.

С усилие продължи да изцежда болката и капка по капка. Преодоля съпротивата и и продължи още по-надълбоко. Тя не можеше

да го спре. Той повдигна пепелявите одежди на смъртта, които я теглеха надолу. Притисна я здраво в прегръдката си и отвори душата си, сърцето си, нуждата си.

Разбита от скръб, тя зариде. Той разбра смазващата и самота.

— Тук съм, Кара, с теб съм. Не си сама.

Ричард се опитваше да я утеши, като в същото време се бореше яростно да понесе зверската агония на докосналото я зло. Убиваше я не само болката от него, а и смътният ужас. Сега същото това ледено чувство за изоставеност и неутешимост проникна бавно и в неговата душа. Наред с това нечовешката болка, която изпитваше, не му позволяваше да отключи лечителските си енергии и да ги влее в Кара.

Изпита усещането, че се е хвърлил да спасява давящ се човек, а изведнъж и двамата са се озовали във вихъра на мощно течение и сега потъват заедно в черните води на смъртта.

Ако искаше да даде шанс и на двама им, трябваше първо да я облекчи от достатъчна част от страданието, което я смазваше. Налагаше се да поеме тази тежест върху себе си. Продължи да изтегля болката към себе си, да я приветства, да я поглъща жадно в тялото си.

Когато усети, че в дълбините на съществуването му се е събрала достатъчно болка и страдание, се хвърли в яростна битка за запазване на собствения си живот, като в същото време трябваше да освободи силата си, лечителските си енергии. Никой никога не бе показвал на Ричард как да лекува, как да насочва силата си. Единственото, което можеше да направи, бе да остави топлината си да се излее в тялото и.

Не искам да живея. Аз ти измених. Моля те, остави ме да умра.

— Защо искаш да ме изоставиш? Защо?

Защото това е единственият начин да ти служа достойно, защото тогава ще си вземеш друг закрилник, който няма да ти измени.

— Това не е вярно, Кара. Нещо не е наред. Става нещо, което двамата с теб не можем да проумеем. — Въпреки болката Ричард успя да изрече всичко това. — Не си ми изменила. Повярвай ми. Трябва да вярваш в мен. Сега имам нужда от теб повече от всякога — да бъдеш с мен и да вярваш в мен. Имам нужда от теб, а не от службата ти. Моля те, нуждая се от теб. Ти трябва да живееш. Това е най-важно за мен. Твоят живот прави моя по-хубав.

Напрегна всичките си сили, за да остане в съзнание и да не изпусне Кара. Но огромният товар на тъмнината отвътре сякаш бе смазващ. Щом паднаха бариерите на всичките му задръжки, той почувства сякаш потъва в разтопена необят плъзна се надолу по спиралата в тъмната сянка, която бе нахлула през стената, за да го подгони. Видя отблясъците и, както ги бе видяла и Кара, усети спирация дъха ужас, който бе изпитала Морецицата.

Това бе сърцевината на ужаса и — онова злокобно същество, онази въплътена смърт, която идваше към него направо през нея. Това не бе плавното разпадане на съзнанието в пустотата на небитието. Това бяха всички кошмари, родени за живот, дошли да изтръгнат живота от живите. Над Кара полягаше злокобна смърт и тя бе самотна и беззащитна. И сега този безпощаден хищник щеше да разпори душата и и да изцеди от нея и последната капчица живот.

Докато стоеше така, готова да препречи пътя му, Кара бе докосната от смъртоносната ръка.

Ричард осъзна, че Кара е била раздирана от угризения, задето му е изменила преди, с Ничи. И сега бе решена да умре, за да удържи клетвата си да му служи. Лудостта продължаваше да върлува вътре в нея.

Тя вярваше, че погълне ли я сянката на смъртта, ще изчисти името си пред Ричард. Затова бе застанала на пътя и.

Бе пожелала да умре за него, за да му се докаже.

Докато злокобната твар бе връхлитала през стената в стаята и, Кара се бе опитала да открадне сила от самата смърт.

Ричард усети как това мъчително докосване го обгръща във всепоглъщащата си агония. Допирът бе толкова студен, че започна да вледенява сърцето му.

Светът започна да му се изплъзва, както бе започнал да се изплъзва и от Кара.

Той се предаде под смазващата тежест на болката, причинена от смъртоносното докосване.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ИМАШЕ ЧУВСТВОТО, че е попаднал под леда в буйните могъщи води на замръзнала река. Сянката на паниката го притискаше отвсякъде.

Беше изтощен, не му бяха останали почти никакви сили.

Щом зърна призрака на провала и осъзна какво би означавал той за него, Ричард направи неимоверно усилие на волята и с цената на неистов напън успя да си проправи път към далечната светлина на съзнанието. Макар да осъзнаваше, че е съумял отчасти да дойде на себе си, продължаваше да се рее в някаква далечна, дълбока бездна и не можеше да достигне крайната точка на пътуването си. Напрегна сили, за да се изправи, протегна ръка да се вкопчи в живота отгоре, но не успя да пробие до него.

Колкото и да опитваше, изглеждаше твърде непосилно, твърде далечно. За пръв път му мина мисълта да се откаже, да се наслади на спокойствието, което би му донесло едно примирение... Разколеба се, а-ха да тръгне надолу, както се бе предала Кара, преди той да я издърпа.

Смъртоносните зъби на провала щракнаха съвсем наблизко.

Подгонен от ужаса на дълбокото осъзнаване на всичко, до което би довело подобно примирение, той се стегна, съсредоточи волята и силите си и с отчаяно настървение се протегна към света на живота.

Отвори очи с вик.

Болката бе нечовешка. От сблъсъка с всички тези зловредни сили му се виеше свят, беше му зле. Все още трепереше от преживения шок. След преживяната първична вътрешна жестокост се опасяваше, че всеки чутовен удар на сърцето му може да му е последен. Служестото докосване на покварата му бе завещало гнусния спомен за задушавача смрад на разлагащи се трупове, която не му позволяваше да си поеме толкова дъх, от колкото се нуждаеше.

Той бе проникнал в душата на Кара и бе почувствал как там дебне зло, дошло от друг свят, как се опитва да изсмуче живота от нея,

как я тласка към тъмните селения на смъртта. Това бе смазващ ужас, какъвто Ричард не бе изпитвал никога през живота си — по-страшен дори от страха от черната бездна на вечността.

Във врата му дишаше зловещо ухиленото, озъбено обещание за невъобразими мъчения.

В началото му се стори, че се е докоснал до леденото лице на самата смърт, но сега осъзнаваше, че едва ли. Въпреки отвращението си си даваше сметка, че е било нещо друго, не просто смърт.

Че смъртта е била само част от неговата отровна структура.

Смъртта е неодушевена. А това бе живо.

Болката, която изпитваше, бе толкова силна, че в онзи момент не бе сигурен дали някога отново ще има сили да се изправи на крака, дали ще има сили да живее. Боляха го кокалите. Болката проникваше чак до мозъка на костите му. Нищо не можеше да го накара да спре да трепери. При все това болката не бе просто физическа агония; беше едно гнусно усещане, просмукало се в самата структура на душата му и докоснало всяко кътче на съществуването му.

Най-сетне притихналата стая започна да си идва на мястото пред погледа му. Газените лампи продължаваха упоритата си борба с пелената от мрак наоколо. Оттатък тежките завеси цикадите продължаваха да разнасят песента си, славеща живота.

Легнал на леглото, вкопчен покровителствено в Кара, Ричард най-накрая успя да си поеме дълбокия дъх, от който толкова отчаяно се нуждаеше. След като го направи, усети уханието на косите на Кара, погълна с наслада аромата на топлата и влажна кожа, следваща извивката на шията и. В този миг болката започна да отслабва.

Ръцете на Кара се бяха вкопчили здраво в него. Меката и коса го погали по бузата.

— Кара? — прошепна той.

Тя вдигна ръка и нежно го погали по тила, след което без капка свян го притегли плътно до себе си.

— Шшт — прошепна в ухото му. — Всичко е наред.

Беше му трудно да подреди събитията в главата си.

Не можеше да разбере защо е тук, прегърнал Кара, защо тя го притиска толкова нежно към себе си, защо телата им са преплетени в интимна прегръдка. Усещаше всяка извивка на тялото и. Но нима би могло да има по-интимен акт от онова, което преживяха заедно в

тъмната пещера, където се изправиха лице в лице със злото, дошло да отведе Кара.

Ричард прокара езика си по напуканите си устни и усети солен вкус на сълзи.

— Кара...

Тя кимна, галейки лицето му със своето.

— Шшт, всичко е наред. Тук съм. Няма да те изоставя.

Той се отдръпна леко, за да надзърне в очите и. Бяха ясни и сини; в тях долови неподозирана досега дълбочина. Тя се вгледа в лицето му с любов и съпричастност.

В този момент той позна по погледа и че това е Кара — нищо повече. Видя по категоричен начин, че битието и на Морещица е свалено като дреха и пред него стои голата душа на една жена. В този момент тя беше Кара — жената, личността. Нищо друго.

Никога не бе надзървал толкова дълбоко в същността и. Стори му се удивително красива.

— Ти си рядко срещан човек, Ричард Рал.

Лекият лъх на думите и, изречени в лицето му, успокои вече поносимата болка така, както го правеха нежните и ръце, очите и, живата и, дишаща топлина.

Въпреки всичко той продължаваше да усеща болката, която бе изтеглил от нея и която все още искаше да го издърпа към тъмнината и смъртта. Някъде в дълбините на съзнанието си той и се опълчи с любовта си към живота и радостта си от факта, че Кара е жива.

— Аз съм магьосник — прошепна той в отговор.

Тя втренчи поглед в него и поклати глава, напълно смаяна.

— Никога преди не е имало такъв Господар Рал. Кълна се — никога, никога!

С ръце около врата му тя го придърпа към себе си и го целуна по бузата.

— Благодаря ти, Господарю Рал, задето ме върна обратно. Благодаря ти, че ме спаси. Ти ме накара да осъзная, че искам да продължа да живея. Аз съм тази, която трябва да пази твоя живот, а ти го рискува, за да ме спасиш.

Тя потърси очите му, обзета от сладостна нега. В погледа и нямаше и следа от характерната за Морещица потресаваща пронизателност, която стигаше до дъното на душата на човек. Тя го

гледаше с благоговение и уважение. В най-чистия смисъл на думата това бе любов. И Кара чувстваше, че няма причини да крие чистите си чувства.

Ричард предположи, че след преживяното току-що би било безсмислено да проявява свян или сдържаност. От друга страна, осъзнаваше, че в случая това е наистина забележително, понеже насреща му стоеше не друг, а Кара — искрена, безстрашна, безсрамна.

— Никога преди не е имало Господар Рал като теб.

— Нямах представа колко съм щастлив, че се върна, Кара.

Тя пое главата му с двете си ръце и го целуна по челото.

— Напротив, имам. Знам какво преживя заради мен тази нощ. Знам прекрасно колко силно желаше да се върна. Знам прекрасно какво направи за мен. — Тя обви с ръце шията му и го прегърна силно. — Никога не съм изпитвала по-неистов страх, дори когато за пръв път...

Той долепи пръсти до устните и за да я накара да замълчи, да не говори за страха, за да не би да развали магията и върху лицето и да се върне неизменната маска на Морещица, която не бе свалила никога досега. Пък и знаеше какво иска да му каже тя. Познаваше онази лудост.

— Благодаря ти, Господарю Рал — прошепна с почуда, след като той свали пръстите си от устните и. — Благодаря ти за всичко, както и за това, че не ми позволи да кажа онова, което бях на път да изрека. — Сбърчила чело, тя като че потръпна от болка. — Ето за това никога преди не е имало Господар Рал като теб. Твоите предшественици създадоха Морещиците. Те родиха болката. Ти сложи край на тази болка.

В гърлото на Ричард бе заседнала буца и той не можа да каже нито дума. Затова просто махна русия кичур коса, залепнал за челото и, и се усмихна. Беше толкова щастлив, че тя се върна, че не можеше да намери думи, с които да изрази чувствата си.

Огледа се, за да се опита да прецени колко ли е часът.

— Нямам представа колко време ти е отнело, за да ме излекуваш — рече тя, като го видя да се взира в завесите в търсене на знак, че приближава утрото. — Но след това, което направи, беше толкова изтощен, че заспа. Сърце не ми даде да те събудя... Не исках. — Ръцете и още бяха около врата му. Усмихна му се блажено, изглеждаше

така, сякаш може да остане в тази поза завинаги. — Бях толкова слаба, че също заспах.

— Трябва да изчезваме оттук, Кара.

— Какво искаш да кажеш?

Изведнъж осъзнал сериозността на положението, Ричард се надигна. Виеше му се свят до прилошаване.

— Използвах магия, за да те излекувам.

Тя кимна. Никога преди не бе имала толкова доволен вид при споменаването на думата магия, камо ли, ако става въпрос за използването и върху самата нея. Тази магия обаче и бе разкрила чудото на живота.

Внезапно осъзна смисъла на думите му. Трескаво се изправи до седнало положение, но залитна и се подпря с ръка на леглото.

Ричард стана, краката му трепереха. Едва тогава осъзна, че все още е с меча. Радваше се, че му е подръка.

— Ако звярът на Джаганг е наблизно, сигурно е усетил, че съм използвал дарбата си. Нямам представа къде може да се е спотаил, но нямам намерение да ме намери да лежа тук, ако реши да се върне.

— Нито пък аз. Веднъж ми стига за цял живот.

Той протегна ръка, за да и помогне да се изправи. Тя се надигна сковано, залитна, но успя да се поокопити. Стана му странно да я види облечена в червената и униформа. След като се бе доближил толкова до нея, след като бе проникнал вътре в нея — в известен смисъл, — дрехите и му се сториха някак чужди.

По някакъв необясним начин Кара възвърна аурата на Морещица около себе си.

Усмихна се. Като видя познатата искрица на решителност в изражението и, Ричард си отдъхна.

— Добре съм — потвърди тя, сякаш, за да разсее напълно притесненията му. — Върнах се при теб.

Стоманата в погледа и си беше на мястото. Кара наистина се бе върнала.

— И аз — кимна Ричард. Вече се чувствам далеч по-добре. — Махна с ръка към раницата и. — Да си вземем нещата и да изчезваме оттук.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

НИЧИ СТОЕШЕ НА ХЪЛМА със заключени отпред ръце и се взираше в бялата мраморна статуя, осветена от факли. Населението на Алтур'Ранг реши, че тази благородна фигура, символ на свободата им, никога не бива да остава на тъмно, затова я осветиха.

През по-голямата част от нощта Ничи снова напред-назад из странноприемницата, натъжена от факта, че в съседната стая животът бавно се изплъзва. Опита всичко, за което се сети, за да спаси Кара, но положението беше безнадеждно.

Ничи не познаваше Кара толкова добре, но пък познаваше Ричард. Може би го познаваше по-добре от всеки друг жив човек на този свят — е, да речем, без дядо му Зед. За миналото му не бе осведомена подробно — истории от детството му и подобни неща. Тя познаваше Ричард човека. Познаваше го до дъното на душата му. Нямаше жив човек, когото да познава по-добре.

Разбираше колосалната му мъка от загубата на Кара. През цялата нощ, докато беше будна, Ничи неволно усещаше посредством дарбата си откъслечните звуци на тази скръб. Сърцето и се късаше, задето той преживяваше такава загуба. Би направила всичко, за да му спести това.

В един момент и хрумна да влезе и да го утеши, да облекчи, доколкото може, страданието му, като му спести поне самотата. Вратата не се отвори.

В първия момент се озадачи, но дарбата и показа, че вътре има само двама души, а звуците, които се чуваха, разкриваха просто мъката, надвиснала над стаята. Затова Ничи не се реши да отвори вратата със сила. Като не можеше повече да слуша умолителните слова на Ричард, с които се опитваше да убеди Кара да се върне при него, Ничи излезе навън и накрая се озова втрещена в статуята, създадена от него.

Освен, че и се искаше да бъде с Ричард, тя имаше да свърши някои по-важни работи, отколкото да се взира във величествените творения на неговото въображение.

Понякога непосредствената близост на смъртта разкрива света в по-различна светлина, подтиква ги да се връщат към важните неща в живота. Запита се какво ли ще направи Ричард, когато Кара все пак си отиде, дали този факт ще го върне обратно към действителността и най-сетне ще престане да гони призраци и ще застане редом до хората, готови да отхвърлят хомота на Императорския орден.

Чу стъпки, после някой извика името и. Тя се обърна.

Беше Ричард в компанията на друг човек. Приближаваха през сенките. Сърцето и потъна в петите. Това означаваше, че страданието на Кара най-сетне е приключило.

Когато двете фигури приближиха, Ничи видя кой върви с Ричард.

— Добри духове, Ричард — прошепна тя ококорена, — какво си направил?

На призрачната светлина на далечните факли Кара изглеждаше в съвсем добро състояние.

— Господарят Рал ме излекува — подхвърли небрежно тя, сякаш това бе нещо най-обикновено, все едно и бе помогнал да си налее вода.

— Но как? — Бе толкова шокирана, че не знаеше какво друго да каже.

Ричард изглеждаше толкова уморен, че все едно се връщаше от битка. Не би се учудила, ако в този момент го видеше облян в кръв.

— Не бих си простил, ако не се бях опитал да направя нещо за нея — отвърна той. — Предполагам, че нуждата ми е била толкова силна, че в крайна сметка съм сторил точно каквото трябва, за да я излекувам.

Ничи изведнъж разбра защо вратата не се е отворила. Той наистина бе участвал в битка и в известен смисъл наистина бе облян в кръв — но тя просто не се виждаше.

Ничи се надвеси над него.

— Използвал си дарбата си. — Беше обвинение, не въпрос. Така или иначе, той не и отговори.

— Май да.

— Май да! — Веднага след като го каза, съжали, че е прозвучало като подигравка. — Опитах всичко, за което се сетих. Каквото и да правех, не успях да достигна до нея. Не можах да я излекувам. Какво направи ти? Как успя да докоснеш своя Хан?

Ричард се смути.

— Не знам точно. Прегърнах я и усетих, че умира. Чувствах как се изплъзва все по-далече и по-далече. Един вид се оставих... оставих съзнанието си... да потъне в нея, да достигне до дълбините на съществуването и, до там, където имаше нужда от помощ. След като достигнах онова място, където можех да вляза в контакт с нея, поех болката и в себе си, за да и дам възможност да и останат достатъчно сили, за да приеме топлината на живота, която и предложих.

Ничи разбираше прекрасно сложното явление, което той описваше, но бе изумена да чуе всичко това, разказано с толкова прости думи. Все едно го бе попитала как е изваял такава мраморна статуя, която да изглежда като жива, а той да и бе отвърнал за шедьовъра си, че просто е издялал излишния камък от страни. Макар и вярно, подобно обяснение бе небрежно до степен на абсурдност.

— Приел си в себе си онова, което е щяло да я убие?

— Трябваше.

Ничи допря пръсти до слепоочията си. Дори тя, с всичките възможности и качества, които притежаваше, с доста забележителната си магьосническа сила, наред със сериозното си обучение, опит и познания, не се нае да предприеме подобен акт. С усилие укроти побеснелия бяг на сърцето си.

— Имаш ли представа колко е опасно подобно начинание?

Разпаленият тон на въпросите и накара Ричард да се почувства неловко.

— Това бе единственият начин, Ничи — обобщи той.

— Единственият начин! — повтори тя слисано. Не вярваше на ушите си. — Имаш ли представа колко сила е нужна, за да се предприеме подобно пътуване на душата, камо ли за обратното връщане? Или за опасностите, които крие едно пребиваване там?

Той пхна ръце в джобовете си като палаво дете, което получава заслужено мъмрене от майка си.

— Знам само, че това бе единственият начин да спася Кара.

— И го направи — подкрепи го Морещицата. — Господарят Рал дойде и ме спаси.

Ничи я изгледа.

— Ричард стигна до ръба на този свят от страх за тебе..., а може би дори и отвъд.

— Така ли? — Кара го стрелна с очи.

— Духът ти вече се бе изплъзнал в зоната на здрача. Не можех да те достигна. Поради тази причина не можех и да те излекувам.

— Е, но Господарят Рал успя.

— Да, така е. — Ничи протегна ръка и повдигна брадичката на Кара. — Надявам се, докато си жива, да помниш какво направи този човек за тебе. Съмнявам се, че друг смъртен би могъл... би опитал да направи подобно нещо.

— Но той нямаше избор. — Кара дари Ничи с безсрамна усмивка. — Господарят Рал не може без мен и го знае.

Ричард извърна глава и се усмихна.

Ничи не можеше да повярва, че става свидетел на подобно небрежно държане след толкова паметно събитие. Въздъхна, за да се постарее да овладее гласа си и да не създаде погрешно впечатление, че е недоволна от излекуването на Кара.

— Ти използва дарбата си, Ричард. Звярът е съвсем близо, а ти използва дарбата си.

— Бях длъжен да го сторя, иначе тя щеше да умре.

За Ричард всичко изглеждаше просто и ясно. Добре поне, че прояви достатъчно разум да не погледне към самодоволната Кара. Ничи заби юмруци в хълбоците си и се наведе към него.

— Нима не проумяваш какво направи? Използва дарбата си за втори път. Вече те предупредих, че не бива да го правиш. Звярът е съвсем наблизил, а ти му разкри точното си местоположение.

— А ти какво очакваше? Да оставя Кара да умре ли?

— Да! Тя се е клела да те защитава с цената на живота си. Това и е работата — поела е този дълг доброволно. Тя няма право да ти помага да докараш звяра по-близо до себе си. Първо, спокойно можехме да те изгубим, да не говорим за неописуемата заплаха, която успя да пробудиш с действията си. Ти рискува всичките си планове за народа на Д'Хара, рискува себе си, който си толкова ценен за каузата, само и само за да спасиш един човек. Трябваше да я оставиш. Като я спаси, само и позволи да покани смъртта да посети и двама ви, защото сега звярът ще ви намери. Това, което се случи сега, ще стане пак, само че този път няма да има спасение. Току-що спаси живота на Кара с цената на собствения си живот и — несъмнено — на нейния.

Още докато говореше, по сгъстяващия се гняв в очите му Ничи разбра, че не постъпва разумно, като се опитва да изясни гледната си

точка по този въпрос. От друга страна, очите на Кара внезапно се изпълниха с безпокойство, граничещо с паника. Ричард постави ръката си на рамото и и я стисна с успокояващ жест, сякаш и казваше да не обръща внимание на думите на чародейката.

— Изобщо не е сигурно, Ничи! — Стисна зъби и лицевите му мускули затрепераха. — Възможно е, но не е сигурно. Освен това нямам намерение да оставя човек, когото обичам, да умре само за да се почувствам в безопасност — при това ефимерна. И бездруго врагът ми диша във врата. Дали ще оставя Кара да умре — това няма да промени нещата.

Ничи отпусна ръце покрай бедрата си. Ричард беше в настроение да слуша възражения по отношение на това, че е спасил живота на жена, към която е изключително привързан. Ничи не знаеше как да му обясни по приемлив за него начин, че действията му са отприцили лавина от могъщи и опасни сили. Каквото и да кажеше, той не би я разбрал. В крайна сметка осъзна, че не бива да казва нищо повече.

Вдигна ръка на рамото му.

— Сигурно нямам право да те обвинявам, Ричард. Сигурно на твоето място бих направила същото. Един ден, когато можем да си позволим лукса да разполагаме с достатъчно време, трябва да поговорим за това. Когато имаме възможност, бих искала да ми разкажеш точно какво направи. Може би ще мога да те науча да контролираш по-успешно силите, които само ти успя да извикаш на живот. Ако не друго, мога поне да се опитам да те насоча как да си служиш с тях така, че да са по-ползотворни и не толкова опасни.

Ричард и благодари с кимване — дали за предложението или за омекналия тон, тя не беше сигурна.

По очите на Ричард и Кара Ничи виждаше, че преживяното ги е сближило още повече. Когато си даде сметка, че той скоро ще тръгва, Ничи бързо забрави краткия миг на радост, че вижда Кара жива и здрава.

— Освен това — продължи Ричард и огледа тъмнината — изобщо не е сигурно, че случилото се има нещо общо с онова в гората.

— Разбира се, че има — отвърна Ничи.

— Откъде знаеш? — погледна я той. — Онова нещо разкъса хората на Виктор на парчета. Нападението тук беше съвсем различно.

Пък и изобщо не знаем със сигурност, че двете нападения са осъществени от звяра, който Джаганг е заповядал да му направят.

— Какви ги говориш? Че какво друго би могло да е? Със сигурност е оръжието, което са създали Сестрите по нареждане на императора.

— Не казвам, че не е... твърде е възможно да е..., но от друга страна, много от нещата не ми се виждат логични.

— Например?

— Онова нещо в гората нападна хората на Виктор — рече той и прокара пръсти в косата си, — изобщо не обърна внимание на моето присъствие, макар че аз бях съвсем наблизко. Тук, в странноприемницата, не разкъса Кара на парчета, както стори с онези клетки момчета. Ако е било същото същество, вече знаем, че би могло да ме убие без никакъв проблем. Е, след като беше тук и имаше възможност, защо не се възползва от нея?

— Може би защото се опитвах да заловя силата му — предположи Кара. — Може би ме пропусна, понеже видя в мене заплаха. Или пък съм го разконцентрирала достатъчно, че е решило да изчезва.

— Ти не си била заплаха за него — поклати глава Ричард. — То мина право през теб. Отгоре на това те елиминира като противник с едно докосване. После премина през стената в моята стая, но като влезе, не избяга, а просто изчезна.

Ничи внезапно го изгледа с подозрение. Сега за пръв път чуваше цялата история.

— Ти си бил в стаята, а то просто е изчезнало?

— Е, не съвсем. Почти веднага, след като нахълта в стаята ми през стената, аз скочих през прозореца, за да му избягам. Докато висях от перваза, видях тъмен силует, нещо като движеща се сянка, да излиза през прозореца и в следващия момент се изгуби в нощта.

Ничи зачовърка нещо по дрехата си, докато обмисляше думите му. Опитваше се да намести парченцата нова информация върху вече известната и картина. Но нещо не се получаваше. Поведението на звяра и се струваше нелогично — ако наистина бе същият звяр. Ричард беше прав — нещо не беше наред.

— Може да не те е видял — промърмори тя, но като че ли повече на себе си.

Ричард я изгледа скептично.

— Значи твърдиш, че звярът е успял да ме открие през нощта, вътре в странноприемницата, че е преминал с гръм и трясък през цяла поредица от стени, за да стигне до мен, но когато миг преди да ми се нахвърли аз успях да скоча през единствения прозорец, той се е объркал и е изчезнал в нощта. Така ли?

— Двете нападения си приличат по нещо много важно — каза тя, без да откъсва очи от неговите. — И двете разкриват невъобразима сила — разтрошаване на дървета, все едно са съчки, преминаване през стени, сякаш са от хартия.

— Да, дотук съм съгласен — въздъхна доволен Ричард.

— Интересува ме едно — продължи Ничи, скръстила ръце пред гърдите си, — защо не уби Кара.

Долови светкавичното пламъче в очите му и разбра, че той знае повече от онова, което сподели с нея. Килна глава на една страна и зачака, без да сваля очи от него.

— Когато бях в съзнанието на Кара и изцеждах болката от докосването на зловещото същество, освен болка, открих, че е оставило и още нещо — призна той с тих глас. — Мисля, че намерението му е било да ми остави съобщение, което да намеря. Да ми каже, че идва, че ще ме намери и че ще превърне смъртта ми в лукс, до който няма да имам достъп цяла вечност.

Погледът на Ничи се плъзна към Кара.

— Аз не съм искала той да ме последва в зоната на здрача, както я нарече ти. Нито съм го молила, нито съм се надявала. — Морещицата бе свила юмруци покрай тялото си. — Но няма да си кривя душата с лъжи, че предпочитам да съм мъртва.

Откровеността и извика на лицето на Ничи усмивка.

— Радвам се, че не си мъртва, Кара — наистина. Нима бихме следвали човек, който с лека ръка оставя приятел да умре, без да направи всичко, което е по силите му, за да го спаси. — Щом погледна Ричард обаче, ентусиазмът и се поохлади. — Това, което ме озадачава, е, че съществото не е убило Кара. В крайна сметка това съобщение би могло да ти бъде оставено и направо, след като те залови. Ако заплахата е сериозна, в което не се и съмнявам, звярът би имал достатъчно време да те накара да страдаш, след като те залови. А можеше да го стори още днес. Всъщност няма смисъл от подобно

съобщение. Нещо повече, изобщо не разбирам защо, след като е бил в къщата, звярът просто си е тръгнал.

— Основателни въпроси, Ничи — обади се Ричард, като барабанеше с пръсти по дръжката на меча си. — Само дете нямам разумни отговори.

Отпуснал дланта на лявата си ръка върху ефеса, той отново огледа мрака за най-малък признак на заплаха.

— Мисля, че е най-добре двамата с Кара да тръгваме. Имайки предвид случилото се с хората на Виктор, се притеснявам какво би могло да се случи, ако онова същество дойде да ме търси тук, в града. Не ми се ще да вилнее из улиците в кървава вакханалия. Не искам да пострададат или да загинат невинни хора. Каквото и да представлява това същество — дали е творението на Сестрите или някаква неизвестна нам сила, — ми се струва, че имам по-големи шансове да му се измъкна, ако съм в движение. Като седя на едно място, имам чувството, че чакам екзекутора си.

— Не съм съвсем съгласна с всичко, което казваш — възрази му Ничи.

— При всички положения се налага да вървя и предпочитам да е по-рано, отколкото по-късно — по ред причини. — Метна раницата на гърба си. — Трябва да намеря Виктор и Айшак.

Примирена, Ничи махна с ръка.

— След нападението отидох да ги повикам. И двамата са при конюшните, ей там. Айшак ти е приготвил конете, за които го помоли. С помощта на други негови приятели успяха да ти осигурят достатъчно провизии. — Вдигна ръка на рамото му. — Дошли са и роднините на някои от момчетата на Виктор, дете загинаха в гората. Очакват да им кажеш нещо.

Ричард кимна и въздъхна дълбоко.

— Надявам се да успея да ги утеша поне малко. Пазя ясен спомен за преживяното и за скръбта. — Стисна Кара за рамото. — Поне аз вече съм по-добре.

Ричард намести лъка по-високо на гърба си и тръгна. След броени секунди изчезна в тъмнината.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

КАРА ПОНЕЧИ ДА ПОСЛЕДВА РИЧАРД, но докато минаваше покрай Ничи, чародейката я стисна за ръката и изчака Ричард да се отдалечи достатъчно, за да не я чуе.

— Как си, Кара? Кажи ми честно.

Кара отвърна на погледа и без да трепне.

— Уморена съм, но иначе съм добре. Господарят Рал ме спаси.

Ничи кимна със задоволство.

— Мога ли да ти задам един личен въпрос?

— Стига да не искаш да ти обещаая, че ще ти отговоря.

— Наистина ли има човек, на когото много държиш и който се казва Бенджамин Мейферт?

Дори в почти тъмния мрак Ничи забеляза, че лицето на Кара придобива цвета на алената и одежда.

— Кой ти каза подобно нещо?

— Да разбирам ли, че е тайна и никой не знае?

— Не, не исках да кажа точно това — запелтечи Морещицата. — Имах предвид... опитваш се да ме изкушиш да кажа нещо, което не бих казала.

— Нищо не се опитвам да те изкуша да казваш, особено, ако не е вярно. Попитах само за Бенджамин Мейферт.

Кара сбърчи чело.

— Кой ти каза това?

— Ричард. — Ничи изви вежда. — Вярно ли е?

Кара стисна устни. Накрая отклони блесналия си поглед от Ничи и го заби някъде в нощта.

— Да.

— И ти си му разказала надълго и нашироко, че много харесваш този войник.

— Ти какво, да не си откачила? Никога не бих разказала подобно нещо на Господаря Рал. Откъде може да го е чул?

За момент Ничи се заслуша в песента на цикадите, които продължаваха безспирната си любовна песен, после погледна Морещицата.

— Ричард твърдеше, че му го е казала Калан.

Кара остана със зяпнала уста. Накрая вдигна пръсти до челото си и се опита да дойде на себе си.

— Ама това е... пълна лудост... Сигурно... сигурно сама съм му го казала. Може да съм забравила. Разговаряли сме толкова много. Не е лесно да си спомня всичко, за което сме говорили... Всъщност сега, като го спомена, мисля, че си спомням как една вечер разговаряхме за такива интимни неща. Сигурно тогава съм му подметнала нещо за Бенджамин Мейферт. Сигурно съм изтласкала спомените за тези лични разговори много назад в съзнанието си. А той вероятно не е. Трябва да се науча да си държа устата затворена.

— Няма причина да се притесняваш да кажеш на Ричард каквото и да било. Той е най-добрият ти приятел. Не се притеснявай и от мен, уверявам те. Той го сподели с мен в дълбините на скръбта си по теб, понеже искаше да ми покаже, че ти си нещо повече от обикновена Морещица, че ти си личност със собствен живот и собствени желания, че си открила сродна душа в лицето на един добър човек. Като ми каза това, той ти направи чест. Но аз ще го запазя за себе си. При мен чувствата ти са на сигурно място, Кара.

Кара несъзнателно подръпна кичури коса от русата си плитка.

— Май... никога не съм гледала на това по този начин — искам да кажа, че ми е направил чест, като ти е разказал. Звучи някак... мило.

— Любовта е страст за цял живот, споделена с друг човек. Влюбваш се в човек, който ти се струва чудесен. Ти таиш към този човек най-чисти чувства, а той е отражение на онова, което цениш най-много в живота си. По обясними причини любовта се нарежда сред най-големите награди на живота. Не бива да се притесняваш или да ти е неудобно, че си влюбена. Искам да кажа, ако наистина изпитваш любов към Бенджамин.

— Аз не се срамувам от това — отвърна Кара след кратко замисляне и като че и стана по-леко. — Аз съм Морещица. Но също така не знам и дали чувствата, които изпитвам към него, наистина са любов. Не съм решила за себе си какво точно е отношението ми. Знам със сигурност, че съм много привързана към този човек. Но дали е

любов — това не знам. Може да е първата крачка по пътеката на любовта. Трудно ми е да говоря за тези неща. Не съм свикнала да анализирам какво мисля и как се чувствам.

Ничи кимна и пое бавно през сенките.

— Дълго време аз също не знаех какво е любовта. По едно време Джаганг си мислеше, че е влюбен в мен.

— Джаганг ли? Наистина? Бил е влюбен в теб?

— Не, на практика едва ли е било така. Той просто си мислеше, че е. Дори тогава, навремето, аз бях убедена, че това не е любов, макар да не разбирах защо. Понятието на Джаганг за ценност се мени от омраза до похот. Той презира и петни всичко красиво в живота, така че не би могъл да изпитва истинска любов. Той може да я различи като едва доловимото ухание на нещо дразнещо и загадъчно, до което не може да достигне и затова копнее да го притежава.

Въобразяваше си, че може да изживее любов, като ме сграбчи за косата и насила ме пъкне в леглото си. Погрешно интерпретираше радостта си от случващото се като любов. Въобразяваше си, че би трябвало да съм му благодарна, задето изпитва към мен толкова силни чувства, задето страстта му по мен заглушава всичко друго. Тъй като вярваше, че като ме насилва, дава воля на любовта си към мен, се заблуждаваше, че би трябвало да приемам поведението му за благоволение.

— Двамата с Мрачния Рал биха си допаднали — промърмори Кара. — Направо биха били лика-прилика. — Сепна се, внезапно озадачена. — Ти си чародейка. Защо не си използвала силата си, за да подпалиш копелето?

Ничи въздъхна дълбоко. Не беше лесно да се обясни философията на цял един живот с две думи.

— Не минава и ден, без да съжалявам, че не убих този зъл човек. Но тъй като бях възпитана в канона на Братството на ордена, също както и той, бях убедена, че моралните добродетели могат да се осъществят само чрез саможертва. Според догмите на Братството човек има задължения към хората в нужда. Всичко това се налага под знамето на общото благо и усъвършенстването на човечеството или изпълнено с чувство за дълг покорство пред Създателя.

Според идеологията на Ордена ние трябваше да отдаваме себе си не на онези, които бяха смятани за най-достойните представители на

човешкия род, а на най-лошите сред тях — не защото са си го заслужили, а именно защото не са. Това, твърди Орденът, е сърцето на морала и единствен начин за спечелване на право за влизане във вечната светлина на Създателя в другия живот. Това е саможертвата на добродетелните в услуга на злодеите. Никога не се споменаваше истинската причина да се подхожда така — голата алчност за недостигнатото.

Светските нужди на Джаганг се въртяха около слабините му. Аз имах онова, от което той си мислеше, че има нужда, така че мой морален дълг беше да се жертвам за нуждите му. Особено при положение, че той е водачът, който разгласява моралното учение на Ордена сред езичниците по света.

Когато Джаганг ме биеше почти до припадък, а после ме хвърляше в леглото си, за да задоволи долните си страсти, аз вършех онова, което ме учеха, че е не само правилно, но и мой морален дълг. Ненавиждах това, което правех, и си повтарях, че съм лош човек, щом го мразя.

И понеже бях убедена, че съм лош човек, смятах, че заслужавам цялата болка, която получавах, в този свят и наказанието в следващия. Не можех да убия човек, който — според постулатите на Братството на ордена — ме превъзхожда морално, тъй като е в голяма нужда. Как да нараня онзи, на когото цял живот ме обучават да служа? Как да възразя на сторената ми болка, когато заслужавах всичко това, че и още отгоре? И на какво да възразя? На справедливостта ли? Това е безкрайният, потискащ капан на внушенията за дълг към великото добро.

Повървяха в тишина, Ничи бе споходена от мрачни спомени.

— Какво се промени? — попита накрая Кара.

— Дойде Ричард — тихо отвърна Ничи. Точно в този момент се зарадва, че наоколо е тъмно. Въпреки сълзите вдигна гордо глава. — Императорският орден налагаше своето учение чрез грубост и жестокости. Ричард ми показа, че никой, освен самата аз, няма права върху моя живот — нито на целия ми живот, нито на частица от него. Показа ми, че животът си е мой, за да го живея както ми харесва, да имам собствени цели и стремежи. Че той не принадлежи на никого другиго.

Кара я изглежда съчувствено и разбиращо — явно знаеше за какво говори.

— Струва ми се, че животът ти има доста допирни точки с живота на Морещиците под управлението на Мрачния Рал. Някога Д'Хара бе царството на мрака, както днес е животът под хомота на Императорския орден. Ричард не просто уби Мрачния Рал, той сложи край на извратените традиции в Д'Хара. Даде ни онова, което е дал и на теб — върна ни живота.

Според мен Господарят Рал ни разбира, понеже самият той е бил обект на подобно отношение.

— На подобно отношение ли? — Ничи не разбра какво има предвид Кара.

— Някога той бе пленник на една Морещица на име Дена. Навремето наше задължение бе да изтезваме до смърт враговете на Мрачния Рал. Господарят лично избра Дена, за да залови Ричард и да го обучава. Мрачният Рал от доста време преследваше Ричард, понеже той знаеше нещо важно за Кутиите на Орден. Мрачният Рал искаше да получи тази информация. Задачата на Дена беше да подложи Ричард на такива мъчения, че той да е готов да отговори на всички въпроси на Мрачния Рал.

Ничи извърна глава и видя в очите на Кара да блестят сълзи. Морещицата забави ход и спря. Вдигна своя Агиел и се загледа в него, докато го въртеше в ръката си. Ничи знаеше всичко за Дена и за онова, което тя е причинила на Ричард, но реши, че точно в този момент е най-добре да си замълчи и просто да слуша. Понякога хората имат нужда да разкажат нещо не толкова заради околните, колкото заради самите себе си. Ничи прецени, че сега, когато Кара се бе разминала на косъм от смъртта, вероятно има нужда точно от това.

— Бях там — каза Морещицата почти шепнешком, без да откъсва поглед от Агнела си. — Той не помни, защото Дена го бе изтезавала до умопомрачение. Но аз го видях там, в Народния дворец, видях част от мъченията, която му причини тя... всъщност всички ние.

Дъхът на Ничи секна. Тя се вгледа втрещено в Кара.

— Всички вие ли? Какво имаш предвид?

— Беше утвърдена практика Морещиците да си предават пленниците една на друга. Понеже всяка от нас има различен подход, за жертвата е невъзможно да се приспособи към един модел на

изтезания и да свикне с него. По този начин внасяхме допълнително объркване и страх. А страхът е неразделна част от изтезанията. Това е нещо, което Морещицата научава още от мига, в който започнат да я обучават — че страхът и неизвестността превръщат болката в истински ад. Дена редовно включваше в обучението на Ричард своя приятелка на име Констанс. Но от време на време разнообразяваше и с други от нас.

Кара стоеше неподвижна като статуя, без да отмества поглед от Агнела си.

— Беше скоро след като го доведоха в Народния дворец. Ричард не си спомня. Тогава едва ли е знаел дори собственото си име, понеже Дена го държеше в едно състояние на постоянна замаяност, нещата, които му правеше, го бяха докарали до пълна лудост... Тогава прекара един ден с мен.

Това вече Ничи не го беше чувала. Застина на мястото си, страхуваше се да каже каквото и да било. Всъщност какво ли би могла да каже?

— Дена избра Ричард за свой другар — продължи Кара. — Тя едва ли е разбирала любовта по-добре от Джаганг или Мрачния Рал. Но в крайна сметка, с течение на времето, започна да изпитва към Ричард дълбоки чувства. Проследих отблизо цялата промяна, която се извършваше в нея. Както се изрази ти, тя се научи да цени Ричард като личност. И бе искрено привързана към него. Обичаше го дотолкова, че в крайна сметка му позволи да я убие, за да може той да избяга.

Но преди това, докато Дена все още го изтезаваше, го виждах неведнъж как виси безпомощен, облян в кръв, как и се моли да му позволи да умре. — По бузата на Кара се изтърколи сълза. — Добри духове, аз също го принудих да моли за изцелението на смъртта.

Кара се сепна внезапно, явно осъзнала, че е изрекла мислите си на глас.

— Моля те, не му казвай нищо. — В очите и заблестя паника. — Беше толкова отдавна. Сега нещата се промениха, всичко свърши. Не искам той да знае... че съм го виждала в такова състояние. — Сълзите и рукнаха неудържимо. — Моля те...

Ничи взе ръката и в шепите си.

— Разбира се, че няма да му кажа. Ако има човек, който да разбира как се чувстваш, то това съм аз. Аз също съм правила ужасни

неща с него, при това за доста по-дълъг период от всички вас. Както сама каза — това време е минало. — Ничи въздъхна дълбоко. — Мисля, че и тримата знаем съвсем малко за това какво е любов и какво — не.

Кара кимна не само за да изрази облекчението си, но и за да благодари на Ничи за проявеното разбиране.

— Да настигнем Господаря Рал.

Ничи махна небрежно към конюшните.

— Ричард разговаря с роднините на убитите мъже. — Потупа слепоочието си с пръст. — Чувам го съвсем слабо с дарбата си. — Протегна ръка и изтри бузата на Кара от сълзите. — Имаме време да се поуспокоим, преди да отидем при него.

Запътиха се към конюшната съвсем бавно.

— Ничи, дали бих могла да споделя с теб нещо... лично? В тази нощ, пълна с изненади, това бе поредната.

— Разбира се!

— Ами... — подхвана Кара, сбърчила чело, докато се опитваше да намери подходящите думи. — Когато Господарят Рал дойде при мен..., за да ме излекува... беше много близо до мен.

— Какво имаш предвид?

— Ами беше легнал на леглото ми, беше ме прегърнал... нали разбираш, за да ме стопли. — Споменът възвърна усещането за студ и тя обгърна тялото си с ръце. — Беше ми толкова студено. — Стрелна Ничи с поглед. — Предполагам, че... в моето състояние... така да се каже... сигурно и аз съм го прегърнала.

— Разбирам — повдигна вежда Ничи.

— И работата е там, когато той беше толкова близо до мен, аз почувствах нещо — и ако му го кажеш, ще те убия, кълна се.

Ничи се усмихна и кимна, за да я успокои.

— И двете много го обичаме. Предполагам, че ми казваш всичко това само защото си много загрижена за него.

— Да, точно така. Когато дойде, за да ме..., за да ме върне обратно — или каквото там е направил, — имах чувството, че е проникнал вътре в мен, в главата ми, искам да кажа. Беше акт на близост, какъвто не съм изживявала никога преди.

Господарят Рал вече ме е лекувал веднъж, когато бях тежко ранена, но сега беше различно. Имаше нещо общо, някои усещания,

искрената загриженост и топлите чувства, които се излъчваха от него, но някак си беше различно — съвсем различно. Преди той лекуваше физическата ми рана. — Надвеси се към събеседничката си, сякаш за повече убедителност. — Сега имаше и още нещо. Този път онова зловещо същество бе докоснало дълбините на моята същност, отравяше ме отвътре, погубваше битието ми, волята ми за живот.

Изправи се очевидно объркана, сякаш не можеше да намери начин да и го обясни по-добре.

— Разликата, която се опитваш да ми опишеш, ми е позната — увери я Ничи. — Този път връзката между двама ви е била по-лична.

Кара кимна, сякаш изпитала облекчение от факта, че Ничи я е разбрала.

— Да, така е, наистина беше по-лична. Много по-лична — додаде по-тихо. — Имах чувството, че душата ми е положена гола пред него. Беше нещо като... е, все едно.

Кара притихна. Ничи се запита дали жената е казала всичко, което и се е искало да сподели, и ще реши да спре дотук.

— Работата е там, че той проникна в мен до дъното на моята същност — продължи Кара, — стана свидетел на най-съкровениите ми мисли. Никой никога...

Кара пак замълча, но този път явно бе затруднена да намери правилните думи, с които да изрази подобаващо мислите си.

— Разбирам, Кара — увери я Ничи. — Уверявам те, че разбирам. Лекувала съм хора и усещанията, за които говориш, са ми познати — макар и не в такава степен. Никога не съм успявала да постигна това, което е направил Ричард при теб, но в общи линии познавам пътя. Най-силното усещане, което съм имала, бе, когато лекувах Ричард.

— Радвам се да го чуя — възкликна Кара. — Тогавата значи знаеш за какво говоря. — Подритна едно камъче по пътя си. — Така де, Господарят Рал едва ли го е усетил, но когато бяхме заедно в онази ситуация, той не само... ме обхождаше, не само изследваше съкровениите ми мисли и чувства, така да се каже. А аз вършех същото с него. — Изръмжа едва чуто. — Е, това не биваше да го споделям. — Махна с ръка. — Забрави, че го споменах.

Ничи не бе сигурна накъде бие Кара.

— Ако не ти е удобно да го споделиш с мен, не го прави. Знаеш чувствата ми към Ричард, но ако чувстваш, че не бива да казваш нещо

или ако смяташ, че това би навредило по някакъв начин на отношенията ви, може би трябва да се довериш на инстинкта си.

— Да, сигурно си права — въздъхна Кара.

Ничи не помнеше да е виждала Кара толкова объркана и нерешителна. Ако имаше качество, което да присъстваше неизменно в поведението на Морецицата, то това бе нейната твърда решителност. Тя винаги безпогрешно знаеше как да постъпи при определени обстоятелства. Ничи не винаги се съгласяваше с нея, знаеше, че и Ричард има разногласия с Морецицата, но беше категорична, че винаги може да разчита на решителността на Кара да стори най-доброто за Ричард, независимо дали това би означавало да изложи себе си на риск. Или да ядоса и Ничи, и Ричард. Ако Кара смяташе, че трябва да стори нещо, за да защити Господаря Рал, тя просто го правеше, независимо от всичко и с цената на всичко — дори на неодобрението му.

Докато вървяха в мълчание по тъмната алея, Ничи благодарение на дарбата си дочуваше приглушените гласове в далечината. Не се напегна да различи думите им, просто се плъзна по общия смисъл на разговора. Край плевнята се бяха събрали мъже и жени, които взимаха думата един по един. Ничи различи гласа на Ричард, който им говореше спокойно, отговаряше на въпросите им. Някои от хората ридаеха.

При ъгъла на странноприемницата, откъдето се завиваше за близката плевня, Кара спря Ничи за ръката, за да останат в плътната сянка на сградата.

— Виж, в началото и аз, и ти бяхме твърдо решени да убием Господаря Рал.

Хваната неподготвена, Ничи я изгледа озадачена.

— Ами да, май си права.

— Може би повече от всеки друг ние с теб познаваме Господаря Рал от уникална гледна точка. Предполагам, че когато си тръгнал с намерението да нараниш някого, а той ти покаже колко голяма грешка допускаш и че не бива да омърсяваш живота си по такъв начин, това един вид те привързва към този човек.

— Да, не виждам причина да не се съглася с теб.

Кара махна към посоката, откъдето идваха, към непостроения дворец и Площада на свободата.

— Там, където избухна бунтът, когато Господарят Рал бе почти смъртно ранен, хората не искаха да ти позволят да го излекуваш. Опасявах се, че съзнателно ще му причиниш зло. Аз съм тази, която ги убеди, че могат да ти имат доверие. Разбрах пробуждането, което си преживяла, понеже самата аз бях преживяла нещо много сходно. Бях единствената, която бе наясно какво изпитваш към него. Казах им да те оставят да му помогнеш. Те се бояха да не използваш възможността, за да отнемеш живота му. Знаех, че няма да го направиш. Знаех, че ще го спасиш.

— Права си, Кара. И двете много го обичаме. И двете сме свързани с него със специална връзка.

— Да, точно така. Специална връзка. Различна — струва ми се — от връзката на останалите с него.

Озадачена накъде ли бие Кара, Ничи разпери ръце.

— Е, искаш да ми кажеш нещо ли?

Кара заби поглед в краката си и кимна.

— Когато двамата с Господаря Рал споделихме онази близост, изпитах част от съкровените му чувства. Вътре в себе си той се чувства ужасно, потресаващо самотен. Според мен цялата тая история с жената, с онази Калан, се дължи именно на огромната му самота.

Ничи си пое дълбоко дъх и го изпусна бавно, заинтригувана от онова, което Кара бе почувствала у Ричард.

— Да, би могло отчасти да се дължи именно на това.

Кара се прокашля.

— Ничи, когато държиш в прегръдките си мъж по такъв начин, когато си била... с някого в толкова интимна ситуация, започваш да разбираш какво го мъчи, какво изпитва дълбоко в душата си.

Ничи погребва чувствата си дълбоко в сенките.

— Не се и съмнявам, Кара, сигурно е така.

— Искам да кажа, че исках да го прегръщам така до края на живота си, да го утеша, да го освободя от ужасното чувство за самотност.

Ничи хвърли кос поглед на Морещицата. Макар да не вдигаше очи от земята пред себе си, Кара стискаше устни в разкривена гримаса. Ничи не каза нищо, просто изчака Кара да продължи.

— Но просто не мисля, че аз съм човекът, който е редно да направи такова нещо за Господаря Рал.

— Искаш да кажеш — опита се да изясни въпроса и Ничи, — че не си жената, която може да утеши... самотата му?

— Ами да, май да.

— Заради Бенджамин ли?

— Отчасти — сви рамене Кара. Вдигна глава и погледна Ничи в очите. — Обичам Господаря Рал. Готова съм да пожертвам живота си за него. И трябва да призная, че докато лежахме прегърнати в леглото и се притискахме един до друг, изпитах чувството... хрумна ми, че бих могла да съм нещо повече от негов приятел и бодигард. Дори в един момент се улових да си представям какво ли е да съм негова... — Не довърши изречението.

— Разбирам — преглътна Ничи.

— Но просто не мисля, че аз съм човекът. Не знам защо. Не че съм голям специалист по тънката част, но просто усещам, че не съм жената, от която той се нуждае. Ако ме помоли да го направя, разбира се, изобщо няма да се замисля... но няма да е точно по мое желание. Разбираш ли какво имам предвид?

— Искаш да кажеш, че ще го направиш, защото изпитваш огромно уважение и обич към него, но не и защото лично ти си го представяш като свой любовник.

— Именно — въздъхна облекчено Кара, очевидно доволна, че някой друг изрази мислите и гласно вместо нея. — Когато усетих чувствата му, когато се прегръщахме... пред полагам, че бих разбрала, ако изпитва нещо такова към мен. Но нямаше подобно нещо. Обича ме, сигурна съм, но не по онзи начин.

Ничи на свой ред въздъхна, но по-предпазливо.

— Е, това ли искаше да ми кажеш? Че според теб причината да си въобрази онази жена е самотата му?

Кара кимна.

— Да, но има и още нещо.

Ничи огледа улицата, към плевнята продължаваха да прииждат хора.

— Е, слушам те?

— Мисля, че тази жена би могла да бъдеш ти.

Ничи се обърна рязко, за да види втренчената в лицето и Кара. Сърцето и се качи в гърлото.

— Моля?

— Мисля, че ти си подходяща за Господаря Рал. — Вдигна ръце, за да предотврати възраженията и. — Не казвай нищо. Не искам да ме обвиниш, че съм луда. Засега просто замълчи. Помисли си. Скоро ние с Господаря Рал тръгваме и ще имаш достатъчно време до следващата ни среща, за да обмислиш нещата. Не те моля да пожертваш себе си за него, нито да правиш някакви подобни глупости.

Просто казвам, че Господарят Рал има нужда от някой и тази жена би могла да бъдеш ти. Искам да кажа, ако наистина ти се струва редно.

Аз не съм жената, от която той има нужда. Аз съм Морещица, а Господарят Рал е магьосник. Аз ненавиждам магията, а той е магия. Ти си чародейка. Кой би го разбрал по-добре от теб? Кой по-добре от теб би му помогнал във всичко в живота?

Спомням си онази нощ, под навеса, когато вие двамата разговаряхте за творческите възможности на магията. Не разбрах и половината от това, за което говорехте, но тогава ми направи впечатление, че вие двамата се разбирате толкова добре, че предугаждате мислите си, идеите си, че си пасвате идеално. Спомням си, че изведнъж си казах — е, ами че те са си лика-прилика.

Както лежахме така, един до друг, и се опитвахме да се топлим взаимно, си помислих още и че изглеждаш чудесно до него. Че приличаш на жена, която е близо до мъжа, когото обича. Едва ли не очаквах да го целунеш. Би ми се сторило съвсем естествено.

Сърцето на Ничи препускаше лудо.

— Кара, не... — Думите я предадоха.

Кара свали откъртено парченце от мазилката на къщата.

— Освен това си може би най-красивата жена, която съм виждала. Господарят Рал заслужава да има до себе си жена, която да му е лика-прилика. А не се сещам за друга като теб.

— Съпруга...?

— Нима не разбираш колко логично е всичко? Това би запълнило празнотата, която почувствах вътре в него. Би му донесло радост и щастие, които да изместят чувството за потиснатост. Така той ще има човек, с когото да споделя дарбата и връзката си с магията. Няма да е самотен. Помисли върху това.

— Но Ричард не ме обича, Кара.

Кара я изгледа продължително, настъпи неловко мълчание. Ничи си припомни, че веднъж Ричард и бе споменал какво парализиращо въздействие може да има погледът на втречена в тебе Морещица. Сега разбираше какво е имал предвид.

— Може да не таи подобни чувства сега, но когато се върнем и ти отново се присъединиш към нас, можеш да се постараш повече и да му покажеш, че си отворена към изграждането на подобни взаимоотношения помежду ви. Имам предвид, ако искаш, ако тази идея ти се струва приемлива. Понякога хората имат нужда от леко подбутване, за да се замислят сериозно в дадена посока. Ето защо се почувствах длъжна да ти кажа всичко това. Може би ако той знае, че си склонна на подобна крачка, ще се заинтригува и ще започне да гледа на теб в друга светлина.

Нали знаеш, влюбените все някога са се влюбили. Не са се родили с любовта към партньора си в сърцето. Може би просто трябва да му помогнеш да стигне до момента, в който ще започне да гледа на теб по онзи начин. Не изключвам възможността сега да си мисли, че красива и умна жена като теб не може да го обича истински. Понякога мъжете се отнасят изключително свенливо към жени, които смятат за изключително красиви.

— Но аз не мисля, че той...

— Възможно е дори да си е внушил, че ти не би се заинтересувала от него — продължи Кара със заговорнически тон — и затова да си е измислил онази жена — за да запълни празнината.

— Мисля, че е време да вървим при плевнята — облиза устни Ничи, — да не вземе да тръгне без теб. Май няма търпение да потегли.

— Да, права си — усмихна се Кара. — Виж, Ничи, ако предпочиташ, забрави за разговора ни. Виждам, че те накарах да се почувстваш неловко. Пък и бездруго не смятам, че имам право да се изказвам по тези въпроси.

— А тогава защо го направи?

— Сигурно, защото го държах в прегръдките си и почувствах дълбините на самотата му. И това разби сърцето ми. — Погледът и, зареян в небитието, се върна върху Ничи. — А е голяма рядкост нещо да съкруши сърцето на една Морещица.

На върха на езика на Ничи бе да допълни, че това важи и за чародейките.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ВЪТРЕШНОСТТА НА КОНЮШНЯТА БЕ ОСВЕТЕНА от меката уютна светлина на фенери, закачени по гредите. Над широката пътека между яслите и отделенията се стелеше миризма на прахоляк и на прясно сено. Пътеката и част от празните ясли бяха изпълнени с мъже и жени, някои водеха и децата си. Сега, след като Ричард бе говорил пред близките на загиналите мъже, мнозина му бяха пожелали безопасно пътуване и се бяха отправили към домовете си.

До изгрев слънце оставаха още около два часа. Въпреки ранния час в конюшната бяха дошли и други хора от града, не само роднини на загиналите, за да му зададат въпроси, касаещи предстоящата битка. Мнозина се бяха покатерили на навеса горе и бяха насядали върху балите сено, но вече започваха да слизат по стълбата. Ричард предположи, че сигурно се канят да се приберат и да поспят още някой и друг час. Знаеше, че сънят им ще бъде нарушен от тревогите около предстоящото нападение над града.

Виктор стоеше до него с мрачен вид, явно натъжен от собствените си думи за това колко смело са се държали всичките му другари и колко много ще му липсва всеки от тях.

Мнозина от присъстващите дадоха воля на чувствата си и се разридаха гласно. Ричард знаеше, че каквото и да каже, няма да облекчи болката им. Постара се да им покаже по най-убедителния начин високата си оценка за техните близки, да сподели, че е обичал всеки един от тези момчета. В крайна сметка единственото, което му оставаше, бе да изрази съболезнованията си от загубата им. Почувства се безпомощен и безполезен, макар че хората явно разбираха и приемаха всичко, казано от него.

С периферното си зрение той забеляза Ничи и Кара на входа на конюшната. Двете си запроправяха път през тълпата, която се движеше към изхода. Ричард вече започваше да се пита къде ли се бавят двете жени, но заобиколен от хора, които го засипваха с всякакви въпроси, не му остана възможност да отиде да провери какво става. Реши, че или

са искали да му оставят достатъчно време да поговори с хората, или пък Кара е предпочела да остане навън, за да държи околността под око. При всички положения се зарадва да ги види.

— Значи да разбираме, че според теб онова същество, звярът, дето връхлетя върху странноприемницата на Айшак, е преследвал теб? — попита възрастен мъж на име Хенден. В едната си ръка стискаше дълга извита лула, а с другата се бе подпрял на близкия парапет. Тежестта на годините бе изцедила жизнеността на мъничкото му изпито личице. Поради възрастта му, а вероятно и заради тихия му глас и ненатрапчивото му присъствие повечето го бяха изпреварили с въпросите си. Хенден всмукна от лулата си, изпусна ароматен облак дим и зачака отговора на Ричард.

— Както вече казах, по всяка вероятност е така. Не знам точно какво представлява въпросното същество, но съм почти сигурен, че аз съм неговата мишена. Затова смятам, и се надявам да ме разберете правилно, че е по-добре да се махна веднага от града ви, за да не рискуваме да ме нападне за втори път и да вземе жертви.

Старецът свали лулата от устата си и я вдигна към Ричард.

— Искаш да кажеш, както пострадаха хората на Виктор, понеже ти си бил наблизко?

— Чакай, Хенден — пристъпи напред Виктор. — Господарят Рал не е виновен, че враговете ни се опитват да го убият. Същите тези злодеи приближават насам и възнамеряват да изколят всички ни — със или без помощта на звяра. Ще е редно ли да обвиним теб, ако войниците на Джаганг, изпратени да убият теб, пронижат Господаря Рал, понеже им се е изпречил случайно на пътя, докато са търсели теб.

Моите момчета бяха тръгнали срещу Императорския орден и бяха покосени от зла сила. Орденът сее зло. Те се бореха за свят, в който те и семействата им да живеят свободно и спокойно. Те избраха борбата вместо живота в подчинение.

Хенден захапа лулата си и плъзна воднистия си поглед към Виктор.

— Просто питам. Струва ми се редно да се информирам за ситуацията възможно най-подробно и да знам какво можем да очакваме.

Ричард видя, че мнозина от присъстващите закимаха с глави.

— Прав си, разумно е — изпревари той Виктор, преди ковачът да се е разгорещил. — Нямам нищо против да отговарям на всичките ви въпроси, особено, когато се касае за живота ви. Но Виктор също има право. Джаганг има намерение да избие всички ни и както вече ви казах, трябва да попречим на Императорския орден, защото в противен случай никой от нас, независимо къде се намираме, няма да намери покой.

Ричард видя как Ничи с лекота си проправя път между хората, повечето, от които се насочваха към изхода. Дългата и руса коса се стелеше върху раменете на черната и рокля. Деколтетото и бе ниско изрязано, талията и гърдите — стегнати така, че да се очертае цялата прелест на изящното и тяло. Но царственият и вид се дължеше най-вече на властното и присъствие. Кара, облечена в червената си кожена униформа, бе един вид царската свита.

Ричард се почувства някак неловко под обстрела на погледите им — гледаха го така, сякаш не го бяха виждали от месеци.

Най-неочаквано Хенден потупа Ричард по гърба и го отърси от мислите му. Мъжът заговори, без да вади лулата между устните си.

— Лек път, Господарю Рал. Благодарим ти за всичко, което стори за нас. Очакваме те с нетърпение в освободения град Алтур'Ранг.

— Благодаря — усмихна му се Ричард.

Хенден се присъедини към останалите, които се бяха насочили към изхода. Ричард с облекчение отбеляза, че тези хора са разбрали какво означава свободата и че са твърдо решени да не се разделят с нея.

Айшак, застанал до Ричард, забеляза Ничи и Кара и им помахаше с червената си шапка.

— Ето ви и вас — провикна се той. — Добре ли си, Господарке Кара? Ричард ми каза, че си в безопасност, но се радвам да се уверя със собствените си очи.

Ричард последва Айшак, който се завтече да посрещне двете жени, грейнал от задоволство и радост.

— Добре съм — отвърна Кара. — Съжалявам за щетите, нанесени върху странноприемницата ти.

Айшак махна с ръка, сякаш не се е случило нищо особено.

— Не се притеснявай. Дъски и мазилка. Нищо сериозно. Виж, хората не се ремонтират толкова лесно.

— Е, тук си много прав. — Кара потърси погледа на Ричард.

Ричард забеляза Джамила. Жената стоеше от другата страна на пътеката и гледаше сърдито Айшак, който с толкова лека ръка приключи въпроса за щетите, нанесени на странноприемницата. Въпреки всичко тя не се осмели да се обади. Стискаше за ръчичката малко момиченце и ги наблюдаваше, облегната на рамката на вратата. Забелязал кръглото лице на детето, Ричард предположи, че и е дъщеря. Малката го обстрелваше с лъчезарни усмивки и той не се съдържа и и се усмихна в отговор.

— Айшак, вече ти казах да приспаднеш стойността на ремонта от дълга си. Държа на думата си.

— Какво си се запритеснявал? Няма проблеми — всичко е уредено.

Преди Ричард да успее да отговори, отвън се чу глъчка. В конюшната нахълтаха неколцина от патрулиращите из околността мъже. Влачеха след себе си двама пленници. Единият беше мургав, със сплъстена дълга коса. Другият бе късо подстриган. И двамата бяха облечени в кафяви туники, каквито носеха повечето хора в града.

— Шпиони — прошепна Виктор в ухото на Ричард.

Ричард вече се бе досетил. Под туниките се виждаха широки колани, вероятно накачени с оръжия. С приближаването си до града Императорският орден явно бе започнал да изпраща съгледвачи, които да разузнаят обстановката и да придобият представа за врага. Сега двамата мъже можеха да се окажат ценен източник на информация за предстоящото нападение.

Въпреки опитите си да се облекат като местните те веднага се набиваха на очи. Туниките, които носеха, бяха намъкнати едва-едва върху едрите им тела. Макар и пленници, от поведението им се излъчваше решителност и твърдост. Мълчаха, шареха с очи и гледаха да не изпуснат нищо от поглед. Приличаха на вълци сред стадо овце.

Щом патрулите ги бутнаха на пътеката в конюшната, Ричард инстинктивно подръпна меч си, за да е сигурен, че се движи свободно в ножницата.

Единият от пазачите се извърна за миг встрани да погледне нещо и пленникът с дългата коса яростно го изрита в пищяла. Пазачът изкрещя от болка и изненада и се сви на кълбо на пода. Онзи се изтръгна от хватката на мъжете, които го държаха, и успя да освободи

ръцете си. Неколцина от зяпачите се намериха на пода. Другите стражи се нахвърлиха върху освободилия се враг. В схватката някои от тях се озоваха окървавени на пода, други политнаха към решетките за животните. Само за един кратък миг мрачното настроение в конюшната се промени до неистова паника. Пищяха жени. Взели пример от майките си, децата също нададоха крясъци. Мъжете се развикаха. Стражите се заеха да дават заповеди. Тълпата бе обзета от объркване и страх.

Освободилият се вражески шпионин явно беше обучен как да действа в подобни ситуации и знаеше как да се освободи в затворено пространство, където в схватката не биха могли да се включат много противници. Възползвал се от гълчавата, той скоочи с мощен рев.

Сграбчи момиченцето на Джамила за косата.

В суматоката бе успял да изтръгне от нечия ръка нож, който сега притисна до гърлото на детето. Малката запищя от ужас. Джамила се хвърли към дъщеря си, но получи шут в главата. Мощният удар я свали на земята. Един от повалените на земята стражи направи опит да се надигне, но също получи ритник.

Ричард вече напредваше методично, съсредоточил цялото си внимание върху източника на заплахата.

— Всички назад! — изкрещя мъжът.

Отметна глава, защото сплъстената коса пречеше на видимостта му. Все още дишаше тежко от бързата схватка. Сипаничавото му лице бе плувнало в пот.

— Всички назад или ще и прережа гърлото!

Момиченцето изкрещя от ужас, в косата и се бе вкопчил огромен месест юмрук. Мъжът я бе притиснал до корема си. Тя правеше отчаяни опити да се освободи и крачетата и ритача във въздуха.

— Пуснете го! — нареди онзи на стражите, които държаха партньора му. — Веднага! Иначе тя е мъртва!

Ричард вече бе потопен в морето на яростта. Нямаше намерение нито да преговаря, нито да прави някакви компромиси, нито да отстъпва.

Стоеше отстрани, леко приведен, с дясното рамо към мъжа, който държеше момиченцето, за да скрие меча си от погледа му. Дългокосият гледаше стражите, които държаха другаря му, и не обърна особено внимание на Ричард.

Здравенякът, който държеше пиццата момиченце, не знаеше това, но Ричард вече бе приключил случая в сърцето си. В мислите му врагът вече беше мъртъв.

Яростта на магията на меча му бе освободена още преди той да докосне дръжката на оръжието си. Когато го стори, ураганът го разтърси до дъното на душата му, даде сила на мускулите му, вля се в неистовата жажда да осъществи мисълта, която вече бе оживяла в съзнанието му.

За един-единствен миг спокойствието бе отнесено от светкавичната лавина на нуждата му да действа.

В този едничък миг Ричард повече от всичко на света копнееше за кръвта на врага си. Нищо друго не би го задоволило. Не остана място за колебания и нерешителност. Мечът на истината бе инструмент на волята на Търсача. Сега това желание бе просто и ясно. Сега, когато ръката на Ричард държеше ефеса на меча, не съществуваше нищо друго освен целта. А конкретната му цел в момента беше да пререже гърлото на човека, който стоеше срещу него.

Не виждаше нищо друго освен пряката си цел. Целият му живот се смали до това единствено смъртоносно движение.

Едно мръдване на ръката с ножа бе достатъчно, за да бъде срязан крехкият воал на плътта на момиченцето и то да умре. Но това щеше да отнеме време. Вярно, не много, но все пак време, понеже онзи първо трябваше да реши да го направи. В този момент животът на мъжа бе вързан за живота на момиченцето. Умреше ли тя, щитът му щеше да загуби ценността си. Той трябваше да прецени ситуацията и да реши да убие детето. Вземането на решението щеше да отнеме един кратък мъжделеещ се миг.

Ричард вече бе взел решение и бе отдал цялата си енергия в изпълнението на предстоящото действие. Беше си осигурил краткия миг време, който му даваше възможност да обърне хода на нещата, да вземе в свои ръце контрола над ситуацията и нейния изход. Нямахше да позволи този ценен миг да му се изплъзне.

Но дори това вече нямаше значение за него.

И така, задействан от смъртоносна ярост, бълваща както от меча, така и от самия него, той жадуваше за кръвта на този човек. Нищо друго не би утолило жаждата му, нищо друго не би го спряло, нищо друго не би го задоволило.

Ричард се отдръпна от заплахата, завъртя се с гръб към мъжа и момиченцето, уж се опитваше да се отдръпне страхливо, уж се е вслушал в заповедта да стои назад. По този начин възнамеряваше да подлъже онзи да го изключи от списъка на евентуалните рискови елементи и да престане да му обръща внимание, като вместо това се съсредоточи върху хората в непосредствена близост до себе си.

Стиснал здраво релефната дръжка на меча си, Ричард си пое дъх. Околният свят рязко притихна и спря.

Щом застана изцяло с гръб към врага, Ричард застина.

Усети как сърцето му се кани да изтупти.

Докато дългокосият бе на косъм от извършването на убийство, а момиченцето надаваше покъртителни писъци, които изпълваха всяко кътче на просторното помещение, Ричард, напрегнал цялата си енергия, се хвърли в атака.

Разгърна тялото си с мощен тласък. Острието изригна от ножницата, заредено до пръсване не само със собствения си гняв, но и със смъртоносната решителност на Ричард.

Докато във въздуха отекваше характерният металически звън на Меча на истината, Ричард нададе дивашки боен вик, в който изля цялата си ярост. Без да пести сили, завъртя меча над главата си с максималната скорост и мощ, на които бе способен.

В един кристално чист миг погледът му фиксира мъжа с ножа, който се бе вцепенил от изненада. Ричард съсредоточи в тази пролука във времето всичките си усилия и мускули, цялата си ярост и нужда. Този миг принадлежеше само и единствено нему и той го оползотвори за постигането на своята едничка цел.

Главата на противника му полетя напред и от лицето му се разхвърчаха пръски пот. Жълтеникавата светлина на фенерите се разпадна на стотици дребни точки, които полепнаха по носещите се из въздуха капчици пот. Докато мечът на Ричард описваше плавна дъга, той имаше достатъчно време, за да види всяка светла точка върху всяка отделна капчица пот. Успя да преброи всеки косъм по главата на мъжа, която се развя във въздуха.

Той знаеше, че очите на всички присъстващи, включително на малката заложенка, са вперени в него, но това нямаше значение. Единствените очи, които го интересуваха, бяха черните очи на мъжа и те най-сетне попаднаха на линията на погледа му.

Ричард видя как в тези черни очи се заражда мисъл. Върхът на меча изсвистя в прашния въздух. Наточеното като бръснач острие отрази светлината на фенерите и заблестя в черните очи на мъжа. Тези очи бяха осъзнали неизбежността на надвисналата заплаха.

Мечът се носеше неумоливо към тях, защото те бяха избраната цел, погълнала цялото внимание на Ричард.

В този момент мъжът осъзна зародилата се в главата му мисъл и взе решение да действа. Но в този кратък отрязък от време от пораждането на мисълта до нейното осъзнаване острието на Ричард беше изминало почти цялото разстояние до целта. Докато в главата на врага се оформяше решението за действие, тялото му се сепна, сковано от бойния вик на Ричард.

За този кратък миг мускулите на ръцете на мъжа застинаха, докато страхът влезе в схватка с взетото решение.

Двете остриета се впуснаха в луда надпревара кое първо ще се вреже в плътта.

Победеният в тази надпревара щеше да изгуби всичко.

Без да откъсва поглед от очите на мъжа, Ричард усети как в полезрението му нахлува собственият му меч, летящ с главоломна скорост. Гледката го изпълни с нов прилив на въодушевление.

Водено от неудържима ярост, острието се заби в слепоочието на мъжа, на нивото на очите — точно там, където се бе прицелил Ричард.

И тогава онзи кристално чист отрязък от време, който се бе проточил до невъзможност, изригна и от него започна да бълва врява и безумство. Мечът разполови черепа напърако и светът пред очите на Ричард стана червен. В конюшната отекна мощен трясък.

Разтрошиха се кости. Във въздуха изригна фонтан от кървави пръски. Острието премина през живата тъкан и горната половина на черепа отхвърча. Върху стената на конюшната се запечати дълга пихтиеста ивица от кости, тъкани и кръв, които повториха траекторията на меча.

В този миг на разтърсваща жестокост животът на мъжа приключи. Безпощадната ярост на Ричард му попречи да изпита болката на вината.

Още преди мечът да завърши движението си, силата на удара блъсна назад ръката с ножа, притиснат до врата на момиченцето.

Тялото на нападателя, превърнато в парче обезкостено месо, започна да се свлича.

Мъжът бе избрал да убие момичето, но след като взе това решение, не му остана достатъчно време, за да го осъществи.

Ричард имаше достатъчно време.

Сърцето му довърши онова „туп“, за което се бе подготвило, преди Ричард да скочи в тясната пролука във времето.

Трупът на мъжа се свлече към земята и се строполи сред облак прах. Горната половина на главата заедно със скалпа се приземиха отвъд отворените врати на конюшната, подскочиха няколко пъти и се изтърколиха в нощта, оставяйки зад себе си кървава диря.

Ричард чу как хората ахват от ужас. Имаше и писъци.

Момиченцето, което продължаваше да пици, се свря в полата на майка си.

Вдигнал меча си в готовност, Ричард срещна ококорените очи на втория пленник, който не помръдваше от мястото си, държан от хората на Виктор. Не направи опит да избяга, нито да се впусне в атака.

Виктор си проправи път през тълпата от зяпачи, вдигнал тежкия си боздуган в ръце. Кара изникна отнякъде и застана плътно зад Ричард с насочен напред Агиел.

Ричард едва сега забеляза Ничи, която тичаше през тълпата с протегнати напред ръце.

— Не! — крещеше тя. — Спри!

Виктор се закова в изненада. Ничи го сграбчи за китката, помислила, че той се кани да нанесе втори удар.

— Долу ръцете, ковачо!

Виктор я изгледа и отпусна ръка. Ничи изгледа яростно Ричард.

— Ти също, дърводелецо! Ще правите, каквото ви казвам! Долу! Чувате ли ме! — крещеше тя безконтролно.

Ричард примигна. Дърводелецо?

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ВЪПРЕКИ ЗАМЪГЛЕНОТО СИ ОТ ЯРОСТТА СЪЗНАНИЕ Ричард осъзна, че Ничи е намислила нещо. Не знаеше какво точно но след като тя се обръщаше към тях с професиите им, а не с истинските им имена, явно се опитваше да им изпрати някакъв сигнал, при това прекалено очевиден, за да не го забележат. Това бе категоричен знак да се включат в играта и да я следват.

Вероятно, защото хората често се обръщаха към Виктор с „ковачо“, той сякаш не схвана намеката. Отвори уста да каже нещо. Ничи го зашлеви през лицето.

— Тишина! Няма да слушам никакви обяснения.

Втрещен, той отстъпи назад. Изненадата му бързо се превърна в буреносна гримаса, но този път не каза нищо.

След като се убеди, че Виктор е разбрал посланието и и ще пази тишина, Ничи насочи гнева си към Ричард. Закани му се с пръст.

— Ще отговаряш за това, дърводецецо.

Ричард нямаше представа какво е намислила, но когато погледите им се срещнаха, той кимна леко. Опасяваше се да направи каквото и да било друго, за да не попречи на плановете и — каквито и да бяха те.

Ничи определено действаше по план.

— Какво ти става? — продължи да му крещи. — Откъде ти хрумна тази абсурдна идея, че можеш да действаш на своя глава в подобна ситуация?

Ричард не знаеше правилния отговор на този въпрос, затова смирено повдигна рамене, сякаш прекалено засрамен да каже нещо.

— Той спаси детето ми! — намеси се Джамила. — Онзи щеше да и пререже гърлото.

Ничи заби възмутен поглед в жената.

— Как се осмеляваш да демонстрираш такова незначитане към ближния! Как смееш да даваш оценки на това, което става в чуждото сърце! Това е изключително право на Създателя, не твое. Ти да не си

някоя вещица, дето вижда в бъдещето? Ако не, откъде знаеш какво е щял да направи? Да не би да мислиш, че заслужава да бъде убит заради онова, което ти си мислиш, че би могъл да стори? Дори да бе предприел нещо, никой от нас няма правото да съди дали действията му са правилни или грешни.

Ничи пак погледна Ричард.

— Ти какво очакваше от клетия човечец? Той и другарят му биват довлечени тука от някаква сган без никакви обвинения, без процес, без дори да им се даде възможност да дадат някакви обяснения. Отнасяш се с човека като с животно, а после се изненадваш, че предприема нещо от объркване и страх?

Нима очакваш Джаганг Справедливия да реши да даде на народа ни още един шанс да постъпи правилно и вярно, след като се държим по този начин? Този мъж имаше право да се страхува за живота си, при положение че е обграден от такава безмозъчна сбирщина, каквата видя около себе си.

Като съпруга на кмета няма да допусна подобно поведение! Разбрахте ли! Кметът няма да се зарадва да разбере колко позорно са се държали някои от нашите съграждани тази вечер. В отсъствието на кмета ще се погрижа да се държим подобаващо. А сега свали меча.

Ричард постепенно започваше да разбира защо тя прави всичко това, така че не направи опит да и отговори, а само покорно прибра меча си.

Щом ръката му се отдели от оръжието, гневът му стихна. Краката му се подкосиха. Убиването на хора си оставаше отвратително деяние, колкото и да бе справедливо и оправдано, колкото и пъти да го бе правил.

Като не искаше да разваля сценария на Ничи, той смирено отпусна глава на гърдите си.

Тя заби гневния си поглед в тълпата. Хората инстинктивно отстъпиха.

— Ние сме миролюбиви. Нима всички забравихте дълга си към ближния? Предписанията на Създателя? Как да се надяваме, че един ден императорът ще ни вземе отново в братството на Императорския орден, ако се държим като зверове, като чудовища?

Тълпата не смееше да гъкне. Ричард силно се надяваше и те да са осъзнали, че Ничи има причина да се държи така и няма да опропастят

усилията и.

— Като съпруга на кмета няма да допусна безсмислена жестокост, която да отрови хората и бъдещето ни.

Една от по-младите жени вдигна ръце на хълбоците си и направи крачка напред.

— Но те ни...

— Не бива да забравяме нито за миг дълга си към ближния — прекъсна я Ничи със заплашителен глас. — Трябва да преодолеем егоистичните си желания.

Тайничко стрелна Виктор с очи, той разбра намека и дръпна жената назад, за да е сигурен, че ще си държи устата затворена.

Ничи огледа стражите.

— Наша отговорност е да насочваме и ръководим ближните си, не да ги убиваме. Тази нощ бе убит един човек. Властите ще трябва да се запознаят със случая и да решат какво ще стане с дърводелеца. А дотогава по-добре някой да се погрижи той да отиде зад решетките. Междувременно в качеството си на съпруга на кмета няма да допусна същата съдба да сполети другия нещастник.

Знам, че съпругът ми ще иска да оправи нещата, но също така знам и че едва ли би се зарадвал да оставим работата недовършена само защото той отсъства. Той би се заел незабавно, затова ви заповядвам да изведете другия гражданин извън града и да го освободите. Оставете го да си върви по пътя с мир. Няма да му сторим нищо лошо. Дърводелецът, както вече казах, ще бъде задържан, докато бъде възможно да го изправим пред съответните власти, за да отговаря за отвратителните си деяния.

Виктор се поклони.

— Мъдро решение, госпожо. Сигурен съм, че съпругът ви, кметът, ще бъде доволен, че решихте да действате от негово име.

Докато главата му бе сведена пред нея, тя го стрелна с пламнал поглед. Миг по-късно се извърна, за да застане пред втория пленен шпионин. Поклони му се с глава.

Ричард забеляза, че в суматохата връзките на деколтето на роклята и са се разхлабили. Онзи не пропусна да забележи този факт. Дълбокият и поклон го дари с дълготрайна гледка към гърдите и. Очите му се откъснаха от там доста след като тя бе вдигнала глава.

— Надявам се, ще приемете извиненията ни за нечовешкото отношение към вас. То влиза в категорично противоречие с нашите разбирания. Ние сме възпитавани да уважаваме всички хора като братя и като равни.

Онзи направи физиономия, един вид, че ще се опита да им прости за лошото посрещане.

— Разбирам защо сте толкова докачливи, хора. При цялата тая история с бунта срещу Императорския орден и всичко това...

— Бунт ли? — Ничи махна с ръка. — Глупости. Беше едно дребно недоразумение. Част от работниците... — Посочи Ричард, без да го поглежда — ... като тези невежи, самолюбиви мъже тук, искаха да облагодетелстват себе си и да получават по-високи заплати. Това беше — нищо повече. Както често казва мъжът ми, недомислена и лошо изпълнена работа. Егоистите всяха паника, която излезе извън контрол. Също като тази ужасна трагедия сега — недоразумение, довело до ненужното нараняване на това невинно чедо на Създателя.

Онзи я изгледа продължително с непроницаем поглед.

— Всички ли в Алтур'Ранг споделят това мнение?

— Е, подкрепян от мнозинството от гражданите на Алтур'Ранг — въздъхна Ничи, — съпругът ми, кметът, със сигурност го споделя. Той положи много усилия да вразуми лудите глави и размирниците. Заедно с представители на народа направи нужното, за да помогне на тази шепа реакционери да осъзнаят допуснатите грешки и да разберат колко много ще навредят на всички нас с поведението си. Те действаха, без да мислят за великото добро. Съпругът ми изправи водачите на размирниците пред народния съвет, който им наложи заслужено наказание. Повечето се разкаяха. В същото време той работи за реформирането и обучението на по-ниско образованите слоеве на населението.

Мъжът сведе почитателно глава.

— Моля, предайте на съпруга си, че е мъдър човек и че има мъдра съпруга, която осъзнава мястото си в услуга на великото добро.

— Да, именно — на великото добро — кимна на свой ред Ничи. — Съпругът ми обича да казва, че въпреки личните си желания и чувства винаги и преди всичко сме длъжни да се съобразяваме с великото добро; че въпреки личните жертви трябва да мислим за доброто на хората, а не да се придържаме към греховните изкушения

на собствените си стремления и алчността си. Никой няма право да поставя себе си над добруването на другите.

Ничи явно докосна чувствителна струна у мъжа. Тези идеи бяха заложени в основата на ученията на Императорския орден. Тя знаеше точно кои струни.

— Съвсем точно казано — рече онзи доволно и плъзна още един поглед надолу към деколтето и. — А сега е време да вървя.

— Накъде ще се отправите? — попита тя, а ръката и свенливо пристегна връвта на деколтето и.

Очите му се вдигнаха към лицето и.

— Ами просто пътуваме. Насочили сме се на юг, където са семействата ни. Надявахме се да намерим работа там. Всъщност не познавах добре своя спътник. Просто през последните няколко дни пътувахме заедно.

— Имайки предвид случилото се тази нощ, съм убедена, че съпругът ми, от съображения за личната ви безопасност, би ви предложил да продължите пътуването си незабавно — още повече, като се има предвид наличието на бунтовнически елементи в града ни. Една трагедия стига за тази вечер. Не бихме искали да рискуваме да се случи още една.

Мъжът огледа със свиреп поглед насъбралата се тълпа. Спря очи върху Ричард, който обаче не вдигаше глава.

— Да, разбира се, госпожо. Моля, предайте нашите благодарности на господин кмета, задето полага толкова усилия да върне размирниците в правия път на Създателя.

— Осигурете на този гражданин безпрепятствено излизане от града — заповяда Ничи на стражите. — Вземете достатъчно хора, за да е сигурно, че няма да има повече неприятности. Няма нужда да ви напомням колко ще се разочарова кметът и градският съвет, ако с този човек се случи нещо неприятно. Той трябва да продължи пътя си по живо, по здраво.

Мъжете измърмориха, че ще се погрижат. По реакцията им Ричард разбра, че не им беше трудно да се превъплътят обратно в ролята на смирени поданици на Императорския орден. Всички присъстващи изпратиха в мълчание групичката стражи и техния повереник. Дълго след като тя се бе скрила от погледите им, те

продължиха да стоят, без да мърдат, без да говорят, сякаш опасявайки се да не би онзи да чуе какво ще си кажат.

— Е, надявам се, че ще се върне при останалите войници — въздъхна най-накрая Ничи. — Ако наистина успее, ще сме свършили добра работа. Стореното току-що ще внесе доста смут преди битката.

— О, да, ще се върне — увери я Виктор. — Няма да има търпение да докладва новините, които ти му осигури тази нощ. Да се надяваме, че нападателите ще придобият достатъчно самоувереност, че да успеем да ги изненадаме.

— Да се надяваме — повтори Ничи.

Част от хората в конюшната се разприказваха оживено, доволни от начина, по който Ничи успя да надхитри врага и да го обърка. Други си пожелаха лека нощ и си тръгнаха. Трети останаха втрещени в трупа.

— Съжалявам, че се наложи да те ударя, Виктор — извини се с усмивка Ничи.

— Е, целта оправдава средствата — сви рамене той. Явно се притесняваше да погледне Ричард в очите, сякаш я бе страх да не я смъмри.

— Искан ми се войските, които приближават насам, да мислят, че няма да срещнат никакви трудности и ще ни смажат с един удар — обясни тя. — Прекалената самоувереност води до грешки.

— Има и още нещо — каза Ричард.

Ничи стрелна с поглед хората, които все още не си бяха тръгнали, после се приближи към него, за да не ги слушат всички.

— Ти каза, че мога да тръгна и да те догоня, след като войските, решили да нападнат Алтур'Ранг, бъдат разгромени.

— Е и?

Сините и очи заблестяха, твърди като стомана.

— Възнамерявам да го направя.

Ричард я изгледа продължително, накрая реши да я остави да направи, каквото може, за да помогне на Алтур'Ранг, и да не и се бърка. Освен това беше притеснен — меко казано — от характера на намеренията и. Точно в момента изобщо не му се щеше да разбира какви са и плановете и бездруго си имаше достатъчно грижи.

Протегна ръка към разхлабените връзки на корсета и и ги завърза.

Тя стоеше така, разперила ръце, без да откъсва поглед от очите му.

— Благодаря. Сигурно са се развързали в суматохата.

Ричард се направи, че не забелязва лъжата и и подири с поглед Джамила, която стоеше по-встрани сред групичка хора. Бузата и бе отекла и червена. Тя бе коленичила и притискаше с все сила момиченцето си.

— Как е тя? — попита Ричард, след като се приближи.

— В безопасност е. Благодаря ти, Господарю Рал. Ти спаси безценния и живот. Благодаря ти.

Момиченцето се притискаше в майка си и хлипаше. Погледна Ричард с ужас, все едно се страхуваше, че може да посече и нея. Бе станала свидетел на нещо ужасно, извършено от ръката му.

— Радвам се, че е жива и здрава — каза той на майка и. Усмихна се на момиченцето, но в отговор получи сърдит поглед, изпълнен с омраза.

Ничи го стисна със съчувствие по рамото, но не каза нищо.

Хората, които още не си бяха тръгнали, се завтекоха да го поздравят, задето спаси детето. Явно бяха проумели, че всичко, което Ничи каза на онзи мъж, и изобщо поведението и е част от някакъв сценарий, че не е наистина. Мнозина направо я поздравиха за умелото изпълнение.

— Сигурно са повярвали — рече един от присъстващите. Ричард подозираше, че планът на Ничи всъщност е далеч по-мащабен. Малко се притесняваше какво е намислила.

Проследи с поглед как двама от стражите изтеглиха трупа на шпионина навън. По знак на Айшак неколцина други се заеха да избършат петната. Мирисът на кръв превъзбуди конете и те нямаха търпение да напуснат конюшната.

Хората пожелаха на Ричард лек път и се пръснаха по домовете си. Скоро конюшната се опразни. Неколцината, които се заеха да почистят, приключиха и също си тръгнаха. Останаха само Ничи, Кара, Айшак и Виктор. Настъпи тишина и спокойствие.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРЕДИ ДА ОТИДЕ ДА ВИДИ КОНЕТЕ, които Айшак му бе приготвил, Ричард внимателно огледа сенките. Конюшната бе странно притихнала. Той си спомни гробната тишина в странноприемницата миг преди онова същество да връхлети през стената. Беше нормално внезапното спокойствие да му се стори заплашително. Би било добре да е подготвен, ако звярът е наблизил или се кани да предприеме ново нападение. Искаше му се да намери начин да противодейства на тази сила. Пръстите му докоснаха ефеса на меча. Ако не друго, поне разполагаше с оръжието си и неговата мощ.

Помнеше съвсем ясно нечовешките обещания за страдание и изтезания, които му бяха оставени като послание в дълбините на съзнанието на Кара. Дори само споменът за безмълвно прошепнатите зловещи думи бе достатъчен, за да му прилошее и да му се завие свят. Спря за момент и се подпря на парапета.

Погледна Кара и сърцето му запърха от радост при вида и — беше жива и здрава. Тя усети, че я гледа, и му се усмихна, с което го зарадва още повече. Преживяната близост бе създала помежду им крепка и несъкрусима връзка. Имаше чувството, че е опознал мъничко повече жената, скрита под защитната броня на Морещица.

Два от конете вече бяха оседлани и готови за път, багажът бе натоварен на другите. Айшак бе човек на място и държеше на обещанията си. Ричард прокара ръка по гривата на по-едрата дореста кобила, почувства силата на мускулестото и тяло, остави я да свикне с присъствието му, за да не се стресне. Ухото и се завъртя към него.

След цялата врява в конюшната, към която се прибавяше и миризмата на кръв, бе нормално животните да са нервни. Кобилата тръсна глава и удари припряно с копито, очевидно притеснена от близостта на непознат човек. Преди да закачи лъка си за седлото, Ричард продължи да я милва по гривата, като и говореше нежни слова. Протегна се и лекичко я погали близо до ухото. Със задоволство

забеляза, че кобилата оцени приветливото му отношение и се поуспокои.

Когато излезе от клетката на животното, Ничи бе вперила поглед в него и го чакаше. Стори му се тъжна и самотна.

— Нали обещавах да внимавах? — попита го.

— Не се тревожи — отвърна вместо него Кара, която се суетеше с багажа си. Беше се насочила към по-дребната оседлана кобила, за да подреди нещата си. — Ще му дръпна едно мощно конско за всичките глупави и недообмислени неща, дето ги надроби тая вечер.

— Какви недообмислени неща? — попита Виктор.

Кара погали коня си, зарови пръсти в гривата му и хвърли скришом поглед към ковача.

— В Д'Хара имаме една приказка. Ние сме стомана срещу стомана, за да може Господарят Рал да е магия срещу магия. Което означава, че е голяма глупост Господарят Рал да излага живота си на риск в подобни битки с хладно оръжие. Това е наша работа. Но е извън способностите ни да се борим с магията. Той единствен е призван да го стори. А за да има възможност да го направи, трябва да е жив. Нашата работа е да пазим живота на Господаря Рал и да не допуснем да бъде ранен от мечове и стрели, а той пък е длъжен да ни предпазва от магията. Това влиза в условията на връзката.

— Така като го гледам — подметна Виктор, — той се справя чудесно с меча.

— Понякога има късмет — повдигна вежда Кара. — Нужно ли е да ти напомням, че едва не умря от най-обикновена стрела? Без Морещица край него си е направо безпомощен — додаде тя за всеки случай.

Виктор го стрелна с тревожен поглед, но Ричард не реагира. Айшак също изглеждаше притеснен и погледна Ричард, все едно го вижда за пръв път. И двамата го познаваха в продължение на близо година просто като Ричард — човекът, който товареше каруците на транспортната фирма на Айшак и който зареждаше работилницата на Виктор с желязо. Мислеха, че е женен за Ничи. Нямаха представа, че всъщност през цялото време е бил неин пленник.

Да установят, че той всъщност е Господарят Рал, едва ли не митичният борец за свобода, дошъл от далечния север, продължаваше да бъде объркващо и за двамата. За тях той си беше обикновен човек,

който се бе включил в общата им борба срещу тиранията. Този Ричард познаваха те. Винаги, когато станеше въпрос за Господаря Рал, им ставаше нервно, един вид, не знаеха как да се държат в присъствието на такъв човек.

Кара продължи да товари и подрежда багажа си. Ничи постави ръка на рамото на Айшак.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да поговоря с Ричард насаме, преди да тръгне.

— С Виктор ще чакаме отвън — кимна той. — Трябва да обсъдим някои неща.

Щом двамата се насочиха към вратата, Ничи стрелна Кара с очи. Морещицата потупа коня си по гърба и последва двамата мъже в нощта, като затвори огромната порта зад себе си. Ричард остана удивен и леко озадачен, че Кара излезе без никакви възражения.

Ничи застана пред него под светлината на фенера, склучила пръсти. Стори му се някак неспокойна.

— Тревожа се за теб, Ричард. Искам да дойда с теб.

— Тази вечер започна нещо, което трябва да довършиш.

— Да, вярно, прав си — въздъхна тя.

Ричард се запита всъщност какво ли точно е започнала, какво ли точно си е наумила. Но в момента нямаше време да я разпитва. Колкото и да бе притеснен за сигурността на Ничи, бе далеч по-разтревожен за Калан. Нямаше търпение най-сетне да тръгне.

— И въпреки това...

— След като помогнеш на тези хора да елиминират непосредствената заплаха от приближаващите войници, ще ме настигнеш. При положение, че с врага пътува онзи магьосник Кронос, Алтур'Ранг определено ще има огромна нужда от твоята помощ.

— Да, знам. Уверявам те, твърдо съм решила да елиминирам надвисналата над града опасност. Не смятам да губя много време с това. Веднага щом свърша, ще дойда при теб.

Ричард внезапно прозря сърцевината на нейния план и го обля вълна от леден ужас. Отвътре му напираше да започне да я убеждава да се откаже от намеренията си, но успя да се въздържи. Самият него го чакаха неотложни и опасни дела. Едва ли би му харесало, ако тя започнеше да го убеждава да се откаже.

Освен това Ничи бе чародейка, която прекрасно знаеше какво прави. Тя бе станала Сестра на мрака, една от шестте учителки на Ричард в Двореца на пророците. Когато нейна посестрима се опита да го убие и да открадне дарбата му, Ричард я изпревари и на свой ред я уби. Това бе началото на битката, която впоследствие доведе до разрушаването на двореца. Джаганг постепенно залови останалите Сестри, включително Сестра Улиция, тяхната предводителка. За да спаси живота на Калан, Ричард бе принуден да позволи на пет от сестрите да му се закълнат във вярност, за да могат да се възползват от връзката с Господаря Рал и да се спасят от пътешественика по сънищата. По онова време Ничи не беше с тях. По-късно още една Сестра загина в Плъзгата, като освен Ничи останаха още само четири Сестри на мрака, които да не са в лапите на Джаганг.

Ничи определено бе сериозна заплаха за всеки, който реши да и се противопостави. Той просто се надяваше тя да не поема глупави рискове, за да се върне при него и да му помогне колкото се може по-скоро.

Ричард закачи палци на колана си. Не можеше да разбере какво точно иска тя от него.

— Добре си дошла да се присъединиш към нас веднага, щом приключиш тук. Вече ти го казах.

— Знам.

— Един съвет, ако ми позволиш. — Изчака я да го погледне пак. — Колкото и могъща чародейка да си, стрелата пак може да те убие.

— Този съвет важи и за двамата, магъоснико — усмихна се тя.

— А как ще ме намериш? — хрумна му след малко. Тя се наведе към него и го сграбчи отпред за ризата.

— Затова исках да поговорим насаме. Ще се наложи да те докосна с магия, за да мога после да те намеря.

— Каква магия? — попита подозрително той.

— Ами може да се сравни с връзката ти с народа на Д'Хара — поне отчасти. Сега нямаме време да ти обяснявам с подробности.

Ричард започна да се притеснява защо ли се налагаше да останат насаме, за да направи тя толкова нещо. Без да пуска ризата му, тя се притисна до него, премрежила поглед.

— Просто стой неподвижен — прошепна в ухото му.

Каквото и да бе намислила, явно се колебаеше и го правеше с неохота. Постепенно като че ли започна да изпада в транс.

Ричард бе готов да се закълне, че допреди миг фенерите светеха по-ярко. Сега в конюшната потрепваше мъжделива оранжева светлина. Сеното ухаеше по-сладостно. Въздухът бе по-топъл.

Ричард си каза, че може би не бива да и позволява да направи онова, което бе решила. В крайна сметка все пак реши да и се довери.

Лявата и ръка пусна ризата му и се плъзна нагоре към тила му. Пръстите и го обвиха нежно. Свиха се в юмрук и го сграбчиха за косата, за да му покажат да не мърда.

Предупредителната искрица в главата му засвети в червено. Изведнъж вече не беше сигурен, че е съгласен да го докосва със силата си. На няколко пъти тя бе използвала магията си върху него и преживяването определено не му беше от любимите.

Прииска му се да отстъпи назад, но нещо му пречеше.

Ничи се приближи още повече и го целуна по бузата.

Не беше обикновена целувка.

Светът около него се разпадна. Конюшната, влажният въздух, сладостното ухание на сено — всичко това престана да съществува. Остана само връзката му с Ничи, сякаш тя бе единственото, което го задържаеше тук и не му позволяваше да се изпари заедно с всичко останало.

Бе всмукан в селенията на едно спиращо дъха удоволствие от живота в неговата цялост и тоталност. Усецането бе непреодолимо, замайващо, великолепно. Всичко — от чувството за връзката с нея, цялата и топлота и жизненост, до красотата на света — сякаш преливаше в тялото му, за да го препълни до всяка фибра на съществуването му, за да го замае от възхита.

Всички удоволствия, които някога бе изпитвал, се върнаха в тялото му с изненадваща интензивност, по-силни от всички най-големи удоволствия в живота му; гледките и ароматите никога не му се бяха стрували по-живи и истински. Цареше пълна тишина, нарушавана само от съскането на близката лампа и тихото изцвилване на един от конете. Целувката и го разтрепери целия.

Нямаше представа дали стореното от Ничи е продължило секунда или час. Такъв род магия Ричард никога преди не бе изпитвал. Остана без дъх, наложи се да се сепне, за да си припомни да диша.

— Какво... какво ми направи? — успя да я попита след малко.

В крайчеца на устните и разцъфна едва забележима усмивка, която озари красивите и сини очи.

— Вкарах в теб една мъничка искрица от магията си, за да мога да те открия. Аз познавам своята сила. Ще успея да я проследя до теб. Не се бой, ще действа достатъчно дълго, за да имам време да те намеря.

— Мисля, че си направила още нещо, Ничи.

Усмивката и угасна. Сбърчи угрижено вежди. Трябваше и известно време, за да намери подходящите думи. Най-сетне тя се вгледа в него с такова напрежение, сякаш се опитваше да му внуши колко е важно за нея той да разбере.

— Винаги досега магията ми те е наранявала, Ричард: когато те отведох, когато те държах в плен дори когато те лекувах. Винаги ти е причинявала болка, дискомфорт. Прости ми, но исках поне веднъж да те докосна с магия, която няма да остави болезнен белег в душата ти, няма да те накара да ме мразиш. — Сведе поглед. — Исках да ме запомниш с нещо по-приятно от онези пъти, в които съм ти причинявала болка. Исках един-единствен път да оставя у теб малка искрица от нещо прекрасно и приятно.

Той не се опита да си представи какво повече от „малка искрица“ е било това.

Вдигна брадичката и, за да я накара да го погледне в очите.

— Не те мразя, Ничи. Знаеш го. Освен това знам, че тогава, когато си ме лекувала, си ми връщала живота. Това е важното.

След известно време той на свой ред отклони погледа си от нейните сини очи. В главата му се зароди мисълта, че Ничи вероятно е най-красивата жена, която е познавал през живота си.

Освен Калан.

— Но все пак ти благодаря — успя да пророни, все още под влияние на замайването си.

Тя го стисна нежно за лакътя.

— Тази вечер се справи чудесно, Ричард. Помислих си, че едно докосване с приятна магия ще ти помогне да възстановиш силите си по-бързо.

— Виждал съм как хора страдат и умират. Не можех да понеса мисълта, че онова момиченце може също да умре.

Ничи се усмихна на думите му. Ричард посочи конете.

— Трябва да вървя.

Тя кимна и той отиде да изведе конете и да се увери, че всичко е готово. Ничи се запъти да отвори вратата на конюшната. Кара изникна на прага и се насочи към своята кобила.

До зазоряване имаше още малко време. Ричард установи, че е ужасно уморен, особено след емоционалното напрежение при употребата на меча. Но наистина се почувства по-добре след стореното от Ничи. От друга страна, осъзнаваше, че в близките дни няма да имат възможност да спят добре. Чакаше ги дълъг път, а той смяташе да го измине за възможно най-кратко време. Тъй като се бяха подсигурили с резервни коне, щяха да имат възможност да яздят с пълна мощ, да сменят животните и да продължат напред със същото темпо, за да не губят време. Всъщност смяташе да бърза на предела на възможностите им.

Ничи хвана повода на коня му, а той пъкна крак в стремето и се метна на седлото. Кобилата размаха опашка и затанцува нервно, нетърпелива да напусне конюшната, нищо че навън бе тъмна нощ. Ричард я потупа по хълбока, за да я поуспокои. Щеше да има достатъчно време да му демонстрира буйния си нрав.

— Между другото, Господарю Рал — попита Кара, вече метнала се на седлото, — накъде сме се разбързали толкова?

— Трябва да се видя с Шота.

— Шота! Отиваме при вещицата! Ти да не си откачил? Внезапно пребледняла като платно, Ничи се спусна към него.

— Лудост е да отиваш при вещицата, да не говорим, че из целия Нов свят има разпръснати войски на Императорския орден. Не бива да го правиш.

— Налага се. Мисля, че Шота може да ми помогне да намеря Калан.

— Тя е вещица, Ричард! — Ничи изгуби контрол над нервите си. — Няма да ти помогне!

— И преди ми е помагала. Дари Калан и мен със сватбен подарък. Надявам се да го помни.

— Сватбен подарък ли? Ти май наистина си полудял — възкликна Кара. — Шота по-скоро би те убила.

Кара не подозираше колко е права. Отношенията на Ричард с Шота се бяха развивали доста бурно.

— Какъв сватбен подарък? — попита Ничи, хванала крака му в стремето. — Какви ги говориш?

— Шота искаше Калан да умре, понеже се опасяваше, че от връзката ни може да се роди чудовище, по нейните думи — Изповедник, роден с дарбата. В знак на примирие в деня на сватбата ни тя подари на Калан гердан с малък черен камък. Оказа се, че е някакъв вид магически амулет, който пречи на Калан да забременее. Двамата решихме, че за известно време, като се има предвид целият хаос наоколо и всичките ни грижи, ще приемем примирието на Шота.

В един период от време, когато Хармониите бяха на свобода, магията в целия свят престана да действа. Ричард и Калан не знаеха за случилото се и нямаха представа, че магическият амулет е безсилен. Именно тогава Калан забременя. Но се появиха онези ужасни мъже, които я пребиха почти до смърт и тя изгуби бебето.

Пак поради пропадането на магията не беше изключено дълбоката същност на света да е претърпяла фундаментална, необратима промяна, която постепенно да доведе до смъртта на всички видове магии. Калан беше убедена, че нещата вървят натам. Бяха се случили редица странни събития, за които нямаше друго обяснение. Зед ги наричаше „верижна реакция“. Той казваше, че започне ли веднъж този процес, нищо не може да го спре. Ричард не можеше да твърди категорично дали магията е престанала да действа или не.

— Шота ще си спомни онзи гердан, дето го подари на Калан. Ще си спомни вложената в него магия, както и ти си убедена, че ще познаеш своята, която освободи в мен, за да ти помогне да ме откриеш. Ако някой изобщо помни Калан, то това е Шота. Може да съм имал разногласия с вещицата, но също така съм и помагал — макар и неволно. Тя ми е длъжница. Ще ми помогне. Трябва да го направи.

Ничи разпери ръце.

— И, разбира се, става въпрос за гердан, който е носила Калан, а не за нещо, което би трябвало да е у теб. Защо продължаваш да упорстваш? За пореден път си въобразяваш нещо, което — много удобно — няма как да бъде доказано. Винаги измисляш нещо, което не може да се види и да се пипне. Герданът е поредният плод на

въображението ти. — Ничи вдигна ръка към челото си. — Тази вещица няма да си спомни Калан, защото Калан никога не е съществувала.

— Шота ще ми помогне. Сигурен съм. Ще го направи. Не мога да измисля никакъв друг вариант, който може да ме отведе към отговори. Няма време. Колкото по-дълго Калан е пленница на своя похитител, толкова по-голяма е опасността за живота и и толкова по-малки са шансовете ми да я открия. Трябва да се видя с Шота.

— Ами ако грешиш? — попита Ничи. — Ако тази вещица откаже да ти помогне?

— Ще направя, каквото е нужно, за да я накарам.

— Ричард, моля те, отложи това поне за един-два дни. Да го обсъдим. Позволи ми да ти помогна да прецениш всичките си възможности.

Ричард издърпа юздите към себе си и насочи своята кобила и вързаните за нея животни към вратата.

— Срещата ми с Шота е най-доброто, което мога да сторя, за да получа отговори. Тръгвам.

Наведе глава, за да не се удари в напречната греда на вратата, и потъна в нощта. Цикадите продължаваха безспирната си песен.

Обърна коня си и видя Ничи, застанала на прага, осветена от светлината на фенерите.

— Пази се — каза и. — Ако не заради себе си, то поне заради мен.

Сега вече тя се усмихна. Поклати примирено глава.

— Както заповядате, Господарю Рал.

Той махна за сбогом на Виктор и Айшак.

— Лек път — провикна се Айшак и свали шапката си.

Виктор поздрави с юмрук в гърдите.

— Върни се, когато успееш, Ричард.

Той им обеща.

Щом поеха по пътя, Кара поклати глава.

— Не знам защо си направи всичкия тоя труд да ми спасяваш живота. Сега така или иначе ще умрем, както знаеш.

— Мислех, че идваш с мен, за да не позволиш това да се случи.

— Не знам дали ще мога да те защитя от вещицата, Господарю Рал. Досега не съм влизала в схватка с такъв противник, пък и не съм чувала друга Морещица да го е правила. Изповедническата сила

действаше смъртоносно на нашия вид. Предполагам, че това важи и за силата на една вещица. Ще направя каквото зависи от мен, но искам да те предупредя, че може и да не успея да те защитя от вещицата.

— Не се тревожи за това, Кара. — Той сви крака и намести тежестта си, конят му препусна в лек галоп. — Доколкото познавам Шота, и бездруго няма да ти позволи да я приближиш.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДОКАТО ВЪРВЕШЕ по една от централните улици на града, следвана от група местни граждани, Ничи си мислеше, че след заминаването на Ричард сякаш слънцето бе угаснало за нея. Липсваше и възможността да надникне в очите му, да види игривата искрица живот в тях. В продължение на два дни тя се отдаде неуморно на подготовката за предстоящото нападение, но без непосредствената близост на Ричард животът изглеждаше празен, не толкова пъстър, изобщо... различен.

В същото време, когато той бе наблизил, твърдоглавото му упорство да открие въображаемата си любима и действаше наистина изтощително. Дори на моменти и идваше да го удуши. Бе опитала всичко — от търпеливост до гняв — в опитите си да го накара да прозре истината, но беше все едно се опитва да премести планина. В крайна сметка беше все едно какво прави и какво му говори.

За негово добро тя отчаяно се опитваше да го отърси от илюзиите, да му помогне да разбере истината. За тази цел се налагаше да му отправя различни предизвикателства, за да дойде на себе си, преди да се е случило нещо ужасно. Но в същото време опитите и да го накара да прозре истината винаги я правеха да изглежда като някакъв злодей, чиято цел е да работи против него. Не обичаше да е в тази позиция.

Ничи се надяваше, че щом приключи мисията си да помогне на Алтур'Ранг да се отърве от приближаващите орди на Императорския орден и техния магьосник Кронос, бързо ще настигне Кара и Ричард. Тъй като той се бе подготвил с няколко двойки коне, пък и при положение, че щеше да бърза колкото му позволяват силите, Ничи си даваше сметка, че няма да успее да се присъедини към него, преди той да е пристигнал при Шота. Ако изобщо успее да стигне дотам. И ако вещицата не го убие веднага, щом го види.

Доколкото Ничи познаваше вещиците, шансовете на Ричард да излезе жив от бърлогата на тази жена бяха близки до минималните.

Още повече, че щеше да му се наложи да отиде там без подкрепата и помощта на Ничи. Утешителното все пак беше, че Ричард го бе правил и друг път. Доколкото Ничи беше чувала, Шота беше жена в истинския смисъл на думата. Така че оставаше поне надеждата Ричард да се държи учтиво с нея. Защото никак не е препоръчително човек да се отнася грубо с вещици.

Но дори да успееше да оцелее след срещата си с Шота, той пак щеше да е сломен, ако тя не се съгласи да му помогне. А Ничи знаеше, че Шота и да искаше, не би могла да направи нищо, защото жената, която Ричард издирваше, просто не съществуваше. Сегиз-тогиз Ничи истински се вбесяваше, че той е такъв инат и че дотолкова се е увлякъл по тази своя илюзия. Друг път се притесняваше, че наистина си е изгубил ума. Но тази мисъл бе прекалено страшна, за да и отдава повече внимание.

Внезапно осъзнала нещо, Ничи се закова на място.

Мъжете, които я следваха, също спряха, като я изтръгнаха от мислите и. Повечето от тях бяха тук, за да изпълняват нарежданията и, касаещи отбраната на града. Неколцина бяха предвидени за куриери, в случай че и се наложи да изпрати съобщение някому. Сега всички стояха неподвижни, притихнали, нямаха представа какво е намислила.

— Ей, там, горе — посочи им тя триетажна сграда на отсрещния ъгъл. — Погрижете се да разположим там поне двайсет-трийсет стрелци по прозорците. И им осигурете достатъчно стрели.

— Ще отида да огледам — рече веднага един от мъжете и хукна през улицата, като избягваше умело трополящите каруци, коне и ръчни колички.

Забързаният поток от хора не секна нито за миг, просто всички започнаха да заобикалят Ничи и групата мъже, все едно бяха камък наскреда буйна река. Пешеходците разговаряха помежду си полушепнешком и си проправяха път между гръмогласни търговци, които се опитваха да продават стоката си, или сред групички хора, които тревожно обсъждаха предстоящата битка и възможностите за самозащита. Всякакъв вид превозни средства, от огромни талиги, теглени от екипажи от по шест коня, до малки каручки с едно конче, минаваха забързано, всяка в своята посока, натоварени с най-разнообразни стоки и провизии, докато все още имаха тази възможност.

Въпреки врявата, която вдигаха коне, каруци и хора, Ничи сякаш бе оглушала. Мислите и бяха насочени изцяло към вещицата.

Внезапно осъзна, че Шота може не просто да не пожелае да помогне на Ричард, ами изобщо да не му каже, че няма да го направи. Вещиците имаха свои методи на действие и особени възгледи за нещата.

Ако тази жена сметнеше, че Ричард е прекалено настоятелен, можеше да реши да се отърве от него, като го изпрати за зелен хайвер на другия край на света.

Не е изключено да направи нещо подобно и просто за удоволствие, за да се позабавлява, или да го обрече на бавна смърт вследствие на безкрайно обикаляне из далечни пустинни земи. Една вещица би могла да стори нещо подобно само за да докаже, че е във възможностите и. Ричард, заслепен от желанието си да открие въображаемата си любима, едва ли ще осъзнае това. Той просто ще тръгне натам, накъдето му каже Шота.

Ничи беше бясна на себе си, задето му позволи да замине на толкова опасна среща. Но какво би могла да стори? Не можеше да му забрани.

Единственият и шанс бе да се отърве от брат Кронос и хората му възможно най-бързо и да тръгне след Ричард, за да направи, каквото е по силите и да го защити.

Мярна човека, когото бе изпратила да огледа ъгловата къща, да претичва между каруците и конете на връщане към другарите си. Направи и впечатление, че въпреки интензивното движение на хора из пълните улици глъчката и тълпите бяха далеч по-малко, отколкото в обикновен делничен ден. Хората трескаво се подготвяха. Някои вече се бяха окопали на тайни места, където смятаха, че ще са в безопасност. Ничи бе влизала в много градове с Императорския орден. За безопасност и дума не можеше да става.

Съгледвачът заобиколи близката празна каруца и най-накрая скочи при останалите. Застана мълчаливо пред нея. Боеше се да заговори, преди тя да му заповяда да докладва.

Страхуваше се от нея. Всички се страхуваха от нея. Тя не беше просто чародейка; беше чародейка в лошо настроение и всички го усещаха.

Никой не разбираше на какво се дължи сърдитостта и, но пред последните два дни всички около нея вървяха на пръсти. Всъщност настроението и нямаше нищо общо с тях, нямаше нищо общо дори с Ричард, който препускаше презглава в преследване на несъществуващата си любима. Е, това хората нямаше как да го знаят. Ничи се подготвяше мислено за предстоящата кървава атака, повтаряше си наум различните неща, които евентуално би и се наложило да направи, стягаше се вътрешно.

Когато човек е изправен пред невъобразима и дивашка жестокост, не си подпява весели песнички и не споделя с околните възхищението си от слънчевия ден. Вместо това се отдава на мрачните си мисли.

Ничи изобщо не си направи труда да им обяснява причините за настроението си. Подобни усилия биха изцедили запасите и от толкова ценната и в момента енергия. Мислената подготовка да събере всяко късче умения, знания, мъдрост и сила, с които разполагаше, изискваше известно отдръпване. Съществуваха жестоки и смъртоносни сили, чието съществуване тези хора никога нямаше да проумеят, а тя трябваше да се приготви да ги използва веднага, щом се наложи. Не можеше да обяснява тези неща на всеки срещнат. Просто трябваше да го приемат.

— Е? — попита тя спокойно, докато онзи стоеше безмълвен пред нея и се опитваше да нормализира дишането си.

— Ще стане — отвърна човекът. — Сградата представлява тъкачна и плетачна фабрика. И на трите етажа има достатъчно пространство, така че стрелците могат лесно и бързо да се придвижват от прозорец на прозорец и да избират най-подходящото за стрелба място.

Ничи кимна. Вдигна ръка към челото си, за да предпази очите си от захождащото слънце, и се обърна на запад, за да огледа широкия булевард. Огледа разположението на пресечките и ъглите. Накрая прецени, че мястото, където стояха в момента, с тухлената сграда отсреща, е най-подходящо. На това кръстовище се пресичаха два от най-широките булеварди в града и по всяка вероятност вражеската кавалерия щеше да избере именно този маршрут през източната част на града. Ничи познаваше организацията на атаките на Императорския орден. Обикновено те гледаха да има достатъчно пространство, за да

могат да атакуват на широк фронт и да разчитат на неговата мощ, за да смажат врага още с първия удар. Беше почти сигурна, че ще изпратят кавалерията си по този маршрут, ако идваха от изток, както се предполагаше.

— Добре — обърна се тя към мъжа. — Погрижи се стрелците да заемат местата си и да разполагат с достатъчно стрели. И побързай — нямаме много време.

Щом онзи се спусна да изпълни нарежданията и, Ничи забеляза в далечината Айшак, който приближаваше с каруца, теглена от два огромни коня. Явно бързаше. Тя имаше известни предположения за причината, довела Айшак при нея, но реши да не мисли за това. Обърна се към друг от съпровождащите я мъже.

— Малко по-нататък, точно след сградата, където ще разположим стрелците, искам ограда с шипове. Мястото е удобно, от двете страни на пътя има масивни сгради. — Посочи улицата, която пресичаше главния път малко преди фабриката. — Още шипове нагоре и надолу по онази улица, така че, който и път за бягство да решат да изберат нападателите, да ги посрещнем подобаващо.

Щом врагът нахлуеше по булеварда, влизайки в Алтур'Ранг, насреща му щеше да се издигне стена от шипове, които щяха да ги разпорят най-безмилостно. Така стрелците щяха да имат прекрасна възможност да вземат на мушка хората, вкарани в капана между шиповете и напирещото отзад множество.

Мъжът кимна и се завтече да изпълнява получените заповеди. Ничи вече бе инструктирала мъжете, обслужващи самите устройства с шиповете. Виктор беше организиран производството им в своята ковачница и в още няколко работилници, които се заеха почти изцяло с изработката на елементарните, ала смъртоносни капани. Всичко се свеждаше до най-обикновени заострени железни пръти, които се привързваха един за друг, за да образуват нещо като ограда с шипове.

И така, всяка от тези своеобразни огради се вграждаше на точно определено място в улиците из целия град. Положени в земята, съоръженията не пречеха на движението по никакъв начин. Но с приближаването на вражеската кавалерия, острите шипове биваха вдигани във въздуха, а коловете — застопорявани с помощта на железни скоби. Имаше по-дълги и по-къси колове, които падаха под различен ъгъл и така оградата ставаше неколкостранно по-опасна. Ако

всичко вървеше по план, вражеската кавалерия би трябвало да вкара конете си право в зъбчатия капан. Веднъж сблъскали се с тази опасна стена, конете щяха да пострадат и да раздерат краката си, дори да се опитат да се дръпнат назад. Механизмът беше прост, но високоефективен.

Целият град бе осеян с подобни капани, поставени най-вече по кръстовищата. Вдигнати веднъж, ошипените огради трудно се сваляха в хоризонтално положение. Паникьосаните коне щяха разкърват крайниците си или най-малкото щяха да се озоват затворени в клетка без изход. Щом кавалерията попадне на шиповете, войниците щяха или да бъдат изхвърлени от седлата и най-вероятно ранени или убити, или щеше да им се наложи сами да слязат и да се опитат да преодолеят препятствието. При всички положения стрелците щяха да имат далеч по-добри шансове да улучат вражеските войници така, отколкото ако те просто минаваха по пътя си.

Хората, които обслужваха съоръженията с шиповете, бяха инструктирани да преценяват ситуацията и да не пускат в действие механизмите още при появяването на първите редици кавалеристи. В някои случаи би било по-добре да изчакат малко и да вдигнат преградите едва след като част от вражеските орди е минала, като по този начин разцепят силите им и отделят редиците на командването. Така врагът щеше да изгуби предимството на единството си, а с разпокъсана войска е далеч по-лесно да се справиш. Решителното унищожаване на кавалерията бе от изключителна важност за прекратяване на нашествието.

Ничи обаче знаеше, че при вида на страховитата стена на настъпващите вражески войници, които надават бойни викове и са жадни за кръв, подобни детайлни планове обикновено се забравят. Тя бе наясно, че при страховития вид на тези войници, вдигнали застрашително оръжията си, част от местните хора ще побягнат, забравяйки да вдигнат шиповете преди това. Ничи бе виждала неведнъж този ужас. Именно това я подтикна да се погрижи за поставянето на множество огради с шипове — далеч повече от необходимото.

Почти целият град бе ангажиран в защитата. Едни средства щяха да се окажат по-ефективни от други. Дори жените и децата, затворени по къщите, разполагаха с изобилие от средства, от камъни до връщо

олио, които да хвърлят върху настъпващите орди. Нямаше време да се изработват изкусни оръжия, но навсякъде имаше хора, въоръжени с копия. Наостреният кол не бе кой знае колко изящен, ама като го забиеш във вражески кон или раниш човек, си беше направо красив. Все едно дали нападат конници или пехотинци — всички трябваше да бъдат отблъснати. Затова в града имаше хиляди мъже, въоръжени с лъкове. И старец може да стреля с лък и да убие дори енергичен и мускулест млад войник.

Стрелата убива даже магьосник.

Би било безполезно да карат обикновените граждани да влизат в ръкопашен бой с опитни и квалифицирани войници. По-скоро трябваше изобщо да не допуснат врага да използва своите стандартни бойни средства.

Ничи възнамеряваше да превърне града в огромен капан. И да привлече Ордена в него.

Проследи с поглед приближаващата към нея каруца с Айшак. Хората се разбягваха, за да сторят път. Айшак дръпна юздите и едрите коне спряха. Вдигна се облак прах.

Той натисна спирачката и скочи от капрата — Ничи не бе очаквала от него подобна пъргавост. Докато тичаше, той протегна към нея шапката си. В другата си ръка стискаше още нещо.

— Ничи! Ничи!

— Залавяйте се със задачите, които обсъдихме — обърна се тя към мъжете около нея. — Остават ни не повече от два-три часа.

Мъжете изглеждаха изненадани и уплашени.

— Не мислите ли, че ще изчакат до сутринта? — попита един.

— Не. Смятам, че ще нападнат тази вечер. — Не им обясни защо е на това мнение.

Мъжете кимнаха и се завтекоха да си вършат работата. Айшак застана пред нея задъхан. Лицето му бе червено като шапката.

— Съобщение, Ничи. — Размаха хартийката пред лицето и. — Съобщение за кмета.

Ничи се вкамени.

— Дойде група конници. Носеха бяло знаме, точно както ти предположи. Донесоха съобщение за „кмета“. Как се досети, че ще стане така?

— Прочетохте ли го? — попита тя, без да отговаря на въпроса му.

Лицето му пламна.

— Да. И аз, и Виктор. Много е ядосан. А никак не е добре ковачът да е ядосан.

— Намери ли кон, както те помолих?

— Да, да, имам кон. — Подаде и хартийката. — Но мисля, че е по-добре да го прочетеш веднага.

Ничи разгъна листа и зачете наум.

Гражданино кмет,

Получих сведения, че населението на Алтур'Ранг под ваше управление желае да се разкае за греховете си и пак да се поклони на мъдрата, милостива и суверенна власт на Императорския орден.

Ако е вярно, че желаете да спестите на населението на Алтур'Ранг пълното унищожение, с което наказваме бунтовниците и размирниците, бихме желали, в знак на добрите си намерения и на желанието си да се предадете под ръководството на Императорския орден, да завържете ръцете на красивата си и вярна съпруга и да ми я изпратите като свой смирен дар.

Ако не ми изпратите съпругата си според горните условия, Алтур'Ранг ще бъде унищожен до крак.

В служба на милостивия Създател,

Брат Кронос,
Командващ обединените войски на Негово
сиятелство.

Ничи смачка съобщението в юмрука си.

— Да вървим.

Айшак сложи шапката на главата си и хукна след нея.

— Нали не смяташ да изпълниш желанието на този обесник?

Ничи вдигна крак на желязната стъпенка и се качи на дървената капра на каруцата.

— Да вървим, Айшак.

Той не спря да мърмори през цялото време, докато се настаняваше до нея. Освободи спирачката и дръпна юздите, викна на хората да сторят път и направи широк завой. Изпод колелетата се надигнаха спираловидни пелени прах и мръсотия. Камшикът му изплющя над гърбовете на животните, които поеха напред. Каруцата се наклони, но успя да се задържи изправена и конете я дръпнаха здраво.

Ничи се хвана за страничното перило, за да възстанови равновесието си, изгубено при рязкото движение. Другата и ръка, която стискаше смачкания лист със съобщението, почиваше в скута и. Изобщо не разбра кога прекосиха града, кога минаха покрай сградите и магазините, покрай другите каруци, коне и пешеходци. Залязващото слънце проблясваше между редици дървета вляво, докато препускаха на север по широкия булевард. Пред сергиите със сирене, хляб и месо се трупаше народ. Хората се запасяваха с храна, подготвяйки се за предстоящата буря.

С приближаването си към старата част на града пътят се стесняваше и хората, каручките и конете се сгъстяваха. Без да забавя ход, Айшак слезе от широкия булевард и реши да кара направо по странични улички зад наблъскани една в друга редици от сгради, където цели семейства живееха в една стаичка. Дворчетата бяха опасани с простори с развени на тях дрехи, на места просторите бяха опънати между две съседни сгради, от прозорците на втория етаж. Почти всяко ъгълче зад наблъсканите една в друга сгради се оползотворяваше за отглеждане на зеленчуци или кокошки. Подплашени от каруца, прелитаща покрай двора им, пернатите изпадаха в паника, пляскаха с криле, хвърчеше перушина.

Айшак умело управляваше екипажа, който се носеше с шеметна скорост. Конете му заобикаляха всякакви прегради — колиби, огради, стени и тук-там по някое дърво. Щом излезеха на по-натоварен булевард, кочияшът крещеше на хората да сторят път. Те отскачаха встрани и ги пускаха да минат.

Каруцата свърна по улица, която Ничи прекрасно помнеше и която минаваше покрай ниска стена, отвеждаща към входа на складовете на транспортната компания на Айшак. Каруцата изтрополи по набраздения от коловози двор пред сградата и спря рязко под сянката на огромни дъбове, надвесени над стената.

Още със слизането от капрата Ничи видя как двойната врата на сградата се отваря. Явно чул врявата, Виктор излезе на прага. Имаше свиреп и страховит вид, сякаш бе готов да убие всеки, който му падне в ръчичките.

— Видя ли съобщението? — попита.

— Да, видях го. Къде е конят, който поисках?

Той посочи през рамо към една отворена врата.

— Е, какво ще правим сега? Най-вероятно ще ни атакуват призори. Не можем да позволим на тези войници да те отведат със себе си в лагера на Императорския орден. Но и не можем да ги оставим да си тръгнат с празни ръце и да докладват на Кронос, че не изпълняваме заповедите му. Какво ще им кажем?

Ничи посочи сградата с глава.

— Айшак, би ли ми докарал коня?

— Ти трябва да се ожениш за Ричард — изгледа я кисело той. — Направо сте си лика-прилика. И двамата сте напълно откачени.

Изненадана от думите му, на Ничи не и оставаше друго, освен да го изгледа.

— Моля те, Айшак, времето ни е ценно — рече след малко, възвърнала гласа си. — Нали не искаме онези момчета да си тръгнат с празни ръце.

— Да, Ваше величество — отвърна иронично той, — позволете ми да ви докарам кралския ат.

— Никога не съм виждала Айшак да се държи така — рече тя на Виктор, докато погледът и следеше отдалечаващия се към вратата Айшак, който не преставаше да сипе ругатни.

— Той те смята за луда. Както и аз. — Виктор вдигна юмруци на хълбоците си. — Какво стана? Номерът ти с онзи пленник в конюшната не мина или си планирала точно такова развитие на нещата?

Ничи не беше в настроение да дава дълги обяснения, затова само го изгледа свирепо.

— Планирала съм да приключа с цялата тази история възможно най-бързо и да спася населението на Алтур'Ранг от кърваво клане! — изсъска тя през зъби.

— И това какво общо има с предаването ти в ръцете на брат Кронос?

— Ако им позволим да ни атакуват призори, предимството ще е на тяхна страна. Трябва да ни нападнат днес.

— Днес ли! — Той се обърна на запад, към залеза. — Но скоро ще мръкне.

— Именно — рече тя и като се протегна към каруцата, издърпа едно въже.

Замислен над думите и, Виктор се загледа към града.

— Ами, предвид обстоятелствата, ми се струва, че би било по-добре да не скачаме според техния аршин и да не влизаме в бой с тях денем. Ако има начин да ги подмамим да ни нападнат днес, съвсем скоро ще се озоват без светлина. И това ще е добре за нас.

— Аз ще ви ги доведа. Вие само се пригответе да ги посрещнете. Бръчките по челото на Виктор се вгънаха още по-навътре.

— Не знам как ще ги подмамиш да ни нападнат днес, но когато дойдат, ние ще сме готови.

Айшак излезе от склада, повел бял жребец на черни точки. Гривата, опашката и краката под коленните сухожилия бяха черни. Освен, че бе красив и елегантен, конят явно беше доста силен и издръжлив. Но не беше онова, което Ничи искаше.

— Не изглежда толкова едър — каза тя на Айшак. Айшак го погали с любов по бялата муцуна.

— Ти не каза, че искаш едър, каза, че ти е нужен силен и надежден кон, който не се плаши лесно и има смело сърце.

Ничи пак огледа коня.

— Просто предположих, че за да притежава всички тези качества, конят трябва да е едър.

— Откачена жена! — промърмори Айшак на Виктор.

— Съвсем скоро ще е не само откачена, ами и мъртва! — отвърна ковачът.

Ничи подаде въжето на Виктор.

— Ще стане по-лесно, ако се качиш на зида, след като яхна коня.

Тя погали жребца отдолу под брадичката, после и по копринените уши. Животното изпръхтя доволно и я подбутна с глава. Ничи го гушна и вкара в съществуването му тънка струйка от своя Хан, за да го успокои и предразположи. Плъзна ръка по гривата му и надолу по корема, за да го опознае.

Без да каже нито дума, Виктор се качи на зида и я изчака да се качи на седлото. Ничи подреди полите на червената рокля, която бе облякла, и я разкопча до кръста. Измъкна ръцете си от ръкавите една по една, като придържаше предницата долепена към гърдите си, после я прихвана с лакти и протегна към Виктор долепените си китки.

Лицето на Виктор придоби цвета на роклята и.

— Сега пък какви ги вършиш?

— Това са опитни войници от армията на Императорския орден. Не само редови войници, ами и офицери. Прекарала съм дълго време с Ордена. При това бях доста известна — за някои бях Кралицата на робите, за други — Господарката на смъртта. Възможно е някои от тези мъже да са били в армията на Джаганг навремето, в който случай е абсолютно сигурно, че ще ме познаят, особено, ако съм с черна рокля. Та затова за всеки случай си облякох червена рокля.

Освен това е добре да им осигуря гледка, която да ги разсейва и да е още по-малко вероятно да ме познаят. Подобно нещо би осуетило обичайната хладна преценка на опитни войници като тях. И не на последно място, Кронос също ще ме забележи и ще реши, че „кметът“ отчаяно се опитва да го умилостиви. Нищо не събужда кръвожадните щения на тези мъже повече от слабостта.

— Според мен ще си навлечеш неприятности далеч преди да си стигнала до Кронос.

— Аз съм чародейка. Мога да се грижа за себе си.

— На мен ми се струва, че Ричард е магьосник, въоръжен с древен магически меч, а дори той загазва, когато врагът има огромно числено превъзходство. Не само го победиха, ами и за малко да го убият.

Ничи поднесе китките си към Виктор.

— Завържи ги.

Той я изгледа гневно, но се подчини. Мърморейки си нещо под мустак, се зае да я завърже. Айшак държеше юздите на коня и ниско под главата му.

— Този кон бърз ли е? — попита тя, докато наблюдаваше как Виктор омотава въжетото около китките и.

— Бърз е. Казва се Са'дин.

— Са'дин ли? Това не означаваше ли „вятър“ на древния език?

Айшак кимна.

— Ти знаеш древния език?

— Малко. Днес Са'дин наистина трябва да е бърз като вятъра. А сега ме чуйте и двамата. Нямам намерение да се оставя да ме убият.

— Никой няма такова намерение — скастри я Виктор.

— Не, не разбирате. Имам уникалния шанс да се приближа до Кронос. Щом атаката започне, ще ми бъде ужасно трудно да го открия. А дори да знам точното му местоположение, едва ли ще успея да се приближа до него. Той ще е зает да сее смърт сред невинните хора по начини, които изобщо не можете да си представите; ще всява масова паника, ужас и смърт. Поради тази причина в лагера му го ценят изключително високо. По време на битката войниците ще са нащрек за всеки опит за покушение срещу магьосника им. Трябва да го направя сега. Възнамерявам да приключа тази нощ.

Виктор и Айшак се спогледаха.

— Искам всички да сте готови — продължи Ничи. — Когато тръгна да се връщам, очаквам да ме последва отряд разярени мъже.

Виктор приключи с възела и я погледна.

— Колко души?

— Предполагам, че ще повлека цялата войска по петите си.

Айшак нежно погали Са'дин по бузата.

— Ако мога да попитам — защо ще са толкова разярени?

— Освен, че възнамерявам да посегна на магьосника им, ми се ще да разтърся добре това гнездо на стършели.

Виктор изсумтя възмутено.

— За готови — ще сме готови да посрещнем атаката им. Но силно се съмнявам, че ти ще успееш да се измъкнеш от лагера им.

И Ничи не беше сигурна. Не бе забравила времето, когато се впускаше в изпълнението на плановете си, без да се интересува дали ще загине или ще оцелее. Сега обаче не и беше все едно.

— Ако не се върна, просто дайте всичко от себе си. Да се надяваме, че дори да ме убият, ще успея да повлека след себе си и Кронос в отвъдния свят. При всички положения сме им подготвили достатъчно изненади.

— Ричард знае ли какво си намислила? — присви очи насреща и Айшак.

— Предполагам, че се е досетил. Но бе достатъчно любезен да не ме кара да се страхувам допълнително, като спори с мен дали

трябва да правя нещо, което съм убедена, че е правилно. Това не е игра. Всички ние се борим за живота си. Провалим ли се, ще загинат толкова много невинни хора, че ви е бедна фантазията. Доста време съм се била от другата страна на барикадите. Знам какво предстои. И се опитвам да го предотвратя. Ако не желаете да ми помогнете, поне не ми пречете.

Ничи погледна първо единия, после другия. Огорчени, двамата мълчаха.

Виктор довърши омотаването на китките и. Извади нож от колана си и отрязва излишното въже.

— Кой искаш да те заведе при войниците, които те очакват?

— Мисля, че е по-добре да си ти, Айшак. Виктор може да се заеме с разгласяването на плановете ни и да провери за последно как вървят приготовленията. През това време ти ще влезеш в ролята на представител на „кмета“.

— Съгласен съм — отвърна той и се почеса по бузата.

— Добре — кимна Ничи и грабна юздите.

Преди да е успяла да продължи, Виктор се прокашля.

— Има още нещо, което бих искал да ти кажа. Но понеже и двамата бяхме доста заети... — Нетипично за него, Виктор отклони поглед.

— Слушам те.

— Виж, в друг случай едва ли бих повдигнал въпроса, но сега мисля, че е важно да го знаеш.

— Какво да знам?

— Хората започват да се съмняват в Ричард.

— Да се съмняват! — сбърчи чело Ничи. — Какво имаш предвид? В какъв смисъл?

— Тръгнаха слухове около причините, поради които Ричард замина. Хората се притесняват, че той изоставя тях и каузата, за да преследва призраци. Питат се дали си струва да вървят след такъв човек. Чуват се гласове, че той е... така де, че е разстроен или нещо такова. Какво да им кажа?

Ничи въздъхна дълбоко и се опита да си събере мислите. Точно от това се страхуваше. Именно затова и се струваше важно той да не напуска града — особено по този начин, точно преди атаката.

— Припомни им, че Господарят Рал е магьосник, а магьосниците виждат в бъдещето, прозират скрити, далечни заплахи, невидими за останалите. Един магьосник не си губи времето да обяснява поведението си на обикновените хора.

Върху плещите на Господаря Рал лежат още безброй задължения, той не е прикрепен само към Алтур'Ранг. Ако хората тук искат да живеят на свобода, да правят, каквото искат с живота си, трябва да го сторят в името на самите себе си. Трябва да вярват, че Ричард, в качеството си на Господаря Рал и на магьосник, се старае да прави най-доброто за нашата кауза.

— А ти вярваш ли го? — попита ковачът.

— Не. Но има разлика. Аз мога да следвам идеалите, които той разкри пред мен, като в същото време се опитвам да върна разума на Ричард. Двете неща не са несъвместими. Но хората трябва да вярват на водача си. Ако решат, че си е изгубил ума, ще се уплашат и ще се предадат. А точно в момента не можем да си позволим да поемем този риск.

Дали Ричард е с всичкия си или не, каузата ни си остава все същата. Истината си е истина — с или без Ричард.

Ордите, настъпващи насам, за да ни избият, са съвсем истински. Ако победят, оцелелите сред нас ще бъдат поробени и върнати под игото на Императорския орден. И този факт няма да се промени, независимо дали Ричард е жив, мъртъв, побъркан или не.

Скръстил ръце, Виктор кимна.

Ничи стисна краката си и насочи Са'дин по-близо до стената. Извърна се с гръб към ковача, който все още беше качен на зида.

— Дръпни ми роклята надолу до кръста. Побързай, слънцето скоро ще започне да залязва.

Айшак поклати глава и извърна очи. Виктор се поколеба за миг, после въздъхна уморено и изпълни волята и.

— Хайде, Айшак, да вървим. Ти водиш. — Хвърли поглед през рамо към Виктор. — По залез слънце ще ти доведе врага.

— Какво да кажа на хората? — попита Виктор.

Ничи нахлузи върху себе си студената маска, която бе носила почти през целия си живот — леденото спокойствие на Господарката на смъртта.

— Кажи им да се заредят с мрачни и свирепи мисли.

За първи път гневното изражение на Виктор се разтегли в зловеща усмивка.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ВОЙНИЦИТЕ, яхнали огромните си бойни коне, зяпаха Ничи с ококорени очи, докато Айшак отвеждаше коня и към кладенеца насред малък площад в източния край на града. В сравнение с тези великани нейният Са'дин изглеждаше направо дребен. Главите на вражеските животни бяха защитени от шлемове, които се спускаха ниско над очите и придаваха застрашителен вид. Това бяха кавалерийски коне и бронята предпазваше телата им от стрели и други остриета по време на битка. Риеха земята с копита и пръхтяха, възмутени от близостта на дребосъка. Са'дин отстъпи крачка назад, за да се предпази от острите зъби на единия, но иначе не изглеждаше изплашен.

Но колкото и страховит вид да имаха животните, хората определено бяха техни господари. Опаковани в тъмни кожени брони и метални ризници, накичени с огромен арсенал от най-разнообразни оръжия, тези мъже не само имаха свиреп вид, ами и бяха несравнимо по-едри и от най-големите здравеняци в Алтур'Ранг. Ничи веднага разбра, че са избрани за тази мисия главно заради внушителната си външност. Императорският орден обичаше да изпраща подобни послания, с които да всява страх в сърцето на врага.

От всяко тъмно прозорче, от всеки вкопан в земята праг и тясна уличка, от тъмните сенки покрай сградите надничаха любопитни очи. Хората гледаха как голата до кръста жена със завързани китки бива предадена на вражеските войници. Ничи изтърпя пътуването през градските улици, като не мислеше за начина, по който изглежда. Предпочете да съсредоточи мислите си върху необходимостта да приключи с цялата работа по-бързо, за да може да настигне Ричард. Само това имаше значение. Какво толкова, като я зяпат? Какво значение има? В лагера на Императорския орден щеше да и се наложи да изтърпи далеч повече унижения.

— Аз съм помощник на кмета — подхвана Айшак с раболепен гласец. Говореше на якия мъжага, яхнал огромен кафяв кон. Дръжката на бялото знаме бе подпряна на седлото между краката му, месестите

му пръсти я стискаха през средата. Конникът стоеше неподвижен и безмълвен като статуя. Айшак облиза устни и се поклони, преди да се отдръпне. — Изпраща ме от свое име с тази жена, неговата съпруга... Тя е дар за великия Кронос, в знак на искреното ни съгласие да се подчиним на неговата воля.

Войникът, офицер със среден чин, огледа обстойно и безсрамно гърдите на Ничи, след което се ухили просташки насреща и. По широките му кожени колани бяха окачени различни по големина ножове, една бухалка, къса сабя и ятаган. При всяко движение на коня ризницата и металните обръчи върху обсипаните с шипове ремъци, които опасваха торса на войника, дрънчаха. Ничи с облекчение установи, че не го познава, и сведе още по-ниско глава, за да не видят лицето и неговите придружители.

Офицерът продължаваше да мълчи.

Айшак свали шапката си.

— Моля ви, предайте смиреното ни съобщение на...

Онзи хвърли бялото знаме към „кметския“ наместник.

Айшак бързо върна шапката на главата си, за да успее да хване дръжката с една ръка, защото с другата още стискаше юздите на коня на Ничи. Колът със знамето изглеждаше тежък, но за Айшак, който цял живот бе товарил каруци, не беше проблем да го поеме.

— Кронос ще ви уведоми дали дарът ви е задоволителен — изръмжа накрая онзи.

Айшак се прокашля, но вместо да каже още нещо, само сведе глава. Войниците се ухилиха мазно насреща му, след което продължиха да оглеждат похотливо полуголата Ничи. Явно им доставяше огромно удоволствие да бъдат на страната на силните.

Повечето се бяха постарали да изглеждат още по-свирепи, като бяха пробили носовете, ушите и бърните си с метални халки или топчета. Ничи си каза, че всъщност това само им придава по-глупав вид. Неколцина от дванайсетте пратеници бяха татуирали дивашки мрачни сцени по лицата си — явно пак с намерение да всяват страх. Тези мъже бяха осъществили най-високите идеали в живота си — да бъдат диваци.

Беше се наложило като един вид традиция жените от градовете, които решаваха да се предадат пред ордите на Императорския орден, да се явяват голи до кръста, в знак, че молят за снизходителност.

Понеже тази сцена не беше рядкост, войниците не се изненадаха ни най-малко от това в какъв вид се предава жената на кмета. Това, разбира се, бе една от причините Ничи да го направи. Тези молби за милост и снисходително отношение никога не получаваха удовлетворение. Но жените, които се представяха пред Императорския орден в такъв вид, не го знаеха.

Ничи обаче го знаеше, понеже неведнъж бе присъствала на приемането на такива пленнички. Услужливите хорица си мислеха, че като сервилничат по този начин, ще заслужат и ще получат по-добро отношение. Но те нямаха представа, че всъщност доброволно се подлагаха на невъобразими изтезания. Интелектуалците от Императорския орден оставяха войниците да правят с пленничките, каквото си искат, понеже смятаха, че не си струва да губят усилия с такива маловажни неща, при положение, че ги чака далеч по-важната и стойностна битка за спечелване на неверниците на страната на великото добро.

Понякога на Ничи и се искаше да е мъртва, вместо да продължава да живее с тези спомени и със съзнанието, че някога самата тя е вземала участие в създаването на тези ужаси. Това, което искаше сега, бе да поправи грешките си така, както само тя би могла. Тя искаше да участва в заличаването на Императорския орден от лицето на земята.

Свирепият офицер, който бе донесъл бялото знаме в Алтур'Ранг, се наведе и взе юздите на Са'дин от ръцете на Айшак. Приблужи своя кон до жребеца на Ничи. Наведе се към нея и най-небрежно стисна лявото и зърно, после, докато шепнеше в ухото и, го завъртя.

— Брат Кронос бързо се уморява от жените, колкото и красиви да са те. Предполагам, че и с тебе ще стане същото. А той щом се прехвърли на следващата, оставя предишната на нас. Бъди сигурна, че аз ще съм първият.

Другарите му се изкикотиха, а той и се усмихна нагло. В тъмните му очи проблесна заплаха. Усука ръката си още малко, докато Ничи ахна от болка, а от очите и бликнаха сълзи. Доволен от себе си и от свенливата и реакция, онзи я пусна. Ничи затвори очи и притисна опакото на вързаните си китки към тялото, за да облекчи парещата болка.

Онзи я перна през ръцете, за да не закриват дланите гърдите и, и тя подскочи от изненада, но веднага се окопоти и сведе смирено глава. Безброй пъти бе присъствала на подобни сцени, в които жени се опитваха да умилостивят зверовете пред себе си, като в същото време се молят за избавлението си. Избавление, което така и не доживяваха. Ничи си спомни, че навремето вярваше в правотата на ученията на Императорския орден, че Създателят наистина е на тяхна страна, след като допуска любимите си чеда да постъпват по този начин.

Сега не си направи труда да моли за избавление. Смяташе сама да си го извоюва.

Щом мъжът обърна коня си и я поведе към лагера, тя хвърли последен поглед на Айшак, който стоеше, стиснал шапката в двете си ръце. В очите му блестяха сълзи. Тя се надяваше да не го вижда за последен път — него и останалите. Но в същото време си даваше сметка, че е твърде възможно и това да се случи.

Офицерът държеше юздите на коня и затова тя трябваше да се държи за рога на седлото. С отдалечаването им от града шайката я обгради плътно — по-скоро за да я поогледат по-отблизо, рече си тя, отколкото поради опасения да не избяга. Не пропусна да забележи лекотата, с която тези мъже язدهа конете си, и естествеността, с която се държаха на седлата. Това бяха опитни кавалеристи, които прекарваха по-голямата част от времето си на седлото. Изобщо не се притесняваха, че е възможно тя да направи опит да им избяга.

Отдалечаваха се на изток по пращен коларски път. Лицата на мъжете бяха грейнали в усмивки — явно предвкушаваха удоволствието всеки път, щом я погледнеха. В същото време обаче тя виждаше, че никой от тях не е с достатъчно висок чин, че да може да си позволи да я свали от седлото и да се позабавлява с нея още по пътя. Мъже като Кронос не обичаха някой друг да изнасилва плячката им преди тях. Тези тук го знаеха прекрасно. Пък и явно си представяха, че съвсем скоро ще им дойде редът — ако не точно с нея, то все щяха да намерят свежа мръвка, щом превземат Алтур'Ранг.

Ничи се постара да не обръща внимание на похотливите погледи и да се съсредоточи върху предстоящите задачи. Беше наясно, че това поведение се е превърнало в начин на живот на войниците. Те не бяха способни да мислят за нищо по-изтънчено, освен за унижения и

обвинения. По време на пътуването Ничи намери убежище в своята решителност.

Имаше още малко време, докато ниското слънце зад гърба и съвсем се скрие, а цикадите вече бяха подхванали неспирната си монотонна песен. Те и напомниха за Ричард и за нощта, когато той и разказа за тези твари, които се появяват веднъж на седемнайсет години. Беше направо невероятно, че цикадите са излизали над земята цели десет пъти в живота и, а тя изобщо не го е осъзнавала. Животът в пределите на обгърнатия от заклинание Дворец на пророците не само беше дълъг, но се оказваше и изолиран в много отношения, които тя дори не можеше да си представи. Докато светът се въртеше около нея, тя бе отдавала дните си на други светове. Други, като Сестрите на мрака, които бяха обучавали Ричард по онова време, се бяха поддали на изкусителните обещания на тези други светове. Ничи също го бе направила, но не заради самите обещания. Тя просто вярваше, че този свят не е ценен по никакъв начин за нея.

До деня, в който се появи Ричард.

Въздухът бе топъл и влажен, така че поне не и беше студено, докато яздеха. Но пък се появиха комари, които жилеха настървено. Радваше се, че ръцете и не бяха вързани зад гърба, така че успяваше да предпази от злите насекоми поне лицето си. Засетите с жито хълмове, покрив, които минаваха, блестяха в зеленикаво и златисто на привечерната светлина. По нивята и пътищата не се виждаше жив човек. Всички се бяха прибрали в града, за да се скрият от предстоящото нападение — като животни, предусетили горския пожар.

Изкачиха се на билото на едно възвишение и Ничи най-сетне ги видя — войниците и конете на Императорския орден бяха залели широката долина като тъмен поток. Явно бяха пристигнали съвсем скоро, защото тепърва се подготвяха да градят бивака си. Бяха предпочели да се доближат максимално до града, за да не ги чака дълъг път на сутринта, когато започнат атаката си.

Територията току-що бе разпределена между войниците, конете, товарните животни и каруците. Тук-там започваха да се появяват палатки. Морето от хора бе охранявано от безкраен обръч от стражи и предни постове. На всеки от околните хълмове бяха разположени часови, които не даваха пиле да прехвъркне, без да го забележат.

Палатките хвърляха дълги сенки върху стъпканото жито. Огньовете, запалени за готвене, бълваха гъсти пелени от дим. Ничи забеляза, че една маслинова горичка наблизо е безмилостно опустошена и насечена на дърва за огньовете. Войниците си готвеха сами, най-много да се съберат на малки групички. Нямаше време за сложни манджи, най-много ориз и варива, хляб и месо. Мирисът на горящо дърво и готвено се смесваше странно с вонята на животни, хора и изпражнения.

Щом навлязоха в пределите на лагера, охранителите и оформиха плътен обръч около нея. Ничи очакваше да завари разпасани пияни орди, отдадени на пиршества в навечерието на голямата битка. Но не беше така. Всеки си вършеше работата и се подготвяше грижливо за предстоящото събитие — наточваха оръжията си, потягаха седлата и екипировката си, решеха и чистеха конете. Из целия лагер бяха струпани купчини наострени вече копия. Ковачите работеха трескаво с чуковете и клещите в импровизираните си работилници, а чираците им раздухваха огньовете. Налбантите преглеждаха конете, други се занимаваха с ремъците и седлата. Кавалерийските коне биваха хранени, обгрижвани и чесани.

Това не бе типичен за Императорския орден бивак — Ничи бе свикнала да вижда наоколо си невъобразима суматоха. Армията на север бе многочислена до необятност. В голямата си част тя се състоеше от неуправляеми шайки мъже, които от време на време биваха пускани сред безпомощното население на попътните градове, за да грабят и плякосват на воля. Докато тази войска бе далеч помалобройна, състоеше се от не повече от двайсетина хиляди души. Ничи навлизаше в лагера на добре смазана бойна машина.

В типичния лагер на войската на Императорския орден жена, появила се разголена като Ничи, вече би била свалена от коня и изнасилена. Тези мъже бяха не по-малко похотливи — просто бяха подисциплинирани. Това бяха опитни, мотивирани, елитни отряди, изпратени да дадат израз на яростта на императора по повод факта, че населението на родния му град отказва да приеме неговата кауза.

Ничи я побиха тръпки на ужас при мисълта, че отново е сред тези мъже. Това бе елитът на войските на Императорския орден. Тези войници убиваха с възторг всеки, който дръзне да им се противопостави. Бяха глутница хищници, отдадени на жестокото

налагане на своите вярвания сред хората. Те бяха олицетворение на думата кръвожадност. Тези мъже прилагаха на практика повелите на Ордена.

Докато Ничи и ескортът и навлизаха все по-навътре в лагера, все повече войници я поглеждаха с нескрит копнеж. Отвсякъде я засипваха подвиквания, подсвирвания, весели закачки. Минавайки, чуваше как и отправят през смях всякакви предложения и и дават обещания. Никой не запазваше за себе си намеренията и впечатленията си. Тя чуваше по свой адрес всевъзможни похотливи характеристики — а бидейки достатъчно дълго време сред хората на Джаганг, не можеше да се каже, че не познава този богат речник. Сега всички тези определения бяха отправени директно към нея.

Продължаваше да язди с изправена глава, мислейки си за Ричард и неговото почитателно отношение към нея, за това колко много означава оценката му.

Край рядка горичка, разположена в близост до поточе, което си проправяше път през долината, Ничи забеляза палатки от агнешка кожа, малко по-големи от останалите. Макар да не можеха да се сравняват с луксозните и снабдени с всичко необходимо шатри на император Джаганг, тези палатки също бяха лукс за военен лагер. Бяха разположени на малко хълмче, което позволяваше на офицерите от командването да наблюдават целия лагер. За разлика от другите войски на Ордена, тук офицерският състав не бе охраняван от плътен обръч въоръжени до зъби мъже, които да ги отделят от войнишката сган. Пред главната палатка бе запален огън, на който роби въртяха огромни шишове с меса. Робите бяха неизменна част от антуража на офицерите с висок чин... и на първосвещениците от Братството на ордена. За елитна войска като тази би трябвало да са избрани най-проверените роби.

Щом групичката войници спря, онзи, който държеше поводите на коня на Ничи, направи знак с ръка към един от подчинените си, за да отиде да оповести пристигането им. Онзи прехвърли крак през седлото си и скочи на земята. Завтече се към главната палатка, при всяка крачка от панталоните му се вдигаха облаци прах.

Ничи, забеляза, че към тях отвсякъде приближават любопитни зяпачи, дошли да видят жената, доведена като дар за предводителя им. Чуваше смеховете им, остроумните им забележки, които отправяха,

докато я изпиваха с похотливите си погледи. Тя познаваше прекрасно вледеняващия блясък в тези очи.

Това, което я притесни най-много обаче, бе фактът, че повечето от тези мъже бяха въоръжени с копия или носеха заредени лъкове. Тези войници бяха постоянно нащрек. Дори докато се закачаха с нея, те бяха готови да посрещнат всеки акт на заплаха, който евентуално би могъл да дойде от нейна страна.

Войникът, изпратен да обяви пристигането и, бе въведен в главната палатка от слуга. След малко излезе, последван от мъж с развята зад гърба му червеникава роба. Облеклото му се открояваше на бозавия фон на войнишките униформи като ярко петно кръв. Въпреки влагата и жегата качулката на робата му бе спусната царствено над очите му — знак на набожност и авторитет.

Приблужи се към нея и я огледа най-подробно — преценяваше качествата на получената стока.

Офицерът, който държеше поводите на коня и, сведе почитателно глава.

— Скромнен дар от населението на Алтур'Ранг — обясни той с подигравателна представителност.

Насъбралата се тълпа се закикоти, но тихичко, мъжете закоментираха помежду си какви точно удоволствия ще си достави Кронос с този подарък. От близките палатки наизлязоха офицери, за да видят какво става.

По лицето на Кронос се плъзна лъстива усмивка.

— Вкарайте я вътре. Ще трябва да разопаковам подаръка и да го разгледам по-обстойно.

Този път се засмяха по-смело. Усмивката на Кронос грейна — очевидно бе доволен, че хуморът му размива войниците.

Ничи отбеляза, че роклята и определено разсейва войниците, но това се очакваше. Бе преценила точно риска. Тези мъже бяха зверове, които се наслаждаваха на подобни ситуации.

Докато чакаше да я въведат в покоите му, брат Кронос я огледа. Погледът му не трепваше, пронизваше я като копие. Тя усети как потъва в тъмните му очи.

Отвсякъде я заобиколиха мъже.

Ничи знаеше, че не бива да им позволява да я свалят от коня. Трябваше да действа сега.

Имаше хиляди неща, които би желала да каже на брат Кронос. Искаше да му каже мнението си за него, да му обясни какво смята да прави с него, какво ще направи Ричард с Императорския орден като цяло.

Кронос заслужаваше нещо повече от бърза смърт. Ничи искаше той да страда, преди да се пресели в другия свят. Искаше той да разбере какво му е подготвила. Да го почувства, да се гърчи в болезнена агония, да моли за милост, да отпие от горчивата жлъчка на разгрома. Искаше и се той да страда за ужасите, които бе посял след себе си. Да си плати за всичко, което бе причинил на безброй невинни хора.

Копнееше да му покаже, че целият му живот е минал напразно и че съвсем скоро ще свърши.

Но осъзнаваше, че не, затова е тук. Понечеше ли да осъществи и едно от тези свои многобройни желания, мисията и щеше да е обречена на неуспех.

Затова просто повдигна юмруците си, като ги насочи към мъжа и призова своя Хан. Опасявайки се да не би Кронос да заподозре нещо, тя реши да не губи дори частица от секундата, за да се подготвя за някоя по-сложна магия. Просто отвори шлюзовете и насочи концентрирана струя въздух към магьосника, но с такава сила, че дори онзи да бе предусетил, че тя е чародейка, пак не би могъл да предприеме каквото и да било.

За кратък миг бивакът, подготвящ се за приближаващата вечер, бе осветен от ослепителна мълния — енергията, произведена от непосилна горещина, генерирана от неистово нагнетяване на въздуха. Около мощния сноп на силата запретичваха искри.

Тъй като дори минимална пролука би му осигурила възможността да отвърне на удара, преди да издъхне, Ничи не рискува дори да си достави удоволствието да се усмихне в мига, в който втвърдената като железен кол въздушна струя се стрелна към главата му.

Преди брат Кронос изобщо да осъзнае, че нещо става, мощната сила на Ничи проби в челото му дупка с големината на мъжки юмрук. По шатрата от агнешка кожа зад гърба му плисна кръв и мозък. Той се строполи като торба пясък, мъртъв, още преди да докосне земята. Изобщо не получи възможност за какъвто и да е отговор.

Ничи най-сетне използва силата си, за да прегори въжетата, омотани около китките и. Чу се кратко просъскване и ръцете и бяха свободни.

Без нито миг почивка тя съсредоточи своя Хан във въздушна струя, която се завъртя около нея като острие в ръцете на майстор на сабята. Офицерът, който бе довел коня и до лагера и през цялото време я бе зяпал най-безсрамно, само изпуктя и в следващия миг горещата струя го бе разполовила през кръста. Устата му зяпна, но от устните му не излезе нито звук, торсът му се наклони и тупна тежко на земята.

Застигнат и разполовен от същата сила, войникът до него не успя дори да ахне. Гривата на коня му бе залята от дълги спирали от черва. Ничи се завъртя на седлото си и невидимият камшик на силата и изплющя и се изви на дъга. С ужасяваща бързина и светкавица, която освети потрепващите листа на дърветата от близката горичка, периферията на смъртоносната сила разцепи въздуха околоръст. Преди някой да е успял да реагира, кавалеристите, които я заобикаляха, до един бяха повалени от седлата и умъртвени.

Размириса се на изгорена плът, кръв и изкормени черва. Конете се вдигнаха на задните си крака, за да се освободят от лишениите от торсове крака на ездачите си. Бойните коне бяха обучени да не се стряскат от гълчавата на бойното поле — но обикновено те разчитаха на ездачите си, за да ги контролират и управляват. Сега усетиха, че са останали сами, и изпаднаха в паника, при което започнаха да тъпчат безразборно спусналите се към мястото войници и създадоха допълнителен хаос.

Попаднала в казана на изригналия ад, съсредоточила върху себе си цялото внимание на вражеските войници, Ничи се стегна, събра сили, готвейки се да изблъва нова вълна от съкрушителна магия.

Тъкмо се готвеше да даде начало на смъртоносната си атака, когато най-неочаквано нещо я тласна напред. В същия миг усети смазваща болка от тежест, стоварила се върху гърба и. Беше изпратена с такава поразителна сила, че дробовете на Ничи останаха без глътчица въздух. Покрай нея прелетя тежко копие, развъртяно като тояга.

Замаяна, Ничи осъзна, че лежи по лице на земята. Направи отчаян опит да се окопоти. Лицето и бе странно безчувствено. Усети

вкус на топла кръв. Видя, че по брадичката и се стичат тънки червени струйки, понечи да се надигне на треперещите си ръце.

Едва тогава осъзна, че не може да си поеме въздух, че дробовете и са били грубо и безкомпромисно изпразнени. На ръба на паниката, опита отново, но колкото и да се стараеше, в дробовете и не влизаше нито глътка въздух.

Светът пред очите и се олюля и замъгли. Са'дин танцуваше около нея, но не можеше да избяга. Ничи си помисли, че конят може неволно да я стъпче, но тялото и пак не се премести дори на милиметър. Накрая мъжете успяха да хванат коня и да го отведат встрани. Отвсякъде я наобиколиха хора, някои коленичиха край нея. Коляно в гърба я принуди да долепи лице до земята. Мощни ръце я сграбчиха за ръцете, за краката, за косата и я обездвижиха — излишно, защото тя и бездруго не можеше да мръдне.

Мъжете явно се притесняваха, че ако допуснат тя да се изправи на крака, ще съумее да използва силата си отново — все едно магьосниците можеха да правят магии само прави и губеха способностите си, ако бъдат приковани за земята. Е, за да използват силата си, хората като нея трябваше да са на себе си, да се контролират — тя не можеше да се похвали с това.

Обърнаха я по гръб. Ботуш във врата не и даваше да мръдне от земята. Всички оръжия наоколо бяха насочени към нея.

Тогава и хрумна ужасна мисъл... тъмни очи.

Магьосникът, когото току-що уби, имаше тъмни очи.

Кронос не бе тъмноок.

Кронос би трябвало да е със сини очи.

Мисълта и работеше едва-едва, трудно и бе да осъзнае и подреди случилото се. Нали уби първосвещеника. Не, не разбираше.

Освен, ако с тях пътува не само един брат.

Мъжете, които я държаха, се отдръпнаха.

В нея се втренчиха мрачни сини очи. Гледаше я мъж, облечен в дълга роба. С качулка, спусната ниско над очите. Първосвещеник.

— Е, магьоснице, успя да убиеш брат Байрон — верен поданик на Братството на ордена.

По тона му тя разбра, че мъжът все още не е дал воля на напирания отвътре гняв.

Изпаднала в шок, Ничи все още не можеше да си поеме дъх. Болката в гърба и се разпространяваше на болезнени вълни по цялото и тяло. Запита се дали тежкият удар и бе строшил ребра. Дали гръбнакът и не е счупен. Май вече беше все едно.

— Позволи ми да ти се представя — рече червендалестия мъж, надвесен над нея. Отметна качулката си назад. — Казвам се брат Кронос. Ти вече си моя. Възаерявам да те накарам да заплатиш продължителна и болезнена цена за убийството на един добър човек, който само вършеше благородните дела на Създателя.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

НИЧИ ПРОСТО НЕ МОЖЕШЕ — не можеше! — да си поеме дъха, толкова необходим за съхраняването на живота в жилите и камо ли да каже нещо. Болезнената невъзможност да си поеме дъх я обвиваше в плътна пелена от паника, която и пречеше да мисли. Отчаяната нужда от въздух и невъзможността да го получи ставаше все по-ужасяваща с всяка изминала секунда.

Ничи не знаеше какво да прави.

Спомни си, че когато Ричард бе прострелян от стрелата, също не можеше да си поеме въздух. Спомни си как кожата му бе станала пепеливо сива, после бавно бе започнал да посинява. Тя толкова се страхуваше за него, като виждаше, че той не може да си поеме въздух. Сега същата участ сполетя и нея.

На лицето на Кронос грееше най-безрадостната и зловеща усмивка, която бе виждала през живота си, но това сякаш нямаше значение.

— Доста добро постижение... за една чародейка... да убие магьосник. Но като се замисли човек, ти сполучи чрез измама, което, в крайна сметка, не се брои за истинско постижение. Беше си просто най-обикновена и подла измама.

Той не знаеше. Ничи осъзна, че Кронос още не е разбрал коя е тя всъщност... какво е. Тя не беше обикновена чародейка.

Но за да бъде каквото и да било, трябваше да си поеме въздух.

Зрението и се стесни до тесен черен тунел, в другия край, на който беснееше лицето на магьосника Кронос. Напрегна всичките си сили, за да си поеме дъх. Сякаш тялото и бе забравило да диша.

Изненада се, че липсата на въздух причинява болезнена пулсация в ребрата и. Не би се досетила, че може да се случи точно това. Въпреки отслабващите си, отчаяни опити да си поеме дъх, той, жизненоважният дъх, просто не се вливаше в дробовете и. Оставаше и само да предполага, че онзи, който и бе нанесъл съкрушителния удар в

гърба, е успял да я рани сериозно. И тя никога повече нямаше да може да диша.

В следващия момент Кронос стисна зъби и сграбчи гърдите и в смазваща, отровна хватка, подплатена от шипове, напоени с отровна магия, предвидени да и причинят неимоверно страдание.

Внезапната остра болка я принуди да си поеме дъх, без изобщо да осъзнава, че го прави.

Въздухът, който дробовете и всмукаха, и се стори горещ и пълен с живот. Без да се замисля, тя инстинктивно насочи Хана си към източника на пронизващата болка.

Кронос извика и се отдръпна разтреперан, стиснал наранената си ръка. Китката му внезапно плувна в кръв, която шурна изпод ръкава му.

Макар че го принуди да я пусне и дори успя да го нарани, Ничи все още бе прекалено объркана, за да събере нужната сила, да се справи с изключителните защитни способности на магьосника и да го убие. Задъхана, тя гълташе жадно въздуха, макар че всяко следващо поемане и причиняваше болка. Но знаеше, че невъзможността да диша е далеч по-болезнена.

— Ах, ти, мръсна кучко! — изруга магьосникът. — Как се осмеляваш да използваш силата си срещу мен! Нима смяташ, че можеш да ми бъдеш достоен противник с жалката си дарба! Скоро ще ти дам да разбереш къде ти с мястото.

Лицето му пламтеше от ярост. С помощта на една тъничка нишка от своя Хан Ничи усещаше мощните щитове, които Кронос бе издигнал около себе си. Преди да го стори обаче, тя бе успяла да прогори плътта по пръстите му. Той притискаше треперещата си ръка към гърдите. Ничи ясно съзнаваше, че той възнамерява да я накара да си плати дълго и мъчително.

Започна да фучи насреща и, да я ругае и обижда, да и обяснява какво смята да и причини и на какво ще прилича тя, след като той приключи с нея. Чули тези споделени планове, тълпата от зяпачи грейна в обща усмивка.

Магьосникът продължаваше да я мисли за чародейка, чиято сила спокойно може да победи с дарбата си. Явно не бе разбрал, че тя е далеч повече, че е станала Сестра на мрака. Дори и да го знаеше, Кронос едва ли би разбрал — малцина разбираха — истинския и пълен

смисъл на това понятие. Сестрите на мрака умееха да си служат не само със собствената си дарба, но и с Хана на магьосниците. Неговата дарба щеше да бъде завзета преди той да прекрачи през воала на смъртта.

И сякаш съчетанието между силата на чародейка и магьосник не бе достатъчно забележително, в този коктейл се добавяше и Субстрактивната магия, придобита, докато воалът е разкъсан, в мига на смъртта на донора магьосник. Неговият собствен Хан играеше ролята на проводник, а тя съхраняваше вътре в себе си тази сила, когато Субстрактивната субстанция се процеждаше през воала.

Малцина можеха да си служат със Субстрактивна магия: Ричард бе роден с тази дарба, а Сестрите на мрака я бяха придобили. Сега всички Сестри на мрака, освен Ничи и още неколцина други — три от някогашните учителки на Ричард от Двореца на пророците, както и тяхната предводителка, Сестра Улиция, — бяха пленнички на Джаганг.

Кронос и се закани с кървав юмрук.

— Всички в Алтур'Ранг са предатели! Те оскверниха едно свято място! Като обърнаха гръб на каузата на Императорския орден, те загърбиха самия Създател. Чрез нашите ръце Създателят ще си получи отмъщението и ще затрие от лицето на земята тези грешници. Ще прочистим Алтур'Ранг не само от тяхната плът, а и от скверните им пътища! Императорският орден пак ще управлява Алтур'Ранг, а оттук Джаганг Справедливия ще управлява света според справедливите доктрини на Създателя!

Ничи едва се сдържа да не се засмее. Кронос нямаше и представа, че говори на човека, който лично бе дал на Джаганг прозвището „Справедливия“. Тя бе убедила императора, че добавянето на това прилагателно към името му би убедило мнозина в неговата справедливост, без изобщо да се налага да влиза в бой с тях. Той копнееше да влезе в битка с целия свят; Ничи успя да го убеди, че е много по-важно да успее да убеди враговете си сами, по собствена воля, да се присъединят към каузата му и да я приемат в сърцата си като своя. Ничи каза на Джаганг, че името, което му измисли, ще доведе хората при него.

И се оказа съвсем права. Мнозина слагаха равенство между намеренията и реалните действия. Титлата, с която тя увенча Джаганг, бе приета на доверие от голям брой хора, които нямаха достатъчно

информация нито за него, нито за Императорския орден. Тя не можеше да престане да се удивява как самото изричане на някакво твърдение, независимо че може изобщо да не е вярно, може да убеди огромен брой хора в нещо конкретно. Ничи предполагаше, че обикновените хора са свикнали някой друг да мисли вместо тях и просто да им предоставя смляната информация.

Конското, което Кронос и дръпна, и осигури достатъчно време за възстановяване на силите. Дошла на себе си, тя не можеше да си позволи да губи повече време.

Изпружи ръка към него и я сви в юмрук. Искаше да плъзне силата си по дължината на цялата си ръка, за да и даде възможност да се натрупа и да се съсредоточи в областта на юмрука и. Макар да не бе крайно наложително, тя реши да го направи, защото щеше да и достави огромно удоволствие Кронос да осъзнае надвисналата заплаха.

Уверен в способностите си и в изградените около себе си щитове, той видя какво се кани да направи тя и изригна в нов пристъп на ярост.

— Как се осмеляваш да заплашваш...

Тя изстреля към него мощна мълния, сплетена от Субстрактивна и Адитивна магия, която премина през защитите на магьосника като светкавица през хартия и проби дупка с големината на пъпеш точно в средата на гръдния му кош.

Кронос внезапно се облеци. Устата му зяпна в ням ужас в мига, когато мисълта му регистрира невъзвратимото.

През дупката Ничи съзря небето. Почти веднага вътрешното налягане оказа натиск върху околните органи, които изригнаха през дупката, докато безжизненото тяло на магьосника се свличаше на земята.

Човекът нямаше как да знае, че силата му не може да се сравнява с нейната. Неговите способности бяха ограничени в рамките на Адитивната магия. Щитовете му бяха почти безполезни срещу Субстрактивната магия.

Войниците около нея вече бяха вдигнали оръжията си. Стрелците долепиха лъковете до бузите си. Ръце, стиснали копия, се засилиха назад, остриетата на мечове и ятагани се прицелиха в нея.

Без нито миг почивка, Ничи избълва мощен ураган от магическа сила, който помете палатките и хората околоръст и не остави на хълма жива душа. Унищожителното сътресение набра шеметна скорост и вълните му пометоха всичко по пътя си, превръщайки телата в една обща пихтия. Земята подгизна от внезапно разлялата се кръв.

Жегата, нагнетена в мощния удар, бе толкова силна, че близките дървета се подпалиха. Дрехите на мъжете, които се втурнаха да неутрализират заплахата, също пламнаха. Тези, които бяха по-близо, изгоряха като факли. А намиращите се в непосредствена близост до Ничи бяха взривени на парчета. С отдалечаването от епицентъра силата и отслабваше, така че войниците в периферията само бяха повалени на земята.

Подобно мощно усилие бе малко рисковано, понеже изтощаваше силите и почти напълно. Но в случая имаше желанието ефект. В единствен миг ситуацията се промени — примитивите от армията на Ордена, които обикаляха като озверели хищници около пленената жена, се превърнаха в подплашени и паникьосани момчета.

От страх да не изгуби контрола над ситуацията Ничи нагорещи до пръсване стволите на дърветата, които бяха разположени покрай брега на потока зад мъжете. По този начин тя използва малко сила, която обаче щеше да даде добър резултат. Нагорещената смола запуши почти веднага и огромните дървета се пропукаха с трясък. Сред тълпата завая дъжд от отломки и клони, които помитаха войниците на цели групи.

Ничи изпрати вълна от течен огън, който бързо заля лагера и създаде масова паника, подпали мъже, коне и оборудване, навсякъде се виждаха огромни бушуващи пламъци. Крясъците на хора и животни се сляха в един общ, продължителен, покъртителен вик. Замириса на мазен пушек, изгоряла коса и плът.

Сега вече никой не тръгна да я напада. В кратката пауза Ничи с мъка се надигна от подгизналата от кръв земя. Запрепъва се през труповете. Са'дин изскочи от гъстата мъгла и я бутна с муцуна по лицето, сякаш, за да и помогне да се закрепят на краката си. Тя праметна ръка през врата му, щастлива, че бе успяла да насочи силата си така, че да не загине жребеца.

Накрая успя да стисне поводите и с тежко сумтене да се качи на седлото, преди вражеските войници да успеят да ги погнат с копията

си, да посегнат с мечовете си или да изпратят след тях стрелите си. Завъртя Са'дин, като не преставаше да хвърля около тях врящи огнени топки, за да отблъсва атаките на оцелелите, които бързо идваха на себе си. Лизнати от огъня и, мъжете се стоварваха на земята с неистови писъци и започваха да се мятат бясно, поваляха другарите си, палатките, подпалваха всичко, което попадне на пътя им.

Един от мъжете на огромните бойни коне, които я бяха придружили до лагера, внезапно разцепи мъглата. Войникът вдигна меч си във въздуха и нададе боен вик. Преди Ничи да успее да реагира, Са'дин изпадна в дива ярост и се нахвърли върху огромния кон, отхапвайки едното му ухо. Раненото животно изцвили от болка и ужас, завъртя се на място и предните му крака се подкосиха. Ездачът политна напред и се прекатури през глава, като падна върху горящите тела на свои другари.

Ничи посрещна група нападатели, като хвърли насреща им магическа мрежа — обви ги един по един, като на всеки отделяше по частица от секундата, която обаче бе достатъчна, за да спре сърцето му. Свличаха се към земята, притиснали гърдите си с ръце. В известен смисъл за околните бе по-плашещо да видят как другарите им изохкват и падат, повалени от незнайна сила, отколкото да бъдат покосени със стандартни средства. От гледната точка на Ничи този подход бе достатъчно ефективен и изискваше по-малко усилия от нейна страна. Макар също да изискваше специфични умения, спирането на сърцето бе по-лесно от разпръсването на огън или светкавици. При толкова многобройни врагове, които я нападаха от всички страни, тя бе наясно, че ще има нужда от цялата си сила, ако иска да има някаква надежда да напусне жива лагера.

Докато мъжете в непосредствена близост до нея виждаха какво става, по-отдалечените войници нямаха добра представа, макар да подозираха, че са подложени на някакъв вид нападение. Тъй като бяха добре обучени за всякакви ситуации, всички вече бяха на крак.

Отвсякъде захвърчаха стрели и копия. Една стрела прободе косата на Ничи. Друга лизна рамото и. Тя пришпори Са'дин в ребрата и се приведе напред, прилепена за гривата му. Удиви я силата, с която жребецът скочи напред и запрепуска безстрашно през всички прииждащи към тях войници. Копитата му разтрошаваха кости с отвратителен пукот. Във въздуха за пореден път изригна вулкан от

агонизиращи писъци. Докато препускаше през лагера, Ничи не изпускаше нито една възможност да посее смърт и разрушение.

Но зад гърба и започна да се надига гневен грохот и през долината се втурнаха хиляди разярени мъже. Силата на тази огромна маса и жестокостта в намеренията им бяха ужасяващи.

Ничи ясно си спомняше предупреждението на Ричард, че една стрела е достатъчна. А срещу нея сега летяха хиляди. Пренасочи силата си и вместо да продължи да напада с нея, се зае да обгради себе си и Са'дин със защитни енергии.

Докато препускаха през хората, конете, каруците и палатките, тя бе принудена отново да вдигне щитовете и да използва силата си, за да разчиства пътя пред тях. Мощното острие на дарбата и се връзваше във всяко живо същество, осмелило се да приближи към нея и коня и. Докато Са'дин прескачаше едни препятствия и помиташе други, смъртоносното острие на силата и оставяше едни от нападателите без крака, други обезглавяваше. Конете бяха сполетени от подобна съдба и се стоварваха тежко на земята, надавайки неистов вой. След Ничи се носеха писъци от болка и ужас, изтръгнати от гърлата на ранените, които тя оставяше по пътя си. Сред тях се долавяха обаче и яростни викове.

Докато препускаше през лагера, тя не пропусна да забележи трескавата подготовка, която кипеше навсякъде — хората оседлаваха конете си и се мятаха на седлата, пътьом грабваха копия и пики от купчините, натрупан из цялото поле. Ничи съжали, че не остана време да унищожи поне част от тези камари, но сега трябваше да се съсредоточи върху бягството си и да управлява Са'дин, който летеше като вихър и дори сегиз-тогиз прескачаше цяла каруца. Конят явно бе решен да я измъкне от този ад възможно най-скоро. Във врата му дишаха преследвачите, чийто брой непрекъснато се увеличаваше.

Щом остави зад гърба си и последните палатки, Ничи хвърли поглед през рамо. В целия лагер цареше хаос. Тук-там към небето се стрелваха огънове. Гъсти облаци черен дим се стелеха ниско над палатките. Ничи нямаше представа колко души е убила, но знаеше, че я преследват хиляди. Друсането на гърба на препускащия кон и причиняваше ужасни болки в гърба.

Добре поне че унищожи Кронос. Опитана се да я измамат, но в крайна сметка това им бе коствало живота на още един магьосник, за

чието съществуване тя дори не бе подозирала и който можеше да създаде огромни неприятности в Алтур'Ранг. Явно късметът бе на нейна страна.

Освен, ако не разполагаха с трима магьосници.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

НИЧИ СЕ ИЗКАЧИ НА ЕДИН ХЪЛМ и гледката на Алтур'Ранг, която се разкри пред погледа и, и се стори наистина невероятно красива. Един бърз поглед през рамо и бе достатъчен, за да се убеди, че е преследвана по петите от грохотна кавалерия. Видя вдигнатите мечове, брадви, копия и пики, които блестяха на последните лъчи на захождащото слънце като стоманените бодли на гигантско бодливо свинче. Облакът прах зад тях скриваше от погледа тъмнеещото източно небе. Кръвожадните бойни викове всяваха ужас.

А това бе само кавалерията. Тя знаеше, че далече зад тях се излива и пълноводен поток от пехотинци.

В града не се виждаше жив човек. Така и трябваше да бъде. Бе по-добре хората да стоят скрити, да не се показват много-много. Макар самата тя да бе издала такива нареждания, сега, когато я преследваше рояк разярени стършели, се почувства самотна.

Беше казала на Виктор и Айшак кой път ще се опита да хване на влизане към града, за да могат те да разположат защитниците по най-добрия възможен начин. Надяваше се да са готови въпреки малкото време, с което разполагаха. Е, сега вече времето съвсем свърши. Колкото — толкова.

С приближаването до града Ничи най-сетне се реши на допълнителното усилие и се опита да промуши ръката си в ръкава на роклята. Като стискаше юздите с една ръка, наведена напред към гривата на коня, тя най-сетне успя да закопчае криво-ляво копчетата си. Усмихна се на малката си победа.

Първите схлупени къщички профучаха покрай нея. Макар да имаше пряк път, който би я отвел в града по-бързо, Ничи остана на главния, по-заобиколен. С влизането си в Алтур'Ранг пътят се разширяваше в булевард — основната градска артерия в посока изток-запад. Постепенно сградите се сближаваха една до друга и ставаха по-високи. Тук-там покрай булеварда растяха дървета. По кората им се виждаха разпльоснатите, празни обвивки на излюпилите се вече

цикади. В главата на Ничи нахлу скъпият спомен за един навес, за топлината на тялото на Ричард.

От устата на Са'дин излизаше пяна, явно вече бе на ръба на силите си, макар да не показваше никакви признаци на забавяне. Дори се наложи тя леко да му дръпне юздите, за да позволи на кавалерията да я приближи. Щом хищникът започне да настига плячката си, не забелязва нищо друго около себе си. Инстинктът за преследване у войниците и у вълците бе еднакво силен. Ничи се постара да разпали апетита им още повече, като се приведе на една страна, за да я помислят за омаломощена или ранена.

Препускайки по средата на булеварда, сподиряна от дълга опашка прахоляк, тя започна да разпознава сградите. В главата и се бе запечатало разположението на прозорците. Видя бледо жълтеникава сграда вляво и червени кепенци вдясно, които познаваше. В сенките, погълнали тясна уличка точно зад редица притиснати една в друга сгради, които тя знаеше, че са къщи за живеене, защото пред тях се вееше пране, забеляза спотаени в очакване мъже. Бяха въоръжени с лъкове. Ничи знаеше, че е съвсем близо.

Изведнъж пред нея изникна триетажната тухлена сграда. В сумрака тя едва я позна. Шиповете, заредени на пътя, бяха покрити с тънък слой пръст, за да не ги видят войниците. Докато прелиташе покрай къщата, мярна зад ъгъла мъже, застанали в готовност да вдигнат оградата веднага, щом тя отмине.

— Пропуснете поне половината! — изкрещя тя достатъчно силно, за да я чуят те, но не толкова, че да привлече вниманието на преследвачите си.

Видя как единият и отвърна с кимване. Надяваше се да са я разбрали. Ако дръпнеха шиповете пред първите редици на кавалерията, преграждайки пътя им, щяха да успеят да обстрелят само тях, а кавалеристите по-назад щяха да се измъкнат без нараняване и щяха да имат време да се прегрупират. И тогава шансът да разцепят вражеските сили щеше да е загубен. За Ничи бе важно защитниците да пропуснат през бариерата с шиповете по-голямата част от отряда.

Тя се обърна и видя как едрите мъжаги с извадени мечове прелитат покрай тухлената сграда. Повечето минаха безпрепятствено покрай сградата, но в един момент се чу страхотен трясък, оградата с шиповете се вдигна и част от конниците се набучиха върху остриетата.

Задните коне не успяха да спрат навреме и връхлетяха върху пронизаните животни отпред. Ездачите изкрещяха от болка и ужас.

В следващия миг върху тях се изсипа дъжд от стрели, изстреляни от прозорците на сградата. Така кавалеристите не успяха да дадат знак на напирещите отзад конници и да ги спрат. Атаката на стрелите дойде от няколко посоки. Повечето мъже инстинктивно вдигнаха ръце да защитят лицата си, за да осъзнаят в същия миг, че биха си помогнали повече, ако бяха използвали времето да се скрият зад щитовете си.

Докато и последните кавалеристи връхлитаха върху неочакваната блокада, Ничи стигна до разклона по-надолу и зави надясно. Преследвачите от първите редици бяха по петите и и завиха след нея.

— Изчакайте да минат половината! — извика тя на скритите зад ъгъла мъже, които дебнеха, готови за следващата блокада.

След малко се чу познатият трясък, животни и хора завиха от болка и ужас, най-неочаквано пронизани или разчекнати от острите колове. Ездачите не успяваха да се задържат на седлата. Иззад сградата изскочиха мъже, въоръжени с копия, и пронизаха вражеските войници, без-изобщо да им дадат време да се окопитят, да станат на крака и да отвърнат на удара. След като приключиха атаката си, мъжете заграбиха от повалените войници брадви, мечове и бухалки, за да ги използват срещу Императорския орден.

Оцелелите кавалеристи, изиграни за втори път, не възнамеряваха да бъдат вкарани в този сценарий за трети път и препуснаха с всички сили след Ничи, някои се отклониха по улицата вляво. Други избраха тесния път вдясно.

Тези, които останаха зад нея, нямаха време изобщо да помислят какво ще правят оттук насетне, когато Ничи освободи третата бариера от железни шипове. Конете, които препускаха на броени метри зад нея, връхлетяха върху острите колове. Тя чу зад себе си неопишуемо ужасния трясък от стоварването на огромните туловища на забързаните коне върху предните редици животни, които вече се бяха блъснали в шиповете. Претърпели пълен разгром, кавалеристите нададоха нечовешки писъци. Почти в същия момент ездачите, които бяха избрали да заобиколят отляво или отдясно, се озоваха в очакващите ги там железни капани. Врагът бе заклещен в тесен пролом без изход, само че не от скали, а от тухли и желязо.

Сблъсъкът на конете, препускащи в устремен галоп, с хаотичната камара хора и животни, която блокираше главния път, бе ужасяващ. Плът се блъскаше в плът, чупеха се кости. Конете пищяха от болка. Сблъсъкът бе толкова мощен, че пропука стената с шиповете и през теснината изригна кървава пихтия от трупове. Огромни бойни коне, някои с брони по главите, други — не, се изляха през процепа и започнаха да се хлъзгат върху кръвта на посечени други животни.

От съседните улички заприихдаха въоръжени с копия мъже, които с неистови усилия се опитаха да запълнят внезапно появилата се дупка в барикадата. Конете, вече изпаднали в шок от кръвопролитие и потресащото унищожение на толкова много техни събратя, останаха втрещени от връхлитащите насреща им многобройни редици мъже, които надаваха бойни крясъци и мятаха остри копия. Животните започнаха да се гърчат в ужасяващи, отчаяни писъци и падаха, безмилостно промушени. Падналите коне възпрепятстваха прииждащите отзад нови редици кавалеристи. Вечерта бе огласена от палитра от звуци, кой от кой по-покъртителни и безнадеждни.

Ничи се съмняваше, че войските на Императорския орден биха предприели подобно нападение над Алтур'Ранг и биха действали по този начин, ако не бяха подмамани с хитрост. Конете като тези имаха друго предназначение. Те не бяха предвидени за маневри из тесни пространства и така полето за действие на ездачите им се ограничаваше значително. И за да се усложнят нещата още повече, защитниците се бяха постарали да си осигурят достатъчно скривалища, от които да изненадват внезапно натрапниците и да осуетяват ефективността на атаката им. Поначало кавалерията вероятно бе имала за цел да смаже всяка организирана съпротива от страна на местното население, излязло да посрещне враговете, преди да са стигнали града. Войниците на Ордена щяха да се справят чудесно с тази задача, да покосят всеки, който се опита да избяга, а накрая да нахлуят победоносно в града. Ако командирите бяха получили възможност да вземат контрола над ситуацията в свои ръце, едва ли биха допуснали подобна дивашка атака из улиците на града. Ничи, естествено, бе наясно с всичко това, когато тръгна да разбунва гнездото на стършелите.

Грубата грешка на кавалерията ставаше съвсем явна и доста болезнена. Враговете биваха посичани поголовно и безкомпромисно.

Потресаващата гледка на камарите трупове на хора и животни чак изглеждаше нереална. Вонята на кръв бе задушаваща.

Ничи забеляза групичка вражески войници да прави опит да избяга, като завие по странична уличка. Тя мигновено призова своя Хан и като съсредоточи силата си в мощна концентрирана мълния, я изпрати срещу водача на групичката. Предните крака на животното се подгънаха, а конете, които препускаха зад него, връхлетяха отгоре му и понеже нямаха никакво време да реагират, повечето останаха на земята с изпочупени крайници. Само последните коне в групата успяха да избегнат препятствието, създадено от другарите им, и да го заобиколят. Ничи видя как част от вражеските войници приближават края на уличката и са на една крачка от спасението си.

Зави рязко, за да се опита да изпревари конниците и да предотврати бягството им. Тъкмо заобикаляше последната сграда, когато попадна на неколцина войници, успели да избегнат остриите копия на местните хора. Ничи изпрати насреща им съскащо огнено кълбо, което се заби насред улицата и изригна в пламъци между конете. Уплашени и обгорени, конете се вдигнаха на задните си крака и свалиха ездачите от седлата.

Ничи се спусна между сгушените една в друга сгради, за да се озове в гръб на централния капан, където бяха впримчени огромен брой вражески войници. Местното население вече се бе ориентирало и битката кипеше с пълна сила. Поне един път кавалеристите на Ордена да бъдат по-малко от противниците си, дезориентирани и уплашени, в невъзможност да избегнат кървавата атака. Мъжете, които се бореха за свободата си, имаха сериозен мотив и се биеха с хъс, какъвто враговете им не бяха очаквали да срещнат.

Вече мръкваше, но Ничи успя да мерне Виктор, който стоварваше удар след удар с тежкия си боздуган върху всеки вражески войник, попаднал пред погледа му. Тя насочи Са'дин нататък.

— Виктор!

Той я изгледа с кръвнишки поглед.

— Какво! — успя да надвика врявата на битката, от стоманените остриета на оръжието му капеше кръв.

Ничи приближи коня си още повече.

— Зад кавалерията идват пехотинци. Те ще бъдат истинското изпитание. Не бива да допускаме да се разколебаят и да се откажат да

атакуват сега. За всеки случай смятам да им подам апетитна примамка, на която да нямат сили да устоят и да хукнат да преследват в града.

— Добре — усмихна се мрачно Виктор. — Ще ги чакаме. Нахлуеше ли армията в Алтур'Ранг, нямаше да имат друг избор, освен да се разпръснат. Щяха да се разпределят по уличките. След това защитниците щяха да се погрижат да разцепят и тези вече разделени отряди. За всяка група вражески войници щеше да се погрижи отряд стрелци или копиеносци, както и неизброимо количество специално приготвени капани.

Алтур'Ранг бе огромен град. С падането на нощта мнозина от нападателите щяха да загубят ориентация и да се изгубят. Поради лабиринта от малки улички те нямаше да могат да вървят вкупом и да организират стройна атака. Нямаше да им се позволи да вървят накъдето и както пожелаят и да нападат безпомощни люде. Щяха да бъдат преследвани и гонени. И така отрядите им щяха да губят числеността си, едно поради непрекъснатите нападения на местните, друго, защото войниците щяха да се пръснат из уличките в търсене на повече сигурност. А Ничи се бе погрижила да не намерят такова място.

— Цялата си в кръв — подвикна след нея Виктор. — Добре ли си?

— Нещо се разсеях и паднах от коня. Но съм добре. Всичко трябва да приключи тази нощ — напомни му тя.

— Бързаш да настигнеш Ричард, а?

Тя се усмихна, но не му отговори.

— По-добре да вървя да разбуня гнездото на стършелите. Ще ги принудя да ме следват по петите.

— Ще сме готови — кимна той.

Забелязала трима вражески войника в далечината, които се опитваха да избягат без конете си, Ничи спря и хвърли по тясната лъкатушеща уличка мъждукащо заклинание. Чуха се три последователни удара, изпращяха кокали и войниците един по един се строполиха на земята.

— А, и, Виктор, има още нещо — обърна се тя към ковача.

— Слушам те.

— Никой не бива да се измъкне жив. Никой!

Той я изгледа за миг.

— Ясно. Айшак ще те чака. Гледай да докараш стършелите възможно най-бързо.

— Ще ги доведе...

Не успя да довърши изречението си, прекъсната от изригването на мощна огнена вълна от изток. Знаеше, че това би могло да означава само едно.

Виктор изруга и като се покачи на огромното безжизнено туловище на един боен кон, изпружи врат към плътната пелена от дим, която се извиси към тъмнеещото небе.

— Не си успяла да убиеш Кронос ли? — изгледа той подозрително Ничи.

— Кронос е мъртъв — изръмжа тя през зъби, — както и още един магьосник. Но явно разполагат с още. Както изглежда, добре са се подготвили. — Ничи насочи Са'дин в посоката, откъдето се надигнаха болезнени крясъци. — Само дето не са предвидили срещата си с Господарката на смъртта.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— КАК МИСЛИШ, какво ли означава това? — попита Бердин.

Вирна подири сините очи на Морещицата.

— Ан не ми каза.

В библиотеката цареше мъртвешка тишина, нарушавана само от мекото свистене на газените лампи. При всичките тези дълги пътеки между тъмните орехови маси и многото етажерки лампите и свещите не успяваха да осветят достатъчно просторното помещение. Ако Вирна се бе погрижила да запали всичките лампи с отражатели по стените и в края на етажерките, щеше да стане значително по-светло, но тя прецени, че за работата, която ги бе довела тук, не е нужно да го прави.

Може би до известна степен се притесняваше, че ако запалят твърде много лампи и извадят твърде много древни томове, ще навлязат прекалено грубо в територията на този храм и ще събудят духовете на всички Господари Рал, които витаят наоколо.

Дълбоките ниши на тавана бяха разсечени от тежки греди. Масивните колони, които поддържаха тези тежки греди, бяха украсени богато с позлатени листа и увивни растения. Самите греди бяха изрисувани със странни, но красиви символи в ярки цветове. Подът беше застлан с луксозни килими, изтъкани на сложни фигури с меки цветове.

И навсякъде — по продължение на стените, затворени в шкафове със стъклени витрини, на самостоятелни етажерки, подредени в безкрайни редици — имаше книги, хиляди томове книги. Кожените им корици, повечето в тъмни цветове с поне едно златно или сребърно листенце на гръбчето, придаваха на мястото уникална физиономия и атмосфера. Вирна рядко бе виждала толкова огромна и величествена библиотека. Подземията в Двореца на пророците, където бе прекарала доста време в учене, също разполагаха с хиляди книги, но там бе подходено значително по-практично — всичко бе устроено само и единствено с оглед на осигуряването на достатъчно място за книгите и

кътчета, където те да бъдат четени. Докато тук обстановката внушаваше преклонение пред книгите и носеното от тях послание.

Познанието бе сила и с течение на вековете всеки господар Рал на свой ред бе държал тази сила в ръцете си.

Единственият проблем с такова огромно количество информация беше как да си избереш конкретна тема или дори как да разбереш, че еди-кое си може да бъде намерено сред цялото това море от книги.

Разбира се, някога, в далечното минало бяха съществували преписвачи и книжовници, които, освен задължението си да правят преписи на важни произведения, се грижеха и за библиотеките и отговаряха за различни отдели. И тогава господарят просто можеше да зададе няколко насочващи въпроса, като стесни полето на търсене, и съответният книжовник, отговорен за тази област, отиваше точно там, където трябва. Днес, когато такъв тип книжовници не съществуваха, безценната информация, съдържаща се в безбройните томове, се намираще доста по-трудно. В известен смисъл многообразието и количеството се превръщаха в пречка — както за войника, въоръжен прекалено тежко, оръжията стават бремене.

Книгите, събрани в тази библиотека, представляваха почти невъобразим обем от произведения, създадени от безброй учени и цяла гвардия-пророци. Кратка разходка по пътеките между етажерките им показва, че тук има книги по история, география, политика, естествена история, както и пророчески книги, за които Вирна никога не беше чувала. Човек може да прекара един цял живот тук, а Бердин беше казала, че в Народния дворец има много такива библиотеки — от достъпни за почти всеки, до такива, в които можеше да влиза единствен Господарят Рал, с изключение, вероятно, на най-доверените му приближени. Библиотеката, в която се намираха, беше от втория вид.

Бердин спомена, че тъй като знае високо Д'харански, Мрачният Рал понякога я водел в най-тайните си библиотеки, за да иска мнението и за превода на конкретни неясни пасажии от древни текстове. В резултат на това Бердин бе в уникалното положение да знае поне отчасти местоположението на потенциално опасното познание, складирано в двореца.

Но не всяко пророчество бе еднакво притеснително. Доста текстове се оказваха случайни и напълно безобидни. Това, което

повечето хора не осъзнаваха, бе, че голяма част от пророческото пространство биваше заемана от най-обикновени клюкарски подробности.

Но, разбира се, не всички пророчества бяха добронамерени и лекомислени. Имаше и такива, които уж безобидно се промушваха между пикантните подробности на ежедневието, за да наберат скорост, да се развият в сложни схеми и накрая, когато най-малко очакваш, от страниците изскачаха мрачни писания, които се вкопчваха безмилостно в душата ти.

Макар да имаше тонове, които бяха безобидни от първата до последната страница, съществуваха и такива, които криеха безброй опасности за всяко нетренирано око. А конкретно в тази библиотека се съхраняваха някои от най-опасните пророчески книги, които Вирна познаваше. Книги, които в Двореца на пророците бяха считани за толкова неуловими, че не ги държаха в главната библиотека, а в малки, строго охранявани подземия, до които имаха достъп само шепа от обитателите на двореца. Вероятно именно наличието на тези книги бе причината за ограничението на достъпа в тази библиотека до един-единствен посетител — Господаря Рал. Вирна силно се съмняваше, че охраната би я пуснала, ако не бе дошла в компанията на Морещица.

Вирна с удоволствие би прекарала повечко време в приятната и уютна зала, разглеждайки в захлас книги, които никога в живота си не бе виждала. За жалост не можеше да си позволи лукса да пилее излишно време. Запита се дали Ричард изобщо е виждал онова, което вече му принадлежеше в качеството му на Господаря Рал.

Бердин забодде пръст в празната страница на „Глендхилова книга за теорията на отклоненията“.

— Казвам ти, Прелате, изучавала съм тази книга с Господаря Рал в Магьосническата кула в Ейдиндрил.

— Да, вече ми го каза.

Вирна, меко казано, остана заинтригувана от факта, че Ричард е запознат с „Глендхиловата книга за теорията на отклоненията“. Неговото лошо отношение към пророчествата отчасти се дължеше на факта, че не обичаше загадките и каламбуриите — всъщност направо ги мразеше. От друга страна, тя бе убедена, че враждебното му отношение към пророчествата се дължи и на вродената му вяра в

свободната воля на човека, на убеждението му, че самият човек, а не пръстът на съдбата, чертае пътя на живота си.

Макар и изключително сложни и неразбираеми за повечето хора, пророчествата определено се движеха около основните елементи на предопределеното в своята същност и въпреки това Ричард неведнъж бе изпълнявал пророчество, като в същото време бе доказвал неговата несъстоятелност.

Вирна с горчивина си помисли, че по ирония на съдбата пророчеството е предрекло раждането на Ричард само за да може той да се появи на света и да докаже идеята си за невалидността на пророчеството.

Не бе лесно да се предвидят действията на Ричард, дори — а може би особено — това да стане чрез пророчество. В началото Вирна се смайваше от нещата, които прави Ричард, и се оказваше напълно неспособна да предвиди как той ще реагира в дадена ситуация и каква ще бъде следващата му крачка. Впоследствие обаче осъзна, че бързото му превключване от една тема на друга, на пръв поглед абсолютно противоположна, е просто въпрос на характер — той просто си беше такъв.

Едва ли имаше човек, който да може да се сравнява с него по отдаденост на дадена кауза или по преследване на определена цел. Обикновено хората се оставяха да ги разсейват всякакви спешни проблеми, изискващи вниманието им. Ричард, сякаш влязъл в битка едновременно с няколко противници, подреждаше допълнителните събития по степен на важност и ги държеше на изчакване или се заемаше с тях, без да изпуска от поглед главната си цел. Понякога хората оставаха с погрешното впечатление, че той скача от едно маловажно нещо на друго, докато всъщност той просто подскачаше от камък на камък в реката на събитията, неумолимо проправяйки си път към отсрещния бряг.

В дадени моменти Вирна го смяташе за най-прекрасния човек, когото е срещала. Друг път и се струваше ужасно досаден и способен да те извади от търпение. Отдавна вече не броеше случаите, в които и се бе искало да го удуши. Освен, че беше човекът, роден да ги поведе във финалната битка, той щеше да стане техен водач по своя воля и със собствени усилия.

Точно както бе предрекло пророчеството.

Но не точно по начина, по който бе описано всичко.

Може би повече от всичките му останали качества и принос Вирна го ценеше най-вече като приятел. Толкова искрено му желаше щастие, искаше и се един ден и той да изпита онова блаженство, което бе изпитала тя с Уорън. Периодът от сватбата и с Уорън до момента, в който той падна убит, бе най-истинският в живота и. Оттогава се чувстваше като живата смърт — жива, но далече от живота.

Вирна се надяваше, че един ден, може би, когато спечелят войната с Ордена, Ричард ще намери жена, която да обича. Той бе човек, влюбен в живота. Нуждаеше се от сродна душа, с която да сподели чувствата си.

Усмихна се вътрешно. От мига, в който се запозна с него и постави яката около врата му, за да го отведе в Двореца на пророците, където да бъде обучен да борава с дарбата си, животът и сякаш бе понесен във вихъра, наречен Ричард. Тя ясно си спомняше онзи снеговит ден в селото на Калните, откъдето го отведе. Всичко беше ужасно тъжно, защото стана пряко волята му, но в същото време тя изпита огромно облекчение, защото го бе търсила в продължение на двайсет години.

Е, той определено не тръгна след нея с охота. Всъщност при опита да поставят на врата му тази толкова омразна за него яка загинаха две от сестрите, които придружаваха Вирна.

Вирна смръщи чело... яката.

Странно. Опита се да си спомни как точно съумя да го накара да сложи яката около врата си. Ричард ненавиждаше яките, особено след като бе прекарал известно време в плен на Морещица. Но въпреки това си бе сложил сам яката. Но поради някаква странна причина Вирна явно не можеше да си спомни как точно го бе убедила да...

— Вирна, това наистина е много странно... — Кафявата кожена униформа на Бердин проскърца, щом тя се надвеси още по-напред, за да огледа по-внимателно края на текста от разтворената върху масата древна книга. Внимателно отгърна страницата, огледа, после я върна обратно. Вдигна поглед. — Сигурна съм, че преди тук имаше текст. А сега няма.

Загледана в танца на пламъците в очите на Бердин, Вирна отгласна спомените навътре в съзнанието си и съсредоточи цялото си внимание върху важните задачи, които ги чакаха в момента.

— Но сигурно не е била същата книга... може би. — Видяла намръщената гримаса на Бердин, Вирна продължи: — Имам предвид, че заглавието е същото, но не е същото копие. Били сте в Кулата. Там се е намирал друг препис на същото заглавие. Нали?

— Да, определено, вероятно си права, че копието е било различно... — Бердин се изправи и се почеса по чупливата кестенява коса. — Но след като заглавието е същото, тогава откъде-накъде преписът в Магьосническата кула ще разполага с пълния текст, докато в този тук липсват цели пасажии?

— Не съм казала, че тамошното копие продължава да е с пълния си текст. Само предполагам, че двамата с Ричард сте превеждали копието в Кулата, а не това тук. Споменът ти, че си чела книгата и не си забелязала никакви липсващи пасажии, не доказва нищо, защото копието е било друго. По-важното обаче е, че книгата може да съдържа съвсем същия текст, а преписвачът, по ред причини, да е оставил празни места по страниците.

— Какви по-точно причини? — попита недоверчиво Бердин.
Вирна сви рамене.

— Понякога в книги с недовършени пророчества като тези тук се оставят празни места, за да бъдат дописани от бъдещи пророци.

Бердин забодде юмруци в хълбоците си.

— Добре, но искам да ми отговориш на един въпрос. Като се зачета в книгата, си спомням нещата, които чета. Вярно, доста от тях не разбирам, но си спомням общия смисъл, спомням си, че съм срещала пасажии. Защо тогава не мога да си спомня нито една дума от липсващите пасажии?

— Простото обяснение е, че не помниш нищо от празните места, защото те са именно това — празни места. Както вече казах, оставени са в книгата от преписвача.

— Не, не питах това. Имам предвид, спомням си общия характер на пророчествата — дължината им. Като човек, роден с дарбата, ти би била по-навътре в смисъла на онова, което четеш. При мен е различно. Тъй като никога не съм разбирала добре пророчествата, аз по-скоро си спомням как изглеждат. Помня колко са дълги. Тези тук вече не същите, орязани са. Не ги разбирам и помня колко дълги ми се виждаха и колко ми беше трудно да разбера нещо от толкова дълги пророчества.

— Когато нещо е трудно за разбиране, то винаги изглежда по-дълго, отколкото всъщност е.

— Не! — Бердин направи кисела физиономия. — Не става въпрос за това. — Обърна на последното пророчество и и го показа. — Това тук е дълго само една страница, след което следват няколко празни страници. Не мога да твърдя, че помня всичките толкова добре, но поради някаква причина обърнах повече внимание на последното. Казвам ти, сигурна съм, че специално това беше доста по-дълго. Не мога да се закълна, че си спомням колко бяха дълги останалите или колко дълго би трябвало да е това. Но определено заемаше повече от страница. Не беше недовършено, както е това тук. Колкото и да се опитвам, не мога да си припомня колко точно беше дълго или какво пишеше в него, но със сигурност знам, че беше повече от една страница.

Това бе потвърждението, което очакваше Вирна.

— Колкото и объркано да ми се вижда всичко — продължи Бердин, — тази част си я спомням. В началото се говореше за разклоненията и за това колко е объркващо да се върнеш към основния корен, после за „разцепването на ордата, дето слави каузата на Създателя“... тука напомня за Императорския орден. Но не помня онова, което тук е празно, след „изгубеното доверие във водача“.

Не си въобразявам, Вирна, повярвай ми. Не мога да ти обясня защо съм толкова убедена, че има липсващи части, но наистина го чувствам. И ето, стигаме и до онова, което ме притесни най-много — защо липсващото в книгата е изтрито и от паметта ми?

Вирна се наведе към нея, повдигнала вежда.

— Виж това, скъпа, е въпрос, който наистина ми се струва притеснителен.

— Какво, да не искаш да кажеш, че ти е ясно за какво говоря? — попита слисаната Бердин. — Че ми вярваш?

— Боя се, че да — кимна Вирна. — Не ми се искаше да те обърквам с предположения. Исках ти сама да потвърдиш подозренията ми.

— Значи това е смуцавало Ан, това е искала да проверим?

— Аха. — Вирна заровичка в купчината книги, стоварени на масата, докато накрая откри заглавието, което и трябваше. — Погледни тази книга. Мисля, че за мен тя е най-смуцаващата от всички.

„Събрани произходи“ е изключително рядко пророчество поради това, че е написано в приказна форма. Изучавала съм тази книга, преди да напусна Двореца на пророците, за да търся Ричард. На практика мога да ти я разкажа наизуст. — Вирна прелисти страниците. — Сега книгата е изцяло празна, а аз не си спомням нито дума от нея, с изключение на факта, че по някакъв начин е свързана с Ричард — как обаче, убий ме — не знам.

Бердин се вгледа в очите на Вирна така, както само една Морещица би могла.

— Да разбирам ли, че това е проблем, който отгоре на всичкото представлява заплаха за Господаря Рал?

Вирна въздъхна дълбоко, при което пламъчетата на няколко близки лампи потрепнаха.

— Бих те излъгала, ако ти кажа, че не е така, Бердин. Липсващият текст не е изцяло свързан с Ричард, но при всички положения касае събития, случили се след неговото раждане. Нямам никаква представа от какво естество е проблемът, но признавам, че съм доста разтревожена.

Поведението на Бердин се промени. По принцип тя бе най-ведрата и жизнерадостна Морещица, която Вирна познаваше. Тя гледаше на света с една детинска веселост, радваше се на простичките неща. Понякога бе ужасно любопитна. Въпреки трудностите, които караха почти всички останали да се оплакват, Бердин сияеше в усмивка.

Но разбрала, че е възможно над Ричард да е надвиснала някаква опасност, тя придоби строго делови вид. Сега изглеждаше не по-малко подозрителна и сдържана от всяка друга Морещица.

— Какво би могло да е причинило това? — попита Бердин. — Какво означава?

— Не знам, Бердин — призна Вирна и затвори книгата с празните страници. — Повярвай ми, не знам. Ан и Натан са не по-малко озадачени. А Натан все пак е Пророк.

— А какво означава изречението, че хората ще загубят доверие във водача си?

За човек, лишен от дарбата, Бердин се бе справила удивително с разтълкуването на това толкова смътно пророчество и бе успяла да стигне до неговата скрита същност.

— Би могло да означава много неща — подхвана предпазливо Вирна. — Трудно е да се каже.

— Трудно за мен може би. Но не и за теб.

Вирна се прокашля.

— Аз не съм специалист по пророчествата, както знаеш, но все пак мисля, че е нещо, свързано с Ричард.

— Това и аз го знам. Защо това пророчество ще твърди, че хората губят вяра в него?

— Бердин, пророчествата обикновено не казват нещата толкова направо, колкото изглежда. — Вирна започваше да се изнервя от пронизителния поглед на Морешицата. — Това, което се казва в едно пророчество, обикновено няма нищо общо с действителното събитие, включено в структурата му.

— Прелате, на мен ми се струва, че това пророчество твърди, че поради някаква причина „водачът ще изгуби доверието на хората“. При положение, че пророчеството назовава водача като онзи, който се опълчва срещу ордата, възхваляваща каузата на Създателя — тоест Императорския орден, — бихме могли да заключим, че става въпрос за Господаря Рал. Откъдето следва, че Господарят Рал е водачът, изгубил доверието на хората. Този текст следва след частта за разцепването на ордата, което Императорският орден вече направи. Тоест имаме съвсем реална и непосредствена заплаха.

На Вирна и стана жал за всеки, който някога си бе позволил да подцени Бердин.

— От опит знам, че пророчествата понякога се заяждат с Ричард като изкуфял дядо с внука си.

— Тази заплаха ми се струва съвсем недвусмислена.

Вирна скръсти ръце пред гърдите си.

— Ти си изключително умна жена, Бердин, така че се надявам да разбереш защо би било огромна грешка да споря и дори да обсъждам това пророчество с теб. Пророчеството е извън възможностите на родените без дарбата. И това няма почти нищо общо с умствените способности на дадения човек. Пророчествата се правят от хора, родени с дарбата, и са предназначени за други такива хора. Те не бива да бъдат показвани дори на друг вид магьосници, освен на пророци.

Дори ние, Сестрите, колкото и способни чародейки да сме, трябва да се обучаваме с години, за да ни се позволи дори да

погледнем някое пророчество, камо ли да работим с него. Изключително опасно е нетрениран човек да се опитва да тълкува значението на дадено пророчество. Може да разпознаваш думите, но не и значението, скрито зад тях.

— Това е глупаво. Думите са си думи. Те имат своето значение. Нали така опознаваме света около себе си. Защо пророчеството ще взема думи, които означават нещо, и ще ги използва за друг, незнаен смисъл?

Вирна имаше чувството, че се придвижва на сляпо из поле, осяяно с капани за мечки.

— Нямах точно това предвид. Думите се използват, за да накарат хората да разберат, да обяснят, да прикрият и да тълкуват света, но в същото време те могат да бъдат използвани и за да обяснят неща, които са само мисловни конструкции. Ако аз предрека, че в живота ти ще настъпи мрачна епоха, тези думи може да са верни, но те биха могли да означават, че ще претърпиш загуба, която ще те натъжи или че ще бъдеш убита. Макар думите да са верни, точното им значение все още не е разбулено. Би било жестока несправедливост да се използват тези думи като причина да започваш да избиваш всички около себе си, защото думите са те накарали да се страхуваш, че ти самата ще бъдеш убита.

Подобни недоразумения в тълкуването на дадени пророчества неведнъж са предизвиквали война. Умирали са хора, защото до необучени уши са достигали словата на пророчества. Точно затова пророческите книги се съхраняваха в тайни строго охранявани подземия в Двореца на пророците.

— Тези пророчески книги не се съхраняват в подземия.

Вирна изгледа Морещицата изпод вежди и се надвеси над нея.

— А може би е трябвало.

— Да разбирам ли, че според теб греша в тълкуването на това пророчество?

Вирна отново въздъхна.

— В този случай е невъзможно да се разграничи вярното от погрешното. Пророчеството е непълно, така че не можем дори да започнем да го тълкуваме. Разполагаме само с неговото начало, след което следват доста празни страници.

— Е, и?

— Ами възможно е да си права, че се отнася за Ричард и че хората ще се усъмнят в оценките му и ще изгубят доверие в него. Но може би в липсващия текст се казва, че на другия ден ще се случи друго събитие, което ще възвърне доверието им и те ще го славят и почитат повече от всякога. Едно пророчество може не само да се разклони, тоест да бъде построено като изречение от типа „или-или“, а би могло да означава различни неща.

— Не разбирам как би могло да означава различни неща. И как е възможно в този липсващ текст да се случи нещо, което да промени мнението на хората?

Вирна сви рамене и огледа просторната, слабо осветена библиотека в търсене на подходящ пример.

— Ами, да речем, че хората са преценили, че стратегията на Ричард за конкретна битка е лудост. Офицерите примерно решават, че не бива да се действа така. Това би могло да е отразено в пророчеството като загуба на доверие във водача. Но, да речем, въпреки неодобрението на офицерите Ричард настоява на своето и въпреки съмненията им и изгубеното доверие войниците все пак изпълняват волята му и извоюват победа, за каквата не са и мечтали. Вярата им в Ричард като техен водач ще се възвърне и те вероятно ще го ценят и уважават повече от всякога.

Но ако решим да действваме според предписанията на пророчеството, без да разбираме истинския му смисъл, действията ни биха могли да влязат в противоречие с останалата част от събитието, което би се случило естествено и би създадо впечатлението, че пророчеството се е изпълнило, но всъщност истинските и предречени събития да бъдат заобиколени от глупаво предизвикани погрешни тълкувания на истинското пророчество.

— Май звучи логично — отрони Бердин, която през цялото време не откъсваше поглед от Вирна.

— Сега разбираш ли защо пророчествата са толкова объркващи дори за тези от нас, които са обучени да ги тълкуват? И за да усложним допълнително нещата, без да разполагаме с цялото пророчество, не можем да се осмелим дори да започнем да вникваме в него или да му приписваме някаква значимост. Ако човек иска да започне да тълкува дадено пророчество, е задължително да разполага с целия му текст. Без

него пророчеството все едно е сляпо. Това е една от причините да ми се струва толкова притеснително.

— Една от причините ли? — Бердин я погледна пак, стиснала плитката си в ръка. — А другата причина?

— Само по себе си е достатъчно неприятно, че един текст, който е бил тук, вече го няма. Но причината за подобно безпрецедентно събитие — изчезването на пророчески текст — е ужасно тревожна.

— Стори ми се, че току-що спомена, че по отношение на пророчествата не бива да правим прибързани заключения.

Вирна се прокашля, имаше чувството, че един от мечите капани току-що е щракнал върху крака и.

— Е, това е вярно, но е очевидно, че нещо става.

Бердин скръсти ръце, замислена над проблема.

— Според теб какво става?

— Не смея дори да гадая — поклати глава Вирна. Доколкото знам, подобно нещо не се е случвало никога преди. Нямам представа защо се случва точно сега.

— Но смяташ, че е проблем, който засяга Господаря Рал. Вирна я изглежда косо.

— Фактът, че голяма част от пророчествата са свързани с него, прави невъзможно елиминирането на това заключение. Ричард е човек, около когото винаги избухват проблеми. И той е в центъра им.

— Поради което се нуждае от нас — отвърна Бердин с тон, от който личеше, че този факт ни най-малко не и се нрави.

— Никога не съм твърдяла обратното.

Бердин се отпусна, макар и едва забележимо, и метна плитката си през рамото.

— Вярно е, не си.

— Ан го търси. Да се надяваме, че ще го открие, при това скоро. Нуждаем се от него, за да ни поведе в предстоящата битка.

Докато Вирна говореше, Бердин разсеяно извади една книга от близкия остъклен шкаф и я запрелиства.

— Господарят Рал би трябвало да е магия срещу магия, а не стомана срещу стомана.

— Тази поговорка е д'харанска. Пророчеството казва, че той трябва да ни поведе във финалната битка.

— Да, сигурно — промърмори Бердин, без да вдига глава от книгата.

— Сега, когато част от войските на Джаганг тръгна на юг, за да заобиколи планината, можем само да се надяваме, че Ан ще открие Ричард навреме и ще го доведе при нас.

— Какво е това, дете е погребано с костите? — попита озадачена Бердин.

— Моля?

Бердин беше смръщила чело, явно заинтригувана от неразбираемото изречение в книгата.

— Тази книга привлече вниманието ми още, преди защото заглавието и е „Фуер Грисса Ост Драука“. Това е на високо Д'харански. Означава...

— Онзи, който носи смърт.

— Да. Откъде знаеш?

— Има едно доста популярно пророчество, около което имаше много спорове между Сестрите в Двореца на пророците. Всъщност върху него се е дебатирало в продължение на векове. Първия ден, когато отведох Ричард в двореца, той обяви, че е онзи, който носи смърт, и по този начин показа, че пророчеството е за него. Думите му предизвикаха смут сред Сестрите. Веднъж Уорън заведе Ричард в подземията и му показа това пророчество. Ричард сам разгада загадката, скрита в него, макар самият той да твърдеше, че нямало никаква загадка. Разбра го, понеже вече беше изживял части от пророчеството.

— В тази книга има много празни страници.

— Несъмнено. По заглавието предполагам, че вътре става въпрос за Ричард. Всъщност тук сигурно има доста книги за него.

— На високо Д'харански е — продължи да чете Бердин. — Както вече споменах, зная този език. Ще ми трябва известно време, за да ти представя точен превод, освен това би било по-добре, ако не липсваше толкова много текст, но на това място явно се говори за Ричард. Означава нещо такова: „онова, което той търси, е заровено с костите“, или може би „онова, което той търси, са заровените кости“. — Бердин погледна Вирна. — Да имаш представа какво означава това?

— „Онова, което той търси, са заровените кости“? — Вирна поклати глава. — Никаква идея нямам. Тук сигурно има безброй

книги, които съдържат интересни или озадачаващи и дори плашещи неща, свързани с Ричард. Както вече споменах обаче, при положение, че липсва текст, всичко тук е почти безполезно.

— Сигурно — разочаровано отрони Бердин. — А „централните обекти“ — това чувала ли си го?

— Централни обекти ли?

— Да. Споменават се някакви места, наречени „централни обекти“. — Бердин се замисли за нещо свое си. — Централни обекти. Коло май споменаваше нещо подобно.

— Коло ли?

— Става въпрос за един дневник, писан преди векове, още по времето на Голямата война. Господарят Рал откри книгата в Магьосническата кула, в стаята на Плъзгата. Мъжът, който си е водил този дневник, се казва Колоболицин. На високо Д'харански името му означава „силен съветник“. С Господаря Рал го нарекохме Коло, за кратко.

— И какво казва вашият Коло за тези централни обекти? Какво представляват?

Бердин запрелиства книгата, която държеше.

— Не си спомням. Беше нещо, което тогава ми стана ясно, така че не положих много усилия да го запамята. Май трябва да се позанимая пак, та да опресня паметта си. — Присви очи. — Като че ли ставаше въпрос за някакви неща, заровени на тези централни обекти. Но не си спомням какви бяха тези неща. — Морещицата застина неподвижна пред книгата. — Надявах се отгук да получа някаква идея.

Вирна въздъхна дълбоко и огледа библиотеката.

— Бердин, много ми се ще да останем и да отделим време в изучаване на всичките тези книги. Наистина съм много любопитна какво се съдържа в тази библиотека, както и в другите библиотеки на двореца. Но сега трябва да се връщаме при войниците ни и Сестрите. — Огледа се за последен път. — Преди да тръгна обаче, ми се ще да погледна едно последно нещо тук, в Народния дворец. И може би ти би могла да ми помогнеш.

Бердин с неохота затвори книгата и я върна на мястото и. Внимателно затвори стъклената витрина на шкафа.

— Добре, Прелате. Какво би желала да видиш?

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

ВИРНА СЕ СЕПНА от продължителен звън, който огласи всичко наоколо.

— Какво беше това?

— Сигнал за отдаване — отвърна Бердин и спря, за да погледне Вирна. Дълбокият звън още трептеше из просторните мраморни и гранитни коридори на Народния дворец.

Хората, независимо накъде се бяха запътили, оставиха всичко и тръгнаха към мястото, откъдето се чу звънът. Никой не бързаше, но всички вървяха целенасочено и уверено в посоката, откъдето бе дошъл заглъхващият вече звън. Вирна изгледа Бердин слисана.

— Моля?

— Отдаване — нали знаеш какво означава?

— А, имаш предвид отдаване към Господаря Рал, така ли?

Бердин кимна.

— Камбанката оповестява, че е време за отдаване. — Тя замислено изпрати с поглед хората, които продължаваха да се стичат в една и съща посока.

Повечето бяха облечени в роби в различни ненатрапчиви цветове. Вирна предположи, че белите роби със златен или сребърен колан се носят от дворцови чиновници от различен ранг, които живееха и работеха в двореца. Жените и мъжете, които бяха облечени по този начин, определено имаха поведението и излъчването на официални дворцови служители. Всички — от тези администратори до обикновените куриери с туники със зелена обшивка и извезана буква „Р“ върху тях — знакът на династията Рал — продължаваха спокойно разговорите си, докато се придвижваха из широките коридори. Хората, които работеха в безбройните и най-разнообразни магазинчета и работилнички, бяха облечени според изискванията на професията си. Едни обработваха кожа, други — сребро, трети правеха глинени съдове, четвърти кърпеха обуца или дрехи, пети осигуряваха храни и

услуги или се занимаваха с някоя от многобройните дейности в двореца — от поддръжка до чистене.

Имаше и доста най-обикновено облечени хора — фермери или търговци, доста от тях с жените, а някои дори с децата си. Вирна бе срещнала много като тях на по-долните нива на гигантското плато, върху което беше разположен Народният дворец, както и из пазарите в периферията му. Явно всички те бяха гости на двореца, дошли да продават стоката си, а някои от тях да купуват. Имаше и такива, които се бяха спретнали в най-новите си дрехи за посещението си в двореца. Бердин беше споменала на Вирна, че в двореца има стаи за гости, които биха могли да бъдат наети за по-дълъг период от време. Имаше и цели крила, предвидени за хората, които живееха и работеха в двореца.

Повечето от облечените в роби вървяха в мълчание, свикнали с тази процедура, която явно се бе превърнала в неизменна част от ежедневието им. Официално облечените се опитваха да си придадат същия спокоен вид и да не зяпат в почуда красотите наоколо си, но Вирна виждаше ококорените им очи, които не се спираха нито за миг. Простичко облечените посетители, които се присъединяваха към потока от хора, насочил се към разклонението, което щеше да ги отведе до мястото със звънеца, не криеха изумлението си от всичко — от огромните статуи на мъже и жени във величествени пози, изваяни от разноцветен камък, от невероятно високите полирани колони, които се извисяваха покрай балкончета и тераси, от внушителните подове от черен гранит и зелен мрамор.

Вирна си даваше сметка, че тази изящна изработка и сложните фигури, красящи каменните подове, вероятно е дело на най-изкусни майстори, събрани от целия Нов свят. Докато изпълняваше длъжността на Прелат в Двореца на пророците, и се наложи да организира подмяната на част от изключително красиво орнаментиран под, повреден от група млади магьосници по време на тяхното обучение. Точните събития около нанасянето на щетата, както и кой точно бе виновен за случилото се, останаха забулени в мистерия. Резултатът обаче беше очевиден — в резултат на пакостлива магия огромно парче от красивия мраморен под бе изкъртено. Отломките и натрошените плочки отдавна бяха разчистени, но дупката в пода не бе ремонтирана в продължение на десетилетия. Запълниха я с груб камък, който вършеше работа, но пък беше доста грозен. И така, животът в двореца

си продължи. По принцип на младите магьосници се гледаше със снизхождение, което отчасти се дължеше на съжалението, което останалите обитатели на двореца изпитваха към момчетата, задържани тук пряко волята им.

Вирна се дразнеше от факта, че повредата така и не бе възстановена. Вероятно възмущението и до голяма степен идваше от това, че съсипаният под постоянно и напомняше за снизходителното отношение, родило възможността за подобно фриволно поведение. През цялото време сякаш тя бе единствената — поне докато в двореца не се появи Ричард, — която се разстройваше от гледката на съсипаната красота. Ричард се опитваше да възпитава момчетата да поемат отговорност за действията си. Въпреки че го държаха пряко волята му, никога не бе толерирал и приемал подобно безумно унищожително поведение.

Уорън гледаше на нещата по същия начин. Може би именно поради тази причина двамата се сприятелиха веднага и станаха толкова близки. Уорън винаги се отнасяше към нещата с нужната сериозност и отдаденост. След като Ричард напусна двореца, Уорън напомни на Вирна, че сега, когато тя е избрана за новия Прелат, вече няма нужда да се оплаква нито от поведението на момчетата, нито от дупката в пода. Насърчи я да поеме нещата и да направи, каквото е необходимо. И така, в качеството си на Прелат тя установи нови правила и се зае с осъществяването на ремонта на пода.

Именно тогава успя да понаучи това-онова за изработката на такива подове и разбра, че макар мнозина да твърдяха смело, че са големи майстори, на практика истинските специалисти се брояха на пръсти. Хората, които наеха да ремонтират пода, илюстрираха ясно разликата. Първият превърна работата в кошмар, вторият — в удоволствие.

Спомни си колко се гордееше Уорън с нея, когато всичко приключи и най-вече заради факта, че тя не бе направила никакъв компромис с качеството и не се бе съгласила на нищо, освен на най-доброто. Уорън и липсваше ужасно.

Вирна плъзна поглед по красотата, която я заобикаляше, забеляза изящните каменни фигури. Сега обаче красотата не можеше да я развълнува. Откакто Уорън почина, всичко и се струваше вяло, безинтересно и неважно. Животът без него бе робия.

Навсякъде из двореца патрулираха войници, които вероятно изобщо не обръщаха внимание и не оценяваха удивителните постижения на човешкото въображение, умения и усилия, благодарение на които бе построено място като Народния дворец. Всъщност те се бяха превърнали в част от самата сграда, в част от нейната жизнена сила, подобно на хилядите свои колеги, които бяха кръстосвали същите тези коридори векове наред, за да осигуряват спокойствието и безопасността в тях.

Вирна забеляза, че някои от стражите обикаляха по двойки, докато други бяха групирани на отряди. Атлетичните млади мъже носеха красиви униформи с кожени плаки на раменете и гърдите и бяха въоръжени най-малко с по един меч. Мнозина носеха и пики с лъскави метални върхове. Вирна забеляза и по-особен вид охрана — те бяха въоръжени с арбалети, праметнати през раменете, и носеха черни ръкавици. От колчаните на кръста им стърчаха стрели с червени пера. Очите им нямаха нито секунда покой, обикаляха и регистрираха всичко.

— Имам чувството, че Ричард ми е споменавал нещо за отдаванията — отрони Вирна, — но не предполагах, че още се правят, при положение, че Господарят Рал не е в двореца. А особено след като Господарят Рал сега е Ричард.

Вирна нямаше намерение думите и да прозвучат снизходително, макар че когато ги каза, си даде сметка, че се получи нещо такова. Просто Ричард наистина бе..., ами просто си беше Ричард.

Бердин я изгледа подозрително.

— Той е Господарят Рал. Връзката ни с него не става по-малко крепка само защото той не е в двореца. Отдаването се прави винаги — независимо дали Господарят Рал е тук или отсъства. И независимо от твоето отношение към него, Ричард е Господар Рал в пълния смисъл на думата. Никога не сме имали Господар Рал, когато да уважаваме и почитаме повече и по-искрено от него. Сега отдаването е още повече изпълнено със смисъл, по-важно от всякога.

Вирна си замълча, но хвърли на Бердин многозначителен поглед, който красноречиво показваше на Морецицата, че на среща и стои Сестра на светлината, която понастоящем е и Прелат. Макар да разбираше прекрасно Бердин, Вирна все пак бе Прелат на Сестрите на светлината, чиято цел в живота бе да осъществяват волята на

Създателя. В качеството си на Сестра на светлината, живяла в Двореца на пророците, под влиянието на заклинанието, забавящо стареенето, Вирна бе станала свидетел на смяната на редица владетели. Сестрите на светлината никога не се бяха кланяли на никого от тях.

Припомни си обаче, че Дворецът на пророците вече е минало. И че много от Сестрите на светлината сега са пленнички на Императорския орден.

Бердин вдигна ръка и описа кръг около себе си.

— Всичко това стана възможно благодарение на Господаря Рал. Той ни осигури родина. Той е магия срещу магия. Неговото управление ни дава сигурност. Докато в миналото имахме владетели, за които отдаването бе акт на сервилност, по самата си същност и в основата си отдаването е започнало като акт на дълбоко уважение.

Вирна успя да запази раздражението си под повърхността. Бердин не говореше за някакъв митичен владетел, за някакъв мъдър стар крал. А за Ричард. Колкото и Вирна да го ценеше и уважаваше, той си оставаше Ричард. Горският водач Ричард.

Веднага след внезапния прилив на възмущение в душата и нахлу чувство на съжаление, че си е позволила да си помисли нещо толкова непристойно.

Ричард винаги се бе борил за правдата. И не се бе колебал да рискува дори живота си, за да докаже благородните си идеали.

Освен това той бе посоченият в пророчеството.

Беше и Търсачът.

Беше и Господарят Рал, онзи, който носи смърт и който преобърна света с главата надолу. Именно той бе причината Вирна да стане Прелат. Не беше сигурна дали това е благословия или проклятие.

Освен другото Ричард бе и последната и надежда.

— Е, ако той не побърза и не се присъедини към нас, за да поведе Д'Харанската армия в последната битка, няма да остане жив човек, който да му засвидетелства уважението си.

Бердин оттегли укорителния си поглед и най-неочаквано се запъти към коридора вляво — към мястото, откъдето бе прозвучал звънецът.

— Ние сме стомана срещу стомана. Господарят Рал е магия срещу магия. Ако не успее да дойде и да се бие в редиците ни, то ще е

заради задълженията си да ни защитава от силите на мрака посредством магията си.

— Говориш пълни глупости — не се сдържа Вирна и измърмори под мустак, после хукна да догони Морещицата. — Къде отиваш? — провикна се след нея.

— На отдаване. Всички в двореца отиват на отдаване.

— Бердин — дръпна я за ръката Вирна, — нямаме време за това.

— Това е отдаване. Част от връзката ни с Господаря Рал. Би ти се отразило добре.

Вирна застина неподвижно насред огромния коридор. Морещицата се отдалечаваше от погледа и. Вирна помнеше ясно времето, когато връзката с Ричард бе прекъсната. Не беше задълго, но докато Ричард отсъстваше от света на живите, предпазната сила на връзката с Господаря Рал бе престанала да съществува.

В този кратък промеждутък от време, когато Ричард и връзката с него бяха изчезнали, Джаганг се бе промъкнал в сънищата на Вирна, за да плени съзнанието и. Бе пленил и Уорън. Беше неописуемо ужасно да усеща как пътешественикът по сънищата контролира и управлява съзнанието и, но по-ужасното беше да вижда как Уорън се намира в същото безпомощно състояние. Бруталното присъствие на Джаганг бе проникнало във всяко кътче на съществуването им — от това какво мислят, до това какво правят. Те вече нямаха контрол върху собствената си воля. Единственото, което имаше значение, бе волята на Джаганг. Дори само при спомена за пронизващата болка, която бе усещала в цялото си същество през този период — и, разбира се, за Уорън, — в очите и най-неочаквано заблестяха сълзи.

Избърса ги трескаво и се завтече да настигне Бердин. Чакаха я важни дела, но щеше да загуби неясно колко време, ако трябваше сама да намери пътя си из неизбродимите лабиринти на Народния дворец. Морещицата и бе нужна, за да я води. Ако Вирна можеше да контролира дарбата си, би открила онова, което търсеше. Но на територията на двореца Ханът и бе практически безполезен. Трябваше да се примири и да следва Бердин. И да се надява да приключат бързо и да се върнат към непосредствените си задачи.

Левият коридор се спускаше под вътрешен мост с перила и балюстради от сив мрамор, набразден от бели жилки. На едно място се събираха четири коридора, между които се образуваше площад, с

отвор на тавана, през който се виждаше небето. В средата на площада имаше квадратно езерце, заобиколено с нисък, удобен за сядане парапет от напръскан сив гранит. Малко встрани от средата на езерцето се издигаше заострен камък, върху който имаше камбанка — явно тя бе звъннала, за да призове хората на отдаване.

През отворения покрив бе започнал да ръми дъждец. Капките танцуваха по водната повърхност. Вирна забеляза, че подът на площада е под лек наклон към отточни канали, за да не се събира вода, колкото и дъжд да вали. Кахлените плочи на пода засилваха усещането, че си на открито.

Хората започнаха да се свличат на колене и да свеждат глави към пода. Всички бяха обърнали глави към притихналата вече бронзова камбанка върху камъка в центъра на езерцето.

Бердин видя, че Вирна приближава, и мрачното и настроение се изпари. Усмихна и се щастливо и направи нещо, което Вирна ни най-малко не бе очаквала — протегна се и я хвана за ръката.

— Ела, позволи ми да те отведа до езерцето. Вътре има рибки.

— Рибки ли?

— Ами да. Обожавам площадчета с рибки — ухили се още по-широко Бердин.

Двете си запроправяха път между коленичилите хора и след малко се озоваха пред езерцето. Вирна видя във водата да се стрелкат ята оранжеви рибки.

— Нали са прекрасни? — попита Бердин. Отново приличаше на малко щастливо момиченце.

— Най-обикновени риби — стрелна я с гневен поглед Вирна.

Бердин не и обърна внимание, като вместо това коленичи на мястото, което хората от първата редица почтително и сториха. По косите погледи на околните Вирна разбра, че всички изпитват, ако не открит страх от Морецицата, то поне дълбок респект. И макар никой да не се стресна дотолкова, че да стане и да си тръгне, явно не смееха да застанат на мястото, което си бе избрала Бердин. Освен това като че ли леко се притесняваха от непознатата, която Морецицата влачеше след себе си. Може би не изключваха вероятността да е разкаяла се грешница, което означаваше, че можеше да се очаква и кръвопролитие.

Бердин стрелна с очи Вирна, след което се наведе и постави ръцете си върху плочите. Краткият поглед бе красноречив знак, че от

Вирна се очаква да стори същото. Вирна забеляза, че стражите я наблюдават. Това бе лудост. Все пак тя бе Прелат на Сестрите на светлината, личен съветник на Ричард и една от най-близките му приятелки.

Само дето стражите не го знаеха.

Вирна прекрасно знаеше, че тук, в Народния дворец, всичките и титли и възможности губеха своето значение. Това бе наследственият дом на династията Рал. Целият дворец бе построен във формата на заклинание, създадено така, че да усилва силата на всеки Рал и да намалява способностите на всички останали хора.

Вирна въздъхна и най-сетне се свлече на колене, наведе глава и простря напред ръце като другите наоколо. Двете с Бердин се намираха близо до водата, но отворът на тавана бе не по-голям от самото езеро, така че дъждът падаше директно в него, без да опръсква хората наоколо. Няколкото капчици, които Вирна усети по лицето си, всъщност и се сториха освежаващи, като се има предвид разгорещеното и състояние.

— Твърде съм стара за тези неща — оплака се шепнешком Прелатът.

— Ти си млада, здрава жена — смъмри я Бердин.

Вирна въздъхна. Беше безпредметно да и обяснява колко е глупаво да коленичат на пода и да изричат отдаване към човек, на когото тя вече се е отдала по много начини. Всъщност глупаво беше меко казано. Беше направо нелепо. А на всичкото отгоре и губене на време.

— Господарят Рал ни ръководи — подхвана тълпата в един глас, макар и малко нестройно, и всички долепиха чела в пода.

— Господарят Рал ни учи — продължиха, влизайки в ритъм.

Въпреки че бе долепила чело в пода, Бердин някак си успя да хвърли яростен поглед към Вирна. Прелатът извърна очи и се наведе, като долепи челото си в плочите.

— Господарят Рал е нашата защита — промърмори тя, най-сетне присъединила се към общия глас, за да изрече думите на отдаването, което веднъж бе направила лично пред Ричард. — В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Вирна с горчивина си помисли, че ако Ричард не действа достатъчно мъдро и не се донесе по най-бързия начин в Д'Хара, няма да има кого да закриля.

Множеството подхвана отново същия рефрен.

— Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Вирна се наклони към Бердин и прошепна:

— Колко пъти ще трябва да го повтаряме?

Бердин, сложила на лицето си маската на Морещица, я прониза с огнен поглед. Не отговори на въпроса и. Нямаше нужда. Вирна безпогрешно разпозна този поглед. Самата тя хиляди пъти си бе служила с него, за да вразуми провинила се послушница или да скастри малък магьосник, направил поредната беля. Вирна заби очи обратно в плочите и смутена като послушница, на която са чели дълго конско, заповтаря рефрена заедно с останалите.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Монотонното повтаряне на думите на отдаването, произнесено в един глас от всички, събрали се на площада, отекна в просторните зали.

След като видя как я изглежда Бердин, Вирна реши, че би било по-добре, ако засега запази възраженията за себе си и започне да повтаря отдаването с всички останали.

Произнасяше думите тихо, замисляйки се над тях и над факта, че лично за нея те неведнъж се бяха оказвали самата истина. Ричард бе преобърнал изцяло живота и. Преди Вирна бе смятала, че най-важната мисия на Сестрите е да сложат яка на врата на момчетата, родени с дарбата, и да ги научат да използват способностите си. Ричард бе разколебал тази нейна сляпа увереност. Той бе променил всичко, бе я накарал да преосмисли всичко.

Ако не беше той, тя едва ли би направила опит да развие отношенията си с Уорън и взаимните им симпатии вероятно нямаше да

разцъфтят в искрена и дълбока любов. В това отношение Ричард и бе помогнал да открие най-великото и най-ценното нещо в живота си.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Напевността на проронените слова от множеството гласове се съчета в един благоговееен звук, който набъбна и изпълни цялата зала.

Вирна се почувства безкрайно самотна въпреки всичките тези хора наоколо. Болката от липсата на Уорън бе непоносима. Бе изградила около чувствата си стена и не допускаше никакви подобни мисли в главата си с надеждата, че ще си спести болката, която сякаш винаги щеше да я преследва. Сега изведнъж я обзе съсипващото чувство за огромната и невъзвратима загуба, за цялата и неистова любов към Уорън. Той бе най-прекрасното нещо, което се бе случило в целия и живот. А сега го нямаше. Пронизана от остра болка, тя заплака. Чувстваше се толкова самотна.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята, мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Преглътна един стон и си спомни последния път, когато бе целунала Уорън на смъртния му одър. Това бе най-ужасният миг в живота и. Въпреки изминалото време имаше чувството, че се е случило вчера. Липсваше и толкова ужасно много, че цялото и тяло се сгърчи в агония.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Вирна изричаше думите на отдаването заедно с всички останали, изливаше чувствата си в тези слова отново и отново, но без да бърза. Напевната молитва изпълни съзнанието и. Нахлуха спомени от времето, прекарани с Уорън, които отприщиха вълна от сълзи.

Спомни си последните му думи: *Целуни ме, докато съм още жив, бе прошепнал Уорън, и не жалея онова, което има край, а помни*

хубавия живот, който имахме. Целуни ме, любов моя.

Цялото и същество се гърчеше от копнеж и болка. Светът и се превърна в пепел. Сякаш всичко бе изгубило смисъл. Не и се живееше.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Вирна преглътна поредния стон и продължи да повтаря отдаването. Изобщо не и хрумна, че някой може да види сълзите и.

Всичко беше толкова абсурдно, някакъв си младеж без абсолютно никакви качества и способности, без интереси към нищо ценно в живота, без полза за никого, включително и за себе си, да убие Уорън само за да докаже верността си към каузата на Императорския орден. А тя на практика се свеждаше до следното: хората като Уорън нямат право да живеят живота си, а са длъжни да жертват себе си за отрепки като онзи убиец.

Ричард се бореше да сложи край на тази лудост. Правеше всичко по силите си, за да попречи на онези, които сееха по земята тази безсмислена жестокост. Ричард бе посветил живота си на усилията да сложи край на всичко това, за да не изгубят и други хора своите любими същества, както Вирна бе изгубила Уорън. Ричард разбираше нейната болка с цялото си сърце.

Вирна се отдаде на ритъма на напевната молитва, позволи и да проникне дълбоко в съществуването и. Ричард събираше в себе си всичко, за което тя се бе борила през живота си — стабилност, замисъл, цел. Отдаването към такъв човек беше не богохулство, а благодат. В известен смисъл, поради това кой е Ричард и за какво се бори, това всъщност бе отдаване към самия живот, а не към неясни цели, отправени в смътното бъдеще.

Ричард бе добър приятел на Уорън — първият му истински приятел. Ричард бе човекът, извел Уорън от подземията, за да му покаже слънчевата светлина, да му покаже света. Уорън го обичаше.

Напевните слова се превърнаха в нейно тихо убежище.

Вирна усети как облаците се разкъсват и между тях се прокрадва слънчев лъч, който погали нежно лицето и. Окъпа я топла златиста светлина. Приласка я в топлината си, която сякаш проникна до дълбоката същност на душата и.

Уорън би искал тя да черпи с пълни шепи от безценната красота на живота, докато все още може.

В прегръдките на любящия лъч светлина тя се почувства в покой за пръв път от цяла вечност.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Кроткият поток на думите, произнесени от устата и, докато бе коленичила в прегръдките на слънчевия лъч, я изпълни с дълбоко спокойствие, с едно ведро чувство за принадлежност, каквото не бе изпитвала никога преди. Тя шептеше думите, позволи им да отмият петната на болката. Както бе коленичила с долепено до плочите чело, вложи в тези познати слова цялото си сърце, почувства се освободена от всичките си грижи и мрачни мисли. Бе преизпълнена с простичката радост от живота и с благоговение към него. Докато редеше думите заедно с всички останали, остави душата и да се наслади изцяло на меката слънчева светлина. Стана и топличко, уютно. Испита любов.

Стана и хубаво, сякаш отново бе попаднала в прегръдката на Уорън.

Повтаряше отдаването отново и отново, заедно с другите, без почивка. Времето се изнизваше покрай нея незабелязано, несъществено, неспособно да смути успокоената и душа.

Камбанката звънна два пъти — тихичко, спокойно потвърждение, че отдаването е свършило, но и в същото време знак, че то винаги ще остане в душата на Вирна.

Усетила ръка на рамото си, тя вдигна глава. Посрещна я усмивката на Бердин. Вирна се огледа и забеляза, че повечето хора са си тръгнали. Единствена тя стоеше в същата поза, коленичила, с чело долепено до плочите край езерцето. Бердин стоеше на колене до нея.

— Добре ли си, Вирна?

— Да... — Надигна се с усилие и застана на колене. — Просто се наслаждавах на слънцето.

Бердин сбърчи чело. Погледна капките дъжд, които танцуваха безспир по водната повърхност.

— През цялото време валя, Вирна.

— Но... аз усетих слънчевия лъч — огледа се смутено Вирна. — Видях светлината наоколо.

Бердин я погали нежно по гърба.

— Разбирам.

— Наистина ли?

Бердин кимна и се усмихна съчувствено.

— Присъствието на отдаване е един вид възможност да преосмислиш живота си. Наред с това то носи успокоение, покой. Може би човек, който те обича, е дошъл да те утеши.

— На теб случвало ли ти се е? — попита Вирна, забелязала топлата усмивка на устните на Морещицата.

Бердин преглътна и кимна. Плувналите и в сълзи очи бяха красноречиво доказателство за истинността на думите и.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ПОТЪНАХА В ЛАБИРИНТ ОТ ЛЪКАТУШЕЩИ КОРИДОРИ и коридорчета пред Народния дворец, но не, защото се бяха изгубили или им се искаше да разгледат по-подробно двореца, а защото нямаше по-пряк път.

Дворецът не бе построен така, че да бъде удобно да се придвижваш из него. Главното и единственото, с което той бе съобразен, бе сложната и завъртяна форма на древното заклинание, вградено в неговите основи. За Вирна бе наистина удивителен фактът, че се намира вътре, в самата същност на частите, от които бе изградено заклинанието. Това беше съвършено нов начин на правене на заклинание, при това явно страхотно мащабен. И тъй като мощното заклинание на династията Рал все още действаше, тя предполагаше, че конфигурацията на основите вероятно е била начертана с кръв... с кръвта на член от династията Рал.

Докато продължаваха да навлизат все по-навътре в дълбините на двореца, тя не можеше да сдържи възхищението си от неописуемата красота на това място, от гигантските му и необозрими размери. Не че не бе виждала огромни дворци, но размерите на Народния дворец надхвърляха всичко съществуващо. Всъщност това не беше дворец в тесния смисъл на думата, а по-скоро представляваше град, кацнал насред пустошта на полетата Азрит.

Дворецът, увенчаващ колосалното плато, бе само мъничка частичка от гигантския комплекс. Самото плато представляваше медена пита, разделена на хиляди мънички килийки, стаички, коридорчета, свързани от безброй стълби в различни посоки. В долните нива на платото имаше огромни пазарища, където множество хора продаваха и купуваха всякакви стоки, предлагаша най-разнообразни услуги. За да се стигне до върха, до великолепната перла на върха на платото, трябваше да се мине по дълъг и изнурителен път, да се изкатерят безброй стъпала. Повечето от посетителите, дошли да продават стоката си или да пазаруват, така и не намираха време и сили

да се качат до двореца горе. Още повече бяха пазарищата и хората в периферията ниско долу, под откритото небе.

От външната страна на платото имаше един-единствен лъкатушещ път, прекъснат от падащ мост. Дори да не бе строго охраняван, пак би било практически невъзможно дворецът да бъде нападнат по този път. Вътре, през самото плато, минаваха още много пътища към двореца на върха на платото, но вътрешните коридори се охраняваха от хилядни войски. Освен това имаше и непробиваеми порти, които при нужда се затваряха и запечатваха двореца и платото отвсякъде.

Вирна и Бердин се озоваха в доста широк бял мраморен коридор, от двете страни, на който ги наблюдаваха черни каменни статуи. Лицата на внушителните фигури бяха осветени от факли, чиито пламъци ги правеха да изглеждат едва ли не живи. Контрастът между белия мрамор и черните статуи придаваше допълнителна тържественост на мястото.

Повечето от стълбищата, по които се изкачиха, бяха широки, някои с полирани мраморни балюстради, отстоящи на повече от метър една от друга. Вирна не можеше да спре да се удивява на многообразието от каменни настилки и материали в двореца. Сякаш всяка по-голяма зала, всеки коридор и стълбище се отличаваше със свое уникално съчетание от цветове. Повечето сервизни и ежедневни помещения, през които ги преведе Бердин, бяха решени в по-скромен бежов варовик, докато по-важните обществени пространства съчетаваха богата палитра от живи цветове, подредени в контрастни мотиви, и внушаваха въодушевление и радост от живота. Някои от частните коридори, по които се придвижваха служителите на двореца, бяха с ламперии от лакиран дървен материал, осветен от сребърни лампи с отражатели, които ги обливаха с мека светлина.

Докато част от тези коридори бяха относително малки, основните артерии бяха високи по няколко етажа. Най-големите — централните линии на заклонянето — бяха осветени от прозорци, изрязани във високия таван, през които нахлуваха топли снопове слънчева светлина. Колонадите бяха не по-малко внушителни и стигаха сякаш до небето. Високо между отделните колони надничаха балкони, откъдето можеше да се наблюдава неспирният поток от хора долу. На няколко места залите, през които минаваха, бяха пресечени от

въздушни коридори. Вирна даже забеляза помещение, в което имаше две такива въздушни алеи — една над друга.

От време на време се налагаше да се качват на тези по-високи нива, да минават по мостове над коридори, след което отново да слизат по различни разклонения на коридорите. Въпреки множеството извивки и завои, качвания и слизания те напредваха уверено към сърцевината на двореца.

— Насам — подкани я Бердин, щом стигнаха красива двойна махагонова порта, висока два пъти колкото човешки бой.

Върху всяко от крилата бе гравирани по една змия, чиято опашка се виеше нагоре, около някакво растение, докато главата и висеше надолу, за да се падне на нивото на очите. От зейналата пасть се подаваха остри зъби, сякаш двете змии бяха готови за атака. Дръжките на вратите, които бяха малко под змийските глави, бяха бронзови, покрити с патина, която свидетелстваше за дълголетие им. Имаха формата и размерите на човешки черепи.

— Чудно — промърмори Вирна.

— Това е предупреждение — обясни и Бердин. — Целта им е да държат хората настрана.

— Не могат ли просто да сложат на вратата табелка с надпис „Влизането забранено!“.

— Не всеки може да чете. А и не всеки, който не може да чете, ще си признае, че не може, когато го хванат да отваря вратата. Докато това предупреждение им показва, че не могат просто ей така да прекратят този праг, и е залог, че няма да имат никакво оправдание, когато стражите ги заловят.

Имайки предвид собствения си ужас, Вирна предположи, че вероятно малцина се осмеляват да прекратят този праг. Бердин се приближи до дясното крило и с усилие на цялото тяло успя да го отвори.

Попаднаха в уютна стая, застлана с килим и облицована с махагонова ламперия, но без змийската украса. Вътре стояха на стража четирима едри гвардейци. Изглеждаха по-страшни от бронзовите черепи отвън.

Най-близкият войник направи небрежна крачка напред и им препречи пътя.

— Навлизате в забранена зона.

— Чудесно — отвърна сухо Бердин и го заобиколи. — Погрижете се да остане така.

Вирна, без да забравя нито за миг, че на територията на двореца силата и е почти безполезна, не се отделяше от Бердин. Войникът, който явно не гореше от желание да докосва Морещицата, наду свирка. Чу се тънък, пронизителен звук, който несъмнено пробиваше надалеч и стигаше до ушите на другите гвардейци в околността. Последните двама стражи също пристъпиха напред и преградиха пътя.

Единият вдигна ръка в учтив, но категоричен жест и им показа да спрат.

— Съжалявам, Господарке, но както каза колегата, а и вие несъмнено знаете, това е зона с ограничен достъп.

Бердин вдигна юмрук на хълбока си. Агиелът и се завъртя около другата и китка и след секунда бе в юмука и. Говорейки, тя си послужи с него като с показалка.

— Тъй като и двамата служим на една и съща кауза, няма да те убивам на място. Благодарни се, че днес не съм си облякла червената униформа, иначе може би щях да отделя малко време да те науча на обноски. Както ти несъмнено знаеш, Морещиците са личната охрана на Господаря Рал и нямаме никакви ограничения по отношение на местата, които желаем да посетим.

— Това ми е добре известно — кимна мъжът. — Но не съм ви виждал в двореца от доста време...

— Бях с Господаря Рал.

— И вероятно поради тази причина не знаете, че във ваше отсъствие командващият генерал затегна мерките за сигурност в тази зона.

— Чудесно. Като го спомена, дошла съм да се срещна с командващия генерал Тримак.

— Много добре, Господарке — кимна онзи. — По стълбите, на последния етаж. Ще ви посрещнат, за да удовлетворят желанието ви.

Когато двамата стражи отстъпиха, Бердин се усмихна изкуствено и мина, следвана по петите от Вирна.

След като минаха по мек килим на златни и сини мотиви, стигнаха до стълбище от изящен жълтеникав мрамор, изпъстрен с червеникави жилки. Вирна за пръв път виждаше подобен материал.

Беше удивително красив, с полирани балюстради във формата на вази и с широк парапет, който бе приятно гладък и хладен на пипане.

Когато се изкачиха на първата площадка и направиха завой, Вирна забеляза, че горе сноват не само гвардейци от охраната, ами като че ли ги очакваше цяла армия войници. През това препятствие Бердин нямаше да мине толкова лесно.

— Защо има толкова много униформени? — попита Вирна.

— На горния етаж, малко по-нататък по коридора — прошепна в отговор Бердин, — се намира Градината на живота. Преди там имахме известни проблеми.

Чу се глъчка и дрънчене на оръжия.

Щом двете жени изкачиха стълбата, ги посрещна отряд от въоръжени мъже, повечето с извадени в готовност оръжия. Вирна забеляза, че доста от тях са от онези с арбалетите и черните ръкавици. Само дето сега арбалетите бяха заредени със стрелите с червените пера.

— Кой командва тук? — попита Бердин, без да се смути от присъствието на толкова много въоръжени мъже.

— Аз — чу се властен мъжки глас някъде отдясно. Мъжът, който тръгна да си проправя път между войниците, беше синеок. Първото, което правеше впечатление, бе бледите белези по бузата и челюстта му.

Щом го видя, Бердин грейна в усмивка.

— Генерал Тримак!

Войниците му сториха път и не след дълго той се озова най-отпред. Преди да насочи вниманието си към Бердин, той най-внимателно огледа Вирна, както и се стори, с едва доловима усмивка.

— Добре дошла при нас, Господарке Бердин. Отдавна не съм ви виждал.

— Сякаш цяла вечност. Чудесно е човек да се върне у дома. — Вдигна ръка, за да му представи Вирна. — Това е Вирна Совънтрийн, Прелат на Сестрите на светлината. Лична приятелка на Господаря Рал и ръководител на родените с дарбата към войските на Д'Хара.

— Прелате — поздрави с почитително кимане генералът, но без да откъсва пронизителния си поглед от Вирна.

— Вирна, това е командващият генерал Тримак от Първи гвардейски отряд към Народния дворец на Д'Хара.

— Първи гвардейски отряд ли?

— Когато Господарят Рал си е у дома, ние сме стоманеният обръч около него, Прелате. Готови сме да паднем до последния човек, още преди злото дори да си е помислило да тръгне към него. — Погледът му зашари между двете жени. — Сега, поради огромните разстояния, можем съвсем смътно да усетим, че Господарят Рал е някъде на запад. Да знаете къде по-точно се намира той? И кога можем да го очакваме?

— Мнозина биха искали да знаят отговора на тези въпроси, генерале — отвърна Вирна. — Боя се, че сте последен в една доста дълга редица от чакащи да разберат това.

Мъжът и се стори искрено разочарован.

— Ами войната? Някакви новини?

— Императорският орден раздели войските си.

Войниците се спогледаха многозначително. Лицето на Тримак посърна от тревога, докато очакваше още информация.

— Орденът остави значителна част от силите си оттатък планината, близо до Ейдиндрил в Средната земя. Бяхме принудени да оставим войски и част от Сестрите и магьосниците да охраняват проходите, за да не пробият вражеските сили в Д'Хара. Голям контингент елитни вражески войски в този момент се придвижва през Средната земя. Смятаме, че планът им е основната част от войските им да заобиколят планините отдалеч и постепенно да се качат насам, за да атакуват Д'Хара от юг. Ние отправихме основния си контингент на юг, за да пресрещнем врага.

Мъжете посрещнаха новината с гробно мълчание. Стояха притихнали, без да реагират по никакъв начин на може би най-съдбовната новина, която бяха чували за немногото си години живот. Тези момчета наистина бяха от стомана.

Генералът обърса лицето си с ръка, сякаш всеобщата тревога бе съсредоточена изцяло в него.

— Да разбирам ли, че войските ни, които са се насочили на юг, са близо до двореца?

— Не. Все още са доста далече на север. Ако няма конкретна необходимост, няма смисъл да пришпорваме армия с тези размери да се придвижва бързо. Разстоянието, което трябва да изминем, е доста по-кратко от това, което стои пред Джаганг. А императорът придвижва своите войски доста бавно. Затова преценихме, че ще е по-добре да се

погрижим войниците ни да са здрави и силни, а не да ги изтощаваме със скоростен дълъг поход на юг. Двете с Бердин избързахме, понеже се налага спешно да разгледам някои книги в двореца... Касае се за въпроси, свързани с магия. И понеже така или иначе съм тук, ми се стори удачно да проверя как стоят нещата и в Градината на живота, за да сме сигурни, че всичко е наред.

Генералът въздъхна и забарабани с пръсти по широкия си кожен колан.

— Ще ми се да ви помогна, Прелате, но имам заповедите на трима магьосници да не пускам абсолютно никого вътре. Бяха доста категорични — никой, дори градинарите, не бива да стъпва вътре.

— Кои са тези трима магьосници?

— Първият магьосник Зорандер, после лично Господарят Рал и накрая магьосник Натан Рал.

Натан. Трябваше да се досети, че той ще се опита да се направи на важна клечка в двореца, несъмнено изигравайки драматично ролята си на роден с дарбата Рал, праотец на Ричард. Вирна се запита какви ли още каши е успял да забърка Пророкът, докато е бил в двореца.

— Господин генерал, аз съм Сестра, Прелат на Сестрите на светлината. Двамата с вас сме от една и съща страна на барикадата.

— Сестра — подхвана Тримак, като я погледна с укор. — Вече бяхме посетени от една Сестра. Преди известно време. Нали си спомняте, момчета? — Огледа мрачните лица около себе си, после пак втренчи поглед във Вирна. — С чуплива кестенява коса до раменете, горе-долу с вашия ръст, Прелате. Липсваше и кутрето на дясната ръка. Може би се сецате? Предполагам, че е била от вашите Сестри.

— Сестра Одет — кимна Вирна. — Господарят Рал ми разказа какви проблеми ви е създала. Но тя, така да се каже, беше от падналите Сестри.

— Да ви кажа честно, не ме вълнува много от коя страна на милостта на Създателя е служила в деня, когато ни посети. Знам само, че за да се добере до Градината на живота, избяга около триста души. Триста! А на излизане помете още стотина. И ние не можахме да и попречим по никакъв начин. — На фона на пламналото му лице белезите му изглеждаха още по-белезникави. — Имате ли представа какво е да гледаш как хора издъхват пред очите ти и да не можеш да направиш абсолютно нищо? Знаете ли какво е не само да си отговорен

за техния живот, а и да си наясно, че дългът ти повелява да не допускаш тази жена в двореца... И въпреки всичко да не можеш да направиш нищо, за да елиминираш заплахата?

Вирна не издържа на разпаления поглед на мъжа и сведе глава.

— Съжалявам, генерале. Но тя беше от враговете на Господаря Рал. Аз не съм. Аз съм на вашата страна. Моята цел е да попреча на тези като нея.

— Може и така да е, но заповедите, които получих от Зед и лично от Господаря Рал — след като уби тази зла вещица, — бяха никой друг да не бъде допуснат тук. Никой. Дори собствената ми майка да бяхте, нямаше да ви пусна да припарите вътре.

Нещо не и се връзваше.

— Щом Сестра Одет е успяла да влезе вътре, а вие и хората ви не сте могли да я спрете — тя повдигна вежда, — тогава защо си мислите, че ще можете да попречите на мен?

— Не ми се иска да стигаме до там, но ако се наложи, този път си имаме начин да изпълним заповедта. Вече не сме безпомощни.

— Какво имате предвид?

Генералът извади от колана си черна ръкавица и си я сложи, като подръпна пръстите и, за да я намести по-добре на ръката си. С палеца и показалеца си внимателно взе една стрела с червени пера от колчана на войника до него. Онзи вече бе заредил в арбалета си друга такава стрела, в колчана му оставаха още четири.

Генерал Тримак внимателно поднесе стрелата с остро като бръснач острие пред погледа на Вирна.

— Този връх е обработен не само със стомана. В него е вложена сила, способна да поразява хора, родени с дарбата.

— Продължавам да не разбирам какво ми говорите.

— На върха на стрелите има магия, която прониква през всеки щит, създаден посредством магия.

Вирна протегна ръка и с един пръст леко докосна стрелата. Мигновено я прониза болка, която пропълзля по цялата и ръка, преди да успее да се дръпне. Въпреки че дарбата и бе доста отслабнала на територията на двореца, с лекота долови мощната магическа мрежа, изградена около смъртоносното връхче на стрелата. Това наистина бе могъщо оръжие. Дори да бяха в най-добра форма, родените с дарбата

щяха да се сблъскат със сериозни проблеми, ако бъдат обстрелвани от тези стрели.

— След като сте разполагали със стрелите, защо не сте успели да спрете Сестра Одет?

— Тогава още ги нямахме.

— А откъде ги взехте? — попита Вирна, сбърчила тревожно чело.

Генералът се усмихна със задоволството на човек, който знае, че повече няма да е безсилен срещу роден с дарбата враг.

— Когато магьосник Рал беше тук, ме разпита подробно за защитните ни средства. Разказах му за нападението на оная вещица и колко сме били безпомощни срещу силата и. Той се поразрови наоколо и откри тези стрели. Явно са били скрити на тайно място, до което има достъп само магьосник. Той снабди хората ми със стрелите и арбалетите, с които да ги изстрелват.

— Колко мило от страна на магьосник Рал.

— Да, наистина.

Генералът внимателно върна стрелата в специалния колчан, в който всяка стрела влизаше в отделен жлеб и не се докосваше до другите. Сега Вирна вече знаеше поради какво се налага това. Вероятно никой нямаше представа колко древни са тези оръжия, но Вирна подозираше, че са реликви от Голямата война.

— Магьосник Рал ни инструктира как да боравим с тези опасни оръжия. — Вдигна ръката си в ръкавицата и размърда пръсти. — Предупреди ни да пипаме стрелите единствено с тези ръкавици.

Свали ръкавицата и я пхна в колана си при другата от чифта. Вирна склочи ръце пред себе си и въздъхна дълбоко, подбирайки внимателно думите си.

— Генерале, познавам Натан Рал много отдавна — много преди да се роди баба ви. Той не винаги може да прецени правилно опасностите, скрити в нещата, които прави. На ваше място бих боравила с тези стрели с изключително внимание и бих смятала всичко, което ви е казал за тях, за изключително важно.

— Да не би да твърдите, че е безразсъден и безотговорен?

— Не, поне не го прави съзнателно. Просто е много стар и много талантлив и понякога забравя, че знае доста повече за някой магически предмет от всички останали хора и че може да прави с дарбата си

неща, на които те не са способни и които не разбират. Нека обобща нещата така — той е като възрастен собственик на къща, който забравя да каже на гостите си, че кучето му хапе.

Мъжете наоколо се спогледаха. Някои погледнаха към колчаните си, за да се уверят, че нито една част от тялото им не се докосва до тях.

Генерал Тримак отпусна ръка на ефеса на меча си, закачен на левия му хълбок.

— Приемам предупреждението ви най-сериозно, Прелате, но в същото време се надявам и вие да разберете, че приемам сериозно и живота на стотиците войници под мое командване, които загинаха при последното появяване на Сестра в двореца, когато бяхме безпомощни срещу магията и. Приемам сериозно живота на всичките тези момчета тук. Няма да допусна подобно нещо да се случи пак.

Вирна облиза устни и си напомни, че човекът просто си върши работата. Потисната от усещането за чезнещата сила на своя Хан, тя му съчувстваше съвсем искрено, защото знаеше какво е да си безпомощен.

— Разбирам ви, генерал Тримак. Самата аз прекрасно знам какво е да си отговорен за живота на други хора. Разбира се, животът на вашите хора е важен и си струва да се направи всичко, за да се попречи на врага да посегне на него. Именно поради тази причина си позволих да ви посъветвам да бъдете изключително внимателни, когато боравите с тези оръжия, изтъкани с помощта на магия. По принцип предмети като тях не са предвидени за използване от хора, родени без дарбата.

— Приемаме загрижеността ви с нужната сериозност — кимна мъжът.

— Чудесно. В такъв случай, нека ви кажа още, че това, което се намира зад тези стени, е изключително опасно. За всички нас. Би било в интерес на всички ни, ако, докато съм тук, просто проверя дали всичко е наред и в безопасност.

— Разбирам загрижеността ви, Прелате, но нали сте наясно, че заповедите, които имам, не ми позволяват никакви изключения. Просто не мога да ви позволя да влезете вътре, приемайки на доверие думите ви, че сте тази, за която се представяте и че единственото ви намерение е да ми помогнете. Ами ако сте шпионин? Или изменник? Ако сте самият Пазител, придобил плът? Макар да имате вид на честна

жена, не съм стигнал до ранг на командващ генерал, приемайки на доверие всичко, в което са се опитвали да ме убеждават красиви жени.

Вирна се сепна, когато чу да я наричат „красива жена“ пред толкова много мъже.

— Но мога лично да ви уверя, че никой, повтарям — никой, не е влизал вътре, откакто Господарят Рал напусна помещението. Дори Натан Рал не е влизал. Всичко в Градината на живота си е така, както го е оставил Господарят Рал.

— Разбирам, генерал е. — Щеше да мине доста време, преди той да се върне в двореца. Никой не можеше да каже къде е Ричард и кога ще се върне. Потърка челото си, докато търсеше решение на затруднението, в което бе изпаднала. — Нека ви предложи нещо: какво ще кажете, ако не влизам вътре, а огледам само от прага. Ще бъда извън Градината на живота. Само ще погледна, за да се уверя, че трите кутии, които са вътре, са си на мястото. Ако искате, заповядайте на дузина от момчетата си да насочат в главата ми смъртоносните си стрели.

Той прехапа долната си устна, обмисляйки предложението и.

— Ще има мъже пред вас, зад вас и от двете ви страни. Стрелите им ще са насочени към вас, пръстите им ще са на спусъка на арбалетите. Можете да надзърнете между тях през прага и да огледате Градината на живота, но нямате право да прекрачвате прага. Сторите ли го, ще заплатите с живота си.

На Вирна не и беше нужно да се приближава до кутиите, за да ги докосне и огледа. Всъщност изобщо не държеше да го прави. Единственото, което искаше, бе да се увери, че никой друг не ги е докосвал. В същото време не се чувстваше много комфортно при мисълта, че срещу нея ще са насочени всичките тези смъртоносни стрели и че от тяхното изстрелване ще я дели едно натискане на пръст. В крайна сметка идеята да провери дали с кутиите всичко е наред и хрумна допълнително — просто, защото и бездруго се намираше в двореца. Това не беше основната причината, довела я тук. Беше просто допълнителна задача, която би било добре да свърши.

— Договорихме се, генерале. Искам само да се уверя, че с кутиите всичко е наред, за да можем всички да спим по-спокойно.

— Аз и бездруго си спя спокойно.

Заобиколени от плътен обръч от войници, начело, на които вървеше лично генерал Тримак, двете жени бяха отведени по широк коридор от лъскав гранит. Покрай стените имаше шпалир от великолепни колони, всяка една истинско произведение на изкуството. Вирна виждаше в цялата тази красота директната намеса на Създателя, превърнал това място в олицетворение на великолепната градина, която представляваше светът на живите. Стъпките на толкова много хора отекваха надлъж и нашир из просторните коридори, които продължаваха да следват извивките на сложното заклинание, в самото сърце, на което се намираше Градината на живота. Накрая стигнаха до двойна позлатена врата, украсена с релефни изображения на хълмисти поля и китни гори.

— Зад тази врата се намира Градината на живота — обяви генералът с категорична сериозност в тона.

Докато войниците насочваха към нея заредените си арбалети, генералът се зае да отваря едното крило на великолепната порта. Войниците от едната страна на Вирна и отзад вече бяха готови, върховете на стрелите им сочеха право в главата и. Четиримата, които застанаха пред нея, вдигнаха оръжията си към сърцето и. Тя с облекчение отбеляза, че поне те не се целеха в лицето и. Цялата ситуация и се стори доста нелепа, но беше наясно, че гвардейците правят всичко това с гробовна сериозност, затова самата тя прие нещата по този начин.

Щом позлатената врата се отвори, Вирна, следвайки плътно ескорта си от професионални убийци, се приближи до прага, за да може да надзърне вътре. Наложил се да изпружи врат, дори внимателно подбутна настрани един от войниците, за да огледа по-добре огромната зала.

От недобре осветения коридор тя надзърна вътре и видя как облачното небе озарява помещението в целия му блясък през прозорци, изрязани във високия таван. С удивление установи, че Градината на живота, разположена в самото сърце на Народния дворец, изглеждаше точно като... тучна градина.

Доколкото успя да я разгледа, по периферията на помещението се виеха китни пътечки между цветни лехи. Земята бе осеяна с цветчета, някои, от които все още живи, опръскани в червено и жълто, но повечето отдавна изсъхнали и спаружени. Зад цветята растяха ниски

дръвчета, а отвъд тях се намираше ниската каменна стена, по която пълзяха увивни растения. Тази стена ограждаше най-разнообразни храсти и декоративни растения, за които в момента никой не се грижеше, поради което бяха придобили доста окаян вид. Повечето бяха избуяли и разклонени и изпитваха належаща нужда от подрязване и оформяне. Други бяха нападнати от паразитни растения. Явно генерал Тримак не излъга, като и каза, че никой, дори градинарите, не са били допускани вътре.

В Двореца на пророците също имаха своя вътрешна градина, макар и не толкова внушителна. Специална напоителна система, свързана с контейнери на покрива, поддържаше влагата в нея. Вирна забеляза в един от ъглите подобни тръби, които явно отвеждаха събраната дъждовна вода до растенията и осигуряваха постоянно напояване. В противен случай всичко тук би изсъхнало и загинало за нула време.

В средата на просторното помещение имаше поопърпана кръгла полянка. Насред тревата се виждаше бял каменен парапет, върху който бяха издигнати две резбовани колони, поддържащи гладка гранитна плоча.

Върху гранитния олтар бяха разположени трите кутии, чиято повърхност бе толкова мастилена черна, че Вирна едва ли не се зачуди как още не са погълнали цялата светлина наоколо, за да издърпат околния свят във вечната тъма на отвъдното. При вида на зловещите предмети сърцето и трепна и в гърлото и заседна буца.

Вирна знаеше, че трите кутии са вход. Събрани трите заедно, те представляваха нещо като портал между света на живите и света на мъртвите. Този портал беше създаден с помощта на двата вида магия. Ако връзката между двата свята се прекъснеше, воалът щеше да се скъса и защитната стена около Безименния... около Пазителя на мъртвите щеше да падне.

Тъй като тази информация се съдържаше в книги със строго ограничен достъп, едва шепа хора в Двореца на пророците изобщо бяха чували древното име на този вход — Кутиите на Орден. Трите кутии действаха заедно и само така се превръщаха във вход. Според информацията, с която разполагаха в Двореца на пророците, входът бил изгубен в продължение на повече от три хиляди години. Всички смятаха, че е изчезнал завинаги. Дори в продължение на векове се

водеха спорове дали такъв вход наистина е съществувал. Въпросът дали изобщо е възможно да съществува предизвикваше разгорещен теологически дебат.

Входът, кутиите на Орден, съществуваше и Вирна не можеше да свали очи от тях.

При вида на тези зловеци предмети сърцето и заби бясно. Роклята и подгизна от студена пот.

Нищо чудно, че тримата магьосници бяха заповядали на генерала да не пуска никого в залата. Вирна преосмисли мнението си за решението на Натан да въоръжи войниците от Първия гвардейски отряд с онези смъртоносни стрели.

Красивите, инкрустирани със скъпоценни камъни обвивки на кутиите бяха отстранени и сега страховитите черни кутии бяха съвсем оголени, защото Мрачният Рал ги бе задействал като част от плана си да използва силата на Орден, за да придобие власт над света на живите. За щастие Ричард успя да го спре.

Всъщност сега едва ли някой би се облагодетелствал от открадването на кутиите. За да се разбере как действа магията на Орден и как функционира входът, се изискваше доста подробна информация. Част от нея се съдържаше в книга, която не съществуваше никъде другаде освен в главата на Ричард. Именно това му помогна — до голяма степен — да победи Мрачният Рал.

Освен огромно количество информация и познания евентуалният крадец би трябвало да владее и двата вида магия — Субстрактивната и Адитивната, за да може да използва входа и да се опита да се сдобие със силата на Орден.

Така че всеки, проявил глупостта да посегне към тези опасни предмети, би изложил живота си на огромен риск.

Вирна си отдъхна с облекчение, щом видя, че и трите кутии са непокътнати и се намират точно там, където ги е оставил Ричард. Засега нямаше друго по-подходящо място, където да бъде съхранявана толкова опасна магия. Вирна се надяваше един ден да успее да помогне за разрушаването на входа — ако подобно нещо изобщо бе възможно. Засега обаче всичко беше наред.

— Благодаря ви, генерал Тримак. За мен е истинско облекчение да се уверя, че всичко е както трябва да бъде.

— И нещата ще останат така и занапред — отвърна мъжът и се облегна на вратата. Тя се затвори безшумно. — Никой освен Господаря Рал няма да стъпи вътре.

— Чудесно — усмихна му се Вирна. Огледа великолепната обстановка наоколо, която създаваше илюзия за дълговечност и неизменност, за спокойствие и сигурност. Макар далеч да не беше така. — Е, а сега май е време да вървим. Трябва да се връщам при войската. Ще предам на генерал Мейферт, че всичко в двореца е под контрол. Да се надяваме, че Господарят Рал скоро ще се присъедини към нас и ще успеем да попречим на Императорския орден да стигне до двореца. Според пророчеството, ако той ни поведе във финалната битка, имаме шанс да победим Ордена, ако не да ги изтласкаме обратно в Стария свят.

— Нека добрите духове бъдат с вас, Прелате — кимна мрачно генералът.

Вирна, следвана плътно от Бердин, излезе от забранената зона и се отдалечи от Градината на живота. Докато слизаха по стълбите, тя установи, че с нетърпение и радост очаква да се завърне при армията. По време на престоя си в двореца като че ли се почувства още по-мотивирана и уверена, усети силата на връзката си с Д'Харанската империя, ръководена от Ричард. Нещо повече — установи, че е започнала да цени повече живота.

Ако обаче не успееш да открият Ричард и да го накарат да ги поведе в последната битка с Императорския орден, мисията и да спре Джаганг щеше да се окаже самоубийствена.

— Прелате? — прекъсна потока на мислите и Бердин. Бяха стигнали до вратата със змиите.

Вирна спря, а Морещицата отпусна ръката си върху бронзовия череп на дръжката.

— Какво има, Бердин?

— Мисля, че трябва да остана тук.

— Да останеш тук ли? Но защо?

— Ако Ан открие Ричард и го доведе при вас, той ще може да разчита на теб и на другите Морещици и ще бъде там, където има нужда от него. Но Ан може и да не го намери.

— Длъжна е да го намери. Самият Ричард е наясно с важността на пророчеството и знае, че трябва да е с нас в последната битка. Дори

Ан да не го намери, аз твърдо вярвам, че той сам ще дойде при нас.

Бердин сви рамене, очевидно не и беше лесно да намери точните думи.

— Възможно е, но не е сигурно. Вирна, прекарала съм доста време с него. Той не мисли по този начин. За него пророчеството не е онова, което е за тебе.

Това е домът на Господаря Рал, нищо че не е живял тук — ако не броим пленничеството му. Но дори при това положение той ни заобича като свой народ и свои приятели. Имах възможност да го опозная. Знам колко сме му свидни, знам и че е наясно с нашата безпределна обич към него. Може би ще предпочете да се върне у дома.

А ако го направи, трябва да съм тук, за да го посрещна. Той разчита на помощта ми в работата си с книгите, с преводите — поне ми се ще да вярвам, че е така. При всички положения той оставя у мен чувството, че съм важна за него, че съм му от полза. Не знам, просто си мисля, че трябва да остана в двореца, в случай че той се появи. Тогава ще трябва да разбере, че отчаяно се нуждаете от помощта му и че го търсите под дърво и камък. Ще трябва някой да му разкаже за предстоящата битка.

— Връзката ти не ти ли подсказва къде е той?

— Някъде натам — посочи Бердин на запад. — Но е доста далеч.

— Генералът каза същото. Това поне означава, че Ричард се е върнал в Новия свят. — Вирна успя да се усмихне. — Най-накрая. Това поне е добра новина. — Направи дълга пауза. — Е, ще ми липсваш, Бердин, но мисля, че е редно да постъпваш така, както считаш за уместно. Пък и трябва да призная, че разсъжденията ти звучат логично. На колкото повече места оставим хора, които да го издирват, толкова повече шансове имаме да го намерим навреме.

— Наистина смятам, че е по-добре да остана в двореца. Освен другото искам да се поровя малко в книгите и да се опитам да намеря някакво съответствие с казаното от Коло. Има няколко неща, които ме тревожат. Може би, ако ги разчопля, може да се окаже, че съм открила нещо, което би могло да помогне на Господаря Рал да спечели последната битка.

— Ще ме изпратиш ли? — попита Вирна натъжена.

— Разбира се.

Чуха се стъпки и двете се обърнаха едновременно. Приближаваше друга Морецица, облечена в червената си униформа. Беше руса, по-висока от Бердин. Пронизителните и очи се впиха във Вирна и я огледаха с хладен, премерен поглед, който излъчваше безстрашие и увереност.

— Найда! — извика Бердин.

Жената се усмихна леко накриво и спря. Вдигна ръка на рамото на Бердин — жест, в който Вирна, имайки предвид съдържаността на Морециците, разпозна едва ли не неистов възторг. Бердин беше може би единствената Морецица, която изразяваше радостта си по-открито.

Найда я огледа с блеснал поглед, буквално изпивайки я с очи.

— Сестро Бердин, доста време мина. Д'Хара опустя без теб. Добре дошла у дома.

— Радвам се, че съм у дома. Радвам се да те видя. Погледът на Найда се върна върху Вирна. Бердин като че се поокопити.

— Сестро Найда, да ти представя Вирна, Прелат на Сестрите на светлината. Приятел и съветник на Господаря Рал.

— Да не би той да се прибира у дома?

— За жалост не — разочарова я Бердин.

— Вие двете сте сестри? — възкликна Вирна.

— Не — махна с ръка Бердин, — просто така се обръщаме една към друга, както вие си викате „Сестро“. Найда е отколешен приятел.

— А къде е Райна? — попита Найда.

При неочакваното споменаване на името Бердин пребледня като платно.

— Райна е мъртва — прошепна в отговор.

Лицето на Найда остана непроницаемо.

— Нямах представа, Бердин. Достойно ли загина — с Агиел в ръка?

— Умря от чума — преглътна болезнената буца в гърлото си Бердин. — Бори се с болестта до последния си дъх... Но не успя. Издъхна в ръцете на Господаря Рал.

Вирна бе готова да се закълне, че в сините очи на Найда блесна едва доловимо пламъче на съчувствие.

— Ужасно съжалявам, Бердин.

— Господарят Рал оплака смъртта и.

По слисания поглед на Найда Вирна разбра, че е нечувано Господар Рал да го е грижа дали една Морещица е жива или мъртва. Подобно почтително отношение към тяхна сестра бе дълбок израз на признателност.

— И до мен достигнаха такива слухове за сегашния Господар Рал. Значи са верни, така ли?

— Да, верни са — отвърна с лъчиста усмивка Бердин.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— КАКВО ТОЛКОВА ИНТЕРЕСНО ЧЕТЕШ? — попита Рика, докато затваряше тежката врата с рамо.

Зед изпуктя недоволно, преди да вдигне очи от отворената пред него книга.

— Празни страници.

През кръглото прозорче от лявата му страна се виждаха покривите на сградите в Ейдиндрил, проснат долу в ниското. На златистата светлина на залязващото слънце градът изглеждаше приказен, но това беше чиста заблуда. Обезлюден и изоставен, Ейдиндрил представляваше безжизнена и празна люспа — като онези, дето се лепяха по корите на дърветата след появилите се наскоро цикади.

Рика се надвеси към магьосника през масивното писалище и килна глава на една страна, за да види по-добре страниците.

— Не вярвам всичките да са празни. Не може да четеш нещо, ако го няма. Чете се текст, не празни страници. Няма да е зле да обръщаш повече внимание на начина си на изразяване. Да не говорим, че има много какво да се желае по отношение на искреността ти.

— Понякога премълчаното е натоварено с повече смисъл от казаното — смръщи чело Зед и вдигна очи, за да я погледне. — Да си се замисляла върху това?

— Да разбирам ли, че ме молиш да си държа езика зад зъбите? — Рика стовари пред него вечерята му, сипана в голяма дървена паница. Разнесе се аромат на лук, чесън, зеленчуци и сочно месо. Ухаеше превъзходно — мирис, способен да разсее и най-съсредоточения човек.

— Не те моля. Настоявам.

През кръглото прозорче отдясно на Зед се виждаха мрачните стени на Кулата, чиито върхове се губеха в небесните висини. Врязана в скалите с изглед към Ейдиндрил, Магьосническата кула беше с колосалните размери на планина. Но и тя като града беше празна —

ако не се броят Рика, Чейс, Рейчъл и Зед. Скоро обаче се очакваше да пристигнат нови обитатели. Тук най-сетне щеше да живее цяло семейство. Пустите коридори отново щяха да ехтят от звънък детски смях, да преливат от любов, както по времето, когато това място бе дом за мнозина.

Рика се задоволи с плавен поглед по етажерките в кръглата стаичка на страничната куличка. Рафтовете бяха натежали от буркани и делви във всякакви форми, от стъкленици в топли цветове, някои пълни със съставки, необходими за приготвянето на различни заклинания, в една кутийка имаше лак за плота на писалището, за дъбовия стол с вертикална облегалка, за ниската ракла до стола и за библиотечните шкафове. Останалото пространство по рафтовете бе запълнено от книги на различни езици. Ъгловите шкафове със стъклени врати също бяха претъпкани с книги.

Рика скръсти ръце и се наведе да огледа по-добре позлатените гръбчета.

— Наистина ли си изчел всичките тези книги?

— Разбира се — пророни Зед. — При това не само по веднъж.

— Сигурно е ужасно досадно да си магьосник. Непрекъснато трябва да четеш и да мислиш. По-лесно е да получаваш отговори чрез насилствени методи и кръв.

— Когато човек изпитва болка, е склонен да си развърже езика. Но в повечето случаи казва онова, което предполага, че ти като негов мъчител искаш да чуеш — все едно дали е вярно или не.

Рика издърпа една книга и я прелисти, после я върна на мястото и.

— Ето защо ние сме обучени да провеждаме разпитите по най-удачния начин. Показваме на жертвата колко повече ще я заболи, ако се опита да ни излъже. Ако тя разбере дълбоките и покъртителни последици от евентуална лъжа, ще е по-склонна да каже истината.

Зед почти не я слушаше. Беше се съсредоточил върху един параграф от пророчеството и се опитваше да го разтълкува. И всеки следващ израз, който успееше да разгадае, все повече и повече разваляше апетита му. Паницата с топлата манджа си стоеше недокосната. В един момент се сети, че Рика вероятно продължава да се мотае в стаята, защото очаква коментара му за вечерята. Сигурно се надяваше на похвала.

— Е, какво има за ядене?

— Яхния.

Зед изпружи врат, за да надзърне в паницата.

— Къде са сухарите?

— Не, не са сухари. Яхния е.

— Добре де, разбрах, че е яхния. То се вижда. Попитах те къде са сухарите, които вървят с яхнията?

— Ако искаш, ще ти донеса пресен хляб — сви рамене Рика.

— Това е яхния! — възкликна магьосникът и се намръщи. — Яхния се яде със сухари, не с хляб.

— Ако знаех, че искаш сухари за вечеря, щях да ти опека сухари, а не да готвя яхния. Да беше ми казал по-рано.

— Не искам сухари вместо яхнията — изръмжа Зед.

— Като си нервен, май не знаеш какво искаш.

— Наистина те бива в мъченията — изгледа я старецът, присвил едното си око.

Тя се обърна и се завъртя на пета, след което с царствена походка се изнесе от помещението. Зед си помисли, че Морещиците сигурно и насаме не престават да се перчат.

Съсредоточи се обратно върху книгата, като се опитваше да погледне на проблема от друг ъгъл. Успя да прочете пасажа само още два-три пъти, мандалото на вратата се вдигна и в стаята влезе Рейчъл, стиснала нещо в ръце. Затвори вратата с крак.

— Зед, време е да оставиш книгата за малко и да си изядеш вечерята.

Той се усмихна. Малката винаги го караше да се усмихва. Лъчезарното и присъствие бе абсолютно заразително.

— Какво криеш там, Рейчъл?

Тя протегна ръчички и остави на писалището тенекиена купичка, после леко я подбутна по плота към Зед.

— Сухари.

Поразен, той се понадигна от стола и надзърна към купичката.

— И какво ги правиш тези сухари?

Големите очи на Рейчъл примигваха, все едно той и бе задал най-странния въпрос на света.

— Нося ти ги за вечерята. Рика ме помоли. Ръцете и бяха заети, защото първо донесе една паница яхния за теб, а после една и за Чейс.

— Не бива да помагаш на тази жена — смъмри я Зед изпод вежди. — Тя е лоша.

— Колко си глупав, Зед — изкикоти се Рейчъл. — Рика ми разказва приказки за звездите. Първо прави рисунки, а после разказва по една история за всяка рисунка.

— Нима? Е, предполагам, че е много мило от нейна страна да постъпва така.

Светлината чезнеше и му беше все по-трудно да чете. Протегна ръка и изпрати искрица от дарбата си към десетките свещи, поставени в изящен железен свещник. Меката светлина озари уютната стаичка и обля масивните каменни стени и дъбовите греди, които се пресичаха по тавана.

Рейчъл грейна в усмивка, в очичките и заблестяха отраженията на пламъчетата, примесени с искрено детско изумление. Обичаше да го гледа как пали свещи.

— Ти притежаваш най-прекрасната магия, Зед.

— Така не ми се иска да си тръгваш, мъничката ми. Рика не харесва номерата ми със свещите.

— Ще ти липсвам ли?

— Да, бе, как пък не! Просто не ми се остава сам с Рика — тросна се той и дочете последното изречение.

Първо ще спорят с него, а чак след това ще кроят планове как да го лекуват. Какво ли означаваше?

— Може би трябва да накараш Рика да ти разкаже от нейните истории за звездите — посъветва го Рейчъл, внезапно натъжена, и заобиколи писалището. — Ти ужасно ще ми липсваш, Зед.

Той вдигна поглед от книгата. Рейчъл простря ръчички за прегръдка. Зед не можа да се въздържи и се усмихна, после пое момиченцето в прегръдката си. Малко неща на този свят можеха да го накарат да се почувства добре — едно от тях бе прегръдката на Рейчъл. Тя беше ентузиазирани прегръщач, винаги отдаваше цялата си енергия и страст в този жест.

— Ти прегръщаш чудесно, Зед. Ричард също прегръща хубаво.

— Да, така е.

Зед си спомни как някога, преди много, много време, бе стоял в същата тази стаичка с дъщеря си, която тогава бе на възрастта на Рейчъл. Тя също идваше да го навести и искаше прегръдка. Сега

единственият му близък човек на този свят беше Ричард. И ужасно му липсваше.

— Ще ми липсваш, мъничката ми, но изобщо няма да разбереш кога ще се върнеш пак тук, заедно с цялото си семейство. И тогава ще можеш да си играеш с братчетата и сестричките си, а не само с един скучен старец. — Сложи я на коляното си. — Ще бъде чудесно всички вие да се върнете в Магьосническата кула. Тук ще кънти весел смях, ще има живот — както едно време.

— Като дойде майка ми, Рика никога повече няма да готви — тя ми го каза.

— Сериозно? — Зед отпи от изстиналия чай в калаеното канче, оставено на писалището.

Рейчъл кимна и продължи:

— Освен това каза, че майка ми може да успее да те накара да се срещнеш. — Протегна ръчички към чашата му, за да и даде да си пийне от чая. Той и подаде канчето.

— Да се среща ли?

— Ами да, косата ти стърчи на всички посоки — продължи да кима Рейчъл с най-сериозно изражение. — Ама на мен ми харесва.

— Рейчъл! — На сводестия праг се появи Чейс и бързо се шмугна в стаята. — Пак ли досаждаш на Зед?

— Донесох му сухари — тръсна глава тя. — Рика каза, че обичал да си яде яхнията със сухари и че трябва да му донеса цяла голяма купа сухари.

Чейс вдигна юмруци на хълбоците си.

— И сега той трябва да си яде сухарите, докато някакво грозно дете му седи в скута, така ли? Та ти направо ще му секнеш глътката!

Рейчъл се изкикоти и скочи на земята.

— Пригответе ли си багажа? — попита Зед и погледът му потърси книгата.

— Да — отвърна едрият мъж. — Искам да тръгнем рано. Ако не си си променил решението, тръгваме призори.

Зед разсея притесненията му с махване с ръка и продължи да се взира в пророчеството.

— Разбира се, че не съм. Колкото по-скоро докарате семейството си тук, толкова по-добре. Всички ще се почувстваме по-спокойни, като дойдат, ще знаем, че са в безопасност, пък и ще бъдете отново заедно.

— Какво има, Зед, нещо не е наред ли? — попита Чейс, втренчил поглед изпод вежди в лицето на магьосника.

— Какво да има? Нищо. Няма нищо.

— Просто е зает с четенето си — подкрепи го Рейчъл и като прегърна Чейс за огромния крак, прилепи главица в хълбока му.

— Зед! — повтори Чейс с властен тон, който показваше, че не вярва на нито една дума от този отговор.

— Защо мислиш, че нещо не е наред?

— Не си докоснал вечерята си. — Чейс отпусна ръка на дървената дръжка на един от ножовете, втъкнати в колана му, с другата погали Рейчъл по русата главица. От колана и обувките му стърчаха поне десетина ножа с различни размери и форми. — А това може да означава само едно — нещо не е наред.

Зед метна в устата си парче сухар.

— Ето — измърмори, дъвчейки. — Сега доволен ли си? Докато магьосникът дъвчеше топлия сухар, Чейс се наведе и повдигна брадичката на момиченцето.

— Рейчъл, върви си в стаята и приключи с прибирането на багажа. Надявам се няма да забравиш да лъснеш ножовете си и да ги наостриш.

— Разбира се, че няма, Чейс — закима енергично малката. За дете на нейната възраст, Рейчъл бе преживяла доста трудности. По ред причини, които Зед все още не можеше да проумее напълно, тя се бе оказала централна фигура в множество ключови събития. Когато Чейс взе осиротялата Рейчъл, за да я гледа като своя дъщеря, Зед лично го увещаваше да я научи да се защитава, да и предаде част от бойните си умения, за да може да се грижи по-добре за себе си и да е в безопасност. Рейчъл обожаваше Чейс и с желание попиваше всичко, което и показваше той. С мъничкото си ножче можеше да забодее летяща муха за кол на ограда от десет крачки разстояние.

— И те искам в леглото рано-рано, за да си отпочинала утре — продължи Чейс. — Няма да те нося, ако се измориш по пътя.

— Ти и бездруго ме носиш, колкото и да ти повтарям, че не съм изморена — изгледа го с почуда малката.

— Е, утре ще трябва да се научиш да не отстъпваш толкова лесно от позициите си — Чейс хвърли бърз поглед на Зед, след което се намръщи на Рейчъл, но си личеше, че всичко е на шега.

Рейчъл кимна най-сериозно, а огромният мъжага, извисен над нея, я разроши по косата.

— Дадено. — Тя се обърна към Зед. — Ще дойдеш ли да ме целунеш за лека нощ?

— Разбира се — усмихна се на свой ред магьосникът. — Ей сегичка идвам да те завия.

Зед се запита дали Рика ще намине да разкаже приказка на малката. Стопляше му се сърцето, като си помисли, че една Морещица разказва приказки на дете, при това по нарисувани от самата нея илюстрации с небе и звезди. Рейчъл явно оказваше въздействие върху всички около себе си.

Чейс изпрати с поглед дъщеря си, която изхвърча през глава от стаята. Зед остана възхитен от лекотата, с която момиченцето се настани в Магьосническата кула. За съвсем кратко време тя я превърна в свой дом и с радостни възгласи кръстосваше тичешком хилядолетни коридори. В същото време беше достатъчно разумна и никога не навлизаше в зони, за които Зед я бе предупредил, че са опасни. Беше дете, което знае що е опасност.

Рейчъл изтича по насипа, поспря се за миг, за да надзърне над парапета към града долу в ниското, после хукна напред. Понякога Зед се чудеше как е възможно тези клечести крачета да са толкова бързи и енергични.

Когато Чейс се увери, че детето е достатъчно далеч, затвори тежката дъбова врата и пристъпи към писалището. Беше толкова едър, че стаята, която Зед винаги бе смятал за доста уютна и комфортна, изведнъж омаля.

— Е, какъв е проблемът?

Чейс нямаше да го остави на мира, докато не разнищи цялата работа. Зед въздъхна и обърна книгата към граничния надзирател.

— Ето, виж сам и ми кажи какъв е проблемът.

Чейс се взря в древната книга. Прелисти една страница, после я върна обратно.

— Та, значи, питах — какъв е проблемът? Тук не виждам нищо, което да ми изглежда особено притеснително.

— Именно в това е проблемът — изви вежда Зед.

— Какво имаш предвид?

— Това е пророческа книга. Би трябвало вътре да има нещо написано, някакво пророчество. Не може да има книга, в която да не е написан нито ред, и пак да си я наричаме книга, нали? Написаното е изчезнало.

— Изчезнало ли? — Чейс се почеса замислено по слепоочието. — Нещо май не разбирам. Как може да изчезне? Не може някой просто ей така да открадне думите от страницата.

Интересна гледна точка — че някой е откраднал думите директно от страницата. Като човек, който почти през целия си живот бе работил като граничен надзирател — допреди няколко години, когато границата падна, — първото предположение на Чейс, естествено, бе кражба. На Зед не му беше хрумнала такава вероятност. Мисълта му вече работеше трескаво в посоката на тази неизбродена тъмна пътека.

— Нямам представа как са изчезнали думите — каза той и отпи от чая си.

— За какво става въпрос в това пророчество?

— По принцип в книгата се говореше предимно за Ричард.

Чейс изглеждаше напълно спокоен — сигурен белег, че спокойствието му е безвъзвратно изгубено.

— Сигурен ли си, че е имало нещо написано? — попита. — След като книгата е толкова стара, може би просто си забравил, че в нея има празни страници. В крайна сметка, когато човек чете книга, помни изписаните страници, а не празните.

— Да, така е. — Зед бутна чая си встрани. — Не мога да се закълна, че между кориците е имало плътен текст, но не ми се вярва да е била почти изцяло празна, както е сега.

Изражението на Чейс не издаде чувствата, които го бяха обзели, докато разсъждаваме над тази загадка.

— Вярно, признавам, че наистина звучи странно..., но наистина ли е такъв проблем? Ричард никога не си е падал по пророчества и други подобни. И бездруго едва ли би ги използвал.

Зед стана и заби настоятелно пръст в книгата.

— Чейс, тази книга е била в Кулата в продължение на хиляди години. И през всичките тези хиляди години в нея е имало текст, било е записано пророчество. Сигурен съм. А сега най-внезапно страниците се оказват празни. Това нормално ли ти се струва?

Чейс сви рамене и заби палци в задните си джобове.

— Не знам, Зед. Не разбирам много-много от тия неща. Да ти кажа, че ако някой ден ти се наложи да ми искаш мнението за пророчески книги, значи много ще си загазил. Ти си магьосникът, ти кажи дали е нормално.

Зед се облегна върху плота и се наведе към мъжа.

— Не си спомням нито ред от съдържанието на тази книга. Не си спомням нищо, свързано с празните места, появили се във всички останали пророчески книги.

— И други такива книги ли има? — изглежда го Чейс, внезапно помръкнал.

Зед кимна и приглади назад косата си. Заби поглед в тъмнеещия прозорец, опита се да види отражението си, но навън още не беше достатъчно тъмно.

— Мислиш ли, че се налага да се реша? Толкова ли ужасно ми стърчи косата?

— Моля? — изглежда го Чейс.

— Все едно — махна с ръка Зед. — Та, мисълта ми беше, че открих празни места в още доста пророчески книги и това ужасно ме притеснява.

Чейс пристъпи от крак на крак, скръсти ръце пред гърдите си. Веждите му се събраха в средата на челото. Започваше да придобива доста загрижен вид, което в неговия случай означаваше, че изглеждаше така, сякаш е готов да скочи и да изтрепе цяла армия.

— В такъв случай дали да не останем? Не е толкова важно да тръгнем непременно утре. Може да останем, докато разбереш каква е тая работа с текстовете.

Зед въздъхна. Започваше да съжالياва, че изобщо отвори темата. Проблемът наистина беше много далеч от Чейс. Зед не биваше да го въвлича в нещо, което бе извън възможностите и компетентността му. Но всичко беше толкова необяснимо странно.

— Не е нужно. Това не е проблем, за чието разрешаване можеш да ми помогнеш със сила — мяташ му примката около врата и хоп, твой е. Нещата тук стоят по съвсем различен начин. В тая книга има нещо не наред. Не искам да те товаря с излишни тревоги. Това е в моята област и съм сигурен, че ще разбере какво става — рано или

късно. Просто се чудех ти какво би казал по въпроса. Понякога помага да чуеш странично мнение.

— Какво означава това последното? — посочи с пръст Чейс. — Че първо ще спорят с него, а чак след това ще кроят планове как да го лекуват. Нали спомена, че пророчеството касаело Ричард. Това изречение ми звучи като проблем — все едно някой се кани да заговорничи срещу него.

— Не, не е задължително. — Зед отри устни с длан и се замисли как да му го обясни по-разбираемо. — В контекста на пророчествата глаголят „кроя“ често означава просто „планирам“ — няма нюанс на „заговорнича“. Примерно казва се „кроя определено действие“. В конкретния пасаж се имат предвид най-близките му съветници и съюзници. Следователно, когато се говори, че кроят планове да го лекуват, най-вероятно се има предвид, че трябва първо да го убедят, че се нуждае от помощта им, а едва после, след като вече са го убедили, тези съюзници — най-вероятно някои от нас — ще трябва да започнат да търсят начин да го лекуват.

— От какво да го лекуват?

— Не пише.

— Значи не е нещо сериозно.

— Може би е уточнено в липсващите пасажки — изглежда го многозначително Зед.

— Значи е сериозно. Ричард е в беда. Има нужда от помощ. Може би е ранен.

— От опит знам, че пророчествата обикновено не са толкова директни — поклати глава Зед с доста мрачен вид.

— Но не е изключено да е точно така.

— Точно сега най-малко имаме нужда да си измисляме допълнителни грижи. — Зед се взря в него за момент. — Освен това при пророчествата обикновено е най-трудно да се определи хронологията. Напълно е възможно всичко това вече да се е случило. Може да става въпрос за някаква треска, която Ричард е прекарал като малък, и е трябвало да намеря подходящите билки, за да го излекувам.

— Значи може вече да се е случило.

— Да, не е изключено — разпери безпомощно ръце Зед. Без липсващия текст ми се струва невъзможно да положа този параграф в

контекста на живота на Ричард. Би могъл да го направи само човек с далеч по-задълбочени познания по отношение на пророчествата.

Чейс кимна, но в следващия миг отскочи рязко встрани от вратата, която се отвори и в стаята влетя Рика. Пресегна се да отсервира паниците, но видя, че не са докоснати, и се сепна.

— Какво става? Защо не си ял? — Когато Зед махна с ръка, за да и покаже, че това не е важно, тя погледна Чейс. — Да не е болен? Мислех, че досега ще си е облизал паницата. Дали не трябва да направим нещо, че да го накараме да яде.

— Ето ти страхотен пример за значението на глагола „кроя“ — обърна се Зед към Чейс. — Точно това имах предвид.

Рика се вгледа в лицето на Зед за момент, сякаш търсеше явни признаци на лудост. После пак погледна Чейс.

— Какви ги дрънка?

— Говорехме си за книги — отвърна надзирателят.

Тя насочи пламналия си поглед към Зед.

— Добре, а сега ме чуй внимателно — след всичките главоболия, дето си ги създадох да ти готвя и тъй нататък, възнамерявам да те накарам да седнеш и да си изядеш манджата. Ако не — веднага я хвърлям на боклука да я изгризат червеите. А после като огладнееш и дойдеш да ми скимтиш, никой няма да ти е виновен. Няма да получиш и капка съчувствие от моя страна.

— Моля? Какво каза? — примигна насреща и Зед.

— Казах, че ако не ядеш, ще хвърля яхнията на червеите...

— Ами да! — щракна с пръсти Зед. — Точно така! — Протегна ръце към нея. — Рика, ти си гениална! Дай да те прегърна.

— Предпочитам да бъда по-далечен обект на обожанието ти — дръпна се тя.

Зед изобщо не я слушаше. Потри ръце и се напрегна да си спомни къде точно бе срещнал тази информация. Сигурно е било преди векове. Но кога точно? Къде?

— Какво има? — попита Чейс. — Да не успя да разплетеш загадката?

Зед беше изкривил устни от напрежение.

— Помня, че някъде мярнах нещо подобно. Попадна ми екзегезис на въпроса.

— Екзе... Моля?

— Означава „обяснение“. Тоест анализ.

— А, ясно, значи някакво... нещо от книгите.

— Да, точно така — кимна Зед. — Само трябва да се сетя къде беше... Къде може да съм срещнал този пасаж. Ставаше въпрос точно за червеите.

Чейс хвърли кос поглед на Рика, после се почеса по главата. В кестенявата му коса се бяха прокраднали сребристи нишки.

— За червеите ли?

Зед продължи да търка ръцете си, съсредоточен върху внезапното си прозрение. Беше сигурен, че е срещал подобен пасаж. Но колкото и неистови усилия да полагаше да издърпа смътните си спомени към по-светлите кътчета на съзнанието си, не успяваше да ги достигне.

— Какви ги говориш, Зед? — попита Рика. — Какви червеи?

— Моля? О, да, точно така. Червеи. Профетически червеи. Беше един вид проверка, струва ми се, да се види дали подобно нещо би могло да прояде пророчеството, Чейс и Рика го изгледаха с недоумение, явно го смятаха за побъркан, но не казаха нищо.

Зед започна да снове между писалището и ъгловата библиотека. Блъсна с крак тежкия дъбов стол и продължи да кръстосва напред-назад, дълбоко замислен. Прехвърли в главата си няколко места, където евентуално би могла да се намира книга, съдържаща такава препратка. Цялата Кула бе пълна с библиотеки, в които се съхраняваха хиляди книги. Зед бе посещавал още незнайно колко библиотеки из други краища на света. Дворецът на Изповедниците в Ейдиндрил разполагаше с огромни архиви. Пак в Ейдиндрил, на Кралската улица, имаше няколко двореца, които също имаха богати библиотеки. В повечето от градовете, които бе посещавал Зед, неизменно имаше книгохранилища. При толкова много книги как да помни къде е видял една, която е разгръщал веднъж, може би в младежките си години?

— Би ли се изразил по-ясно? — сепна го Рика. — За какво обяснение говориш?

— Още не съм съвсем сигурен. Беше преди доста време. Поне така мисля. Предполагам, че съм бил още юноша. Да, сигурен съм. Просто ми трябва малко време да помисля. Дори цяла нощ да отнеме, ще си спомня къде съм чел този пасаж. Де да беше тука столът ми за мислене... — пророни накрая и продължи да крачи.

— Моля? Стол за какво? — попита недоумяващо Рика.

— В Средната земя си е имал стол на верандата, където е обичал да сяда и да размишлява — отвърна тихо Чейс. — Там е решавал проблемите си. Било е по времето, когато започна всичко — когато Мрачният Рал се опита да залови Зед и Ричард. Тогава се измъкнаха на косъм. Дойдоха при мен и аз ги преведох през просека на границата.

— Така като гледам, тука столове да искаш. Дори непрекъснато се спъва в ей онзи там. — Рика започваше да губи търпение. — Пък и не е нужно човек непременно да седи на стол, за да си задейства мозъка. Освен ако наистина не е загазил сериозно.

— Сигурно. — Чейс също не откъсваше очи от Зед, който продължаваше да крачи напред-назад. Накрая му писна да стои и да не прави нищо и го спря за ръката. — Май ще е по-добре да ида да нагледам Рейчъл, докато ти стигнеш до някакво решение. Искам да съм сигурен, че си е събрала багажа и си е легнала навреме.

Зед си дръпна ръката и подбутна Чейс да върви.

— Да, да, върви. Кажи и, че след малко ще отида да я целуна за лека нощ. Само да помисля още минутка.

След като Чейс излезе, Рика приседна на ръба на масата и скръсти ръце пред гърдите си.

— Да не би да твърдиш, че изчезването на пророческите слова е причинено от някакъв вид червей — да речем, червей, който яде хартия?

— Не яде хартията, а самите думи.

— И... каква е тая твар? Някакво дребосъчесто червейче, дето се храни с мастило?

— Да яде ли...? — Подразнен, че са му прекъснали мисълта, Зед спря и я изгледа гневно. — Не, не е толкова буквално. Тук става въпрос за процес, в който е намесена магия. Хитър номер. Ако не ме лъже паметта, е известен като профетически червей, понеже гризе разклоненията на пророчествата, също както в дърветата има червеи, които ги прояждат. Избира си едно свързано пророчество, било то по тема или хронологично, както дървесните червеи тръгват от определен клон. Проникне ли веднъж вътре, започва да изяжда пророчеството и разклоненията му. В случая разклонението, което е изгризал, е свързано с времето след раждането на Ричард.

Рика, загубила ума и дума, изглеждаше силно притеснена.

— Сериозно ли говориш? — попита тя, килнала глава на една страна. — Значи магията може да върши такива работи?

Зед прихвана лакътя си с една ръка, докато с другата се чешеше по брадичката.

— Да, мисля, че да — избоботи нервно. — Но не съм съвсем сигурен как точно ставаше. Опитвам се да си спомня. Зървал съм този текст само веднъж. Не помня дали беше в някаква теория, която ми е попадала, или в самото заклинание, или пък просто... Я чакай! — Заби поглед в гредите над главата си, на лицето му бе изписано огромно напрежение. — Беше преди раждането на Ричард — в това поне съм сигурен. Помня, че бях млад. Което ще рече, че съм бил още тук. Да, точно така. А щом съм бил тук... — Сведе рязко глава. — Добри духове!

— Какво? Какво се сети?

— Спомних си — прошепна Зед, облецил очи. — Знам къде съм го видял.

— Къде?

Зед запретна ръкави високо над лактите си и се запъти към вратата.

— Все едно. Ще се погрижа. Ти си гледай охраната или каквото там правиш. Аз ще се позабавя.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КОГАТО ЗЕД ИЗХВЪРЧА от стаята и хукна по широкия насип, слънцето вече започваше да клони към залез и навън бе захладнало. Големите камъни, от които бе изграден парапетът, цял ден се бяха припичали на слънце и вече бяха акумулирали доста топлина. Градът в отдалечените поли на планината потъваше в безкрайното море на сгъстяващия се мрак, докато най-високите островърхи части на Магьосническата кула все още бяха облени от призрачни лъчи с бакърени оттенъци. Чезнещата светлина, победена от здрача, сякаш отнасяше със себе си и глъчката на деня и оставяше след себе си едно няма спокойствие, нарушавано само от далечния монотонен напев на цикадите.

Щом насипът пред него се разклони, Зед сви вдясно. За разлика от външния насип на Кулата, който се извисяваше над пропаст с отвесни стени и хиляди метри дълбочина, по-тясното вътрешно укрепление беше неразделна част от масивния комплекс на сградата и позволяваше отлична видимост към неизбродните и стени, които опираха далече долу в земята. Неjde в тъмнеещите вече дълбини се гущеха вътрешни дворове и градини, които осигуряваха прилив на свеж въздух до по-ниските нива на Кулата. Зед си помисли, че хората, които някога са работили там, сигурно с радост са излизали да подишат чист въздух.

Докато тичаше по тясната пътека на насипа, над главата му минаваха въздушни мостове, насочени в различни посоки. Те бяха единствените връзки между най-високите кули на комплекса. Право насреща му в края на пътеката се извисяваше огромна, внушителна стена с вертикални редици изпъкнали ключови камъни, които поддържаха подовете вътре. В основата на тази гигантска стена имаше масивна двойна порта. Зед обаче я подмина и отвори едва различима вратичка, изрязана в каменния парапет, и мина през нея. Пред краката му изникна стръмна, сякаш безкрайна стълба, по която той хукна, без да губи нито миг в колебания.

Трябваше да слезе до долните нива на Кулата, дълбоко в сърцето на планината, на места, където не бе стъпвал човешки крак.

На места, за чието съществуване знаеше само той.

Каменният парапет от външната страна на стълбата бе доста нисък, а площадки нямаше изобщо, поради което движението надолу беше доста опасно. Вляво се издигаха масивните каменни блокове на внушителна стена, вдясно чернееше бездна, с която би се гордяла всяка уважаваща себе си скала. Винаги, когато му се бе налагало да използва тази стълба, Зед се бе чувствал миниатюрен и нищожен. Долу в ниското се мерзелееше неясният силует на кръгла кула, която стърчеше насред дворче.

Някъде по средата на пътя Зед чу зад гърба си стъпки. Спря и се обърна. Беше Рика.

— Какво правиш? — сопна и се магьосникът.

В своеобразния улей се създаваше доста силно течение, от което косата на Зед се вееше, а робата му плющеше като знаме на гърба му. Сякаш кокалестото му тяло всеки миг можеше да се вдигне във въздуха и да отлети като изсъхнал лист, понесен от вятъра.

Рика спря на няколко стъпала над него, беше се задъхала.

— Ти как мислиш — на какво ти прилича?

— Мисля, че не си изпълняваш задълженията и си вреш носа в чужди работи.

— Да вървим — подкани го тя и протегна ръка да го подбутне напред. — Идвам с теб.

— Казах ти, че ще се оправя сам с този проблем. А ти трябваше да се грижиш за охраната или каквото там правиш.

— Проблемът ти касае Господаря Рал.

— Става въпрос за информация, която се съдържа в едни стари книги. Просто ще я проверя.

— Чейс и Рейчъл тръгват рано сутринта. Ако проблема, който те гложди, не беше сериозен, сега да си при Рейчъл, да я завиваш и да и разказваш приказка. Тук става въпрос за Господаря Рал. Щом ти си притеснен, значи съм притеснена и аз. Идвам с теб.

Зед нямаше намерение да стои насред стълбите и да спори с Морещицата. Обърна се и продължи надолу, като повдигна робата си с две ръце, за да не се спъне. Освен че сякаш нямаха край, стъпалата

бяха ужасно стръмни. Едно падане можеше да има сериозни последици.

Накрая все пак стигнаха до долу. Зед спря на първия камък от площадката и се обърна.

— Не мърдай от тези камъни.

Рика огледа плъзналите по земята увивни растения. По-нататък, под ъгъл една спрямо друга, се издигаха две високи стени, които се забиваха в небето на стотици метри по-нагоре. Отзад бяха стълбите, по които дойдоха. Вдясно се намираше масивната скала, послужила за основа на кулата.

— Защо? — попита Рика и понечи да последва Зед по камъните.

— Защото така ти казвам.

Нямаше време да и обяснява за всичките магически капани, заложи наоколо. Ако кракът и попаднеше извън тези камъни, щитовете щяха да се активизират и да не и позволят да проникне на място, до което няма право на достъп. При това да го направят по доста болезнен начин.

Ако щитовете не успеяха да разубедят неканените гости и да ги накарат да се отдалечат от вътрешния двор, щяха да се намесят увивните растения и да затегнат жилавите си въжета около глезените на безразсъдните посетители. При всеки опит за противодействие тези растения пускаха коварни остри тръни, които пробиваха плътта и достигаха чак до костта. Освобождаването на човек, попаднал в клопката на тези живи растения, бе болезнено, заплащаше се с доста кръв и в крайна сметка често завършваше без успех. Защитните средства в Магьосническата кула изпълняваха предназначението си безстрастно и методично.

— Тия растения се движат — забеляза Рика и го сграбчи за ръкава. — Движат се като змийско гнездо.

Той я изгледа свъсено през рамо.

— Ти как мислиш, защо ти казах да стоиш на камъните?

Пред тях изникна сводеста врата. Зед повдигна мандалото, отвори и се пхна вътре. Рика буквално му дишаше във врата. Той заопипва слепешката в тъмното, докато кокалестите му пръсти намериха поставка, закачена на стената вдясно, върху която имаше гладка стъклена сфера. Магьосникът плъзна ръката си по лъскавата повърхност на кълбото, което засия със зеленикава светлина. Намираха

се в неголямо преддверие, със стени, иззидани от големи каменни блокове, изчистени и семпли, без никаква украса. Таванът беше гредоред. До дясната стена имаше правоъгълна каменна плоча, повдигната на подпори — един вид пейка, в случай че дългото слизане е оставило посетителя без дъх и той има нужда от кратка почивка. От всяка от другите две стени тръгваше по един тъмен коридор.

На стената над пейката бяха прикрепени множество поставки, върху които имаше същите зеленикави кълба като онова, което Зед бе докоснал. Той взе едно от тях. Беше тежко, в материала, от който беше направено, се преплитаха различни елементи, кореспондиращи с дарбата на докосналия го. В ръката на Зед зеленикавото сияние стана топло жълто. Магьосникът пусна тъничка нишка от дарбата си през сферата и тя засвети още по-ярко, в двата коридора затанцуваха сенки.

Този път Зед с категоричен жест бутна Рика да седне на пейката.

— Ти си до тук — точка по въпроса — каза и с тон, който не търпеше възражение.

В сините и очи, втренчени от упор в него, блестеше смъртоносна решителност.

— С пророческите книги става нещо странно. Взираш се в тях от няколко дни. Нито си ял, нито си спал. Нещо повече — книгите, които изчезват, са свързани с Господаря Рал.

Това беше констатация, не въпрос. Зед не бе предполагал, че вълнението му е било толкова явно за околните. Рика сигурно го беше наблюдавала по-внимателно, отколкото бе показвала. Или просто Зед беше прекалено вгълбен в заниманията си, за да регистрира скритото и любопитство към действията му. Във всеки случай беше непростима грешка да допусне да се увлече в работа толкова, че изобщо да не забележи промяната в поведението на Морещицата.

— От това, което успях да разбера до момента, излиза, че си права. Наистина повечето, макар и не всички, от изчезналите пророчества касаят Ричард. При всички положения общото помежду им е, че се отнасят за времето след раждането на Ричард. Това, разбира се, не означава, че са пряко свързани с него. Празните места в книгите стават все повече. Не мога да си спомня текста, който би трябвало да присъства там, следователно няма как да съм сигурен за какво и за кого се отнасят.

— Но откъслечната информация, с която разполагаш, те навежда на мисълта, че са свързани по някакъв начин с Господаря Рал.

И това не беше въпрос, а констатация. Или поне обосновано мнение. Пред Зед стоеше Морещица, регистрирала надвиснала над Господаря Рал опасност. Той разбираше прекрасно, че Рика не е в настроение да приема уклончиви отговори и шикалкавене.

— Няма да те лъжа. Според мен Ричард, дори да не е непременно в основата на проблема с пророческите книги, е дълбоко свързан с него.

— В такъв случай не му е сега времето да се правиш на потаен и да ме държиш в неведение. — Рика стана от пейката. — Това е важно. Господарят Рал е ключова фигура в живота на всички нас. Тук не става въпрос за личната безопасност на твоя внук, а за бъдещето на всички ни.

— Точно затова се опитвам...

— Разбираш ли? Важно е не само за теб, а за всички! Ако си единственият, успял да стигне до жизненоважна информация, и нещо се случи с теб, всички ние ще се окажем в задънена улица. В този случай мисля, че си струва да потиснеш безумната си склонност да пазиш тайни.

Зед вдигна ръце на хълбоците си и извърна лице, докато обмисли ситуацията. Накрая погледна Рика в очите.

— Тук долу има неща, за чието съществуване не знае абсолютно никой. И то с пълно основание.

— Нямам намерение да крада съкровище и ако се опасяваш да не видя някоя „тайна, пазена векове“, съм готова да се закълна в живота си, че ще я пазя, освен, ако не се налага да я разкрия на Господаря Рал.

— Не става дума само за това, а за нещо много по-сериозно. Обектите, скрити в най-долните нива на Кулата, са изключително опасни, дори само ако човек се приближи до тях.

— Опасности колкото щеш и извън Кулата! Вече не можем да си позволим лукса да пазим тайни.

Зед не откъсваше поглед от очите и. Рика имаше право. Ако с него се случеше нещо, информацията, с която разполагаше, също щеше да се попилее. Винаги се бе заричал един ден да разведе Ричард из тези дебри на Кулата, но така и не остана време. Пък и допреди появата на проблема с пророческите книги като че ли не изглеждаше

толкова належащо. От друга страна обаче, сега Ричард не беше тук и не той щеше да види онова, което възнамеряваше да му покаже Зед.

— Какво мислиш, магьоснико? Че ще хукна към града да раздрънкам на всички какво съм видяла? Та да не би там да е останал жив човек, че да има на кого да разкажа? Ордентът превзе почти целия Нов свят и хората напуснаха Ейдиндрил и избягаха. Д'Хара виси на косъм. Бъдещето ни виси на косъм.

— Има причини, които налагат определени видове познание да останат в тайна.

— Има и причини, поради които мъдрите хора понякога споделят познанието, което са натрупали. Животът е ценност. Ако познанието може да помогне за неговото запазване и развитие, значи не е редно да бъде пазено в тайна. Особено, когато има вероятност да бъде изгубено точно в момент, когато има най-голяма нужда от него.

Зед стисна устни, замислен над думите и. Той бе открил тази тайна като съвсем малко момче. През целия си живот не я бе споделил с никого. Не защото някой му бе заповядал да постъпи така — пък и кой ли би могъл, след като той бе единственият, който знаеше за нея. Въпреки всичко нещо му беше подсказало, че не бива да огласява откритието си. Че има основателна причина тайната му да си остане скрита.

— В името на Господаря Рал, Зед, и заради нашата обща кауза — позволи ми да дойда с теб.

— Ако обещаеш, че няма да разкриваш тайната на никого, при никакви обстоятелства — отвърна той, след като измери решителността в погледа и.

— Обещавам да не я разкривам на никого — с изключение на Господаря Рал. Морещиците са отнасяли не една тайна в гроба си.

— Добре тогава — кимна Зед. — Тази тайна отива с теб в гроба. Ако обаче с мен се случи нещо, трябва да покажеш на Ричард онова, което ще видиш тази нощ. Закълни се, че няма да споделиш видяното с никой и никога. С никой и никога! Това се отнася и за посестримите ти Морещици.

— Кълна се! — отвърна без колебание Рика и му протегна ръка.

Двамата скрепиха споразумението си с ръкостискане и той прие дадената му от нея дума.

Ако някога, по време на войната с Д'Хара, преди Зед в качеството си на Първи магьосник да издигне границите и да убие Панис Рал, бащата на Мрачния Рал, някой му беше казал, че един ден ще сключи сделка с Морещица по толкова важен въпрос, Зед вероятно би го взел за луд. Радваше се, че светът се беше променил към по-добро.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— МАРШРУТЪТ Е ДОСТА ЗАПЛЕТЕН — предупреди я Зед.

— Някога да се е налагало да идваш да ме търсиш, понеже съм се загубила, докато съм патрулирала из Кулата? — повдигна вежда Рика.

Зед си призна, че не се е случвало. Знаеше прекрасно колко е лесно да се изгубиш в Кулата. Всъщност това бе едно от нейните защитни средства.

На няколко места имаше струпвания от по хиляди стаи, които преливаха една в друга — без коридори, само врати и тук-там по няколко стъпала нагоре или надолу. За да стигне до някоя от строго охраняваните зони на Кулата, човек трябваше да премине през тези триизмерни лабиринти. Беше напълно възможно да се изгубиш завинаги в плетеницата от стаи. Дори хора, израснали в Кулата, лесно объркваха пътя си там.

Ако външен посетител, незапознат със структурата на мястото, проникнеше във вътрешността на такъв лабиринт, трудно можеше да намери обратния път, камо ли да премине до другия край и да се измъкне. Още след преминаването на първите няколко стаи и през първите няколко врати всичко започваше да ти се струва еднакво. Нямаше прозорци, които да те ориентират и да ти дадат някаква представа за посоките. Практически нямаше как да разбереш дали вече си минал през една или друга врата или стая. Всяка следваща ти изглеждаше точно копие на предишните десетина. В миналото шпиони и други вражески елементи се бяха изгубвали в лабиринтите. И досега не бе рядкост човек да попадне на скелет.

Разбира се, не всички злосторници се оказваха чужденци. Някои бяха просто изменници.

— Права си, никога не си се губила — изрази гласно мисълта си Зед. — Поне не още. Мисля, че не си прекарала достатъчно дълго време в Кулата, за да започнеш да осъзнаваш истинските и мащаби. Тук дебнат всякакви опасности. Да се загубиш в някой от

многобройните лабиринти е само една от тях. Мястото, към което сме се насочили, е нещо подобно. Дори е още по-лесно да се изгубиш. Трябва да положиш всички усилия да запомниш пътя. Ще ти помагам където мога.

Рика кимна, но не изглеждаше особено притеснена.

— Имам добра памет за маршрути и завои. Запаметявам ги, докато патрулирам.

— Не бъди прекалено самоуверена. Тук не става въпрос за обикновена поредица от завои. Самият аз съм се изгубвал в Кулата, нищо че съм израсъл тук. Маршрутите към мястото, където отиваме, са повече от един. Може да се случи пътят, който си използвала веднъж, следващия път да е невъзможен. Тук, в ниските нива на Кулата, щитовете понякога се разместват сами. Това е заложено в самата им изработка и има за цел да затрудни максимално преминаването. Или пък, ако на мястото проникне шпионин и се опита да начертае карта, която да предостави на своите хора.

— Ясно — сви рамене Рика, без да изглежда особено впечатлена. — Същото е и в Народния дворец, на местата, които са забранени за широката публика. Лабиринт от коридори, чиято пропускливост се сменя от време на време. В допълнение към това никога няма директен път до определено място, дори всички коридори да са отворени — не че това се случва.

— Спомням си. Ходил съм в двореца, макар и само в крилата, достъпни за гости. Но и там ми се стори доста объркващо. — Беше по времето, след като Мрачният Рал залови Ричард. — Моето предимство обаче беше фактът, че Народният дворец е построен върху схемата на заклинание, вградено в земята. А аз знам точно как се прави такова заклинание, така че ми беше ясно къде и как се свързват основните артерии и коридори.

— Ние пък трябваше да можем да откриваме различни маршрути през дадено крило, за да се придвижваме от зона в зона и да проверяваме дали не се е появил нарушител. Или пък, в случай че преследвахме някого, трябваше да знаем как можем да го изпреварим. Така че не беше достатъчно просто да запомним последователността от завои. Беше важно да си изградим цялостна представа за района, през който минаваме. Така се научих да полагам мислено маршрута, който изминавам, в общата картина на даденото място, да го

възприемам като част в нейната връзка с цялото. Всеки завой добавя нов детайл в конкретна картина. И така, картата в главата ми расте и става все по-подробна, а аз мога да си проправям път през нея, защото съм наясно какво е разположението на останалите елементи и знам как се свързват те един с друг.

— Забележителен талант, мен ако питаш — възкликна приятно изненадан Зед.

— Винаги съм разбирала от маршрути и карти повече, отколкото от хора.

— Според мен разбираш от хора повече, отколкото ти стиска да си признаеш — засмя се Зед.

Тя само се усмихна в отговор.

— Е, добре, а сега ме чуй — подхвана сериозно той. — Тази нощ ще ти се наложи не само да запомниш дълга последователност от завои. Има и още нещо. Единственият начин да стигнем до целта ни е да преодолеем цяла поредица от щитове. Ти не притежаваш дарбата, така че единственият начин да преминеш през тях е с помощта на човек като мен. Ако се наложи, Ричард също би могъл да те преведе — така, както ще те водя аз тази нощ. Но колкото и добре да познаваш мястото и да знаеш как щитовете променят местоположението си, няма да можеш да ги заобиколиш. Така че няма никакъв смисъл да се опитваш да минаваш сама. Пак повтарям — сама не можеш да минеш! — Закани и се с пръст пред лицето. — Ясно ли е? Изобщо не си и помисляй да си проправяш сама път през щитовете. Ако ти е мил животът.

— Разбрах — кимна Рика. — Пък и не виждам никаква причина да влизам тук без теб или Господаря Рал.

— Закълни се в най-святото за теб — надвеси се над нея той.

— Вече ти дадох дума и се заклех. Така и ще бъде.

— Добре тогава. Да вървим. — Зед приключи въпроса с отривисто кимване.

Следван плътно от Рика, Зед се спусна по тесния каменен коридор вляво, като осветяваше пътя им с глобуса. При всяко приближаване до поредната поставка с кълбо, закачена на някоя стена, ги обливаше познатата зеленикава светлина. Отминаха ли, зад тях постепенно се спускаше мрак. Стигнаха до стълбище и Зед тръгна

нагоре — за да слезе до мястото, където отиваше, най-напред трябваше да се изкачи на по-високо ниво.

Крачеха през широки коридори с красиви дървени ламперии и каменни настилки, украсени с различни фигурални мотиви. Прекосиха поредица от стаи, които явно бяха служили за кабинети към прилежащите книгохранилища. Подовете в стаите бяха застлани с красиви рогозки, подредени под различни ъгли между удобни столове. Имаше предостатъчно маси, както и изобилие от лампи, които да осигуряват необходимата за четене светлина. Зед го знаеше, защото бе прекарал доста от времето си в Кулата из многобройните и библиотеки в четене на книги.

След като минаха през няколко най-обикновени каменни коридора, идващи от различни крила на Кулата, най-сетне се озоваха в главния коридор на зоната, през която трябваше да минат. Беше висок трийсетина метра, със скосяващи се стени, които почти се докосваха на тавана. Човек имаше чувството, че върви в огромна цепка, прерязала Кулата. Слънцето вече беше залязло, така че през малките люкове високо горе не проникваше почти никаква светлина. Но поне имаше откъде да излетят прилепите. Винаги преди да падне нощта, от тайни, мрачни, влажни кътчета на Кулата се изсипваха хиляди прилепи, — които си проправяха път през отворите до централния коридор.

Стигнаха до позлатена врата и Зед се обърна към Рика.

— Този коридор се охранява с щит. Хвани ме за ръката и ще можеш да минеш.

Тя не се поколеба. Зед прекрачи пръв. При първоначалния допир, докато прорязваше щита с тялото си, усети леко гъделичкане. Обърна се към Морещицата и издърпа ръката и през отвора на прага. Тя потръпна.

— Докато те държа, няма да пострадаш — увери я той. — Да продължавам ли?

— Просто е малко студено — кимна тя. — Не очаквах да е студено.

Той я стисна здраво за ръката и я издърпа през прага. Вече от другата страна на щита, Рика енергично разтърка дланите си.

— Какво щеше да стане, ако се бях опитала да мина без теб?

— Трудно е да се каже, защото различните щитове въздействат по различен начин. Но нека просто приемем, че нямаше да успееш. Специално този щит е предупредителен, така че въздействието му едва ли е смъртоносно. Но тепърва предстои да минем през доста мощни, някои от които направо свалят плътта от костите ти. Добре поне че предупреждават отдалеч.

Явно не и стана много приятно да го чуе, но не каза нищо. Морещиците ненавиждаха магията и Зед осъзнаваше, че Рика полага огромни усилия да преодолее естествената си съпротива.

Зад позлатената врата тръгваше коридор, облицован изцяло в бял мрамор — под, стени, таван — всичко. Белият цвят имаше за цел да осуети евентуалната употреба на магически похвати, при които се използват цветови заклинания за заблуда на щита в единия или другия край на коридора. На изхода Зед пак преведе Рика през щит, който този път я опари, вместо да я накара да потръпне от студ.

След коридора заслизаха по потънали в прах черни мраморни стълбища, разделени от площадки. От най-долната се разклоняваха три коридора — Зед избра най-левия. Кълбото в ръката му ги обгръщаше в балон светлина, който се движеше заедно с тях през тунела със стени от необработен камък. След още известно време стигнаха до крило със семпли стаички, които повече приличаха на килии.

Повечето имаха по един-два входа, някои бяха с по три или дори четири и бяха свързани с други стаи. До някои водеха стръмни стъпала, от които се разклоняваха още и още стаи. В много от помещенията се влизаше след качване или слизане по едно-единствено стъпало, други бяха с праг на нивото на пода. Бяха почти еднакви на големина и всичките напълно празни, без никаква мебелировка или други предмети вътре. Стените на някои бяха шпакловани и варосани, други бяха боядисани в различни цветове, макар че боята бе толкова олющена и избледняла, че цветовете почти не си личаха, така че, общо взето, всички изглеждаха еднакво бозави и зацапани под трупалия се векове наред прахоляк. Веднъж като малък Зед се бе загубил в лабиринта от стаи и цял ден се лута, докато успее да намери пътя.

След като дълго време вървяха от стая в стая, които сякаш никога нямаше да свършат, накрая се озоваха в широк коридор от груби сиви гранитни блокове. Макар хоризонтално да беше доста широк, таванът

му беше толкова нисък, че трябваше да се наведат, за да не си ударят главата.

Това място винаги бе изглеждало на Зед зловещо и страховито — нищо че беше толкова обикновено и празно. Щом завиха зад ъгъла, видяха на стената още от стъклените сфери, които засияха веднага, щом двамата приближиха, и угаснаха бавно с отдалечаването им. На няколко места видяха каменни стълбища, които се вливаха в ниския коридор. От него се разклоняваха още няколко с по-висок таван.

В дъното на широкия нисък коридор най-сетне излязоха на основна артерия, чиито стени бяха измазани и боядисани в песъчлив цвят. На равни интервали от двете страни на стените бяха вградени релефни колони, които придаваха на помещението повече пищност. Щом преполовиха този коридор, Зед спря. Посочи тавана.

— Виждаш ли онази метална решетка горе, през която Кулата диша, през която влиза свеж въздух отвън?

— Книга ли представлява? — попита Рика, взирайки се в орнаментираната решетка.

Металните пръти, от които бе изработена решетката, наистина бяха огънати във формата на отворена книга. Това бе знак, който показваше, че се намират в крило на Кулата, характерно с множество библиотеки.

— Да. Решетката ще ти помогне да си спомниш, че тук е мястото, където трябва да завиеш. Този коридор с решетката отгоре е главната артерия на Кулата. До него може да се стигне по много начини и оттук се отива по различни маршрути до почти всяка точка в сградата. Откъдето и да идваш, щом се озовеш под тази решетка, е време да завиеш насам. — Посочи и малко коридорче. — Това е единственият път към мястото, където отиваме.

Зед забеляза как Рика огледа внимателно обстановката, после вдигна глава към решетката. Когато се увери, че е запаметила всичко, каквото и е нужно, кимна и Зед я поведе по страничното коридорче.

По протежението му се намираха редица стаи, които според Зед някога са били използвани за складове за инструменти. Поне в едната от тях все още имаше доста сечива. В дъното минаха покрай две-три примитивни каменни килии, след които се разклоняваха няколко артерии. В края на средната започваше плетеница от къси тунелчета през ниски сервизни шахти, които ги отведоха до лъкатушещ коридор,

насечен на различни нива. Минаха през празни стаи с ръждясали железни врати. На места се стелеха плътни пелени от паяжини. Тук-там из по-ниските отсечки се бяха задържали вонящи локви. В някои от тях плаваха разлагащи се трупове на плъхове. Зед и Рика ги прескочиха, без да отронят нито дума, и продължиха към по-високите отсечки отвъд.

Щом излязоха от късия лабиринт, заслizaха по спираловидна каменна стълба, която ги отведе в скованите от непрогледен мрак недра на Кулата. Притихналата сфера в ръката на Зед хвърляше сенки на места, които в продължение на десетилетия не бяха докосвани от светъл лъч. Стълбата беше съвсем тясна, двама души не биха могли да се разминат. Зед и Рика сякаш бяха всмукани в хранопровода на гигантско каменно чудовище.

Долу попаднаха в мрежа от сервизни шахти, която покриваше част от основите на Кулата. Сферата в ръката на Зед освети каменни блокове с размерите на цели планини, в структурата, на които блещукаха кварцови люспици. Надолу продължаваше поредната тясна стълба, която се врязваше в блещукащите основи и падаше почти отвесно надолу. Преди да потънат в просеката, и двамата надзърнаха в бездната.

Щом спуснаха и тази стълба, стъпиха на тясна пътечка, която минаваше покрай самия долен ръб на основните камъни. Горната част на блоковете се губеше в мастилената тъма над главите на двамата, кварцовите жилки блещукаха като звезди в нощно небе. От дясната страна на пътеката имаше грубо изсечена стена от ронлива скала. Ако по някакво нещастно стечение на обстоятелствата тя се срутеше върху тях, щеше живи да ги погребат на място, където никой не би дошъл да ги търси.

Всъщност този тесен пролом, през който двамата се движеха, беше единственият път, осигуряващ достъп до основите, в случай че се появи необходимост да бъдат огледани за проблеми или нещо друго. Зед не можеше да се начуди как е възможно никога, нито веднъж през целия си дълъг живот, да не е попаднал на нито един основен камък, който да е изместен, повреден или да е поддал. Много рядко можеше да се види по някоя тъничка пукнатина, но това не представляваше никакъв проблем.

В края на процепа заслизаха по тясно стълбище, което продължи да ги сваля все по-навътре и по-надолу в черната бездна.

— Това има ли край? — попита Рика.

Зед и хвърли поглед през рамо, стъклената сфера обля лицето и в жълтеникава светлина.

— Намираме се в планинските недра, в момента приближаваме до един от страничните склонове. Чака ни още доста път.

Тя просто кимна, примирена, че ще вървят толкова, колкото се наложи.

— Мислиш ли, че ще успееш да намериш сама пътя — ако предположим, че аз или Ричард те преведем през щитовете?

Щитовете бяха доста на брой, преминаването през някои се оказва доста неприятно за нея. За човек, който не можеше да разчита на закрилата на дарбата си, преживяването бе наистина отвратително — въпреки помощта на Зед.

— Да, мисля, че ще мога.

На още по-долно ниво, след като минаха през поредните шахти, стигнаха до кръгли тунели, облепени с плочки, които при нужда служеха и за отводнителни канапи. Зед навлезе в лабиринта от тунели, като следваше чупките и завоите, които си спомняше от момче. На места капеше вода и шумът отекваше надалеч. Беше толкова студено, че виждаха дъха си във влажния въздух. Тук-там между плочките беше избила вода и теренът на места беше хлъзгав.

Сегиз-тогиз, на пръв поглед абсолютно безразборно, попадаха на мощни щитове, за преминаването през които Рика разчиташе изцяло на Зед. Два-три от тях бяха изключително силни и предупредиха за себе си отдалеч. Наложиха се Зед да прегърне плътно Рика, за да може да я преведе от другата страна.

— Тук долу е пълно с плъхове — отбеляза Морещицата.

Зед ги чуваше да вресят със стотици навсякъде из преплетените като в медена пита тунели. Малките зверчета се разбягваха, преди светлината да ги е достигнала, така че само ги чуваха, без да ги виждат. Разбира се, това не важеше за мъртвите.

— Така е. Да не би да те е страх?

— Не знам някой да обича плъхове.

— Права си, не споря.

При всеки следващ завой Зед спираше и и обръщаше внимание на посоката. Не му се вярваше Рика запомни всичко и да може да измине сама целия път. Надяваше се никога да не се налага. Предпочиташе да се осланя на мисълта, че някой ден той лично ще доведе Ричард тук. За да запамети маршрута като дете, Зед си бе послужил с магически следачи. Морещицата изглеждаше дълбоко съсредоточена, оглеждаше щателно всяко разклонение, пред което се озоваваха. Зед беше готов да се закълне, че спътницата му не е очаквала да е чак толкова сложно. Беше сигурен, че тя няма да успее да запомни пътя. Каза си, че ако иска да и помогне да запамети картата в главата си, ще се наложи да я доведе тук още няколко пъти. А после да я подложи на тест, като я остави да го води.

След дългото и изнурително пътешествие из недрата на планината най-накрая се озоваха в просторна зала. По-скоро приличаше на гигантска пещера, издълбана направо в скалата. Това бе кариерата, от която бяха откъснати голяма част от гранитните блокове, положени в основите на Кулата. След приключването на строежа мястото приличаше на огромна зала.

Тук-там в периферията строителите бяха издигнали масивни колони, които поддържаха тавана за повече сигурност. На места в структурата на скалата се виждаха широки ивици обсидиан — черен лъскав камък, който не бе подходящ за строителни цели. Зед го бе срещал на няколко места из сградата, използван предимно за украса. На слабата светлина, която се излъчваше от сферата, по повърхността на обсидиана още личаха вдлъбнатините от движенията на длетото.

В центъра на гигантската пещера, където скалата бе най-твърда, таванът се извисяваше на повече от осемдесет метра височина. По следите, оставени върху камъка, личеше, че работниците са започнали от горе на долу, издълбавайки първите каменни блокове изпод мястото на настоящия таван. После бяха преминали на по-долното ниво и постепенно бяха изгризали цялата пещера. Различните нива на галериите околоръст бяха достатъчно високи и между гигантските колони имаше достатъчно място, за да бъдат изтеглени гранитните блокове за основите. Отвъд залата се намираха рампите, по които блоковете са били придвижвани от едно ниво към по-долното.

— Виждаш ли ей там, отсреща? — Зед и посочи обширна мрачна галерия, към която отвеждаха всички обиколни рампи. — Това е най-

старият тунел, по който са били пренасяни основните камъни за цялото това крило на Кулата. Виждаш ли колко е излъскан подът му?

— Защо не минахме оттук? Вижда ми се доста по-кратко.

Зед остана приятно изненадан да разбере, че Рика е успяла да се ориентира и да определи, че галерията с гладкия като стъкло под се движи в посоката, от която бяха дошли. Огромните каменни блокове явно не са могли да минат през зигзагообразните чупки на изборения сега път.

— Права си, оттук е по-кратко, но има няколко щита, през които не мога да мина. Тъй като никога не съм го използвал, нямам представа какво има в галерията, но подозирам, че строителите са предвидили камери за съхраняване на предмети, нуждаещи се от специална охрана. Не мога да си представя друга причина за поставянето на такива мощни щитове.

— Че как така не можеш да минеш през тях? Ти си Първи магьосник!

— Магьосниците от древността са притежавали двете страни на дарбата. Ричард е първият от хиляди години, роден едновременно и със Субстрактивната, и с Адитивната страна на магията. Щитовете, в които е използвана Субстрактивна магия, са смъртоносни и по правило се използват само на най-опасните места или на места, където се съхраняват особено важни предмети, които се нуждаят от изключителна закрила.

Зед поведе Рика през просторната зала по път, който се придържаше близо до външната стена. Не му се бе случвало да слиза често тук, така че държеше внимателно под око каменната стена, докато си проправяха път напред. Щом стигнаха до мястото, което търсеше, дръпна Рика за ръката, за да я накара да спре.

— Тука е.

Тя примигна и се огледа. На пръв поглед нямаше нищо особено в сравнение с останалата част на помещението.

— Какво е тука?

— Тайното място.

Не и приличаше на специален тайник. По стените, както из цялата зала, личаха множество следи от каменоделски инструменти, използвани преди хиляди години.

Зед вдигна стъклената сфера, за да види тя по-добре какво и сочи.

— Виждаш ли онази цепка? Прави плавен завой навътре в скалата. Пъхни си лявата ръка вътре.

Рика го изгледа изпод вежди, но се надигна на пръсти и си пъхна ръката.

— Трябва да напипаш лека издатина в скалата — рече Зед. — Спомням си, че като момче трябваше доста да се протегна, за да я стигна.

— Готово, напипах я. Сега какво?

— Дотук си изминала половината път. Напъхай си ръката максимално навътре.

Тя раздвижи пръсти и се запровира още по-навътре, докато цялата и китка потъна в цепнатината.

— Не може повече. Върхът на пръстите ми опря в твърд камък.

— Размърдай средния си пръст, докато напипаш дупка. Тя направи физиономия, но се подчини.

— Аха.

Зед хвана дясната и ръка и я пъхна по-долу в същата цепка, на нивото на кръста.

— Тук трябва да направиш същото — да напипаш дупката. Като си готова, натисни едновременно с пръстите на двете ръце.

Тя се напрегна и от устните и се изтръгна стон.

— Готово! Усещам ги и двете. Натискам!

— Добре, докато натискаш, сложи стъпалото на десния крак тука горе, на стената точно от другата страна на цепката. Сега натисни колкото можеш.

Смръщила чело, тя пак се подчини. Нищо.

— Само толкова ли можеш? Нямаш ли повече сила? Да не кажеш после, че си по-силна от един кльоцав старец?

Тя го стрелна с гневен поглед и като напрегна всичките си сили, се подпря напред на ръцете си и изрита стената с крак. Нещо се раздвижи. Рика се отдръпна и застана до Зед. Двамата мълчаливо проследиха отдалечаването на стената, все едно се отваряше масивна врата. Въпреки колосалните си размери и тежест тя бе толкова перфектно балансирана, че щом двете ключалки бъдат освободени чрез натискането на двата пръста, се задействаше с един ритник.

— Добри духове! — възкликна Рика и надзърна в тъмнината, зейнала отвъд. — Как си успял да откриеш това място?

— Бях още дете. Всъщност открих първо другия му край. След като веднъж стигнах дотук, разбрах къде се пада всъщност и се постарях да намеря и другия маршрут дотук — този, по който дойдохме сега. Първите ми няколко опита се оказаха безуспешни, така че се наложи да се върна по пътя, който бях открил.

— А именно?

— Докато бях малък, това бе моето избавление. По него успях да се промъквам в Кулата, без да се налага да минавам по моста и да влизам оттам, откъдето влизат всички.

— Май си бил доста палаво хлапе — изглежда го тя подозрително.

— Трябва да призная, че вероятно доста хора ще се съгласят с това мнение — усмихна се Зед. — Това място ми вършеше прекрасна работа. Успях да се добера до тук и тогава, когато Сестрите на мрака превзеха Кулата. Те охраняваха само парадния вход. Те, както всички останали, не подозираха за съществуването му.

— Е, това ли искаше да ми покажеш? Тайния начин за влизане в Кулата?

— Не, това е най-най-маловажната и незначителна негова функция. Хайде да вървим.

— Но какво представлява всъщност?

Зед вдигна сферата в ръката си и се надвеси над Рика.

— Отвъд тази врата започва царството на вечната нощ — коридорът на мъртвите.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ДАЛЕЧНИЯТ ВЪЛЧИ ВОЙ РАЗБУДИ РИЧАРД от дълбок сън. Планинското ехо поде самотния вик, но отговор не последва. Ричард лежеше настрана под загадъчната светлина на измамната зора и разсеяно се вслушваше да чуе ответния вълчи зов, но той така и не дойде.

Колкото и да се опитваше, явно не можеше да задържи очите си отворени за повече от един кратък миг, а какво оставаше да събере сили да повдигне глава. Сенките на клоните се поклащаха в сумрака.

Ричард пое дълбоко дъх и се събуди напълно. Беше ядосан. Лежеше по гръб. Мечът беше положен върху гърдите му. С едната си ръка той се беше вкопчил в ножницата, а с другата така здраво стискаше дръжката, че буквите на релефната думата „Истина“ се бяха отпечатани върху дланта и пръстите му. Мечът на истината се бе поизмъкнал от ножницата. Гневът на Ричард също напираше навън.

Зората правеше първите си плахи опити да се промъкне тихо иззад гористия планински склон. Гъстата гора беше смълчана.

Ричард плъзна острието обратно в ножницата и седна, като положи меча в постелята до себе си.

Сви колене, опря лактите си на тях и прокара пръсти през косата си. Сърцето му още биеше с яростта на меча. Тя се бе прокраднала в съществуването му несъзнателно и без да я управлява, но той не се учуди, нито се стресна. И преди беше посягал да извади меча си, връхлетян от спомена за онази съдбовна утрин и за странното си полусънно състояние. Понякога се събуждаше направо с гол меч в ръка.

Защо този спомен се връщаше така натрапчиво на пробуждане?

Много добре знаеше. Защото това бе сутринта, когато се събуди и не намери Калан до себе си. Заради нетърпимия спомен за утринта, когато тя изчезна. Това беше сън кошмар за живота кошмар, в който живееше оттогава, и все пак той знаеше, че споменът се връща и заради нещо друго. Премисляше го за хиляден път, но все не успяваше да улови особеното му значение. Вълчият вой, който го събуди, беше

някак странен, но не чак толкова, че да продължи да преследва мислите му.

Ричард се огледа мрачно, но не видя Кара. На изток, над дебелия килим на гората, небето бавно се обагряше в червено. Цветната ивица поразително приличаше на кръв, потекла от раната на сивочерното небе отвъд застиналите дървета.

Всички кости го боляха от бясното темпо на ездата им нагоре по пътя, който ги изведе от сърцето на Стария свят. Патрулите, пръснати из Средната земя, и вражески войници от армията на окупаторите често ги спираха. Тези разпръснати отряди в никакъв случай не бяха ударната сила на Императорския орден, но не бяха и за пренебрегване. Веднъж убедиха войниците да ги пуснат, като се представиха за каменоделец, тръгнал по работа с жена си, понеже имал идея как да направи паметник в прослава на Ордена. Но в останалите случаи трябваше да се измъкват с битки. И то кървави.

Имаше нужда от повече сън — дотук почти не бяха спали, — но докато не намереха Калан, можеха да си позволят само минимума. Не знаеше колко още време му трябва, за да я намери, но не смяташе да прахосва нито миг. Отказваше да повярва, че всъщност времето му вече е изтекло.

Неотдавна един от конете издъхна от изтощение, не можеше да си спомни кога точно. Друг кон пък наскоро окуця и се наложи да го изоставят. Точно сега Ричард не можеше да се тормози с мисли за намиране на нови коне, защото имаше по-важни грижи. Приближаваха Агаден, дома на Шота. През последните два дни неспирно драпаха по внушителните планински масиви, които окръжаваха Агаден.

Докато разтягаше болезнените си и уморени мускули, за пореден път се запита как ще намери начин да убеди Шота да помогне. Тя му бе помагала преди, но това не означаваше, че пак ще го направи. Шота не беше много сговорчива — меко казано. Някои толкова се страхуваха от вещицата, че не смееха да произнесат името и на глас.

Веднъж Зед му каза, че Шота никога не ти казва това, което искаш да знаеш, без да ти каже и нещо, което не ти се ще да чуеш. Ричард нямаше представа какво не би искал да чуе, но добре знаеше каква информация му е нужна и се надяваше Шота да му каже какво знае за изчезването на Калан или пък къде може да е тя. Бедата ще е, ако Шота откаже.

Гневът отново се надигна, но той усети хладното гъделичкане на росата по лицето си.

В същия миг забеляза движение сред дърветата.

Присви очи в опит да пробие мрака. Едва ли вятър бе разклатил листата — призори гората беше тиха.

Сенките на клоните като че ли помръднаха в сумрака.

Тази сутрин нямаше никакъв вятър.

Тревогата завладя Ричард, а сърцето му затуптя по-бързо. Той се изправи в постелята.

Нещо се промъкваше сред дърветата.

Не местеше клоните и не си пробиваше път като човек или животно. Движеше се по-нагоре, някъде на равнището на очите. Но на тази оскъдна светлина Ричард не можеше да определи какво е. В такава мрачна и тиха утрин обаче не можеше да е сигурен, че наистина има нещо. Може би си въобразяваше — близостта на Шота определено го изнервяше. Макар че му бе помагала навремето, не му бе спестила и куп неприятности.

Но ако сред дърветата нямаше нищо, защо кожата му настръхна от ужас? И какъв беше този едва доловим звук, който дочу — като леко съскане?

Без да откъсва поглед от тъмната гора, Ричард се протегна и като се подпря на близкия смърч за равновесие, внимателно приклепна да вдигне мечата си. Докато тихо премяташе оръжието през рамо, се опита да фокусира погледа си в тъмнината отпред и да различи силует, да разбере дали изобщо нещо се движи. Каквото и да е, явно не беше едро. Но убеждението му, че наистина има нещо, непрекъснато растеше.

Най-много го озадачаваше начинът на движение. Нямаше кратки прехвърчания като птичка от клон на клон, нито бързи и кратки спринтове като на катеричка. Дори не се промъкваше като змия — плъзване напред, почивка, пак плъзване.

Сякаш беше нещо течено — лееше се тихо и непрестанно.

Конете, вкарани в гората в импровизирана кошара, която Ричард скалпи, като прегради с клони изхода на една скална ниша, изпръхтяха и взеха да рият земята с копита. В далечината ято птици внезапно се стрелна в небето.

За пръв път Ричард осъзна, че цикадите вече не пеят.

Той долови и слаб мирис на нещо неприсъщо за гората. Внимателно и без да вдига никакъв шум, подуши въздуха. Наподобяваше мирис на изгоряло, но изобщо не беше натрапчив като при пожар. По-скоро може би на огън в бивак, но те не бяха палили огън — едно, защото не искаше да губи излишно време и, второ, за да не рискува да бъдат забелязани. Кара имаше затъмнен фенер, но това не миришеше по същия начин.

Той се огледа за Морецицата. Беше неин ред да стои на пост, така че вероятно бе някъде наблизно, но Ричард не успя да я види. Едва ли е отишла далеч, особено след онова нападение в утринта, когато Калан изчезна. Твърде много се безпокоеше за сигурността му и знаеше, че ако този път го проние стрела, Ничи няма да е наблизно да му спаси живота. Не, Кара сигурно е съвсем наблизно.

Инстинктът му казваше да я извика, но той потисна импулса. Преди да изкрещи за помощ, искаше първо да провери какво става, да разбере какво не е наред; викът за помощ щеше да предупреди и противника, че присъствието му е разкрито. Добре е врагът и особено този, който се промъква към теб, да мисли, че е останал незабелязан.

Докато изучаваше околността, Ричард усети, че нещо не е наред с гората. Не че имаше някаква видима нередност, но някак не му изглеждаше нормално. Допусна, че усещането му се дължи на необичайната миризма на изгоряло. Все още беше твърде тъмно, за да види ясно каквото и да е, но и според малкото, което можеше да различи, май имаше нещо особено в клоните. Боровите клонки и игличките стояха някак странно, висяха неестествено.

Ричард имаше съвсем ясни спомени от първото си идване в Агаден. В полите на планината го нападна някакво непознато създание. Докато той неистово отбиваше атаките, Шота залови Калан и я завлече дълбоко в Агаден. По начина на атаката си личеше, че нападателят се опитва да го примами в клопка. В крайна сметка странното същество се изплаши и избяга. Но този път не се случи нищо подобно. Разбира се, нямаше гаранция, че след първия неуспех оная твар няма да опита нещо ново. Ричард си спомни също, че онзи път успя да задържи уродливото същество надалеч само благодарение на своя меч.

Колкото е възможно по-тихо изтегли меча от ножницата. Стараейки се да не издаде нито звук, долепи пръсти от двете страни на

острието до гърлото на ножницата и го издърпа между показалеца и палеца си. Въпреки това острието пак излезе с леко свистене. Гневът на меча преливаше. С изваден меч Ричард предпазливо тръгна към мястото, където му се стори, че долавя движение. Щом отместеше поглед, с крайчеца на окото си сякаш мярваше неясни контури, но погледнеше ли направо, нямаше нищо. Не можеше да разбере дали е зрителна измама, или наистина няма нищо за гледане.

Отлично знаеше, че в тъмнината периферното зрение е по-добро от централното. Като горски водач, прекарал много нощи под открито небе, той често използваше техниката да не гледа пряко към обекта, който иска да види, а да фокусира погледа си леко встрани. Нощем периферното зрение работи по-добре. След като напусна планините, където беше израсъл, установи, че умението му да използва периферното си зрение е безценно при бой с меч.

Не беше направил и три крачки, когато крачолът му се отърка в нещо, което не би трябвало да е там. Допирът беше съвсем лек — все едно беше пернал ниска клонка. Закова се насред крачката, още преди да е отпуснал тежестта си на този крак. Пак усети същия мирис, този път по-натрапчиво. Миришеше на изгорял плат.

Товава почувства силна топлина в долната част на крака си. Бързо и беззвучно се дръпна назад.

Изобщо не можеше да съобрази какво бе докоснал. Не му идваше наум нищо познато. Би бил склонен да предположи, че е скришно опънато въже, което да предупреди някого за движение. Но въжето не би го изгорило така.

Каквото и да беше, когато Ричард отстъпи назад, онова опъна панталона му, все едно беше лепкаво. Щом Ричард дръпна крака си, за да го освободи, плавното движение сред дърветата рязко спря като че ли откъсването на крачола му не бе останало незабелязано. Мъртвешката тишина пулсираше болезнено в ушите му.

Капчиците роса бяха твърде дребни, за да се чува как падат по листата, а водата, която боровите иглички събираха от влажния въздух, съвсем не бе достатъчна, за да се събира и да капе. Освен това звукът, който Ричард чу, не приличаше на ромолене на дъждовни капки. Той съсредоточи вниманието си върху тъмните сенки и се помъчи да разбере какво е онова, което спря да се движи.

В този миг то тръгна пак, този път по-бързо, някак целенасочено. Мек, копrienен звук прорязваше клоните на дърветата и му напомняше за плъзгането на кьнки по гладък лед.

Ричард отстъпи, но нещо го закачи за другия крачол. Пак така лепкаво, точно като предното. И горещо.

Обърна се да види какво се лепна за крачола му, но в същия момент нещо го парна по ръката, точно над лакътя. Беше без риза и лепкавата маса го прогори до месо. Ричард дръпна ръката си и отстъпи назад от нещото, хванало крачола му. С дясната ръка, която стискаше меча, притисна изгореното място на лявата ръка, за да успокои туптящата болка. Топла кръв обля пръстите му. Собствената му ярост и гневът, който се процеждаше в него от меча, заплашваха да заглушат предпазливостта му.

Обърна се и се взря да види онова, което не би трябвало да е там. Тънката като бръснач червена линия на хоризонта пробяга по меча му и острието блесна в кървавочервено, съвсем като кръвта по ръката, която стискаше ефеса.

Сенките се сгъстяваха край него. Каквото и да беше, създанието хващаше клоните и вейките и леко ги отместваше от пътя си. Ричард заподозря, че мекото съскане е звукът от прогарянето на дървесината при допира с незнайната твар. Мирисът на изгорени листа, която усети още в началото, вече намери обяснение. Но той все така не разбираше що за създание е това и как действа. Ако не беше ужасяващата пареща болка от онзи допир, вероятно би се усъмнил в преценката си — едва ли би повярвал, че изобщо е възможно да съществува нещо такова. Но кръвта, която се стичаше по ръката му, не беше въображаема.

Ричард инстинктивно разбра, че времето му изтича.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

БЪРЗО, НО БЕЗ ДА ВДИГА ШУМ, Ричард вдигна меча си в очакване на нападение. Не знаеше какво точно ще последва, но бе готов. Докосна студеното стоманено острие до плувналото си в пот чело.

Едва доловимо прошепна думите „Меч, бъди ми верен днес“, за да настрои и себе си, и оръжието да свършат необходимото.

Беше гол до кръста и няколко тежки дъждовни капки намокриха кожата му. Дъждът ту валеше, ту спираше, но сякаш започна да се засилва. Лекият ромон на капките по гъстата корона от листа вече разпръсваше тишината на гората. Ричард примигна, за да махне водните капки от ресниците си.

После чу движение сред клоните и стъпки, които се приближават бързо към него. Не можеше да сбърка походката на Кара. Очевидно беше патрулирала по периметъра около техния лагер и бе чула същите звуци като него. Познаваше Кара добре и изобщо не беше учуден от бдителността и.

Но заобиколен от шепота на дъжда, Ричард чуваше и как клони и вейки едни след други бавно се отдръпват, а тук-там няколко клончета приплясват, докато нещото го обкръжаваше. Усети докосване по лявата ръка. Отстъпи крачка назад и измъкна ръката си от лепката. Изгореното място пулсираше болезнено. Топла кръв се стичаше вече на две места по ръката му. Нещо го хвана отзад за крачола и той пак издърпа крак.

Кара се носеше с гръм и трясък между дърветата и далеч не беше незабележима. Увеличи фитила на фенера си и освети бивака със сноп лъчи.

Ричард успя да различи нещо като странна тъмна мрежа, оплетена около него, втъкана сред дървета, клони и храсти. Изглеждаше като дебела нишка, но жива и лепкава. Нямаше никаква представа що за твар е това и как е успяла да плъзне навсякъде около него.

— Господарю Рал! Добре ли сте?

— Да. Не мърдай оттам.

— Какво става?

— Още не знам.

Звукът приближаваше, а тъмните, уж неподвижни нишки около Ричард отново започнаха да затягат хватката. Една го докосна по гърба. Той трепна, преви се и замахна с меч.

Щом я разреза, цялата паяжина се стегна и го уви още поплътено.

Кара увеличи максимално светлината на фенера, с надеждата да види какво става. Тогава Ричард внезапно съзря, че блестящите нишки го оплитаха като в пашкул. Дори видя как паяжината се преплита над главата му. Беше толкова близо, че не му оставаше никакво пространство за действие.

В този миг осъзна откъде е идвал коприненият звук, който чу в началото. С плавни и неспирни движения някаква незнайна твар е изтъкавала нишките си край него, както паяк плете своята мрежа около жертвата си. Нишките на тази паяжина обаче бяха дебели колкото китката му. Нямахше никаква представа какво е. Знаеше само, че при всеки допир с нишките — по крака, по лявата ръка — получи болезнени изгаряния.

Видя как светлината от фенера приближава и се сети, че Кара си проправя път към него.

— Кара, стой там! Не го пипай! Ще те изгори.

— Ще ме изгори ли?

— Да, сякаш е нещо като киселина. Освен това лепне. Стой настрана, за да не докопа и теб.

— Ами ти как ще се измъкнеш?

— Ще го разрежа. Ти стой там, а аз ще дойда при теб. Когато нишките стегнаха и лявата му страна, Ричард най-накрая изви меч си и го стовари върху тях. Острието проблесна на светлината на фенера и разрежа мрежата от лепкави нишки. При срязването те отскачаха назад с плясък като обтегнат ластик. Някои се залепиха по клоните и увиснаха като мокър мъх. На светлината на фенера Ричард забеляза как листата се сгърчват, изгорени от досега с нишките. Каквото и да тъчеше паяжината, Ричард не можеше да го види.

Дъждът се усилваше, а Кара се стрелкаше напред-назад, търсейки начин да се добере до Ричард.

— Мисля, че мога...

— Не! — изкрещя той. — Казах ти, стой настрана! Ричард продължи да реже дебелиите тъмни възета там, където бяха най-близо до тялото му, и се стремеше да открие слабо място в тъканта на пашкула, за да наруши целостта му. След известно време обаче бе принуден да се откаже, защото лепкавите нишки взеха да увиват и меча му.

— Трябва да ти помогна! — извика Кара нетърпеливо.

— Само ще се оплетеш. Ако хване и теб, няма да можеш да ми помогнеш. Казах ти, остави ме аз да го разрежа и да стигна до теб.

Това като че ли най-после я разубеди, поне временно, да не се втурне с оръжие на помощ. Тя стоеше полуприведена, с отчаяно стиснати устни и с Агиел в ръка, без да знае как да постъпи — хем не искаше да наруши забраната му и разбираше смисъла на предупреждението му, хем и не можеше да го остави да се бори съвсем сам.

А битката беше странна, объркваща, безстрастна. Нямаше никаква припряност. Разрезите очевидно не причиняваха болка на това същество. Просто пашкулът бавно и неспирно се стягаше около Ричард и сякаш го подканваше да прекрати съпротивата, понеже има достатъчно време да прецени положението.

Въпреки тишината и измамното спокойствие Ричард беше крайно разтревожен от неумолимото затягане на паяжината. Преизпълнен с желанието да сложи край на нелепата ситуация, вдигна меча си и разсече гъстата мрежа.

Виждаше как в гората край него израстват нови нишки, докато той се бори да се измъкне от тях. Съществуващото укрепваше и непрестанно затягаше примката си, още докато Ричард разсичаше най-близките до себе си нишки. Унищожаваше десет възета, но веднага го обгръщаха нови двайсет. Той не изпускаше от поглед гората, за да разбере в крайна сметка кой тъче паяжината и да атакува причината, а не резултата. Всичките му усилия оставаха напразно — не се виждаше нито началото на нишките, нито самият паяк. Само лепкавите израстъци продължаваха да пълзят в шубрака и между дърветата, растяха и се множаха непрекъснато, уплътняваха пашкула около него.

Макар че на пръв поглед имаше достатъчно време да измисли изход, Ричард знаеше, че това усещане е празна глупава надежда. Отлично разбираше, че времето му бързо изтича. Тревогата му растеше все повече. Изгорената плът пулсираше от болка, сякаш непрекъснато му напомняше каква смърт го очаква, ако не успее да се измъкне. Щеше да настъпи момент, когато няма да може да мърда. Знаеше, че все някога стегнатият пашкул ще го задуши. И със сигурност не го очакваше бърза смърт.

Мрежата се сгъстяваше около него, а Ричард продължаваше да и нанася яростни удари в неистов опит да си проправи път с меча през лепкавата и прегръдка. Всеки път, когато стоварваше острието отгоре и, по него полепваше все повече от гадната слуз, с която бяха пълни израстъците. Колкото повече режеше, толкова повече нарастваше лепкавата обвивка на меча. Мечът ставаше по-тежък и все по-трудно разкъсваше стената пред него.

Докато Ричард се мъчеше да се измъкне от капана, един възел не само продължи да слепва обвивката по острието му, но и го залепи за стената на пашкула, с което самото повдигане на меча се превърна в изпитание. Той се почувства като муха в паяжина. С огромно усилие измъкна меча си от стената, но израстъците, все още залепени за острието, само се разтеглиха като лепило.

За пръв път Ричард срещаше противник, който толкова да затрудни меча му. Беше си пробивал път през брони и железни решетки, но тази лепкава смес, макар и да се режеше, увисваше и полепваше по всичко наоколо.

Спомни си как Ейди веднъж го попита кое е по-силно — зъбите или езикът. Тя твърдеше, че езикът е по-силен, макар че е мек, и би издържал доста след като зъбите са се предали. Въпреки че спорът бе по друг повод, в този случай ужасяващото му значение бе повече от очевидно.

Част от коварните нишки се разтегнаха и полепнаха по крачолите му. Докато измъкваше меча си, един израстък падна върху дясната му ръка. Той изкрещя от болка и се свлече на колене.

— Господарю Рал!

— Стой там! — успя да извика, преди Кара да тръгне към него.
— Добре съм. Просто стой там.

Загреба в шепа листа, парчета от кора и пръст, за да предпазва дланта си, и откъсна тъмния лепкав израстък от ръката си.

Пронизващата болка го накара да посегне да го махне, забравил всичко останало.

Кълбото от нишки ставаше все по-стегнато, а дебелите израстъци поваляха фиданки, късаха вейки, отчупваха цели клони от дърветата. Гората бе изпълнена с острия мирис на изгоряло.

Въпреки че яростта на меча го изпълваше и поддържаше духа му, Ричард разбра, че губи битката. Където и да срежеше, множество нови нишки бързо се появяваха, слепваха се с останалите и запълваха дупката. Колкото и да сечеше пашкуленото кълбо, мрежата само се увиваше и слепваше в още по-стегната паяжина.

Спокойното отчаяние взе да отстъпва на паниката пред мисълта, че е в капан. Страхът наля сила в мускулите му и той с всичка сила стовари меча си. Представяше си как странната тъмна маса го поглъща, изгаря плътта му, как се сгъстява плътното около него, докато накрая го задушават или може би първо го убиват, като прогарят месата му до кокал. Ричард яростно нанасяше удар след удар в лепкавата стена. Зад разсечените израстъци, увиснали назад, се появяваха нови. Отрязаните дори се преплитаха с новите и още повече заздравяваха мрежата. Той не просто губеше битката, но с борбата си даже улесняваше задачата на своя екзекутор.

— Господарю Рал, трябва да дойда!

Кара добре разбираше, че заплахата е смъртоносна, и търсеше начин да го избави от капана. Но също като него нямаше никаква идея какво трябва да направи.

— Кара, чуй ме! Ако и ти се оплетеш, ще умреш. Пази се и в никакъв случай не го докосвай с твоя Агиел. Аз ще измисля нещо.

— Тогава побързай и действай, преди да е станало късно! Все едно правеше нещо друго.

— Дай ми само минутка да помисля!

Опита се да овладее учестеното си дишане и докато търсеше изход, подпря гръб на огромния ствол на близкия смърч, край който бе проснал завивката си. Около дървото не бе останало много свободно пространство, а скоро и то щеше да се запълни. Кръвта от раните, изгорени от тъмното вещество, се стичаше по ръцете му. Плътта му гореше и пулсираше, а болката му пречеше да се съсредоточи.

Трябваше да намери начин да прескочи лепкавата мрежа, да се измъкне от капана и, преди той да го е погълнал завинаги. И тогава се сети.

Използвай меча за онова, което той умее най-добре.

Без да губи време, Ричард отлепи гръб от дървото, обърна се, направи крачка назад и с всички сили стовари меча си. Знаеше, че от това зависи животът му, и вложи в удара всичката си ярост и енергия, цялата си мощ. Върхът на острието светкавично се завъртя, свистейки.

Мечът отсече дървото с оглушителен грохот, все едно падна гръм. Стволът се разтърси, разхвърчаха се трески. Леките стружки се носеха из въздуха, а парченца дърво и кора полепнаха по паяжината.

Огромният ствол изскърца, докато високата корона се накланяше през плетеницата над главата на Ричард. С нарастваща скорост тежкият смърч се стовари сред гъстата гора, отскубвайки дебели клони от съседните дървета.

С падането си дървото скъса израстъците, свързани с него, повлече част от лепкавите въжета със себе си, плесна ги върху земята и ги смаза под тежестта на дънера и клоните си.

Преди паяжината да успее да се възстанови и да изтъче нова мрежа, за да запълни отворилата се дупка, Ричард скочи върху дънера, който още вибрираше от удара в земята. Изпъна ръце и приклепна, за да запази равновесие. Вече валеше силно и дървото беше хлъзгаво. Ричард използва момента, докато гигантският дънер още подскачаше от удара, а отгоре му се сипеха клони, парчета кора, иглички и листа, за да изтича по ствола като по мост над лепкавата мрежа.

Задъхан, стигна до Кара, най-накрая освободен от капана. Морещицата го видя да приближава и скочи върху един по-голям клон, за да му помогне да премине. Сграбчи го за ръката, за да го удържи да не се подхлъзне по мократа кора, и той притича през гъстата корона.

— Това пък какво беше? — попита Кара, докато му помагаше да слезе от дървото, като надвикваше грохота на проливния дъжд.

Ричард още не можеше да си поеме дъх.

— Нямам представа.

— Виж — каза тя и посочи меча му.

Лепкавото вещество, все още полепнало по меча, се топеше на дъжда.

Кълбото от израстъци, преплетени сред гората, също постепенно омекваше и увисваше. Израстъците се разделяха, а дъждът свличаше мрежата към земята, отмивайки все повече от дългите, дебели нишки от дърветата. Те падаха на тъмни купчини, съскащи на дъжда, и се топяха като първи сняг, който, едва довеян от бурята, бързо преминава в дъжд. В сумрака на зората Ричард успя да види големината на кълбото, което го бе оплело. Беше великански охлюв. Когато разкъса върха на плетеницата, падащото дърво като че ли разруши целостта на нещото и то се разпадна под собствената си тежест.

Студеният дъжд валеше все по-силно и по-силно и отмиваше тъмните израстъци от дървета и храсти. Разсипани по земята, те приличаха на вътрешностите на огромно мъртво чудовище.

Ричард избърса мечата си в мокрите храсти и трева, докато не го изчисти от лепкавата слуз.

Кълбото на земята се топеше все по-бързо, като оставяше след себе си само сгъстяваща се сива мъгла. Сред сенките на дърветата мъглата бавно се вдигаше като пара над топлите недра на току-що посечено тяло в зимен ден. Излезе лек бриз, който поде сгъстените мъглести облачета и ги отнесе отвъд плътния параван на гората.

Вече под прикритието на горския балдахин, тъмната мъгла внезапно се раздвижи по необясним за Ричард начин, сгъсти се и се превърна в мастилено черна сянка. За миг, още преди той да осъзнае това, което виждат очите му, зловещото привидение се разпадна на хиляди треперливи форми, които се пръснаха във всички посоки като че мрачен фантом се превърна в дъждовни сенки и мъгла. Всичко изчезна за секунда.

Ричард потръпна от ужас.

По гръбнака му премина ледена тръпка.

— Видя ли го? — облеци се насреща му Кара.

— Много приличаше на онова, дето ни нападна в Алтур'Ранг през стените на странноприемницата — отвърна Ричард, след като кимна. — И то изчезна по същия начин точно когато си помислих, че с мене е свършено.

— Явно е бил същият звяр.

Без да обръща внимание на плисналия утринен дъжд, Ричард внимателно оглеждаше сенките сред околните дървета.

— И аз така мисля.

Кара също наблюдаваше гората и търсеше признаци за надвиснала опасност.

— Извадихме голям късмет, че заваля точно когато трябваше.

— Не мисля, че дъждът го прогони.

Тя избърса очите си от дъжда.

— А тогава какво?

— Не съм сигурен, но може би си отиде, защото успях да се измъкна от капана му.

— Не мога да повярвам, че такова могъщо чудовище се отказва тъй лесно — и предишния път, и сега.

— Нямам друго обяснение. Но познавам един човек, който се надявам да има. — Хвана Кара за ръката. — Хайде. Да си събираме нещата и да се махаме оттук.

Тя кимна към гората.

— Ти иди да доведеш конете, а аз ще събера постелките. Ще ги изсушим по-късно.

— Не, да се измъкваме веднага. — Той бързо извади от раницата си риза и наметало, което да му осигури поне частично прикритие от дъжда. — Ще оставим конете. Затворени са добре зад оградата, имат трева и вода, така че ще изкарат известно време.

— Но с конете ще се махнем оттук по-бързо.

Ричард не изпускаше гората от поглед, докато навличаше ръкавите на ризата си.

— Няма да могат да минат през прохода — на места е твърде тесен. А и бездруго не можем да влезем с тях в Агаден, в дома на Шота. Нека си починат, докато се видим с вещицата, заслужават го. После, след като разберем какво знае тя за изчезването на Калан, ще се върнем и ще си ги вземем. Може би Шота дори ще ни каже как да се отървем от това чудовище, което ни преследва.

— Съгласна съм с всичко това — кимна Кара, — само дето наистина предпочитам да изчезнем оттук максимално бързо, а конете щяха да са ни от полза.

Ричард клекна и взе да навива прогизналата си завивка.

— И на мене ми се ще, но проходът е съвсем наблизо, а конете не могат да го преминат. Така че хайде да тръгваме. Нали ти казах, конете и без това имат нужда от почивка, иначе скоро няма да са ни от никаква полза.

Кара натъпка малкото си вещи в раницата и също си сложи пелерина. Вдигна раницата за една от каишките и я метна през рамо.

— Ще трябва обаче да си вземем нещата от самарите на конете.

— Остави ги. Ще вземем само най-необходимото — излишната тежест ще ни забави.

Кара се взираше през пелената от дъжд.

— Ама някой може да ни открадне провизиите.

— В този район едва ли се навъртат крадци.

Кара го изгледа смръщено.

— Това пък защо?

— Из тези гори бродят Шота и нейният другар. А тя е доста своенравна.

— Аха, чудесно — измърмори Кара.

Ричард метна раницата си на рамо и тръгна.

— Хайде, побързай.

Тя се затича след него.

— А хрумвало ли ти е, че тази вещица може да е по-опасна и от чудовището?

— Тази сутрин май сме малко кисели, а? — подметна Ричард, като и хвърли поглед през рамо.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

КОГАТО ИЗЛЯЗОХА ОТ ГЪСТАТА ГОРА, която се по-разреди в периферията, дъждът обърна на сняг. Заради суровите условия на тази височина недоразвитите дръвчета, покрити с хилава зеленина, бяха прорасли в разкривени и наведени от вятъра форми. Да вървиш в тази криво расла горичка бе все едно да обикаляш край вкаменените останки на съсухрени души, чиито крайници за вечни времена са застинали в измъчени пози като че ли са се измъкнали от гробовете си, но свещената земя е задържала краката им и те така и не са успели да се доберат до нашия преходен свят.

Макар че малцина биха се осмелили да припарят до омагьосаното царство на разкривената горичка, без да са си осигурили някакво мистично средство за защита, Ричард не беше суеверен и не смяташе, че има защо да се притеснява в нея. Всъщност според него в подобни предразсъдъци можеха да вярват само хора, избрали доброволно да останат невежи. Неговият поглед проникваше под повърхността и съзираше дълбоката причина за всяко суеверие — изкушението да повярваш, че човек е безпомощен да постигне целите си и да се справи с окръжаващата го действителност, да извоюва сам своето оцеляване; изборът да признаеш себе си за жертва на неведоми и непонятни сили, чиито жестоки и безмилостни изблици могат да бъдат удържани единствено с коленопреклонни молитви или с отиване на специално магично място и носене на подходящ амулет.

Макар Ричард също да съзираше нещо зловещо в гора като тази, знаеше прекрасно какво представлява тя и защо дърветата са в такъв вид. Разбира се, мястото пак си оставаше призрачно — въпреки всичко. Той беше наясно, че, общо взето, има два начина човек да се пребори с това първобитно чувство. Първият беше онзи, по който постъпваха суеверните хора — носеха осветени талисмани и амулети, които отблъскват злите демони и непонятните тъмни сили, дето уж обитавали такива места, с надеждата, че така съдбата ще се смили и ще отдръпне капризната си ръка. Въпреки че хората напълно убедено

твърдяха, че подобни загадъчни сили са изначално неподвластни на разумно обяснение от страна на простосмъртните, те също толкова страстно вярваха, без никакви доказателства, че мощта на магическите предмети укротява дивия нрав на страховитите сили, стига човек да вярва достатъчно дълбоко — като че ли вярата бе вълшебна лепенка, способна да покрие всичките зейнали дупки на убежденията им.

Ричард, който вярваше в свободната воля, избра втория начин да се справи със страховете си, а именно да е бдителен, нащрек, готов да поеме отговорността за оцеляването и живота си. Всъщност битката между уповаването на злата съдба и вярата в свободната воля бе и основната причина за принципното му несъгласие с пророчествата и за недоверието му към тях. Изборът да вярваш в съдбата бе едновременно признание за свободната воля и отказ от отговорностите, които тя налага.

Докато с Кара вървяха през кривораслата гора, Ричард внимателно се оглеждаше, но не забеляза никакви легендарни зверове или мъстиви духове. Само снегът, понесен от вятъра, бродеше сред дърветата.

След дългото пътуване с изтощителна скорост под смазващо горещото и влажно лято срещата с хапещия студ на високопланинския проход, при това прогизнали от силния дъжд като че ли направи изкачването още по-тежко. Въпреки умората от височината Ричард знаеше, че колкото и да са мокри, трябва да продължават да вървят с бързо темпо, за да се стоплят и да не оставят студът да ги победи. Той добре разбираше, че примамливата песен на студа подлъгва хората да поседнат за почивка, увлича ги в сън, под чиято мамеца прегръдка дебне смъртта. Както веднъж му бе казал Зед, мъртвият си е мъртъв. Ричард знаеше, че от студ се умира точно толкова сигурно, колкото и от стрела.

Нещо повече, и той, и Кара нямаха търпение да се отдалечат от клопката край лагера, която за малко не го улови в мрежата си. На местата, където бе изгорен от краткия досег с онова, което едва не го уби, се бяха появили мехури. Ричард потръпна, като се сети какво можеше да стане.

В същото време го тормозеше и фактът, че беше тръгнал към бърлогата на Шота в Агаден. Последния път, когато бе там, тя го заплаши, че ако се върне, ще го убие. Ричард не се съмняваше в думите

и, нито пък в способността и да изпълни заканата си. Той обаче вярваше, че срещата с Шота е най-добрият му шанс да получи помощта, от която се нуждаеше, за да открие Калан.

Ричард изпитваше отчаяна нужда от някой, който би могъл да му даде полезна информация, и след като прерови в главата си цял списък с възможни ходове и с хора, към които да се обърне, не успя да се сети за по-подходящ и по-сведущ от Шота. Ничи изобщо не можа да помогне. Зед може би щеше да даде някакви идеи, вероятно имаше и други хора, които биха могли да сглобят поне част от картинката. Но в крайна сметка според Ричард никой друг освен Шота нямаше да е в състояние да го насочи в правилната посока. Така изборът стана съвсем прост.

Когато вдигна очи, той видя заснежените върхове през пелената на снежната вихрушка. Малко по-нататък, над открития, назъбен ръб на склона, пътеката на прохода щеше да се извие покрай долния ръб на целогодишната снежна шапка на планината. Облаците, напоени с влага, висяха тежко над сивите скали. Ниската мъгла се стелеше на талази и видимостта се колебаеше от малка до никаква. Но всяко зло за добро: гледката надолу към бездънните пропасти, които често се откриваха от неутъпканата и хлъзгава пътека, беше главозамайваща и плашеща.

Когато поривите на ледения вятър започнаха да хвърлят в очите им талази мокър сняг, Ричард придърпа наметалото си и закри лице от снежните удари. Напуснали щита на гората, докато пълзяха по несигурния сипей, те бяха принудени да ходят приведени не само заради стръмния наклон, но и заради вятъра. Ричард изви рамо напред, за да предпази лицето си от леденостуденото жило на снега. Навяваше толкова силно, че върху едната страна на пелерината му се образува крехка ледена кора.

Вятърът виеше из прохода толкова силно, че беше почти невъзможно да говорят. Височината и изтощението ги разделиха и те трудно можеха да поддържат разговор. Дори и дишането изискваше много усилия, а само по лицето на Кара той разбираше, че на нея и се повдига от височината не по-малко, отколкото на него.

Ричард не беше и в настроение за приказки. Вече от дни говореше с Кара, но не усещаше никакъв напредък. Тя от своя страна изглеждаше също толкова отчаяна от въпросите му, колкото той — от

нейните отговори. Ричард знаеше, че въпросите му и се струват нелепи — такива му се струваха и нейните отговори. Несъответствията и пропуските в спомените на Кара отначало само го разочароваха и объркваха, но вече бяха започнали да го вбесяват. На няколко пъти дори си наложи да прехапе език и да си напомни, че тя не го прави нарочно. Знаеше, че ако Кара наистина мислеше нещата, които знаеше, че той иска да чуе, с удоволствие би му ги казала. Знаеше също, че дори тя да го излъже, това няма да му помогне да намери Калан. Трябваше му истината и точно затова отиваше при Шота.

Ричард педантично бе изложил пред нея дълъг списък с епизоди, в които Кара бе участвала заедно с него и Калан. Морещицата обаче помнеше събитията, които я бяха впечатлили по важни за нея причини и които нямаха почти нищо общо с реалността. Доста често, както например събитията около пътуването им до Храма на ветровете, Кара просто не си спомняше ключови моменти от събитията, свързани с Калан. Друг път помнеше нещата по съвсем различен начин от случилото се в действителност.

Поне от онази действителност, която бе истинска за Ричард. Понякога идваха онези часове на отчаяние, когато изпадаше в жалък страх, че по някаква причина сбърканият е той, а не другите. Според Кара неговите спомени бяха пълни с неща, които никога не са се случвали. Въпреки че тя никога не отстояваше мнението си прекалено упорито, колкото повече и говореше той, толкова повече тя се убеждаваше, че фантазиите му за някаква въображаема съпруга растат в ума му като гъби на дъжд.

Ясните спомени за събитията и за тяхната логична връзка винаги връщаха Ричард към твърдото убеждение, че Калан е истинска.

Спомените на Кара за някои случки бяха напълно ясни, но различни от неговите, а за други неща паметта и бе влудяващо замъглена. Фактът, че неговият разказ за едно събитие се различава от нейните спомени, я караше все по-убедено да мисли, че неговата заблуда е по-дълбока, отколкото е осъзнавала или се е страхувала. Макар че това очевидно я натъжаваше, той не преставаше да я тормози.

Кара бе единствената присъстваща Морещица на сватбата му с Калан. Ричард знаеше, че това събитие би трябвало да е било важно за Кара по много причини, но въпреки това тя си спомняше само как е

отишла с него до селото на Калните. Но защо са били там, ако не за сватбата? Кара отвърщаше, че не си спомня защо той е отишъл, но е убедена, че е имал основателни причини, а тя била с него, защото е длъжна да го придружава и защитава, без непрестанно да разпитва за мотивите му. На Ричард му идваше да си оскубе косите.

Кара не помнеше и как те тримата — тя, Калан и Ричард бяха пътували заедно към мястото на сватбата с Плъзгата. Тогава Кара не бе особено очарована от перспективата да се спусне в кладенеца на Плъзгата и да диша в субстанция, подобна на жив живак. А сега не помнеше нищо за това как Калан и помогна да преодолее страха си от пътуването посредством това магическо създание. Кара си спомняше Зед в селото на Калните, както и кратката поява на Шота, но не и как вещицата поднесе на Калан гердана като сватбен подарък и в знак на примирие. Помнеше само как Шота поздрави Ричард, задето спря чумата, като отиде в Храма на ветровете.

Когато Ричард разпитваше Кара за магьосника Марлин, убиеца, който им бе изпратен от Джаганг, тя ясно помнеше как той дойде да убие Ричард, но не и случките, в които бе участвала Калан. Когато я попита как според нея той изобщо е успял да стигне до Храма на ветровете или как се е излекувал от чумата, ако не с помощта на Калан, Кара само вдигна рамене и отвърна: „Господарю Рал, ти си магьосникът, ти ги разбираш тези неща — аз не. Съжалявам, но не мога да ти обясня как постигна тези изумителни работи с дарбата си. Само си спомням, че направи, каквото трябваше, за да се оправи всичко. И щом се оправи, значи съм права. Също така не мога да ти кажа как ме излекува, знам само, че използва дарбата си и ето, сега съм жива. Ти си магия срещу магия, както и би трябвало. Не си спомням тази жена да е била част от всичко това. Заради теб ми се иска да си я спомнях, но уви.“ Кара си спомняше различно или изобщо беше забравила всяка случка с присъствието, на Калан. За всяко от тези събития тя имаше обяснение с алтернативна версия или когато това беше невъзможно, просто не си спомняше за какво става въпрос. Ричард намираше хиляди дребни несъответствия във версиите и които не се връзваха или нямаха смисъл, но за Кара спомените и изглеждаха не само прости и ясни, но и последователни.

Да се каже, че Ричард се ядосваше при напразните си опити да убеди Кара в действителното съществуване на Калан, би означавало да

се докосне само повърхността на дълбокото му отчаяние.

Тъй като беше безсмислено да продължава да и обръща внимание на важни събития, за да я накара да си спомни едно или друго нещо — това никога не помагаше, — Ричард постепенно изостави усилията си да върне Кара към действителността. Тя просто не си спомняше Калан. Явно нейното съзнание бе зараснало над раните от липсващите парченца реалност.

Ричард разбираше, че вероятно имаше истинска рационална причина, може би някаква магия или нещо друго, което променяше паметта и а и паметта на всички останали. Вече бе започнал да се примирява, че нещата просто са такива, каквито са, следователно няма смисъл да се опитва да ги промени и да прави опити да пробуди Кара.

По-лошото, съзнаваше Ричард, беше, че опитите да я накара да си спомни — всъщност да накара изобщо някого да си спомни — всъщност опасно го разсейваха от усилието да върне Калан.

Погледна назад, за да се увери, че Кара го следва по стръмния склон. В скалистите планини, обградени Агаден, човек можеше да стъпи накриво на някоя канара и да падне. Сипеят се мержелееше под пресния сняг — постоянно подсецане, че човек може лесно да се подхлъзне и да се озове в пропастта.

Ричард не искаше да рискува двамата с Кара да се изгубят заради лошата видимост. Разделят ли се, ревят на вятъра би им попречил да чуят виковете си, а следите им веднага биха потънали под снежните навявания. Когато видя, че Кара върви плътно зад него, той се обърна напред, за да пробива път през талазите вятър.

Докато отново и отново прехвърляше едни и същи мисли през главата си, внезапно се сети, че с постоянните си опити да изнамери някоя случка, която Кара или останалите би трябвало със сигурност да помнят, всъщност съсредоточаваше мислите и усилията си на самия проблем, а не на решаването му. Някога Зед непрекъснато му повтаряше да не изпуска от очи целта, да мисли за решението, не за проблема.

Ричард си обеща, че ще се съсредоточи единствено върху проблема и ще избягва разсейващите последици от изчезването на Калан. Кара, Ничи и Виктор винаги успяваха да намерят обяснение за несъответствията. Никой от тримата не помнеше събития, които Ричард беше убеден, че са станали. Като дълбаеше в подробностите от

живота си с Калан и непрекъснато тормозеше хората как са могли да забравят едно или друго нещо, той все по-сигурно губеше от поглед решението, а с него животът на Калан също му се изплъзваше все по-надалеч.

Трябваше да овладее чувствата си, да спре да се измъчва от проблема и да се концентрира върху решаването му.

Но не беше никак лесно да загърби чувствата си. Все едно да си наложи да забрави Калан, макар че я издирва. Паметта играеше главна роля в общия им живот. Срещата с Шота всъщност имаше за цел да му опресни спомените. За пръв път видя вещицата, когато Калан го доведе при нея, за да я помолят за помощ при намирането на последната липсваща кутия на Орден, след като Мрачният Рал задейства кутиите.

Калан бе тясно свързана с живота на Ричард по много начини. В известен смисъл той я познаваше, в качеството и на Изповедник, още от момче — дълго преди онзи ден в Еленовата гора, когато я срещна лично.

Беше дете, когато Джордж Сайфър, човекът, който го отгледа и когото по онова време Ричард мислеше за свой баща, му каза, че е спасил една свещена книга от страшна участ и я е донесъл в Западната земя. По думите на баща му, докато тази книга съществува, всички са в голяма опасност. Той обаче не бил в състояние да унищожи знанието, събрано в нея. Единственият начин да елиминира риска книгата да попадне в лоши ръце, но все пак да спаси съдържанието се в нея познание, беше да предаде книгата на нечия памет, преди да я изгори. Той възложи тежката задача по наизустяването на книгата именно на Ричард.

Заведе сина си на тайно място дълбоко в гората и ден след ден, седмица след седмица наблюдаваше как Ричард препрочита книгата безброй пъти, съсредоточен върху думите. Джордж Сайфър не надзърна в книгата нито веднъж — цялата отговорност бе върху плещите на Ричард.

След дълги дни четене и запаметяване Ричард започна да записва онова, което е запомнил, и да го сравнява с оригинала. Отначало допускаше много грешки, но постепенно се усъвършенства. Всеки път баща му изгаряше черновите. Ричард повтори книгата неведом брой пъти. Баща му често се извиняваше за товара, който му бе поверил, но Ричард не мразеше работата си — всъщност смяташе за чест, че баща

му е доверил такава голяма отговорност именно на него. Макар че бе млад и не разбираше всичко, което четеше, успя да схване огромната важност на този труд. Освен това осъзна, че книгата описва сложни процеси, свързани с магията. Истинска магия.

След време, когато многократно успя да запише целия текст от начало до край без нито една грешка, Ричард се увери, че никога няма да забрави нито дума. Не само от текста, но и от уникалната постройка на изреченията разбираше, че и една изпусната дума би съсипала напълно скритото познание.

Когато увери баща си, че целият труд е добре запаметен, двамата скриха книгата на тайно място в скалите и я оставиха там три години. Когато те изминаха, Ричард вече прехвърляше шестнайсет години. В един есенен ден двамата се върнаха в гората и извадиха древната книга. Баща му каза, че ако Ричард успее да я напише цялата без нито една грешка, ще приемат, че я е научил идеално и ще изгорят оригинала. Ричард без колебание я написа от първата до последната дума. Когато сравни труда си с оригинала, очакванията му се потвърдиха — не бе допуснал нито една грешка.

Двамата издигнаха клада, трупаха нови и нови дърва, докато жегата не ги принуди да се отдалечат. Баща му подаде книгата и му каза, ако е сигурен в себе си, да я хвърли в огъня. Ричард взе „Книгата на преброените сенки“ в ръката си и прокара пръсти по дебелия кожена подвързия. В ръцете си държеше не само доверието на баща си, но и на целия свят. С ясното съзнание за цялата тежест на тази отговорност Ричард хвърли книгата в огъня. От този момент той вече не беше дете.

Когато книгата изгоря, огънят излъчваше не само топлина, но и хлад, а във въздуха се издигаха пъстри облачета в причудливи форми. Ричард знаеше, че за пръв път вижда истинска магия — не ловки фокуси или мистични приказки, а истинска магия, която съществува по свои собствени закони, така както всяко друго нещо на света. А някои от тези закони той дори беше запомнил с книгата.

Но в самото начало, при първите си срещи с книгата през онези дни, прекарани в гората с баща му, той в известен смисъл срещна Калан. „Книгата на преброените сенки“ започваше така: „Проверка на истинността на думите в Книгата на преброените сенки, ако са произнесени от друг, а не прочетени от онзи, който управлява кутиите,

може да се провери единствено с употребата на Изповедник...“ Калан беше последният Изповедник. В деня, когато я срещна, Ричард търсеше следи, за да разкрие убиеца на баща си. Мрачният Рал бе задействал кутиите на Орден и за да ги отвори, се нуждаеше от информацията в „Книгата на преброените сенки“. По онова време той не знаеше, че тази информация съществува само в главата на Ричард и че за потвърждението и му трябва Изповедник — Калан.

По някакъв начин Ричард и Калан бяха свързани от книгата и от събитията, които я заобикаляха, още от времето, когато Ричард за пръв път отгърна корицата и прочете странната дума „Изповедник“.

Когато срещна Калан в онази гора, му се струваше, че винаги са се познавали. В известен смисъл беше точно така. Тя по някакъв начин беше част от живота му, част от мислите му още от малък.

В деня, когато за пръв път я видя на пътеката край езерото в Еленовата гора, животът му внезапно се изпълни със смисъл, макар че тогава не знаеше, че тя е последният жив Изповедник. Решението му да и помогне в онзи ден бе резултат от собствения му свободен избор и бе взето много преди пророчествата да получат възможност да се намесят. Калан дотолкова бе свързана с него, дотолкова бе част от неговия свят, от живота му, че той не можеше да си представи да продължи без нея. Трябваше да я открие. Беше дошло времето да премине отвъд проблема и да потърси решението.

Един силен порив на ледения вятър го накара да примигне и го извади от спомените.

— Ето — каза той и посочи с ръка.

Кара спря зад него и надзърна над рамото му през снежната виелица, докато накрая видя тясната пътечка по ръба на склона. Той се извърна назад и тя му кимна, за да му покаже, че е забелязала пътечката, която се виеше покрай долния ръб на снежните шапки на върховете.

Вятърът навяваше все повече сняг, който засипваше пътечката. Ричард бързаше да я преминат и да слязат в ниското. Напредваха, но времето прогресивно се разваляше и единственият начин, по който можеха да разпознаят пътеката, беше по контурите на релефа. Снегът следваше леките извивки на склона, който се спускаше вляво от тях, и се изравняваше в нещо като коловоз там, където минаваше пътечката. После вдясно отново образуваше издутина, защото се натрупваше

върху миналогодишния сняг на шапката. Докато двамата си пробиваха път през наветия до глезените им сняг, Ричард погледна назад.

— Стигнахме най-високото място. Скоро ще тръгнем надолу и ще стане по-топло.

— Искаш да кажеш, че преди да се стоплим, ще се върнем на дъжда — изръмжа Кара. — Това се опитваш да ми кажеш.

Ричард разбираше недоволството и, но не можеше да я зарадва с обещание за скорошна промяна.

— Да, така си е — каза той.

Внезапно нещо малко и черничко се плъзна иззад снежната пелена. В мига, в който той го мярна, но преди да успее да реагира, онова го блъсна ниско в глезените и Ричард изгуби почва под краката си.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ЗЕМЯТА ПРЕЛЕТЯ СВЕТКАВИЧНО пред лицето на Ричард, краката му се стрелнаха рязко нагоре, после изведнъж всичко стана бяло. За миг изгуби ориентация, не можеше да определи къде е горе и къде — долу.

После се стовари на земята с цялата си тежест и започна да се търкаля по склона. Снегът не омокоти особено падането. Дробовите му останаха без въздух. Докато се търкаляше с шеметна скорост, мярваше хаотични късчета земя. Всичко се въртеше бясно. Ричард не успяваше да овладее падането по склона, който се оказа изключително стръмен.

Всичко стана толкова неочаквано и светкавично, че не му остана време да се подготви за падането. В този момент липсата на внимание не беше добро извинение и не го успокояваше. Отскочи от някаква издатина и се просна по лице. При удара остана без дъх, но щом напрегна сили, за да възстанови дишането си, вместо въздух нагълта шепа леден сняг.

При набраната инерция по стръмния склон нямаше какво да го спре и той започна да се пързая с нарастваща скорост. Тъй като летеше с главата напред, му беше още по-трудно да предприеме някакви ефективни действия. В отчаян опит да спре или поне да намали скоростта на падане Ричард разпери ръце встрани. Опита се да забие крайници в снега и така да убие скоростта, но снегът тръгна да се свлича заедно с него.

С периферното си зрение мярна сянка, която прелетя край него. Над свистенето на вятъра се извисиха пронизителни яростни писъци. Върху гърба му се стовари нещо тежко. Той заби пръстите на ръцете си и върховете на обувките си още по-надълбоко в сипея под снега в пореден опит да забави шеметното пързаяме. Забил глава в снежния улей, издълбан от тялото му при свличането, той виждаше наоколо си само белота.

Тъмният силует пак излетя от снежната вихрушка. За втори път нещо тежко се блъсна в него, само че този път му се стори доста по-

твърдо и ударът попадна точно в бърбреците му и някак изотдолу, като че ли нападателят искаше да увеличи и бездруго главозамайващата скорост на падане. Ричард изкрещя от изненада и болка. В мига, в който тялото му се сгърчи и извъртя на дясната страна като реакция на удара, до ушите му достигна характерният металически звън, който Мечът на истината издаваше при изваждането от ножницата.

Докато продължаваше да се свлича по склона, Ричард се извъртя и посегна към меча си, който се беше откъснал от него. Знаеше, че ако ръката му докосне наточеното острие, има огромна вероятност да бъде разсечена на две, затова се постара да напипа ефеса или поне да стигне до предпазителя под него. Но закъсня. Нападателят заби пети в снега, за да се спре, а Ричард изхвърча напред.

Въртеливото движение, което направи, докато се опитваше да напипа меча си, съвсем наруши равновесието му. Както подскачаше по неравния терен, рязко се преметна и полетя с главата надолу.

Докато се прехвърляше, разпери ръце и крака, за да омекоти удара, доколкото е възможно, но в същия миг гърбът му се стовари върху камък, скрит под снега. Въздухът за пореден път напусна дробовете му, но този път болката беше още по-ужасна.

Сблъсъкът бе неимоверно силен и го изстреля обратно нагоре.

Намери се във въздуха и по тялото му пропълзя смътен ужас. С неистови усилия протегна ръка и напипа стърчащия камък, в който се бе ударил. Сграбчи го с всичките си сили, докато краката му се вееха отзад като камшик.

Продължи да стиска камъка като че от това зависи животът му. Остана така вкопчен, докато се покопоти и си поеме въздух. Поне успя да сложи край на стремителното си падане. По главата и ръцете му се посипаха снежинки и снежни парцали, завихрени от падането.

Внимателно залюля крака, опитвайки се да се закрепил на нещо, да намери опора. Напипа само въздух. Продължи да се люлее безпомощно — живо махало, захванато за бучка леденостудена скала.

Огледа се през рамо и видя под себе си снежна вихрушка и мрачни облаци. През мимолетна пролука между тях мярна скали и дървета, скътани някъде далеч в ниското.

Над главата си забеляза разкочена нисичка тъмна фигура с дълги ръце, побледняла глава и сивкава кожа. Изпъкнали жълти очи, сякаш два фенера, прорязваха синкавото сияние на завихрения сняг и

се вираха в него. Безкръвните устни се разтеглиха в усмивка, която разкри остри зъби.

Беше другарят на Шота, Самюъл.

Стискаше меча на Ричард с едната си ръка и изглеждаше повече от доволен. Беше с тъмнокафяво наметало, което плющеше на вятъра като победно знаме. Отдръпна се малко, в очакване да види как Ричард пада от скалата.

Пръстите на Ричард се изплъзваха. Опита се да прегърне с цели ръце изпъкналия камък или поне да се захване малко по-добре. Безуспешно. Но знаеше, че ако успее да се придърпа нагоре, Самюъл няма да се поколебае да използва меча, за да му помогне да полети в пропастта.

Висящ над пропаст, дълбока поне триста метра, Ричард се намираше в доста несигурна и уязвима позиция. Направо не можеше да повярва, че Самюъл го изигра по подобен начин и успя да му измъкне меча. Ричард огледа оловносивите ивици мъгла, които се стелеха в снежната вихрушка, но никъде не видя Кара.

— Самюъл! — опита се да надвика вятъра. — Върни ми меча!

Веднага осъзна колко нелепо прозвуча тази заповед.

— Моят меч! — изсъска Самюъл.

— Как мислиш, какво ще каже Шота?

Безкръвните устни се разтеглиха в нагла усмивка.

— Господарката не тук.

От мъглявината зад Самюъл изплува тъмна сянка. Беше Кара, с развяно от вятъра наметало, което и придаваше вид на отмъстителен зъл дух. Ричард предположи, че е проследила дирята в снега. Заради свирепия вой на вятъра и поради факта, че бе насочил цялото си внимание към затруднението, в което се намираше Ричард, Самюъл не забеляза изникналата зад гърба му Кара.

Един бърз поглед бе достатъчен на Морещицата, за да види в ръката на дребния изрод Меча на истината и да мерне Господаря Рал увиснал над зловеща пропаст. От досегашните си контакти със Самюъл Ричард бе имал възможност да се убеди, че всички действия и цялото внимание на това същество се ръководят от емоциите, които в даден момент преобладават у него — тялото му просто следваше чувствата. Погълнат от блаженството да види обекта на яростната си омраза на върха на меча, който Самюъл някога бе носил и който цял

живот лелееше, той бе твърде зает да предвкузва триумфа си, за да забележи изникналата зад гърба му Морещица.

Без да каже нито дума, Кара просто заби Агиела си в тила на Самюъл.

Онзи нададе ужасен вик и изпусна меча. Ръцете му инстинктивно се притиснаха към тила, не можеше да разбере какво го е сполетяло и болката го влудяваше. Продължи да пици и да се мята в снега като риба на сухо. Ричард знаеше, че болката от притискането на Агиела точно на това място може да се сравни единствено с удар на мълния.

Изражението на лицето на Кара, надвесена над жертвата си, му бе до болка познато. Морещицата възнамеряваше да използва Агиела си отново, за да довърши нещастника.

На Ричард изобщо не му пукаше дали Кара ще умъртви безполезния другар на вещицата, но в момента го чакаха по-важни и належащи дела.

— Кара! Вися от ръба на скалата! Не мога повече! Изпускам се!

Тя побърза да издърпа меча от ръката на Самюъл и без да губи повече време, се спусна да помогне на Ричард. Заби острието дълбоко в снега, застопори крака в камъка и се протегна да хване Ричард. В последния момент.

Благодарение на нея той успя да се закрепил по-добре. С нейна помощ, въпреки невъзможното положение, в което се намираше, постепенно успя да прегърне камъка с цяла ръка. А след като се почувства по-стабилен, най-сетне преметна крак и се закачи на твърда почва. Кара го страбчи за колана и му помогна да се издърпа нагоре. Напрегнал последни сили, той продължи да напредва сантиметър след сантиметър, докато успя да прехвърли хлъзгавия камък.

Строполи се на една страна, задъхан, като поглъщаше жадно и на големи глътки разреждения въздух.

— Благодаря — успя да пророни.

Кара хвърли поглед през рамо към Самюъл. Ричард бързо дойде на себе си и се изправи на крака. А щом стъпи на ръба на скалата, побърза да извади меча си от мястото, където го бе забила Кара.

Направо не можеше да повярва, че Самюъл успя да го изиграе по такъв начин. Откакто двамата с Кара напуснаха бивака си сутринта, той очакваше Самюъл да изскочи отнякъде. Беше наясно, че колкото и

да е подготвен за евентуално нападение, не може да го предвиди във всеки един момент — също както бе невъзможно да избегне и всички стрели онази сутрин, когато изчезна Калан.

Изтри снега от лицето си. Безразборното падане, внезапният плонж и висенето от ръба на скалата го бяха оставили без сили, но преди всичко бяха събудили в душата му ярост и бяс.

Самюъл, който продължаваше да лежи в снега, да се мята и гърчи, ломотеше нещо, което Ричард не успя да разбере, понеже воят на вятъра го заглушаваше.

Щом Самюъл забеляза, че Ричард го наблюдава, се надигна, но болката явно още не се бе уталожила. Въпреки всичко жълтите му очички фиксираха обекта на неистово желание.

— Мой! Дай! Дай моя меч!

Ричард насочи острието към отворотелното човече. Видял върха на острието да се приближава към главата му, Самюъл изгуби всичкия си кураж и отстъпи назад.

— Моля — изскимтя след малко, протегнал ръчички, за да умилистави яростта на Ричард, — не убиваш мен!

— Какво правиш тук?

— Господарката изпратила.

— Шота те е изпратила да ме убиеш, така ли? — подигра му се Ричард. Искаше да накара Самюъл да си признае истинската причина, довела го тук.

— Не, не да убия.

— Значи това сам си си го наумил.

Самюъл не отговори.

— Тогава защо? — продължи да упорства Ричард. — Защо те изпраща Шота?

Самюъл се обърна към Кара, която направи крачка към него. Той изсъска насреща и, оголвайки острието си зъби. Без изобщо да се впечатли, Кара просто му показа Агиела си. Очите му се ококориха, изпълнени с ужас.

— Самюъл! — изкрещя Ричард.

Жълтите очи се втренчиха обратно в Ричард, преизпълнени с омраза.

— Защо те изпраща Шота?

— Господарка... — изскимтя пак той и заби изпълнен с копнеж
взор по посока на Агаден. — Изпраща другар...

— Защо!

Ричард извика и пристъпи застрашително напред, при което
Самюъл подскочи от страх.

Без да изпуска от поглед и двамата, насочи дългия си пръст към
Кара.

— Господарка каза да доведеш красивата дама.

Това беше изненада — по две причини. Първо, защото Самюъл
винаги бе наричал Калан „красивата дама“. Второ, Ричард трудно би
повярвал, че Шота ще изяви желание Кара да влезе в пределите на
нейното имение. Тук имаше нещо притеснително.

— Защо тя иска красивата дама да дойде с мен?

— Не знам. — Безкръвните устни на Самюъл се разтеглиха в
усмивка. — Сигурно да я убие.

Кара размаха Агиела си пред очите му.

— Само да опита, и може да получи повече, отколкото се падна
на теб. Да не взема да я преваря!

Самюъл изпищя от ужас, очите му се облешиха още повече.

— Не! Не убиваш господарка!

— Не сме дошли с лоши намерения при Шота — увери го
Ричард. — Но ще се защитаваме.

Самюъл опря кокалчетата на ръцете си в земята и се наведе към
Ричард.

— Ще видим — изръмжа той презрително, — ще видим какво
ще ти направи господарка, Търсачо.

Преди Ричард да успее да му отговори, Самюъл се стрелна
нагоре и изчезна сред вихрушката. Беше невероятно енергичен и
чевръст.

Кара понечи да го погне, но Ричард я спря с ръка.

— Не съм в настроение да играя на гоненица с него. Освен това е
малко вероятно да го стигнем. Познава пътеката, а ние сме тук за пръв
път. Не можем да вървим по следите му с неговата бързина. Освен това
сигурно се връща при Шота, а ние и бездруго отиваме там. Няма
смисъл да прахосваме сили и енергия, като накрая така или иначе ще
го хванем.

— Трябваше да ме оставиш да го убия.

Ричард тръгна нагоре по пътеката.

— Щях да те оставя, но не мога да летя.

— Сигурно — въздъхна накрая тя. — Добре ли си?

Той кимна и пъкна мечата си в ножницата, с което гневът в сърцето му угасна.

— Благодарение на теб.

Кара му се усмихна самодоволно.

— Непрекъснато ти повтарям, че без мене си за никъде. — Огледа сиво синкавия здрач. — Ами ако се пробва пак?

— По принцип Самюъл е доста страхлив. Напада само тогава, когато си мисли, че обектът му е безпомощен. Доколкото го познавам, не се отличава с никакви особени качества и способности.

— Тогава защо вещицата го държи при себе си?

— Знам ли. Може да е добър подлизурко, а тя да обича да и се мазнят. Или пък му позволява да и се мотае в краката, за да и е подръка за разни поръчки. А може би Самюъл е единственият, който доброволно би станал неин другар. Повечето хора се страхуват до смърт от Шота и доколкото знам, никой не смее да припари до пределите на имението и. Макар че Калан ми е казвала, че вещиците просто не могат да не омагьосват хората — просто им е в кръвта. А дори да не беше така, сама по себе си Шота е доста изкусителна, така че предполагам, че ако наистина искаше да има някой смислен човек край себе си, едва ли щеше да и е проблем да си го избере.

А сега, след като се отървахме от него, наистина се съмнявам, че ще събере кураж да ни нападне втори път. Ще предпочете да отнесе съобщението на Шота. Ние го изплашихме, причинихме му болка, затова вероятно бърза да се прибере на сигурно място край нея. Освен това се надява покровителката му да ни види сметката и би бил безкрайно щастлив да стане свидетел на това.

Кара се взря напрегнато във вихрушката, после продължи да драпа по стръмната пътека след Ричард.

— Как мислиш, защо Шота ще изпрати куриер, за да предаде желанието и да дойда с теб в Агаден? — попита след малко.

Ричард намери пътеката и тръгна по нея. Видя отпечатъците на Самюъл, които обилният снеговалеж бе започнал да запълва почти веднага.

— Не знам. Това наистина ме обърка.

— И защo Самюъл си мисли, че мечът ти му принадлежи?

Ричард въздъхна дълбоко и продължително.

— Преди да дойде при мен, мечът е принадлежал на Самюъл. Той е бил предишният Търсач — макар и не легитимно избран. Нямам представа как се е сдобил с Меча на истината. Зед дошъл в Агаден и си го прибрал. Самюъл е убеден, че мечът все още му принадлежи.

— Той е бил Търсачът! — възкликна невярващо Кара.

— Но не е притежавал нито магията, нито качествата, нито темперамента, които Мечът на истината изисква от един истински Търсач — изгледа я многозначително Ричард. — Тъй като не е успял да овладее силата на меча, тя го е превърнала в онова, което виждаш днес.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ОБЪРСА ПОТТА и капчиците дъжд от челото си. Тресавището тънеше в сумрак, до който рядко проникваше пряка слънчева светлина. Но дори при това положение влагата и жегата бяха убийствени. След снежната буря, с която се сблъскаха в планинския проход, Ричард а-ха да се зарадва на топлината — поне я прие доста по-ентузиазирано, отколкото в друг случай. Кара не се оплакваше, но тя по принцип нямаше навика да мрънка. Фактът, че е близо до Ричард, я задоволяваше напълно, макар че при всяка негова постъпка, която и се стореше рискована, настроението и се разваляше, което обясняваше раздразнението и от факта, че бяха тръгнали да се срещнат с Шота.

Тук-там в калта и меката горска почва Ричард мярваше пресни следи, оставени от Самюъл. За него беше очевидно, че другарят на Шота е нямал търпение да се върне при покровителката си и е бързал презглава по пътеката. Кара също забеляза следите. Ричард остана приятно изненадан, когато тя му обърна внимание на тях. От деня на изчезването на Калан и след като Ричард показа на Кара, Ничи и Виктор колко информация се крие в следите, оставени от когото и да било, Морещицата явно бе станала по-наблюдателна.

Макар по отпечатъците на Самюъл да бе видно, че е бързал и вероятността да ги нападне втори път да бе минимална, Ричард и Кара си държаха очите на четири, готови да реагират веднага, ако той или нещо друго ги издебне от сенките. В крайна сметка това тресавище имаше за цел именно да държи неканените гости далеч от дома на вещицата. Ричард нямаше точна представа какво ли се спотайва под прикритието на листата и сенките, но знаеше, че никой в Средната земя, включително магьосниците, не приближава храма на Шота, без да има сериозна причина да го прави.

Вече не валеше, но беше толкова мъгливо и влажно, че все едно дъждът продължаваше да се сипе. Короните на дърветата поемаха мъглата и пръските и ги стоварваха на земята на бавни, тромави капки. Тежестта им разклащаше широки листа на края на дългнести клони,

които стърчаха от гъсталака, и увивни растения, които пристягаха клоните на дърветата и цялата гора като че постоянно се люлееше и поклащаше в неподвижния въздух.

Дърветата в тресавището растяха уродливи и възлести, сякаш подложени на мъчения от разнообразните увивни растения и тежките мъхени завеси, които висяха от обвитите в мъгла клони. По кората на дърветата имаше петна от грапави лишеи, другаде сълзеше черна тиня. Тук-там в далечината Ричард мярваше по някоя птица, изпъчена на висок клон, вперила зорък поглед в натрапниците.

Дълбоко в скута на планината се бяха притаили тъмни и вонящи блата, над които се стелеха гъсти изпарения. По брега изплуваха парчета здраво вплетени едни в други корени, които се губеха в непрогледните дълбини. В блатистите води се спотайваха коварни обитатели, чиито движения нагъваха повърхността на лениви вълнички. От гъстите сенки на другия бряг дебнеха очи.

Докато Кара и Ричард бяха заети да разгонват облаците от насекоми, които жужаха навсякъде около тях, джунглата се огласяше от хаотичните кръсъци на птици. Сегиз-тогиз се чуваха подвикванията и подсвиркванията и на други животни, притаени сред дърветата. В същото време неподвижната гъста растителност и потискащите жегата и влага придаваха на мястото напрегната скованост. Ричард забеляза как Кара сбърчи нос, доловила натрапчива воня на разложено.

Пътеката през гъстата растителност приличаше на уголемяващ, се жив тунел. Ричард бе доволен, че не се налага да се отклоняват от нея и да навлизат в тресавището. Съвсем ясно си представяше острите зъби и нокти, застинали в търпеливо очакване и готови да се впият в случайно минаваща наблизко вечеря.

Щом излязоха в периферията на мрачното тресавище, Ричард спря сред гъстите сенки. Надзърна от сумрака на заплетените клони, пелените от мъх и здравите щипци на увивните растения и изпита усещането, че надзърта от прага на пещера към великолепието на хубав слънчев ден. Въпреки дъждеца и мъглата в блатото привечерното слънце бе успяло да пробие тук-там през облаците, за да излее върху далечната долина златисти струйки светлина, които блестяха като същински накити.

Околовръст тучната долина скалистите сиви стени на планините се въздигаха почти отвесно към тъмния ревер на облаците. Доколкото

Ричард знаеше, единственият път към дома на Шота бе през тресавището. Долината бе застлана от мек зелен килим, осеян с диви цветя. По възвишенията се пъчеха, сякаш подредени на витрина, дъбове, кленове и брези, които растяха по-нагъсто покрай поточетата долу в ниското, а листата им блещукаха на меката светлина.

В тъмната гора, където стояха Ричард и Кара, все едно беше нощ, от която се виждаше светлият ден оттатък. Недалеч от растителността и шубраците, точно на ръба на тресавището, имаше скален перваз. През него се изливаха тонове вода, която се разделяше на вертикални колони, обвити в пръски и изпарения, забързани към кристалните езера и потоци в далечината. При падането си от такава височина колоните се сгромолясваха с грохот, но тук, горе, от него оставаше само далечно съскане. Щом Кара и Ричард се наведоха да погледнат през ръба, лицата им усетиха хладината на водните пръски.

Основната пътека свърши в скалата и Ричард поведе Кара по странична, доста по-тясна просека. Добре че предния път се постара да запомни точно къде да търси разклона — в противен случай сега трудно би го намерил. Пътеката лъкатушеше между огромни кръгли камъни, скътана под балдахин от бледозелени папрати. Увивни растения, мъх и храсталаци и осигуряваха допълнително прикритие.

Повървяха още малко по равното, после започнаха да слизат. Към долината водеха хиляди стъпала, изрязани в самата скала, виеха се зигзагообразно, спускаха се под надвиснали клони и стъпка по стъпка ги отвеждаха все по-надолу и по-надолу, следвайки естествения релеф на скалистата местност. Тук-там стъпалата се изравняваха в пътечка, която минаваше покрай изваяни от природата каменни колони, усукваше се в обратната посока и отново преливаше в стъпала, потънали под навес от листа и клони.

От тази част на склона се откриваше великолепно гледка към долината. Поточетата с планинска вода, които лъкатушеха между плавните възвишения, бяха самата прелест. Дърветата, на места групирани в малки горички, другаде кацнали като самотни кралски особи на върха на хълма, създаваха уют и спокойствие в душата на пътника.

В далечното сърце на долината, сред мек килим от величествени дървеса се гушеха приказни чертози, пред чиято красота дъхът секваше. В небето се връзваха изящни шпицове, над бездните между

отделните кулички висяха дантелени мостове, около минаретата се виеха безкрайни спирали от стъпала. Всеки остър връх бе увенчан с разноцветни знаменца и флагове. Ако имаше великолепен дворец, който да изглежда женствен, то това бе този приказен палат. Място, напълно подходящо за жена като Шота.

С изключение на родната си Еленова гора и планините на запад, където бе отвел Калан, за да и помогне да се възстанови и където бяха прекарали едно вълшебно лято, Ричард не познаваше друго място, което би могло да съперничи по красота и великолепие на тази долина. Още преди да се срещне с Шота за пръв път, видял всичко това, той преосмисли мнението си за вещицата. Тогава, докато минаваше през тресавището, първата му мисъл беше, че да, тази мрачна обстановка напълно съответства на представата му за дом на една вещица. Когато малко по-късно разбра, че всъщност Шота живее в долината, а не сред зловещите блата, си помисли, че човек, който е избрал за свой дом толкова спокойно и невероятно красиво място, непременно има и добри качества. Вярно, че при друг подобен случай, когато се сблъска с красотата на Народния дворец, построен от Мрачния Рал, убедеността му в тази негова теория като че се поразколеба.

Покрай основата на скалата до водопада тръгваше път, който пресичаше тревистите поля и лъкатушеше плавно между хълмчетата. Преди да стъпят на него, Кара попита дали да не използват възможността за по едно бързо топване във водата, за да се поизмият.

Идеята му се стори добра и той спря почти веднага. Отпусна раницата си на земята. Най-много копнееше да почисти и измие раните си, които бе прегорило в плътта му онова лепкаво нещо. Така щеше да им помогне да зараснат по-бързо. Беше плувнал в пот, покрит с мръсотия. Каза си, че сигурно прилича на просяк.

Веднъж Калан отвори темата за това колко е важно да създаваш у хората толкова впечатление, каквото смяташ за достойно за себе си. Според нея Ричард трябваше да престане да се облича като горски водач и да започне да носи по-изискани дрехи. Тя положи доста усилия да го убеди, че ако очаква хората да му повярват и да го следват, ако иска да бъде Господарят Рал, владетелят на Д'Хара, трябва да изглежда подобаващо.

В крайна сметка външният вид е огледало на представата на човека за самия него, а оттам — и за отношението му към околните.

Човек, разяждан от себе омраза, който се съмнява в собствените си качества, излъчва тези чувства и в поведението си. Подобни визуални намеци не внушават доверие у околните и макар не винаги да са съвсем точни, в повечето случаи наистина отразяват вътрешния свят на личността — независимо дали човек го осъзнава.

Никоя уважаваща себе ей здрава птица не би допуснала перата и да са разрошени. Никой лъв не оставя козината си дълго време сплъстена и мръсна. Статуя, изваяна с цел да представи човека като благородно същество, не го изобразява разрешен и кирлив.

Ричард разбра прекрасно какво се опитваше да му каже Калан, всъщност дори в известен смисъл започна да осъзнава истинността на посланието и още преди тя да го изрече.

В Магьосническата кула намери дрехите, достойни да изразят представата му за самия него. Бяха принадлежали на магьосник воин. Ричард избра по-важните атрибути от това облекло, към тях добави и още някои допълнителни аксесоари. Не можеше да прецени какво впечатление създава у хората по принцип, но помнеше прекрасно как впечатли Калан.

Ричард заобиколи скалите в долната част на водопада, за да си намери уединено местенце, удобно за баня, докато Кара избираше подходящ вир за себе си. Обеща му да бъде достатъчно експедитивна.

Водата беше превъзходна, но Ричард знаеше, че няма излишно време, за да го прахосва за удоволствия. Чакаха го далеч по-важни дела. Изми набързо потта и мръсотията от тялото си, почисти внимателно раните и облече одеждите си на магьосник воин, които извади от раницата си. Днес повече от всякога бе важно да се появи пред Шота като владетел, дошъл на важна среща, а не като безпомощен просяк.

Обу си черния панталон, облече си черната риза без ръкави, отгоре сложи черната, изрязана отстрани туника с широка златна обшивка по всички ръбове. Върху златотканата материя блестяха древни символи. Туниката се пристягаше в кръста с широк кожен колан с две огромни златни пафти, орнаментирани богато с подобни древни символи, само че от сребро. Имаше ги и върху металните плаки по ръбовете на черните му кожени ботуши. Внимателно праметна през дясното си рамо древния кожен ремък, върху който се закачаше Мечът на истината, пъхнат в изящна ножница от злато и сребро.

Макар за повечето хора Мечът на истината да бе зловещо оръжие — и по принцип то си беше точно такава, — за Ричард това оръжие беше далеч повече. Дядо му Зед, в качеството си на Първи магьосник, връчи меча на Ричард, с което провъзгласи внука си за Търсач. Доверието, подплатило този тържествен акт, можеше да се сравни в много отношения с доверието на баща му, който удостои сина си с честта да наизусти онази древна свещена книга. На Ричард му трябваше доста време, докато осъзнае напълно отговорността от носенето на Меча на истината.

Това удивително оръжие му бе спасявало живота неведнъж. Но не защото мечът притежаваше несъмнена сила или защото притежателят му владееше изключителни хватки. Беше му спасявал живота, понеже му бе помогнал да научи неща не само за самия себе си, но и за живота като цяло.

Мечът на истината със сигурност му бе разкрил много от тънкостите на боя, бе му показал танца на смъртта, бе го научил как да се справя със ситуации, които изглеждаха напълно неразрешими. И макар да му бе помагал в осъществяването на най-ужасното от всички ужасни действия — извършването на убийство, в същото време му бе дал възможност да осъзнае силата на прошката. По този начин мечът го бе научил да разпознава най-важните ценности, които помагала в разгръщането на самия живот. Така Ричард осъзна колко е наложително да опознае тези ценности и да знае как да ги полага в контекста им.

В определени отношения — например фактът, че наизустяването на „Книгата на преброените сенки“ оповести края на детството му — мечът му показва как да се почувства част от широкия свят, разкри мястото на Ричард в него. И в известен смисъл му донесе Калан. А именно Калан бе причината Ричард да пожелае да се види с Шота.

Затвори раницата си. Към униформата му на магьосник воин имаше и шапка, която също бе извезана със злато, но тъй като денят беше доста горещ, реши да не си я слага. Довърши тоалета си, като постави на китките си по една широка кожена лента със сребърни орнаменти и още от онези древни символи. Наред с многото си предназначения, тези накитници се използваха и за събуждане на Плъзгата от дълбокия и сън.

Когато Кара извика, че е готова, Ричард метна раницата на гърба си и се върна на пътеката. Едва сега осъзна истинската причина, поради която тя го бе помолила да спрат. Не беше само защото се нуждаеше от бърза баня.

Пред Ричард стоеше Морещица в червена кожена униформа.

Той хвърли многозначителен поглед на кървавочервената и дреха.

— Да не стане така, че Шота да съжалява, че те е поканила на гости.

Усмивката на Кара му показва категорично, че появи ли се проблем, тя е готова да го разреши.

— Нямам представа какви точно способности притежава Шота — продължи Ричард, щом тръгнаха, — но ми се струва, че днес трябва да пробваш нещо, което никога досега не си практикувала.

— А именно? — изгледа го изпод вежди Кара.

— Да внимаваш.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

РИЧАРД ОГЛЕДА ВНИМАТЕЛНО околните хълмове в търсене на каквито и да е признаци на опасност. Двамата с Кара навлизаха в китна горичка от брези и кленове на билото на плавно възвишение. Стройните високи стволове се разклоняваха в меки, възнасящи се арки и приличаха на масивни колони, които поддържаха тавана на гигантска зелена катедрала. Нежният бриз разносяше уханието на диви цветя. Зад балдахина от потрепващи листа се мержелееха умопомрачителните кули на чертозите на Шота.

През листата се прокрадваха ивици златиста светлина, които танцуваха сред зелената трева. Между гладки кръгли камъни извираше поточе, което лъкатушеше на красиви завои. Камъчетата във водата бяха покрити със зелен мъх.

На висок камък край потока седеше жена в черна рокля и с гъста грива от руса коса. Беше се облегла на едната си изящна ръка, докато бавно прокарваше другата през бистрата вода. От цялата и фигура струеше бляскава светлина. Сякаш дори въздухът наоколо сияеше.

Кара се надвеси към Ричард.

— Това Ничи ли е? — попита поверително.

— Де да беше.

— Сигурен ли си?

— Виждал съм Шота да прави този номер и преди — кимна той.

— При първото ми посещение тук ме посрещна точно на същото място и ми се яви в образа на починалата ми майка.

— Доста жестоко от нейна страна.

— Тя твърдеше, че е подарък, проява на добра воля. Така съживявала за кратко скъп мой спомен.

— Тогава защо сега ти напомня Ничи? — изфуча скептично Кара.

Ричард я изгледа, но нямаше какво да и отговори.

Когато най-накрая стигнаха до камъка, жената се изправи елегантно и се обърна към него. Познатите сини очи намериха неговите.

— Ричард — каза жената, която приличаше на Ничи. Гласът и звучеше със същата копринена мекота. Изрязаното деколте на дантелената и рокля му се стори още по-щедро, отколкото си го спомняше. — Толкова се радвам да те видя пак. — Отпусна китки на раменете му и небрежно склучи пръсти на тила му. Въздухът около нея като че се беше сгъстил и тя изглеждаше някак мека, неестествена, забулена. — Преливам от щастие — додаде, сякаш задъхана от неа.

Дори самата Ничи да беше, пак не би звучала толкова като нея. Илюзията бе тъй убедителна, че Кара стоеше като гръмната, зяпнала широко. Ричард едва ли не изпита облекчение, че вижда Ничи.

Едва ли не.

— Дойдох да поговорим, Шота.

— Сладките приказки са за влюбените — отвърна тя и изящните и черти пропуснаха закачлива усмивка.

Зарови пръсти в косата на тила му и му се усмихна още по-топло и страстно. Очите и, също озарени от усмивката, изразяваха удоволствието и от срещата. В този момент тя изглеждаше по-доволна, по-щастлива и по-спокойна, отколкото Ничи изобщо някога е била. Освен това толкова много приличаше на нея, че Ричард с мъка си напомняше да не забравя, че пред него стои Шота. Ако не друго, то поне поведението и бе доста по-характерно за Шота, отколкото за Ничи. Ничи никога не би действала толкова директно. Да, пред него определено е Шота.

Тя нежно го придърпа към себе си. В този момент Ричард за малко да забрави, че трябва да измисли причина да се отдръпне. Не му хрумна никакво смислено оправдание. Не можеше да откъсне поглед от изкусителните и очи. Почувства как потъва в омаята на зашеметяващо красивото лице на Ничи.

— А ако имаш да ми казваш нещо подобно, Ричард, приемам.

Беше се долепила толкова плътно до него, че той усещаше сладостния и дъх в лицето си. Очите и се притвориха. Меките и устни посрещнаха неговите в бавна, изобилна целувка, на която той не отвърна. Но не я и отблъсна.

Щом прегръдката и се стегна около него и целувката и стана по-настоятелна, той усети как и тялото, и мисълта му се парализират. Прегръдката и, дори повече от целувката, събуди у него неистово желание да подири утеха в нечия категорична подкрепа, да почувства, че някой му е отдаден изцяло, че го приласкава нежно. Почувства се напълно обезоръжен най-вече от това обещание за тъй желаната утеха. Усецаше всеки сантиметър, всяка извивка, всяка изпъкналост на стегнатото и тяло, притиснато в неговото. Осъзнаваше, че се опитва да мисли за друго, не за целувката и, не за прегръдката и, не за тялото и. Но за какво точно — не можеше да се сети. Всъщност му беше изключително трудно да мисли за каквото и да било.

Всичко беше заради целувката. Беше целувка, която го караше да забрави кой е, защо е тук, макар че, странно, като че ли не беше целувка, която непременно обещава любов или поне сласт. Всъщност май изобщо не можеше да определи какво му обещава.

Знаеше само, че целувката на Шота е коренно различна от начина, по който го целуна Ничи в конюшната преди заминаването му от Алтур'Ранг. В онази целувка, ако не друго, се долавяше удивителна сладост и вълшебна нежност — може би извиращи от магията. Тогава нямаше съмнение, че го целува истинската Ничи. Въпреки зрителната измама жената, която стоеше пред него сега, не беше Ничи. Тази целувка бе смазваща, както можеше да е смазваща огромна тежест. Това не я правеше непременно... еротична. Въпреки че го осъзнаваше, Ричард с мъка щеше да се измъкне от неизречените въпроси и скритите обещания на този акт.

— Ничи... или Шота... или която и да си ти — изръмжа Кара през зъби, стиснала юмруци покрай тялото си, — какво си научила?

Жената се отдръпна, извърна глава, бузата и обърса лицето на Ричард, погледът и се втренчи в Кара с любопитство. Изящните пръсти продължиха да гаят косата му на тила. Той почувства, че му се вие свят.

Шота, приела образа на Ничи, протегна другата си ръка и погали Морещицата по лицето, при което Кара се дръпна рязко.

— Ами... нищо повече от онова, което ти се иска и на тебе.

— Моля?

— Нали и ти това искаш? Мислех, че ще си доволна, че ти помагам да осъществиш грандиозния си план.

— Нямам представа за какво говориш — тросна и се Кара и заби юмруци в хълбоците си.

— Защо се гневим толкова? — Усмивката стана лукава. — Не аз измислих това. Ти го направи. Планът си е твой — сама си го излюпи. Аз просто ти помагам да го осъществиш.

— Защо мислиш, че...? — Кара явно не можеше да намери думи. Сините очи, които толкова много приличаха на очите на Ничи, се плъзнаха към Ричард. Докато те изпиваха лицето му, почти прилепено до нейното, усмивката се върна на устните и.

— Тази млада жена ти е толкова скъп приятел и верен защитник. Да ти е споменавала своята скъпа приятелка и вярна защитничка какви планове има за теб, Ричард? — Докосна го по носа. — Бива си ги плановете и. Подредила ти е целия живот оттук нататък, помислила е за всичко. Наистина някой ден трябва да я питаш какво ти крои.

Кара изведнъж разбра за какво говори Шота и лицето и пламна.

Ричард сграбчи вещицата за раменете и я отлепи от себе си, принуждавайки я да го пусне. Наред с това поднови усилията си да се осъзнае, да дойде на себе си.

— Както сама каза, Кара ми е приятел. Не се притеснявам от нещата, които би искала за мен. Как да ти кажа, освен онова, което искат да ми се случи приятелите и близките ми, или онова, което се надяват да постигна, животът си е мой и аз решавам какво да правя с него. Хората могат да си правят каквито си искат планове, да се надяват на каквото си щат за своите близки, но в крайна сметка всеки поема сам отговорността за своя живот и прави сам своя избор.

— Колко си сладък и невинен, като говориш такива неща! — Широка усмивка оголи зъбите и. Пръстите и пак се вкопчиха в косата му. — Настоятелно те съветвам да я попиташ какви планове крои за твоето сърце.

Ричард погледна Кара. Тя изглеждаше така, сякаш всеки момент можеше да изригне в ярост и в същото време явно бе на ръба на паниката. Но вместо да предприеме каквото и да било, просто стоеше неподвижна и мълчеше. Ричард нямаше представа за какво говори Шота, но му беше ясно, че не му е сега времето и мястото да разбира. Не можеше да позволи на Шота да го отклони от целта, която го бе довела тук.

Наред с другото забеляза, че кокалчетата на Кара са побелели от стискане на Агнела.

— Стига игрички, Шота. Желанията и намеренията на Кара засягат мен, не теб.

— Така си мислиш ти, Ричард — усмихна се тъжно Ничи. — Така си мислиш.

Мъглявината около фигурата и потрепна и пред тях вече стоеше Шота, не Ничи. Видът и вече не бе призрачен и илюзорен, а съвсем истински. Косата и, макар и пак толкова гъста, вече не беше руса, а огненочервена и вълниста. Черната и рокля бе заменена от дантелена одежда в различни нюанси на сивото, пак с дълбоко изрязано деколте и свободни краища на полата, които се ветрееха на лекия бриз. Шота не отстъпваше ни най-малко на красивата долина наоколо.

Когато се обърна да погледне Кара, лицето и се стегна в заплашителна маска.

— Нарани Самюъл.

— Съжалявам — сви рамене Морецицата. — Не съм искала да го наранявам.

Шота повдигна вежда, в погледа и святкаха свирепи искрици. Беше очевидно, че не вярва на казаното.

— Имах намерение да го убия — продължи Кара.

Гневът на Шота се изпари. От устните и се изтръгна искрен смях, съпроводен с лъчезарна усмивка. Хвърли на Ричард кос поглед, без да сваля усмивката от лицето си.

— Харесва ми. Можеш да я задържиш.

Ричард си спомни, че едно време Кара бе направила точно същата констатация по адрес на Калан.

— Шота, както ти казах, дошъл съм да поговорим.

Ясните и бадемови очи го изгледаха с почуда.

— Дошъл си с предложение да ми станеш любовник?

Ричард забеляза Самюъл да се спотайва сред дърветата, да наблюдава, в жълтите му очи блестеше омраза.

— Знаеш, че не е така.

— О, може би в такъв случай искаше да кажеш — усмивката се върна на устните и че си дошъл, за да искаш нещо от мен. — Хвана един от развените краища на роклята си. — Така ли е, Ричард?

Ричард с усилие отклони погледа си от бездънните и очи. Никак не му беше лесно. Имаше чувството, че Шота направлява посоката и крайната цел на всеки негов поглед.

Веднъж Калан му каза, че Шота го омагьосва. Според нея вещицата не го правела нарочно, просто това било в природата на жените като нея. Идвало им отвътре.

Калан.

Мисълта за Калан го накара да се стегне.

— Калан изчезна.

— Кой? — Шота сбърчи чело в недоумение.

Ричард въздъхна.

— Виж, става нещо ужасно. Калан, жена ми...

— Жена! Че откога си женен?

Изражението и застина в свиреп поглед. По внезапния бяс, сковал чертите и, и по учестените движения на гърдите и, преливащи от дълбоко изрязаното деколте, Ричард разбра, че изненадата и е искрена. Тя наистина не си спомняше Калан.

Ричард прокара пръсти през косата си и след като се съсредоточи, продължи:

— Виждала си Калан няколко пъти, Шота. Прекрасно я познаваш. По някакъв начин обаче споменът за нея е изтрит от съзнанието на всички. Никой не я помни, включително и ти, а...

— Освен теб ли? Само ти ли я помниш?

— Това е дълга история.

— Това, че е дълга, няма да я направи по-истинска.

— Истината ти казвам — продължи разпалено Ричард, — ти лично присъства на сватбата ни.

— Не мисля — рече тя и скръсти ръце пред гърдите си.

— Първия път, когато дойдох тука, ти залови Калан и я омота със змии...

— Змии... — Шота се усмихна. — Казваш, че съм харесала тази жена и съм се отнесла снизходително с нея, така ли?

— Не съвсем. Искаше да я убиеш.

Усмивката озари цялото и лице. Ръцете и се протегнаха към раменете му.

— Е, Ричард, това е малко грубичко, не мислиш ли?

Той я сграбчи за китката и плавно я отстрани от себе си.

Знаеше, че не го ли направи веднага, тя ще стори всичко възможно, за да обърка нормалния ход на мислите му.

— Определено останах с такова впечатление — рече той. — Освен всичко друго, ти искаше да ни попречиш да се оженим.

Шота прокара дългия си лакиран нокът по гърдите му и го изгледа изпод вежди.

— Ами сигурно съм имала нещо наум.

— Да, вярно е — ти не искаше да се роди наше дете. Каза, че двамата ще създадем чудовище, понеже от мен ще наследи дарбата, а от Калан — изповедническата сила.

— Изповедник! — Шота отстъпи чевръсто назад, сякаш Ричард внезапно бе станал отровен. — Изповедник ли каза? Ти да не си откачил?

— Шота...

— Изповедници вече няма. Всички са мъртви.

— Почти всички. Всички освен Калан.

Тя се обърна към Кара.

— Той да не е изкарал треска или друга болест?

— Ами... улучи го стрела. Беше на косъм от смъртта. Ничи го спаси, но въпреки това той не беше в съзнание няколко дни.

Шота подозрително размаха насреща и пръст, сякаш бе разкрила коварен заговор.

— Не ми кавай..., че е използвала Субстрактивна магия!

— Да, използва — отвърна Ричард вместо Кара. — Това бе единственият начин да ми спаси живота.

Шота пристъпи обратно напред и се върна на предишното си място до него.

— Използвала е Субстрактивна магия... — повтори сякаш на себе си, после го погледна. — Как по-точно, с каква цел?

— С нейна помощ унищожи стрелата, която се беше забила в гърдите ми.

— Сигурно е направила и още нещо — рече Шота и му направи знак с ръка да продължи.

— Освен това Субстрактивната магия и беше нужна, за да изсмуче кръвта, изпълнила гръдния ми кош. Каза, че нямало друг начин да извади стрелата и да премахне кръвта. Ако не го бе сторила, или едното, или другото са щели да ме убият.

Шота се извърна с гръб към тях и вдигнала ръка на хълбока си, се отдалечи на няколко крачки, замислена над чутото.

— Това обяснява доста неща — измърмори мрачно на себе си.

— Ти подари на Калан гердан — прекъсна мислите и Ричард.

— Гердан ли? — погледна го тя през рамо. — Какъв гердан съм и подарила? И защо, скъпо мое момче, си мислиш, че бих направила подобно нещо за... любовницата ти?

— За жена ми — поправи я Ричард. — Двете с Калан прекарахте известно време заедно, имам предвид насаме. С течение на времето започнахте да се разбирате. Ти и подари гердана, за да можем двамата с нея... хм, двамата да бъдем заедно. В него беше вложена някаква сила, която не позволяваше на Калан да зачене от мен. Макар и да не споделям твоето гледище за бъдещето, точно сега, на фона на бушуващата война и всичко останало, двамата с Калан решихме да приемем подаръка ти и примирието, което символизираше той.

— Изобщо не ми го побира главата как можеш дори да си въобразиш, че е възможно да направя, кое да е от тези неща! — Шота пак подири с поглед Кара. — Тежко ли прекара треската след раняването със стрелата?

Ричард би помислил, че Шота се шегува, но по изражението на лицето и разбра, че е напълно сериозна.

— Не много — каза след кратко колебание Кара. — Дори бих казала, че я изкара по-скоро леко. Но Ничи твърдеше, че проблемът му отчасти се дължи на факта, че е бил на косъм от смъртта, и най-вече на продължителното време, през което беше в безсъзнание. — Кара очевидно не беше особено склонна да разказва всичките тези подробности на човек, когото смяташе за потенциална опасност, но все пак довърши отговора си: — Каза, че страдал от делириум.

Шота въздъхна, пак скръсти ръце пред гърдите си и фиксира Ричард с бадемовите си очи.

— Какво да те правя!

— При последното ми идване тук ме предупреди, че ако кракът ми стъпи отново в Агаден, ще ме убиеш.

— Виж ти — отвърна тя, напълно безстрастно. — И какво ме е накарало да изрека подобно нещо?

— Мисля, че ми беше ядосана, защото отказах да убия Калан, като наред с това забраних и на теб да го направиш. — Посочи с

брадичка планинския проход, през който бяха дошли. — Реших, че си решила да удържиш на думата си и затова си изпратила Самюъл — за да изпълни закана ти.

Шота хвърли поглед на другаря си скрит сред дърветата. Самюъл изведнъж придоби силно притеснен вид.

— Какви ги говориш? — попита намръщено Шота.

— Да не твърдиш, че не си знаела?

— Какво да съм знаела?

Ричард стрелна с бърз поглед злоещите, изпълнени с омраза жълти очи.

— Самюъл ни издебна от засада в прохода и ми се нахвърли изневиделица. Грабна меча ми и ме бутна от една скала. Едва успях да се задържа на ръба. Ако Кара не беше с мен, Самюъл щеше да използва меча, за да ме свали от скалата. За малко да ме убие. Не го направи не защото нямаше намерение и не защото не положи всички усилия.

Погледът на Шота се откъсна от Ричард и се плъзна към сенките сред дърветата.

— Вярно ли е?

Самюъл не издържа на изпитанието. Изпълнени със самосъжаление, очите му се забиха в земята. Отговорът беше красноречив.

— Ще обсъдим този въпрос по-късно — рече тихо тя с глас, който стигна недвусмислено до дърветата и от който Ричард тръпки го побиха.

— Не съм имала намерение да правя подобно нещо, Ричард. Не е било по моя заповед, уверявам те. Единственото, което казах на Самюъл, беше да покани и съмнителната ти пазителка в дома ми.

— Виж, Шота, нещо започна да ми писва Самюъл да прави опит след опит да ме убие, а ти все да твърдиш, че не е било по твоя заповед. Веднъж да ти повярва човек, но вече ти стана навик. Искрената ти изненада при всеки подобен случай започва да ми се струва не толкова искрена. Явно си разбрала, че е по-лесно да отричаш, и затова предпочиташ да действаш така.

— Грещиш, Ричард — отвърна с премерен тон Шота. Отпусна ръце и склучи длани отпред. — Ти носиш неговия меч, Самюъл е малко докачлив на тая тема. При положение, че мечът му бе отнет, а не

се раздели с него по собствено желание, значи оръжието все още си е негово.

Ричард понечи да възрази, но се сети, че не е дошъл тука да разговарят на тази тема.

Шота вдигна поглед от земята. В очите и блестеше гняв.

— И как се осмеляваш да ми се оплакваш за нещо, което Самюъл прави без мое знание, след като съзнателно смущаваш спокойствието на дома ми със смъртна заплаха?

— Не те разбирам за какво говориш? — попита Ричард, изненадан от хода на разговора.

— Не се прави на глупак, Ричард, не ти отива. Преследва те дива и смъртоносна заплаха. Колцина вече загинаха, понеже имаха нещастията да се намират в близост до теб, когато звярът реши да те търси. Ами ако реши да те последва тук, за да те убие? Идваш при мен и по най-безцеремонен начин излагаш живота ми на опасност, без мое позволение само защото по някаква случайност си решил да искаш нещо от мен?

Мислиш ли, че е правилно да ме излагаш на смъртна опасност заради собствените си желания? Това, че си мислиш, че имам нещо, което би могло да ти бъде полезно, дава ли ти право да се разпореждаш с живота ми и да го излагаш на подобен риск?

— Разбира се, че не — преглътна Ричард. — Не бях гледал на нещата от този ъгъл.

Тя разпери ръце във въздуха.

— Ха, значи извинението ти е, че можеш да ме поставиш в опасност, понеже не си се бил замислил.

— Имам нужда от помощта ти.

— Имаш предвид, че си дошъл при мен като безпомощен просяк, дошъл си да молиш за съдействие, независимо че това ме излага на опасност, просто, защото ти трябва нещо си.

Ричард потърка челото си с пръст.

— Виж, не знам всички отговори, но мога да те уверя, че имам сериозни основания да смятам, че съм прав. Калан съществува и поради някаква причина е изчезнала.

— Както споменах, искаш нещо и не смяташ за необходимо да прецениш риска, на който излагаш всички около себе си.

Той направи крачка към нея.

— Не е вярно. Нима не разбираш? Ти не си спомняш Калан. Никой освен мен не си я спомня. Помисли, Шота, приеми, че може да съм прав. Какво би означавал този факт?

— Би ли се изразил по-ясно? — Изглеждаше озадачена.

— Ако съм прав, това би означавало, че нещо на света тотално се е объркало и затова всички, включително и ти, са забравили Калан. Тя е била изтрита от съзнанието ти. Но нещата са още по-сериозни. Не само Калан липсва от съзнанието на хората. Липсва и всичко, което ти или който и да е друг са правили с нея. Някои от тези липсващи парчета са най-обикновени неща, но други могат да се окажат от жизненоважно значение.

Ти не помниш заплахата си да ме убиеш, ако кракът ми отново стъпи на твоя територия. Което означава, че когато си го казала, тази заплаха по някакъв начин е била свързана с Калан. Тя е допринесла за решението ти да отправиш подобна заплаха. Сега, понеже не си спомнящ Калан, си забравила и отправената срещу мен заплаха.

Ами ако има нещо важно, което си забравила поради същата причина? Поради факта, че си забравила Калан, ти си изгубила част от нещата, които си правила през живота си — някои от решенията, които си вземала. Колко ли други неща от онова, което си преживяла заедно с Калан, вече са заличени и ти нямаш никакъв спомен, че някога са се случили? Колко ли са важни тези липсващи парчета? Каква част от живота ти е променена поради факта, че не помниш промяната в начина ти на мислене, настъпил поради нейното влияние върху теб?

Шота, нима не осъзнаваш колко колосален е този проблем? Можеш ли да си представиш, че той би могъл да промени възприятията на хората въобще? Ако всеки е забравил по какъв начин Калан е променила лично неговия живот, значи хората живеят, без да се възползват от положителните промени в мисленето им.

Ричард вървеше напред-назад, вдигнал едната си ръка на хълбока, докато с другата жестикулираше енергично.

— Сети се за някой твой познат — обърна се след малко към Шота и я погледна в очите. — Да речем, за майка си. А сега се опитай да си представиш какво би загубила, ако пропаднат всичките ти спомени, свързани с нея, всичко, на което тя те е научила, всяко решение, във вземането, на което има пръст и тя — било то пряко или косвено.

А сега си представи, че всеки забрави по един човек, който за него е бил толкова важен, колкото е твоята майка за тебе. Но нека този човек бъде важен по някакъв начин за събития, касаещи повече хора. Представи си за момент как би се променил животът ти, мисленето ти, ако забравиш, че съществувам аз, ако никога повече не си спомниш нещата, които сме правили заедно, нещата, които си правила заради мен. Започваш ли да схващаш колко важно е това, което ти говорях?

Ти даде на Калан онази огърлица като сватбен подарък за двамата ни, за да не може тя да забременее — поне засега. Но този подарък всъщност беше много повече от това. Той беше символ на примирието помежду ни. Той беше знак, че аз и ти, както и ти и Калан, сме сложили оръжие. Колко ли други актове на примирия, съюзничества и клетви са били направени заради Калан, а сега са забравени — също като гердана? Колко ли важни мисии ще бъдат изоставени?

Нима не разбираш? Този проблем може да всее смут в целия свят. Нямам представа какви биха могли да бъдат последствията от подобно мащабно събитие, но мога да предполагам, че е възможно да се стигне дори до промяна в дълбоката същност на борбата за свобода. До изгрева на Императорския орден. А оттам — до края на живота като такъв.

— До края на живота ли? — учуди се Шота.

— Това, което става, не е случайно. Не просто злополука или обикновена грешка. Сигурен съм, че има причина да стане така, а ако нещо е способно да причини подобно мащабно събитие, значи е изключително страшно и изключително злоещо.

Известно време Шота го наблюдава с непроницаема физиономия. После сграбчи крайчеца на ефирната си рокля и се завъртя, обмисляйки думите му. Накрая все пак се обърна.

— Ами ако просто страдаш от някакъв вид заблуда? При положение, че това е най-простото обяснение, най-вероятно е и истинският отговор.

— Права си, обикновено е така, но не винаги.

— Това, за което ми говориш, Ричард, е ужасно сложно и объркано. Не мога дори в най-общи линии да си представя последствията и усложненията, които биха могли да се появят при подобно събитие. То би причинило разпадането на цяла поредица от неща и впоследствие такъв хаос, че скоро ще стане съвсем очевидно за

всички, че нещо е тотално объркано — макар никой да не може да разбере какво. А в момента не става нищо подобно. — Шота направи царствен жест с ръка. — Междувременно, каква неприятност би могъл да причиниш на света ти, предприемайки тази откачена мисия за намирането на жена, която не съществува?

Първия път дойде при мен с молба да ти помогна да попречиш на Мрачния Рал. Помогнах ти и по този начин съдействах за това да станеш Господаря Рал.

Войната бушува, Д'Харанската империя се сражава на ръба на силите си, а ето че ти ги заряза и не се биеш редом със своя народ, както подобава на един Господар Рал. Самозаблудите ти и необмислените ти действия те лишиха от тази лидерска позиция. На твоето място сега зее една огромна бездна. Хората, които запали да се бият за твоята кауза, няма да получат помощта, която би могъл да им окажеш.

— Убеден съм в правотата си — отвърна Ричард. — Ако наистина е така, то над света е надвиснала опасност, която аз единствен осъзнавам. Следователно единствен аз мога да се справя с нея. Изправен съм сам пред незнайна, ала разрушителна сила. Не мога просто ей така да зачеркна нещо, в чиято истинност съм убеден и за което вярвам, че представлява опасност, по-страшна и чудовищна, отколкото хората биха могли да си представят.

— Колко удобно извинение, Ричард.

— Не, това не е извинение.

Шота zakима подигравателно.

— А ако междувременно наскоро основаната свободна Д'Харанска империя бъде победена? Ако диваците от Императорския орден вдигнат кървавите си мечове над труповете на всичките онези смелчаци, пожертвали живота си за свободата, докато водачът им гони призраци? Нима всичките тези храбри мъже ще са по-малко мъртви, защото ти единствен съзираш някаква неразгадаема опасност? Нима с каузата им — с твоята кауза — ще е по-малко свършено? Нима тогава светът ще може щастливо и спокойно да потъне в една безкрайна тъмна ера, през която милиони и милиони хора ще се родят под хомота на тиранията, глада, страданията и смъртта?

Нима преследването на отговора на загадката, която те е стегнала в здравата си хватка, ще направи гроба на свободата по-приемлив за

теб, Ричард?

Ричард нямаше отговор на този въпрос. Всъщност истината бе, че дори се страхува да опита да и предложи отговор. След нейната разгорещена реч каквото и да кажеше той, би звучало плоско и егоистично. Той чувстваше, че има сериозни причини да се придържа към убежденията си, но наред с това знаеше, че в очите на всички останали доказателствата изглеждат доста крехки и неубедителни. Затова прецени, че в случая ще е най-добре да замълчи.

Защо той да е прав, а всички останали да грешат? Как е възможно той да е единственият прав? Може ли изобщо да се случи подобно нещо? Откъде знае, че е прав? С какви доказателства разполага — освен собствената му памет? Не съществуваше нищо, за което да се хване, никакво доказателство, което да посочи.

Пропукването на убедеността му го ужаси. Ако тази пукнатина започнеше да се увеличава, ако се превърнеше в бездна, тя щеше да погълне целия свят заедно със самия Ричард. Не можеше да понесе мисълта, че Калан не съществува.

Между нея и забвението стоеше само голата му дума.

Не можеше да продължи без Калан. Не искаше да живее в свят, в който нея я няма. Тя бе всичко за него. До този момент той бе изтласквал спомена за нея встрани, за да се занимава с маловажни неща и да може да понесе болката от нейната липса за още един ден. Но болката започваше да пристяга сърцето му, заплашваше да го повали на колене.

С болката от липсата и дойде и чувството за вина. Той бе единствената надежда на Калан. Той единствен поддържаше пламъка на живота и над повърхността на водата, която се опитваше да я погълне и да удави съществуването и. Само той се опитваше да я намери и да я върне. Но засега не бе направил нищо съществено по въпроса. Дните се нижеха един подир друг, а той още не бе направил нищо, което да го придвижи дори на една крачка по-близо до нея.

И за да се усложни ситуацията още повече, Ричард знаеше, че Шота е права най-малко в едно много важно отношение. Докато правеше всичко възможно да помогне на Калан, обръщаше гръб на всички останали. Именно той имаше основната заслуга за това хората да повярват в идеята, в реалната възможност за освобождаването на

Д'Хара, за място, където хората могат да живеят и да работят сами за себе си, да преследват собствените си идеали и цели.

Даваше си сметка и че до голяма степен носи отговорността за падането на голямата бариера, позволила на император Джаганг да поведе Императорския орден към Новия свят с цел да застраши съществуването на новоизвоюваната му свобода.

Колцина ще бъдат изложени на опасност или направо ще изгубят живота си, докато той се опитва да открие един-единствен човек — своята любима? Как би искала Калан той да постъпи? Тя знаеше колко е привързана тя към хората от Средната земя, към народа, който някога бе управлявала. Тя би искала Ричард да забрави за нея и да се опита да спаси тях. Би казала, че залогът е твърде голям, за да губи той време да я търси.

Но ако бе изчезнал той, тя не би го изоставила заради никого, заради нищо на света.

Каквото и да би избрала Калан, за него нямаше нищо по-важно от нейния живот. За него тя бе целият свят.

Запита се дали Шота е права, че той просто си търси извинение в твърдението, че изчезването на Калан излага на опасност целия свят.

Реши, че засега най-доброто, което може да направи — докато намери по-добър начин да се сдобие с нужната му помощ и да спечели време, за да събере смелост, — е да смени темата.

— А какво ще кажеш за онова същество, за онзи звяр, който ме преследва? — попита след малко.

Тонът му бе загубил разгорещеността си. Едва сега си даде сметка колко уморен е всъщност — от дългия преход през планинския преход днес, пък и най-вече от безкрайното препускане през Стария свят, продължило с дни.

— Можеш ли да ми кажеш нещо по този въпрос?

Този въпрос го накара да се почувства на малко по-твърда почва, понеже звярът можеше да попречи не само на неговото търсене на Калан, но и на мисията, към която Шота го подтикваше да се върне.

Тя го изгледа за момент, накрая му отговори с доста по-мек тон. Явно и тя се беше поуспокоила, сякаш и двамата си бяха дали мълчаливо обещание да забавят топката и да не влизат в толкова яростни противоречия.

— Звярът, който те преследва, не е такъв, какъвто беше, преди какъвто беше създаден. Събитията доведоха да мутации в него.

— Мутации ли? — попита Кара, видимо притеснена. — Какво имаш предвид? В какво се е превърнал?

Шота ги изглежда един подир друг, сякаш за да се увери, че и двамата я слушат внимателно.

— Превърна се в звяр кръвопиец.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— В ЗВЯР КРЪВОПИЕЦ ЛИ? — попита Ричард.

— Какво пък е това? — пристъпи до него Кара.

Преди да отговори, Шота въздъхна дълбоко.

— Той вече не е просто звяр, свързан с отвъдния свят, какъвто беше при своето създаване. На него неволно му е дадено да опита вкуса на кръвта ти. Още по-ужасното е, че това е направено посредством Субстрактивна магия, а тя също е свързана с отвъдния свят. Това го е превърнало в звяр кръвопиец.

— Е... и какво означава това? — попита Кара.

Шота се надвеси напред, гласът и бе почти шепот.

— Означава, че сега е несравнимо по-опасен. — Изправи се, след като се увери, че е постигнала търсеното въздействие. — Не съм специалист по древни оръжия от епохата на Голямата война, но мисля, че след като такъв звяр вкуси кръвта на своята жертва по такъв начин, връщане назад няма.

— Ясно, един вид, няма да се откаже. — Ричард отпусна ръка на ефеса на меча си. — Тогава кажи ми как можеш да ми помогнеш да го убия? Или поне да го спра, да го изпратя обратно в отвъдния свят? Всъщност как точно действа този звяр, откъде знае, че...?

— Чакай малко, спри — вдигна ръка Шота. — Опитваш се да мислиш за него като за обикновена заплаха, за враг, който те преследва. Опитваш се да отсееш характерните му черти, да обозначиш поведението му. Няма такива неща. Точно там му е особеното на това същество — отсъствието на отличителни белези, на натюрел. Поне на видим такъв, понеже на практика неговата същност е в това, че няма същност. И това го прави непредвидим.

— Звучи ми абсурдно. — Ричард скръсти ръце, питайки се дали Шота наистина познава този звяр толкова добре, колкото твърди. — Все някаква същност трябва да има. Трябва да се държи по някакъв начин, който да можем да възприемем и постепенно да си изградим

определени очаквания за поведението му. Просто още не сме го осмислили. Не може просто ей така да няма същност.

— Нима не разбираш, Ричард? Още от самото начало се опитваш да го разгадаеш. Нима не ти е хрумвало, че Джаганг би предположил, че ти се ще да анализираш и опознаеш чудовището му, за да го победиш? Ти винаги го правиш. Понеже те познава, Джаганг е създал оръжие без своя същност.

Ти си Търсачът. Ти търсиш отговори за природата и същността на хората, на нещата, на ситуацияите. В една или друга степен всички хора го правят. Ако звярът кръвопиец имаше специфична същност, тогава действията му щяха да бъдат изучени и разнищени. Ако нещо може да бъде разнищено достатъчно, че да стане предвидимо, тогава биха могли да бъдат взети мерки, би могъл да бъде изготвен план за действие срещу него. Разгадаването на характера на едно нещо е основната стъпка към вземането на ефективни мерки. Именно поради тази причина това същество няма свой характер — за да не можеш да вземеш никакви мерки, за да се пребориш с него.

Ричард прокара пръсти през косата си.

— Съвсем се обърках, нищо не разбирам.

— Не е и нужно. Това също е част от схемата на Джаганг — да няма никаква схема. Да не разбереш нищо, за да се объркаш.

— Съгласна съм с Господаря Рал — намеси се Кара. — Все трябва да има някаква отличителна черта, някакъв начин на действие и реакция. Дори хората, които се имат за големи умници и се опитват да бъдат непредвидими, все някога си изграждат модел, макар че може и да не го съзнават. Този звяр не може просто ей така да се носи насам-натам с надеждата да попадне на Господаря Рал, който точно в този момент си подремва.

— С цел да не бъде опознат и да не бъде намерен начин да му се противодейства, той е създаден като същество на хаоса. Неговата цел е да те нападне и убие, но за да осъществи своята мисия, използва хаотични средства. — Докато говореше, Шота стисна един свободен край на роклята си. — Днес напада с нокти. Утре бълва отрова. На следващия ден гори с огън или нанася удар, или забива зъби в плътта ти. Напада напосоки. Не избира курс на действие, основаващ се на анализа, на натрупания опит или дори на конкретната ситуация.

Ричард се почеса по носа, замислен върху думите и. Засега му се струваше, че Шота има право, че в нападенията досега наистина нямаше определен модел. Бяха напълно различни едно от друго — толкова различни, че той се питаше дали в крайна сметка става въпрос за същото онова чудовище, за което го предупреди Ничи.

— Но Господарят Рал успя да избегне звяра вече няколко пъти. Доказа, че е по-добър от него.

Шота се усмихна снизходително, все едно Кара беше дете, направило важна констатация. Отдалечи се на известно разстояние, после се върна, замислена над проблема. Изражението на лицето и показа на Ричард, че най-сетне е намерила по-подходящо и разбираемо обяснение.

— Представи си, че този звяр кръвопиец е като дъжда — рече тя. — Представи си, че искаш да се предпазиш от дъжда, както би искал да не бъдеш заловен от звяра. Да речем, че целта ти е да останеш сух. Днес може да се окажеш под покрив, когато завали, и да не се намокриш. Утре дъждът може да се измести в другия край на долината и пак да ти се размине. После пък може да тръгнеш на път, преди да е заваляло, да изпревариш дъжда. А на следващия ден да решиш да си починеш, да не ходиш никъде и дъждът да завали там, където е трябвало да отидеш. Може би някой път ще вали над нивите отдясно на пътя, а ти ще вървиш отляво. Така хаотичният дъжд те пропуска и ти оставаш сух — понякога, защото си взел предпазни мерки, да речем, останал си вкъщи; понякога просто, защото си извадил късмет.

Но колкото повече вали, толкова по-ясно осъзнаваш, че един ден няма да ти се размине и ще се намокриш.

И така, решаващ, че погледнато в перспектива, е най-добре да се опиташ да опознаеш явлението, да разбереш пред какво се изправяш. И така, в опита си да разбереш противника си наблюдаваш небето и се опитваш да познаваш кога ще вали. Някои знаци започват да ти се струват сравнително надеждни и ти започваш да ги приемаш като предупреждения за предстоящ дъжд. В резултат на това понякога познаваш и наистина предвиждаш, че ще вали. Понеже се опираш на тези знаци, предпочиташ да си останеш вкъщи и когато завали, си на сушина. Мислиш си, че си постигнал някакъв успех, понеже си успял да вникнеш в същността на явлението и си се научил да го предсказваш.

Напрегнатите, бездънни очи на Шота минаха покрай Кара и се спряха на Ричард със сила, от която едва ли не му секна дъхът.

— Но рано или късно — продължи тя с глас, от който тръпки го побиха — дъждът ще те намокри. Ще те връхлети изневиделица. Или пък ти ще си предугадил, че ще вали, но ще си се надявал да имаш време да се скриеш на сушина, а той ще се е оказал по-бърз, отколкото си предполагал. Или пък някой ден, когато си далеч от всякакъв подслон, понеже си бил напълно убеден, че през този ден е изключено да завали, дъждът ще дойде и ще се изсипе отгоре ти. Крайният резултат при всички положения е един и същ. Ако си припомним, че не става въпрос за дъжд, а за онзи звяр, това означава, че няма да си мокър, а просто мъртъв.

Увереността ти, че можеш да предвиждаш кога ще завали, постепенно се превръща в причина за твоето падение, защото макар в редица случаи наистина да успееш да предвидиш дъжда, всъщност ти не си способен, на базата на свои познания и опит и на способността ти да осъзнаеш цялата информация, с която разполагаш, да направиш надеждна прогноза. Колкото повече пъти успяваш да се изплъзнеш обаче, толкова повече се засилва измамното ти чувство за увереност, като по този начин ставаш все по-уязвим и податлив на неприятни изненади. Така най-напрегнатите ти усилия да опознаеш природата на дъжда постепенно те предават, защото макар че в редица от своите прогнози се оказваш прав, причините за успеха ти не винаги са в самия теб, но ти не го знаеш. В крайна сметка един ден дъждът ще се промъкне и ще се излее отгоре ти, когато най-малко го очакваш.

Ричард огледа притесненото лице на Кара, но не каза нищо.

— Звярът кръвопиец действа по този начин — приключи въпроса Шота. — Той няма точно дефиниран характер, така че не можеш да предвидиш поведението му, като се опиташ да го вкараш в определени модели.

Ричард въздъхна, за да се успокои. Нямаше да може да издържи да мълчи още дълго.

— Но според мен всичко на този свят има свой характер, закони, по които съществува, дори ние да не сме способни да ги разберем. В противен случай това, което казваш, би означавало, че самите те си противоречат, а не биха могли.

Неспособността да разберем дадено нещо не ни дава основания просто ей така да си изберем някакво обяснение. Не можеш да кажеш, че след като не познаваш характера на даден обект, той не притежава такъв. Можеш само да твърдиш, че все още не си разгадал този характер, че все още не си способен да вникнеш в него.

Шота се усмихна загадъчно и вдигна ръка към небето.

— Като дъжда ли? На теория може и да си прав, Ричард, но има неща, които, практически погледнато, толкова надскачат способността ни да ги разберем, че сме склонни да ги приемаме за чиста случайност — като дъжда. Знам само, че времето сигурно се ръководи от някакви закони, но те са толкова сложни и последиците от тях са толкова колосални, че не можем реално да се надяваме да ги разберем или да се запознаем с тях. В крайна сметка дъждът може би не е случайно възникнало явление, но въпреки това е извън способностите ни да го предвидим, така че за нас резултатът все едно е изцяло случаен, без ред или характер.

Звярът кръвопиец е същият. Макар по принцип характерът му да е изграден по някакви закони, както ти смяташ, за тебе е все едно. Мога само да ти кажа, че доколкото ми е известно, това е звяр, съзнателно създаден да действа без ред и неговото създаване е успешно дотолкова, доколкото той функционира, без да проявява никакъв различим характер — поне без такъв, който по някакъв начин може да ти е полезен в опознаването му и за намирането на начин да го спреш.

Приемам, че е възможно да си прав. Предполагам, че не е изключено зад привидно хаотичното поведение на звяра все пак да има някаква сложна схема, но ако е така, те уверявам, че вече е извън нашите възможности да проумеем, че за целите, които ние сме си поставили, той действа хаотично.

— Вече не съм сигурен, че те разбирам — прекъсна я Ричард. — Би ли ми дала пример?

— Ами, ето, звярът не се учи от опита си. Може да пробва една и съща безуспешна тактика три пъти последователно, дори е склонен да пробва нещо още по-малко надеждно, което очевидно няма никакви шансове за успех. Той просто действа хаотично, напосоки. Ако действията му се определят от някаква сложна, неразгадаема схема, то ние не я виждаме — виждаме само хаотичните резултати.

Нещо повече, това същество няма съзнание — поне не в смисъла, който сме свикнали да влагаме в това понятие. Той няма душа. Вярно, има цел, но изобщо не го интересува дали ще я постигне. Няма да се разгневи, ако се провали. Това същество не знае що е милост, състрадание, любопитство, ентузиазъм, загриженост. На него му е поставена една задача — да убие Ричард Рал. И сега то пробва безброй хаотични възможности да я постигне, но в постигането на тази цел не влага никакъв емоционален или интелектуален интерес.

Живите същества виждат личната си изгода от постигането на определени цели — независимо дали става въпрос за птичка, която лети към боровинков храст, или за змия, която проследява мишка в дупката и. Те вършат нещо, за да удължат живота си. Не и звярът.

Той е безмозъчна твар, която се движи напред към внушения му обект. Може да се каже, че е като дъжд, на когото е поставена задачата да „намокри Ричард“. Дъждът прави нови и нови опити, излива се като из ведро, ръми на ситни капчици, пръска на едри капки — напразно. Но на дъжда изобщо не му дреме, че не е сполучил да те намокри. Не е способен да изпитва гняв или силно желание, да удвоява усилията си. Просто ще продължи да вали по различен начин, докато в един момент успее да те намокри. А когато го направи, няма да изпита радост.

В този смисъл звярът е лишен от логика, но не се заблуждавай — той е зъл, свиреп и безразсъдно жесток в действията си.

Ричард уморено отри челото си с ръка.

— Шота, въпреки всичко продължавам да не разбирам. Как е възможно? Ако е звяр, все трябва да го ръководи някаква цел. Нещо трябва да го кара да действа.

— О, да, има какво да го ръководи — необходимостта да те убие. Той е създаден да бъде същество, което действа напълно хаотично, за да не можеш да се изправиш насреща му. В известен смисъл ти си доказал, че си ужасно труден за побеждаване противник. Затова Джаганг е бил принуден да измисли нещо, което по-скоро ще избягва възможностите за директна схватка с теб, вместо да се опитва да те надвие в бой.

— Но след като е създаден, за да ме убие, значи все пак има някаква цел.

— Вярно, има — сви рамене Шота, — но това не ти помага, за да си съставиш някакви, предварителни идеи как, кога или къде ще се

опита да те убие. Както вече вероятно си разбрал досега, то не прави системни опити да постигне целта си. Надявам се да разбереш мащабите на скритата опасност в тази негова тактика. Ако знаеш, че врагът ще те нападне с копия, ще си вземеш щит. Ако знаеш, че те преследва убиец с лък, можеш да изпратиш цяла армия да издирва мъж с лък. Ако знаеш, че те дебне вълк, можеш да заложиш капан или да не излизаш от къщи.

Звярът кръвопиец няма предпочитан метод на убиване или ловуване, така че е ужасно трудно да се защитиш. Веднъж може да нападне и изстреби до крак хилядна армия от твои защитници. Другия път може свенливо да се оттегли, след като е потъпкал едно-единствено дете, пристъпвало пред теб. Това че веднъж постъпва по определен начин, не е гаранция, че ще го направи пак. Това също е част от ужаса, който вдъхва подобно чудовище — ужасът, че не знаеш откъде и как ще се стовари отгоре ти.

Неговата смъртоносна сила е в това, че не е нещо определено. Не е силен или слаб, бърз или бавен. Той се променя постоянно, но наред с това си остава същият или се връща към предишно състояние, дори то да не е било особено успешно.

Единственото, което е било важно след създаването му, е било ти да използваш дарбата си. Тогава те е фиксирал. Оттам нататък не можеш да предполагаш по никакъв начин каква ще е следващата му крачка или кога ще я предприеме.

Знаеш само, че е по следите ти и че колкото и пъти да избягваш лапите му, той ще продължава да те следва — може да е няколко последователни пъти в рамките на един ден, може да не се появи цял месец и дори цяла година, но бъди сигурен, че някой ден ще се появи. Никога няма да се откаже.

Ричард се запита каква част от всичко, което му говореше Шота, е явен факт и доколко допълва истината с предположения и дори с неща, които си въобразява.

— Но ти си вещица — обади се Кара. — Сигурно можеш да му кажеш нещо, с което да му помогнеш да пребори този звяр.

— Част от способностите ми се състоят в това да виждам как събитията се носят в реката на времето, да гледам накъде отиват един вид. При положение, че звярът кръвопиец е непредвидим, по самата си същност той съществува извън моите възможности да го предскажа.

До известна степен моите способности са свързани с пророческите. Ричард е човек, който може да се каже, че съществува извън пророчеството, човек, когото останалите намират за изключително непредвидим — както Морещицата несъмнено вече е разбрала. По отношение на този звяр аз не бих могла да го посъветвам за някое предстоящо събитие или за действие, което би трябвало да избягва.

— Да разбирам ли в такъв случай, че пророческите книги са безполезни? — попита Ричард.

— Както аз съм сляпа за него, така и пророчествата не го познават. Пророчеството не може да види звяра кръвопиец по-добре, отколкото е способен да регистрира някое хаотично, случайно събитие. Пророчеството може да прозре, че даден човек ще бъде улучен от стрела на сутринта в ден, когато ще вали дъжд, но то не може да изброи всички дни, когато ще вали, или да конкретизира в кой точно от тези дъждовни дни ще се появи стрелата. Може да се каже, че това, което е във възможностите на пророчеството, е да предупреди, че рано или късно ще вали и ти ще се измокриш.

Отпуснал лявата си ръка върху ефеса, Ричард кимна с неохота.

— Трябва да призная, че това се доближава до моето мнение за пророчеството. Аз също мисля, че пророчеството може да ти каже, че слънцето ще изгрее утре, но то не може да определи какво би избрал да правиш със своя ден. — Изглежда я намръщен. — И така, значи не можеш да ми кажеш повече за действията на този кръвопиец, понеже ти се занимаваш с потока на времето. — След като тя кимна, той продължи: — В такъв случай откъде знаеш толкова много за този звяр?

— Потокът на събитията през реката на времето не изчерпва моите способности — загадъчно отвърна тя.

— Да разбирам ли, че това е всичко, което смяташ да споделиш с мен — въздъхна Ричард, без никакво желание да спори с нея.

— Това е всичко, което мога да ти кажа за звяра кръвопиец и за връзката му с теб. Ако той продължи да съществува, рано или късно ще стигне до теб. Но тъй като е непредвидим, дори този изход не може да се предрече. Невъзможно е да се каже кога, къде и след колко време ще те пипне. Може да е днес, а може, знам ли, преди да е успял да те открие и да те убие, ти отдавна да си се поминал от старост.

— Е, поне това е успокоително — промърмори Ричард.

— Не разчитай много — продължи съчувствено тя. — Докато си жив, Ричард, докато кръвта тече в жилите ти, звярът ще те преследва.

— Да не искаш да кажеш, че ме надушва по кръвта? Като онези хрътки, дето усещат човека по биенето на сърцето му?

— Фигуративно казано. Така да се каже, той вече познава вкуса на кръвта ти. Но тя, по начина, по който ти мислиш за нея, не е важна за звяра. Важното е онова, което той е успял да почувства във вкуса и — твоето родословие.

Той вече е знаел, че си жив. Дори вече е бил започнал да те преследва. Първия път, когато си използвал дарбата си, му е бил достатъчен, за да се залепи за теб завинаги. Той е почувствал дарбата, която носиш в кръвта си.

Ричард имаше толкова въпроси, че не знаеше кой да зададе пръв. Започна с онова, което му се видя най-просто за разбиране.

— Защо е свързан с отвъдния свят? Има ли някаква причина?

— Поне на мене са ми известни няколко. Отвъдният свят е вечен. Във вечността времето не означава нищо. Ето защо времето не означава нищо и за звяра. За него не е спешно належащо да те убие. Неотложността би придала на действията му осмислено намерение, което би превърнало звяра в същество с характерни черти. Той не се чувства притискан от времето да свърши работата, за него поредният залез не е поредният пропуск да те убие. Всеки ден е досущ като следващия. Поредицата на дните е безкрайна.

Тъй като той няма чувство за време, не се нуждае от характер. Времето помага да се дадат очертания на всяко живо същество. Позволява ти да отложиш неща, които знаеш, че би могъл да свършиш друг път. То те кара да бързаш да си намериш бивак, преди слънцето да е залязло. Притиска генерала да организира отбраната си, преди врагът да е нападнал армията му. Напомня на жената да роди деца, докато не и е минало времето. Дори пеперудата, излюпила се от какавидата, за да се радва на криле един-единствен ден, е длъжна да се съвкупи през същия този ден, защото не го ли направи, ще е пропуснала единствения си шанс.

Докато този звяр не е докоснат от времето. Основен елемент в неговото битие е връзката му с отвъдния свят, което противоречи на самата идея за Сътворението, тъй като отвъдният свят е разпадът на Сътворението. Тази смесица, това вътрешно противоречие е част от

движещия механизъм, който размесва движенията му и ги превръща в хаос. Когато Ничи използва Субстрактивна магия, за да елиминира кръвоизлива в тялото ти, звярът, от корените си в отвъдния свят, е успял да вкуси от теб, а по-точно казано, от измеренията на магията ти.

В твоята кръв се преплитат нишките на Адитивната и Субстрактивната магия. Този звяр е създаден така, че да те разпознава по твоята дълбока същност, по магията ти, като по този начин прехвърля обичайните граници на този свят. Звярът е имал нужда един-едничък път да използваш дарбата си, за да се свърже с теб. Посредством тази връзка той е можел да те проследи. Но когато е усетил вкуса на кръвта ти, е разкрил друга част от същността ти.

Той е успял да усети вкуса на уникалния елемент на магията, присъстващ в кръвта ти, наследен от страната на Зед и от страната на Мрачния Рал. И този вкус е причината за мутацията му — той вече не е съществото, създадено от пионките на Джаганг.

Той не усеща самата ти кръв, а по-скоро долавя елементите на магията, които присъстват в нея. Ето защо всяка употреба на магия привлича звяра и той става все по-опасен. Сега той разпознава използването на магия в който и да е край на света. Магията на всеки човек е уникална. Той разпознава твоята. Ето защо не бива да използваш дарбата си.

Поради тази причина Сестрите, работили върху създаването на това чудовище по поръчка на Джаганг, биха били щастливи, ако можеха да се доберат до капчица от кръвта ти още по време на работата. Така те биха могли да свържат звяра с кръвта ти, но без кръвта ти връзката е била много слаба, в нея не са се долавяли истинските мащаби на магията ти.

Ничи е дала на звяра онова, от което той най-силно се е нуждаел, при това веднага, след като е бил нащрек, защото ти си използвал дарбата си. Вярно, че това е бил единственият начин да ти спаси живота, че може би не е имала избор, но го е направила. Оттук нататък при всяка употреба на магия звярът ще те намира много по-лесно. Може да се каже, че в известен смисъл Ничи е изпълнила клетвата си, дадена като Сестра на мрака.

Косъмчетата по тила на Ричард настръхнаха. Искаше му се да намери доводи, с които да опровергае казаното от Шота, да открие слабото място на чудовището, което тя така подробно описа пред него.

— Но звярът нападна в момент, когато не използвах магията си. Просто една сутрин връхлетя върху лагера ни. Не съм използвал магията си.

Шота го погледна с онзи свой поглед, който той познаваше толкова добре и който неизменно го караше да се чувства пълен невежа.

— Онази сутрин ти използва магията си.

— Не съм — продължи да настоява той. — По това време спях. Как е възможно да съм я използвал...

Не довърши изречението си. Погледът му се зарея към далечните хълмове над долината и планините отвъд тях. Спомни си как се събужда, раздиран от ужасния спомен за сутринта, в която Калан изчезна, веднага след това установява, че стиска ефеса на меча си, изваден наполовина от ножницата. Спомни си усещането за магията, пропъзляла в тялото му.

— Но това бе магията на меча — оправда се той. — Аз просто стисках меча си. Не беше моята магия.

— Беше твоята магия — настоя Шота. — Използването на Меча на истината призовава неговата сила, която се съчетава с твоята дарба, с твоята магия, която звярът кръвопиец разпознава. Магията на меча вече е част от теб. С използването му рискуваш да призовеш звяра.

Ричард имаше чувството, че светът го притиска от всички страни, че всички пътища пред него се затварят, че не му остава никаква възможност да направи каквото и да било, за да предотврати бедата, пред която е изправен. Почувства се ужасно.

— Но мечът ще ми помогне да се бия с него. Аз не знам как да използвам дарбата си. Мечът е единственото, на което мога да разчитам.

— Наистина е възможно в някои случаи да те спаси. Но тъй като звярът кръвопиец не притежава характеристики и понеже вече е част от отвъдния свят, ще има моменти, когато ще си въобразяваш, че мечът те пази, а всъщност няма да е така. Мисълта, че можеш да предскажеш способността на меча си да се изправи срещу звяр, би ти вдъхнала илюзорна увереност. Както вече ти казах, този звяр е непредсказуем, така че ще има моменти, когато мечът ти не би могъл да те защити. Трябва да се пазиш не само от това да се доверяваш прекалено много на меча си, но и от несъзнателното призоваване на звяра.

Той те преследва постоянно и може да нападне във всеки един момент, но когато използваш дарбата си, многократно увеличаваш възможността звярът да те нападне. Магията го привлича.

Ричард стискаше дръжката на меча си толкова здраво, че усети как релефните букви на думата „Истина“ се бяха отпечатали върху дланта му. В същото време гневът на меча рязко се пробуди и се опита да се прокрадне в него, за да го защити от надвисналата заплаха. Махна ръката си от ефеса, сякаш бе нагорещен. Запита се дали е възможно да е извикал звяра, без изобщо да го осъзнава.

— Има и още нещо — скръсти ръце Шота.

— Чудесно! Е, какво е то? — Вниманието му се прехвърли отново върху нея.

— Ричард, не аз съм създала този звяр. Не съм отговорна за опасността, която той създава за теб. — Отклони погледа си. — Ако искаш, мрази ме, задето ти казвам истината. Ако пък предпочиташ, кажи ми да спра и аз няма да ти кажа нито дума повече.

— Не, съжалявам — махна с ръка той, за да и се извини. — Знам, че не си виновна ти. Сигурно просто съм леко поизнервен. Продължавай. Какво искаше да ми кажеш?

— Ако използваш магията си... всъщност каква да е магия... звярът ще разбере. Тъй като действа хаотично, е възможно да не използва връзката, събудена от магията, за да те нападне веднага. Необяснимо защо, може и да не откликне. Другия път обаче може да атакува незабавно. Така че, не се успокоявай по такъв начин.

— Това вече ми го каза.

— Да, но засега още не осъзнаваш истинския смисъл на думите ми. Трябва да разбереш, че всяко използване на магия така да се каже дава на звяра да вкуси кръвта ти.

— Както споменах, вече ми го каза.

— Подчертавам, че става въпрос за всяко използване на магия. — Той я изгледа с неразбиращ поглед и тя побърза да почука с пръст слепоочието си. — Помисли.

След като той продължаваше да мълчи, тя продължи:

— Това включва и пророчествата.

— Пророчества ли? Какво искаш да кажеш?

— Пророчествата се правят от магьосници, които притежават пророческа дарба. Всеки обикновен човек, който чете едно

пророчество, вижда само думи. Дори Сестрите на светлината, пазителките на пророчествата, за каквито се имаха, не проникват в дълбоката същност на пророчествата. Ти си магьосник воин. Като такъв, в дарбата ти дремят редица латентни способности. Сред тях е и способността ти да използваш пророчества... да ги разбираш в смисъла, в който са били създадени.

Е, сега разбираш ли колко е лесно да използваш дарбата си несъзнателно, без дори да усетиш?

Няма значение по какъв начин си я използвал — дали посредством меча, или докато лекуваш с дарбата си, или като предизвикваш мълния... все едно. Звярът ще бъде повикан. За звяра кръвопиец е все едно коя своя способност ще използваш — за него дарбата е само средство за разпознаване.

Той не прави разлика дали използваш дарбата си за нещо дребно или за нещо колосално. За него дарбата си е просто дарба.

Ричард я гледаше невярващо.

— Да не би да искаш да кажеш, че ако просто понеча да излекувам някого или пък издърпам меча си, вниманието на звяра ще бъде насочено към мен?

— Да. И е твърде вероятно съвсем скоро той да знае точното ти местоположение. Тъй като в по-голямата си част звярът е създание, изградено от Субстрактивна магия, то съществува в света на живите само частично. С други думи, освен, че за него не съществуват понятия като време и разстояние, той не функционира лесно на този свят. Той не вниква в същността на законите на този свят, като например времето. Въпреки това той не се уморява, не го домързява, не се ядосва, не изпитва страст.

С всичко това не се опитвам да те убедя, че винаги когато използваш дарбата си, той ще направи нещо. Както вече казах, неговите действия не могат да бъдат предвидени, така че както всичко останало, използването на магията не може да бъде считано за предупреждение. Така само улесняваш звяра да те намери. А дали ще го направи или не — никой не може да каже.

— Чудно — промърмори Ричард и пак заснова напред-назад.

— Как може да го убие? — попита Кара.

— Звярът не е живо същество — отвърна Шота. — Със същия успех можеш да се опиташ да убиеш камък, който виждаш, че се е

наклонил и може да се стовари върху главата ти. Или да убиеш дъжда, за да не те намокри.

Кара изглеждаше толкова объркана, колкото се чувстваше Ричард.

— Но все трябва да има нещо, от което го е страх — подметна тя.

— Страхът е характерен за живите същества.

— Тогава поне нещо, което не харесва.

— Което не харесва ли? — сбърчи чело Шота.

— Нали се сещаш — огън, вода, светлина. Нещо, което не харесва и поради това избягва.

— Днес може да реши да избягва водата. Утре може да се измъкне от тресавище, да го сграбчи за крака и да го повлече към дъното, за да го удави. Този звяр се движи из света, сякаш е попаднал във вражеска земя, която не му оказва помощ почти по никакъв начин.

— Но как е възможно някой да придобие нужните познания за създаването на подобно нещо? — не издържа Ричард.

— Мисля, че основното е било открито от Джаганг в древни книги за оръжия, правени по времето на Голямата война. Той отдавна изучава древните бойни техники; събира информация по въпроса отвсякъде. Подозирам обаче, че е приложил не само чуждия опит, но и специално разработени схеми, създадени за конкретен враг — за теб. След като е събрал нужната му информация, е накарал Сестрите да свършат останалото.

И понеже наред със Субстрактивната магия са използвали и познание, откраднато от множество магьосници, са успели да си послужат с други хора, родени с дарбата, като са ги включили в устройството на звяра. Изтръгвали са душите на тези хора, вземали са всичко, което са смятали за важно при създаването на това чудовище. Това е оръжие, с каквото никога досега не сме се сблъскали. Джаганг е поръчителят на това ужасно същество. Трябва да бъде спряно, преди да е изработил поредното си уродливо творение.

— По този въпрос съм напълно съгласен с теб — подкрепи я Ричард.

— Но ти не можеш да го спреш, ако продължаващ да гониш неясни призраци — продължи Шота.

Ричард се закова на място и я погледна.

— Шота, не може просто ей така да ми разкажеш всичко това, без поне да ми кажеш нещо, което би ми било от полза.

— Ти си този, който дойде при мен, за да ми задава въпроси. Не съм хукнала аз да те търся. Освен това вече ти помогнах. Казах ти каквото знам. Може би благодарение на информацията, която ти дадох, ще имаш шанса да оцелееш още един ден.

Ричард чу достатъчно. Звярът кръвопиец няма характер, но това, че няма характер, всъщност, ако може така да се каже, е неговият характер. Както каза Шота, може би наистина няма начин да се предвиди следващият ход на това същество, но фактът, че не го разбират или нямат познания за даденото нещо, не означава, че то няма свой характер. Така или иначе, това не беше нещо, заради което си струва да спорят. Може би в някой момент, рано или късно, щеше да се превърне във важна характеристика, но поне за момента нямаше особено значение. Всичко, което Шота му каза, до голяма степен потвърждаваше информацията на Ничи. Макар вещицата да бе добавила някои подробности, които не бяха известни на Ничи, така или иначе и тя не предлагаше готови решения.

Всъщност, като се замисли, Ричард дори оставаше с впечатлението, че Шота си създаде доста главоболия, за да се погрижи да му обрисова една наистина доста безнадеждна картина.

Той понечи да отпусне ръка на меча си. Сепна се и вместо това прокара пръсти през косата си. Чувстваше се в безизходица. Обърна се и се загледа към дърветата из долината, листата им блещукаха на привечерната светлина.

— С други думи, излиза, че не мога да сторя нищо, за да се защита от този звяр.

— Не съм казала подобно нещо.

— Моля? Искаш да кажеш, че спасение има? — завъртя се рязко той.

Без да издава чувствата си, тя се вгледа внимателно в очите му.

— Мисля, че има един начин да запазиш живота си.

— И той е...?

Тя доближи длани и преплете пръстите си. Забоде поглед в земята, сякаш размишляваше над нещо, после очите и намериха неговите с няма категоричност.

— Можеш да останеш тук.

Ричард забеляза как Самюъл скача на крака. Вгледа се в изпълнените с очакване очи на Шота.

— Какво искаш да кажеш, как така да остана тук?

— Остани тук и аз ще те пазя — сви рамене тя, сякаш го канеше на кафе.

— Можеш ли да го направиш? — изопна гръб Кара и ръцете и се отпуснаха покрай тялото.

— Да, мисля, че мога.

— Тогава ела с нас — предложи Кара. — Така проблемът ще се реши.

На Ричард не му се понрави тази идея.

— Не мога — отвърна Шота. — Мога да го защитя само ако остане тук, в тази долина, в дома ми.

— Не мога да остана — отвърна Ричард, като се постара отговорът му да прозвучи съвсем небрежно.

Шота протегна ръка и нежно докосна рамото му, сякаш се опитваше да му каже да не отхвърля предложението и с лека ръка.

— Напротив, Ричард, можеш. Нима ще ти е толкова неприятно да останеш тук с мен?

— Нямах това предвид...

— Ами тогава остани.

— За колко време?

Пръстите и се впиха в плътта му, сякаш отговорът я плашеше, сякаш се страхуваше от реакцията на Ричард, но в същото време бе непоклатима в мнението си.

— Завинаги.

Ричард преглътна. Почувства се така, сякаш е вървял по тънък лед, без изобщо да го осъзнава, а изведнъж откриваше, че брегът се е отдалечил невъзможно. Знаеше, че ако даде грешния отговор, ще си сложи главата в торбата. Усети неясен гъдел по кожата си, сякаш чезнещият ден най-внезапно се бе изпълнил с напрежение и тревожност.

В този момент не беше сигурен дали не предпочита да се изправи срещу звяра, вместо да се бори с погледа на Шота.

Той разпери ръце в безпомощен жест, с който сякаш я молеше да го разбере.

— Как бих могъл да остана тук, Шота? Знаещ, че толкова хора разчитат на мен, имат нужда от помощта ми. Ти сама го каза.

— Ти не си роб на другите хора, окован от тяхната нужда. Животът си е твой, Ричард. Остани и ще живееш.

Кара, по-подозрителна от всякога, вдигна пръст към гърдите си.

— Ами аз?

— Една жена тук стига — отвърна Шота, без изобщо да я погледне, без да свали очи от Ричард.

Кара я стрелна с очи, после погледна Ричард, видя ги как се гледат, но после явно си спомни съвета на Ричард, застана нащрек и си замълча.

— Остани — прошепна сладно Шота.

Ричард видя в очите и една оголена уязвимост, сякаш цялото и същество бе раздирано от желание. Подобна откритост в погледа и той съзираше за пръв път. С крайчеца на окото си забеляза как Самюъл се е втренчил в него и не помръдва.

Посочи другаря на Шота с глава.

— Ами той?

Въпросът му не я притесни, явно го бе очаквала.

— Един Търсач тук стига.

— Шота...

— Остани, Ричард — повтори тя, прекъсвайки го, преди той да е отклонил предложението и, преди да е прекрачил чертата, която до този момент не бе осъзнал, че съществува.

Беше едновременно предложение и ултиматум.

— Ами звярът кръвопиец? Сама каза, че той е непознаваем. Откъде знаещ, че ако остана, ще сме в безопасност? При първото нападение на това чудовище загинаха доста хора, които се намираха близо до мен.

Шота повдигна брадичка.

— Познавам се добре — познавам способностите си, наред с това и пределите им. Вярвам, че тук, в тази долина, мога да те опазя в безопасност. Не мога да съм сто процента сигурна, но искрено вярвам, че е така. Знам още, че тръгнеш ли си оттук, ще си напълно беззащитен. Това е единственият ти шанс.

Ричард разбра, че в последното изречение крие доста по-дълбок смисъл.

— Остани, Ричард... моля те. Остани при мен!

— Завинаги.

Очите и плувнаха в сълзи.

— Да, завинаги. Моля те! Остани. Ще се грижа за теб — завинаги. Ще се погрижа никога да не съжаляваш за избора си, външният свят никога да не ти липсва. Моля те.

Това не беше Шота вещицата. Беше просто жената Шота, която отчаяно му се разкриваше по начин, по който никога не си бе позволявала, предлагаше му незащитеното си сърце, рискуваше. Оголената самота, която видя в душата и, го потресе. Позна чувството, защото самият той бе раздиран от неистовата му сила.

Ричард преглътна и направи още една крачка напред върху тънкия лед.

— Шота, това е най-милото нещо, което някога си ми казвала. Да разбера, че ме уважаваш достатъчно, че да ми предложиш подобно нещо, означава за мен повече, отколкото можеш да си представиш. Аз лично изпитвам дълбоко чувство на уважение към теб. Именно затова когато отчаяно се нуждаех от отговори, си помислих само и единствено за теб. Дълбоко оценявам твоето предложение..., но се боя, че не мога да го приема. Трябва да си вървя.

Изражението, което се появи на лицето и, изпълни Ричард с неимоверен хлад — все едно го бяха хвърлили в ледена вода.

Без да отрони нито дума повече, Шота се завъртя и понечи да тръгне.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

РИЧАРД СПРЯ ШОТА ЗА РЪКАТА, за да не и позволи да се отдалечи. Не можеше да допусне всичко да приключи по такъв начин — поради ред причини.

— Шота, съжалявам... Но ти сама го каза — животът си е мой, за да го живея така, както реша. Ако ме смяташ... поне донякъде... за свой приятел, за човек, когото цениш, ще предпочетеш да живея живота си така, както аз избира, както смятам за уместно, а не както на теб ти се иска.

— Добре тогава. — Гърдите и се надигнаха. — Ти направи своя избор, Ричард. Върви си. Иди и доизживей остатъка от живота си.

— Дойдох при теб, защото се нуждая от помощта ти.

Тя се завъртя и застана с лице към него. В очите и той прочете категорично послание да я остави на мира. Маската на вещица бе сковала красивите и черти. На Ричард му се стори, че дори въздухът около фигурата и пращи.

— Аз вече ти помогнах, при това с усилие, което едва ли би могъл да оцениш. Използвай оказаната ти помощ така, както прецениш. А сега напусни дома ми.

Колкото и да му се искаше да я послуша и да направи точно това, колкото и да не му се щеше да проявява нахалство, бе дошъл тук с конкретна цел, а Шота не му бе казала нищо по най-важния въпрос. Нямахше намерение да си тръгне, преди да получи отговор.

— Нужна ми е помощта ти, за да намеря Калан.

Погледът и помръкна още повече, обгърнат в хлад.

— Ако имаш ум в главата си, ще използваш информацията, която ти дадох, за да запазиш живота си колкото е възможно повече, за да помогнеш за отблъскването на ордите на Джаганг... или да продължиш да гониш своите духове. Вече не ме интересува какво ще предпочетеш. Просто си върви, преди да разбереш защо магьосниците ги е страх да припарят до дома ми.

— Сама каза, че способностите ти помагат да видиш събитията в потока на времето. Как ме виждаш мен в бъдещето?

Шота замлъкна за момент, накрая отклони очи от настоящия му поглед.

— Поради някаква причина потокът на времето вече е замъглен пред погледа ми. Случва се. Е, сега разбра ли? Не мога да ти помогна с нищо повече. Върви си.

Ричард нямаше намерение да я остави да заобиколи темата.

— Знаеш, че дойдох, за да получа информация, да намеря нещо, което би могло да ми помогне да открия истината за това, което става. Важно е. Важно за много хора — не само за теб и за мен. Не се отдръпвай от мен по този начин, Шота, моля те. Наистина се нуждая от помощта ти.

— И откога си склонен да се вслушваш в моите съвети?

— Виж, признавам, че в миналото не винаги съм бил съгласен с всичко, което си ми казвала, но не бих дошъл при теб, ако не те смятах за изключително прозорлива жена. Макар наистина доста от нещата, които си споделяла с мен, да са се оказвали истина, ако винаги бях постъпвал според твоите предписания, без да използвам свободната си воля, щях да стигна до провал и сега щяхме или да кретаме под хомота на Мрачния Рал, или да се задушаваме в смъртоносната прегръдка на Пазителя на отвъдния свят.

— Ти така мислиш.

Изгубил мекотата на тона си, той се надвеси застрашително над нея.

— Спомняш си как дойде при мен в селото на Калните, нали? Спомняш си, че ме помоли да възстановя цепнатината във воала, за да не ни докопа през нея Пазителят? Спомняш си как ми обясняваше колко силно копнее Пазителят да пороби всички, родени с дарбата, в това число и теб, вещицата, за да ги подложи на неописуеми страдания за цяла вечност — нали си спомняш? — Посочи я с пръст за повече категоричност. — Ти не изстрада всичките онези ужасни неща, които трябваше да изживея аз, за да помогна на света. Не ти се наложи да отблъскваш всички потресаващи ужаси на Пазителя, за да затвориш процепа — направих го аз. Не ти спаси кожата си от острите нокти на Пазителя — направих го аз.

— Помня това. — Тя го гледаше изпод свъсеното си чело.

— Аз успях. Спасих те от страшна съдба.

— Ти спаси себе си от страшната съдба. Това, че спаси и мен заедно със себе си, не беше твоя цел, а съпътстващ бонус.

Ричард въздъхна, стараяше се да не губи търпение.

— Шота, сигурен съм, че можеш да ми кажеш нещо, че имаш макар и смътна представа какво се е случило с Калан.

— Казах ти вече — не си спомням жена с такова име.

— Да, и причината за това е, че нещо тотално се е объркало и аз го знам, защото виждам, че не си я спомняш. Но в същото време знам и че трябва да ми помогнеш в търсенето на истината — че можеш да ми дадеш макар и откъслечна информация, която би ми помогнала да разбере какво всъщност става.

— И очакваш, че можеш просто ей така да нахълташ непоканен в дома ми, да изложиш живота ми на риск, да изиграеш заучения си жалък танц и да изтръгнеш от мен онази част от живота ми, от способностите ми, която пожелаеш!

Ричард я гледаше, без да помръдва. Тя не отрече, че знае нещо, което би могло да му помогне. В този момент осъзна, че явно наистина е бил прав да се надява, че Шота би могла да му помогне.

— Шота, стига вече игрички! Престани да се правиш на обидена и да ме обвиняваш, че искам от тебе неща, които нямам право да поискам. Никога не съм те лъгал и ти го знаеш. Казвам ти, че това е важно и за теб, макар все още да не го осъзнаваш. От това, което успях да науча до момента, разбирам, че е твърде възможно Пазителят да е задействал поредната си схема за всеобщото ни унищожаване. Каквото и да знаеш, все ще ми е от полза, за да се опитам да попреча на този процес. Не ти играя никакви номерца на дребно. Каквото и да ми струва, ще получа информацията, която ти е известна!

— Значи си мислиш, че като ми заповядаш, автоматично получавам правото да я получиш, така ли? — Присви очи. — Мислиш си, че понеже притежавам нещо, което според теб би ти било от полза, съм длъжна да ти го дам? Че имаш права над всяка част от живота ми, върху която ти се прииска да сложиш ръка? Мислиш си, че моят живот не принадлежи на мене, а съм длъжна да го поставя в твоя услуга? Мислиш си, че животът ми непременно трябва да ти е на разположение, за да се възползваш от него по удобен за теб начин? Че

можеш да нахълташ в дома ми и да искаш, каквото ти скимне, а когато аз се осмеля да те помоля за нещо, се отдръпваш възмутен?

— Не съм се отдръпнал възмутен — прекъсна я той, като полагаше всички усилия да удържи тона си под контрол. — Оцених искреността на предложението ти. Разбирам прекрасно чувството на пустота, което обзема самотния човек. Но ако наистина си жената, за която те мисля, не би искала да живееш с човек, който не отвърща на чувствата ти. Ти заслужаваш да имаш до себе си мъж, който те обича. Съжалявам, Шота, но не мога да те лъжа и да те уверявам, че бих могъл да съм този мъж. Така само бих те наранил повече накрая. Не искам да те лъжа. Аз обичам друга.

И ако вече си го разбрала, би ли искала до себе си човек, който толкова лесно изневерява на любовта си и хоп, просто ей така се хвърля в прегръдките на друга жена? Според мен ти се нуждаеш от човек, който ти е равен, от истински партньор в живота, с когото да споделяш прелестите на живота. Не си човек, който би се зарадвал от компанията на милозливо и покорно кученце, вместо истински мъж. Мисля, че вече си се убедила, че първото не може да донесе истинска наслада и радост. Ако те е грижа поне малко за мен, ако ми отправи онова предложение, водена от искрени чувства, тогава — помогни ми.

Тя явно не бързаше да му отговори, затова той продължи:

— Шота, за мене е ценна всяка информация, която би могла да ми дадеш. Важно е. Толкова важно, колкото когато дойде да ме помолиш да запълня пролуката във воала. Не разполагам с нужните познания, за да разреша сегашния проблем. Ако се проваля, се опасявам, че всички ние ще загубим. Нямам време за игрички. Нуждая се от информацията, с която разполагаш.

— Как се осмеляваш да ми поставяш такива нагли ултиматуми? Вече ти казах, вече ти дадох отговора си. Животът си е мой, способностите са си мои. Ти нямаш права над тях.

Ричард притисна с палеца и средния пръст на едната си ръка двете си слепоочия, за да се опита да се успокои. Внезапно осъзна, че Шота може би е права.

Обърна и гръб и се отдалечи, за да обмисли ситуацията. Единственото, което знаеше, беше, че няма да си тръгне от дома и без да е чул всичко, което тя знае.

— Да разбирам ли, че знаеш нещо, което би ми било от полза в търсенето на истината?

— Знам много неща, свързани с различни области на истината.

— Но знаеш и нещо, което ми е нужно, за да открия истината за въпроса, който ме доведе при теб.

— Да.

Знаеше си! Без да се обръща с лице към нея, той изрече тихо:

— Назови цената си.

— Няма да искаш да заплатиш такава цена.

Ричард се обърна към нея. Тя го наблюдаваше с толкова пронизителен поглед, че той се почувства прозрачен. Нямахше да мръдне отгук, докато не разбере всичко, което знае Шота. Залогът беше животът на Калан.

— Назови цената си.

— Мечът на истината.

Светът се закова на място.

— Моля?

— Ти попита каква е цената, за да ти кажа онова, което знам. И тя е Мечът на истината.

Той стоеше като вцепенен.

— Сигурно се шегуваш.

— Ни най-малко — отвърна тя и ъгълчетата на устните и леко се вгънаха.

С периферното си зрение Ричард забеляза как Самюъл, скрит сред дърветата, се беше изправил и наблюдаваше сцената най-внимателно.

— За какво ти е мечът?

— Ти ме попита за цената, аз ти я казах. Това, което възнамерявам да правя, след като я получа, не те засяга.

Ричард усети как по раменете му пропълзят ледени струйки пот.

— Шота...

Имаше чувството, че не може нито да помръдне, нито да си отвори устата, за да каже нещо. Този неин отговор му се стовари изневиделица.

Шота му обърна гръб и понечи да се отдалечи.

— Довиждане, Ричард. Беше удоволствие да те познавам. Не се връщай повече.

— Чакай!

Тя спря и го погледна през рамо, огненочервената и коса пламтеше, окъпана в лъч златиста светлина.

— Да или не, Ричард. Дадох ти достатъчно от себе си, а не получих нищо в замяна. Повече няма да го правя. Ако искаш да ти кажа това, което знам, трябва да заплатиш цената. Втори шанс няма да имаш.

Изгледа го продължително, после понечи да продължи. Ричард стисна зъби.

— Добре.

Тя се спря.

— Значи си съгласен?

— Да.

Завъртя се с лице към него и зачака. Той посегна да свали ремъка през главата си. Кара скочи пред него и го стисна за китката с две ръце.

— Какво те прихваща? — изръмжа тя. Червената и кожена униформа блестеше на слънчевата светлина, напълно в унисон с пламналия и поглед.

— Шота знае нещо за цялата тая каша. Трябва да разбере какво е то. Не знам какво друго бих могъл да сторя. Нямам избор.

Кара махна едната си ръка, за да я притисне към челото си, в опит да осмисли ситуацията. С усилие овладя бясното туптене на сърцето си.

— Не можеш да го направиш, Господарю Рал. Просто не можеш. Не разсъждаваш трезво. Разпален си от емоционалния момент, от силното си желание да получиш отговор, който те интересува и който си мислиш, че тя знае. Втълпил си си, че трябва да го получиш на всяка цена. Изобщо нямаш представа какво може да ти каже тя. Както ти е ядосана, едва ли би ти предложила нещо стойностно, което да ти свърши работа.

— Трябва да науча нещо, което би ми помогнало да разкрия истината.

— Няма никаква гаранция, че нейната информация ще ти бъде полезна, Господарю Рал. Моля те, изслушай ме, в момента не разсъждаваш трезво. Казвам ти — тази цена е твърде висока.

— Няма цена, която да е твърде висока за живота на Калан — особено пък, ако става дума за предмет.

— Така няма да купиш живота и. Срещу тази цена разполагаш само с думата на една вещица, че ще ти каже нещо, което ще ти е от полза. При това вещица, която иска да ти отмъсти, задето я отблъсна. Нали сам каза, че нищо от онова, което ти е казвала досега, не се е оказвало самата истина. Този път няма да е по-различно. Ще изгубиш меча си, при това в замяна няма да получиш нищо ценно.

— Трябва да го направя, Кара.

— Но това е лудост!

— Ами ако лудият съм аз?

— Какви ги говориш?

— Ако всички вие сте прави и Калан наистина не съществува? Ако просто съм откачил? Дори ти си го мислиш. Трябва да разбере какво има да ми казва Шота. Ако греша за всичко, в което вярвам, значи съм се побъркал, а каква работа има Мечът на истината при един откачен? Ако вие сте прави, че живея в илюзии, значи съм напълно безполезен за околните. Ако съм луд, как бих могъл да помогна на хората? Въобщо, каква полза от мен?

— Ти не си луд. — В очите и блестяха сълзи.

— Не съм ли? Значи тогава вярваш, че Калан съществува и аз съм женен за нея? — След като тя не каза нищо, той издърпа ръката си от нейната. — Не мисля.

Кара насочи яда си към Шота и вдигна Агнела си срещу нея.

— Не можеш да му вземеш меча! Не е честно и ти го знаеш! Възползваш се от състоянието му. Не можеш да му вземеш меча!

— Цената, която определих, е нищожно ниска... Мечът дори не е негов. Никога не му е принадлежал.

Шота направи властен жест с пръст. Самюъл, който наблюдаваше от сенките, се затътри към тримата. Кара застана между Ричард и Шота.

— Той бе връчен на Господаря Рал от Първия магьосник. Господарят Рал бе провъзгласен за Търсач на истината и му бе връчен Мечът на истината. Мечът е негов!

— А откъде според теб Първият магьосник отмъкна меча? — Шота забодее един от дългите си, лакирани в червено нокти към земята. — От тук. Дойде тук, в дома ми, и го открадна. Именно така Зед се

сдоби с този меч. Ричард не се е сдобил с него по право, а посредством кражба. Връщането му на неговия законен собственик би било нищожно изкупление за онова, което Ричард иска да узнае.

В очите на Кара блестеше изпепеляваща заплаха. Агиелът и се вдигна във въздуха. Ричард кротко я хвана за китката и я натисна надолу, преди да е предприела нещо грубо и необмислено. Не можеше да предвиди изхода от евентуална схватка между двете жени, но не искаше да рискува да изгуби обещаната от Шота информация... или пък да се прости с Кара.

— Постъпвам както е редно — спокойно отвърна Кара. — Не усложнявай нещата повече.

Ричард бе виждал Кара във всякакво настроение. Беше я виждал щастлива, тъжна, обезсърчена, мотивирана, твърдо решена, разгневена, но досега никога не бе ставал обект на нейния гняв, при това толкова концентриран, толкова откровено насочен към него.

Внезапно го осени видение. Видя същия израз на лицето и, надвесено над него. Някога, много отдавна.

Точно в този момент не можеше да си позволи да мисли за друго, затова изтласка неканения спомен някъде в дълбините на съзнанието си. Сега ставаше въпрос за Калан и за бъдещето, не за миналото.

Свали ремъка през главата си и намести ножницата върху него. Самюъл, скрит в полите на господарката си, наблюдаваше мълчаливо, лакомите му очи не се отделяха от ефеса.

Стиснал блестящия меч от сребро и злато в две ръце, Ричард го поднесе към Шота.

Тя понечи да го вземе.

— Мечът принадлежи на Самюъл, моя верен другар. — Усмихна се триумфално. — Дай му го.

Ричард застина на място. Не можеше да даде меча на Самюъл. Просто не можеше.

Тогава си каза, че още от самото начало би трябвало да се сети, че Шота иска меча именно заради Самюъл. Явно го е знаел, но просто не е искал да мисли за това какво на практика би означавало да предаде оръжието си на вещицата.

— Но нали именно мечът го е направил това, което е сега. Зед ми каза, че магията на меча е сторила с него това, превърнала го е в това, което е сега.

— И когато си върне онова, което е негово, ще бъде мъжът, който бе преди, преди да бъде ограбен от дядо ти.

Ричард познаваше Самюъл. Бе готов да се закълне, че онзи е способен на всичко, включително на убийство. Не биваше да дава Меча на истината в ръцете на такъв човек.

Мнозина като Самюъл, които бяха носили меча, бяха влизали в бой заради него, бяха го крали един от друг, бяха го продавали на този, който предложи най-висока цена, и тогава той ставаше Търсач, готов да продаде услугите си на всеки подлец, който си плати подобаващо. Така, разменян от ръка на ръка, използван за подли и коварни цели, мечът бе сменил много притежатели. Докато Зед успее да си върне Меча на истината и впоследствие да го даде на Ричард, титлата Търсач вече се беше опорочила, само споменаването и предизвикваше гримаси и презрение на лицата на хората, на Търсача се гледеше като престъпник, но по-опасен от останалите.

Да даде на Самюъл меча означаваше да възроди тази жалка традиция. Всичко да започне пак по стария начин.

Но не го ли направеше, щеше да пропилее шанса си да попречи на една далеч по-вероломна сила да нахлуе в света и, не на последно място, да посече надеждата си отново да види Калан. Макар Калан да бе най-важният човек за него в личен план, той съзнаваше, че изчезването и можеше да има несравнимо по-страшни последици в по-широк план. Дори не можеше да си представи потенциалните беди, които биха се появили при една такава липса.

Неговата отговорност като Търсач на истината беше към истината, а не към Меча на истината.

Самюъл се примъкна напред, без да откъсва очи от меча, ръцете му се протегнаха, дланите му се извърнаха нагоре в очакване.

— Мой, дай ми! — изръмжа нетърпеливо, изпълнените му с омраза очички заблестяха.

Ричард вдигна глава, за да погледне Шота. Тя скръсти ръце, сякаш за да му покаже, че това е последният му шанс. Това бе последният шанс на Ричард да разкрие истината.

Ако му беше известно някакво друго решение на проблема, колкото и трудно постижимо да му се струваше, би си взел меча и би поел риска. Но не можеше да си позволи да пропилее последната си

възможност, да изгуби информацията, която знаеше Шота. Нищо не можеше да направи.

Той протегна меча в треперещите си ръце.

Самюъл, който не можеше да чака нито секунда повече, се хвърли алчно напред, ръцете му се вкопчиха здраво в ножницата и той притисна лелеяния предмет към гърдите си.

Щом се докосна до меча, на лицето му се появи особено изражение. Вгледа се в очите на Ричард, в погледа му се четеше почуда, устата му беше увиснала. Ричард нямаше дори най-смътна представа какво ли изпитва Самюъл в този момент, докато обгръщаше с ръце Меча на истината. Вероятно просто бе изпълнен с благоговение, че най-сетне отново се е сдобил с него.

Самюъл внезапно търти да бяга и изчезна сред дърветата. Мечът на истината се върна в сенките.

Ричард се почувства гол, ограбен. Погледна в посоката, накъдето бе изтичал Самюъл. Съжали, че не бе убил другаря на Шота още първия път, когато онзи го нападна. А оттогава се бе случвало още няколко пъти. Ричард бе пропилял тези възможности.

Втренчи пламналия си поглед в Шота.

— Ако той нарани някого, ти ще си виновна.

— Не аз му дадох меча. Ти го направи по собствена воля. Не съм ти извила ръката, нито пък съм те принудила с друг вид сила. Не се опитвай да бягаш от отговорност и да виниш другото за своите решения и действия.

— Но няма да съм отговорен за неговите действия. Ако нарани някого, ще се погрижа този път да плати за престъпленията си.

Шота огледа дърветата в далечината.

— Тук няма да има кого да нарани. Вече си получи меча. И е доволен.

Ричард дълбоко се съмняваше.

Потиснал изблика си на ярост, се опита да се съсредоточи върху неотложните си дела. Не искаше да слуша никакви обяснения повече, затова пристъпи директно към въпроса.

— Получи си цената.

Тя го изгледа продължително, лицето и представляваше непроницаема маска. Най-накрая едва чуто произнесе две думи.

— Лавинен огън.

Извърна глава и заби поглед в пътеката.

Ричард я сграбчи за ръката и я накара да го погледне.

— Моля?

— Попита ме какво би могло да ти помогне да разкриеш истината. Отговорих ти — Лавинен огън.

Ричард не можеше да повярва.

— Лавинен огън ли? Какво означава това?

— Нямам представа — сви рамене Шота. — Знам само, че ти е нужно, за да разкриеш истината за всичко това.

— Как така нямаш представа? Не можеш просто ей така да ми изстреляш нещо си, което никога не съм чувал, и да си тръгнеш. Това не е честна сделка, не затова платих тази висока цена.

— Така или иначе, ти се съ согласи на това споразумение и ето че аз изпълних своята част.

— Трябва да ми кажеш какво означава.

— Не знам какво означава, но мога да те уверя, че си струва цената, която плати.

Ричард не можеше да повярва, че се бе съгласил на сделка, в която не получи нищо ценно. Не беше по-близо до откриването на Калан, отколкото преди идването си при Шота. Искаше му се просто да се свлече на земята и да се откаже.

— Приключихме. Довиждане, Ричард. Моля те, върви си. Скоро ще мръкне. А те уверявам, че не би искал да се мотаеш по тези места по мръкнало.

Шота тръгна по пътя, който водеше към палата и в далечината. Докато я изпращаше с поглед, Ричард се укори, задето се бе примирил с провала, без дори да запротестира. Сега знаеше нещо, свързано със загадката. Беше камъче от мозайката, парченце от решението, толкова ценно, че до този момент бе известно само на вещицата. Това потвърждаваше, че Калан наистина съществува. Ричард си каза, че е направил крачка напред. Сега оставаше да си повярва.

— Шота — провикна се след нея.

Тя спря и се обърна, сякаш очакваше да и изнесе цяла лекция.

— Благодаря ти — рече искрено той. — Нямам представа какво ще ми помогне този лавинен огън, но ти благодаря. Поне ми даде мотив да продължа. Когато дойдох тук, няхах нищо. Сега имам. Благодаря ти.

Тя го погледна ококорена. Ричард нямаше как да знае какви мисли и се въртят в главата.

Накрая тя се върна крачка назад. Сключи ръце пред себе си, сведе глава и постоя така известно време, преди да зарее поглед сред дървесата. Имаше замислен вид.

Накрая проговори.

— Това, което търсиш, е отдавна заровено.

— Отдавна заровено ли? — предпазливо попита той.

— Да, но не знам какво означава, както и не знам какво е лавинен огън. Явяват ми се неща, свързани с различни проблеми, с най-разнообразни въпроси. Аз съм просто носител на информацията, един вид — нейният проводник. Не съм източникът. Не мога да ти кажа смисъла, но знам, че това, което търсиш, е отдавна заровено.

— „Лавинен огън“ и да търся нещо, отдавна заровено — повтори си Ричард и кимна. — Разбрах. Няма да го забравя.

Тя сбърчи чело, сякаш в същия този миг и се бе явило още нещо.

— Трябва да откриеш костницата в Необятната пустош.

Ричард усети как по краката му пропълзят ледени тръпки. Нямаше никаква представа каква е тая Необятна пустош, но никак не му харесваше как звучи. Нито пък му се виждаше примамлива идеята да се рови из костници. Изобщо не искаше и да се замисля какво би могло да означава това.

Шота пак се обърна към чертозите си и тръгна да се прибира. Едва изминала и десетина крачки, пак спря и се обърна. Бездънните и очи се впиха в неговите.

— Пази се от четириглавата змия.

Ричард килна глава в очакване да продължи.

— Не знам какво означава... четириглавата змия.

— Може би не го осъзнаваш в момента, но сделката наистина беше честна. Дадох ти отговорите, от които се нуждаеш. Ти си Търсачът — поне беше. Ще трябва сам да потърсиш смисъла на отговорите, които получи.

Това бяха последните и думи, тя се завъртя на пети и се отдалечи, обляна в бакърените лъчи на слънцето.

— Да вървим — подкани той Кара. — Не искам да проверявам дали е била права, че не бихме искали да сме тук след мръкнало.

Тя го изгледа.

— Моето предположение е, че опасността идва от един откачен тип, който кръстосва горите със смъртоносен меч в ръка.

Ричард не искаше да спори по този въпрос. Самюъл едва ли щеше да се задоволи просто да получи меча. Вероятно би се опитал да унищожи законния му притежател, за да не би един ден Ричард да се появи и да си поиска обратно оръжието.

Въпреки казаното от Шота истинският крадец в крайна сметка си оставаше именно Самюъл. Мечът на истината се даваше от Първия магьосник. Той провъзгласяваше Търсачи и им връчваше оръжието. Мечът не принадлежеше на този, който е успял по някакъв начин да се добере до него. Падаше се на законния, провъзгласен от магьосник Търсач — тоест на Ричард.

Ужасен до болка, Ричард осъзна, че е предал доверието на дядо си.

Но няма мечът би означавал нещо за Ричард, ако Калан изгуби живота си?

Върховната ценност за него бе самият живот.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ПОТЪНАЛ В ДЪЛБОК РАЗМИСЪЛ, Ричард изобщо не усещаше убийствено стръмния склон, по който се изкачваха, отдалечавайки се от дома на Шота и Агаден. В обляната от златиста светлина долина полягаха удължените сенки на дърветата, над тучните ливади припаднаше приказен воал. Но Ричард вече бе сляп за тази красота. Той бързаше да се отдалечи от долината и от тресавището, преди тъмнината да скове цялата околност. Вложи в това усилие цялата си енергия — единият крак пред другия, все напред, все напред.

Когато се изкачиха до хребета и видяха обширното тресавище, което охраняваше подстъпите към дома на Шота, вече се свечеряваше и дълбоките прорези между отделните поли на планината тъмнееха. Тъй като високите скални масиви рано прекъсваха достъпа на слънчевите лъчи, небето над главите им си оставаше наситено синьо, ала светлината не успяваше да проникне под горския балдахин, така че в чезнещия ден голямото зеленикаво тресавище изглеждаше опръскано с вечното сиво на привечерен сумрак. Дълбоките сенки бяха коренно различни от тези в долината на Шота. Сенките в тресавището криеха осезаеми, ала конкретни и предвидими заплахи; тези край дома на Шота вещаеха опасности, които се забелязваха трудно, но които, поне така си мислеше Ричард, бяха далеч по-страшни.

Звучите във влажното блато край него, провикванията, подсвиркванията, дюдюканията, прецтракванията, далечните викове се плъзваха в периферията на вниманието на Ричард. Той бе затънал дълбоко в своя свят на отчаяние и устременост, които се преплитаха в титанична битка.

При все че Шота му разказа доста подробно за звяра кръвопиец, той вече знаеше от Ничи, че е преследван от чудовище, изпратено и разработено по специална заповед на Джаганг. Посещението при Шота не си струваше малкото допълнителни сведения за чудовището. Най-важното от цялата им среща всъщност бяха ценните няколко изречения, които си размениха накрая. Именно за тях бе изминал

целия този път. Именно за тях бе заплатил тази толкова висока цена, която едва сега започваше да осъзнава. Пръстите му копнееха да докоснат ефеса, за да подирят неговата утеха, ала познатото и вярно оръжие го нямаше.

Опитваше се да не мисли за него, но не успяваше да мисли почти за нищо друго. Почувства облекчение, че поне получи информация, която вярваше, че е от изключително значение, но в същото време го гнетеше смазващо чувство за личен провал.

Обръщаше внимание на пътя си само дотолкова, доколкото се постара да избегне змията на жълти и черни ивици, която забеляза свита на спирала край корените на едно дърво, или да пропусне няколко припрени паяка, залепнали от долната страна на няколко листа, да се отдалечат с чевръсти крачета. Изсъскаше ли му нещо от шубрака, гледаше да го заобиколи.

Следваше тъмнеещата пътека колкото се може по-бързо и безпроблемно, а в главата му отекваха отчетливо думите на Шота и споменът за ужасно високата цена, която заплати за тях. Кара го следваше по петите, като разпръскваше с яростни движения рояците насекоми, които ги следваха. От време на време от тъмните сенки се стрелваше прилеп, намерил в лицето на насекомите вкусна вечеря.

Докато си проправяше път през джунглата от растения, Ричард преместваше увиснали клони и стволове и гледаше да не стъпва върху чворестите изпъкнали корени — някои от тях се размърдваха като змийско гнездо още щом се приближи до тях. При първото му посещение при Шота Самюъл му показва как тези корени се вкопчват в глезена ти, ако не спазиш нужната дистанция. Ричард бе толкова потънал в размишления за това какво означава „лавинен огън“, че едва не нагази в черна локва, която почти не се виждаше в сумрака. Кара го сграбчи за ръката тъкмо навреме. Той се огледа и видя дънера, по който бяха минали на идване. Насочи се към него.

Блъскаше си главата, за да си спомни дали някога е чувал думите „лавинен огън“, ала надеждите му гаснеха като светлина по залез слънце. Фразата звучеше достатъчно странно, поне така му се струваше, за да е логично да я е запомнил, ако я бе чул дори само веднъж. Де да можеше Шота да знае откъде произхожда. Ричард обаче вярваше, че тя му каза истината — тези отговори просто и се явяваха, без да са съпътствани от обяснения или други подробности.

От друга страна, той се опасяваше, че разбира твърде добре значението на едно от изреченията, които тя му каза. „Това, което търсиш, е отдавна заровено.“ Предупреждението му причиняваше пареща болка в областта на гърдите. Ужасяваше го мисълта, че може би тези думи означаваха, че Калан вече е мъртва и е отдавна погребана.

Ричард се почувства безпомощен и отчаян още оная мрачна утрин, когато се събуди и нея я нямаше. Без Калан всичко на света губеше смисъл.

Не можеше да си позволи да си представя смъртта и като истина. Предпочете да си я представи красива, с онези живи зелени очи, със специалната и усмивка, цяла преливаща от енергия.

Думите на Шота обаче продължаваха да се връщат в главата му. Трябваше да разбере какво означават и дали по някакъв начин са свързани с Калан.

Последното предупреждение, да се пази от четириглавата змия, отначало му се стори абсолютно неразбираемо, но колкото повече разсъждаваше над него, толкова повече започваше да се убеждава, че като че ли го разбира, сякаш беше нещо, което би трябвало да му говори нещо, или нещо, което би трябвало да може да разгадае, ако се замисли. Очевидният намек сякаш беше, че тази четириглава змия, каквото и да представлява тя, по някакъв начин е отговорна за изчезването на Калан.

Запита се дали не си го мисли просто защото му звучи зловещо. Не му се щеше да тръгва по непроверени пътеки или да следва беспочвени подозрения. Това само би му изгубило ценно време. Опасяваше се, че вече и бездруго бе изгубил достатъчно време.

— Къде отиваме? — изтръгна го от капана на мислите му Кара.

Той осъзна, че това е първото нещо, което тя му казва, откакто напуснаха територията на Шота.

— Да вземем конете.

— Да не би да възнамеряваш да преминем през прохода тази нощ?

— Да, ако успеем — кимна Ричард. — Ако бурята е отминала, луната ще ни осигури достатъчно светлина.

Първия път, когато дойде да се срещне с Шота, вещицата бе отвела Калан в долината. Ричард ги проследи през прохода през нощта.

Не беше лесно, но той знаеше, че е възможно. Сега беше ужасно уморен от дългия преход на отиване към долината на Шота, знаеше, че Кара също едва се държи на краката си, но не смяташе да спират, докато не им бъде абсолютно невъзможно да поставят единия си крак пред другия.

По стиснатите устни на Кара разбра, че не и се нрави идеята да прехвърлят планината през нощта, но вместо да му опонира, тя смени темата.

— А след като вземем конете? Тогава накъде?

— Ще се опитаме да намерим отговори на онова, което научих дотук.

Мъглата бавно бе изпълзяла между кривораслите възлести дървета, сред увисналите стволоче на увивните растения, над неподвижните водни басейни. Сякаш се приближаваше, за да подслуша разговора им. Нощта бе абсолютно безветрена, не потрепваше ни лист, ни клон. Сенките изпълваха тъмните ниши под храсталаците. Невидими твари се плъосваха в черните смърдящи блага.

На Ричард не му се говореше за тежкия и измерителен път, който ги чакаше.

— Чувала ли си някога израза „лавинен огън“ — попита, преди тя да е продължила с въпросите си.

— Не — въздъхна Морецицата.

— Някакви идеи какво би могло да означава? Тя поклати глава.

— Ами костницата в Необятната пустош? Това говори ли ти нещо?

Кара замълча.

— Като че ли „Необятната пустош“ смътно ми говори нещо, може би съм го чувала, да речем, веднъж.

Отговорът и му се стори обнадеждаващ.

— Можеш ли да си спомниш къде си го чувала или изобщо нещо, свързано с това място?

— Не, боя се, че не. — Протегна ръка и разсеяно откъсна едно листо от близкия храст, покрай който минаваха. — Единственото, което ми хрумва, е, че може би някой го е споменавал, когато съм била дете. Колкото и да се напругам, не мога да се сетя дали наистина е

така... дали наистина съм го чувала... или просто словосъчетанието звучи стандартно и просто се заблуждавам, че съм го чувала.

Ричард въздъхна разочарован. И той точно това се чудеше — дали „Необятна пустош“ не бе обичаен израз и затова му се струваше, че би трябвало да го е чувал някъде.

— Ами четириглавата змия? — попита.

Кара поклати глава и избърза напред, за да го настигне, като се гмурна под надвиснал над пътеката клон. Сред листата се бе сгушило зелено змийче, което душеше въздуха, втренчено в тях, и нервно стрелкаше езиче от устата си.

— Нищо не ми говори — отвърна, докато въртеше листото в ръката си. — Никога не съм чувала за подобно чудовище... или каквото там е. Може би четириглавата змия живее на мястото, наречено Необятната пустош?

Ричард също си бе задал този въпрос, но тъй като Шота спомена двете неща отделно, се съмняваше, че е така. Явно ги бе получила поотделно, като различни съобщения. Но предполагаше, че след като бяха свързани с въпроса за нещо, което би могло да му помогне да открие истината, вероятно биха могли да ги свържат по предложения от Кара начин.

Там, където пътеката излизаше от гората, за да започне да се изкачва към хребета, Кара спря.

— Може би Ничи е близо. Тя разбира от магия и знае най-разнообразни неща, свързани с магията. Може да знае какво означава „лавинен огън“, а и не само това. Ничи с удоволствие би ти помогнала.

Ричард закачи пръст на колана си.

— Искаш ли да ми разкажеш какви сте ги забъркали двете с Ничи?

Струваше му се очевидно, но искаше тя лично да му го каже. Погледна я в очите и зачака.

— Ничи няма нищо общо. Идеята беше моя.

— И каква по-точно беше тази твоя идея?

Кара не издържа на прямия му поглед и се зарея нейде към планините. Небето беше почти ясно, започваха да се появяват звезди. По-високо явно излизаше вятър, защото облаците се стелеха на парцали. Съвсем скоро щеше да изгрее и луната.

— След като ме излекува, почувствах, че те раздира непоносима самота. Рекох си, че може да си си въобразил онази жена, Калан, за да запълниш празнината. Не исках да изпитваш ужасното страдание, което почувствах в теб. Човек, който не съществува, не би могъл да запълни празнотата.

След като тя не каза нищо повече, думата взе той.

— И си помисли, че Ничи би могла да запълни празнината?

Тя събра смелост да го погледне в очите, но личеше, че се чувства все по-объркана.

— Исках само да ти помогна, Господарю Рал. Вярвам, че имаш нужда от човек до себе си..., за да споделиш живота си... точно както Шота искаше да си има някого. Както искаше теб. Но Шота не е добър избор. И за двама ви. Просто си помислих, че Ничи е подходяща.

— Един вид, си помисли, че на мое място би дала сърцето ми на някого.

— Ами... казано по този начин, звучи доста нелепо.

— Наистина е нелепо.

— Напротив — продължи да настоява тя, стиснала юмруци покрай тялото си. — Имаш нужда от някого. Знам, че точно сега се чувстваш наистина отчаян. И нещата се влошават. Добри духове, та ти току-що си даде меча! Имаш нужда от човек до себе си — знам го. Така изглеждаш някак недовършен. Откакто те познавам, никога не си ми изглеждал така — лишен от цялост, ограбен. Никога през живота си не съм си мислила, че Господарят Рал има само една жена, още по-малко, че би могъл да се ожени. Но при теб е друго, ти сякаш наистина се нуждаеш от сродна душа.

Не познавам по-подходяща жена от Ничи. Тя е умна... достатъчно умна, за да си говорите като равни. Обменят си мисли за магия и какво ли не. Наблюдавала съм ви как разговаряте, виждала съм ви да си разменяте усмивки. Просто изглеждате създадени един за друг. И двамата сте умни... и притежавате дарбата. Освен това тя е и красива. Трябва ти красива жена като Ничи.

— И кога се включи Ничи в малкия ти заговор?

— Ами тя, също като теб, започна да ми възразява..., което в известен смисъл само доказва, че двамата сте си лика-прилика.

— Значи и тя не е била доволна, че се разпореждаш с живота и?

— Не, нямах това предвид — повдигна рамене Кара. — Тя имаше същите възражения като теб — говореше от твое име, не от свое. Единствените и притеснения бяха за това какво искаш ти. Явно подозираше, че ще усетиш нещо.

— За едно си абсолютно права — Ничи е умна.

— Просто исках да и кажа да си помисли по въпроса. Не съм и казала — хайде, хвърли му се. Стори ми се, че двамата можете да се допълните един друг, да запълните взаимно празнината, зейнала у всеки от вас. Казах си, че ако я насърча, ако и подхвърля тази идея, нещата ще се подредят от само себе си.

На Ричард му се прииска да я удуши, но успя да овладее гласа си, защото действията на Кара, макар и напълно погрешни, бяха потресаващо човечни и мили. Затова в същия миг му се прииска и да я прегърне. Кой би помислил, че една Морещица ще вземе да разсъждава над теми като любов и приятелство. Сигурно самият той, но все пак...

— Кара, това, което си се опитвала да направиш, е същото, което пробва и Шота — да решавате вместо мен какво трябва да чувствам и как да живея.

— Не, не е същото.

— И какво го отличава?

Кара стисна устни. Той чакаше. Накрая тя му отговори шепнешком.

— Тя не те обича истински. Аз те обичам. Но не в онзи смисъл — додаде бързо.

Ричард не беше в настроение нито да спори, нито да повишава тон. Знаеше, че Кара е действала само подтиквана от добри намерения, макар и погрешно. Последните и думи направо го втрещиха. В друга ситуация вероятно би бил щастлив да чуе това и признание.

— Кара, аз съм женен за жената, която обичам.

Тя тъжно поклати глава.

— Съжалявам, Господарю Рал, но Калан просто не съществува.

— Щом като не съществува, защо Шота можа да ми даде напътствия, които ще ми помогнат да разкрия истината?

— Защото истината е, че няма никаква Калан. Нещата, които Шота ти каза, само ще ти помогнат да стигнеш до тази тъжна истина. Замислял ли си се над това?

— Само в кошмарите си — отвърна той и пое към планинския проход.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ДЖИЛИАН СЕ ОБЪРНА и отправи поглед към небето. Гарванът изграчи. Широко разперените криле на едрата птица се олюляха, поети от невидимо течение високо в лазурносиньото небе. Докато Джилиан го наблюдаваше, гарванът се обади още веднъж — дрезгав, стържещ звук, който наруши мъртвешката тишина и се понесе над опърлени от слънцето хълмове и поля.

Джилиан грабна умрялото гущерче, проснато на ронливата стена до нея, и продължи да драпа по пращната алея. Гарванът се рееше величествено над главата и, сякаш наблюдаваше внимателно как тя се изкачва тичешком по хълма. Джилиан знаеше, че птицата я е забелязала доста по-рано.

Стиснала гущерчето за опашката, Джилиан се повдигна на пръсти, колкото можа, вдигна ръката си към синьото небе и залюля плячката си. Мاستилено черната птица, забелязала гущерчето като че се сепна и спря наред безбрежното небе. Реакцията му предизвика усмивка на устните на Джилиан. Гарванът се стрелна почти отвесно надолу, присвил криле, за да набере повече скорост.

Джилиан подскочи и седна на полуразрушения каменен зид край разбитите павета, които някога бяха застинали шосето. Сега път почти нямаше, повечето участъци бяха погребани под пластове мръсотия. Сред насипите от брулена от ветрове и напоявана от дъждове пръст бяха избуяли диворасли треви и мършави дръвчета. Знаеше от дядо си, че мястото е много специално и древно.

На Джилиан и бе трудно да си представи колко точно древно. Като по-малка, когато попита дядо си дали е по-старо от самия него, той се засмя и отвърна, че макар да признава, че самият той не е млад, възрастта му изобщо не може да се сравнява с годините, през които е съществувало това място и че земята не може да избуи над човешките достижения в рамките на един човешки живот. Допълни още, че този бавен процес изисква не само време, ами и пълна липса на грижи, запуснатост.

Дядо и разказа как този пуст, дъвен град някога е бил населен от техните предци. Джилиан обожаваше разказите му за тайнствените хора, обитавали някога това място и построили невероятния град на носа отвъд каменните кули.

Дядо и беше сказател и тъй като тя винаги с огромно удоволствие бе готова да слуша сказанията му за дъвното познание, той казваше, че ако тя има желание да положи усилия, ще направи и от нея сказател, та един ден да заеме мястото му. Джилиан се ентузиазира от тази перспектива и реши, че ще положи всички усилия да научи всичко, което има да се научава. Тя щеше да бъде човек, уважаван заради задълбоченото познаване на културното наследство и дъвните традиции. В същото време обаче не и се нравеше идеята, че за да се издигне в йерархията и да заема това място сред сънародниците си, дядо и ще трябва да е мъртъв.

Локи кацна до нея и прибра лъскавите си черни криле, като я изтръгна от мислите и по тези сериозни въпроси — за дъвните хора и за градовете, които са строили; за войни и за велики дела. Любопитният гарван пристъпи по-наблизо.

Джилиан положи мъртвото гущерче на земята, без да пуска опашката му, и го размърда изкусително.

Локи килна глава, наблюдаваше я. Вместо да приеме плячката, примигна с черните си очи. Намести се близо до Джилиан, като пристъпи предпазливо с десния си крак така, както винаги пристъпваше към мърша. Но вместо да изпляска с криле и да подскочи няколко пъти, за да не би онова, което си мислеше, че е храна, да се окаже заплаха, той дръзко пристъпи напред и заби тежкия си клон в специалния кожен ръкав на Джилиан.

— Какво ти става, Локи?

Той я дръпна настоятелно. Любопитната птица обикновено подръпваше топченцата в долната част на ръкава или пък кожените ресни, но този път бе захапал самия ръкав.

— Какво? Какво искаш?

Той пусна ръкава и и впи в нея искрящото си око. Гарваните са интелигентни същества, но Джилиан така и не успя да установи докъде точно се простират способностите им. Понякога си мислеше, че Локи е по-умен от доста хора, с които се бе запознавала.

Перата около гърлото на Локи настръхнаха напористо.

Внезапно нададе пронизителен крясък, в който тя долови яд и разочарование от факта, че не може да говори и да и каже нещо, онова, което му се иска да и каже. Гра-а-а. Пак наежи пера и пак изграчи. Гра-а-а. Джилиан го погали по главата, после и по гърба, като го чешеше нежно, ала силно в основата на перата — това му беше любимо, — преди да ги приглади. Вместо да изцъка с доволство и да примигне лениво, както обикновено реагираше на тези нейни действия, той се отдръпна рязко и изграчи още три последователни пъти. Гра-а-а, гра-а-а, гра-а-а.

— Какво ти става днес? — попита тя и закри ушите си с ръка.

Локи продължи да подскача и да приплясва с криле. Гра-а-а. Прекоси старата калдъръмена улица, без да спира да пляска и грачи. Щом стигна от другата страна, се вдигна във въздуха, пак кацна, пак излетя. Гра-а-а.

— Искаш да дойда с теб, така ли? — изправи се Джилиан. Локи изграчи пронизително, сякаш за да потвърди, че тя най-сетне се е досетила какво се иска от нея. Джилиан се засмя. Беше сигурна, че птицата разбира всяка нейна дума и понякога дори прониква в мислите и, без Джилиан изобщо да ги е изрекла. Беше и приятно с гарвана. Понякога, докато му говореше, той притихваше до нея и я слушаше.

Дядо и каза, че Локи не бива да спи в нейната стая, защото щял да и види сънищата. Обикновено Джилиан сънуваше страхотни сънища, така че нямаше нищо против Локи да стане свидетел. Подозираше, че приятелят и наистина знае какво сънува тя, затова когато се будеше нощем, го заварваше кацнал на перваза, блажено заспал.

Но внимаваше много, за да не му изпрати някой кошмар.

— Да не си намерил вкусна умряла антилопа? Или пък заек? Затова ли не си гладен? — Закани му се с пръст. — Локи, да не си откраднал плячката на друг гарван?

Локи беше перманентно гладен. Джилиан обичаше да го нарича „моя лакомник“. Той с удоволствие споделяше вечерята и когато тя му позволи, или пък си отмъкваше по нещичко, ако Джилиан не му даде доброволно. Колкото и да се е натъпкал обаче, и се видя странно, че отказа да вземе гущера и да си го скрие за после. Гарваните криеха всичко, което не успяваха да изядат — като се има предвид, че бяха

способни да погълнат огромни количества. Направо не можеше да разбере как така не напълняват.

Тя стана и изтупа прахта от роклята и от възлестите си колене. Локи вече се беше вдигнал във въздуха, кръжеше, грачеше и я подтикваше да побърза.

— Добре де, добре — провлачи тя и разпери ръце за равновесие, докато претича през останките от зида покрай полуразрушената улица.

Щом се изкачи на възвишението, Джилиан вдигна ръка над очите си, за да проследи плавното движение на приятеля си във висинето. Локи беше голям фукльо. Ако въздушните му каскади не успяваха да впечатлят другите гарвани, той с радост ги пробваше пред Джилиан.

— Да, ти си ми умник, Локи — провикна се тя към небето. Локи изграчи още веднъж и размаха енергично криле.

Джилиан го проследи с поглед, ръката заслони очите и от слънчевата светлина, а той отлетя на юг. Тук-там сред опърления от жарките лъчи терен се поклащаха жълтеникави летни треви, полепнали за полите на планината зад гърба и. Отстрани се протягаха мъгливите виолетови пръсти на далечните хребети — колкото по-далечни, толкова по-светли и меки на цвят, проснати наред пустошта, която сякаш нямаше край. Но Джилиан знаеше, че все някъде свършва. Дядо и каза, че на юг се намира висока бариера, а отвъд нея се простират отдавна забранени земи, известни под името Стария свят.

В далечината, сред зелените петна, скътани в полите на планината, Джилиан различаваше мястото, където народът и живееше през лятото. Дървени огради преграждаха ниши в древни каменни зидове, за да образуват импровизирани кошари за кози, прасета и пилци. Добитък пасеше по летните пасища. Тук имаше вода и дървета, чиито листа блещукаха на ярката светлина. Отвъд обикновените тухлени къщички се простираха градини, които устояваха на суровите зимни ветрове и палещото слънце от незапомнени времена.

И тогава, като вдигна очи да погледне Локи отново, Джилиан забеляза далеч на западния хоризонт да се издига облаче прах.

Беше толкова далеч, че изглеждаше миниатюрно. Петънцето прах, което се открояваше на фона на лазурносиньото небе, точно там, където то се срещаше с хоризонта, сякаш бе увиснало във въздуха неподвижно, но тя знаеше, че това е илюзия, създадена от разстоянието. Дори от мястото си толкова далеч тя можеше да прецени,

че прашната завеса се простира доста нашироко. Но все още не можеше да определи какво я причинява. Ако не беше Локи, Джилиан едва ли би забелязала облачето толкова рано.

Макар все още да не можеше да разбере каква е причината да се вдига прах, знаеше, че никога досега не бе виждала подобно нещо.

Първата и мисъл беше, че е вихър на приближаваща буря. Но като се вгледа, забеляза, че пушилката се стеле настрани, нашироко, а вихрушките обикновено се вдигаха нагоре към небето. Пък и при буря, колкото и нависоко да се развилнее вихрушката, над земята оставаше да тегне оловносива пелена — там бе мястото, където яростните ветрове подхващаха прахоляка от земята и го вдигаха във въздуха.

Случаят не беше такъв. Това бе прахоляк, вдигнат от нещо приближаващо — от хора, които идват на коне.

Чужденци.

Толкова чужденци, колкото не бе виждала никога в живота си. Многобройна орда, сякаш излязла от сказанията на дядо и.

Коленете и затрепериха. В душицата и пропълзя страх, който заседна в гърлото и, точно там, където се раждаха виковете.

Те са. Чужденците, за чието приближаване дядо и все я предупреждаваше. Ето че идват.

Хората никога не поставяха под съмнение сказанията на дядо и — поне не пред него. Но според нея не се притесняваха особено от думите му. В крайна сметка животът им си течеше мирно и кротко, никой не нарушаваше спокойствието им в тяхната родина.

Джилиан обаче вярваше на дядо си и беше сигурна, че един ден чужденците ще дойдат, но и тя като другите хора се надяваше, че това ще е някога в далечното и неопределено бъдеще, може би, когато тя е вече стара баба, а може би, ако имат късмет, някъде в идните векове.

Само в кошмарите, които сънуваше много рядко, чужденците идваха сега, а не в бъдещето.

Видяла облаците прах, които се издигаха във въздуха, тя знаеше без съмнение, че са те и че идват.

Никога в живота си не бе виждала чужденци. Никой освен народа на Джилиан не кръстосваше тази гола и враждебна земя, позната като Необятната пустош.

Джилиан стоеше, разтреперана от ужас, втрещена в зацапаното петно на хоризонта. Предстоеше и да види многобройни орди

чужденци... като онези от разказите на дядо и.

Но беше твърде скоро. Тя още не бе изживяла живота си, не бе имала възможност да живее и да обича, да има деца. Очите и се изпълниха със сълзи, всичко пред погледа и се замъгли. Погледна през рамо към развалините. Дали и те са били сполетени от нещо такова, както се описваше в легендите на дядо и?

Сълзите започнаха да си проправят път през запрашените и бузи. Знаеше, знаеше го без капчица съмнение, че животът и ще се промени и сънищата и вече няма да бъдат спокойни.

Изкатери се най-отгоре на купчината развалини, върху която стоеше, покрай зида, покрай опустошените площи, покрай ямите, от които някога се бяха издигали сгради. Тя хукна сред развалините в периферията на някогашния дъвен град и зад собствените и крачета се вдигнаха облаци прах. Тичаше по улици, където животът отдавна беше погубен, където отдавна не се виждаха сгради.

Много често се бе опитвала да си представи как ли е изглеждало това място, когато е имало къщи и хора, които да живеят в тях, когато улиците са били пълни с народ, когато в кухните се е готвело, по просторите е висяло пране, а по площадите са се продавали стоки. Всичко това вече го нямаше. Всичко това бе отдавна погребано. Целият град бе мъртъв, с изключение на шепата хора, сред които и Джилиан, обитаващи най-отдалечените стари сгради.

Щом се приближи до тези стари сгради, които народът и използваше, за да живее през лятото, видя как всички са се разбързали, как си крещят един на друг. Забеляза, че си събират вещите, подкарват животните. Явно се канеха да вървят нанякъде, може би обратно в лоното на планините или пък далеч сред пустошта. Беше ставала свидетел на подобна трескавост само два-три пъти досега. Ала тревогата се бе оказвала фалшива. Джилиан знаеше, че този път е истинска.

Само не беше сигурна дали ще имат достатъчно време, за да избягат от приближаващите чужденци и да се скрият. Но народът и беше силен и бърз. Бяха свикнали да се придвижват светкавично из пустошта. Дядо и казваше, че само техният народ е способен да оцелее на такова забравено и затънтено място. Те знаеха планинските проходи и изворчетата с вода, познаваха тайните пътеки през на вид

непроходими каньони. Умееха да изчезват в тази враждебна пустош за нула време и да оцеляват.

Поне повечето от тях. Някои, като дядо и, вече не бяха толкова бързи.

Изплашена наново, тя се разбърза още повече, краката и затупуркаха устремено по прашната земя. Щом приближи, забеляза, че мъжете товарят мулетата. Жените събираха готварските си принадлежности, пълнеха мехове с вода, изнасяха от летните си къщи и от складовете дрехи и палатки. Явно бяха разбрали за приближаващата опасност преди известно време, защото бяха доста напреднали в подготовката за заминаване.

— Мамо! — провикна се Джилиан, забелязала как майка и товари багажа им на едно муле. — Мамо!

Жената и се усмихна топло и протегна ръка да я прегърне. Макар вече да попреминаваше възрастта за подобни нежности, Джилиан се сгуши под нежната ръка като пиленце, потърсило топлината на майчиното крило.

— Събирай си нещата, Джилиан. Бързо!

Джилиан знаеше, че в такива моменти няма време за въпроси. Избърса сълзите си и изтича в схлупената стара къщурка, която бяха избрали за свой дом, когато слязоха в полето.

От време на време, при силен вятър и дъжд, се налагаше мъжете да поправят и потягат покривите, но с изключение на това сградите си бяха непокътнати, такива, каквито ги бяха оставили техните прадеди. Хората, които някога, много отдавна, бяха построили и живели в пустия днес град Каска, разположен на хълма.

Дядо и, блед и немощен като призрак, стоеше в сенките край вратата. Не бързаше. В гърдите на Джилиан се прокрадна ужас. Осъзна, че той не може да дойде с тях. Беше стар и слаб. Той и другите възрастни мъже и жени нямаше да успеят да се придвижват достатъчно бързо, за да избягат. По очите му Джилиан разбра, че изобщо няма намерение да опитва.

Потъна в нежната му прегръдка и заридя с глас, той се опита да я успокои.

— Хайде, момичето ми, няма нищо — съсухрената му ръка погали късо подстриганата и косица. — Няма време за това.

Дядо и я стисна за раменцата и я откъсна от себе си, докато тя полагаше неимоверни усилия да овладее хлипането си. Знаеше, че той е много стар, че не бива да плаче така, но просто не можеше да се удържи. Той приклезна, пергаментовото му лице се начупи в усмивка, ръката му отри една сълза от бузката на внучката му.

Джилиан сама обърса останалите сълзи, опита се да се стегне и да се държи като голямо момиче.

— Дядо, Локи ми показва чужденците, които идват насам.

— Знаем, аз го изпратих.

— О! — не можа да се сети какво друго да каже. Светът и се прекатурваше надолу с главата и и беше трудно да си събере мислите, но някъде дълбоко в себе си усещаше, че дядо и никога досега не е правил подобно нещо. Тя дори не знаеше, че е възможно. Макар че като познаваше дядо си, не се изненада особено.

— Чуй ме, Джилиан. Тези хора, които идват насам, са същите, за които винаги съм ти повтарял, че ще дойдат. Тези от нас, които могат, ще трябва да се скрият за известно време.

— За колко дълго?

— Колкото е необходимо. Чужденците, които приближават, са нищожна част от ордите, които скоро ще нахлуят тук.

— Искаш да кажеш, че ще има още? — облещи се насреща му тя. — Но те са ужасно много. Вдигат повече прах, отколкото съм виждала през живота си. Как е възможно да има още?

— Това е само разузнавателен отряд — усмихна се той горчиво. — Първите съгледвачески части на огромна и неизброима армия. Те не познават тази необятна и пуста земя. Предполагам, че ще търсят пътища за преминаване, както и ще искат да се уверят, че няма да срещнат съпротива. Опасявам се, че според предсказанията ордите, които ще дойдат след тях, са по-многобройни от всичко, което дори аз бих могъл да си представя. Става въпрос за неизброимо количество хора, хиляди и хиляди войници. Но дори тази шепа съгледвачи, които приближават, са достатъчно жестоки и безмилостни. Всеки от нашите, който може да върви, трябва да напусне незабавно това място и да се скрие. Но ти Джилиан, не можеш да тръгнеш с тях.

— Моля...? — зяпна тя.

— Чуй ме. Дойдоха времената, за които винаги съм те подготвял.

— Но мама и татко няма да позволят...

— Те ще направят това, което им кажа, точно както трябва да постъпят и всички останали. Тук става въпрос за доста по-важни събития, в каквито народът ни никога досега не е бил замесван — поне откакто дедите ни са построили този град. А сега тези неща засягат и нас.

— Да, дядо — кимна тържествено Джилиан. Въпреки че беше скована от ужас, тя усещаше в себе си пробуждащо се чувство на дълг при думите на дядо и. След като той е решил, че може да и има доверие по такива важни въпроси, тя няма да излъже доверието му.

— Какво трябва да направя?

— Ти ще бъдеш жрицата на костите, пазителката на сънищата.

— Аз ли? — зяпна Джилиан.

— Да, ти.

— Но аз съм още много млада. Нямам нужната подготовка.

— За съжаление не разполагаме с повече време, дете. — Надвеси се над нея и продължи поверително: — Ти трябва да го направиш, Джилиан. Вече знаеш доста сказания. Може да си мислиш, че не си подготвена или че не си достатъчно голяма. Да, донякъде може би наистина си права, но в същото време знаеш повече, отколкото си мислиш, че знаеш.

Джилиан не смееше да мигне. Чувстваше се напълно неадекватна и в същото време някак въодушевена и екзалтирана. Народът и разчиташе на нея. Нещо повече — дядо и разчиташе на нея и вярваше, че тя ще се справи.

— Да, дядо.

— Ще те приготвя, за да можеш да пребиваваш сред мъртвите, а после ще трябва да се скриеш там и да чакаш.

Страхът отново пропълзя в душата и. Никога преди не бе стояла сред мъртвите съвсем сама.

— Сигурен ли си, че съм готова за подобно нещо, дядо? — преглътна Джилиан. — Да бъда там, сама, сред мъртвите. Да чакам един от тях?

Светлината, която се процеждаше през полуотворената врата, разкриваше строгото изражение на лицето му.

— Да, готова си. Повече от това не бих могъл да те подготвя. Надявах се да остане време да те науча на още доста неща, но поне успях да те запозная с най-важното.

Хората навън се суетяха трескаво, продължаваха с приготвленията. Щателно избягваха да поглеждат към сенките, към дядо и, след като той отдели Джилиан от останалите и и каза какво и предстои.

— Да ти кажа право, и мене ме хвана неподготвен. Това сказание се предава от поколение на поколение сред нашия народ в продължение на хиляди години, но никъде не се споменава кога ще се осъществи. Изобщо не съм вярвал, че ще стане, докато съм жив. Помня как дядо ми разказваше нещата, които на свой ред разказвах на теб, и той също не вярваше, че ще е жив, когато това се случи, мислеше си, че ще е някога, в някакво неопределено бъдеще, което няма по никакъв начин да е свързано с живота ми. Но това време дойде и трябва да направим всичко по силите си, за да не посраим своите деди. Трябва да сме готови — ти трябва да си готова, както са ни учили легендите ни.

— Колко дълго ще трябва да чакам?

— Няма как да ти кажа това. Ще трябва да се спотаиш сред духовете. Както и другите сказатели преди нас, двамата с теб сме складирали храна — също като Локи, — за да сме готови за този случай. Ще имаш достатъчно храна, за да ти е пълно стомахчето. Когато си сигурна, че е безопасно да се показваш навън, ще можеш да ходиш за риба или на лов.

— Да, дядо. Но не може ли и ти да се скриеш с мен?

— Ще те отведе горе, ще ти помогна да се подготвиш, ще ти кажа всичко, каквото мога. Но после трябва да се върна, за да се опитам да убедя чужденците, че се намираме наскред гола и непроходима пустош, да ги забавя, докато другите успеят да избягат. И за да можеш ти да се скриеш. Не съм бърз като теб, нито пък толкова малък, че да се провирам през процепи и дупки, където онези хора няма да мога да те проследят. Трябва да се върна тук и да изпълня своите задачи.

— Ами ако чужденците те наранят?

Дядо и въздъхна шумно и примирено.

— Може и така да стане. Хора като тях са способни на всякакви жестокости — нали точно затова е важно да постъпим така, както ти казвам. Именно тази тяхна жестокост е причината да бягаме и да не отстъпим пред волята им. Дори да умра, а те уверявам, че ще направя

всичко възможно, за да не се случи, ще се опитам да спечеля времето, необходимо на вас, останалите.

— Не се ли страхуваш от смъртта?

— Ужасно се страхувам. Но вече доста съм поживял, а понеже много те обичам, предпочитам ти да имаш шанс също да поживееш дълго.

— Но аз искам да си до мен, докато съм жива, дядо — не успя да преглътне сълзите си тя.

— И аз бих искал, дете. — Той я хвана за ръката. — Ще ми се да те видя как растеш, как се превръщаш в жена и имаш деца. Но не искам да се притесняваш за мен. Нито съм толкова безпомощен, нито съм глупав. Ще се спотайвам в сенките заедно с останалите и няма да представлявам никаква заплаха за онези хора. Ще признаем на чужденците, че младите ни сънародници са се уплашили и са избягали, а ние не можем да го сторим. Вероятно те ще имат по-спешни дела за вършене, отколкото да се занимават с група старчоци. Всичко ще бъде наред. Искам да се съсредоточиш върху предстоящата ти работа, а не да се тревожиш за мен.

— Добре, дядо — отвърна тя, малко поуспокоена за безопасността му.

— Пък и Локи ще бъде с теб — продължи той. — Той ще носи духа ми със себе си, така че ще е почти като да съм с теб физически. — Тя му се усмихна и той додаде: — Хайде, време е. Да се заемем с приготовленията.

След като дядо и уведоми набързо и доста суховато родителите и че ще отведе Джилиан при духовете на техните деди, за да се погрижи за безопасността на народа им, той им позволи кратко сбогуване.

И майка и, и баща и или разбраха колко е важно да пуснат дъщеря си да изпълни своя дълг, или просто се страхуваха да откажат на дядо и. Така или иначе, те я прегърнаха и и пожелаха кураж, докато се съберат отново.

Без повече приказки дядо и я поведе под втречените в гърбовете им погледи на всички. Поеха нагоре по древни пътища и през дерета, покрай изоставени предградия и тайнствени сгради, изкачваха се все по-нагоре и по-нагоре. Докато се катереха, слънцето се отправи на запад, за да облее в бакърените си отблясъци огромния облак прах, който приближаваше бавно, но сигурно. Джилиан знаеше,

че преди да е паднала нощта, повечето от сънародниците и ще са избягали.

С приближаването на вечерта в проломите взеха да се спотайват мрачни сенки. Каменистата пътека тук-там бе осеяна с кости на животни. Повечето бяха на койоти и вълци. С мъка успя да прогони натрапчивата картина на собствените си кости, разпилени по камънака.

Високо в тъмнеещото синьо на небето се рееше Локи, чийто зорък поглед не се откъсваше от Джилиан, поела след дядо си към планината. Когато стигнаха каменните кули, птицата безшумно се стрелна между острите върхове на колоните, все едно бе някаква игра. Локи ги бе следвал до древния град достатъчно пъти, за да се плъзга с лекота между колоните. За Джилиан сега всичко изглеждаше ново и непознато, макар дядо и да я бе водил сред лабиринта от клисури, дерета и дълбоки ждрела безброй пъти.

Този път тя вървеше като жрица на костите, като носителка на сънищата.

На едно място, където тихо поточе следваше лъкатушещия си път през покритото с чакъл дъно на доста дълбоко ждрело, дядо и я заведе до неголям камък в хладно сиво и я сложи да седне. Отвсякъде ги ограждаха почти отвесните скални масиви на ждрелото. Завалеше ли внезапен дъжд, придойдеше ли реката, човек нямаше къде да се скрие. Мястото беше опасно не само заради заплахата от внезапно придोшли води. Тук се преплитаха множество странични ръкави и процепи в скалите, които на места поемаха в неочаквани посоки около гигантски колони, така че човек можеше да тръгне да обикаля в кръг, докато съвсем се обърка и изгуби пътя. Джилиан обаче, наред с мнозина други, познаваше прекрасно пътя през този лабиринт.

Докато седеше смълчана в очакване, дядо и отвори кесийката, която винаги носеше окачена на колана си. Извади сгънато парченце мушама и го разгърна в шепата си. Потопи показалеца си в мазната черна субстанция вътре.

— Стой неподвижно, докато ти нарисувам лицето — каза дядо и и повдигна брадичката и.

Никога преди не беше изрисувал лицето и. Процедурата и беше известна от легендите на дядо и, но никога не и беше минавало през главата, че може тя да е жрицата на костите, че може нейното лице да бъде изрисувано. Докато той си вършеше работата, тя се стремеше да

стои напълно неподвижно, имаше чувството, че всичко се случва твърде бързо — преди да е имала време да осмисли нещата. По-рано същия ден най-сериозната и задача се състоеше в това да хване гущерче за Локи. Сега имаше чувството, че на плещите и се е стоварил целият свят.

— Готово, ела да се видиш — рече дядо и. Джилиан се наведе над вирче с неподвижна като огледало повърхност. Ахна. Това, което видя, беше страховито. През очите на лицето, което я погледна, минаваше широка черна лента, като кърпа за игра на сляпа баба, само дето през тази тук се виждаше. От притихналата оловносива повърхност на водата я гледаха бакърено кафеникави очи, спотаени в черните дълбини на маската.

— Сега злите духове няма да могат да те видят — каза и той и се изправи. — Спокойно можеш да отидеш при дедите ни.

Джилиан също се изправи, наистина се чувстваше ужасно странно. Някак променена. Лицето, което видя, бе лице на жрица. Беше чувала за него в легендите на дядо си, но никога не го бе виждала в действителност, камо ли да очаква, че то може да бъде собственото и лице.

Надвеси се и погледна крадешком във вира.

— Ще успее ли да ме скрие?

— Да, ще си в пълна безопасност — обеща дядо и.

Запита се дали поне Локи ще я познае, дали няма да се уплаши от нея. Лицето, което я гледаше от мрачните води, определено изглеждаше плашещо — поне за самата нея.

— Хайде — подкани я дядо и, — ще те заведе горе, а после трябва да се връщам, за да ме открият чужденците при другите от нашите, които останаха.

Когато най-накрая кулите и каменните каньони останаха зад гърба им, най-сетне се озоваха в покрайнините на града, точно пред величествената крепостна стена, отвъд някои от по-малките външни обходни стени.

Намираха се точно пред гробището.

— Ти водиш, Джилиан — посочи с ръка дядо и. — Сега това е твоят дом.

Тя кимна и пое към обления в златиста светлина град, над който бавно се спускаше вечерта. Гледката беше великолепна както винаги,

но този път и се стори някак допълнително тайнствена. Сякаш я гледаше през други очи. Връзката и с предците се усещаше особено отчетливо.

Величествените сгради изглеждаха така, сякаш в тях продължаваха да живеят хора, сякаш всеки миг някое лице щеше да се покаже на прозореца и да отmine, погълнато от ежедневните си задължения. Някои от сградите бяха наистина гигантски, с високи колони, които поддържаха издадените напред части на полегатите покриви. Други сгради бяха с дълги редици сводести прозорци, разположени по дължина на всеки етаж. Дядо и я бе водил в някои от тези сгради. Беше удивително да видиш отвътре сграда, дотолкова претъпкана със стаи, че трябва да изкачваш и слизаш по стъпала, за да ги обиколиш всичките. Древните строители трябва да са били истински вълшебници в своята област. Отдалеч, още повече на фона на златистата светлина, гледката изглеждаше наистина приказна.

Но сега щеше да и се наложи да обикаля сама из улиците, придружавана само от духовете на хората, които някога бяха живели тук. Поне маската на жрица на костите, която дядо и нарисува, и вдъхваше известно спокойствие. Тя щеше да изпраща сънища на чужденците. Ако си изпълнеше добре задачата, чужденците щяха да се ужасят толкова, че нямаше да имат търпение да се махнат. И тогава нейният народ щеше да може спокойно да се върне.

Не и се мислеше как предците и бяха сторили същото и се бяха провалили.

— Как мислиш, много ли ще бъдат? — попита, внезапно притеснена от някогашния разгром.

— Много ли? — не я разбра той.

Минаваха покрай зид, който преди много години бе нападнат от пълзящи растения. Те се бяха вкопчили толкова здраво в него, че се бяха превърнали в част от структурата му.

— Имам предвид, дали ще са много за сънищата. Все пак аз съм сама — пък и нямам опит, нито пък съм на години и изобщо... Съвсем сама съм.

Той я потупа между лопатките на гърба с топлата си едра ръка.

— Няма никакво значение колко са. Той ще ти помогне да се сдобиеш с нужната сила. — Дядо и вдигна предупредително пръст. —

И не забравяй, Джилиан, предсказанията предупреждават, че трябва да си му напълно отдадена. Той ще бъде твоят господар.

Тя кимна, щом влязоха в просторното гробище. В по-ниските части имаше само най-обикновени камъни вместо плочи. Колкото по-нависоко се изкачваха, колкото по-нататък отиваха покрай редиците гробове, постепенно виждаха по-големи и по-внушителни паметници. Някои представляваха статуи на хора във величествени пози. Върху някои беше издялан огънат на живота, символизиращ светлината на Създателя. Другаде се виждаха древни надписи, посветени на вечната любов. Върху няколко се виждаше само древният символ, който дядо и бе нарекъл Милост. Имаше и паметници с по едно име върху тях.

В дебрите на това царство на мъртвите, близо до най-високата му точка, където обветрените дървета бяха огромни и разкривени, най-сетне спряха пред величествен гроб, белязан с огромна паметна плоча с богата украса. Върху него бе поставена урна от напръскан сив гранит, в която се виждаха маслини, круши и други плодове, с грозде, преливащо от ръбовете. Всички те бяха изваяни от същия каменен блок. Дядо и, който неведнъж я бе водил при този паметник, за да и разказва легендите, и бе казал, че урната символизира изобилието на живота, създадено от човека благодарение на творческите му усилия и тежкия труд.

Дядо и проследи с очи как тя се приближава до огромния надгробен камък, поставен в почит на отдавна умрял човек и издялан от един каменен блок в далечните времена, когато този дърен град е кипял от живот. Питаше се какъв ли е бил този човек. Дали е бил нежен или жесток, млад или стар.

Локи кацна върху каменните гроздове и размърда криле, преди да ги прилепи към тялото си. Джилиан се радваше, че може да разчита на компанията на Локи на това самотно място.

Протегна ръка и плъзна пръсти по буквите, изписващи името на погребания тук човек.

— Мислиш ли, че легендите казват истината, дядо? Искам да кажа, можем ли да им вярваме за всичко?

— Поне така са ме учили.

— В такъв случай той ще се върне при нас от света на мъртвите? Така ли е, наистина ли ще възкръсне за живот?

Тя хвърли поглед през рамо. Дядо и, застанал близо до нея, се пресегна да докосне с благоговение гладкия камък. Кимна тържествено.

— Ще се върне.

— Тогава ще го чакам. Жрицата на костите ще бъде тук, за да го посрещне и да му служи, когато се завърне в живота.

Джилиан стрелна с очи уголемяващия се облак прах на хоризонта, после се обърна към гроба.

— Моля те, побързай. — Под погледа на дядо си внимателно плъзна малката си ръчичка по надписа. — Не мога да пращам сънища без теб — рече кротко тя на човека, чието име бе издялано върху камъка. — Моля те, Ричард Рал, побързай и се върни при живите.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ЩОМ СА'ДИН, КОНЯТ НА НИЧИ, ВЛЕЗЕ в пустия град, тропотът на копитата му по калдъръма отекна сред каньоните на запустелите сгради като самотен зов, останал без отговор. Цветните кепенци на някои от прозорците бяха затворени, другаде зееха отворени. От втория етаж на доста от къщите надничаха балкончета, надвиснали над пустите улички. Зад парапетите им се виждаха плътно спуснати пердета. Нямаше никакъв вятър, Ничи забеляза панталон, проснат да съхне на опънато между две сгради въже, който не помръдваше. Собственикът на дрехата отдавна бе заминал без нея.

Тишината бе толкова внушителна, че в нея като че имаше нещо застрашително. Усещането да се движиш из улиците на обезлюден град бе някак призрачно, все едно си попаднал в празна раковина, запазила формата си, но вече напълно безполезна. По нещо напомняше на труп — уж човекът е същият, а няма никакво съмнение в ужасната истина. Ако бъде оставен така, ако не бъде върнат от ледения ръб и изпълнен отново с живот, този град постепенно щеше да се потъне в забвение и разруха.

През пролуките между сградите Ничи мярна части от Магьосническата кула, врязана в скалистия склон високо в чутовната планина, бдяща над града. Обширният мрачен комплекс се извисяваше като озверял лешояд, готов всеки момент да се стрелне към останките от притихналия град. Кули, минарета и въздушни мостове задиряха облаците, понесли се плавно пред почти отвесната скална стена. Колосалната сграда представляваше най-зловещата гледка, която Ничи някога бе виждала. Въпреки този внушителен вид тя прекрасно знаеше, че мястото може да бъде не само страховито, и се радваше, че най-сетне пристига тук.

Пътуването от Стария свят до Ейдиндрил бе дълго и изтощително. На моменти се бе опасявала, че няма да успее да се измъкне от капаните на вражеските войници, пръснати навсякъде по пътя. Друг път се бе впускала в кръвожадни атаки и ги бе избивала със

стотици. Те обаче бяха толкова много, че нямаше смисъл да таи никакви реалистични надежди да намали чувствително броя им. Вбесяваше я мисълта, че от тяхна гледна точка тя бе най-обикновен нищожен вредител. Въпреки всичко не забравяше, че крайната и цел е да достигне Ричард. Войските на Императорския орден бяха просто препятствия, които и се налагаше да преодолява по пътя си.

Благодарение на магическата връзка, която си бе изградила с Ричард, Ничи усещаше, че най-сетне е близо до него. Още не го бе зърнала, но беше убедена, че това ще стане съвсем скоро.

За известно време, преди да се отправи на път, бе започнала да си мисли, че никога повече няма да го види.

Битката за установяване контрол над Алтур'Ранг се оказа жестока. Войските, които нападнаха града, след първоначалната изненада и след като претърпяха доста сериозни жертви преди падането на нощта, бързо се окопитиха. Това бяха опитни и калени в битките войници, които знаеха как да обърнат нещата в своя полза.

Въпреки че знаеше едва ли не с подробности как ще реагира Джаганг в опита си да потуши бунта в родния си град, дори Ничи остана изненадана от всичко, което им се стовари на главите. За известно време, с помощта на неочаквано появилия се трети магьосник, нещата изглеждаха на провала, неопитните защитници постепенно губеха позициите си под натиска на вражеските орди. Имаше един мрачен безнадежден момент, когато изглеждаше, че усилията на местните хора да се защитят са напразни и са обречени на провал. Призракът на загубата, водещ след себе си кървавата картина на масовото клане, която всички вече започваха да си представят, започна да изглежда неизбежен и напълно реален. За известно време Ничи и хората от най-близкото и обкръжение бяха почти убедени, че няма да изкарат нощта.

Въпреки раните и изтощението Ничи се стегна и събра допълнителни сили да продължи, подтиквана от искреното си желание да помогне на хората, които вече чувстваше като свои близки, на всички тези невинни и безпомощни души, които при евентуална загуба щяха да бъдат безмилостно изклани. Но силите и дойдоха най-вече от мисълта, че ако Алтур'Ранг изгуби битката, тя никога повече няма да види Ричард. Този страх разпали в душата и мощен пожар от ярост,

който можеше да бъде потушен само с кръвта на изпречилите се на пътя и врагове.

В ключов момент от битката, на фона на бушуващи отвсякъде огньовете и опожарени сгради, докато третият вражески магьосник се бе възкачил на платформата наред един от градските площади и сееше смърт и разрушение, като в същото време подтикваше хората си да продължават да тъпчат и унищожават всичко по пътя си, Ничи изплува като дух отмъстител между вражеските редици и скочи на платформата. Всичко стана толкова внезапно и неочаквано, че всички приковаха погледи в странната сцена. В тази кратка секунда, когато погледите бяха приковани в почуда, когато всички вражески войници стояха като вцепенени, Ничи рязко разпори гръдния кош на слияния им магьосник и с голи ръце изтръгна туптящото му сърце. Надавайки дивашки вик на неутолима ярост, Ничи поднесе кървавия орган към войниците с обещание да направи същото и с тях.

В този момент Виктор Касела и доверените му хора се врязаха наред вражеската орда. Самият той ръководен от дива ярост, ковачът не можеше да понесе не само мисълта, че тези зверове ще избият и ограбят населението на Алтур'Ранг, ами и че ще му откраднат тъй трудно извоюваната свобода. Ако в този момент някой го бе дарил с магическа сила, Виктор със сигурност щеше да изпепели само с поглед вражеските орди. Но дори и без дарбата атаката му бе колкото неочаквана, дважди по-свирепа и кървава. Натрупването на тези събития пречупи увереността на врага. Никой от нападателите не смееше да се изправи срещу разярения ковач и да попадне под разгорещения му боздуган, нито пък имаха желание да попаднат в ръчичките на обезумялата вещица, която приличаше на отмъстителен дух, за да изтръгне живи сърцата им.

Елитните части на Ордена отстъпиха назад и се опитаха да се измъкнат от града, да избягат от разгневената тълпа.

Вместо да остави местните хора да се радват на победата, Ничи настоя врагът да бъде проследен и избит до крак.

Само тя разбираше колко изконно важно е никой от вражеските войници да не се спаси, за да разказва за покъртителната им загуба. Император Джаганг вероятно очакваше знак, че контролът върху родния му град е бил възвърнат, че местните бунтари са били изтезавани до смърт и че хората от града са паднали на колене, че

кръвопролитията и кланетата са били толкова страшни, че дълго време да служат за предупреждение на другите.

Макар да очакваше победа, Ничи знаеше, че Джаганг би искал да получи сведения и за евентуална загуба. И друг път бе губил битки. За него това не беше проблем. От загубите научаваше повече за враговете си. Просто следващия път щеше да изпрати по-многобройна армия, която да свърши работата, при това толкова жестоко и кърваво, че не само да си осигури победа, ами да накаже с още по-голяма строгост всеки, осмелил се да изправи глава срещу императорската власт.

Ничи познаваше този човек. За него животът на войниците му не означаваше нищо — всъщност животът по принцип не означаваше нищо. Ако хората му се биеха за каузата на Императорския орден и изгубеха живота си, щяха да получат своята награда в другия живот. Сега бе ред на саможертвите.

Но да не получи никакви сведения от бойното поле — виж това е вече съвсем друго.

Ничи знаеше, че липсата на информация дразни Джаганг повече от всеки враг. Той не обичаше неизвестността. Ничи знаеше, че ако императорът изпрати елитни бойни части, при това придружавани от трима магьосници, и никога повече не чуе нищо за тях, той ще изпадне в бяс. Ще прехвърля мистерията отново и отново в главата си, както нервен човек прехвърля в ръцете си броеница.

В края на краищата липсата на всякакво свидетелство за изхода на битката за Алтур'Ранг би го изнервила повече от всяка загуба. Той не се боеше от загубата на хора — за него животът не струваше нищо. Той би приел загубата, но не и неизвестността. А още по-страшното беше, че армията му, състояща се предимно от суеверни хора, би приела подобно нещо като прокоба.

Ничи продължи да върви по тясната калдъръмена уличка, зави зад един ъгъл и пред нея, между сградите от двете страни, се разкри гледка, от която за малко да и секне дъхът. На един хълм в далечината, огрян от слънцето, разположен връз красиви тюркоазено зелени възвишения, се издигаше великолепен дворец от бял камък. Ничи никога не бе виждала по-изящна сграда. В осанката и се долавяше гордост, сила и безпогрешна женственост. Веднага разбра, че пред нея се простира Дворецът на Изповедниците.

Тази гледка — изтънчена, властна, изчистена — беше пълната противоположност на високите планини отвъд, над които се извисяваха мрачните и страховити стени на Магьосническата кула. За Ничи бе пределно ясно, че Дворецът на Изповедниците е предвиден да внушава величественост, подплатена от смътна заплаха.

В крайна сметка това бе сградата, от която Средната земя се ръководеше от хилядолетия. По-големите държави на Средната земя бяха издигнали свои дворци в града, където живееха посланиците им, членове на Централния съвет — обединения управителен орган на цялата Средна земя. Майката Изповедник стоеше начело не само на Изповедниците, но и на Централния съвет. Крале и кралици отговаряха пред нея за действията си, както и всеки владетел на всяка държава в пределите на Средната земя. От тясната уличка, по която бе вървяла досега, Ничи не можеше да види дворците, представляващи различните държави, но бе сигурна, че никой от тях няма да е толкова могъщ и величествен като Двореца на Изповедниците — особено при безмълвната подкрепа на Магьосническата кула на заден план.

През една пролука между сградите вдясно от нея Ничи мярна движение. Щом установи, че е облак прах, вдигнат в застиналия въздух, дръпна юздите на Са'дин и го отведе в близката странична уличка. Притисна пети в слабините му и го подкара в лек галоп. Без да се обърне назад, се отдалечи по пращната уличка. Между сградите продължаваше да следи прахоляка, който се вдигаше наблизко. Някой яздеше устремено към пътя, извеждащ нагоре към Магьосническата кула. Благодарение на магическата си връзка, тя знаеше кой би трябвало да е той.

Ничи се постара да елиминира заплахата, надвиснала над Алтур'Ранг, най-вече, за да може по-бързо да настигне Ричард. Не че не и беше мило за всичките онези хора, не че не искаше да изстреби до крак кръвожадните хищници на Джаганг. Просто повече от всичко това копнееше да срещне отново Ричард. Първият и импулс беше да препусне като вятъра и да настигне Кара и него колкото се може по-скоро. Скоро обаче стана ясно, че няма никакъв шанс това да се случи. Защото той се придвижваше много бързо. Когато Ричард постави цел пред себе си, той тръгва към нея с цялата си енергия и устрем.

Ничи осъзна, че единствената и надежда да го настигне бе не да върви след него, а да се опита да стигне първа там, накъдето смяташе,

че той ще се отпрати, и така да го засече. Знаеше, че вещицата Шота няма как да му помогне да намери жена, която не съществува, така че предположи, че следващата цел на Ричард ще бъде в северна посока — Магьосническата кула в Ейдиндрил. Там можеше да се надява да получи помощ от единствения магьосник, когото познаваше — от своя дядо, Зед. И понеже Ничи все още бе доста далече на юг, избра по-краткия път, спестявайки си доста голяма част от заобиколния маршрут, по който би минал той.

Щом напусна границите на града, сърцето и заби лудо. Най-после се увери, че е била права. Най-после видя Ричард.

Той и Кара се катереха по стръмния път, като вдигаха зад себе си дълга прашна опашка. Ничи си спомни, че напуснаха Алтур'Ранг с шест коня. Сега разполагаха само с три. Като ги гледаше как яздят, Ничи подозираше, че знае защо. Когато Ричард реши, че е важно да постигне определена цел, за него нямаше пречки. Вероятно бе уморил другите три коня до смърт.

Докато Ничи се спусна в силен галоп, за да ги настигне, Ричард я забеляза и забави ход. Са'дин препусна покрай хълмчета, поляни, конюшни, работилници, изоставени пазарни сергии, покрай една запусната ковачница и стопански дворове с обори в дъното. Покрай нея прелитаха борове и смърчове, над главата и се поклащаха едрите листа на дъбове, подредени като шпалир покрай пътя.

Ничи нямаше търпение да се срещне с Ричард. Животът и изведнъж придоби нов смисъл. Запита се как ли е успяла вещицата да го убеди, че онази жена не съществува, че е образ, роден от сънищата му и придобил плътност. Ничи дори хранеше искрица надежда, че Ричард се е отърсил от всичките си илюзии и пак си е същият, както преди. Облекчението, което изпита, щом го видя, яхнал коня си, не бе помрачено дори от тревогата какво ли го е накарало да се отпрати към Магьосническата кула. Откакто той напусна Алтур'Ранг, Ничи прехвърли в главата си всичко случило се, опита се да изолира източника на заблудите му и постепенно си изгради плашеща теория. След като разсъждава над нея хиляди пъти, опитвайки се да запомни и най-незначителната подробност, Ничи стигна до извода, че в крайна сметка тя е причината за възникването на проблема.

Докато се опитваше да спаси живота му, бе принудена да действа трескаво и светкавично. Наоколо имаше и други хора, които

допълнително я разсейваха. Беше притеснена да не би вражеските войници да открият запустялата къща и да ги нападнат, така че не смееше да изгуби нито секунда време. Още по-страшното беше, че правеше нещо, което не бе опитвала никога преди, за което дори не бе чувала да е правено. В крайна сметка Субстрактивната магия се използваше да сее разруха, не да лекува. Нямаше как да е сигурна в положителния резултат от действията си. Но в същото време знаеше, че друга надежда няма, че няма избор.

Но се опасяваше, че в този опасен коктейл тя е единствената причина за отключването на проблема в съзнанието на Ричард. Ако бе така, никога нямаше да си го прости.

Ако е допуснала грешка в използването на Субстрактивната магия, ако е докоснала някаква частица от мозъка на Ричард, която, да речем, отговаря за взаимодействието между света на въображението и реалността, нямаше да може да възстанови подобна загуба. Унищожението на нещо посредством Субстрактивна магия бе необратимо като смъртта. Ако бе засегнала мозъка му, той никога повече нямаше да е същият, оттук до края на дните си щеше да обитава сумрачния свят на собственото си въображение, без да може да разпознае истината за света около себе си... И всичко това щеше да е по нейна вина.

Тази мисъл я докарваше до ръба на отчаянието.

Ричард и Кара бяха спрели край пътя, докато чакаха Ничи да ги настигне. В полите на гористите хълмове зад тях растяха буйни летни треви. Конете им се възползваха от възможността да попасат от избуялата край пътя зеленина.

Срещата с Ричард изпълваше сърцето на Ничи с лекота и радост. Косата му беше попораснала, изглеждаше пращен от ездата, но иначе си беше същият — изправен гордо на седлото, висок, красив, царствен, съсредоточен, целеустремен, вгледан във всяка мъничка подробност наоколо. Въпреки обикновените пътни дрехи, с които бе облечен, имаше вид на истинския Господар Рал.

Но в него имаше и нещо особено.

— Ричард! — провикна се тя отдалеч, нищо че и той, и Кара явно вече я бяха забелязали. Щом приближи, дръпна юздите на Са'дин. Ричард и Кара я чакаха сред облак прах. Внезапният и вик остави у тях

впечатлението, че има да им казва нещо неотложно. Но всъщност той се дължеше единствено на огромната и радост от срещата.

— Толкова се радвам да видя, че и двамата сте добре.

Ричард изглеждаше спокоен, бе отпуснал двете си ръце върху рога на седлото. Конят му размахваше опашката си, за да прогони наглите мухи. Кара седеше на седлото, изопнала гръб, конят и бе малко по-назад от Ричард, тръскаше глава и пръхтеше, явно уморен от усиления галоп.

— И аз се радвам да те видя в добро здраве — отвърна на поздрава и Ричард. Топлата му усмивка потвърждаваше искреността на думите му. Ничи бе готова да избухне във весел смях, щастлива от тази реакция, но се въздържа и само се усмихна в отговор. — Как мина в Алтур'Ранг? Градът в безопасност ли е?

— Унищожихме нашествениците. — Ничи дръпна юздите, за да усмири разгорещения Са'дин. Потупа го приятелски по гривата. — Засега всичко е наред. Виктор и Айшак поръчаха да ти кажа, че са свободни и възнамеряват и за в бъдеще да е така.

— Значи и ти си добре, а? — попита той, след като кимна доволно. — Тревожех се за теб.

— Добре съм — отвърна тя, неспособна да сдържи широката усмивка, напъпила на устните и само при мисълта, че той се е тревожил за нея. Нямаше никакво намерение да му разказва за понесените наранявания, които и бездруго вече бяха зараснали. Важното беше, че отново го вижда.

Стори и се уморен, явно двамата с Кара не бяха спали много-много по време на пътешествието си на север. Като се има предвид огромното разстояние, което бяха изминали, явно не бяха си давали много време за почивка.

Ничи изведнъж разбра какво е различното в него.

Меча му го нямаше.

— Ричард... къде...

Кара се надвеси иззад него и я стрелна с многозначителен поглед, като в същото време прокара пръст през гърлото си в красноречив жест. — ... къде са другите коне? — довърши въпроса си Ничи, променила внезапно посоката на интереса си. Все пак в кратката пауза бе успяла да се промъкне смътна, но застрашителна напрегнатост.

Ричард въздъхна, явно не се досети какво се бе канила да го попита всъщност.

— За жалост им давах прекалено много зор. Някои окуцяха, други не издържаха. По пътя се наложи да се снабдим с нови коне. Специално тези ги откраднахме от един лагер на Императорския орден край Галеа. Войските им са пръснати из цялата Средна земя. От време на време се възползвахме от конете, храната или други неща, които ни бяха нужни.

Кара се усмихна доволно, но си замълча.

Ничи се запита как ли е успял да свърши тези неща без меча си. Веднага след това осъзна цялата глупост на тази си мисъл — не мечът правеше от Ричард това, което той е.

— Ами звярът?

— Имахме още няколко сблъсъка — отвърна Ричард след бърз поглед към Кара.

Поради някаква причина Ничи долови в гласа му нещо притеснително — не бяха думите, по-скоро тонът, с който ги изрече.

— Няколко сблъсъка ли? Какви по-точно? Какво става тук? Нещо не е наред ли?

— Успяхме — това е важното. Ще говорим по-късно, когато имаме повече време.

По раздражението в погледа му тя разбра, че в момента не му се говори по този въпрос. Той дръпна юздите на коня си и прекъсна закуската му.

— В момента обаче бързам да стигна до Кулата.

— Ами вещицата? — попита Ничи, като тръгна край него. — Какво разбра? Какво ти каза тя?

— Че това, което търся, е отдавна заровено — измърмори обезсърчен той почти на себе си. Отри с уморена ръка челото си, после се отърси от внезапно нападналите го мисли и я погледна с пронизителния си поглед. — Да ти говори нещо „Лавинен огън“? — Когато Ничи тръсна глава, той продължи: — А „Необятната пустош“?

— Необятната пустош ли? — Замисли се, след малко рече: — Не, какво е?

— Нямам никаква представа, но трябва да разбера. Надявам се Зед да може да ме осветли по някой от тези въпроси. Хайде да вървим.

След като каза това, той пришпори коня си. Ничи веднага подкани Са'дин да го последва.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ПЪТЯТ НАГОРЕ КЪМ КУЛАТА предлагаше великолепна панорама към Ейдиндрил, който се простираше в долината, макар че в превалящия ден в планината се бяха прокраднали облаци и застиналият въздух се усещаше горещ и влажен. Ако не беше потисната от грижи, Ничи вероятно би установила, че гледката от високите части на пътя към Магъосническата кула се нарежда сред най-прекрасните в живота и — а възхищението от такива красоти бе сравнително ново за нея усещане, събудено в душата и благодарение на Ричард.

Сега обаче я бяха налегнали мрачни мисли, свързани с неизменното му упорство да намери онази несъществуваща жена Калан, която си беше вгълпил, че помни. Откакто се бяха срещнали, изобщо не бе отворил дума за нея — вероятно защото вследствие на предишните им разногласия бе изгубил надежда, че може да я убеди в необходимостта да открие тази жена, която според Ничи категорично беше илюзия. Но макар Ричард да не я споменаваше, Ничи виждаше ясно, че той е не по-малко решен да открие Калан, отколкото на тръгване за дома на Шота. Надеждите и че когато го настигне след битката в Алтур'Ранг, той ще е по-добре, се изпариха. Удоволствието и от гледката помръкна.

Имаше обаче нещо, може би някакво пламъче в очите му, което и се струваше различно. Не можеше да определи точно какво е, нито какво би могло да означава. Той винаги се бе отличавал с пронизващ поглед, с умение да прониква надълбоко и безпощадно в душата на събеседника си. Сега обаче, щом погледите им се срещнеха, Ничи виждаше в неговия още повече острота и пронизателност, сякаш директно разпорваше душата и и я претърсваше из основи. Ничи нямаше какво да крие от него — най-малко от него. Мислеше му само най-доброто, при това съвсем искрено. Не искаше нищо друго, освен той да бъде щастлив. И бе готова да му помогне по всякакъв начин, за да намери той своето щастие.

Може би именно поради тази причина настроението и помръкна; макар да изглеждаше все така устремен и изпълнен с решителност, тя го усещаше някак помръкнал, на крачка от отчаянието. Светлината на живота в очите му бе нещо, което Ничи ценеше високо. Не би допуснала тя да угасне.

Усилието да не изостава от него не и позволи да го попита как е минало при вещицата. По мълчанието на Кара Ничи прецени, че каквото и да е станало, нещата не са се развили според очакванията на Ричард. Това не я изненада. Нима една вещица, пък била тя и добронамерена, би могла да му помогне да намери жена, която съществува само във въображението му?

Ничи нямаше никаква представа какво е това „Лавинен огън“, но в гласа му усещаше — а и в напрегнатото му изражение, — че Ричард е нетърпелив да открие какво означава. Тъй като бе живяла с него доста дълго, Ничи познаваше настроенятията и чувствата му, без да се налага той да казва нито дума. За нея беше очевидно, че той залага много на значението, скрито зад „Лавинен огън“.

Освен всичко друго, разбира се, Ничи бе силно притеснена за съдбата на меча му. Не можеше да проумее как така Ричард е без меча си. Притесненията и се задълбочиха от недвусмислената реакция на Кара, която директно сложи край на разговора по този въпрос, преди той въобще да е започнал. Що се отнася до Ричард, той изобщо не го спомена. Мечът на истината не беше нещо, което Ричард би забравил просто ей така.

По-високо в планината пътят потъваше сред гъста гора от внушителни смърчове, преди да излезе на тесен мост, прехвърлящ двата ръба на умопомрачителна пропаст. Ничи имаше чувството, че планината е прорязана до самото и ядро и двете и половини са раздалечени една от друга. Докато преминаваха един след друг по моста над зейналата бездна, тя хвърли поглед надолу и видя отвесни скални масиви от двете страни, между които се стелеха призрачни пухкави облаци. От замайващата гледка и се сви коремът.

По вървежа на Са'дин си личеше, че е на ръба на силите си. Ушите му бяха лениво клепнали настрани. От конете на Кара и Ричард излизаше пяна. Ничи знаеше, че Ричард е изключително грижовен и внимателен към животните, но специално към тези като че ли не проявяваше никаква милост. Явно смяташе, че в момента е по-

належащо да се погрижи за далеч по-важни неща от живота на конете. Ничи знаеше какви са тези по-важни неща — човешкият живот. Поточно — животът на един човек.

Стените на Кулата, издигнати от сложно свързани един с друг черни гранитни блокове, се издигаха пред очите им като скала. След като слезе от моста и тръгна след Ричард и преди Кара, Ничи огледа сложния комплекс от насипи, бастиони, кули, висящи мостове, свързващи тунели. Мястото изглеждаше някак живо, като че ли ги наблюдаваше как приближават към зейналия сводест портал, където пътят се връзваше в долната част на външната стена.

Без капка колебание Ричард насочи коня си под масивния портик. Ако имаше избор, Ничи би проявила повече предпазливост на влизане в подобно място. Кожата и настръхна от силата, която се излъчваше отвътре. Никога досега не бе изпитвала толкова натрапчиво чувство за магическа сила, излъчваща се от конкретно място. Беше като да стоиш сам и незащитен на сред голо поле, в очакване върху тебе да се стовари страховита буря с гръмотевици.

Усещането и даде известна представа за мащабите на щитовете, които охраняваха Магьосническата кула. Доколкото успя да прецени, щитовете в Двореца на пророците бяха детска игра в сравнение с тези тук. Пък и онези бяха издигнати предимно с помощта на Адитивна магия, защото пред двореца стояха съвсем различни цели. Тук субстрактивните щитове бяха използвани на равна нога с адитивните. Смъртоносната им сила изобщо не бе скрита — напротив, бе направено всичко възможно онзи, който разбира от тези неща, да разбере за какво става въпрос.

Бавно и някак неусетно по небето бяха изпълзели дъждовни облаци и го бяха боядисали в оловносиво. Слънчевият ден бе изместен от сумрачна привечер, от която Кулата изглеждаше още по-внушителна и отблъскваща, сякаш самата тя се бе погрижила да се обгради с оловносиви облаци, като един вид допълнителна защита в случай на нужда. Без да забави крачка, Ричард влезе директно в дългия тъмен тунел. Тропотът на конски копита отекна от влажния камък.

Щом излязоха от другата страна на тунела, се озоваха пред заградена ливада, избуяла във високи треви. Чакълестият път минаваше покрай стена вдясно, по продължение на която имаше редица врати. Първите врати, пред които се озоваха току зад портика,

вероятно бяха входовете за посетители. Ничи предположи, че тези зад втората стена вероятно са сервизните входове към Кулата. Оградата на ливадата се затваряше от другата страна на пътя. По-нататък, вляво, тревата свършваше в стената на самата Кула. Някъде там се намираха и конюшните.

Без да каже нито дума, Ричард скочи от коня и отвори вратата в оградата около ливадата и пусна коня си вътре, но без да го разседлава. Объркани, но без да задават въпроси, Ничи и Кара последваха примера му и направиха точно същото, след което го последваха към входа, до който водеха десетина гранитни стъпала, вдлъбнати и излъскани до блясък от хилядолетна употреба. Озоваха се във фойе, в дъното на което се виждаше масивна двойна порта, водеща към самата Кула, която започна да се отваря бавно.

Отвътре надникна старец с чуплива бяла коса, който имаше вид на изненадан от неканени гости домакин. Беше задъхан — явно бе претичал целия път до тук, след като бе установил, че приближава някой. Несъмнено за идването им го бяха известили магическите мрежи, които се активираха веднага, щом някой стъпи на пътя за насам. Вероятно в древни времена за посрещането на гостите се бяха грижили специални хора. Сега обаче старецът бе сам в Кулата. Явно при задействането на мрежите е бил в другия край на сградата, защото едва си поемаше дъх.

Въпреки силната почуда, изобразена на сбръчканото му лице, Ничи нямаше как да не разпознае чертите му. Беше сигурна, че пред нея стои дядото на Ричард — Зед. Беше висок, но тънък като вейка. Кафявите му очи се блещеха в почуда и някаква детинска превъзбуда, ако не невинност. Семплата му роба без никакви орнаменти беше сигурен знак, че пред нея стои велик магьосник. Носеше годините си с достойнство. Като гледаше Зед, Ничи бе сигурна, че годините няма да загрозят неговия внук Ричард.

Старецът разпери ръце и ги преметна през главата си.

— Ричард! — лицето му се разтегли в радостна усмивка. — Да му се не види, наистина ли си ти, момчето ми?

Зед прекрачи прага и се спусна по стъпалата.

Ричард изтича към дядо си и го вдигна в прегръдката си.

Стисна го толкова здраво, че окончателно остави без дъх и бездруго задъхания старец. И двамата избухнаха в смях, в който без

съмнение си личеше близкото им родство.

— Зед! Нямах представа колко се радвам да те видя!

— И аз, момчето ми. — В гласа му прозвучаха треперливи нотки.
— Доста време мина. Ужасно много време. — Простря клечестата си ръка покрай Ричард и стисна Кара за рамото. — Как си, скъпа? Виждаш ми се доста омаломощена. Добре ли си?

— Аз съм Морещица — отвърна тя, леко възмутена. — Разбира се, че съм добре. Кога съм изглеждала по друг начин, освен в най-добра форма?

Зед се изкикоти и ръгна Ричард в ребрата.

— Ами сигурно никога. Като ви гледам, и двамата имате нужда да си полегнете и похапнете. Но иначе изглеждате добре и наистина се радвам да ви видя.

Сега вече и Кара не се сдържа и се усмихна.

— Липсваше ми, Зед.

— Не е много характерно за една Морещица да твърди, че и е липсвало едно старче — размаха пръст насреща и той. — Рика ще се изненада да го чуе.

— Рика ли? Рика е тук?

Зед махна с ръка към полуотворената порта.

— Някъде там е... сигурно патрулира. Така като я гледам, явно има две цели в живота си — да се заяжда с мен и да патрулира. Казвам ви, мира не ми дава тая жена. И най-ужасното е, че пипето и сече като бръснач. Добре поне, че в готвенето я бива.

— Рика готви? — сбърчи чело Кара.

Зед се сепна и си пое дъх през стиснати зъби.

— Да не се изпуснеш, че съм ти казал, че направо ще ме...

— Зед, имам проблем и ми е нужна помощта ти — прекъсна непринудения им разговор Ричард.

— Добре ли си? Нали не си болен? Май не си много на себе си, момчето ми. — Вдигна ръка на челото му. — Летните грипове са най-коварни, да ти кажа. Не стига, че отвънка жега, ами и отвътре, ти гори. Кофти комбинация.

— Да... не... такава, искам да кажа, не е там проблемът. Трябва да поговорим.

— Ами говори. Доста време мина. Направо непростимо. Чакай да помисля... май тази пролет станаха две години, ако не греша. — Зед

се поотдръпна и огледа внука си от главата до петите. — Къде ти е мечът, Ричард?

— Виж, за това ще говорим после — отвърна Ричард раздразнен и се откъсна от хватката на Зед, за да сложи точка по въпроса.

— Каза, че искаш да поговорим. Ами говори и ми кажи къде ти е мечът. — Насочи широката си усмивка към Ничи. — И коя е тази прелестна магьосница, която водиш със себе си?

Ричард примигна насреща му, после погледна Ничи.

— О, извинявай, Зед, да ти представя Ничи. Ничи, това е...

— Ничи! — избухна Зед и отскочи две стъпала назад, все едно бе видял усойница. — Сестрата на мрака, която те отведе в Стария свят? Същата Ничи ли? Какво търси с теб това коварно създание? Как смееш да водиш тази жена в...

— Зед! — прекъсна го грубо Ричард. — Ничи е приятел.

— Приятел ли? Ти да не си откачил, Ричард? И как си представяш да...

— Зед, тя мина на наша страна. Също като Кара, като Рика. Нещата се променят. Преди всички те бяха... — Видя как го гледа дядо му и замлъкна. — Разбираш какво имам предвид. Готов съм да поверя на Кара живота си и тя неведнъж е оправдавала доверието ми. Същото е с Ничи. И на двете съм готов да поверя живота си.

Зед най-сетне го сграбчи за рамото и го разтърси сърдечно.

— Да, май те разбирам. Откакто ти дадох Меча на истината, ти промени доста неща към добро. Как да ти кажа, никога не съм си представял, че един ден ще си седя безгрижно на масата и ще похапвам вечеря, сготвена ми от Морещица. При това доста вкусна вечеря, държа да отбележа. — Млъкна и посочи с пръст Кара. — Само да и кажеш това, което чу току-що, жива ще те одера. И бездруго много си е навирала носа.

Кара само се усмихна.

Зед пак се обърна към Ничи. В очите му не личеше онзи толкова характерен хищнически поглед на Рал, но в цялото му излъчване имаше нещо не по-малко обезоръжаващо, наред с това с потенциала да бъде опасно и непростимо.

— Добре дошла, магьоснице. Щом Ричард твърди, че си приятел, значи е така. Съжалявам, че избухнах.

— Напълно разбираемо е — усмихна се Ничи. — Аз самата не се харесвам особено в онзи си период. Бях под влиянието на тъмни заблуди. Не случайно ме наричаха Господарката на смъртта. — Ничи потъна в сивите очи на Ричард. — Внукът ти ме измъкна оттам и ми разкри красотата на живота.

— Да, добре казано. Красотата на живота — усмихна се Зед.

— Именно за живот става въпрос — дръпна го нетърпеливо Ричард. — Зед, чуй ме, наистина...

— Да, добре, добре. — Зед махна с ръка, за да усмири нервния си внук. — Вечно искаш нещо. Още прага не е прекрачил, а все напират да пита, да пита. Доколкото си спомням, първата дума, която каза като малък, беше „защо“. Е, да влизаме тогава. Дълбоко ме интересува защо Мечът на истината не е с теб. Знам, че не би допуснал с него да се случи нещо, но искам да ми разкажеш всичко — от начало до край. Без да пропускаш и най-малката подробност. Хайде да вървим.

Като им направи знак с ръка да го последват, дядото на Ричард изкачи стъпалата към входа.

— Зед! Искам да...

— Да, да, момчето ми. Знам, че искаш нещо. Разбрах те още първия път. Бих казал, че е като дъжда. Няма смисъл да започваме, след като и бездруго ще се измокрим. Да вървим вътре и ще те изслушам. — Гласът на Зед отекна звънко в тъмнината отвъд прага. — Май като те гледам, нещо за хапване би ти дошло добре. Има ли и други гладни? Срещите винаги ми повдигат апетита.

Ричард отпусна ръце, дланите му се залюляха покрай хълбоците в знак на отчаяние. Въздъхна и изтича по стълбите да настигне дядо си. Ничи знаеше, че с всеки друг на мястото на Зед, Ричард би се държал различно. Не беше лесно да се оправяш с хора, които те обичат, които са те отгледали от ей такъв, които са те утешавали, когато си бил уплашен до сълзи от връхлетяла буря или от вълчи вой. И Ричард реагираше по същия начин. Любовта към дядо му му връзваше ръцете със здравите въжета на уважението.

Ничи никога не бе виждала Ричард в такава светлина. Стори и се ужасно мило. Пред нея стоеше Господарят Рал, владетелят на Д'Харанската империя, Търсачът на истината, човекът, способен да разтрепери почти всеки само с поглед, а ето че сега стоеше притихнал и се вслушваше в укорителните слова на дядо си. Ако конкретните

проблеми не бяха толкова сериозни, Ничи едва ли би се удържала да не се усмихне на милата безпомощност на Ричард, обезоръжен от този толкова безобиден на вид старец.

В сумрака отекваше шум от вода. Зед небрежно погледна настрани и лампата на стената светна. При запалването и Ничи разпозна искрицата на силата, която я бележеше като ключова лампа. С последователност от съскащи звуци, които тръгнаха от двете страни на входа, околоръст започнаха да просветват стотици двойки лампи. Почти веднага след запалването на една двойка се активираше следващата, като в крайна сметка се получи плътен обръч от трептящи пламъчета. Ничи знаеше, че ефектът би бил същият дори ако ключовата лампа бе запалена с факла, а не с нишката на магията. Светлината плавно се усили и за броени секунди мрачното фоайе потъна в ярка светлина.

В центъра на облицования с плочки под се издигаше шадраван с формата на детелина. Водата от най-горната вана се изстрелваше високо към тавана, откъдето се спускаше по каскада от корита с все по-голям диаметър и фестонирани ръбове, които най-долу се спускаха през отвори, отстоящи на еднакво разстояние един от друг, за да се извиат на дъга към основния басейн, чийто парапет бе изваян от светъл мрамор на пъстри петна, достатъчно широк, че да служи за пейка.

Околоръст овалното помещение се издигаха тъмночервени мраморни колони, които поддържаха кръгъл балкон, обикалящ покрай стената в пълен кръг — сякаш елитни гвардейци, застанали на стража. През прозорците на стъкления таван, отстоящ на трийсетина метра височина, се процеждаха тънки снопчета хладни привечерни лъчи, които се сливаха със сиянието на лампите в долната част на залата. Нощно време през този стъклен таван вероятно нахлуваше и студената лунна светлина, за да придаде на всичко наоколо особен призрачен вид. Но тази вечер беше новолуние, пък и при всичките тези облаци едва ли щеше да се прокрадне дори едничък лунен лъч. Доколкото можеше да мерне късчета небе между облаците, Ничи прецени, че Зед вероятно е прав — май наистина приближаваше дъжд.

В разрез с първоначалните впечатления от Магьосническата кула, залата представляваше красиво, топло преддверие на сграда със суров и враждебен вид. Тя отпращаше по един необясним начин към

миналото на това място, изпълнено с живот и жизненост. Също като изоставения град в долината, тази празнота натъжи Ничи.

— Добре дошли в Магьосническата кула. Струва ми се най-удачно първо да...

— Зед! — изръмжа Ричард, като най-безцеремонно прекъсна дядо си. — Трябва да говоря с теб. Веднага. Важно е.

Любим дядо или не, Ничи усети, че Ричард е на ръба на търпението си. Побелелите му кокалчета, които стърчаха от стиснатите юмруци, контрастираха рязко с тъмния му загар и изпъкналите вени. По вида му личеше, че през последните дни почти не е спал, а едва ли и беше се хранил добре. Ничи не помнеше да го е виждала по-изтощен и изтормозен. Кара също явно бе на границата на издръжливостта, макар да го прикриваше добре. Морещиците бяха обучени да не обръщат внимание на физическия дискомфорт. Колкото и да бе превъзбуден от срещата с дядо си, обсебващото желание на Ричард да открие онази жена му пречеше да се наслади изцяло на момента.

Дивото препускане, превърнало се в начин на живот на Ричард, откакто го уцели стрелата и едва не умря, вече започваше да му се отразява фатално.

Зед примигна в най-искрена изненада.

— Добре, Ричард, разбира се. — Разпери ръце и заговори по-меко. — Знаеш, че винаги можеш да говориш с мен. За всичко, нали знаеш...

— Какво е „Лавинен огън“?

Това бе първото нещо, което попита и Ничи, щом се видяха.

Зед се вцепени, изглеждаше искрено смутен.

— „Лавинен огън“ — повтори монотонно.

— Да, „Лавинен огън“.

Зед придоби сериозен вид и се замисли дълбоко, дори се извърна към фонтана, за да се съсредоточи. Очакването бе почти болезнено. Водата в шадравана се плискаше и отекваше в изцяло притихналата стая.

— „Лавинен огън“ — изломоти Зед под мустак, докато прокараваше клечестия си пръст по брадичката, втренчил поглед в каскадата на шадравана. Ничи стрелна с очи Кара, но лицето на Морещицата бе каменно и непроницаемо. Макар тя вероятно да бе не

по-малко уморена от Ричард, не си позволяваше изтощението да и проличи.

— Да, точно това казах — „Лавинен огън“ — нетърпеливо стисна зъби Ричард. — Знаеш ли какво означава?

Зед се извърна към внука си и разпери ръце. Сега изглеждаше не само озадачен, но и сякаш съжаляваше.

— Съжалявам, Ричард. Никога не съм чувал този израз. „Лавинен огън“.

Яростта на Ричард се изпари внезапно и той сякаш щеше да се строполи. Разочарованието в погледа му беше красноречиво. Отпусна рамене и въздъхна дълбоко. Кара се плъзна зад него деликатно, но безшумно, готова да го подхване, ако се свлече. Ничи нямаше да се изненада, ако това наистина се случи.

— Къде ти е мечът, Ричард? — попита Зед поизнервен.

— Той е просто парче желязо! — избухна Ричард.

— Парче...

— Най-глупаво парче метал! — Лицето му бе пламнало. — Нямах ли си по-сериозни грижи?

— По-сериозни грижи ли? Какви ги говориш?

— Искам си живота!

Зед го изгледа втренчено, но не каза нищо, с което едва ли не заповяда на внука си да продължи, да се доизкаже.

Ричард се отдалечи от шадравана и застана пред стъпалата между две от червените мраморни колони. Бяха застлани с красива червена пътека със златни ръбове и изчистени черни геометрични мотиви, която покриваше пространствата между всеки две колони и се губеше нейде в сумрака отвъд.

Ричард прокара пръстите на двете си ръце през косата.

— Какво значение има? Никой не ми вярва. Никой няма да ми помогне да я намеря.

На Ничи и стана ужасно мъчно за него. В този миг съжали за всяка груба дума, която някога му бе казвала, докато се опитваше да го убеди, че си е въобразил Калан. Беше му нужна помощ, за да се освободи от заблудите си, но точно в този момент би била щастлива да го остави да си вярва, в каквото си иска, стига искрицата на жизнеността да заблести отново в погледа му.

Копнееше да го прегърне и да му каже, че всичко ще бъде наред, но не можеше — поради ред причини.

Кара, отпуснала ръце покрай тялото си, също явно страдаше от агонията на Ричард. Ничи подозираше, че Морещицата също не би имала нищо против да остави на Ричард красивия му сън за жената, която обича. Макар че една лъжа не би могла да успокои истинската болка.

— Ричард, нямам представа за какво говориш и какво общо има това с Меча на истината? — попита Зед, възвърнал остротата на тона си.

Ричард затвори очи за момент, за да се опита да преглътне болката от думите, които се бяха забивали в душата му вече безброй пъти.

— Трябва да намеря Калан.

Ничи го видя как се стяга, за да се подготви за обичайните детайлни въпроси, като например за кого става въпрос, откъде му е хрумнала такава идея. Ничи виждаше, че Ричард трудно би понесъл поредното обяснение, че си внушава, съмнението дали не се е побъркал. Ужасът би бил още по-голям, ако всичките тези въпроси бъдат зададени от дядо му.

— Калан ли? — попита Зед, килнал глава на една страна.

— Да — въздъхна Ричард, без да вдигне глава. — Калан. Но, да, ти не знаеш за кого говоря.

При друг случай Ричард вероятно би се спуснал в дежурната си тирада от обяснения, но сега бе твърде обезсърчен, за да има сили да премине отново през всичко това, да получи поредната доза недоверие и горчиви въпроси.

— Калан? — повдигна вежда Зед. — Калан Амнел ли имаш предвид?

Ничи застина.

Внезапно ококорен, Ричард вдигна глава.

— Моля? Какво каза? — прошепна той.

— Калан Амнел ли казваш? За тази Калан ли питаш?

Сърцето на Ничи прескочи. Кара зяпна.

За части от секундата Ричард се бе озовал до Зед и като го сграбчи за робата, го отлепи от земята. Облените му в пот мускули блестяха на светлината на лампите.

— Ти изрече цялото и име — Калан Амнел. Не съм ти го казвал. Ти сам го каза.

Зед съвсем се обърка.

— Ами това е, защото единствената Калан, която познавам, се казва Калан Амнел.

— Познаваш Калан? Знаеш за кого говоря?

— За Майката Изповедник ли?

— Да, за Майката Изповедник!

— Ами да, разбира се. Предполагам, че повечето хора я познават. Какво ти става, бе, Ричард? Ти направо ме уби.

На Ничи и се зави свят. Не вярваше на ушите си. Как е възможно подобно нещо? Не, изключено е. Беше толкова непонятно и невъзможно, че имаше чувството, че ще се строполи на земята, изгубила съзнание.

Ричард пусна дядо си на земята, цял разтреперан.

— Какво искаш да кажеш, как така всички я познават?

Зед си подръпна ръкавите един по един, закривайки кокалестите си ръце. Пооправи робата си на хълбоците, като не откъсваше очи от внука си. Изглеждаше искрено озадачен от поведението му.

— Какво ти става, момчето ми? Как така да не я познават? Та тя е Майката Изповедник!

— Къде е сега? — преглътна Ричард.

Преди да му отговори, Зед стрелна с поглед, в който се четеше дълбока загриженост, първо Ничи, после и Кара.

— Ами, там е, в Двореца на Изповедниците.

Ричард нададе радостен вик и се хвърли да прегръща дядо си.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

СГРАБЧИЛ ДЯДО СИ ЗА КЛЪОЩАВИТЕ РАМЕНЕ, Ричард го разтърси.

— Тя е тук! Калан е в Двореца на Изповедниците!

Върху лицето на Зед пробяга сянка на тревога, но той все пак успя да кимне предпазливо.

С опакото на ръката си Ричард отри сълзите, отърколили се по бузата му.

— Тука е — обърна се той към Кара и разтърси и нея. — В Ейдиндрил е! Чухте ли? Не съм си я измислил? Зед я помни. Той знае истината.

Кара явно полагаше неистови усилия да овладее почудата си, като в същото време се постарая да не изглежда като, че не се радва от изненадващата новина.

— Господарю Рал... радвам се за теб... най-искрено..., но не виждам как...

Ричард изобщо не забеляза колебливото заекване на Морещицата.

— Какво прави тя тук? — попита с треперещ от превъзбуда глас.

Сериозно притеснен, Зед хвърли поглед първо на Кара, после на Ничи, докато накрая внимателно хвана Ричард за ръката.

— Тя е погребана тук, Ричард.

Светът внезапно се закова на едно място.

Истината се стовари върху Ничи като мълния.

Нещата се изясниха. Поведението на Зед имаше обяснение. Жената, за която говореше Зед, не бе Калан, Майката Изповедник от бляна на Ричард, не бе жената, която той си въобразяваше, че го обича и че се е омъжила за него.

Тя беше истинската Майка Изповедник.

Ничи бе предупредила Ричард, че в съня си е сторил нещо ужасно, като си е въобразил своята съпруга не просто като неznайна жена, а като реално съществуващ човек, за когото е чувал някъде. Като

жена, позната добре в Средната земя. Явно ставаше въпрос за истинската Калан Амнел, за истинската Майка Изповедник, погребана в Двореца на Изповедниците. Не онази, която Ричард си бе представил като своя любима. Случи се точно това, от което Ничи се притесняваше и което се опасяваше, че ще разгроми света на Ричард.

Предупреди го, че няма как да избегне разгрома. Предупреди го, че един ден ще бъде изправен лице в лице с истината. Този момент, това, което се случваше сега, бе същото, което Ничи през цялото време се опитваше да предотврати.

Но тя не изпитваше радост от факта, че се е оказала права. Почувства се смазана от съчувствие към Ричард. Изобщо не би могла да осъзнае истинските мащаби на объркването и разочарованието му. За човек, здраво стъпил на земята, какъвто Ричард винаги е бил, цялото това мъчение вероятно е било непоносимо.

Той не можеше да помръдне.

— Ричард — рече най-накрая Зед и го стисна нежно за ръката. — Добре ли си? Какво става?

Ричард само примигна. Изглеждаше в състояние на пълен шок.

— Как така е погребана в Двореца на Изповедниците? — попита колебливо. — Кога се случи?

Зед облиза устни.

— Нямам представа кога е загинала. Когато дойдох тук... армията на Джаганг настъпваше към Ейдиндрил... видях надгробна плоча. Не съм я познавал лично. Просто видях гроба и, това е всичко. Изглежда доста внушителен. Няма как да не го види човек. Изповедниците бяха избити от четворките на Мрачния Рал. Явно тя е загинала след това. Ричард, няма как да си познавал тази жена. Тя явно е загинала и погребана далеч преди ние с теб да напуснем дома си в Западната земя... далеч преди падането на границата. Още по времето, когато ти все още беше горски водач в Еленовата гора.

Ричард притисна челото си с длани.

— Не, не, ти не разбираш. С теб става същото, каквото и с всички останали. Явно не говориш за нея. Ти познаваш Калан.

Зед вдигна ръка да погали внука си.

— Не е възможно, Ричард. Четворките избиха всички Изповедници.

— Да, Изповедниците бяха избити от онези убийци, но не и тя, не и Калан. — Ричард махна с ръка, за да разсее съмненията на дядо си. — Зед, нали тя дойде при теб да те моли да назначиш Търсач... нали затова напуснахме Западната земя. Ти познаваш Калан!

Зед смръщи чело.

— Какви ги говориш, да му се не види? Наложих се да избягаме, понеже Мрачният Рал беше по петите ни. Трябваше да спасяваме кожата!

— Отчасти — да. Но Калан дойде да те търси преди това. Тя ни каза, че Мрачният Рал е задействал кутиите на Орден. Той беше от другата страна на границата. Ако не беше Калан, откъде изобщо щяхме да разберем?

Зед се втренчи в Ричард, все едно внукът му бе сериозно болен.

— Ричард, когато кутиите на Орден бъдат задействани, избуява змийската лоза — пише го в „Книгата на преброените сенки“. И ти го знаеш по-добре от всеки друг. Не помниш ли, че веднъж бе ухапан от змийска лоза в Старата гора. Вдигна температура и дойде при мене за помощ. Така разбрахме, че кутиите на Орден са задействани. После се появи Мрачният Рал и ни нападна.

— Да, всичко това е вярно в известен смисъл, но именно, Калан ни каза какво става в Средната земя — потвърди информацията. — Ричард изпухтя възмутено. — Не става въпрос само за това, не говоря само за факта, че тя дойде да те помоли да избереш Търсач. Та ти я познаваш, Зед!

— Боя се, че грешиш, момчето ми.

— Добри духове, Зед, ти прекара последната зима с нея и Д'Харанската армия. Когато Ничи ме отведе в Стария свят, Калан беше там заедно с тебе и Кара. — Посочи настоятелно Кара, сякаш това би могло да докаже тезата му и да сложи край на кошмара. — Тя и Кара се сражаваха с всички вас цяла зима!

Зед погледна Морещицата. Тя, свита зад гърба на Ричард, разпери ръце и сви рамене, за да му покаже, че не знае повече, отколкото знае Зед.

— Като спомена, че съм те избрал за Търсач, къде ти е...?

Ричард щракна с пръсти, лицето му внезапно просветна.

— Това не е гробът на Калан.

— Напротив. Няма никакво съмнение. Изглежда доста внушително и съвсем ясно си спомням, че върху камъка е издълбано точно това име.

— Да, може да е името и, но това не е истинският и гроб. Чак сега разбирам какво ми говориш. — Ричард се разсмя с облекчение. — Казвам ти... не е нейният гроб.

На Зед не му прозвуча никак смешно.

— Ричард, видях името и върху камъка. Тя е — Майката Изповедник, Калан Амнел.

Ричард тръсна категорично глава.

— Не, не е тя. Това е номер...

— Номер ли? — Зед килна глава на една страна и сбърчи чело. — Какви ти говориш? Що за номер?

— Нали са я преследвали — Орденът е бил по петите на Калан, след като са превзели Ейдиндрил. Превзели са Съвета, осъдили са я на смърт и са хукнали по петите и. За да им попречиш да я открият, ти и направи смъртно заклинание...

— Какво! Смъртно заклинание ли? Имаш ли представа, Ричард, за колко мащабно нещо говориш?

— Разбира се, че имам. Но е вярно. Беше нужно да ги заблудиш, че е умряла, за да си мисли Орденът, че са успели, и да спрат да я преследват. И тя да се измъкне. Нима си забравил? Направи онзи камък или поне поръча да ти го направят. Дойдох да я търся тук, беше преди няколко години. Помислих си, че е умряла. Но тя не беше.

Объркването на Зед бе преминало и вече изглеждаше дълбоко притеснен.

— Нямам представа какво е станало с теб, Ричард, но това просто е...

— Двамата успяхте да се измъкнете, но ми оставихте бележка върху камъка. — Ричард заби пръст в гърдите на Зед. — Така разбрах, че тя е жива. Защото иначе щях да бъда съкрушен. Да зарежа всичко. И едва не го направих, но после се сетих.

В душата на Зед бушуваше смесица от чувства — объркване, нетърпение, загриженост. Ничи познаваше това състояние.

— Да му се не види, момчето ми, за какво съобщение говориш?

— За думите върху камъка. За надписа. Беше съобщение, предвидено за мен.

Зед заби юмруци в хълбоците си.

— Какви ги говориш? Какво съобщение? Какво пишеше вътре?

Ричард крачеше напред-назад, притиснал пръсти в слепоочията си, мърмореше си нещо нечленоразделно, явно се опитваше да си спомни точните думи.

Или, рече си Ничи, за пореден път се опитваше да се измъкне от неприятната за него истина, като намери задоволително решение, което да не противоречи на теорията му. Ничи беше убедена, че този път Ричард греши и че няма да има накъде да мърда. Действителността го притискаше отвсякъде, макар той все още да не го осъзнаваше. Скоро щеше да го разбере.

За Ничи тази двусмислена смесица от заблуда и истина бе ужасна. Колкото и да и се искаше Ричард да се оправи, да преодолее лъжливите спомени, които го измъчваха, се ужасяваше от болката, която знаеше, че ще изпита той, когато най-сетне се изправи срещу неумолимата истина. Още повече я беше страх от това какво ще стане с него, ако не съумее да прозре истината или откаже да го направи, ако потъне завинаги в дълбините на своя илюзорен свят.

— Не тук — мърмореше си той. — Беше нещо за това, че не е тук. И нещо за сърцето ми.

Зед прехапа устни, явно полагаше неистови усилия да си държи езика зад зъбите, докато внукът му продължаваше да кръстосва напред-назад и в същото време вероятно се опитваше да разбере какво става с него.

— Не! — внезапно отсече Ричард и се закова на място. — Не беше сърцето ми. Не пишеше това. Паметникът е огромен. Сега си го спомних. Пишеше следното: „Калан Амнел. Майката Изповедник. Тя не е тук, а в сърцата на тези, които я обичат.“ Това бе съобщение за мен, за да не губя надежда, понеже тя всъщност не е в този гроб. Не е мъртва.

— Ричард — подхвана кротко Зед. — Това са стандартни слова за надгробна плоча. Че човек не е мъртъв, а живее в сърцата на хората, които го обичат. Предполагам, че майсторите на надгробни плочи имат издялани десетки такива готови надписи.

— Но тя наистина не е погребана тук! Не беше погребана! Нали пише — „тя не е тук“. Не случайно го пише!

— Тогава кой е положен в нейния гроб? Ричард помълча известно време.

— Никой — отсече накрая и се ококори. — Госпожа Сандерхолт, готвачката в двореца, тя бе повярвала в нейната смърт, както и всички останали. Когато най-сетне се добрах до тук, тя ми разказа, че ти си бил на ешафода, докато са обезглавявали Калан... тя била потънала в скръб, ужасно разстроена..., но била сигурна, че не би направил подобно нещо, че явно е поредният ти номер. Ти сам ми го каза — не помниш ли? Понякога най-успешната магия се състои в обикновен трик.

— Виж, това е напълно вярно — кимна Зед.

— Госпожа Сандерхолт ми каза, че тялото на Калан било изгорено на клада, а цялата процедура била извършена под надзора на Първия магьосник. После прахта на Калан била заровена под голямата надгробна плоча. Госпожа Сандерхолт дори ме заведе в уединеното дворче зад двореца, където погребват Изповедниците. Показа ми гроба. Останах покрусен. Помислих си, че е тя, че е мъртва, но после разгадах съобщението, издълбано в камъка — съобщението, което двамата ми бяхте оставили.

Ричард пак сграбчи дядо си за раменете.

— Сега разбра ли? Беше просто номер, за да престанат враговете ни да я преследват. Всъщност не е била мъртва. Изобщо не е погребана там. Там няма заровено нищо — може би малко пепел.

Ничи си помисли, че за Ричард е много удобно да казва, че е била кремирана, понеже пепелта няма как да бъде идентифицирана. Той все измисляше нещо, което по най-логичен за него начин да обяснява липсата на доказателства. Ничи не знаеше дали има традиция Изповедниците да ги кремират, но дори да имаше, това само би било поредният удобен претекст да продължи да държи на нелепата си история и да отрича, че тя е мъртва. И никой няма да може да го убеди в обратното.

Освен, ако, разбира се, кладата не съществуваше само в илюзията му, а всъщност Изповедниците не бяха кремирани.

— Значи твърдиш, че си бил там? — попита Зед. — Че знаеш къде са гробовете?

— Да, а после Дена...

— Дена беше вече мъртва — за пръв път го прекъсна Кара. — Ти я уби, за да избягаш от Народния дворец. Няма как да е била тук... освен, разбира се, под формата на дух.

— Да, именно — обърна се той към Кара. — Точно така стана. Дойде като дух и ме отведе на едно място между световете, за да бъда там с Калан.

Кара стрелна с очи магьосника. На лицето и бе изписано категорично недоумение, което явно и бе невъзможно да скрие. Затова тя предпочете да отвърне очи от Ричард и да се съсредоточи върху щателното чесане на тила си.

На Ничи и се прииска да изкрещи. Версията му ставаше все по-заплетена и все по-откачена. Спомни си, че като беше още послушница в Двореца на пророците, Прелатът веднъж и обясняваше за семето на лъжата. Каза и, че веднъж бъде ли посято, семето на лъжата избуява и с течение на времето се превръща в истинска джунгла.

Зед нежно стисна Ричард за раменете.

— Хайде, момчето ми, мисля, че трябва първо да си починеш, а после...

— Не! — изкрещя Ричард и се дръпна рязко. — Не си въобразявам! Не си измислям!

Ничи беше абсолютно убедена в обратното. В известен смисъл беше удивителна тази негова способност да импровизира и в момента да си измисля все нови и нови събития, основаващи се на онази негова първоначална заблуда, и непрекъснато да успява да избегне капана на истината.

Но това не можеше да продължава вечно. Фактите са си факти: Майката Изповедник е погребана и това е самата истина — освен, ако не се окажеше, че в Средната земя кремират Изповедниците, в който случай Ричард щеше да продължи да упорства и да твърди, че това, което е сънувал, се е случило наистина. Рано или късно обаче все нещо щеше да разтърси заблудата му.

— Уморен си, Ричард — подхвана пак Зед. — Така като те гледам, май не си слизал от коня от...

— Имам доказателства — отрони Ричард.

Всички притихнаха.

— Знам, че не ми вярвате. Никой от вас не ми вярва. Но въпреки това аз мога да ви докажа, че съм прав.

— Какво имаш предвид? — попита Зед.

— Хайде, елате с мен при гроба.

— Нали ти казах, Ричард; че на надгробната плоча пише точно онова, което ти си спомняш, но това не доказва нищо. Това е просто фраза, която хората пишат в такива случаи.

— Съществува ли традиция да изгарят телата на Изповедниците на погребална клада? Или това е част от номера ти, за да не се налага да покажеш трупа и когато би трябвало да са я погребали.

Зед започваше да се изнервя все повече и повече.

— Поне докато аз живея тук, беше недопустимо да бъде осквернено тяло на Изповедник. Майката Изповедник се полагаше в обкован със сребро ковчег, облечена в бялата си рокля, и на хората се позволяваше да се простят с нея, да я видят за последен път, преди да бъде погребана.

Ричард стрелна с поглед дядо си, после Кара и накрая Ничи.

— Добре. Ако трябва да разровя гроба и да ви покажа, че под надгробния камък няма нищо — добре, готов съм да го сторя. Трябва да разрешим този проблем веднъж завинаги и да продължим напред със сериозните неща, които очакват вниманието ни. А за да направим това, имам нужда всички вие да ми повярвате.

— Не е необходимо, Ричард — разпери ръце Зед.

— Напротив, необходимо е! Искам си живота! Искам го такъв, какъвто си беше!

Никой не оспори това му желание.

— Някога да съм те лъгал злонамерено, Зед?

— Не, момчето ми, никога не се е случвало.

— Е, и сега не лъжа.

— Разбери, Ричард — обади се и Ничи, — никой не твърди, че лъжеш. Според нас просто преживяваш неприятните ефекти от делириума, причинен от раняването ти. Вината не е твоя. Всички знаем, че не го правиш съзнателно.

Той се обърна към дядо си.

— Нима не разбираш, Зед? Помисли си. Нещо става. Има някаква ужасна, потресаваща нередност. Поради някаква причина, която не мога още да разгадая, аз съм единственият, който си спомня Калан. Зад това има сериозна причина. Злонамерен акт. Може би трябва да търсим вината в Джаганг.

— Джаганг създаде онзи могъщ звяр, който те преследва — прекъсна го Ничи. — Той вложи в този процес всичките си усилия. Не му трябва нищо повече. Освен това звярът вече е по петите ти. За какво му е да опитва друго?

— Знам ли. Не разполагам с готови отговори, но знам, че това, което ви говоря, е самата истина.

— А как става така, че ти единствен знаеш истината, а всички други са заблудени? Защо паметта изневерява на всички ни, освен на тебе? — попита Зед.

— И това не ми е известно, но мога да ви докажа, че всичко, което казвам, е истина. Нека ви заведем при гроба. Хайде.

— Колко пъти да ти повтарям, че надписът е съвсем стандартен и обичаен, Ричард.

Ричард изглежда дядо си със свиреп поглед.

— Тогава ще разровя гроба, за да можем всички да видим, че е празен и че не съм луд.

Зед вдигна ръка към вратата, която още зееше отворена.

— Но скоро ще мръкне. Още по-неприятното е, че май всеки момент ще завали.

Ричард, който вече стоеше на прага, се извърна.

— Имаме кон и за тебе. Има време да слезем до града по светло. Ако се наложи, съм готов да копая и на тъмно. За мен това е по-важно — не ме е страх нито от дъжд, нито от липсата на светлина. Време е окончателно да приключим с този въпрос. Време е най-после да се захванем със съществения проблем и да намеря Калан, преди да е станало твърде късно. Хайде, тръгваме.

— Но това е... — заръкомаха разпалено Зед.

— Да направим, каквото иска — прекъсна го Ничи и привлече всички погледи върху себе си. — Вече изприказвахме достатъчно по въпроса. За него това е важно. Да му позволим да стори онова, което се чувства дължен. Това е единственият шанс, който имаме, за да разрешим проблема.

Преди Зед да успее да и отговори, между две от червените колони в другия край на залата се появи Морещица. Русата и коса бе пристегната на плитка на гърба — досущ като прическата на Кара. Жената беше малко по-ниска, но изглеждаше също толкова

внушително и се движеше със същия финес и достойнство. От цялото и същество се излъчваше решителност и липса на какъвто и да е страх.

— Какво става тук? Чух... — Спря по средата на изречението и облещи очи. — Кара? Ти ли си това?

— Рика! — рече Кара и кимна. — Радвам се да те видя.

Рика също кимна, след това обърна глава към Ричард.

Пристъпи напред.

— Господарю Рал! — възкликна тя и очите и се ококориха още по-широко. — Не съм те виждала, откакто...

— Откакто напуснах Народния дворец в Д'Хара — довърши той. Когато дойдох, за да затворя входа към отвъдния свят, ти беше сред Морещиците, които ми помогнаха в Градината на живота. Ти държа ризата на лявото ми рамо, докато ме превеждахте през двореца. Онази нощ една от посестримите ви пожертва живота си, за да мога да довърша своята мисия.

— Значи си спомняш — усмихна се тя изненадана. — Тогава всички ние бяхме облечени в червените си униформи.

Направо не е за вярване колко добра памет имаш, че да си ме спомняш — камо ли пък да се сетиш, че съм била от лявата ти страна! — Сведе дълбоко глава. — За нас е чест, че си спомняш жертвата на посестримата ни, загинала в бой.

— Вярно е, имам чудесна памет. — Изгледа мрачно първо Ничи, после и Зед. — Всичко това се случи точно преди да дойда в Ейдиндрил и да видя надгробната плоча с името на Калан отгоре. — Обърна се към Рика. — Ще останеш ли да надзираваш Кулата, Рика? Налага се да слезем до града.

— Разбира се, Господарю Рал! — непосредствената и близост до Ричард явно я изпълваше с гордост и дълбока радост.

Ричард плъзна свирепия си поглед върху останалите.

— Тръгваме!

Щом той прекрачи прага и се изгуби в мрака, Зед хвана Ничи за ръкава.

— Бил е ранен, нали? — След като тя забави отговора си, той продължи: — Чух те да споменаваш за делириум, получен вследствие на раняването.

— Уцелиха го със стрела. Беше на косъм.

— Ничи го излекува — намеси се шепнешком Кара. — Тя спаси живота на Господаря Рал.

— Излиза, че наистина е верен приятел — повдигна вежда Зед.

— Излекувах го, но бе по-трудно от всичко, което съм правила някога. Спасих му живота, но се опасявам, че не съм се справила особено успешно.

— Какво имаш предвид? — попита Зед.

— Мисля, че донякъде съм причината да страда от тези илюзии.

— Не е вярно — защити я Кара.

— Питам се дали не бих могла да сторя още нещо, или да пробвам нещо друго.

Преглътна буцата в гърлото си. Наистина вярваше, че тя е причина за сегашното състояние на Ричард, че всичко е по нейна вина, че не е реагирала достатъчно бързо или че е допуснала фатална грешка. Непрекъснато прехвърляше в главата си онази ужасна сутрин и решението, което взе тогава, да отведат Ричард на безопасно място, преди да се заеме с раните му. Тогава логиката и беше, че е възможно да бъдат атакувани, докато тя се опитва да го излекува, но сега се чудеше дали не е било по-правилно да се заеме веднага, още там, на бойното поле. Дали ако го бе направила, щеше да му спести всичко това и да го спаси от нападналите го призраци.

В крайна сметка второ нападение не последва, така че излизаше, че е взела погрешно решение, като го отведе в запуснатата къща. По онова време нямаше представа, че никой не възнамерява да ги напада отново, но може би, ако беше накарала хората на Виктор да отцепят района, вместо да губи време в път, щеше да започне да лекува Ричард доста по-навреме. Не го направи, защото се опасяваше, че ако се пръснат да патрулират, ще попаднат на вражески войници, в който случай така или иначе щеше да се наложи да местят Ричард, а тогава вече би било твърде късно.

При всички положения решенията бе взела тя и сега Ричард страдаше от ужасна заблуда. През онази нощ нещо се бе объркало — тежко и мащабно.

Нямаше човек на света, който да и е по-скъп от Ричард. Опасяваше се, че неволно се е превърнала в разрушителната сила, която сега бавно съсипваше живота му.

— И как точно пострада, ако мога да попитам? — извади я от мислите и Зед. — Къде го уцели стрелата?

— В гърдите, отляво. Стрелата не бе проникнала през цялото му тяло, не се показваше през гърба. Той бе успял да я отклони леко, така че не го бе улучила право в сърцето, но дробовете и гръдният му кош бързо се напълниха с кръв.

— И ти си успяла да извадиш стрелата и да го излекуваш? — повдигна вежда Зед.

— Да, тя спаси живота на Господаря Рал — отговори вместо нея Кара.

— Не знам... — Ничи се затрудняваше с обясненията. — Не бях с него известно време, срещнахме се тук. Сега, като го виждам отново, установявам, че е потънал толкова дълбоко в заблудата си, че изобщо е изгубил видимост към истината. Така че се съмнявам, че съм направила нещо добро за него. Как ще живее занапред, ако не може да види истината за околния свят? Вярно, тялото му е излекувано, но той е измъчван от бавна смърт, която бавно поражява ума му.

Зед я потупа по рамото. Ничи долови искрицата на живота в очите му. Същата, която блестеше и в очите на Ричард. Поне доскоро.

— Ще трябва да му помогнем да види истината.

— Ами ако тя нарани сърцето му?

Зед се усмихна. И усмивката му беше подобна на Ричардовата — усмивката, която толкова и липсваше сега.

— Ами тогава ще се наложи да излекуваме и сърцето му, не мислиш ли?

— И как ще стане това? — успя да пророни треперливо Ничи, но гласът и не бе по-силен от шепот.

Зед и се усмихна пак и я стисна по-здраво за ръката.

— Ще трябва да намерим начин. Първо ще му помогнем да види истината, а после ще се тревожим за това как да намерим начин за излекуването на сърцето му.

Ничи успя само да кимне. Не искаше да гледа как Ричард страда.

— А за какъв звяр спомена? Нещо, което е създал Джаганг ли?

— Това е оръжие, създадено от Джаганг и неговите Сестри на мрака. Идеята за него е заимствана от оръжията, създавани по време на Голямата война.

Зед изруга под мустак. Кара сякаш понечи да му каже нещо за този звяр, но после размисли и тръгна към вратата.

— Да вървим, не искам Господарят Рал да ни изпревари много.

— Май ще трябва да се понамокрим — процеди през зъби Зед.

— Поне ще отмие малко от миризмата на кон от тялото ми — отбеляза Морещицата.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ЗАПОЧНА ДА РЪМИ още преди да стигнат до ливадата. Ричард вече беше тръгнал. Не беше ясно с колко ги е изпреварил. Кара понечи да избърза и да го настигне, но Зед и каза, че знаят точно накъде се е запътил и че няма смисъл да рискуват да счупят някой крак на уморените коне, защото в такъв случай ще се наложи да ходят пеша да града, а после, след като посетят гробището на Изповедниците, да извървят целия път обратно до Кулата.

— Пък и бездруго няма да успееш да го настигнеш — додаде накрая.

— Виж, тука си прав — рече Кара и забави ход. — Но не искам да остава сам по-дълго, отколкото се налага. Той разчита на моята закрила.

— Особено откакто е без меча си — промърмори Зед кисело.

Не им оставаше друго, освен да се поразбързат след Кара.

Докато слязоха от планината и стигнаха до града, дневната светлина бе започнала да гасне, а дъждът се беше усилил. Ничи си помисли, че докато свършат, ще са мокри до кости, но нямаше как. Добре поне, че не беше студено.

Тъй като знаеха къде отива Ричард, се отправиха към Двореца на Изповедниците, където веднага намериха коня му, вързан за една от халките, през които минаваха вериги, окачени между декоративни гранитни подпори. Във веригите нямаше отвор, така че явно служеха като един вид ограда на дворцовите площи. Тримата привързаха конете си до Ричардовия и последваха Зед, който прескочи веригата.

По всичко личеше, че външните лица не са добре дошли тук. Закътаният двор бе преграден с редица високи брястове и плътна стена от вечнозелени хвойни. Между кичестите клони на величествените дървета Ничи мярна белите стени на Двореца на Изповедниците, които се извисяваха в близост, за да закрилят и бдят над уединеното гробище.

Ничи не очакваше да се озоват в толкова обширен и голям парк — беше си го представяла по-скоро скромно, вероятно заради откъснатостта му. Дърветата бяха разположени така, че да преградят пространството на множество по-малки участъци, всеки от които достатъчно уединен. Горедолу през средата минаваше алея, очертана от красива, потънала в зеленина колонада, която водеше право към двореца. Явно бе предвидено в гробището да се влиза само през елегантната двойна порта на двореца. На фона на гаснещия ден притихналият гробищен парк изглеждаше още по-призрачен.

Откриха Ричард на едно леко възвишение, обособено като отделно дворче. Стоеше под дъжда и се взираше в полирана надгробна плоча, пръстите му обхождаха буквите, издялани в гранита, които изписваха името КАЛАН.

Пътюм бе взел отнякъде лопати и кирки, които лежах на земята по-встрани, готови да влязат в действие. Ничи огледа района и забеляза складови помещения, поприкрити зад жив плет край един от ъглите на двореца — явно инструментите бяха взети от там.

Още с приближаването си към него Ничи разбра, че Ричард е на ръба да извърши нещо потенциално опасно... за него. Тя застана зад него, скръстила ръце, готова, докато той продължаваше да гали името, изписано на плочата.

— Ричард, надявам се да помислиш над всичко, което ти казах — подхвана кротко тя, като несъзнателно заговори с почитителен тон, подходящ за подобно място. — И ако се окаже, че нещата не се развият според очакванията ти, искам да знаеш, че ще ти помогнем, с каквото и както можем.

Той отвърна поглед от името върху камъка.

— Не се тревожи за мене, Ничи. Този гроб е празен. Тя не е тук. Готов съм да ви го покажа, след което се надявам най-после да ми повярвате. И когато това стане, ще осъзнаете, че наистина има нещо ужасно не наред. Ще трябва да разберем какво всъщност става и да намерим Капан.

Той задържа погледа и в своя още известно време, за да види дали ще се осмели да му каже още нещо. После, без повече приказки, грабна една лопата и натисна силно с крак в меката тревиста почва пред каменната паметна плоча на мъртвата Майка Изповедник.

Зед стоеше и наблюдаваше безмълвно. Беше донесъл със себе си два фенера. Оставени на близката каменна пейка, те мъждукаха слабо, но постоянно. От земята се вдигаше пара. Въпреки че небето бе покрито с плътна пелена от оловносиви облаци, денят още не си бе отишъл и немошните слънчеви лъчи създадоха у Ничи илюзията, че е призори. Лунният сърп щеше да бъде съвсем тънък и нямаше да успее да освети нощта, която щеше да ги обгърне — тъмна и непрогледна.

Дори да не валеше и да не падаше мрак, моментът не беше подходящ да се изравят мъртвци.

Ричард копаеше ритмично, воден от контролиран, ала съсредоточен гняв. Накрая Кара грабна друга лопата.

— Колкото по-бързо приключим с това, толкова по-добре.

Заби лопатата във влажната почва и се зае да помага на Ричард. Зед стоеше безмълвен и мрачен и само гледаше. Ничи също би помогнала, но повече от двама души нямаше да могат да копаят на толкова тясно пространство, без да си пречат. Би могла да използва магия, за да разтвори земята, но имаше смътното чувство, че Зед не би одобрил, че би предпочел внукът му сам да свърши работата, да положи усилия, да пролее пот.

Денят бавно си отиваше, а заедно с него Ричард и Кара потъваха все по-надълбоко в земята. Наложиха се да използват кирката, за да прекъснат дебелия корени, плъзнали в гроба. По размерите и вида им можеше да се съди, че дупката е изкопана доста по-отдавна, отколкото си представя Ричард. Дори той да го забеляза, докато копаеше, не каза нищо. На Ничи и хрумна, че може би все пак е прав, че гробът не е истински, иначе как ще избуят в него толкова дебели корени. Ако е прав, то сред корените би трябвало да има изкопана малка яма, колкото да се положи в нея урната с тленните останки. За момента обаче Ничи не вярваше на тази версия. Копка след копка, купчината черна пръст край дупката нарастваше.

Макар Зед да не казваше нищо, по дълбоките бръчки на лицето му Ничи можеше да прецени, че гневът му нараства прогресивно и е все по-зле настроен към идеята за ексхумация на Майката Изповедник — пък дори ако това би решило въпроса. Имаше вид на човек, у когото напират потоци от думи. Ничи си каза, че той възнамерява да изчака Ричард да открие погребаната истина, но по мрачната извивка на устните му личеше, че оттам нататък нещата едва ли ще се развият по

ведър и взаимноизгоден начин. Поведението на внука му е преминало границата.

Когато главите на Ричард и Кара, подгизнали от пот и дъжд, се изравниха с повърхността на земята, лопатата на Ричард удари в нещо твърдо.

Двамата спряха. Той изглеждаше озадачен и объркан. Според неговата версия в този гроб не би трябвало да има абсолютно нищо, освен може би малка урна с тленни останки, а урните обикновено не се заравяха толкова надълбоко.

— Сигурно е урна — каза все пак и стрелна с очи Зед. — Да, това ще да е. Не могат просто да пуснат пепелта в дупката. На погребението сигурно са използвали някакъв контейнер, за да сложат в него тленните останки, за които ти си ги убедил, че са на Калан.

Зед продължаваше да мълчи.

Кара погледна Ричард, после заби лопатата си в земята. Чу се същият силен звук. С опакото на ръката си тя отметна кичур руса коса от лицето син вдигна глава към Ничи.

— Е, май откри нещо — зловецният глас на Зед се прокрадна бавно през стелещата се ниско над земята мъгла. — Предлагам да видим какво е.

Ричард остана втренчен в дядо си, после продължи да копае. Не след дълго двамата с Кара разчистиха хоризонтална повърхност. Беше твърде тъмно и не се виждаше добре, но Ничи знаеше какво е.

Истината, която скоро щеше да бъде разкрита.

Краят на заблудата на Ричард.

— Не разбирам — пророни той, притеснен от размерите на това, което се показваше пред очите му.

— Разчистете хубаво цялата горна повърхност — заповяда Зед, почти, без да прави опит да съдържа неприязънта си.

Ричард и Кара внимателно, но доста бързо почистиха влажната пръст от предмета, който вече ясно се виждаше, че е ковчег. Щом свършиха, Зед им нареди да излязат от дупката.

Старият магьосник простря ръце над древния гроб и обърна дланите си нагоре. Ковчегът бавно започна да се издига. Зед отстъпи леко встрани и с помощта на дарбата си внимателно положи ковчега на тревата край отворения гроб.

Отвън бе богато украсен с красиви папратови листа, обковани в сребро. Всичко в този предмет внушаваше почит и скръб. Очите на Ричард вече бяха ококорени от ужас пред очертаващата се перспектива за съдържанието на ковчега.

— Отвори го — заповяда Зед.

Ричард се поколеба.

— Отвори го!

Накрая Ричард все пак коленичи пред обкования със сребро ковчег и с върха на лопатата си внимателно повдигна капака. Кара взе двата фенера, като подаде единия на Зед. Другият услужливо поднесе над рамото на Ричард, за да вижда той по-добре.

Като не му оставаше друго, Ричард повдигна още малко и плъзна капака встрани.

Светлината от фенера на Кара обля разложен труп, почти изцяло превърнат в скелет. Стабилният ковчег очевидно не бе позволил на влагата да проникне до тялото, поело дългия път към превръщането си в прах. Прекарали дълго време под земята, костите бяха на станали на петна. Дългата коса, по-голямата част, от която все още се крепеше за черепа, се спускаше над раменете. Беше останала съвсем малко плът, най-вече около връзките между пръстните кости. Дори толкова време след смъртта, тези пръсти продължаваха да стискат отдавна изронен букет цветя.

Трупът на Майката Изповедник бе облечен в изящна семпла бяла копринена рокля с четвъртито деколте, под което се виждаха оголени кости.

Букетът, който стискаха ръцете и, бе увит в осеяна с перли дантела и пристегнат с широка златна панделка. На панделката бяха извезани със сребърна нишка думите: „Обичаната Майка Изповедник, Калан Амнел. Винаги ще я носим в сърцата си.“ Вече не можеше да има никакво съмнение каква участ е сполетяла Майката Изповедник. Беше напълно ясно, че онова, което Ричард убедено вземаше за свои спомени, са просто заблуди, които сега се превръщаха в прах.

Ричард стоеше задъхан, сломен, втрещен в отворения ковчег и скелета, в бялата рокля и златната панделка около стърчащите черни останки от очевидно прекрасен някога букет цветя.

На Ничи и прилоша.

— Сега доволен ли си? — попита Зед с отмерен тон, под който кипеше буен гняв.

— Не разбирам — пророни Ричард, без да откъсва очи от потресаващата гледка.

— Не разбираш ли? На мене ми се вижда съвсем ясно — отвърна Зед.

— Но аз знам със сигурност, че тя не е погребана тук. Не мога да си обясня това. Не разбирам откъде произтича противоречието.

— Няма никакво противоречие и нищо за разбиране. Противоречия не съществуват.

— Да, но...

— Деветото правило на магьосника: противоречия не съществуват. Нито отчасти, нито изцяло. Да вярваш в противоречия, е все едно да престанеш да вярваш в съществуването на света около себе си и в природата на нещата в него, като вместо това се вкопчиш в първия хаотичен импулс, на който се натъкне въображението ти — да си представиш, че нещо е истинско, просто, защото така ти се ще.

Нещата са такива, каквито са, сами по себе си. Противоречия няма.

— Но, Зед, трябва да повярвам...

— О, ти вярваш. Искаш да кажеш, че съществуването на този ковчег и отдавна погребаното тяло на Майката Изповедник са ти разкрили нещо, което не си очаквал и не искаш да приемеш, затова предпочиташ да се скриеш в сляпата мъгла на вярата. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Ами, в този случай...

— Вярата е средство за самозаблуда, ловко движение, извършено с думи и емоции и основаващо се на ирационална идея, която би могла да бъде изфантазирана. Вярата е опит да се изкуши истината да се предаде на прищевките. С думи прости, това е опитът да се превърне животът в лъжа чрез заслепяване на действителността с красотата на желанията. Вярата е бягството на глупците, на невежите и на заблудените, а не на мислещите хора на разума. В реалния живот противоречия не съществуват. Да вярваш в противоречия означава да изоставиш най-ценното, което притежаваш — разума си. Облогът в тази сделка е животът ти. При всички положения ти си губещият.

Ричард прокара пръсти по влажната си коса.

— Зед, чуй ме, тука има нещо сбъркано. Нямам представа какво точно, само знам, че съм прав. Трябва да ми помогнеш.

— Точно това правя в момента. Позволих ти да ни покажеш доказателството, което сам избра. Ето го, в този ковчег. Признавам, че гледката не е приятна и че се разминава с очакванията, но в крайна сметка фактът си е факт. Нали това търсиш. Това е Калан Амнел, Майката Изповедник, точно както пише на паметната плоча.

Зед повдигна вежда и се надвеси към внука си.

— Освен, ако не ми докажеш, че тук има някакъв номер, че някой поради някаква причина е погребал това тяло като част от сложна мистификация, уж, за да изглежда все едно грешиш, а всички останали са прави. Доста безсмислен спор, мене, ако питаш. Опасявам се, че пред нас има красноречиви факти — доказателството, което търсеше. Няма никакво противоречие.

Ричард продължаваше да гледа отдавна мъртвото тяло пред себе си.

— Нещо не е наред. Не може да е истина. Просто е невъзможно. Лицето на Зед се отпусна.

— Позволих ти недопустимо оскверняване, Ричард, въпреки че имах пълното право да ти забраня да го извършиш. А сега ми кажи защо мечът ти не е у теб. Къде е Мечът на истината?

Дъждът ромолеше по гъстите корони на дърветата над главите им. Зед чакаше отговор. Ричард не откъсваше очи от ковчега.

— Дадох меч на Шота в замяна на информация, която ми беше необходима.

— Какво си направил? — облеци се насреща му Зед.

— Трябваше — отвърна Ричард, без да поглежда дядо си.

— Трябвало е? Трябвало е!

— Да.

— В замяна на каква информация?

Ричард опря лакти в капака на ковчега и пое главата си между шепите.

— В замяна на нещо, което би могло да ми помогне да открия истината за това какво става. Нужни са ми отговори. Трябва да знам как да намеря Калан.

Зед роростно заби пръст в ковчега.

— Ето ти я Калан Амнел! Тук, в гроба, както е написано на паметната плоча. И каква неизмеримо ценна информация ти даде Шота, след като ти измъкна меча?

Ричард не направи опит да се оправдае и да обясни, че всъщност вещицата не му е измъкнала меча с хитрост.

— Лавинен огън. Каза ми израза „Лавинен огън“, но не знаеше какво означава. Каза още, че трябва да намеря мястото на костите в Необятната пустош.

— Необятната пустош — повтори подигравателно Зед. Погледна черното небе и си пое дъх. — Шота едва ли е могла да ти каже каква е тая Необятна пустош.

Ричард поклати глава, без да вдига поглед към дядо си.

— Каза още да се пазя от четириглавата змия.

Зед пак изфуча гневно.

— Не ми казвай, че нито тя, нито ти имате представа какво означава това.

Отговорът на Ричард пак се състоеше в поклащане на глава.

— Е, това ли е всичко? Това е великата цена, страшно ценната информация, която си получил в замяна на Меча на истината?

— Има още едно нещо — додаде след известно колебание Ричард с глас, който едва се чуваше на фона на нежния ромон на дъжда. — Шота каза, че това, което търся, е отдавна заровено.

Зед беше извън себе си от ярост, имаше вид на човек, който ще се пръсне всеки миг.

— Ето го това, което търсиш — посочи той с пръст. — Калан Амнел, Майката Изповедник, отдавна заровена.

Ричард все така не вдигаше главата си.

— И ти даде меча си за това! Това безценно оръжие. Това оръжие, което въздейства не само на злите, ами и на добрите. Оръжие, което магьосниците от древни времена до днес са поверявали само на най-достоините. Оръжие, което аз поверих на теб. А ти го даде на една вещица. Имаш ли изобщо някаква представа през какво преминах, за да си върна Меча на истината от Шота последния път, когато тя успя да му сложи ръка.

Ричард поклати глава, забил поглед в пръстта до ковчега. Явно се опасяваше, че от устата му няма да излезе глас.

Ничи знаеше, че Ричард би могъл да изреди цяла поредица обяснения в своя защита, да се оправдае по много начини, но не го направи дори когато му бе дадена тази възможност. Докато дядо му беснееше като лятна буря, той коленичи в мълчание, увесил глава, край отворения ковчег, сякаш за да осъзнае края на своята фантазия.

— Поверих ти изключително ценна вещ. Мислех, че това опасно оръжие е в сигурни ръце у теб. Ти ме разочарова, Ричард — разочарова всички. И за какво? За да преследваш някакъв си блян? Е, добре, ето ти ги — отдавна заровените кости. Дано сделката ти се види справедлива. Аз обаче определено не смятам така.

Кара стоеше наблизко с фенера в ръка, бавният, но равномерен дъжд бе прилепил косата и плътно до главата. Сякаш и се искаше да защити Ричард, но не можеше да измисли как да го направи. Ничи също се страхуваше да се обади.

Тя съзнаваше, че каквото и да кажат в този момент, само ще влошат положението. В иначе притихналата мъглива нощ се чуваше само съсъкът на дъжда в листата.

— Съжалявам, Зед — пророни колебливо Ричард.

— Това, че съжаляваш, няма да изтръгне меча от лапите на Шота; няма да спаси онези, които ще покоси с него Самюъл. Ти си ми като син, обичам те, Ричард, и винаги ще те обичам, но никога досега не си ме разочаровал повече. Никога не бих повярвал, че може да направиш нещо толкова глупаво и безразсъдно.

Ричард кимна.

— Добре. Доволен съм, че поне това го разбираш. — Обърна се към Кара и Ничи, в погледа му се долавяше мрачната решителност на истински Първи магьосник. — Вие двете се връщате с мен в Кулата. Трябва да ми разкажете всичко за онзи звяр. До последната подробност.

— Трябва да остана и да охранявам Господаря Рал — възрази Кара.

— Не, идваш с мен, за да ми разкажеш случилото се при вещицата до най-малката подробност. Искам да чуя всяка дума, излязла от устата на Шота.

— Зед, не мога...

— Върви, Кара — тихо, но властно отрони Ричард. — Направи, каквото ти казва. Моля те.

Ничи видя колко безпомощен се чувства Ричард, принуден да търси оправдание на действията си пред Зед, независимо от категоричната си убеденост, че е направил онова, което е смятал за нужно. Разбираше го, понеже самата тя винаги се бе чувствала безпомощна в присъствието на майка си, когато получаваше укори, че не е постъпила както трябва. А това се бе случвало доста често. Майка и имаше удивителната способност да прави всички решения на Ничи да изглеждат егоистични и жалки. Макар вече отдавна да не беше дете, за тези, които я бяха отгледали, тя си оставаше такава. Дори след като Ничи бе прекарала дълги години в Двореца на пророците, майка и я караше да се чувства десетгодишна глупачка.

Тъй като Ричард обичаше и уважаваше дядо си, явно му бе още по-трудно, отколкото на Ничи. Въпреки всичко, което Ричард бе постигнал, въпреки цялата му сила, познания, способности той не можеше да оспорва фактите — бе разочаровал дядо си и понеже го обичаше и уважаваше, сега се чувстваше ужасно.

— Върви — каза Ничи на Кара, като леко постави длан на рамото и. — Послушай го. На Ричард и бездруго му е нужно малко време, докато се покопити и осмисли случилото се.

Погледът на Кара премина от Ничи върху Ричард и обратно, накрая реши да се съгласи и кимна.

— Ти също — настоя Зед. — Майката Изповедник трябва да бъде върната на мястото си и Ричард ще се погрижи за това. Искам да ми разкажеш ти каква роля играеш във всичко това. Нужна ми е всяка незначителна подробност, за да се опитам да схвана картинката и да потърся начин за решаване не само на този проблем, ами и на стореното от Джаганг.

— Добре — отвърна Ничи. — Пригответе конете, аз идвам веднага.

Зед хвърли последен поглед към Ричард, който все още стоеше на колене край ковчега, после кимна към Ничи.

След като двамата с Кара се стопиха в мъглата, Ничи приклепна до Ричард и вдигна ръка на рамото му.

— Всичко ще се оправи, Ричард.

— Не знам, не съм сигурен дали изобщо някога ще бъде наред.

— Сега ти е трудно да повярваш, но наистина всичко ще бъде наред. Зед ще преодолее гнева си, ще осъзнае, че си направил каквото

ти е било по силите, за да се справиш с конкретна ситуация. Знам, че те обича и не е искал да те нарани с думите си.

Ричард кимна, без да вдига глава и без да става от калта край ковчега с трупа на отдавна починалата Калан Амнел, жената, за която си бе мислил, че е негова любима.

— Би ли направила нещо за мен, Ничи? — попита той след малко толкова тихо, че шепотът му едва надви ромона на дъжда.

— Всичко ще направя, Ричард.

— За последен път... бъди Господарката на смъртта за мен.

Тя потърка рамото му, дъждовните капки по лицето и се смесиха със сълзите ѝ. Успя да овладее емоциите си и да не позволи на гласа си да трепери.

— Не мога, Ричард. Ти ме научи да обичам живота.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

МАСИВНАТА ВРАТА СЕ ОТКРЕХНА. Рика пъхна глава в тихата стая.

— Някой идва.

Ничи бутна назад мекия стол и отстъпи от лакираната библиотечна маса.

— В смисъл?

— Качва се към Кулата.

— Знаеш ли кой е?

Рика поклати глава.

— Зед току-що ми каза, че щитовете са го предупредили, че някой се катери нагоре по пътя. Реши, че е добре да знаеш. Да ти кажа, от всичките тия магически работи, с които е пълна Кулата, направо ми настръхва кожата.

— Ще отида да потърся Ричард.

Рика кимна и изчезна от прага. Ничи трескаво върна книгата, която изучаваше, на мястото и сред множеството махагонови лавици, които изпълваха притихналата библиотека. Книгата представляваше отегчителна сводка за дейностите, извършвани в Кулата, по време на Голямата война. Ничи се чувстваше странно да наднича в живота на хора, обитавали това място преди хиляди години. Историята изглеждаше някак разпокъсана, но Ничи непрекъснато си напомняше, че става въпрос за мястото, където се намира в момента. Помисли си как Магьосническата кула, за разлика от Двореца на пророците, е преливала от живот и деятелност. А тя бе значително по-огромна като размери. Е, сега двореца вече го нямаше, а Кулата продължаваше да си стои. Книгата, която четеше, не и беше особено интересна. Беше отегчителна, но на нея сякаш и бе все едно. Просто си запълваше времето. Не можеше да си наложи да се съсредоточи върху нещо, което изисква внимание и мислене. Беше твърде разсеяна.

Първата вечер, когато изровиха гроба на Майката Изповедник, имаше новолуние. Сега луната вече се бе наляла и пак приближаваше

последната си четвърт, а нищо не се бе променило. Няколко дни след изравянето на трупа Зед каза на Ричард, че го обича и че съжалева за острите си думи, които вече му се ще да не е изричал. Обеща му да измислят начин да върнат меча на Ричард и го увери, че всичко ще се оправи.

Извинението вероятно беше искрено и вярно, но Ричард преживяваше трудно този тотален личен провал. Не само бе ядосал и разочаровал дядо си, но и не бе успял да докаже, че нещата, които говори, не са само сън. Бе вложил цялата си енергия в това да ги убеди в правотата си. Бе сигурен, а в крайна сметка се оказа, че е грешал през цялото време.

Затова прие извинението на Зед само с кимване. Според Ничи на Ричард не му пукаше особено дали Зед си е променил мнението и е омекнал. Той бе изчерпал всичките си идеи, надежди и сили. Всичко се бе оказало напразно. След онази нощ животът го напусна.

Зед разпитва Кара и Ничи в продължение на дълги часове. Ничи остана изумена да чуе подробния разказ на Кара за срещата им с Шота, за това, че звярът се е превърнал в кръвопиец, защото Ничи, без да иска, му е дала да вкуси от родовата кръв на Ричард. Остана потресена да узнае, че е лично отговорна за увеличаването на опасността, надвиснала над Ричард.

Макар и да остана изненадан от начина, по който Ничи бе спасила живота на Ричард, Зед кротко я увери, че ако не бе реагирала незабавно, Ричард почти сигурно е щял да умре. Додаде, че по този начин Ничи му е дала шанс, а сега имаха време да търсят начини за решаване на проблема със звяра, създаден от Сестрите на Джаганг, както и да се справят със странните заблуди на Ричард и да си върнат меча му. От информацията на Шота за звяра, допълнена от това, което знаеше по въпроса Ничи, нещата не изглеждаха особено обнадеждаващи, а шансовете им за успех бяха направо минимални. Ничи нямаше никаква представа откъде да подхванат работата по унищожаване на това създание, родено от мрачни сили.

Освен това се притесни и от разказа на Кара, че Шота е разобличила плана на Морещицата да накарат Ричард да погледне на Ничи през други очи. Добре поне, че Зед се въздържа от коментар по случая.

Това, наред с всичко останало, изпълни Ничи едва ли не с отчаяние... и безпомощност. Императорският орден върлуваше необезпокояван из Новия свят, звярът бе по петите на Ричард, а той самият не беше на себе си — меко казано.

В известен смисъл и напомняше за собствения и живот отпреди времето, когато се запозна с Ричард. Учиха я, че се е родила с късмет във всяко едно отношение и понеже притежава способностите, е неин дълг да се посвети на хората в нужда. Колкото и да се блъскаше, все не успяваше да се погрижи за всички нуждаещи се и така дългът и към все по-тежкия живот на хората се увеличаваше, а животът и изобщо не и принадлежеше. Чувствата и по отношение на проблемите със звяра и със заблудите на Ричард се бяха променили отвсякъде, освен по отношение на дълбокото отчаяние и безнадеждност, които продължаваше да изпитва.

Ричард прекара дългите дни след отварянето на гроба и установяването на истината съвсем сам — ако не се брой Кара, — която, след като отговори подробно на всичките многобройни и досадни въпроси на Зед, отказа да изостави страната на Ричард по никакъв повод. И понеже на Ричард не му се говореше, Морещицата се превърна в негова безмълвна сянка.

Беше странно да ги гледа човек заедно — изглеждаха напълно спокойни в компанията си дори в подобен момент. Ничи вярваше, че дори не им се налага да говорят, че се разбират и комуникират прекрасно с поглед, кимване или просто без да правят нищо.

Ничи се чувстваше като нежелан гост и затова постепенно се отдалечи. Гледаше да е винаги наблизо, в случай че някой има нужда от нея или че звярът ги нападне, но не се набиваше на очи и оставяше Ричард на самотата му.

Първите четири-пет дни след пристигането им Ричард прекара в Двореца на Изповедниците — шляеше се из великолепните зали и просторните преплетени коридори. Ничи отседна в стаята за гости и не му се пречкаше, докато той обикаляше безцелно внушителната сграда. От един момент нататък той взе да излиза и прекара из улиците на Ейдиндрил близо седмица — просто се разхождаше и като че си представяше улиците изпълнени с живот като едно време. След това дойде ред на дни, в които кръстосваше горите около града, понякога дори не се връщаше да спи в двореца. В гората той се чувстваше у

дома си, така че Ничи реши да не тръгва след него, знаейки, че би и било изключително трудно, ако не невъзможно, да остане незабелязана. Магическата и връзка с него и бе успокоение до известна степен и и даваше информация за посоката, в която се намира той, и горе-долу на какво разстояние е. Първата нощ, когато не се върна обаче, Ничи не я хвана сън и до сутринта кръстосва коридорите.

Накрая Зед дръзна да покани Ричард да се върне в Кулата, за да могат с Ничи да му помогнат, в случай че звярът реши да го нападне. Ричард изпълни молбата му без коментар или възражения. И така, прекара последните дни в обикаляне не на двореца, града или горските пътеки, а на външните укрепления на кулата, забил поглед в далечината.

Ничи отчаяно търсеше начин да му помогне, но Зед категорично настоя да не предприемат нищо и да видят дали с времето няма да започне да се връща към действителността и да осъзнае, че връзката му с Калан е просто плод на въображението му, роден в часовете, когато е бил в безсъзнание. В това отношение Ничи не смяташе, че времето ще разреши каквото и да било. Бе прекарала с Ричард достатъчно време, за да разбере, че става въпрос за доста по-сериозен проблем. Беше убедена, че той се нуждае от помощ, ала нямаше представа как точно да му я даде.

Тя забърза по коридора и меките пътеки погълнаха шума от стъпките и. Остави се на връзката и с Ричард да я води и закрачи уверено през лабиринта от коридори и коридорчета, стълби и тунели — нямаше смисъл да хаби усилия да запамятава различни маршрути из Кулата.

Докато вървеше към него, си спомни за целувката, с която го изпрати от Алтур'Ранг и чиято цел бе да създаде тази магическа връзка помежду им, за да може тя да го открива по нея. Изпитваше определена вина заради тази целувка, макар наистина да и бе доставила блажено удоволствие. Все пак съзнаваше, че изобщо не се налагаше да го целува по този начин, за да свърши работата си. Можеше просто да го докосне с пръст по опакото на ръката или по рамото и да активира връзката, без той изобщо да разбере.

Но точно тогава Кара и наговори куп приказки за това как трябва да накара Ричард да погледне на нея по друг начин и и напълни главата с едни по-различни възможности. Онази целувка определено би

трябвало да остави у него ярък спомен за нея. Но от друга страна, вероятно бе доста агресивно да постъпи с него по този начин, предвид душевното му състояние. Той бе влюбен в друга, нищо че ставаше въпрос само за сън, а Ничи не уважи чувствата му. Сега съжаляваше, че го целуна по онзи начин. От друга страна обаче, и се щеше да го бе целунала по устните, а не по бузата.

Направо я заболя сърцето, като чу от Кара, че Шота го е целунала и се е опитала да го накара да остане при нея. Ничи подозираше как се чувства вещицата, но това не и помагаше да приеме с по-леко сърце този факт.

Ничи бе готова на всичко, за да го прегърне, да го утеши, да му каже, че всичко ще бъде наред — не за друго, а само и само, за да го накара да се почувства по-добре, да го успокои, че има хора, които болят за него.

Но знаеше, че не му е нито времето, нито мястото за подобни изпълнения.

В същото време знаеше, че това не може да продължава вечно. Той просто няма да издържи. Животът му не може просто да се застопори в тази фаза и да се зарее в пространството, без неговата съзнателна намеса. Ричард трябваше да дойде на себе си.

Ничи продължи уверено напред, забърза крачка, спусна се в мрежата от коридори и празни зали, внезапно и необяснимо — почувствала остра нужда да го види, да бъде до него.

Ричард стоеше на ръба на стената, отпуснал една ръка на масивния парапет и загледан през бойницата. Имаше чувството, че се намира на края на света. По полетата и хълмовете долу в ниското бавно пълзяха сивкави сенки, подгонени от облаците във високото небе.

Сякаш бе загубил всякаква представа за време. Дните му се сливаха в едно безкрайно, монотонно, безсмислено, празно съществуване. Нямаше никаква представа от колко време стои край дупката в стената и се взира някъде в далечината.

Сега, когато Калан беше мъртва и погребана, за него всичко бе изгубило смисъл. Всъщност трудно си представяше, че изобщо някога бе имало смисъл. Дори не можеше да е сигурен, че тя наистина е съществувала, че е била жив човек.

Но при всички положения сега всичко бе свършило.

Кара беше наблизно. Тя винаги бе наблизно. В известен смисъл това му беше успокоение, да знае, че винаги и за всичко може да разчита на нея. Понякога обаче му действашо някак изнервящо да знае, че никога не е сам, че тя го следва като сянка.

Запита се дали Кара смята, че е достатъчно близо, за да го хване, ако реши да скочи.

Той знаеше, че тя не е достатъчно близо.

Зарея поглед по покривите на къщите в Ейдиндрил, които от тук изглеждаха съвсем мънички. В едно отношение двамата с града си приличаха — бяха съвсем пусти. Животът си бе отишъл и от двамата.

След като изрови гроба — не можеше да се насили да го нарече гроба на Калан дори наум, камо ли на глас, — вече не намираше смисъл да живее. Ако човек можеше да умре ей така, само като си го пожелае, вероятно вече да е мъртъв. Ала смъртта, поканиш ли я, внезапно става ужасно свенлива. Дните се влачеха в безкрайна върволица.

Откритото в гроба така го смая, че съзнанието му мигновено се изпразни от всяко съдържание. Сякаш бе изгубил способността си да мисли. Нищо от онова, което знаеше, не му се струваше смислено. Нещата, в чиято истинност бе убеден, се бяха оказали илюзия. Целият му свят се преобърна с главата надолу. Как да продължава напред, след като не може да различи истината от заблудата?

Не знаеше какво да прави. За пръв път в живота си се чувстваше объркан, разстроен и победен от нещата около себе си. Винаги досега пред него бяха стояли различни възможности и той знаеше, че може да опита едно или друго решение на даден проблем. Сега не беше така. Беше опитал всичко, за което се сети. Всуе. Висеше на края на въжетото и съвсем скоро нямаше да има за какво да се хване.

И през цялото време в главата му витаеше картината на отворения ковчег и нейния скелет вътре.

Видя, чу, усети, но не можеше да мисли, не можеше да свърже нещата така, че да придобият смисъл. Бе вървяща, жива имитация на смърт — жалка смърт, доколкото можеше да прецени. Защо да живее, ако ще е така? Копнееше само за мрачната и хладна прегръдка на небитието.

Отдавна вече бе спряло да го боли, да му е мъчно, да изпитва скръб; сега му бе останала само притъпената, празна, сляпа и объркана

агония, която нито за миг не отпусна хватката си, за да му позволи да си поеме дъх. Отчаяно му се искаше да избегне истината, да откаже да и позволи да се превърне в действителност, но не можеше и това го съсипваше.

Вятърът, надигнал се в планината, развя косите му и той се загледа в дълбоката стотици метри пропаст.

Каква полза има от него? Разочарова Зед. Даде на Шота Меча на истината, за да получи в замяна безполезни парчета откъслечна информация. Ничи мислеше, че се е побъркал, че вижда разни неща. Дори Кара не му вярваше — не му вярваше наистина. Той бе единственият, който си вярваше, а сега, като изкопа гроба и, доказа, че и той греша.

Явно Ничи ще се окаже права, явно той просто е откачил. Всички са прави. Той просто си въобразява. Виждаше го в очите им, в начина, по който го гледаха — явно всички го мислеха за луд.

Погледна в пропастта, огледа масивните тъмни каменни стени на внушителната сграда. Спускаха се на стотици метри надолу, докато стигнат до скали и горски терен. В лицето го блъсна вятър на талази. Гледката беше смайваща. Височината беше мамеща.

Каква полза от него — особено за самия него?

Хвърли кос поглед към Кара. Беше близо, но не достатъчно близо.

Не виждаше никакъв смисъл да продължава агонията. Разумът го бе напуснал, а неговият живот бе разумът му.

Нямаше я Калан. Неговият живот беше тя.

От онова, което му казваха всички, от онова, което видя в ковчега през онази зловеща нощ, явно никога не я бе имал. Всичко е било само нелепа заблуда. Желание. Каприз.

Пак заби поглед в пропастта, огледа бавно стената на Кулата, камънака и дърветата, проснати на дъното.

Спомни си една приказка, че точно преди да умре, човек изживява живота си наново.

Ако бе възможно наистина да изживее живота си наново, би преживял всяка ценна секунда, прекарана с Калан.

Или която си мислеше, че е прекарал с Калан.

Щеше да пада дълго.

Имаше достатъчно време, за да съживи всички онези прекрасни, романтични моменти на любов и привързаност. Дълго време, през което да изживее пак всяка минута от съвместния им живот.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

НИЧИ ОТВОРИ обкована с желязо дъбова порта и се озова под ярките слънчеви лъчи. Небето беше лазурносиньо, тук-там във висинето се рееха пухкави бели облачета — гледка, която във всеки друг случай неминуемо би я разведрила. Облъхна я свеж въздух, който разроши косите и. Тя ги поприглади, забила поглед в тесния мост към насипа в далечината. Чула шума от отварянето на врата, Кара се обърна рязко.

Ничи забърза по моста, прехвърчал високо над дворове и градини. Мярна няколко каменни пейки наред розова градина между основите на една кула и чупка от няколко стени от другата страна. Когато най-сетне приближи до Ричард, той все пак извърна глава и и се усмихна вяло. Стана и приятно, макар да знаеше, че реакцията му е по-скоро условна, един вид знак на любезност.

— Рика дойде да ми каже, че някой приближава към Кулата. Сметнах, че трябва да ви кажа.

Кара, застанала само на три крачки, пристъпи напред.

— Рика знаеше ли кой е?

— Боя се, че не — поклати глава Ничи, — и това ме притеснява.

— Ан и Натан са — отвърна Ричард, без да откъсва очи от панорамната гледка пред себе си.

Ничи повдигна вежди в почуда. Надзърна през парапета. Ничи посочи надолу към пътя, който лъкатушеше уморено към високата Кула.

— Конниците са трима — отбеляза Ничи.

— Може би и Том е с тях — кимна Ричард.

Ничи се наведе още малко и напрегна взор. Гледката беше страховита. Мина и мисълта, че изобщо не и се нрави мястото, на което стои Ричард.

Подпря се на рамото му, за да се изправи, и пак хвърли поглед към трите коня, които се катереха по обления в слънце път. Изгубиха

се за кратко сред дърветата, за да се появят миг по-късно и да продължат упоритото си изкачване към Кулата.

Внезапен силен порив на вятъра за малко да я бутне към ръба, но Ричард реагира светкавично и я грабна през кръста. Тя инстинктивно се дръпна към пътеката. След като се убеди, че всичко е наред, той я пусна.

— Значи си сигурен дори от това разстояние, че са Ан и Натан?

— Да.

Ничи не преливаше от желание да се види пак с Прелата. Като Сестра на светлината, прекарала почти целия си живот в Двореца на пророците, Ничи считаше, че е почерпила всичко, което и е нужно, от Сестрите и тяхната водачка. В много отношения тя виждаше в Прелата майка си — това важеше и за повечето от останалите Сестри. Прелатът бе човек, който непрекъснато те соли за грешките ти и те поучава да удвояваш усилията си за подпомагане на хората в нужда.

Когато Ничи беше малка, майка и я шамаросваше безмилостно винаги, щом заподозреше, че дъщеря и е склонна да прояви дори минимална грижа за себе си. В по-късен етап от живота и Прелатът играеше същата роля, само дето го правеше с мила усмивка. С шамар или с усмивка — ставаше въпрос за едно и също нещо.

Натан Рал пък беше друга тема. На практика Ничи не познаваше Пророка. Имаше Сестри и особено послушници, които се разтреперваха дори само при споменаването на името му. Говореше се, че той е не просто опасен, а вероятно и луд, което, ако наистина беше така, бе доста смущаващо, предвид деликатното състояние на Ричард в момента.

Пророкът бе държан затворен и изолиран през по-голямата част от живота си, като Сестрите се грижеха не само за ежедневните му нужди, но преди всичко за това той да не избяга. Хората в Танимура — града, в който се намираше Дворецът на пророците — изпитваха едновременно раздражение и ужас към Пророка, към онова, което можеше да им каже той за бъдещето им. Чуждите дарби обикновено разпалваха и изнервяха мнозина, особено, ако тези дарби не могат да бъдат лесно пригодени към техните желания.

Но Ничи нямаше много вяра на това какво говорят хората за Натан. Имаше доста богат опит с наистина опасни хора — Джаганг бе

най-пресният пример, който би могъл да се нареди в челните редици на списъка и със злодеи.

— По-добре да слезем — каза Ничи на Кара и Ричард.

— Ако искаш, отиди — отрони Ричард, без да откъсва поглед от пропастта.

Звучеше така, сякаш изобщо не го е еня, че някой приближава, още по-малко кой точно е този човек. Беше очевидно, че вниманието му е насочено в друга посока и единственото му желание е да разкара Ничи.

Тя отметна кичур коса от лицето си.

— Не смяташ ли, че е редно да видиш какво искат? В крайна сметка вероятно са пропътували доста голямо разстояние, за да се доберат дотук. Едва ли са дошли, за да ни донесат мляко и курабийки за почерпка.

— Зед ще се погрижи — сви рамене Ричард, без да реагира по никакъв начин на опита и да се пошегува.

На Ничи ужасно и липсваше блясъкът в погледа му. Това положение вече започваше да става непоносимо.

— Кара, би ли се поразходила за малко? Моля те.

Кара, изненадана от подобна необичайна, но красноречива молба от страна на Ничи, огледа още веднъж Ричард, който не помръдваше от отвора в стената и не отлепяше поглед от панорамата, после кимна на Ничи съзаклятнически. Ничи я изпрати с поглед по насипа, после се обърна директно към Ричард, този път напълно открито.

— Трябва да престанеш, Ричард.

Той не отвърна и не помръдна.

Ничи знаеше, че няма право да се проваля в това, което иска да му каже и да постигне. Бе готова почти на всичко, за да влезе по друг начин в живота му, но не искаше да го постига по този начин. Не искаше да заема мястото на един труп, нито пък да бъде заместител на бляна, когото той не успя да осъществи. Ако се случи нещо, искаше то да е, защото той я е избрал не защото не е имал друг избор. Имаше време, когато бе готова да приеме и други варианти, но не и сега. Днес тя изпитваше повече уважение към самата себе си — и Ричард бе причината за това.

Другата причина беше, че този Ричард, когото виждаше сега пред себе си, не бе същият, когото тя познаваше и обичаше. Дори

никога да не го има, тя нямаше да му позволи да потъне в ужасната тъмна дупка, в която се намираще. Ако можеше да му даде нужния тласък нагоре към живота, а това бе всичко, което тя би могла да направи за него, щеше да го стори.

Дори да се налагаше да играе ролята на негов опонент, за да го откъсне от това спираловидно движение надолу, а за него тя не би могла да бъде друго освен това, щеше да го стори.

Приближи се опасно близо до него и подхвана още по-директно.

— Нима няма да се бориш за онова, в което вярваш?

— Да се бори, който иска. — Гласът му не звучеше вяло, звучеше гробовно.

— Не това имах предвид. — Ничи го сграбчи за ръката и нежно, но твърдо го завъртя с гръб към пропастта и с лице към себе си. — Няма ли да се бориш за себе си?

Погледна я в очите, но не отговори.

— Това е, защото Зед ти каза, че е разочарован от тебе.

— Мисля, че гробът, който разрових, има връзка.

— Ти може да си го мислиш, но аз не смятам така. Защо да има връзка? Ти си бил сломен и отчаян и преди. Аз дойдох, плених те и те отведох в Стария свят, а ти какво направи? Ти се изправи на крака, държа се като истинския ти, застана зад вярванията си, в рамките на това, което ти позволявах да правиш. Бидейки такъв, какъвто си, ти ми предаде любовта си към живота и ме промени изцяло. Разкри ми какво е да обичаш истински живота и всичко, свързано с това.

Този път се събуди, след като бе на косъм от смъртта, и Кара и всички останали не вярваха на спомените ти за Калан, но това изобщо не ти попречи. Продължи да отстояваш мнението си, независимо какви доводи ти излагахме ние.

— Това в ковчега беше различно, бих казал, че беше малко повече от обикновен спор, при който някой не ти вярва.

— Така ли? Аз пък не мисля така. Беше просто един скелет. Е, и?

— Какво „е, и“? — Започваше да се отегчава. — Ти да не си откачила? Как така „е, и“?

— Далеч не смятам да заставам на твоя страна за нещо, в което не вярвам, но в същото време не желая и да приемаш моята истина просто ей така. Искам да те убедя с реални факти, а не с неубедителни и скалъпени доказателства.

— Какво имаш предвид?

— Ами лицето на Калан, което ти видя, доказа ли ти по категоричен начин, че наистина е била тя? Не, и не би могло — понеже на практика не беше останало нищо от него. Имаше само череп — без лице, без очи, без черти. Скелетът носеше роклята на Майката Изповедник. Е, и? Била съм в Двореца на Изповедниците и знам, че там има и други подобни рокли.

Както и името, извезано на златна панделка — то какво доказва? Достатъчно ли е да сложи край на вярванията ти, на търсенето ти? След всички неща, които двете с Кара ти изговорихме, доводите, аргументите — всичко... изведнъж най-неочаквано решаваши, че това скърпено неубедително доказателство доказва, че си вярвал на илюзиите си? Ковчег със скелет, който стиска панделка с извезано на нея име — как така това те убеди, че си я измислил, че е плод на въображението ти, докато аз толкова време ти говоря и ти обяснявам какво ли не, а ти отказваш и отказваш да ми повярваш? Не смяташ ли, че панделката е някак твърде удобна?

— Накъде биеш?

— Не вярвам, че с теб наистина става това. Според мен грешиш за спомените си, но не вярвам, че онзи Ричард, когото познавам, може да приеме за убедително доказателство онзи гроб. И не става въпрос за това, че Зед не ти вярва повече, отколкото ние с Кара.

— Тогава за какво става въпрос?

— Всичко е заради това, че повярва, че някакъв си скелет в ковчег е тя, защото се страхуваше, че е истина, след като дядо ти каза, че е разочарован от теб, че си предал доверието му.

Ричард понечи да се извърне, но Ничи го сграбчи за ризата и го дръпна, за да не губят директен контакт с погледи.

— Да, мисля, че става въпрос именно за това — разпалено отсече тя. — Кисел си, защото дядо ти каза, че си сбъркал. Защото призна, че е разочарован от теб.

— Аз наистина го разочаровах.

— Е, и?

— Стига с това „е, и“? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, какво, като е разочарован от теб. Какво, като мисли, че си постъпил глупаво. Ти си самостоятелна личност. Направил си това, което си сметнал за удачно. Действал си по

определен начин, понеже си преценил, че така трябва, че ситуацията го налага.

— Но аз...

— Какво ти? Разочаровал си го? Ядосал си го с решението си? Имал е по-високо мнение за теб, а ти си предал доверието му? Паднал си в очите му?

Ричард преглътна, не искаше да го каже на глас. Ничи повдигна брадичката му и го накара да я погледне в очите.

— Не си длъжен да живееш така, че да задоволиш очакванията на другите, Ричард.

Той примигна насреща и, сякаш загубил ума и дума.

— Животът си е твой. Нали ти ме научи на това. Ти постъпи така, както смяташе за редно. Нима отхвърли предложението на Шота, понеже Кара не беше съгласна с теб? Не. Би ли го отхвърлил, ако знаеше, че аз няма да го одобря, че според мен би било погрешно да и дадеш меча си? Или пък, ако и двете с Кара бихме ти казали, че е глупаво да приемеш подобно предложение? Не, не мисля.

И защо? Защото си постъпил така, както си преценил, че е редно и тъй като си се надявал, че ще се съгласим с теб, в края на краищата е било без значение какво мислим ние. Бил си убеден в правотата на действията си. Не си разсъждавал над решението, просто си действал. Направил си онова, което си сметнал за наложително. Взел си решение, основавайки се на убежденията си, поради причини, известни единствено на теб, поради факта, че според теб това е бил правилният начин на действие. Така ли е?

— Ами... да.

— Тогава какво значение има дали дядо ти смята, че грешиш. Той там ли беше? Знаел ли е онова, което ти си знаел в дадения момент? Би било прекрасно той да вярва, че си постъпил правилно, да те подкрепи и да каже браво, Ричард. Но не е така. Това прави ли решението ти грешно? Прави ли го?

— Не.

— Ами тогава защо позволяваш да те обсеби напълно. Понякога хората, които ни обичат най-много, имат най-големи очаквания спрямо нас. Стига се дори до там, че да ни идеализират. Ти постъпи по съвест, не изневери на убежденията си, реши, че е важно да получиш информацията, необходима ти за разрешаването на определен проблем.

Дори целият свят да мисли, че грешиш, ако ти прецениш, че е правилно, си длъжен да постъпиш така, както ти подсказва съвестта. Броят на хората, застанали на противоположно от твоето мнение, не променят фактите, а ти се бориш, за да установиш определени факти, не да задоволяваш тълпата или да се харесаш на определен човек.

Не си длъжен да оправдаваш ничии очаквания. Единственото, което трябва да правиш, е да живееш според собствените си очаквания.

Част от светлината, огънят, заблестя пак в напрегнатите му сиви очи.

— Това означава ли, че си ми повярвала, Ничи?

— Не, Ричард — поклати тъжно глава тя. — Продължавам да държа на мнението си, че Калан е плод на въображението ти вследствие на нараняването. Според мен ти си я измислил.

— А гробът?

— Истината ли? — Щом той кимна, тя въздъхна и продължи: — Според мен там лежи истинската Майка Изповедник, Калан Амнел.

— Разбирам.

Ничи го стисна за брадичката и за пореден път извъртя лицето му към себе си.

— Но това не означава, че съм права. Аз основавам убежденията си на други неща — на неща, които са ми известни. Но не мисля, че онова, което видях в ковчега, макар дълбоко да вярвам, че е била именно тя, наистина го доказва. Ти през цялото време беше убеден, че греша. Нима ще постъпиш така, както ти казва човек, който е убеден, че си на грешен път? Защо да го правиш?

— Но когато никой не ти вярва, е ужасно трудно.

— Определено е така, но какво от това? Това не прави един прав, друг крив.

— Но когато всички твърдят, че грешиш, започваш да се съмняваш в себе си.

— Да, животът понякога е труден. В миналото съмненията винаги са те стимулирали да се ровиш по-надълбоко в истината, за да се увериш, че си прав, понеже това ти дава допълнително сили и те мотивира да се бориш. Този път ти преживя страхотен шок, като видя тялото на Майката Изповедник в ковчега, понеже изобщо не ти беше минало през главата, че е възможно тя да е там. А към всичко това се

прибавиха и неочаквано суровите коментари на дядо ти в онзи ужасен момент.

Разбирам, че това за теб е била последната сламка и ти не си имал сили да се бориш повече. Понякога човек стига до пределите на издръжливостта си и се отказва — това важи и за тебе, Ричард Рал. Ти си смъртен човек и си имаш своите предели точно като всеки друг човек. Но трябва да се справиш с това и да продължиш напред. Имаше достатъчно време да се оттеглиш, но вече трябва да се вземеш в ръце и да поемеш контрола над живота си.

Тя видя как той се замисля над думите и, разсъждава над тях. Беше невероятно да види как мисълта му отново работи. Наред с това си личеше, че не е преодолял съмненията си. Не и се щеше да извърви толкова дълъг път, след което да се спусне обратно в бездната.

— Може би хората и преди не са ти вярвали, за други неща — продължи Ничи. — Нима не се е случвало тази твоя Калан да не ти вярва? Реално съществуващ човек все някога би имал разногласия с теб, би се усъмнил в нещо, което правиш, би спорил с теб. А когато това се случи, сигурно си направил, каквото си сметнал за редно, колкото и тя да е смятала, че грешиш, дори може да те е помислила за леко откачен. Виж, Ричард, хайде, стегни се. Нали знаеш, че не за пръв път те мисля за откачил?

Ричард се усмихна, после пак потъна в размисъл. Накрая на лицето му се разля широка усмивка.

— Да, с Калан определено сме имали разногласия, имало е моменти, в които не ми е вярвала.

— И ти въпреки това си постъпвал така, както си смятал за нужно, нали?

Той кимна, все още усмихнат.

— Тогава не позволявай на този инцидент с дядо ти да ти съсипе живота.

Той вдигна ръка и я отпусна обратно покрай тялото си.

— Да, но...

— Ти се отчая заради онова, което ти каза Зед, без дори да се замислиш над информацията, която ти е дала Шота.

Ричард рязко вдигна глава, вниманието му бе изцяло върху Ничи.

— Какво имаш предвид?

— В замяна на Меча на истината Шота ти е казала нещо, което да ти помогне да разкриеш истината. Едно от изреченията и гласеше „Това, което търсиш, е отдавна заровено“.

Но не само това. Кара разказа на Зед и на мене всичко, което е казала Шота. Явно най-важната информация, понеже е дошла първа и дори вещицата е преценила, че е всичко, което би трябвало да ти каже, е думата „Лавинен огън“, нали?

Той кимна и продължи да слуша напрегнато.

— После е споменала, че трябва да откриеш мястото на костите в Необятната пустош. И да се пазиш от четириглавата змия.

Какво е „Лавинен огън“? Какво са Необятната пустош? Каква е тая четириглава змия? Заплати висока цена за всичко това, Ричард. И какво стори с получената информация? Дойде тук и попита Зед дали знае нещо, той ти каза, че не знае и после взе да ти разправя колко е разочарован от теб.

Е, и какво от това? Нима ще зарежеш всичко постигнато досега в търсенето си поради тази причина? Понеже един старец, който няма никаква представа какво означава Калан за теб или какво си преживял през последните години, си мисли, че си постъпил неразумно? Да не искаш да се пренесеш да живееш тук и да му станеш послушно кученце? Да не би да си решил да престанеш да разсъждаваш и да разчиташ само на него, за да разсъждава вместо теб?

— Разбира се, че не.

— Тогава край гроба Зед беше ядосан. Сигурно изобщо не можем да си представим през какво е минал, за да си върне Меча на истината от Шота. Какво очакваше да ти каже? „О, да, чудесна идея, Ричард, върни и го, нямам нищо против.“ Вложил е много усилия, за да си върне меча и затова смяташе, че сделката ти е нечестна. Е, и какво от това? Това е неговото мнение. Може дори да се окаже прав.

Но ти си преценил, че за теб е важно да пожертваш нещо, което той е поверил само и единствено на теб, нещо, което ти е изключително ценно, за да спечелиш нещо друго. За теб сделката е била честна. Кара ни каза, че в първия момент като че ли си останал с впечатлението, че Шота те е измамил, но след това си започнал да вярваш, че цената си е струвала. Кара права ли е?

Ричард кимна.

— Какво каза Шота за тази сделка?

Ричард вдигна глава към величествените кули, които се извисяваха зад Ничи.

— Шота каза следното — рече той и на лицето му се изписа пълна концентрация: — „Ти ме попита дали знам нещо, което може да ти помогне да откриеш истината. Казах ти го: «Лавинен огън». Не знам дали го осъзнаваш в момента, но сделката наистина беше честна. Дадох ти отговорите, от които се нуждаеш. Ти си Търсачът — поне беше такъв. Ще трябва сам да потърсиш смисъла на отговорите, които получи.“

— Вярваш ли и?

Ричард се замисли, след малко сведе глава.

— Да, вярвам и. — Когато след малко погледът му намери нейния, искрицата на живота бе заблестяла в очите му. — Наистина и вярвам.

— Тогава трябва да кажеш на мен, на Кара и на дядо си, че ако не възнамеряваме да ти помогнем, поне да престанем да ти се пречкаме и да те оставим да направиш, каквото е нужно.

Той се усмихна, макар и някак тъжно.

— Ти си забележителна жена, Ничи. Да ме убеждаваш, че трябва да продължа борбата, въпреки че не вярваш в каузата, за която се боря! — Наведе се и я целуна по бузата.

— Наистина ми се щеше да вярвам, Ричард... заради теб.

— Знам. Благодаря ти, приятелко... казвам това, защото само истински приятел може да е толкова загрижен да ми помага да се изправя лице в лице с действителността, отколкото да се грижи за собствените си убеждения. — Протегна ръка и като пое брадичката и в шепата си, с единия си пръст изтри една сълза, изтърколила се по бузата и. — Не можеш да си представиш какво направи за мен, Ничи. Благодаря ти.

Тя усети как свят и се завива от радост, примесена с неясното отчаяно чувство, че са се върнали в изходна позиция.

Въпреки това и се прииска да му се метне на врата, но вместо това просто вдигна ръка и го погали по бузата.

— А сега е време да вървим да посрещнем Ан и Натан — подкани я той. — След което смятам да разбера каква роля играе в цялата схема „Лавинен огън“. Ще ми помогнеш ли?

Тя се усмихна и кимна, буцата в гърлото и не и позволяваше да проговори, после, неспособна да се удържи, най-после го прегърна и го притисна силно към себе си.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ИЗРАЖЕНИЕТО, изписано на лицето на Ан, когато прекрачи прага и видя Ничи да влиза в просторното фоайе между две червени колони, беше неописуемо. Ако разговорът и с Ричард не я бе изтощил емоционално, Ничи вероятно би се засмяла с глас.

Ничи знаеше, че Пророкът е много-много стар, но ни най-малко не изглеждаше немощен. Беше висок и широкоплещест, с изискана бяла коса, паднала над раменете. Имаше вид на човек, който може да огъне железен прът, при това, без да използва помощта на дарбата си. Но онова, което го правеше да изглежда едновременно страшен и неустоим, бе хищническият поглед в тъмносините му очи. Това бяха очите на Рал.

Ан я видя и се облеци.

— Сестра Ничи...

Прелатът не добави „радвам се да те видя отново“ или друга любезност. Явно в момента не можеше да измисли нищо подходящо. Ничи си помисли, че е направо невероятно как в продължение на дълги години тази дребна женица, която сега се губеше край едрия магьосник, и се бе струвала огромна и страшна. Послушниците и Сестрите често биваха подлагани на дълги периоди, в които да не виждат Прелата в Двореца на пророците. Вероятно това обвиваше образа на Прелата с допълнителен мистичен шарф.

— Прелате. Радвам се да те видя в добро здраве, особено след нещастната ти смърт и погребение. — Ничи стрелна с очи Ричард и си довърши мисълта: — Доколкото чух, всички са убедени, че сте мъртви. Колко убедително би могло да бъде едно погребение! А ето ви сега живи и здрави, както изглежда.

В крайчеца на устните на Ричард блесна светкавична усмивка, която показва на Ничи, че той е разбрал посланието и. Зед, който тъкмо се канеше да слезе по трите стъпала, отвеждащи към центъра на залата с шадравана, я изгледа с любопитство. Той също схвана намека.

— Ами да, дете мое, за жалост беше наложително. — Лицето на Ан помръкна. — При положение, че Сестрите на мрака пръскаха заразата си сред Сестрите на светлината. — Огледа набързо Ричард, Кара и Зед, гласът и внезапно омекна: — Като гледам в каква компания се движиш, Сестро Ничи, предполагам, че си се върнала в братството. Не мога да ти опиша какво облекчение ми носи този факт. Мога само да кажа, че явно самият Създател се е намесил в спасяването на душата ти.

— Всъщност Създателят няма нищо общо с това. — Ничи хвана ръцете си зад гърба. — Предполагам, че докато прахосвах живота си, за да служа на всеки, който беше решил да се възползва от моите способности и качества, Създателят е бил доста зает. Сигурно не е било удобно да бъде закачан, докато ме експлоатираха набожни люде, които ме убеждаваха, че е мой свят дълг да служа и да се подчинявам, да пълзя и да се унижавам и въпреки всичко да убивам всеки, дръзнал да се изправи срещу Създателя.

Предполагам, че всеки път, когато верните защитници на Създателя ме изнасилваха, той не е успявал да долови иронията.

Сега обаче нещата се промениха. Ричард ми помогна да осъзная ценността на живота ми за самата мен. Аз вече не съм „Сестра“ Ничи — нито на Мрака, нито на Светлината. Нито пък съм Господарката на смъртта или нещо друго. Аз съм си просто Ничи. А сега, ако ми позволите... а дори и да не ми позволите...

Изречението на Ан се колебаеше между невъзможност да повярва на очите си и възмущение, тя цялата пламна от гняв.

— Но след като веднъж си станала Сестра, то е за цял живот. Ти направи нещо страхотно, като се отрече от Пазителя, така че отново си сред Сестрите на светлината. Не можеш просто ей така да решаващ да изоставиш дълга си към Създателя...

— Ако Той има някакви възражения, нека ги каже сега! — Щом ехото от разпалените думи на Ничи заглъхна, залата потъна в тишина, нарушавана само от плискането на водата в шадравана. Ничи се огледа демонстративно, сякаш, за да провери дали Създателят не се спотайва зад някоя колона, изчаквайки подходящия момент, за да изрази гласно мнението си по въпроса.

— Няма ли? — Пак склучи ръце; По лицето и се плъзна победоносна усмивка. — Е, в такъв случай, след като Той няма

възражения, предлагам да ме наричат просто Ничи.

— Няма да...

— Достатъчно, Ан — чу се властният, категоричен глас на Натан. — Чака ни важна работа, само губим време. Не сме пропътували цялото това разстояние, за да слушаме как ти, която уж си мъртва, се препираш с една покаяла се Сестра на мрака.

Ничи остана леко изненадана да чуе толкова разумни доводи от страна на Пророка.

Явно се бе доверявала прекалено много на злобните слухове за него.

Ан изкриви уста в недоволна гримаса и прибра зад ухото си непокорен кичур коса.

— Да, прав си. Сигурно съм малко пренапрегната, скъпа, предвид цялата тая каша. Моля те да ми простиш грубостта, Ничи.

— За мен е удоволствие, Прелате.

Ан се усмихна, този път малко по-искрено, както и се стори на Ничи.

— Вече съм просто Ан. Сега Прелат е Вирна. Нали съм мъртва, забрави ли?

— Както кажеш, Ан. Изборът на Вирна е мъдро решение. Сестра Сесилия винаги е казвала, че специално по отношение на Вирна няма никакъв шанс да бъде спечелена на страната на Пазителя.

— Един ден, когато разполагаме с достатъчно време, с удоволствие бих чула повече подробности за Сестра Сесилия и другите някогашни учителки на Ричард. — Въздъхна, като се сети за това. — Така и не бях сигурна дали ти и останалите пет сте Сестри на мрака.

— За мене ще е чест да ти разкажа всичко, което знам за тях — поне за онези, които са още живи. Лилиана и Мериса не са сред тях.

— Как е сестра ми, Том? — попита Ричард, щом в разговора се отвори пролука. Ничи разбра, че той е слушал прекалено дълго прелюдията и сега даваше знак, че е време да преминат по същество.

— Добре е, Господарю Рал — отвърна едрият русоляв мъж на прага.

— Чудесно. Какво става, Натан? — попита накрая Ричард, без повече заобикалки. — Какво ви води насам?

— Ами... наред с другото, някои проблеми с пророчествата.

Ричард видимо се отпусна.

— Е, това май не е по моята част.

— Не бих бил толкова категоричен — загадъчно отвърна Натан.

Зед пристъпи по мекия килим в червено и златисто.

— Нека позная. Дошли сте заради празните места в пророческите книги.

Ничи прехвърли думите на Зед няколко пъти в главата си, за да е сигурна, че е чула правилно. Натан кимна.

— Ти улучи право в целта.

— Какво означава това? Какви празни места? — попита Ричард.

— Големи части от пророчествата... имам предвид пророчества, записани в пророчески книги... просто са изчезнали от страниците. Това се отнася до голяма част от книгите, които прегледахме. — Натан сбърчи чело, очевидно притеснен. — Свързахме се с Вирна, тя потвърди, че пророческите книги в Народния дворец в Д'Хара са сполетени от същата необяснима съдба. Именно това е основната ни грижа сега. Една от причините да тръгнем насам бе необходимостта да проверим дали книгите в Магьосническата кула са пострадали.

— Боя се, че да — отвърна Зед. — Сблъсках се със същия проблем.

Натан отри с длан умореното си лице.

— Добри духове — промърмори той. — Надявахме се, че каквото и да е повредило пророчествата, не е стигнало чак до тук.

— Чакайте малко, имате предвид, че липсват цели части от пророчества ли? — пристъпи напред Ричард.

— Точно така — потвърди Натан.

— Има ли някаква последователност в изчезването на пророчествата? — попита Ричард, внезапно съсредоточил се върху една линия на разсъждение, която бе сигурен, че Ничи ще разпознае като отвеждаща в интересуващата го посока. В друг случай тя би се подразнила и дори отегчила от факта, че той не мисли за нищо друго, освен за липсващата жена, но сега тя просто се радваше, че Ричард си е пак такъв, какъвто го познава.

— Ами да, има последователност и връзка. Всички тези пророчества се отнасят, общо взето, за времето след твоето раждане.

— А за какво по-точно се говори в тях? — попита Ричард озадачен и очевидно смаян. — Имам предвид свързани ли са с

определени събития или единственото общо помежду им е периодът от време.

— Именно това е най-интересното в цялата работа — потърка замислено брада Натан. — Ние с Ан сме сигурни, че би трябвало да можем да възстановим и да си спомним повечето от липсващите пророчества, но се оказва, че те са изтрети напълно не само от страниците в книгите, ами и от съзнанието ни. Не помним нито една дума от тях. Не знаем за какво са се отнасяли и след като са изчезнали и от книгите, не мога да преценя дали са свързани хронологично, по събития или другояче. Разбрахме, че липсват и това е почти всичко, което знаем.

Ричард извърна поглед към Ничи, сякаш за да я попита с очи дали е схванала връзката. Тя беше убедена, че и личи. Гласът му остана небрежен, но тя знаеше колко много залага той на въпроса си.

— Странна работа, нима е възможно нещо, което сте знаели цял живот, да изчезне просто ей така от спомените ви, а?

— За себе си мога да го твърдя със сигурност — отвърна Натан и се обърна към Зед: — Ти как мислиш?

Зед, който наблюдаваше мълчаливо и напрегнато Ричард, кимна.

— Ако това ще ти помогне, знам какво причинява изчезването.

Усмихна се най-невинно. Ничи забеляза, че Рика, спотаена в сенките между червените колони, също се усмихва. В първия миг смаян, Натан се превърна в олицетворение на най-чистото любопитство.

Ричард внимателно дръпна Зед за робата.

— Знаеш какво го причинява?

— Наистина ли знаеш? — не се стърпя Натан и отстрани Ричард от пътя си. Ан също се спусна към Зед. — Кажете ни. Какво става? Каква е причината?

— Профетически червей.

Натан и Ан запримигаха, лицата им изразяваха пълно недоумение.

— Профе... какво? — осмели се да попита Натан внимателно, ако не подозрително.

— Изчезването на текста е причинено от профетически червей. Щом едно разклонение на дадено пророчество бъде нападнато от този вредител, той преброява цялото разклонение и го унищожава. И

понеже изяжда самото пророчество, с течение на времето всичките му проявления, като самия писмен текст и всеки спомен за него, биват унищожени. Ужасна и коварна твар. — Зед огледа смаяните им лица и се усмихна любезно. — Ако ви интересува, мога да ви покажа литература по въпроса.

— За мен би било интересно — отвърна веднага Натан.

— Зед, това е важно — намеси се Ричард. — Защо досега не си ми казал?

Зед го потупа по рамото с обичайния си жест.

— Виж, момчето ми, когато дойде тук, не беше в настроение да слушаш каквото и да било, освен онова, което си беше внушил, че търсиш. Забрави ли? Настояваше упорито, че имаш проблем и че искаш да го обсъдим. А от един момент нататък май съвсем изгуби склонност да разговаряш. Така да се каже, беше малко... отнесен.

— Да, вярно е. — Ричард сграбчи дядо си за ръкава и не му позволи да продължи напред. — Чуй ме, Зед, трябва да ти кажа нещо за всичко това и за онази нощ.

— Слушам те, момчето ми.

— Знам, че противоречия не съществуват.

— Не съм си и помислял, че не го знаеш, Ричард.

— Но през онази нощ се случи още нещо. Правилото, което бе най-тясно свързано с гроба, не е онова, което ти цитира. Тогава може да ти е изглеждало другояче, но аз допуснах грешка по отношение на друго правило, а именно, че хората могат да бъдат накарани да повярват в една лъжа, понеже се опасяват, че тя е истина. Това правех и аз. Не вярвах на противоречие, а на лъжа, понеже се опасявах, че тя е истина. Правилото за липсата на противоречия бе един от начините да проверя предположенията си. Не го направих и ето че допуснах грешка.

Представям си как си се чувствал, при положение, че не беше наясно с всичко, което се случваше, но това не означава, че би трябвало да спра да търся истината поради криворазбрано желание ти да си доволен или от страх какво ще си помислиш за мене. — Очите му светкавично се стрелнаха към очите на Ничи. — Ничи ми помогна да разбере грешката си. — Погледна пак дядо си. — Според мен ти искаше да ми покажеш, че в онова правило се крие още нещо. Че означава, че човек не може да има противоречиви ценности или цели.

Не можеш да кажеш например, че честността е нещо важно за теб, а в същото време да лъжеш хората. Не можеш да твърдиш, че се стремиш към справедливост, а да отказваш да потърсиш отговорност от виновните за дадено нещо.

По отношение на нашата борба, фактът, че противоречия не могат да съществуват, обяснява защо режимът на Императорския орден е толкова разрушителен. Те твърдят, че висшата им цел е любовта към ближния. И докато тръбят какви колосални жертви правят за добруването на един индивид, те жертват друг със захаросани обяснения, че подобна жертва е морална отговорност на пожертвалия се. Това не е нищо друго освен организирано плячкосване, страст за щастието на крадци и убийци, без никаква жал към жертвата им. Борба за постигането на цели, които зависят от такива противоречия, може да доведе само до страдания и смърт. Измамното пропагандиране на правото на живот чрез отвореност към смъртта като начин за постигането му.

Правилото, което ти цитира, означава, че аз, за разлика от последователите на Джаганг, не мога да твърдя, че търся истината, а в същото време да вярвам в лъжи, пък било то и от страх. Именно по този начин съм нарушил цитираното от теб правило. Би трябвало да разчепкам онова, което ми заприлича на противоречие, и да откроя истината, обещана насреща ми. Ето къде се провалих и разочаровах самия себе си.

— Да не би да твърдиш, че вече не вярваш, че в гроба е била Калан Амнел? — попита Зед.

— Кой казва, че онзи скелет трябва да е на жената, на която си мислиш, че би трябвало да е? Нямах факти, които да противоречат на убеждението ми, че не е тя. Само си мислех, че има такива факти, от страх, че може да е вярно. Но не е.

— Навлизаш много надълбоко, Ричард — въздъхна дълбоко Зед.

— Нима? Няма да ти хареса особено, ако се опитам да те убедя, че няма такова нещо като пророчество, и да размахам пред лицето ти празните книги като доказателство, че вярата ти в съществуването на пророчествата е неоснователна. Убеждението ти в съществуването на пророчествата на фона на факта, че книгите, които уж би трябвало да са пророчески, са празни, според теб не е противоречие. Просто объркана ситуация с недостатъчно информация, която за момента е

неспособна да обясни фактите. Ти не си длъжен да стигаш до заключение или да поддържаш мнение, което не приемаш по други причини, без адекватна информация или преди да завършиш проучванията си.

Що за Търсач бих бил, ако постъпвах по този начин? В крайна сметка начинът на мислене превръща един Търсач в такъв, а не мечът му. Мечът е просто средство — ти сам ме научи на това.

В случая с Калан все още има цял куп неизяснени въпроси, за да съм сигурен, че онова, което видяхме в онази дъждовна нощ, е самата истина. Докато не бъде доказано по един или друг начин, смятам да продължавам да търся отговори — за истината, — понеже вярвам, че това, което става, е далеч по-опасно, отколкото всички, с изключение на мен, си мислят, да не говорим, че трябва да намеря любимата си, която се нуждае от помощта ми.

— Имаш право, Ричард, така е — усмихна се бащински Зед. — Но сега трябва да ми го докажеш. Не смятам да приема думата ти на доверие.

— Като за начало смятам, че е редно да признаеш, че е някак странно, че липсват пророчества, свързани с моя живот и с живота на Калан — кимна сериозно Ричард. — Споменът за нея е напълно изтрит. Сега изчезват и пророчества, които би трябвало да съдържат информация за нея. И в двата случая паметта на всички за два реално съществуващи обекта — човекът и пророчествата, отнасящи се до него — е заличена.

Сега разбираш ли накъде бия?

За Ничи бе огромно облекчение да види Ричард да разсъждава и да спори отново. Направи и впечатление и това, че в думите му всъщност имаше логика — поне до известна степен.

— Да, момчето ми, разбирам те, но нима не виждаш белите петна в теорията ти?

— А именно?

— Всички ние очевидно си спомняме кой си ти, нали така? А пророчествата, свързани с теб, липсват. Излиза, че проблемът с пророчествата няма нищо общо с теб и не обяснява по никакъв начин, не доказва по никакъв начин съществуването на Калан Амнел.

— И защо не? — попита Ричард.

— Свързано е със същността на онова, което установих — продължи Зед и тръгна нагоре по стъпалата, — когато проведох собствено разследване на проблема с пророческите книги. Самият аз съм доста любопитен, както ти е известно.

— Да, Зед, известно ми е. Но не виждам връзката — рече Ричард и избърза да настигне дядо си.

Ничи се спусна след тях. Останалите бяха принудени да направят същото.

— На теб може да ти се струва така, момчето ми, но ти си пристрастен, понеже фактите просто не пасват на заключенията ти. Ти се опитваш да напъхаш краката си в чудесни ботуши, които обаче са ти малки. — Зед потупа Ричард по рамото. — Като стигнем в библиотеката, ще ти покажа какво имам предвид?

— Коя е Калан? — попита Натан.

— Човек, който изчезна и когото още не съм открил — отвърна Ричард през рамо. — Но ще намеря. — Ричард спря и се обърна към Натан и Ан. — Някой от вас да знае какво е „Лавинен огън“? — След като и двамата поклатиха глави, той зададе следващия си въпрос: — Ами четириглавата змия или Необятната пустош?

— Боя се, че не знам, Ричард — отвърна Ан. — Но след като така или иначе преминахме на важните проблеми, има и други неща, за които бихме искали да поговорим с теб.

— Но нека първо видим отпратката, която е намерил Зед, по отношение на пророчествата — прекъсна я Натан.

— Ами тогава да вървим — подкани ги Зед и потегли устремено напред, сподирен от вдигналите се като платна поли на робата му.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

РИЧАРД СТОЕШЕ ЗАД ЗЕД в потъналата в плюш библиотека и надничаше иззад кокалестото рамо на дядо си, който прелистваше дебел том с опърпана жълтеникава кожена подвързия. Стаята бе доста слабо осветена от лампи със сребърни рефлектори, закачени на махагоновите колони, чиято редица разполовяваше помещението. Всъщност това бяха подпори, които поддържаха предната част на балкона, разположен по дължина на стаята. Под балкона, покрай колоните в центъра на помещението, бяха подредени еднакви дървени маси с лакирани плотове. Пред всяка маса имаше по един дървен стол. Подът беше застлан с меки килими, извезани със сложни мотиви, които поглъщаха всеки шум от стъпки.

Перпендикулярно на двете дълги стени бяха разположени етажерките, претъпкани с книги. Балкончето горе също бе само в етажерки с множество рафтове и минимално разстояние помежду им.

Имаше едно-единствено прозорче високо горе на стената, през което влизаше сивкаво син сноп слънчева светлина, осветил безброй пращинки, зареяни из застоялия въздух. Наскоро запалените лампи обогатяваха атмосферата с мирис на газ за горене. В стаята бе тихо като в гроб.

Кара и Рика се бяха уединили в едно по-тъмно ъгълче на помещението и скръстили ръце и приближили глави, разговаряха тихо. Ничи стоеше до Зед край ръба на маса, осветена от самотния слънчев лъч, докато Ан и Натан нервничеха от другата страна, в очакване да получат обещаното от Зед обяснение за изчезването на пророчествата. С изключение на осветеното островче, останалата част от стаята се губеше в сенките.

— Тази книга, струва ми се, е била написана малко след края на Голямата война — обясни Зед, като почукваше с пръст заглавието, изписано на корицата: „Последователни съотношения и жизнеспособни предсказания“. — Родените с дарбата, живели по онова време, някак си установили, че се раждат все по-малко и по-

малко магьосници, а и тези, които се раждали, вече не притежавали двете страни на дарбата, както било дотогава. — Нещо повече, тези, които се раждали с дарбата, владеели само адитивната страна на магията. Субстрактивната магия изчезвала.

— Все пак си нямаш работа с послушница и начеващ магьосник, старче — погледна го изпод вежди Ан. — Всичко това ни е известно. Посветихме живота си на този проблем. Да чуем нататък.

— Хм, да, може би знаете — прокашля се Зед, — че това, наред с другото, означава, че се раждали все по-малко и по-малко пророци.

— Колко удивително — подигра му се Ан. — Никога не бих предположила подобно нещо.

Натан нервно и направи знак да си трае.

— Продължавай, Зед.

Зед запретна ръкави и стрелна с гневен поглед Ан.

— Хората осъзнали, че с намаляването на пророците ще започне да намалява и броят на пророчествата. За да се опитат да разберат до какви последици би довело това, решили да проведат обстойно изследване на пророчеството като цяло, докато все още могат, докато все още съществуват пророци и друг вид магьосници, притежаващи двете страни на дарбата.

Подходили към проблема с най-дълбока загриженост, с пълното съзнание, че може би те са последната възможност на човечеството да проумее бъдещето на пророчеството и да предложи на бъдещите поколения подробно задълбочено вникваме в неща, които онези магьосници все по-убедено започвали да вярват, че един ден ще бъдат сериозно повредени и дори изгубени.

Зед погледна Ан, за да види дали няма да продължи със саркастичните си забележки. Тя не го направи. Явно беше стигнал до информация, която не и бе известна.

— А сега да видим какво точно са сторили — рече той.

Ричард застана до Ничи и докато слушаше Зед, прелисти няколко страници от книгата. Почти веднага забеляза, че е написана на особен технически жаргон, свързан с тънкостите не само на магията, но и с пророчеството като такова и почти неразбираем за него. Все едно четеше нещо на непознат за него език.

Сред изненадите беше и това, че в книгата се съдържаха множество математически формули. Те биваха прекъсвани от диаграми

на луната и звездите, отбелязани с ъгли на спад. Ричард за пръв път виждаше книга за магия, която да съдържа толкова уравнения, сведения за небесни тела и изчисления — не че бе виждал кой знае колко книги за магия. Все пак, припомни си той, „Книгата на преброените сенки“, която бе наизустил като малък, съдържаше доста описания за ъгъла, под който трябва да се падат слънцето и звездите, за да бъдат отворени кутиите на Орден.

В полетата бяха надраскани още много формули с различни почерци, сякаш всеки следващ читател е искал лично да се убеди в коректността на направените изчисления или да подходи към информацията вътре през призмата на нови познания. На едно място част от цифрите в сложна таблица бяха задраскани, като със стрелки бяха посочени нови числа в полетата, които да заместят зачеркнатите в таблицата. Тук-там Зед спираше Ричард, за да му покаже едно или друго уравнение и да му обясни символите, включени в изчисленията.

Като куче, надушило кокал, тъмносините очи на Натан проследяваха страниците, които Ричард бавно отгръщаше, като търсеше тайничко нещо, които да са му познати. През това време Зед се отплесна в монотонни и пространни обяснения на припокриващи се разклонения и тройни прехвърляния, свързани с еди-какви си корени, увредени от прекъсвания и последователни, пропорционални, двойни инверсии, забулващи пропукани разклонения, показани от формулите, които биха могли да бъдат уловени единствено посредством субстрактивна леворотация.

Натан и Ан гледаха облещени, без да мигат. Веднъж Натан дори ахна. Ан побледня като платно. Дори Ничи като че ли слушаше с неprisъщо и внимание.

Невъобразимите идеи замаяха Ричард. Ненавиждаше това чувство на потъване в неразбираема информация, на опити да задържиш главата си над тъмните води на пълното объркване. Направо му се зави свят.

Зед продължаваше да цитира числа и уравнения от книгата. Натан и Ан се държаха така, сякаш очакваха не само да чуят, че Зед ще им каже, че предстои свършекът на света, ами и бяха сигурни, че той ще посочи точния час, в който ще стане това.

— Зед, дали има начин да сготвиш тая каша в ястие, което би ми било възможно да преглътна? — попита накрая Ричард, прекъсвайки

дядо си наред изречението, след като се убеди, че лекцията му няма да свърши скоро.

Зед зяпна и известно време стоя така, втрещен в Ричард, преди да бутне книгата през масата към Натан.

— Ще те оставя да прочетеш сам.

Натан внимателно взе книгата, все едно очакваше измежду страниците и да изскочи самият Пазител. Зед се обърна към Ричард.

— Добре, за да ти обясня нещата така, че да ги разбереш, въпреки огромния риск да ги направя прекалено опростени, представи си, че пророчеството е дърво с корени и клони. Също като дървото, пророчеството расте непрекъснато. В общи линии това, което магьосниците казват, е, че дървото на пророчеството се държи така, все едно в него има някакъв вид живот. Не казват точно, че е живо, забележи това, само че в редица отношения то имитира — не казвам дублира — някои от атрибутите на жив организъм. Именно това тяхно качество им е дало основания да изработят тази теория и оттам да изведат изчисленията си — до голяма степен съществуват параметри, по които може да се съди за възрастта и състоянието на дървото и оттам да се правят заключения за бъдещето му.

В един по-предишен момент, когато било пълно с пророци и магьосници, разклоненията на пророчеството и кичестата му корона се развивали доста бързо. Благодарение на приноса на множество пророци, под дървото имало благодатна, плодородна почва, в която то да пусне корените си. Новите пророци постоянно предлагали нови тълкувания на съществуващите трудове, появявали се и се разклонявали нови и нови клони, обогатявани непрекъснато от нови и нови пророци. Короната на пророческото дърво била наистина богата и кичеста. По време на този процес пророците продължавали да изследват, наблюдават и засичат събитията, като по този начин полагали грижи за живата тъкан и окастряли сухото.

В един момент обаче започнали да се раждат все по-малко пророци и с всяка изминала година те ставали все по-малко и по-малко и нямало кой да поема подобни задължения. Поради тази причина растежът на дървото на пророчеството започнал да се забавя.

Всъщност, за да ти го кажа просто и ясно — дървото на пророчеството един вид узряло. Подобно на стар царствен дъб в гората, тези магьосници знаели, че огромното дърво на пророчеството

има още дълги години живот пред себе си като зрял организъм, но наред с това били наясно какво го очаква в далечно бъдеще.

Подобно на доста неща, съществуването на пророчеството не е вечно. С течение на времето предречените събития се случват и остаряват. Тоест губят своето значение. По този начин, ако не друго, потокът на времето постепенно ще измести предсказанията в тази книга. С други думи, без нови пророчества всичко предречено, независимо дали се е оказало истинско или лъжливо разклонение, постепенно ще получи своя шанс във времевия поток. Стане ли това, времето му минава — и те ще бъдат използвани.

И така, хората, които се занимават с изучаването на проблема, започват да разбират, че дървото на пророчеството, без живота и растежа, които изсмуква от пророците и от постоянния поток на пророчеството, което подхранва разклоненията, постепенно ще умре. Тяхната задача и целта на тази книга, „Последователни съотношения и жизнеспособни предсказания“, е да се опита да установи как и кога ще се случи това.

Този проблем е изучаван от най-добрите в тази област, които са взели мерки за запазването на здравето на дървото на пророчеството. Посредством известни формули и предсказания, базирани не само на отбелязаните модели на упадък на растежа в пророчеството, а и на упадък на самите пророци, те установили, че това конкретно дърво на познанието ще се задръсти с изсъхналите клони на фалшиви и отминали пророчества, при достигането на разклоненията и поемането в посоки, които са все още живи. Щом това се случило — щом дървото на пророчеството взело да остарява и да се задръства с мъртви клони, които нямало да бъдат избрани от истински пророци, — те предрекли, че то ще започне да се поддава на..., ами на един вид болест, развала, точно както старо дърво в гората постепенно започва да боледува.

Този упадък на жизнеността, установили те, с течение на времето ще направи пророчеството податливо на всякакъв вид проблеми — все по-сериозни и по-сериозни. Първият недъг, чието появяване те предвидили, според тях щял да прилича на нещо като червей. Според тях той щял да зарази и да започне да унищожава живата тъкан на самото пророческо дърво, тоест клоните, които по време на самото заразяване са активни. Името му е достатъчно красноречиво — профетически червей.

В стаята надвисна тягостна тишина.

Бръкнал с ръце в джобовете си, Ричард сви рамене.

— Е, и какво е лечението?

Изненадан от въпроса, Зед го изглежда така, сякаш го бяха попитали как се лекува ураган.

— Какво е лечението ли? Ричард, според светилата, написали тази книга, лекарство в строгия смисъл на думата не съществува. Те стигнали до заключението, че без жизнените сокове, вливани от нови пророци, дървото на пророчеството постепенно ще загние и ще умре.

Според тези хора пророчеството ще се завърне силно и жизнено на света, когато пак започнат да се раждат пророци — иначе казано, когато бъде посято и избуи семето на новото пророчество. Старите дървета умират и отварят място за нови филизи. Тези начетени магьосници стигнали до извода, че пророчеството, такова, каквото го познаваме ние, също е обречено на остаряване, немощ и накрая смърт.

Ричард се бе сблъсквал с какви ли не проблеми, причинени от пророчества, ала мрачните прокоби, изречени около тази маса, му се сториха наистина заразителни. Сякаш лечител се бе появил на вратата, за да съобщи, че възрастният роднина си отива.

Помисли си за всички надарени пророци, отдадени на своето призвание, които бяха посветили целия си живот на това да дадат своя достоен принос в общото дело, което сега бе застрашено от унищожение. Сети се за статуята, за чието изработване самият той положи толкова много усилия, и как се бе почувствал, когато тя бе унищожена.

Каза си още и че може би го потриса самата идея за надвисналата смърт под каквато и да е форма, просто, защото му напомня, че той самият е смъртен..., че Калан е смъртна.

Но може би това бе най-хубавото, което би могло да се случи. В края на краищата, ако хората престанат да вярват, че пророчеството е предопределило съдбата им, тогава може би ще започнат да разбират, че трябва да запретнат ръкави и да решат сами кое е най-доброто за самите тях. Може би, ако се откачат от мисълта за своята предопределеност, хората ще осъзнаят, че тяхната съдба е в техни ръце. Ако хората можеха да разберат какъв е залогът, може би щяха да започнат да разбират ролята на разума за решенията, които вземат, вместо да седят и да чакат да се случи това или онова.

— От това, което двамата с Ан успяхме да разберем — наруши мъртвешката тишина Натан, — изчезва онова разклонение в пророчеството, което, общо взето, е свързано с периода след раждането на Ричард. Това, разбира се, звучи съвсем логично, защото временните души подхранват действената, жива тъкан на пророчеството, върху която този профетически червей ще се храни. Но аз успях да установя, че още не е изчезнало изцяло.

— Все още загива — кимна Зед, — но процесът тръгва от корена, така че някои части от него все още са живи. Открих някои разклонения, които са си пределно живи и здрави.

— Точно така, особено някои части, свързани с настоящия момент и неговата проекция в бъдещето. Както и ти каза, явно вредителят е нападнал сърцевината на тези корени, които са покарали преди две-три десетилетия, и още не ги е проял в бъдещето.

Така някои части от този клон на пророчеството остават непокътнати. А това е разклонението, което касае теб — посочи пророкът Ричард. — Но когато и той загине, той ще изгуби дори тези пророчества, заедно със спомена за това колко важен си ти всъщност.

Ричард откъсна очи от мрачното изражение на Натан до не помалко сериозното лице на Ан. Разбираше, че най-сетне са стигнали до същността на проблема.

— Затова дойдохме при теб, Ричард Рал — отбеляза мрачно Ан. — Преди да е станало твърде късно. Дойдохме заради пророчество, което е още живо и ни предупреди за настъпването на най-сериозната криза от епохата на Голямата война насам.

Ричард се намръщи, явно предвкусил, че пророчеството за пореден път ще се намеси по неблагоприятен начин в живота му.

— За какво пророчество говориш?

Натан извади от джоба си малка книжка и я разгърна.

Както я държеше в двете си ръце, впери неподвижен поглед в Ричард, за да е сигурен, че Ричард ще го слуша с цялото си внимание.

Когато вниманието на всички присъстващи бе съсредоточено върху Натан, той започна да чете.

— „В годината на цикадите, когато привърженикът на жертвите и страданията, действащ под флага както на човечеството, така и на Светлината“ — вдигна глава и ги изгледа изпод гъстите си вежди, — става въпрос за император Джаганг... „най-сетне разцепи ордите си,

това ще бъде знак, че пророчеството е събудено и решителната битка е близо. Внимавайте, защото всички истински разклонения и техните производни са преплетени в този основен корен. Само един ствол излиза от този заплетен първичен източник. Ако фуер грисса ост драука не поведе тази последна битка, тогава светът, който вече стои на ръба на мрака, ще падне под ужасната сянка.“

— Добри духове! — прошепна Зед. — Фуер грисса ост драука е кардинална връзка с пророчество, основаващо главно разклонение. Свързването му с това пророчество създава спрегаема бифуркация.

— Именно — повдигна вежда Натан.

Ричард нямаше никаква представа какво каза дядо му току-що, но схвана общия тон. И нямаше нужда да пита кой е фуер грисса ост драука, онзи, който носи смърт — отнасяше се за него.

— Джаганг вече раздели армията си — намеси се Ан, без да изпуска от очи Ричард. — Част от войниците му достигнаха почти до Ейдиндрил, с надеждата да довършат започнатото, но Д'Харанската армия, заедно с населението на града, се възползваха от зимата, за да избягат през планинските проходи в Д'Хара и да не попаднат в лапите на Джаганг.

— Знам — прекъсна я Ричард. — Бягството през проходите бе по заповед на Калан. Тя лично ми го съобщи.

Кара вдигна смаян поглед, явно изкушавайки се да оспори казаното, но Ничи я възпря с поглед и тя реши да си замълчи... поне засега.

— Така или иначе — продължи Ан, — Джаганг, тъй като не можа да се възползва от огромното си числено превъзходство, за да премине през строго охраняваните и трудно проходими тесни проходи, най-накрая реши да раздели армията си. Една част от войниците останаха да надзирават проходите, а императорът лично поведе основната сила на юг, за да минат обратно през цялата Средна земя, да заобиколят планинската верига и да се качат към Д'Хара.

Нашите войски тръгнаха на юг, през цяла Д'Хара, за да ги пресрещнат. Ето защо когато успяхме да получим съобщение от Вирна за състоянието на пророческите книги в Народния дворец в Д'Хара, тя успя лично да избърза на юг с първите редици на войската и да лично да ги нагледа.

— Сега е годината на цикадите — притеснено се обади Ничи. — Лично ги видях.

— Да, което означава, че хронологията е наместена — рече Натан, като продължаваше да се опира на длани. Пророчествата направиха връзките помежду си и си дойдоха по местата. Събитията са маркирани. — Натан огледа присъстващите един по един. — Краят е близо.

Зед подсвирна.

— Нещо повече — властно продължи Ан, — това означава, че е време Господарят Рал да се присъедини към Д'Харанските части и да ги поведе в последна битка. Ако ти не участваш в нея, Ричард, пророчеството е категорично — всичко е загубено. Дойдохме, за да те придружим до войниците ти, за да сме сигурни, че ще успееш да стигнеш при тях. Не можем да рискуваме да се забавим. Трябва да тръгваме незабавно.

За пръв път, откакто заговориха за пророчества, коленете на Ричард омекнаха.

— Но аз не мога, трябва да намеря Калан. Прозвуча като молба.

Ан въздъхна дълбоко, сякаш се канеше да си прехапе езика, докато открие у себе си нужното търпение или може би думите, които ще го убедят и веднъж завинаги ще реши проблема. Двете Морещици се спогледаха. Зед прехапа тънките си устни, дълбоко замислен над ситуацията. В отчаянието и объркването си Натан хвърли книгата, която четеше, на масата и отри лицето си с ръка, докато другата си ръка вдигна на хълбока.

Ричард не знаеше какво да им каже, за да има поне минимален шанс да разберат, че в света се е объркало нещо ужасно и че Калан е само късче от мозайката — вярно, късче, но все пак част от нещо грандиозно. От сутринта, в която тя изчезна, той направи какво ли не за да обясни спешната нужда от намирането и но така и никой не му повярва — хората просто не схващаха какво им говори. Нямахше смисъл да пропилява допълнително енергия и време, за да повтаря същите безплодни обяснения.

— Какво трябва да направиш? — попита Ан и неодобрението изплува на лицето и като лой в казан. В този момент отново беше Прелатът — дребната женица, която незнайно как успяваше да изглежда страховита и внушителна.

— Трябва да намеря Калан — повтори Ричард.

— Нямам никаква представа за какво говориш. Просто нямаме време за подобни глупости. — С един категоричен жест Ан зачеркна всичките му желаня, интереси и нужди, камо ли да покаже желание да изслуша разумните му доводи или обяснения. — Дойдохме да се погрижим по най-бързия начин да се присъединиш към Д'Харанската армия. Всички те чакат. Всички разчитат на теб. Дойде момента да поведеш хората в последната битка, която ни връхлита с шеметна скорост.

— Не мога — тихо, но категорично отвърна Ричард.

— Но пророчеството го налага! — изпусна нервите си Ан.

Ричард установи, че Ан се е променила. Откакто Калан изчезна, всички се бяха променили по един или друг начин.

Последния път, когато тя дойде със същата цел, за да настоява Ричард да застане начело във войната, Калан захвърли дневника и в огъня, като каза на бившия Прелат, че пророчеството няма силата да движи събитията, а просто Ан се опитва да върши това, като полага всички усилия казаното в пророчеството да се осъществи и по този начин действа като един вид внедрител на пророчеството. Калан показва на Ан как самата тя, в качеството и на Прелат, бидейки слуга на пророчеството, може като нищо да е довела света до ръба на катастрофа. Заради думите на Калан Ан се обърна навътре към себе си и постепенно започна да осъзнава нещата по-добре, да проявява повече разбиране към Ричард и да зачита правото му да постъпва така, както той сметне за редно.

Сега, когато споменът за Калан бе заличен, нещата, които бе сторила Калан, също бяха заличени. Ан, както всички останали, си бе възвърнала поведението, което имаше преди да изпита влиянието на Калан. Направо му се свиваше сърцето, като си помисли за огромното въздействие, което Калан бе оказала върху всички хора и че никой няма да си спомни за това сега, когато Ричард се опитваше да ги убеди в думите си. При някои, като Шота, това до известна степен му бе помогнало. Шота например, тъй като бе изгубила спомена за Калан, не си спомняше, че предупреди Ричард никога да не се връща в Агаден, защото в противен случай ще го убие. При други хора, като Ан, нещата се оказваха далеч по-трудни.

— Калан хвърли дневника ти в огъня — рече и. — Писна и да се опитваш да контролираш живота ми, както и на мене.

— Аз сама изпуснах дневника си в огъня. Стана случайно.

— Ясно. — Нямах желание да спори, понеже знаеше, че това няма да го изведе доникъде. Никой тук не му вярваше. Ничи не му вярваше, но поне искаше той да постъпва, както смята за редно. Всъщност Ничи беше човекът, който бе проявил най-голямо разбиране и желание да го насърчи, откакто изчезна Калан.

— Тук не става въпрос за нещо дребно и обикновено, Ричард — обади се Натан. — Ти си роден с мисия. Сега светът стои на ръба на епоха на мрака. Ти си човекът, който държи ключа към пропадането му в тази ужасна, черна нощ. Ти си човекът, когото пророчеството сочи като способен да спаси каузата ни — каузата, в която самият ти вярваш. Трябва да изпълниш дълга си. Нямах право да ни изоставиш.

На Ричард му бе додеяло да го ръководят събитията. Беше на края на силите си и не можеше да понася това състояние на пълно неразбиране за ситуацията, чувстваше се на крачка зад останалия свят и на две крачки по-назад от случващото се с Калан. Гневеше го това, че всички се опитваха да го наставляват и никой не се интересуваше от това, кое е важното за него. Дори не се преструваха, че му позволяват сам да определя съдбата си. Бяха решили, че пророчеството вече е решило вместо него.

Но не беше.

Трябваше да разбере истината за случилото се с Калан. Трябваше да намери Калан — точка по въпроса. Беше му писнало да губи време с нещата, които пророчеството, наред с редица други хора, смяташе, че трябва да стори. Всеки, който не му помагаше, в действителност му пречеше да си върши работата.

— Не съм длъжен да се държа така, както хората очакват от мен — рече той на Ан, докато вземаше книжката, която Натан извади от джоба си.

Ан и Натан го изгледаха изумени.

Той почувства приятелската ръка на Ничи на кръста си. Дори тя да не вярваше, че Калан наистина съществува в спомените му, поне му помогна да разбере, че трябва да остане верен на принципите си. Не можеше да му позволи да изгуби. Тя бе стойностен приятел, доказал себе си тогава, когато Ричард имаше най-голяма нужда от разбиране.

Единственият друг човек, който би застанал до него по този начин, беше Калан.

Прелисти празните страници в книгата, която Натан донесе със себе си. Ричард беше любопитен да узнае дали в нея има и още нещо, което би могло да промени картинката, дали те му казваха само онова, в което искаха той да повярва. Освен това той би искал да разбере нещо каквото и да е, което да му помогне да разбере какво става.

А нещо наистина ставаше. Обяснението на Зед за профетическия червей му се виждаше логично, но нещо в него продължаваше да терзае Ричард. То обясняваше липсващия текст в пророческите книги по начин, който пасваше на онова, което тези хора искаха той да вярва. Бе прекалено удобно и, още по-лошо, бе прекалено явно, за да е съвпадение.

Съвпаденията винаги бяха повдигали подозрителността на Ричард.

Ничи също имаше основания за това, което му каза. Беше твърде удобно тялото, което намериха заровено в гробището на Двореца на Изповедниците, да бъде придружено от панделка, върху която бе избродирано нейното име... Ей така, в случай че се появи някакво съмнение и някой реши да изрови тялото.

След дълга поредица от празни страници Ричард стигна до текст. Беше точно онова, което прочете Натан.

В годината на цикадите, когато привърженикът на жертвите и страданията, действащ под флага както на човечеството, така и на Светлината, най-сетне разцепи ордите си, това ще бъде знак, че пророчеството е събудено и решителната битка е близо. Внимавайте, защото всички истински разклонения и техните производни са преплетени в този основен корен. Само един ствол излиза от този заплетен първичен източник. Ако фуер грисса ост драука не поведе тази последна битка, тогава светът, който вече стои на ръба на мрака, ще падне под ужасната сянка.

Няколко неща в този откъс озадачаваха Ричард. Първо, споменаването на цикадите. Това създание му се струваше твърде незначително, за да се превръща в знак в толкова важно пророчество, камо ли да има толкова основна роля в може би най-важното

пророчество от три хиляди години насам. Ричард си каза, че вероятно това е ключът, който помага в установяването на хронологията, но от онова, което му казаха останалите, най-трудното нещо в едно пророчество е да установиш последователността на събитията него.

Притесняваше го и фактът, че това пророчество, толкова различно от всички, които бе чел в Двореца на пророците, използваше по отношение на него същото име на високо Д'харански — фуер грисса ост драука. Сигурно, както предположи Зед, подобно съотнасяне идеше да покаже, че става въпрос за нещо важно.

Но контекстът, в който това понятие — фуер грисса ост драука — се появяваше в пророчествата, които той бе чел Двореца на пророците, бе неизменно свързан с нещо друго — кутиите на Орден.

В древното пророчество, нарекло Ричард „онзи, който носи смърт“, думата „смърт“ означаваше три различни неща в зависимост от конкретната употреба: онзи, който призовава отвъдния свят, света на мъртвите; онзи, който призовава духовете, духовете на мъртвите; и онзи, който носи смърт, в смисъл на човек, който убива. Всяко от тези значения се различаваше доста от останалите, но в същото време всяко едно включваше в себе си останалите.

Второто значение беше свързано с начина, по който той използваше Меча на истината, а третото означаваше просто, че той е принуден да убива хора. Първото значение обаче отпращаше към кутиите на Орден.

Ричард си каза, че в контекста на настоящото пророчество третото значение е очевидното — че той трябва да поведе армията и да изстреби врага, така че назоваването му фуер грисса ост драука звучеше логично. Въпреки това нещата изглеждаха ужасно нагласени.

Всички удобни обяснения и съвпадения, меко казано, повдигаха подозренията на Ричард. При положение, че беше намесено и изчезването на Калан, той беше убеден, че тук е замесено и нещо друго.

Обърна на предходната страница, после още една напред, за да провери. Бяха празни.

— Това ме затруднява — рече и огледа всички присъстващи един по един.

— В какъв смисъл? — попита Ан, скръстила ръце. Тя говореше с тон, който би използвала за разговор с неопитно, необучено, невежо

момче, току-що доведено в Двореца на пророците, за да бъде научено да използва дарбата си.

— Ами не бих казал, че има някакъв смисъл. Просто празно място.

Натан покри лицето си с ръка, докато Ан разпери ръце отчаяно.

— Разбира се, че е празно! Пророчеството е изчезнало и не е единственото. Нали точно за това говорехме. Нали именно това го прави толкова важно!

— Но без да познаваме контекста, не можем да кажем, че дадено пророчество е важно, нали така? За да разберем дадена информация, е важно да познаваме контекста.

Противно на превъзбудата на Ан и Натан, Зед се усмихваше кротко, сякаш си припомняше отдавна забравени поучения.

— Какво общо има това с пророчеството? — вдигна глава Натан.

— Ами, доколкото знаем, точно преди този пасаж е възможно да е имало друг, далеч по-мек текст или пък нещо, написано веднага след него, което да го омаловажава в голяма степен. Сега при положение, че разполагаме само с празни страници, как бихме могли да знаем?

— Момчето има право — продължаваше да се усмихва Зед.

— Никакво момче не е — изръмжа Ан. — Той е мъж, при това Господарят Рал, предводителят на Д'Харанската империя, която той лично създаде, за да се бори срещу Императорския орден. А сега той е човекът, който трябва да застане начело на тази армия. Животът на всички ни зависи от това.

Докато Ричард продължаваше да прелиства книгата, мярна текст, който не бе забелязал в началото. Отвори на съответната страница.

— Ето, тук има още нещо, което не е изчезнало.

— Моля? — попита Натан с невярващ глас и надникна, за да се увери с очите си. — Няма нищо друго — сигурен съм.

— Ето го тук — рече Ричард и посочи думите. — Пише следното: „Ето ни, идваме“. Какво ли означава това. И защо не е изчезнало?

— „Ето ни, идваме“? — на лицето на Натан бе изписано объркване. — За пръв път го виждам.

Ричард запрелиства книгата.

— Ето, пише го и тук. Същият текст. „Ето ни, идваме“.

— Възможно е да съм го пропуснал веднъж — възропта Натан, — но втори път е изключено. Сигурно грешиш.

— Не, виж — продължи Ричард и обърна книгата към Пророка. Върна се назад по страниците, прелисти празните страници, докато в един момент спря. — Ето го пак. Цяла страница, изписана с това изречение.

Натан зяпна в безмълвен потрес. Ничи надникна над рамото на Ричард. Зед се спусна, за да види с очите си текста. Дори двете Морещици се приближиха.

Ричард обърна следващата страница, която миг преди това беше празна. Цялата беше изписана със същото изречение — от горе до долу.

Ето ни, идваме.

— Гледах те, докато разгръщаше книгата. — В копринено-гладкия глас на Ничи се долавяше явно безпокойство. — Сигурна съм, че само допреди миг тази страница беше празна.

По ръцете на Ричард пробягаха ледени тръпки. Косъмчетата по тила му настръхнаха.

Вдигна глава и улови тъмна сянка, която се материализира в тъмнината зад снопа слънчеви лъчи, прокрадвали се през прозореца.

Твърде късно си спомни предупреждението на Шота, че не бива да четете пророчество и че ако го стори, звярът кръвопиец ще може да го намери.

Посегна към меча, си.

Не го намери.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

С ВОПЪЛ, който прозвуча като от осъдените души на хиляди грешници, тъмата се сгъсти в спираловидни и удължени форми. Сякаш оживяха сенки.

Масите в далечния край на помещението изригнаха във въздуха и от тях изхвърча черното кълбо. Вдигна се фонтан от дървени отломки.

Звярът, роден от хватката на сенките, устремено се приближаваше към Ричард, поваляйки всичко по пътя си.

Библиотеката бе огласена от трясъци и пукот на натрошено дърво.

Кара и Рика едновременно се спуснаха и заеха позиции пред Ричард, всяка стискаше своя Агиел в ръка. Той знаеше прекрасно какво ще се случи, щом звярът ги връхлети. Мисълта, че Кара може да пострада пак както преди, го изпълни с дива ярост. Преди двете да успеят да се хвърлят в атака срещу могъщото чудовище, което трошеше масивните дървени маси като детски играчки, Ричард сграбчи двете жени за дългите плитки и с рев ги издърпа назад.

— Не се приближавайте до него!

Ан и Натан едновременно простряха ръце по посока чудовището, при което помещението се изпълни с трепящи вълни, все едно мараня около бушуващ огън. Ричард знаеше, че по този начин те сгъстяват самия въздух в опит да отблъснат атаката. Действията им обаче се оказаха пълно безполезни в борбата с тази плетеница от сенки, която се въртеше и извиваше директно през масивното дърво и скъсяваше разстоянието до мишената си.

Ричард рязко отскочи, за да избегне дълга дъска, отпорена от ръба на някоя маса, която прелетя покрай главата му и се разби в близката колона. Защитното стъкло около лампата горе се счупи, разхвърчаха се искри, които миг подпалиха древните килими. Вдигна се гъст черен дим. Звярът продължаваше да лети към Ричард.

Зед освободи мощна светкавица, която мина през средата на тъмната хаотична маса, сякаш минаваше през въздух и се стовари върху етажерките с книги на отсрещната стена. Във въздуха се вдигнаха огнени езици, разхвърчаха се подпалени листа. Отекна оглушителен грохот.

Звярът продължаваше неумолимо напред и покосяваше подпора след подпора с вой и писъци, сякаш изтръгнати от душите на обречените, извисили глас през отворената врата към дълбините на отвъдното. Потрошените лампи хвърляха сенки, които попиваха в безплътното туловище на звяра, който ставаше все по-видим и все по-могъщ.

Магията, която използваша Ан и Натан, беше невидима за очите на Ричард, но явно и тя минаваше директно през нападателя, който изглеждаше просто като плътна сянка, но въпреки това съумяваше безотказно да потроши масивни маси и столове, подпори и колони, като ги правеше трески. При срутването на поредната подпора се чуваше мощно скърцане и свистене. Предната част на балкона се наклони застрашително и след миг увисна безпомощно във въздуха. Още една подпора изригна, огъната до счупване от неумолимата тъмна сянка. Балконът друсна още по-надолу. Етажерките с книги се плъзнаха по наклонената плоскост и върху залата долу се изсипа лавина от книги.

Насред цялата суматоха, унищожение и гълчава, докато отстъпваше, без да изпуска от поглед приближаващата заплаха, и се опитваше да измисли начин как да и противодейства, Ричард установи, че някой го сграбчва за рамото. С неочаквана сила Ничи го издърпа през отворената врата. Том, който стоеше на, стража в коридора, го подхвана за другата ръка и му помогна да се измъкне от библиотеката, Кара и Рика го следваха неотлъчно, прикривайки го отзад. Все още в библиотеката, звярът продължаваше да троши и унищожава всичко по пътя си, но не изпусна мишената си — Ричард.

Ан, Натан и Зед обединиха сили, невидими за Ричард, но които се усещаха съвсем ясно по жуженето във въздуха и трептящите вълни, от които стомахът му се сви на топка. Усещаше въздуха в помещението плътен и нажежен.

Нищо не помагаше. Все едно се опитваха да се преборят със сенки.

Ничи се извърна от прага и вдигна юмрук срещу сенките, които се изливаха върху нея. Внезапният взрив накара всички да подскочат и да се свият в мига, в който тя освободи мълния едновременно ослепително ярка и ледено черна, оплетена в един мощен, разтърсващ взрив. Могъщата сила сякаш разтресе цялата Кула, разлюля пода и вдигна прах от всяко ъгълче и пукнатина. Огъващата се унищожителна нишка се стовари върху звяра и го разполови. Околните лавици се вдигнаха във въздуха, раздробени на парчета, докато отгоре им се сипеше дъжд от искри. Дърво, отломки и стотици книги изригнаха във въздуха, в който останаха да се реят самотни листа. Сякаш стаята бе връхлетяна от хартиена вихрушка.

Оглушителната мълния, освободена от Ничи, която разтърси Кулата, проряза стените на помещението като нажежено острие през хартия. През назъбените прорези в масивния камък в библиотеката нахлуха прашни синкави лъчи слънчева светлина. На фона на ярката светлина, проникнала в иначе сумрачната стая, разрушителното кълбо от сенки се виждаше още по-трудно.

Ужасяващият писък, който като че се изтръгваше от гърлата на изгубени души, достигна своята кулминация, при което всички присъстващи инстинктивно прикриха ушите си с ръце. Сякаш силата на Ничи бе успяла да проникне чак до отвъдния свят и да разреже тъмните сенки направо в мрачния им храм.

Макар действията на Ничи да не прекъснаха движението на безплътната твар, поне успяха да привлекат вниманието му. За пръв път.

Ничи изтича през вратата и блъсна Ричард надолу по коридора. Той не беше склонен да остави Зед сам с такава страшна сила, но все пак си напомни, че чудовището преследва него, а не дядо му. Зед щеше да е в по-голяма безопасност, ако Ричард се махне. Макар да не беше убеден, че бягството ще го спаси.

— Не го доближавай! — извика Ричард на Том. — Ще те разкъса на парченца. Това се отнася и за вас — обърна се към Кара и Рика, които се движеха плътно зад него по коридора.

— Разбрахме, Господарю Рал — подвикна Кара.

— Как ще го убием? — попита Том тичешком, като същевременно продължаваше да държи под око вратата на библиотеката.

— Никак — отвърна веднага Ничи. — То вече е мъртво.

— Страхотно — промърмори Том и се извърна, за да помогне на Кара, Рика и Ничи да издърпат Ричард по-бързо напред. Ричард не смяташе, че се налага да го насърчават допълнително. Писъците на мъртвите, които достигаха до слуха му, бяха достатъчно силен мотив, за да се разбърза в другата посока.

Откъм библиотеката изригнаха мощни огнени езици, придружени с нови разтърсващи викове. Тримата магьосници вътре продължаваха да се борят да унищожат или поне да възпрат съществуването, което сякаш бе оживяла сянка. Ричард знаеше, че само си губят времето. За неговото създаване бе използвана и Субстрактивна магия, а Ан, Натан и Зед не разполагаха с оръжие, с което да се преборят с нея. Поне това вече бе станало ясно. Но тримата явно се опитваха да го забавят, колкото да дадат на Ричард време да се отдалечи. Засега действията им не бяха особено резултатни. Шота го предупреди за това.

В края на коридора Ричард свърна вдясно. Останалите го последваха. Тук-там коридорите, през които минаваха, се разширяваха във фойета с масички и пейки, осветени от мъждукащи лампи. Някога тези кътчета вероятно са били предвидени за задушевни разговори и дружеско общуване.

След известно време стигнаха до по-широк коридор с жълтеникави стени и дъбово дюшеме. Стената срещу тях изригна. Към петимата се понесе огромен облак от прахоляк и отломки. Ричард се закова върху лакирания дървен под и рязко смени посоката. В същия миг от облака изскочи тъмната сянка и разстоянието между нея и мишената и започна да се стопява светкавично.

Междувременно звярът като, че бе погълнал още и още сенки — ръбати и назъбени, удължени и мастилено черни — и ги бе абсорбирал като попивателна хартия. Съществуването нямаше постоянна форма, сенките в него се вгъваха и усукваха, непрестанно се прекатурваха и завихряха една в друга. Дори от мимолетните погледи, които Ричард хвърляше към чудовището, му се зави свят.

В същото време звярът бе толкова безплътен, че през него се виждаше светлината от прозорците в дъното на дългия коридор. Това обаче не му пречеше да се раздува и да остъргва стените на завоите,

при което да вдига във въздуха облаци от трески и хоросан или камък, при това с лекотата, с която бик остъртва къпинов храст.

Ричард не можеше да измисли начин да се опълчи срещу плетеницата от сенки, които успяваха да преминат през масивен камък, без изобщо да забавят ход.

Спомни си хората на Виктор в гората, които за броени минути бяха безмилостно разкъсани на парченца. Зачуди се дали са били нападнати от същия звяр, дали са били споходени от тази ужасна участ в съдбовната утрин, когато кръвопиецът е тръгнал на лов за Ричард.

Сега срещу изчадието на Джаганг се бореха двама магьосници и две чародейки — без да постигнат никакъв резултат. А Ничи не бе обикновена чародейка. Тя бе посветена в зловещото изкуство на Субстрактивната магия, в замяна на тежки клетви, за които Ричард не смееше дори да си помисли. И дори това не бе попречило на звяра, макар че поне бе предизвикало реакция.

Ничи спря и се обърна към кълбото от сенки, което се тътрюзеше по коридора зад тях. Явно бе решила да предприеме някакви действия. Ричард я настигна и без да забавя ход, я блъсна с рамо в корема, като я остави без въздух и я повдигна от пода, после я метна на рамо и я понесе като торба зърно.

Околните коридори бяха осветени от ослепителна бяла светкавица, произведена от Ничи, която почти веднага се окопоти и се зае да противодейства на чудовището въпреки неудобната поза, в която се намираше. Подът затрепери и Ричард едва се задържа на крака. Чернота, подобна на ослепителна светкавица, ги застигна и се плъзна покрай тях мига, в който Ничи изпрати поредната могъща мълния от сила към съществото, което ги преследваше. По разтърсващия писък, който огласи коридорите, Ричард прецени, че усилието на Ничи този път не бе останало безрезултатно.

Тя го сграбчи за ризата с две ръце и започна да се мята яростно.

— Пусни ме, Ричард! Остави ме да бягам сама! Така те забавям и онова ще ни настигне. Да побързаме!

Ричард само я завъртя, за да я обърне в подходящата посока. Остави я на земята, но ръката му остана около кръста и, докато се увери, че е запазила равновесие и може да ги настигне.

Петимата продължиха лудото препускане по коридорите, без да знаят къде точно отиват. От време на време завиваха наляво или

надясно, пропускаха разклонения, вземаха други. Звярът ги следваше по петите. Понякога завиваше след тях по коридорите и през залите, друг път минаваше направо през стените, сякаш твърдо решен да настигне обекта си, да се вкопчи в него. Камък, хоросан или дърво за него явно беше без никакво значение — преминаваше през всеки материал и повърхност с еднаква лекота. Ричард беше наясно, че възможностите на същество, създадено от Сестрите на мрака и свързано с отвъдния свят, далеч биха надвишавали тези на всяко друго обикновено същество, така че нямаше никаква представа докъде може да стигне този звяр.

— Вие тримата продължете направо! — провикна се Ричард към Том и двете Морещици. — Опитайте се да го подмамите след себе си.

Те извърнаха глави през рамо и кимнаха, в знак че са разбрали нарежданията му.

— Няма да ги последва — каза тихо Ничи, навела глава към него, колкото и позволяваше лудият бяг.

— Знаем. Имам идея. Ти оставаш с мен — надолу по стълбите.

Том и Морещиците прелетяха покрай стълбата, а Ричард стисна черното каменно кълбо върху първата колона на парапета и се завъртя, за да хукне надолу по стъпалата. Ничи последва примера му и двамата се понесоха с шеметна скорост. Звярът взе завоя направо, като мина директно през парапета, във въздуха полетяха каменни отломки, кълбото се строполи с трясък и се изтърколи по коридора. Кара, Рика и Том, които вече бяха отминали стълбата, се заковаха на място и се обърнаха. Видяха, че звярът не ги е последвал, и веднага хукнаха обратно.

Ричард и Ничи прескачаха по три-четири стъпала. Той чуваше извънземното ръмжене на съществото, което продължаваше да го следва като сянка. Имаше чувството, че дори от време на време безплътната маса докосва косъмчетата по тила му — толкова близко беше.

На долната площадка Ричард свърна рязко вдясно и се спусна по каменен коридор. Звярът се разшири и мина направо през полирана мраморна стена. Чу се поредният грохот, ала чудовището не трепна. След малко пред погледа на Ричард се ширна нова стълба и той, без да се замисли, хукна през глава надолу по нея, после продължи по следващите няколко все по-надолу и все по-надолу.

Стигна до просторен дълъг коридор, застлан с килимчета, подредени на равни интервали, които леко го забавиха. Стените бяха с ламперия в долната част и гладка мазилка нагоре до тавана. На нивото на очите, на равни интервали, съвпадащи с разпределението на килимите, бяха окачени поставки, върху които имаше стъклени сфери. Щом Ричард се приближеше до поредната от тях, тя засияваше със зеленикава светлина. Той тичаше с всички сили, Ничи не се отделяше от него, сенките се мятаха зад тях като самата смърт, погнала ги по петите.

Стигнаха до стълба с железни перила. Ричард се метна като на кон и се спусна с шеметна скорост по спиралата надолу в тъмнината. Ничи изобщо не се замисли, само вдигна ръка, за да го прегърне за равновесие и се спусна след него. Така успяха да спечелят малко преднина.

Долу перилото ги изхвърли върху студени плочи. Изтърколиха се по гладката зелена настилка и след малко спряха, проснати на пода. Ричард се изправи пръв и грабна едно от светещите кълба от поставката му.

— Хайде, бързо! — рече той на Ничи, която последва примера му и също взе кълбо.

Прелетяха през безброй зали и коридори, като Ричард подбираше възможно най-хаотичен зигзагообразен маршрут с надеждата, че звярът ще се обърка. От време на време успяваха да си спечелят по няколко ценни крачки преднина. Друг път, особено в коридорите, звярът наваксваше изгубеното и дори скъсяваше разстоянието до бегълците. Някои от помещенията, през които минаваха, изглеждаха уютни и приятни. Звярът, на минаване покрай студените огнища, сякаш успяваше да изсмуче сенките от тях и да ги акумулира в себе си. Кълбата в ръцете на Ничи и Ричард хвърляха мека светлина върху красивите килими и пищно тапицираните столове. В шкафове се виждаха книги с кожени подвързии. На едно място Ричард неволно прекатури една етажерка, но успя да се задържи на крака и продължи да препуска напред.

Продължиха да слизат по най-разнообразни на вид стълби — някои широки и с площадки, други — най-прости тесни шахти, които изглеждаха бездънни. Колкото по-надолу отиваха, толкова по-семпли изглеждаха помещенията, през които минаваха. Имаше коридори,

облепени изцяло в плочки със странни мотиви. Претичаха през огромна празна зала, обиколена по периферията от дебели кръгли каменни колони, разположени на равно разстояние една от друга. Светещите кълба, които носеха, не бяха достатъчно силни, за да пробият до всички ъгли. Понякога се налагаше да влизат в галерии, които приличаха на най-обикновени канализационни шахти, врязани направо в скалата.

Други стаи и коридори бяха охранявани от щитове, през които Ричард премина без проблеми. Не искаше Кара, Рика и Том да се доближават до съществуващото, което го преследваше. Не искаше да ги сполети съдбата на другарите на Виктор. Знаеше, че Кара ще побеснее, като се увери, че не може да премине през щитовете. Надяваше се да оцелее в това преследване, за да има възможност да чуе конското, което бе сигурен, че тя ще му дръпне.

Изскочиха от поредното помещение, което май бе служило за някакъв вид склад на строителни материали — покрай стените още се виждаха чували от зебло и купчини камъни. Ричард си спомни, че при строителството на двореца на Джаганг в Алтур'Ранг бе видял същите материали. Сега чудовището, сътворено от императора, му дишаше във врата.

След склада се озоваха в дълъг коридор с теракота на пода. Гладките черни каменни стени се извисяваха необезпокоявани до таван, който бе поне на петдесетина метра над главите им — сякаш помещението се бе врязало в самата сърцевина на грамадната Магъосническа кула. В този тесен и висок коридор Ричард се почувства дребен като мравка.

При първата възможност свърна вдясно и се озова в просторна галерия. Продължиха да бягат с всички сили, всичко наоколо кълтеше от бързите им стъпки. След известно време усети, че Ничи започва да изостава и забави ход. И двамата приближаваха ръба на издръжливостта си. Многогласният жалостив хор на душите, изтръгнати от отвъдния свят, продължаваше да се чува все толкова близо, сякаш гнусната безплътна твар никога нямаше да се умори.

Ричард продължи напред, погледът му не стигаше до дъното на губещия се в далечината огромен коридор. Само като си помисли, че това е един от безбройните множество коридори в Кулата, си даде сметка за необятните размери на това място.

Видя разклонение вляво и се гмурна в него, за да се озове съвсем скоро пред желязна стълба. Докато си поемаше дъх, хвърли поглед през рамо, за да види как иззад ъгъла се подава кълбо от сенки. Бутна Ничи пред себе си и двамата се спуснаха по стълбата.

Долу се озоваха в малко четвъртито антре, по-скоро разширение, от което тръгнаха три лъча. Ричард протегна ръката, в която държеше светещото кълбо, за да огледа набързо трите възможности. Не видя нищо. Все пак в десния като че ли нещо проблесна. Не обикаляше Кулата за пръв път, затова знаеше, че тук има странни места — именно нещо такова му бе нужно сега.

Двамата с Ничи се втурнаха по избрания лъч. Както и бе предположил, не беше дълъг — представляваше нещо като тунел под голямата галерия, който извеждаше към своеобразно фоайе, чиито стени бяха облицовани с разноцветни стъкълца, хвърлящи отблясъци из цялата зала. Съществуваше само още един изход — на отсрещната стена.

Ричард забави ход и спря. Усети по кожата си странно гъделичкане, сякаш бе обърсал невидими паяжини. Ничи отвърна глава и започна да маха с ръце пред лицето си, явно с желание да се освободи от нещо. Ричард знаеше, че това усещане е част от по-мощно предупреждение, имащо за цел да ги държи настрана.

В дъното на помещението, от двете страни на изхода, забеляза две колони от напръскан със златни люспи камък, чиято цел бе да поддържат красивия корниз над прага. Оттатък тръгваше коридор, чиято височина бе горе-долу колкото ръста на Ричард и изглеждаше доста грубо вкопан в скалния масив. Ръбатите каменни блокове, от които бяха иззидани стените, се губеха в тъмнината. Този тунел с красив вход и грубовато излъчване отвеждаше в недрата на Магьосническата кула.

Ричард се надяваше да е прав за причината.

Щом прекосиха фоайето с огледалните стени, точно преди да стигнат до колоните пред входа на тунела, всичко засия със слабо червеникаво сияние. Въздухът зажука по доста смущаващ начин.

Косата на Ничи се наелектризира и се вдигна.

— Това е щит — рече тя и сграбчи Ричард за ръката, за да го дръпне назад.

— Знам — отвърна той и вместо да отстъпи, на свой ред я повлече след себе си.

— Не бива, Ричард. Щитът не е обикновен, не е изграден само от Адитивна магия. Усещам нишки и на Субстрактивна. Подобни щитове могат да бъдат смъртоносни — специално този със сигурност.

Той хвърли поглед зад гърба си и видя кълбовидния звяр да приближава.

— Знам, и друг път съм минавал през подобни места. Надяваше се да е прав и този щит наистина да е като онези, през които бе минавал успешно. Трябваше му щит, какъвто се бе сблъсквал и преди — от онези, които преграждат най-строго охраняваните зони. Ако бе дори малко по-слаб или по-силен или пък бе създаден по различен начин и двамата щяха да се озоват в сериозна беда.

Изходите от помещението, в което се намираха, бяха два — онзи, през които връхлиташе чудовището и този, пред който стояха в момента.

— Да вървим. Бързо!

Ничи дишаше на пресекулки, останала почти без дъх.

— Не можем да минем оттук, Ричард. Този щит ще смъкне плътта от костите ни.

— Казвам ти, правил съм го и преди. Ти владееш Субрактивната магия, така че няма да е проблем да преминеш. — Хвърли поглед назад към приближаващия звяр. — Освен това ако не опитаме, с нас бездруго е свършено. Няма друг шанс.

Ничи избоботи нещо нечленоразделно и се хвърли напред под дъжда от стъкълца, който заваля върху им отнякъде.

— Дано да си прав.

Ричард я сграбчи здраво за ръката, в случай че факта, че е роден със субстрактивната страна на магията, се окаже необходимо условие за преминаване през щита. Ничи не бе родена така, а бе придобила уменията си допълнително. Ричард не разбираше много от магия, но от това, което бе научил, беше наясно, че има огромна разлика между хората, родени с дарбата на Субстрактивната магия, и тези, които я бяха придобили по-късно. И друг път бе превеждал хора, при това родени без дарбата, през щитове. Затова се надяваше и сега да успее да я преведе — ако изобщо самият той успее да мине.

Въздухът около тях се сгъсти до яркочервена мъгла. Без да се колебае, Ричард се хвърли напред, като издърпа Ничи след себе си.

Върху им се стовари огромна въздушна вълна, която за малко да ги повали. Ничи ахна.

Ричард с мъка успя да им проправи път още малко напред. Усети почти нетърпимо парене по цялата си кожа. Беше толкова силно, че в първия момент си рече, че е допуснал огромна грешка, че Ничи е била права и че щитът ще свали плътта от костите им.

Но още докато се свиваше от неочакваната силна болка, инерцията го изтласка отвъд прага. Изненада се да установи не само, че е жив и че му няма абсолютно нищо, ами и че коридорът няма нищо общо с онова, което се виждаше откъм залата с колоните. Преди бе видял най-обикновен каменен тунел. Сега се озова сред гладки, лъскави стени с трептяща сребриста повърхност, която сякаш беше триизмерна.

Бърз поглед назад им разкри връхлитащото върху колоните отгатак прага кълбо от сенки. Без да изпуска ръката на Ничи, Ричард хукна по искрящия коридор.

Беше останал почти без сили.

— Тук или ще оцелеем, или ще умрем — отрони едва, докато се опитваше да си поеме дъх.

ПЕТДЕСЕТ С ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

СЯНКАТА ВРЪХЛЕТЯ В ОТВОРА и се разнесе такъв грохот, та Ричард си помисли, че коридорът, в който се намират, със сигурност ще се срути. Плътният тъмен силует се пръсна като стъкло върху гранитна скала, като се разтроши на хиляди черни парчета. Пламна светлина с ослепителен пурпурен блясък и в същия миг в коридора откънтяха пронизителни степеня от жестока болка, глъхнейки страховито и сърцераздирателно. Край преградения с щит вход черните късове сенки се разпръснаха из стаята, озарена от блещукащите отражения на витражите. Безброй тонове обилен метеоритен дъжд се сгъстиха в кратък миг, в който разпарчетосаните сенки избухнаха в ярки пламъци, като се разлетяха във всички посоки и озариха черната бездна.

Внезапно се възцари тишина, нарушавана само от тежкото дишане на Ричард и Ничи.

Чудовището беше изчезнало. Поне засега.

Ричард пусна ръката на Ничи, двамата се строполиха тежко на земята и се облегнаха на сребрилата стена, запъхтени до изнемога.

— Идеята ти беше да намериш един от тези щитове ли? — попита Ничи, като се мъчеше да си поеме достатъчно дъх, за да говори.

— Зед, Натан и Ан не успяха да сторят нищо, за да спрат звяра — кимна Ричард. — Твоят опит се оказа по-успешен, макар и до известна степен. Това ме наведе на мисълта, че вероятно все пак съществува достатъчно мощна противодействаща сила, която да направи поне това, което видяхме сега. Знаем, че магьосниците, живели тук по времето, когато е строено всичко това, са се опитвали да държат настрана всяка неприсъща на Кулата сила. А чудовището все пак е от онези времена — Джаганг е заимствал идеята за него от древните книги. Затова си помислих, че онези, дето са издигнали щитовете, вероятно са се погрижили да противодействат на подобни опасности.

Щом щитовете са предвидени за тази цел, значи, за да преминеш през тях, е нужно да притежаваш поне частица Субстрактивна магия. Но понеже било вероятно и врагът да притежава Субстрактивна сила, предполагам, че щитовете са направени така, че да разчитат същността и качествата на онзи, който се опитва да премине през тях, като по този начин вероятно са тълкували потенциалното ниво на опасност. Дори е възможно, докато бяхме преследвани в Кулата и докато преминавахме през щит след щит, те да са натрупали информация не само за нас самите, но и за звяра. И така, когато стигнахме до тези по-мощни щитове, те да са преценили чудовището като опасност и да са го спрели. Ничи премисли думите му, като отстрани от лицето си няколко потни руси кичура.

— Всъщност никой не знае достатъчно за родените с дарбата от ония времена, но е логично опасност, създадена по древните закони, да може да бъде преодоляна посредством древни отбранителни средства. — Тя смръщи чело като че ли я бе осенила идея. — Може би тези щитове биха могли да защитят и теб при евентуално ново появяване на опасността.

— Сигурно — рече той. — Ако реша да заживея тук, долу, като къртица.

— Имаш ли представа къде сме? — огледа се тя.

— Не — отвърна той и въздъхна уморено. — Но така или иначе, няма да е зле да разберем.

Те се надигнаха с мъка и стигнаха до дъното на късия коридор. Озоваха се в най-обикновено помещение, иззидано от каменни блокове с олющена мазилка. Стаята бе дълга петнайсетина метра и доста потясна. Почти по цялото протежение на стената вляво бяха разположени рафтове с книги.

Въпреки многото книги обаче това не беше някоя от многобройните библиотеки на Магьосническата кула. Първо, беше твърде малка. Второ, липсваше и изисканост и уют, по-скоро изглеждаше студена и гола. Можеше да се нарече примерно практична. Освен за рафтовете в стаята имаше място за маса, натикана в далечния край. До нея тръгваше коридор, който отвеждаше право напред. На масата се мъдреше дебела свещ, а под нея — дървена табуретка. Отсрещният коридор досущ приличаше на този, през който бяха влезли.

Ричард огледа помещението и забеляза същите блестящи сребристи стени, както и още един щит — на вид същия като онзи, през който вече бяха преминали. Следователно, за разлика от много други зони с ограничен достъп в Кулата, тук нямаше обиколен маршрут, който да позволява да избегнеш мощните защити. Или трябва да минеш през един от двата щита, или изобщо няма да влезеш.

— Всичко тъне в прах — отбеляза Ничи. — Сякаш от хиляда години никой не е чистил.

Беше права. В стаята преобладаваше един-единствен цвят — мръсно сивото на дебел слой прах. Ричард осъзна причината за това и косъмчетата по врата му настръхнаха.

— Явно от хиляда години никой не е стъпвал тук.

— Сериозно?

Той посочи с жест далечния вход, който току-що бе проверил.

— Единствените два входа са преградени от щитове и за да ги преминеш, се изисква Субстрактивна магия. Дори Зед, самият Първи магьосник, не е влизал тук. Той не може да минава през субстрактивни щитове.

— Особено през такива като тези. — Ничи разтърка длани.

— Почти през целия си живот съм се занимавала с щитове. Почувствах, че тези са смъртоносни. Подозирам, че без твоята помощ дори и аз щях да се затрудня да мина през тях първия път.

Ричард насочи вниманието си към книгите по рафтовете и наклони глава, за да прочете по-добре заглавията. На гръбчетата на някои не пишеше нищо. Някои заглавия бяха на непознат нему език. Имаше книги, които вероятно бяха дневници. Две-три разпалиха любопитството му. Едната, малка книжка, носеше името „Гегендраус“, което на високо Д’харански означаваше „Контрамерки“. Ричард издърпа съседната — пак толкова малка, — чието заглавие гласеше „Орденска теория“. След като издуха дебелия слой прах, осъзна, че явно е привлякла вниманието му, защото думата „Орденска“ му се е сторила по някакъв начин свързана с Орден, като в кутиите на Орден. Почуди се дали наистина има нещо общо.

— Ричард, виж това — подвижна му Ничи от далечния вход. Той хвърли книгата на масата и се упъти към щита.

— Какво има?

— Не знам — отекна гласът и, а после той видя как пурпурният блясък изсветлява и накрая изчезва.

Разбра, че Ничи навярно е преминала през щита. Разтревожен в първия момент, той почувства огромно облекчение, задето нямаше страховити последствия. Ничи бе опитна чародейка. Той предположи, че като е минала през предишния щит, тя се е подготвила за евентуалните опасности на следващия и е преценила дали е в състояние да преодолее и него. Сигурно първият щит, през който Ричард я преведе, се е нагодил към нея, позволявайки и да преминава през такъв тип щитове.

Ричард тръгна напред, усети плътната стена от сгъстен въздух, която се опита да му окаже съпротива, после внезапно го обля гореща вълна и той се озова отгътък. Намираше се в малка стая с витражи — същите като при входа на предишната читалня. Двете стаи явно бяха един вид преддверия към щита и служеха за предупреждение на всеки, осмелил се да приближи, а може би помагача на самите щитове. Ничи стоеше току до прага край отворена желязна врата, с гръб към Ричард, гъстата и руса коса се спускаше над раменете.

Встрани от нея имаше площадка, осигурена с парапет. От площадката се виждаше кръгла стаичка на върха на кула, отстояща на поне трийсетина метра от мястото, където се намираха те. От вътрешната страна на крепостната стена се извиваше спираловидна стълба. Кулата беше висока най-малко шейсетина метра. Тук-там стъпалата се изравняваха в малки площадки, които водеха към входовете на стаи. Площадките досущ приличаха на тази, върху която стояха Ничи и Ричард. Горے в мрачния простор снопове светлина пронизваха тъмнината.

Миришеше на гнилоч. В основата на кулата, малко под площадката, на която стояха, той мярна пътека с желязно перило, окръжаваща стената на кулата. Долу в центъра на кулата се събираше дъждовна вода, която се процеждаше от горните отвори или пък се стичаше от планината. Над застоялата мътна вода кръжаха насекоми. Други едва докосваха повърхността и.

— Познавам това място — каза Ричард, като се оглеждаше, за да се ориентира по-добре.

— Така ли?

Той пое надолу по стълбите.

— Да, хайде да вървим.

Щом слязоха в основата на кулата, Ричард тръгна покрай железното перило и стигна до широка площадка, в дъното, на която преди вероятно бе имало врата. На нейно място сега зееше огромна дупка, получена вследствие на мощен взрив. Назъбените ръбове на порутения каменен зид на места бяха почернели. Другаде камъкът бе стопен като най-обикновен восък за свещи. През каменната стена около взривения отвор се разклоняваха усукани жилки, които маркираха пътя на мощната мълния, ударила мястото и взривила входа.

— Какво, по дяволите, е станало тук? — гледаше смаяно Ничи.

— Преди тази стая беше запечатана, също както Стария свят. Когато унищожих бариерата към Стария свят, входът се отвори.

— Защо? Какво има вътре?

— Кладенецът на Плъзгата.

— Съществото, за което ми спомена, дето в древността го използвали за пътуване на големи разстояния? В което и ти си пътувал?

— Аха — отвърна той и мина през нащърбения отвор на мястото на някогашната врата.

Стаята вътре беше кръгла, около двайсет метра в диаметър, стените и също бяха набраздени от зигзагообразни линии като че ли и тук бе вилняла светкавица. В средата на помещението се виждаше кръгъл каменен парапет до кръста, който ограждаше голям кладенец.

Куполовидният таван отстоеше на двайсетина метра височина. Нямаше прозорци, нито друга врата. В дъното имаше маса и няколко лавици. Именно тук Ричард откри останките на магьосника, който в древни времена се оказал заключен при Плъзгата, понеже бил в стаята точно в момента на издигане на бариерите около Стария свят, оповестили края на Голямата война. Попаднал в клопка, магьосникът умрял в залостената стая. Той бе оставил дневник, който сега се намираще у Морещицата Бердин. Ричард и Бердин преведоха дневника и получиха от него ценна информация.

Именно поради важноста на този дневник двамата нарекоха автора му Колоболицин, което на високо Д' харански означаваше „силен съветник“. Бердин и Ричард постепенно започнаха да наричат мистериозния магьосник просто Коло.

Ничи поднесе над парапета светещата сфера, която носеше, и надникна в кладенеца. Гладките стени се спускаха рязко надолу в безкрая, светлината озаряваше камъните на трийсетина метра дълбочина, после всичко чезнеше в тъма.

— Освен това ми спомена, че си приспал Плъзгата?

— Да, благодарение на тези накитници. — Ричард тупна един в друг сребърните ленти с кожена подплънка, които носеше около китките си. — Тя ми каза, че когато „спи“ — така се изрази, — се съединява с душата си. За нея спането е блаженство.

— Значи ли това, че можеш и да я събудиш с помощта на накитниците си?

— Ами да, но ще трябва да използвам дарбата си — и за събуждането, и за приспиването и. Никак не ми се иска да го правя отново. Особено пък в тази стая с един-единствен изход. Ако се опитам да събудя Плъзгата с дарбата си, може да извикам и звяра кръвопиец.

Ничи го разбра и кимна.

— Смяташ ли, че чудовището може да те последва в Плъзгата?

Ричард се замисли за момент върху въпроса и.

— Не мога да ти отговоря със сигурност, но предполагам, че е възможно. А дори и да не е, чудовището все още успява да се появява там, където съм и аз, така че не съм сигурен дали дори би си направило труда да използва Плъзгата. От това, което научих за него от теб и от Шота, а също и от срещите си с него досега, съдя, че то може да се движи в отвъдния свят.

— Всеки ли може да пътува в Плъзгата? — попита Ничи.

— Всеки, който притежава поне искрица и от двете страни на дарбата. Това създаде проблеми по време на Голямата война. Именно поради тази причина стаята била винаги под охрана, а накрая се наложило да я запечатат, за да предотвратят използването и от врага. Да не забравяме, че тя се намира в самото сърце на Магьосническата кула.

Поради изискването да притежаваш елемент и от двете страни на магията малцина могат да използват Плъзгата. Кара беше взела в плен родени с дарбата, които притежават Адитивна магия, също и един мъж, за когото Калан твърдеше, че не е съвсем човек и който се оказва, че притежава и частица Субстрактивна сила. Това позволи на Кара да

пътува в Плъзгата. Изповедническата сила е древна и съдържа елемент Субстрактивна магия, така че Калан също може да пътува в Плъзгата. С изключение на Сестрите на мрака, Кара и Калан са единствените, за които знам, че са пътували по този начин. Една от бившите ми учителки, Мериса, реши да ме последва и скочи в Плъзгата след мен. Ти също можеш да пътуваш. Това знам за нея. При всички положения, събудена, тя е опасно същество, защото Джаганг би могъл да прати по нея някоя от своите Сестри на мрака — поне теоретично.

— Какво става, ако не притежаваш поне искрица от двете страни на магията? — попита Ничи. — Ако човек, роден с дарбата, да речем, като Зед, който притежава само Адитивна магия, се опита да пътува в нея?

Ричард понечи да отпусне ръка на ефеса на меча си, но не го намери. В първия момент се сепна, но после се сети, че го остави на Шота, по-скоро на Самюъл. Изтика от съзнанието си постоянното натрапчиво безпокойство.

— С Плъзгата могат да се изминават огромни разстояния, но процесът не е мигновен, нужно е малко време. Мисля, че то варира според конкретното разстояние, но при всички положения е не по-малко от няколко часа. Плъзгата е нещо като живак. За да останеш жив в нея, докато те пренася до желаното място, трябва да я видиш, да поемеш в дробовете си тази сребриста субстанция. Щом го направиш, тя по някакъв начин поддържа живота в теб. Ако не притежаваш елемент от двете страни на магията, Плъзгата не функционира и ти умираш. Много е просто.

На Ричард му хрумна да събуди Плъзгата, за да я пита дали си спомня Калан. Веднага след това обаче си спомни, че древните магьосници, хора с изключителни умения, бяха създали това същество от много скъпа и елитна проститутка. Жената била замесена в политическа интрига, която накрая и коствала живота. В Плъзгата продължаваше да прозира същността на проститутката — тя никога не разкриваше самоличността на своите „клиенти“.

— Предлагам да се върнем горе и да успокоим Зед, че сме добре. — Ричард се върна към непосредствените проблеми. — Кара вероятно вече е извън себе си от ярост.

— Ричард — отрони с тих глас Ничи, когато той се готвеше да тръгва.

— Да? — обърна се той и установи, че тя го гледа.

— Какво ще правиш с Ан и Натан?

— Нищо. Какво имаш предвид? — сви рамене той.

— Мисълта ми е, какво ще им отговориш? Какво ще направиш във връзка с войната? Часът удари и съм убедена, че и ти го знаеш. Не можеш да продължиш да гониш своя блян, докато останалата част от света е изправена пред своята гибел — пред края на всички свои надежди и мечти.

Той се втренчи в нея за миг. Тя устоя на погледа му.

— Както сама каза, тялото в онзи гроб не доказва нищо.

— Почти нищо, защото безспорно доказва едно: че ти не позна какво ще открием в него. Разкопахме гроба, но намереното в него не оправда твоите очаквания — меко казано. Това поражда въпроса защо. Защо нещата се оказаха по-различни? Единственият възможен отговор, който ми хрумва, е, че някой е положил тялото там с идеята ти да го откриеш. Но защо? От онази нощ, когато разкопа гроба, измина доста време. Оттогава ти се дръпна и не правиш нищо. Може би е време да помислиш по-мащабно. А излезеш ли от кръга на личните си проблеми, ще установиш, че пророчеството определя залога по недвусмислен начин. Разбирам колко ценен е за теб животът на твоята любима — дори тя да съществуваше наистина, — но не смяташ ли, че е време да поставиш на едната везна нейния живот, а на другата — живота на всички останали?

Ричард бавно направи няколко крачки, като прокара пръсти по каменния зид около кладенеца на Плъзгата. При последното си пътуване в Плъзгата заведе Калан при народа на Калните, за да се оженят.

— Трябва да я намеря — обърна очи към Ничи. — Няма да позволя на пророчеството да се разпорежда с живота ми.

— Къде ще отидеш? Каква ще е следващата ти стъпка? Отиде при Шота, дойде и при Зед. Никой не знае нищо нито за Калан, нито за лавинния огън, нито за останалите неща. Изчерпа всичките си идеи, всичките си възможности. Ако не го направиш сега, кога най-накрая възнамеряваш да се изправиш лице в лице с реалността?

Ричард потърка чело с върха на пръстите си. Колкото и да не му се щеше да го приеме, се опасяваше, че Ничи е права. Какво ще прави? Не му хрумваше къде би могъл да отиде, какво друго би могъл да

предприеме. Поне засега нямаше никаква конкретна идея. Съмняваше се, че ще постигне нещо, ако просто броди насам-натам без план, без никаква представа къде да търси Калан.

В стаята цареше гробна тишина. Кладенецът на Плъзгата беше празен. Тя бе нейде далеч със своята душа. Ричард се запита дали Калан е още жива. Преглътна, сломен от поредния кратък, но съкрушителен момент, когато се питаше дали изобщо някога е съществувала. Чувстваше се изтощен от непрестанно нарастващите съмнения не само по отношение на Калан, но и за самия себе си.

В същото време го смазваше тежестта на вината, че отказа да поведе Д'харанците срещу страховитата заплаха за тяхната свобода. Често си мислеше за безбройните добри хорица, които дори не познаваше, но които също имаха свои близки и любими и над тях бе надвиснала смъртна заплаха от приближаващата буря на Императорския орден. Нима може просто ей така да ги изостави и да хукне да дири Калан?

Ничи се приближи до него.

— Ричард — подхвана тя с тих, кадифен и състрадателен глас, — знам, че е трудно да сложиш точка... и да осъзнаеш, че си длъжен да продължиш напред.

Той отмести поглед.

— Не мога да го направя, Ничи. Разбирам, че на никого не бих могъл да дам задоволително обяснение, но просто не съм в състояние да го направя. Разбираш ли, ако тя се беше разболяла и бе умряла, щях да рухна, но след време постепенно щях да започна да се вдигам на крака, да продължа напред. Сега е съвсем различно. Все едно да знам, че е паднала в дълбока и мътна река, че вика за помощ... и аз съм единственият, който я чува и който знае, че я грози ужасната съдба да се удави.

— Ричард...

— Наистина ли мислиш, че не ме е грижа за всички тези невинни хора, заплашени от ордата, която настъпва насам, за да ги изколи и пороби? Напротив — много ме е грижа. Сън не ме хваща от безпокойство и то не е само за Калан. Имаш ли изобщо някаква, макар и най-бегла представа колко съм отчаян? Ти как би се чувствала, ако от едната си страна имаш човек, когото обичаш, а от другата е поставено онова, което според всички е редно да направиш? Будя се късно посред

нощ, плувнал в студена пот, и пред погледа ми изниква Калан, а също и лицата на хората, които няма да имат шанс да оцелеят, ако Джаганг не бъде възпрян. Когато някой ми подхвърли, че животът им зависи от мен, сърцето ми се къса — защото искам да им помогна, а и защото те смятат, че се нуждаят от мен; смятат, че аз, един човек, бих могъл да изиграя решаваща роля във война, в която участват милиони. Как смеят да ми възлагат такава огромна отговорност?

Ничи се приближи още малко към него и нежно го докосна по ръката в знак на съпричастност.

— Ричард, знаеш, че никога не бих настоявала да сториш нещо, което според теб е неправилно. Не го направих дори когато трябваше да те убедя, че тя е мъртва, защото доказателствата, с които разполагах, не бяха убедителни — е, аз им вярвах, но по други причини.

— Знам.

— Но след онази нощ в гробището, откакто започна да бродиш непрекъснато насам-натам и да си блъскаш главата какво би могъл да направиш, аз също доста размишлявах.

Ричард перна с пръсти няколко малки камъчета от парапета около кладенеца, не искаше да вдигне поглед към нея.

— И какво измисли?

— Докато те гледах как кръстосваш насипите, покрай другите неща ми хрумна и една тревожна идея. Още не съм ти споменавала за нея, защото, от една страна, не съм сигурна дали идеята ми би могла да обясни случващото се с теб. Ако обаче тя наистина се окаже ключът към разбирането на цялата каша, се опасявам, че би била по-обезпокоителна от всяка заблуда, породена от раняването ти. Не знам дали това е верният отговор, но се боя, че е твърде възможно да е така. Но най-важната причина да не ти спомена нищо досега е, че доказателството вече го няма, следователно няма как да те убедя в него. Въпреки всичко смятам, че вече дойде време да споделя с теб.

— Доказателство ли? — запита Ричард. — Какво доказателство имаш предвид? Как така е изчезнало?

— Стрелата, с която те раниха — кимна Ничи. — Опасявам се, че всичко, което се случва с теб, може да е причинено от стрелата. Само че досега не сме си давали сметка за пораженията и последствията от нея.

Ричард забеляза сериозното и изражение и се сепна.

— Какво имаш предвид?

— Видя ли кой изпрати стрелата, която те уцели? Кой държеше арбалета?

Той си пое дълбоко въздух, заби поглед в далечината и се опита да извика в главата си смътните спомени от утринта на битката. Тъкмо го беше събудил вълчи вой. В тъмнината около него се разлюляха призрачни клони на дървета. Изведнъж навсякъде плъпнаха войници. Отблъскваше набезите им от всички страни, нападаха го отвсякъде. Спомняше си съвсем ясно чувството, че държи Меча на истината, усещането за релефната повърхност на ефеса в ръката си, за силата на оръжието, която нахлуваше в тялото му.

Между дърветата се спотайваха вражески войници, които го засипваха със стрели. Повечето лъкове бяха обикновени, но имаше и няколко арбалета — характерно въоръжение за патрулиращ отряд от войските на Императорския орден.

— Не... Не съм сигурен кой изпрати стрелата, която ме уцели. Защо? Какво ти се върти в главата?

Ничи го измери с поглед в продължение на един безкрайно дълъг момент. Неостаряващите и очи понякога му напомняха за други хора, които притежаваха магия: за стария Прелат Ан, за новия Прелат Вирна, за Ейди, за Шота и... за Калан.

— Острието на онази стрела беше извито така, че бе невъзможно да я извадя от тялото ти навреме по стандартния начин и да ти спася живота. Ужасно бързах. Дори не ми мина през ума да проверя стрелата, преди да приложя Субстрактивна магия и да я унищожа.

На Ричард не му се нравеше посоката, в която поемаше тревогата на Ничи.

— За какво да я проверяваш?

— За заклинание. Неимоверно просто заклинание, което би било изключително пагубно.

Ричард вече бе сигурен, че идеята и не му допада, въпреки че още не я беше изслушал докрай.

— Какво заклинание?

— Заклинание за любов.

— Моля? — смръщи чело Ричард. — Това пък как действа?

— Ами представи си го като любовен еликсир.

Той се вторачи изненадано в Ничи.

— Любовен еликсир ли?

— Да, в известен смисъл. — Тя събра върховете на пръстите си и леко ги потупа, докато търсеше най-лесно за разбиране обяснение. — Този тип заклинания предизвикват мисловна представа за жена. Обикновено тя е реално съществуващ човек, но като се замисля, може да стане и с въображаем обект. При всички положения резултатът е, че се оказваш влюбен в тази жена. Това е съвсем общо и опростенчески казано, защото става въпрос за изключително мощно заклинание. Мъж, на когото е направено заклинание за любов, е буквално обсебен от жената. Той е способен да загърби всичко останало в живота си.

Заклинанието за любов е сред тъмните тайни, които пазят чародейките, обикновено се предава от родена с дарбата майка. Целта на това заклинание е да накара даден човек да насочи цялото си внимание върху избрания обект — както казах, обикновено това е реално съществуваща жена, в повечето случаи самата чародейка. Както споменах, става въпрос за един вид любовна магия. Има жени, родени с дарбата, които просто не успяват да се въздържат да не приложат тази магия върху мъжете. Действието и е толкова ефикасно, че в Двореца на пророците се смяташе за сериозно нарушение, ако някоя Сестра бъде само заподозряна, че го използва. А да те хванат, че наистина го правиш, се считаше за тежко престъпление — един вид морален еквивалент на изнасилване. Наказанието беше строго. Най-меката присъда за чародейката, за която се докажеше, че го е използвала, бе изгнание, но можеше да се стигне и до обесване. Имало е Сестри, получили си заслуженото за извършване на това престъпление. Помня, че последният случай, когато в двореца бе осъдена Сестра, беше преди повече от петдесет години. Извършителката бе още послушница, казваше се Валдора. Мненията на съда се разделиха на две — едните искаха обесване, другите — заточение. Прелатът наклони везните в полза на заточението. Предполагам, че Сестрите на Джаганг знаят как се прави заклинание за любов. Не вярвам да е било особен проблем някоя от тях да го е прикачила за една или няколко стрели. Ако стрелата не успее да те убие, ще те омагьоса.

— Не е заклинание — отрони мрачно Ричард.

Ничи не обърна внимание нито на тона му, нито на факта, че не приема версията и.

— Това би обяснило доста неща. Заклинанието за любов внушава на жертвата абсолютно реални от нейна гледна точка чувства. Цялото и съзнание, всичките и мисли са насочени към избрания обект.

Ричард отново зарови пръсти в косата си, като полагаше усилия да не избухне срещу Ничи.

— И какъв е смисълът да ми правят подобно заклинание? Джаганг иска да ме убие. Нали ти лично дойде да ми съобщиш, че е създал чудовище, с помощта, на което възнамерява да осъществи плановете си. Магията, за която говориш, е напълно безсмислена.

— О, напротив, изобщо не е безсмислена. Тя има за цел много повече от физическото ти убийство, Ричард. Нима не разбираш? Тя ще разруши вярата на другите в теб. Ще те остави жив, за да съсипеш сам каузата си.

— Сам ли? Какво искаш да кажеш?

— Обектът на заклинанието ще те обсеби така, че за теб всичко останало ще престане да съществува. Хората ще си мислят, че с теб нещо не е наред, че си луд. Ще започнат да се съмняват в теб, а също и в каузата ти. Заклинанието ще те обрече на жива смърт. Всичко, в което намираш смисъл, ще рухне. Ще те сполети налудничавата мания, че това, в което вярваш дълбоко, наистина съществува, но то никога няма да ти донесе удовлетворение. Не без основание прилагането на заклинание за любов е признато за сериозно престъпление. Докато обикаляш в търсене на обекта на изопачената си памет, ти ще виждаш как каузата ти започва да се пропуква, защото онези, които си вдъхновявал и които са ти вярвали, ще започнат да си казват, че след като ти си луд, значи и изреченото от теб също е лудост.

Ричард си помисли, че жертвата на подобен капан не би била в състояние да разпознае, че и е направено заклинание за любов. И със сигурност беше вярно, че почти всички щяха да започнат да го смятат за откачен.

— Истината не зависи от човека, който я изрича. Истината си остава истина дори ако е произнесена от човек, когото не уважаваш.

— Може и да си прав, Ричард, но другите не винаги проявяват такава прозорливост.

— Сигурно — въздъхна той.

— Колкото до чудовището, Джаганг явно не разчита само на едно средство за постигане на целта си и е готов да направи повече от

необходимото, за да срази враговете си. Вероятно е преценил, че с две оръжия би сложил край на заплахата Ричард Рал с повече категоричност, отколкото само с едно.

Ричард не се съмняваше в думите и за Джаганг. Но продължаваше да не и вярва.

— Джаганг дори не знаеше къде се намирам. Онези войници попаднаха на мен случайно, докато патрулираха из гората и се оглеждаха за евентуална опасност.

— Той знае, че си вдигнал бунт в Алтур'Ранг. Може да е разпоредил на войските си в района да носят стрели с прикрепени от Сестрите заклинания, в случай че се натъкнат на теб.

Ричард си даде сметка, че Ничи е разсъждавала доста по тези въпроси. Имаше готов отговор за всичко.

Той изпъна напред ръце с дланите нагоре и вирна брадичка.

— Тогава положи ръце върху моите, чародейке. Вкопчи се в това заклинание и изтръгни от мен гнусните му пипала. Върни ми здравия разум. Ако наистина смяташ, че в основата на всичко лежи заклинание за любов, използвай дарбата си и го потърси, за да го премахнеш.

Ничи извърна поглед и се втренчи през порутения вход в мрака, който бе обгърнал основата на огромната кула.

— Бих могла да го направя, но ми е нужна стрелата. А тя вече не съществува. Съжалявам, Ричард. Изобщо не помислих да проверя дали не е обвита в магия, преди да я унищожа. Единствената ми мисъл беше, че трябва да я извадя от тялото ти час по-скоро, за да ти спася живота. А трябваше първо да я проверя.

— Постъпила си правилно, приятелко — сложи ръка на рамото и той. — Спаси ми живота.

— Дали наистина ти спасих живота? — обърна се към него Ничи. — Или те обрекох на жива смърт?

— Не мисля, че е второто — поклати глава той. — Както сама каза, не би ме принудила да повярвам в нещо, ако не си убедена, че има достатъчно силни доказателства в негова подкрепа. Онова тяло, положено в гроба, не беше такова доказателство. Макар че, от друга страна, то не би трябвало изобщо да е там, следователно наличието му доказва, че наистина става нещо. Просто още не съм разбрал какво.

— А може би доказва, че твоята версия е част от измислица, плод на налудничава мания, създадена посредством заклинание за любов.

— Никой освен мен не си спомня случилото се и не знае, че Калан не е погребана там. Никой освен мен. Но за мен това е силно доказателство, което ме убеждава, че не си въобразявам.

— Или е просто част от заблудата — независимо от какво е породена тази заблуда. Ричард, това не може да продължава вечно. Все някога трябва да приключи. Ти си в задънена улица. Не ти ли е минавала мисълта, че е време да пробваш нещо друго?

Той сложи ръце върху каменния парапет около кладенеца на Плъзгата.

— Виж, Ничи, признавам, че идеите ми са на изчерпване, но още не съм готов да изоставя Калан, да се откажа от усилията да и помогна. Тя означава твърде много за мен, за да направя подобно нещо.

— И колко дълго смяташ да бродиш наоколо и да я търсиш, а в това време Императорският орден да напредва все повече и повече към нашите войски? И двамата приемаме еднакво неохотно намесата на Ан и в моя, и в твоя живот, но тя не го прави от злонамереност. Просто се опитва да опази свободата. Полага усилия да спаси невинни хора и да не позволи на онези свирепи гадове да ги изколят.

Ричард преглътна буцата в гърлото си.

— Трябва да обмисля нещата, да си събера мислите. Намерих някои книги в онази стая. Искам да ги прегледам набързо и да премисля внимателно нещата, да видя дали ще мога да проумея какво се случва и защо. Ако нищо не ми хрумне... Трябва да реша каква да бъде следващата ми стъпка.

— А ако не решиш каква да бъде следващата ти стъпка?

Ричард се облегна на ръцете си и се взря в тъмния кладенец. С усилие сдържа сълзите си.

— Моля те...

Де да знаеше срещу кого трябва да се сражава! Де да можеше да замахне срещу конкретен враг! Той нямаше представа как да се бори с призраците в главата си.

Ничи нежно сложи ръка на рамото му.

— Спокойно, Ричард. Всичко е наред.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

НИЧИ ПОЧУКА на заоблената в горния край дъбова врата и изчака. Рика, застанала зад гърба и, чакаше с нея.

— Влез — долетя приглушен глас.

На Ничи и се стори, че е по-скоро дълбокият, силен глас на Натан, а не Зед. В кръглата стаичка, където обикновено стоеше дядото на Ричард, тя завари Пророка и Ан, която бе пъхнала ръце в ръкавите на семплата си тъмносива рокля и стоеше търпеливо в очакване на поканените гости. Натан, в тъмнокафяв панталон и високи ботуши, със смачкана бяла риза и с дълга до земята мантия, приличаше повече на любител на приключенията, отколкото на Пророк.

Зед, облечен в едноцветната си роба, стоеше притихнал, скръстил ръце зад гърба си, край кръгъл прозорец с оловна рамка между библиотечни шкафове със стъклени вратички. Изглежда, бе потънал в размисъл, докато погледът му се рееше над Ейдиндрил, скътан в подножието на планината. Гледката беше приказна. Ничи веднага разбра защо Зед предпочита именно тази уютна стаичка. Рика понечи да затвори масивната дъбова врата зад себе си.

— Рика, миличка — подхвана Ан с отработената усмивка на Прелат и Морещицата веднага я погледна, — гърлото ми все още е ужасно пресъхнало от цялата пушилка вчера, след като онова отвратително същество подпали библиотеката. Би ли ми направила малко чай, можеш да му сложиш и лъжичка мед.

— Разбира се — отвърна Рика с ръка върху дръжката на притворената врата и сви рамене.

— Дали има още малко сухари? — запита Натан, широко усмихнат. — Правиш превъзходни сухари, особено, ако са топли.

Рика стрелна с поглед присъстващите в малката стая.

— Ще донеса сухари и чай с мед.

— Много ти благодаря, скъпа — възкликна Ан, чиято усмивка не слезе от лицето и, докато Рика не напусна стаята.

Зед продължаваше да гледа през прозореца и да мълчи. Без да обръща внимание на Ан и Натан, Ничи се обърна към магьосника.

— Рика ми каза, че си искал да ме видиш.

— Точно така — отговори Ан вместо Зед. — Къде е Ричард?

— На онова място, за което ви разказах. Преддверието между щитовете, където е в безопасност. Чете, търси информация, занимава се с типичните за един Търсач дейности, предполагам — Ничи сплете пръсти с пресилено внимание. — Е, значи и тримата искате да поговорите с мен за Ричард.

Натан изпръхтя в кратък смях, но Ан го стрелна с поглед и той се престори, че е искал да се покашля. Зед стоеше с гръб към останалите, вираше се през прозореца и не продумваше.

— Винаги си ми била умница — отбеляза Ан.

— Не е нужна кой знае каква прозорливост, за да се сетя — тросна се Ничи, като недвусмислено показа на Ан, че опитът и да пробутва евтини ласкателства няма да мине. — Спести си, моля те, хвалбите, докато не ги заслужи с действията си.

Натан и Ан се усмигнаха. Усмивката на Пророка дори изглеждаше непресторена.

Ласкателството беше чума, преследвала Ничи през целия и живот.

„Ничи, такова умно дете си, трябва да си по-всеотдайна.“ „Ничи, толкова си красива, най-очарователното създание, което някога съм виждал. Дай да те прегърна.“ „Ничи, скъпа моя, непременно трябва да вкуся от изящната ти женственост, не ме оставяй да умра, лишен от тази благодат.“

Празните ласкателства бяха за нея шперцът, с който крадецът се опитва да се докопа до нейните притежания.

— Какво мога да направя за вас — попита тя делово.

Ан, все още пъхнала ръце в ръкавите си, вдигна рамене.

— Трябва да поговорим с теб за злочестото състояние на Ричард. Беше голям шок да научим, че страда от делириум.

— Не мога да кажа, че не съм съгласна с това — рече Ничи.

— Имаш ли някакви идеи? — попита Прелатът.

Ничи плъзна пръсти напред-назад по великолепно лакирано писалище.

— Идеи? Какви по-точно идеи?

— Не се прави на толкова недосетлива — подхвана Ан без следа от предишната веселост. — Знаеш прекрасно какво имаме предвид.

Зед най-накрай се обърна, очевидно недоволен от подхода на Прелата.

— Тревожим се за него, Ничи, при това доста. Вярно, тревогата ни донякъде се дължи на пророчеството, според което той ще поведе войските ни и всички нас, но... — Той вдигна ръка и я отпусна с жест на безсилие. — Но всъщност сме сериозно притеснени за самия него. С Ричард става нещо. Познавам го от деня на раждането му. Прекарали сме дълги години заедно — и сами, и сред други хора. Не мога да ви опиша колко се гордея с това момче. От време на време прави странни неща, които ме разочароват и объркват, но никога не съм го виждал да се държи по този начин. Никога не е вярвал в такива налудничави истории. Не можете да си представите какво ми е, като го гледам в това състояние.

Ничи се почеса по веждата, като използва жеста, за да отмести поглед от изпълнените с болка светлокафяви очи на магьосника. Побелялата му коса бе по-разчорлена от обичайната си рошавост. Изглеждаше по-слаб от обикновено — направо измършавял. Имаше вид на човек, който не си е доспивал седмици наред.

— Мисля, че разбирам чувствата ти — увери го тя. Пое дълбоко дъх, замислена, после бавно поклати глава. — Не знам, Зед. От онази сутрин, когато едва дишаше и беше на косъм от смъртта, се опитвам да разбера какво става.

— Ти спомена, че е загубил доста кръв — подхвърли Натан. — И че няколко дни е бил в безсъзнание.

Ничи кимна в знак на потвърждение.

— Възможно е състоянието, в което се е намирал, неистовият страх, че не може да си поеме дъх и ще умре от задушаване, да са го подтикнали да си въобрази човек, който милее за него — един вид самозаблуда за успокоение. И на мен ми се е случвало в моменти на силен страх: премествам се мислено на друго, по-приятно място, където се чувствам в безопасност. Що се отнася до Ричард, предвид обилната кръвозагуба и необичайно дългия сън след раняването, чиято цел е била да възстанови част от силите му — достатъчно, за да може да преодолее тежкото изпитание... Та през цялото това време блянът му се е разраствал и се е загнездвал все по-здраво в ума му.

— И е обсебил мислите му — допълни Ан.

— Именно — срещна погледа и Ничи.

— И сега какво? — обади се Зед.

Ничи обърна очи нагоре и се загледа в тежките дъбови греди по тавана. Търсеше точните думи.

— Вече не знам. Не съм специалист. Не съм се занимавала точно с лечителство. Предполагам, че вие тримата сте запознати доста по-добре от мен с подобни болести.

— Виж, специално по този въпрос няма да спорим — несъмнено си права — вметна язвително Ан, очевидно доволна от признанието на другата жена.

Ничи ги изгледа подозрително и тримата.

— Та какъв според вас е проблемът на Ричард?

— Ами още не сме готови — заговори Зед — да изключим няколко фактора, които...

— Мислила ли си за заклинание за любов? — попита Ан и фиксира Ничи с острия си поглед, с който разтреперваше послушниците и ги караше да си признават всички дела и прегрешения.

Но Ничи отдавна не беше послушница и строгият поглед на бившата и началничка не можеше да я стресне. След онзи случай, когато в изблик на ярост Джаганг я хвана за гърлото с месестата си лапа и стовари юмрука на другата си ръка в лицето и, един втренчен поглед трудно можеше да разтрепери Ничи. Ако не разговаряха по такава сериозна тема, която дълбоко я вълнуваше, тя дори би се изсмяла на усилието на Ан да се опитва да изтръгне необмислен отговор с такива евтини средства.

— Мина ми през ума — призна Ничи, като не намираше смисъл да отрича. — Но за да спася живота му, трябваше да унищожа стрелата със Субстрактивна магия. Боя се, че тогава изобщо не ми хрумна идеята за намеса на заклинание за любов. Отчаяно се опитвах да спася Ричард. Може би трябваше да предположа, че стрелата е омагьосана, но не го сторих. И така, стрелата вече не съществува и няма начин да се определи дали става дума за магия. Дори наистина да му е направено заклинание за любов, без стрелата не може да се направи нищо.

Зед потърка голобладото си лице и отмести поглед встрани.

— Безспорно това усложнява още повече положението.

— Усложнява го? — каза Ничи. — Изобщо не е лесно да се развали подобна магия дори ако разполагаш с предмета, заразил жертвата със заклинанието. Без този предмет то може да бъде развалено само от чародейката, която го е направила. Ако искаш да излекуваш заразата, трябва да разполагаш с посредника, който я е причинил. А в случая изобщо не е сигурно, че става дума за магия за любов. Може да е друго. Но при всички положения, независимо дали става въпрос за друг вид заклинание или за делириум, за да го премахнете, трябва да разберете първопричината.

— Не е задължително — възрази Ан и пак впери поглед в Ничи. — На този етап причината вече не е важна.

— Не е важна ли? — сбърчи чело Ничи. — Какви ги говориш, да му се не види.

— Ако човек си счупи ръката, я наместваш и поставяш шина. Не си губиш времето да търчиш нагоре-надолу и да разпитваш този или онзи, за да разбереш как точно се е случило. Длъжен си да предприемеш някакво действие и да отстраниш болката. Празните приказки не лекуват.

— Ние смятаме, че Ричард се нуждае от помощта ни — опита се да ги помири Зед. — Всички сме наясно, че говори пълни безсмислици. Когато ми каза, че е дал Меча на истината на Шота, първо си рекох, че е постъпил изключително глупаво, но после осъзнах, че действията му не са своеволни, а последствията от тях не са лековерно пренебрегнати. Реакцията ми беше гневно порицание, а трябваше да забележа колко болен е всъщност Ричард и да бъда по-мек с него. Случва се някой да започне да вярва в нещо странно, но „странно“ е твърде меко казано за поведението на Ричард. Ясно е, че страда от самозаблуда, сега всички вече го знаем. — Той разпери ръце в умоляващ жест. — Би ли могла да посочиш в негова защита поне един пример, който да звучи разумно и да показва колко сме сбъркали в преценката си?

Зед наистина изглеждаше съкрушен. Сериозната загриженост за внука му беше очевидна.

Ничи сведе поглед, тъй като не бе в състояние да го погледне в изпълнените с болка очи.

— Съжалявам, Зед, но не се сещам за нищо разумно. Мисля, че тялото, което той изрови, уви, не доказва нищо окончателно и ние не бихме могли да го накараме да приеме реално това доказателство. От друга страна, смятам, че изровеното тяло е на Майката Изповедник, Калан Амнел, жената, с която той, откакто го раниха, си въобразява, че има връзка. Докато е пътувал из Средната земя, навярно е чул това име и то просто се е загнездило в ума му. Сигурно е било красива фантазия. За човек, който дълги години е бил най-обикновен горски водач, това е бил съвсем естествен блян — все едно да си представя, че някой ден ще попадне в приказна земя и се ожени за принцеса. Но след раняването му блянят се превърнал в халюцинация, а впоследствие и във фикс идея. Ничи бе принудена да замлъкне, победена от невероятната болка, че трябва да говори по този начин за Ричард пред други хора — независимо че те също го обичаха, също тревожеха за него и искаха да му помогнат. Дори Ан, която Ничи смяташе, че често има задни мисли, действително беше доста обезпокоена за Ричард. Ан наистина убедена, че той е нужен, за да се изпълни пророчеството, тя го уважаваше и като личност.

Ничи съзнаваше, че не греша с казаното по адрес на Ричард, но все пак имаше усещането, че сякаш го предава. Представи си лицето му, видя как той я наблюдава, смълчан, наранен от нейното хладно съмнение.

— Според нас Ричард трябва да бъде върнат към реалността — отбеляза Ан, — независимо каква е причината за фантазиите му.

Ничи не продума. Не отричаше, че те бяха прави, но в същото време не беше сигурна, че може да се направи нещо. Може би просто трябваше да го оставят на мира. С времето той сам да прозрее истината.

Натан пристъпи крачка напред и се усмихна на Ничи. В малката стая той изглеждаше още по-величествен. Но това, което я остави без дъх, бяха лазурносините очи на Пророка. Той разпери ръце в умолителен жест.

— Понякога човек приема болезнено помощта на околните, но впоследствие разбира, че е нямал друг изход и когато накрая се почувства по-добре, е доволен, че са му помогнали.

— Като при наместване на счупена ръка — направи сравнение Ан и изрази с кимане съгласието си с думите на Натан. — Никой не

иска да преживява болката при наместването, но понякога се налага да я изтърпиш, за да се справиш и да продължиш нататък.

— С други думи, сте решили да го излекувате, така ли? — смръщи чело Ничи.

— Точно така — отвърна и Зед. Усмихна се, после добави: — Намерих едно пророчество за Ричард, в което се казва: Първо ще спорят с него, а чак след това ще кроят планове как да го лекуват. Не съм и подозирал, че ще се сбъдне толкова скоро и точно по този начин. Но мисля, че всички ще се съгласите с мен, че обичаме Ричард и искаме той да се справи и да се върне при нас в предишния си образ.

Ничи усещаше, че зад думите на всеки от тях се крие нещо неизречено. Запита се защо изпратиха Рика да им прави чай? Защо не желяеха личната охрана на Господаря Рал да присъства на разговора.

— Казах ви — не съм лечителка.

— Ти вече си сторила много добро дело, като си спасила Ричард след раняването — каза Зед. — Дори аз не бих извършил подобен подвиг. Никой от присъстващите в тази стая — с изключение на теб, Ничи — не би бил способен да го направи. Може и да си мислиш, че не си лечителка, но си успяла да извършиш нещо, което за нас би било непосилно.

— Справих се, защото приложих Субстрактивна магия. Всички мълчаха. Само я гледаха вторачено.

— Чакайте малко — добави Ничи, като за пореден път ги огледа един по един, — да не би да намеквате, че трябва да го направя отново?

— Точно това намекваме — отговори Зед от името на тримата.

Ан махна с ръка към двамата магьосници.

— Ако някой от нас можеше да си служи със Субстрактивна магия, бихме го направили и сами. Но не можем. Трябва да го направиш ти.

— Какво по-точно искате от мен? — скръсти ръце Ничи. — Не разбирам какво очаквате да направя.

— Ничи, чуй ме — сложи ръка на рамото и Ан, — ние не знаем коя е причината за болестта на Ричард. Невъзможно е да го излекуваме от заболяване, при положение, че не ни е известно какво е то. Дори да бяхме сигурни, че стрелата е била обвита със заклинание за любов, дори да унищожим човека, направил магията, и стрелата, с която е

улучен Ричард, никой от трима ни не е способен да развали подобно заклинание. Така или иначе, не сме сигурни дали става въпрос за заклинание за любов или за друг вид магия, за делириум, причинен от раната или за нещо друго. Не ни е известна причината. Може би никога не ще я узнаем. — Ан продължи със сериозен тон, вече, без да се опитва да тушира своята прямота и откритост. — Важното обаче е да елиминираме фикс идеята, независимо от какво е породена — от магия, блян или след внезапен пристъп на лудост. Споменът за онази жена, наречена Калан, е заблуда, която размътва мислите му и следователно трябва да се изтласка от съзнанието му.

Ничи остана изумена от чутото. Тя отмести поглед от Прелата към Зед.

— И ти искаш от мен да приложя Субстрактивна магия върху разума на собствения ти внук? Искаш да изтрия част от съзнанието му, от неговата същност?

— Не, в никакъв случай. Никога не бих си го помислил — Зед облиза тънките си устни. Гласът му звучеше безнадеждно и отчаяно. — Просто искам да го излекуваш. Искам да си върна Ричард такъв, какъвто го познавам. Искам да видя отново истинския Ричард, а не онзи, чийто ум е завладян от налудничави и съсипващи идеи.

Ничи поклати глава.

— Не мога да постъпя така с мъжа, когото... — затвори уста, преди да довърши изречението.

— Желанието ми е да си върна Ричард — отрони Зед смирено. — Ричард, когото всички обичаме.

Ничи се отдръпна крачка назад, като продължаваше да клати глава. Не знаеше какво да отвърне на отчаянието в думите му. Трябваше да има друг начин да се влее здрав разум в главата на Ричард.

— Покажи и! — Гласът на Натан внезапно прозвуча с властните нотки на могъщия Пророк, какъвто всъщност беше — глас на типичен Рал.

Ан кимна покорно и извади нещо от джоба си. Подаде го на Ничи.

— Прочети това.

Докато Ан го пъхаше в ръката и, Ничи забеляза, че е малка книжка. Стрелна с очи първо Натан, после Ан и накрая Зед.

— Хайде — подкани я Пророкът. — Прочети писмото, което Ан получи от Вирна.

Подобен вид дневници на пътуването се срещаха изключително рядко. Всъщност Ничи смяташе, че са унищожени с разрушаването на Двореца на пророците. Знаеше, че написаното в една такава книжка се появява мигновено в другата от същия чифт. Старите съобщения се изтриваха с помощта на писалката, с която се пишеше и която се прибираще в гръбчето на книжката. По този начин дневниците никога не свършваха и не излизаха от употреба. Ничи отгърна безценната магическа книжка, създадена още в древни времена, и намери страницата, върху която имаше написан текст.

Почеркът беше четлив и прилежен.

Ан, със свито сърце ти съобщавам, че нещата в армията не вървят никак на добре. Къде е Ричард? Откри ли го вече? Извинявай, че продължавам да ти досаждам, въпреки че знам, че бързаш колкото можеш, но проблемите в армията растат с всеки изминал ден. Вече се появиха дезертъори: Вярно, засега не са много, но вече сме в Д'Хара и се носят слухове, че Господарят Рал няма да поведе армията в битката, за която всички са убедени, че ще бъде самоубийствена. Фактът, че Ричард все още го няма, потвърждава страховете им. Ден след ден момчетата се чувстват все по-изоставени от своя Господар Рал. Вече никой не вярва, че имаме шанс срещу врага, ако Ричард не застане начело на редиците и не ни поведе в боя. С генерал Мейферт едва успяваме да успокоим духовете и всеки следващ ден се чудим с какво обяснение да излезем пред хората. Дори да има основателна причина за забавянето на Ричард, за никого не е лесно да се изправи срещу смъртта, при положение, че не знае нищичко за първия владетел, в когото всички повярваха с цялата си душа и сърце.

Моля те, Ан, веднага щом откриеш Ричард, предай му, че всичките тези мъже, които вече толкова време защитават каузата ни със зъби и нокти и които са

изстрадали толкова много, имат нужда от него. Моля те, разбери кога можем да го очакваме. Помоли го да побърза.

В нетърпеливо очакване на твоя отговор,
Твоя в Светлината,

Вирна

Ничи отпусна книжката в ръцете си. В очите и засмъдяха сълзи.

— Какво да кажа на Вирна? — попита Ан, след като Ничи и върна дневника. — Какво да каже тя на войниците? — В гласа и се усетиха по-кротки, дори добронамерени нотки.

— Искате от мен да залича съзнанието му? — примигна Ничи, за да проясни погледа си, замъглен от сълзите. — Искате да го предам?

— Не, изобщо не става въпрос за подобно нещо — прекъсна я Зед и я стисна за рамото със силните си пръсти. — Просто искаме да му помогнеш... да го излекуваш.

— В сегашното състояние на Ричард ни е страх дори да се приближим до него — продължи Ан. — Притесняваме се да не заподозре нещо. Боя се, че донякъде отговорността лежи върху моите плещи, тъй като реагирах доста остро на идеите му. Нека Създателят ми прости, но цял живот съм се разпореждала с живота на хората и съм свикнала да ми се подчиняват. Старите навици трудно се забравят. А ето, че сега той е убеден, че съм готова на всичко, за да го накарам да изпълни пророчеството. Той става все по-подозрителен към нас..., но не и към теб.

— На теб ще има доверие — продължи да я увещава Зед. — Можеш да го подчиниш, без той изобщо да се усъмни в твоята добронамереност.

— Да го подчиня...?

— Ще бъде твой, преди изобщо да е разбрал какво става — продължи магьосникът. — Няма да усети нищо. А когато се събуди, споменът за Калан Амнел ще е напълно заличен и той пак ще си бъде предишният Ричард.

Ничи прехапа устната си, стегна се, за да успее да проговори.

Кафявите очи на Зед блестяха от сълзи.

— Обичам внука си болезнено. Готов съм на всичко за него. Сам бих го направил, но няма да се справя толкова добре колкото теб.

Искам да се оправи. Всички ние го искаме. — За пореден път я стисна за рамото. — Ако го обичаш, Ничи, моля те, направи го. Моля те, направи онова, на което си способна само ти. Излекувай го пак.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ГОСПОДАРЯТ РАЛ НИ РЪКОВОДИ. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита — повтори за кой ли път Калан.

В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Раменете я боляха от неудобната поза на колене, с прилепено в плочките чело, в която повтаряше отдаването отново и отново. Въпреки болезнената умора всъщност нямаше нищо против да продължава.

Господарят Рал ни ръководи — отрони Калан, включвайки се в хармонията от гласове, които огласяха мраморните коридори. — Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Дори и беше приятно да повтаря тези думи отново и отново. Те изпълваха съзнанието и, помагаха и да притъпи ужасната празнота. И така не се чувстваше чак толкова самотна.

И отчаяна.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Намери утеха в тези изречения, почувства ги близки. Живот в безопасност, който процъфтява в лоното на мъдростта и познанието. Хареса и. Подобни представи и се струваха прелестен блян.

Придружителите и бързаха, но щом забелязаха, че стражата ги наблюдава, решиха да се слезат с потока от хора, който се изсипваше към площада с открития към небето покрив. Под облачната пелена на небето се простираше бял пясък, набразден от концентрични кръгове около тъмен камък на пръски. Върху камъка имаше камбанка, увесена

в рамка. Точно тя бе призовала хората да се съберат за поредното отдаване.

В четирите ъгъла на отвора, изрязан във високия таван, беше опряна по една колона. На плочките между колоните, навсякъде около Калан, хората бяха паднали на колене, приведени напред, с чела, долепени в пода. Всички в един глас повтаряха думите на отдаването, посветено на Господаря Рал.

Някъде към края на следващото повторение камбанката върху черния камък звънна два пъти. Гласовете около Калан отекнаха като един и довършиха последното; Животът ни ти принадлежи.

Във внезапно настъпилата тишина хората започнаха да се надигат, мнозина се протягаха и прозяваха, преди да се изправят на крака. Разговорите бяха подновени и всички се отправиха към изходите, за да се върнат към делата си, към задачите, с които се бяха заели, преди камбанката да ги призове на отдаване.

По знак на придружителките и Калан се отправи към коридора, за да продължат пътя си и да се отдалечат от площада. Минаха покрай редица от статуи, после стигнаха до разклонение и поеха по широк коридор. Другите три жени спряха. Калан стоеше мълчаливо и наблюдаваше минавачите.

Дългото катерене по безброй стъпала, прекосяването на безкрайни коридори и нови и нови стълбища, всичко това след дълго и само по себе си изтощително пътуване, докато се доберат до тук, оказваше убийствено въздействие върху краката и. Ужасно и се искаше да се отпусне и да седне, но знаеше, че няма смисъл да ги моли. Сестрите изобщо не се интересуваха дали тя е изморена. Още по-ужасното беше, че по вида им личеше колко са сърдити и напрегнати, особено след като се наложи да спрат заради отдаването. Със сигурност нямаше да реагират радушно на молбата и за кратка почивка.

В такова настроение, ако Калан изобщо се осмели да ги попита за нещо, те изобщо нямаше да се поколебаят да я зашлевят или изритат. Едва ли биха го направили още там, сред всичките тези хора, но със сигурност щяха да си наваксат по-късно. Затова тя остана права, като положи всички усилия да не им се набива на очи и да не възбужда гнева им.

Трябваше да се примири с непредвидената почивка по време на отдаването. Друга нямаше да получи.

По коридорите обикаляха войници в красиви униформи, въоръжени с лъскави оръжия, и държаха под око всичко край себе си. Всеки път, когато минеше стража, било то по двойки или на по-големи групи, погледите на гвардейците внимателно обхождаха трите жени, наобиколили Калан. Тогава трите Сестри се преструваха, че разглеждат статуи или пищни фрески по стените. Веднъж, за да избегнат вниманието на патрулираща двойка, трите се скупчиха и като се преструваха, че изобщо не забелязват стражите, взеха да сочат разпалено величествена статуя на жена, стиснала житен клас в едната си ръка, докато с другата се бе опряла на лъскаво копие. Размениха си тихи фрази, като не забравиха да се усмихнат блажено, все едно не можеха да се нарадват на художествените качества на творбата. В това време войниците отминаха по пътя си.

— Я вие двете седнете на пейката — изръмжа Сестра Улиция. — Приличате на котки, надушени от глутница хрътки.

Сестра Тови и Сестра Сесилия, и двете жени на възраст, се огледаха и видяха пейката, опряна в мраморната стена на няколко крачки зад гърба им. Втъкнаха полите си под бедрата и седнаха близо една до друга. Тови, която бе доста пълничка, изглеждаше на ръба на силите си. Сбръчканото и лице беше почервняло като цвекло от наведеното положение по време на отдаването. Сесилия, която винаги беше с безупречен външен вид, използва момента да поприглади разрешената си коса.

Калан понечи да приближи до пейката, зарадвана от неочакваната възможност да си почине.

— Ти не! — скастри я Сестра Улиция. — Тебе никой няма да те забележи. Застани тука до тях, за да те държа по-лесно под око.

Повдигането на веждата бе красноречиво предупреждение.

— Да, Сестро Улиция.

Сестра Улиция очакваше да получи отговор винаги, когато каже нещо.

Калан бе научила този урок с цената на доста болка и сега би отвърнала по-бързо, ако не бе престанала да слуша веднага, щом разбра, че няма да и се разреши да седне. Напомни си да внимава

повече, колкото и да е уморена, защото в противен случай щеше да получи шамар сега, или нещо по-болезнено после.

Сестра Улиция не отвърна глава, нито позволи на Калан да го направи. Вместо това опря върха на дългата си и здрава дъбова пръчка в брадичката на Калан и натисна, за да я принуди да вдигне глава.

— Денят още не е свършил. Още не си изпълнила задачата си. Въобще не си и помисляй да ме разочароваш по някакъв начин. Ясно ли е?

— Да, Сестро Улиция.

— Хубаво. И да знаеш, че и ние сме изморени не по-малко от теб.

На Калан и се искаше да каже, че може наистина да са изморени, но поне бяха се придвижвали на коне, докато тя вървеше пеш, при това не и беше позволено да изостава. Понякога се налагаше да бяга и дори да спринтира, за да върви в крак с тях. Сестра Улиция биваше ужасно недоволна, ако се налагаше да обръща коня си и да се връща да пришпори мързеливата си робиня.

Калан огледа пищния коридор, пълен с красиви и изящни предмети. Любопитството и надви предпазливостта.

— Сестро Улиция, какво е това място?

Сестрата потупа бедрото си с палката и се огледа.

— Народният дворец. Доста е красиво. — Погледна Калан. — Това е домът на Господаря Рал.

Изчака, за да чуе дали Калан ще каже нещо. Но Калан нямаше какво да и каже.

— Господарят Рал ли?

— Нали се сещаш, онзи, на когото се кланяхме. Казва се Ричард Рал. Сега той е Господарят Рал. — Сестра Улиция присви очи. — Чувала ли си за него, скъпа?

Калан се замисли над въпроса. Господарят Рал. Господарят Ричард Рал. Сякаш в главата и се бе отворила яма. Искаше да мисли за нещо, да си спомни, но не се получаваше. Успокояваше се, че може би просто няма какво да помни.

— Не, Сестро. Не мисля, че някога съм чувала за Господаря Рал.

— Ами да, откъде ли би могла? — подметна Сестра Улиция с лукава усмивка, каквато от време на време си позволяваше. — В

крайна сметка коя си ти? Едно нищожество. Кръгла нула. Обикновена робиня.

Калан преглътна порива да възроптае. Но нима би могла? Какво да каже?

Усмивката на Сестра Улиция грейна. Сякаш очите и проникваха надълбоко в самата душа на Калан.

— Нали така, скъпа? Ти си безполезна робиня, която е късметлийка, че изобщо получава храна.

На Калан и се прииска да опонира, да каже, че е нещо повече от това, че животът и има някаква стойност, но знаеше, че тези неща са просто блян. Беше смъртно уморена. Сега вече и стана тежко и на сърцето.

— Да, Сестро Улиция.

Винаги щом се замислеше за самата себе си, заставаеше напред необятна пустота. Животът и изглеждаше безсъдържателен и ялов. Имаше чувството, че не би трябвало да е така, но това бе самата истина.

Сестра Улиция се обърна, щом забеляза, че Калан гледа към завръщащата се Сестра Армина — зряла жена с прям и откровен характер. Тъмносинята рокля на Армина шумолеше, докато тя бързаше по широкия коридор и лъкатушеше между множеството хора, които изпълваха двореца и увлечени в разговори, не гледаха къде вървят.

— Е? — попита Сестра Улиция, щом Сестра Армина спря до нея.

— Попаднах на масово отдаване, посветено на нашия Господар Рал.

— И ние — въздъхна Сестра Улиция. — Какво разбра?

— Мястото е там — точно зад мен, при следващото разклонение, после по десния коридор. Но трябва много да внимаваме.

— Защо? — попита Сестра Улиция, а Тови и Сесилия се надигнаха, за да чуят отговора.

Четирите Сестри събраха главите си.

— Вратите са в единия край на залата. Няма начин човек да се добере до тях, без да бъде забелязан. Това със сигурност важи за нас. Ясно е извън всяко съмнение, че никой не би трябвало дори да си помисли да се доближи до там.

Сестра Улиция огледа коридора в двете посоки, за да се увери, че никой не им обръща внимание.

— Какво означава това? В какъв смисъл е ясно извън всяко съмнение?

— Тези врати са създадени специално, за да държат хората настрана. Украсени са със специални змии.

Калан трепна. Мразеше змии.

Сестра Улиция плесна пръчката в бедрото си и стисна устни. Разгневена, обърна киселата си физиономия към Калан.

— Помниш ли инструкциите?

— Да, Сестро — отвърна веднага Калан.

Искаше да приключи с това веднъж завинаги. Колкото по-бързо задоволи прищевките на Сестрите, толкова по-добре. Денят преваляше. Дългото изкачване през вътрешността на платото, а после и непредвиденото забавяне заради отдаването отне повече време, отколкото Сестрите бяха очаквали. Досега би трябвало да са свършили и да са тръгнали обратно.

Калан се надяваше, като свършат, да си устроят бивак и да поспят. Позволяваха и съвсем малко сън. Правенето на бивак означаваше още труд за нея, но поне имаше надежда за малко сън — разбира се, ако не си навлече недоволството на Сестрите и не получи бой вместо почивка.

— Е, какво пък, на практика няма голяма разлика. Просто ще се наложи да застанем малко по-далеч, отколкото възнамерявахме. — Сестра Улиция се почеса по бузата, като използва жеста си за прикритие, за да огледа внимателно за приближаващи стражи, после пак сведе глава към другите три Сестри. — Сесилия, ти оставаш тук, за да държиш под око тази половина на коридора за каквото и да е признак на опасност. Армина, ти се връщаш обратно до входа и дежуриш там. Тръгвайте веднага, за да не изглежда все едно сме заедно, и едновременно се запътваме към вратите. Все пак не се знае дали не ни наблюдава някой.

Сестра Армина грейна в широка усмивка.

— Ще вървя бавно и ще се заглеждам по експонатите като удивен зрител. Ще я изчакам.

Без повече приказки тя се отдалечи.

— Тови, ти идваш с мен — продължи Сестра Улиция. — Ние с теб сме две приятелки, които се разхождат и си бърбят, докато разглеждат великолепния дворец на Господаря Рал. Междувременно Калан ще се заеме със своята задача.

Сестра Улиция сграбчи Калан над лакътя и я завъртя грубо към себе си.

— Хайде!

Калан бе блъсната да върви напред. Пътьом метна раницата на гърба си. Двете Сестри я последваха по коридора. Щом стигнаха разклонението, където трябваше да завият надясно, пред тях изникна патрулна двойка. Сестра Тови получи само бегъл поглед, но Сестра Улиция им се усмихна и получи усмивка в отговор. Когато пожелаеше, Сестра Улиция можеше да изглежда невинно обаятелна, а и бе достатъчно красива, за да привлича мъжки погледи.

Никой не забеляза Калан.

— Насам — рече Сестра Улиция. — Спри.

Калан изпълни заповедта и погледна към двойната махагонова врата отсреща. Змиите, изваяни върху двете крила, я зяпаха втренчено. Опашките им се виеха около клоните, които красяха горната част на вратите. Главите на змиите висяха надолу, точно на нивото на очите на застаналия пред вратата посетител. От зейналата им паст стърчаха остри зъби, сякаш двойката бе готова за незабавна атака. Калан не можеше да разбере защо някой би изобразил подобни зловещи създания на врата. Всичко останало в двореца бе толкова красиво — но не и тези врати. Сестра Улиция се надвеси над нея.

— Помниш ли всички инструкции?

— Да, Сестро — кимна Калан.

— Ако имаш въпроси, питай сега.

— Нямам, Сестро. Помня всичко, което ми казахте. Калан се питаше как става така, че някои неща си спомня ясно, но много други са и смътни, сякаш обвити в мъгла.

— И не се мотай — добави Сестра Тови.

— Няма, Сестро Тови, обещавам.

— Нужно ни е онова, което ти е поръчано да ни донесеш. Не искаме глупости. — В погледа на Тови проблесна злобна искрица. — Ясно ли е, малката?

— Да, Сестро Тови — преглътна Калан.

— Дано да е така. Иначе ще отговаряш пред мен, а едва ли го искаш, повярай ми.

— Разбрах всичко, Сестро Тови.

Калан знаеше, че Сестрата е напълно сериозна. Обикновено тази жена беше спокойна и уравновесена, но предизвикаш ли я, ставаше отмъстителна и зла за броени секунди. Още по-лошото беше, че отприщи ли се веднъж, започваше да изпитва удоволствие от това да унижава другите и да наблюдава тяхната безпомощност.

— Върви тогава — подкани я Сестра Улиция. — И не забравяй — не разговаряй с никого. Ако някой ти каже нещо, просто не му обръщай внимание. Ще те оставят на мира.

Погледът в очите на Сестра Улиция накара Калан да се закове на място. Кимна, после забърза трескаво да пресече широкия коридор. Забравила умората, тя знаеше, че трябва да го направи и че провали ли се, ще си навлече огромни неприятности.

Вече пред вратата, сграбчи една от дръжките, които приличаха на ухилени черепи, само че направени от бронз. Съвсем съзнателно не гледаше към змиите и напрегна мускули, за да отвори тежката врата.

Вътре спря, за да позволи на очите си да се приспособят към мъждивата светлина на лампите. Меките килими със златни и сини мотиви придаваха на помещението уют и поглъщаха външните шумове и ехото, толкова характерно за мраморните коридори. По стените имаше махагонова ламперия, същата като на вратите. Мястото предлагаше тишина и спокойствие, от които човек би могъл да се нуждае на шумно и претъпкано място като двореца.

След като затвори вратата зад себе си, тя си даде сметка, че най-сетне е съвсем сама, че е далече от четирите Сестри. Не помнеше това да се е случвало някога преди. Винаги поне една Сестра надзираваше робинята. Не знаеше защо я държат толкова изкъсо, след като Калан никога не бе правила опит да избяга. Често сериозно бе размишлявала над тази възможност, но никога не се бе решавала да опита.

Самата мисъл, че може да опита да избяга от Сестрите, и причиняваше такава болка, че имаше чувството, че кръвта ще експлодира през ушите и носа и че очите и ще изскочат от орбитите. Подобно преживяване я оставяше със свит стомах и часове наред едва можеше да стои на краката си, камо ли да върви.

Сестрите винаги разбираха кога и е минавала тази мисъл, вероятно, защото я заварваха строполена на земята. А щом болката отшумеше, започваха да я бият. Най-ужасна от всички беше Сестра Улиция, понеже използваше жилавата пръчка, с която не се разделяше никога. От нея оставаха подутини, които заздравяваха бавно. Някои още си личаха.

Този път обаче Сестрите лично бяха заповядали на Калан да се отдели от тях и да влезе вътре сама. Казаха и че ако се придържа стриктно към дадените и инструкции, болката няма да я сполети. Беше толкова приятно да се откъсне от четирите ужасни жени, че си помисли, че ще се разплаче от радост.

Но в залата имаше четирима гвардейци, които заеха местата на четирите Сестри. Тя спря, не знаеше как да постъпи.

И от едната страна на вратата имаше змии, и от другата — както се оказа — имаше друг вид змии. Явно никога нямаше да намери покой.

Остана като вцепенена за миг, страхуваше се да направи опит да мине покрай стражите, за да не я накажат, че е дошла тук, където очевидно не и беше мястото.

Те я зяпаха с любопитство.

Калан събра смелост, закачи дълъг кичур коса зад ухото си и се запъти към стълбището, което забеляза в дъното на залата.

Двама от стражите и препречиха пътя.

— Ти къде? — попита единият.

Калан не му отговори, само сведе глава и продължи напред. Наложил се да се извърти леко, за да мине между двамата.

Щом тя мина, другият страж се обърна към колегата си.

— Какво каза?

Първият, който бе попитал Калан къде отива, го изгледа учуден.

— Моля? Нищо не съм казал.

Докато Калан се качваше по стълбата, другите двама се приближиха до първите, които се бяха опитали да препречат пътя на Калан.

— Какво си приказвате тука? — попита единият.

— Нищо. Всичко е наред.

Калан забърза нагоре по стълбите, колкото и позволяваха краката. Спря на просторна площадка, за да си поеме дъх, но знаеше,

че няма много време за почивка. Сграбчи гладкия парапет и продължи.

Чул шума на стъпките и, един войник горе се обърна рязко. Проследи с поглед как тя се качва и стъпва във фойето. Тя прелетя покрай него. Онзи се поспря, после се завъртя и продължи обиколката си.

Във фойето имаше още войници. Навсякъде беше пълно с войници. Тоя Господар Рал явно се беше обградил отвсякъде с войници. При това всичките бяха огромни и страховити.

Калан преглътна, вцепенена от ужас при тази гледка и като си спомни задачата, с която бе изпратена тук.

Ако войниците по някакъв начин я забавеха, Сестра Улиция нямаше да прояви разбиране и прошка. Някои от мъжете я забелязаха и се запътиха към нея, но приближеха ли я, погледите им угасваха и те продължаваха покрай нея. Калан прекоси цялото фойе, през това време войници се спускаха към началниците си, но стигнеха ли до тях, забравяха за какво са тръгнали и се извиняваха. Други мъже вдигаха ръка да я посочат, но веднага я отпускаха и продължаваха пътя си.

И така, докато мъжете я виждаха и веднага след това забравяха за съществуването и, Калан напредваше упорито през фойето към мястото, където я бяха инструктирала да отиде. Притесняваше я фактът, че повечето от войниците бяха въоръжени с арбалети. На ръцете им имаше черни ръкавици. В арбалетите им бяха заредени страховити стрели с червени краища.

Сестра Улиция и обясни, че като част от магията, която предизвикваше болката при всяка мисъл за бягство, Калан е обгърната и с магически мрежи, които пречат на хората да я забелязват. Калан се питаше защо ли Сестрата е направила подобно нещо, но мислите и не водеха до нищо, не и помагаша да разбере какво става. Това бе най-ужасното от всичко — да не може да се съсредоточи върху нещо конкретно, когато пожелае. Задаваше си въпрос, отговорът започваше да се оформя, но веднага след това всичко се заличаваше.

Но въпреки магическото було, което я обгръщаше, Калан знаеше, че ако някой от войниците насочи арбалета си срещу нея и дръпне спусъка, който освобождава стрелата, преди да е забравил за съществуването на мишената, с нея е свършено.

Всъщност нямаше нищо против да умре, понеже така поне ще се освободи от мъчението, наречено живот. Но Сестра Улиция я бе

предупредила, че Сестрите имат огромно влияние пред Пазителя на мъртвите. Бе и дала ясно да разбере, че ако някога си помисли да се измъкне от задълженията си и да напусне света на живите, за да поеме дългото пътешествие към света на мъртвите, ще установи, че това не е никакво спасение — напротив, че отвъдният свят е доста по-неприемлив и ужасен. Именно тогава Сестра Улиция уточни, че тя и другите три Сестри всъщност са Сестри на мрака, сякаш с това искаше да затвърди истинността на предупреждението си.

Не че Калан се нуждаеше от повече уверения. Тя никога нито за миг не се бе съмнявала, че всяка от четирите Сестри би я намерила, в която и дупка да се свре тя, пък дори тази дупка да е като гроба, дето четирите го отвориха през една тъмна нощ по причини, които Калан изобщо не би могла да си обясни, пък и не искаше да разбира.

Като гледаше ужасните очи на Сестрата, Калан бе убедена, че това, което чува, е самата истина. След това, докато си мислеше, че смъртта ще и донесе тъй лелеяното спасение, започна да се ужасява от мрачните обещания, които вървяха с него.

Нямаше представа дали целият и живот е минал така — в сляпо служене на другите. Колкото и да се опитваше, не си спомняше да е живяла по друг начин.

Докато се промушваше покрай патрулиращите мъже, мина през различни коридори и разклонения, които Сестра Улиция и бе чертала в пръстта много пъти, щом разпъваха бивака си, за да прекарат някъде нощта. С помощта на дъбовата си пръчка Сестрата бе чертала подробната схема на коридорите, по които Калан трябваше да мине.

Сега, докато се движеше по маршрута, който знаеше наизуст, никой не се опита да я спре. В известен смисъл се почувства ужасно, че никой не и обръща никакво внимание.

Навсякъде беше все едно и също — хората просто не я забелязваха или дори да я виждаха, моментално забравяха за присъствието и и се връщаха към работата си. Тя беше робиня, не разполагаше със собствен живот. Принадлежеше на другите. Това я караше да се чувства невидима, незначителна, маловажна. Нищожество.

Понякога, както преди малко, докато се изкачваха по безкрайния път през платото, за да стигнат до двореца, Калан виждаше двойки мъже и жени, които се усмихваха един на друг, хванати за ръце,

докосваха се. Опита се да си представи какво ли е усещането — да имаш до себе си човек, който те обича, комуто си мил..., към когото и ти изпитваш любов.

Калан изтри една сълза от бузата си. Знаеше, че никога няма да се радва на подобно отношение. Робите нямат свой живот, те са създадени, за да служат на господарите си. Сестра Улиция и даде ясно да разбере това. Един ден, докато Сестра Улиция я гледаше с онзи неин изключително злобен поглед, спомена, че възнамерява да заплоди Калан, за да им роди потомство.

Но нима това бе възможно? Откъде ли е тя? Хората едва ли забравят миналото си така, както това се случваше с Калан.

Но със замъгленото си съзнание тя не успяваше да накара мисълта си да работи ефективно. Задаваше въпроси, но идеите зад тях сякаш попиваха в мъглявината на нищото. Ненавиждаше факта, че не може да контролира мисълта си. Защо другите могат да мислят, а тя не може? Дори този въпрос потъна бързо в мътното тресавище, обвито в сенки, точно както споменът за нея изтляваше още в мига, в който хората я виждаха.

Калан стигна до масивна двойна порта, обкована в злато, и спря. Вратите изглеждаха точно така, както и ги бе описала Сестра Улиция — украсени с картина на хълмисти поля и гори, изработена от ковано злато. Калан се огледа в двете посоки, после натисна едното крило достатъчно, за да се плъзне през процепа. Огледа се за последен път, но никой от гвардейците не я забелязваше. Бързо дръпна вратата зад гърба си.

Вътре беше доста по-светло, отколкото в коридора. Макар денят да беше облачен, слънцето пробиваше достатъчно, за да освети тази изключителна и странна градина. Сестра Улиция и обясни с две думи какво ще намери зад златната врата, но да го види с очите си, тук, наред двореца, беше наистина удивително преживяване. Това място беше просто великолепно.

Ричард Рал беше щастливец да разполага с такава градина, която може да посещава когато си пожелае. Запита се дали той няма да реши да дойде, докато Калан е вътре, да я види... и веднага след това да я забрави.

Спомнила си с каква задача е изпратена, Калан се укори и си напомни, че не бива да мисли за нищо друго. Забърза по една от алеите

между дълги цветни лехи. По земята бяха покапали червени и жълти цветчета. Тя се запита дали Ричард Рал бере цветя от тази градина, за да ги подарява на любимата си.

Харесваше и как звучи това име. Имаше нещо успокоително в него. Ричард Рал. Ричард. Зачуди се как ли изглежда този човек, дали е красив, както е красиво името му при изговаряне.

Докато вървеше по алеята, Калан обиколи с поглед дръвчетата, които растяха навсякъде около нея. Харесаха и. Напомняха и на... на нещо. Изпуктя отчаяно. Мразеше да не може да си спомня разни неща, които и се струаха важни. Пък дори да не са важни, пак мразеше да забравя. Все едно забравяше коя е.

Завтече се покрай храсти и зидове, обвити от пълзящи растения, докато стигна до полянката, за която Сестра Улиция каза, че ще се намира в средата на градината. В дъното видя каменна подпора, върху която бе поставена хоризонтално гранитна плоча, която приличаше досущ на маса.

Върху тази плоча би трябвало да се намират предметите, които Калан бе изпратена да вземе. При вида им тя изпадна в див възторг. Трите предмета бяха черни като смъртта. Имаше чувството, че изсмукват цялата светлина от помещението, от слънчевите лъчи, от самото небе — че се опитват да погълнат всичко.

С разтуптяно от ужас сърце Калан се затича през тревата към гранитната маса. Близостта до толкова опасни предмети я изнервяше. Свали раницата от гърба си и я положи до трите кутии, които бе изпратена да вземе. Завивката, окачена отгоре на раницата, я накланяше на една страна, така че се наложи да я натисне, за да се закрепил изправена.

Задържа ръката си върху меката завивка, наслаждавайки се на познатата мека материя. Това бе най-ценната и вещ.

Пак си напомни да се залавя за работа. Веднага след това осъзна, че ще се сблъска с проблем. Кутиите се оказаха по-големи от размерите, които Сестра Улиция предположи, че ще имат. Всяка от трите бе голяма горе-долу колкото самун хляб. Нямахте да се поберат в раницата и.

Но това и бе изрично заповядано. Желанията на Сестрите противоречаха на действителността, че кутиите не се побират в раницата. Нямахте как да разреши това противоречие.

Навестиха я внезапни спомени за предишни наказания, при което по челото и изби пот. Отри капчиците, които потекоха към очите и, с opakото на ръката си и пред погледа и се проясни гледката на предстоящите изтезания. Ако не друго, то поне това си го спомняше съвсем ясно.

Калан реши, че няма какво да направи. Ще трябва да опита.

В същото време изпита неясно чувство на вина, че краде вещи от градината на Господаря Рал. Та тези неща в края на краищата не са на Сестрите, а Господарят Рал едва ли би поставил толкова много постове пред градината, ако трите кутии не бяха важни за него.

Калан не е крадец. Но нима си струваше да понесе жестокото наказание, което със сигурност щеше да получи, ако откаже да изпълни тази задача? Струваше ли си да жертва собствената си кръв за съкровището на Господаря Рал? Дали Господарят Рал бе човек, който би искал тя да откаже да открадне, като заради това получи жестоко наказание от Сестрите?

Не знаеше защо, може би просто обръщаше внимание на съмненията си, но си каза, че Ричард Рал би предпочел тя да вземе кутиите, отколкото да пожертва живота си за тях.

Отвори капака на раницата си и се опита да напъха трите предмета вътре, но не постигна голям успех. Просто нямаше достатъчно място.

Притеснена все повече, че губи прекалено много време, тя извади дрехите си, опитвайки се да намери в какво да завие първата черна кутия.

Показа се част от бялата и копринена рокля. Калан се втренчи в гладкия, лъскав плат, погали го с пръстите си. Това бе най-красивата рокля, която някога бе виждала. Но как така е у нея? Та тя е нищожество. Робиня. Какво ще търси подобна рокля в багажа на една робиня? Мисълта и не можеше да отговори на този въпрос.

Мислите и просто не се свързваха в отговори.

Калан взе една от кутиите и я уви в роклята, после я пъхна в раницата си. Отпусна се върху кутията с цялата си тежест, за да я напъха по-надълбоко, после преметна капака, за да види дали се затваря. Едва стигаше до закопчалката, а бе напъхала в раницата само една от кутиите. Беше абсолютно невъзможно да напъха и трите кутии вътре.

Сестра Улиция се постара съвсем ясно и категорично да я предупреди, че трябва да напъха и трите кутии в раницата си, защото в противен случай войниците ще ги забележат. Нея самата щяха да забравят веднага, но кутиите, изнесени от градината, щяха да видят и да вдигнат тревога. Така че Калан непременно трябваше да скрие кутиите. Да, но нямаше как да ги побере в раницата си.

Няколко ноци по-рано, докато седяха край лагерния огън, Сестра Улиция се надвеси над Калан и най-подробно и обясни какво възнамерява да направи с нея, ако не изпълни дадените и инструкции.

Само при спомена за онези ужасни думи, изречени от Сестрата, Калан затрепери като лист. После се сети и за Сестра Тови и съвсем се разстрои.

Какво да прави?

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

КАЛАН ОТВОРИ ЕДНО ОТ КРИЛАТА НА ВРАТАТА със змиите. Сестра Улиция и Сестра Тови я забелязаха веднага и със скришни жестове и показаха да се приближи към тях в другия край на коридора. Не искаха някой да ги забележи край вратата със змиите и черепите.

Калан прекоси коридора, загледана във фигуралните мотиви по мраморния под, понеже не смееше да погледне Сестра Улиция в очите.

Щом се озова достатъчно близо, Сестра Улиция я сграбчи за рамото и я придърпа към една ниша в далечната стена. Двете със Сестра Тови преградиха пътя и отпред.

— Някой опита ли се да те спре? — попита Тови.

Калан поклати глава.

— Чудесно. Да ги видим — рече Улиция.

Калан смъкна презрамките на раницата си и я преметна отпред, за да могат Сестрите да отворят капака. Двете се нахвърлиха хищно върху закопчалката. Накрая някак си успяха да се справят и да отворят капака.

Двете Сестри се сбутаха една в друга, рамо до рамо, за да не могат хората в коридора да видят какво правят — да не се види пъкленото дело, което възнамеряват да покажат на бял свят. Сестра Улиция внимателно разгърна белия копринен плат на Калановата рокля, по-голямата част, от която беше натъпкана в раницата, за да види увитата в нея черна кутия.

Двете Сестри стояха и гледаха като вцепенени.

Сестра Улиция с треперещи пръсти потърси другите две кутии. Не ги намери и отстъпи назад, над лицето и се спусна мрачна сянка.

— Къде са другите две?

— В раницата се побра само една, Сестро — преглътна Калан. — Другите не влизаха. Нали казахте, че трябва непременно да ги скрия вътре, но се оказаха твърде големи. Ще...

Преди Калан да е успяла да изрече още една дума, преди да им обясни какво възнамерява да стори, че предлага да направи още два тура, за да вземе и другите две кутии, Сестра Улиция, изпаднала в дива ярост, я шибна толкова силно с пръчката си, че ударът изплющя в коридора.

Калан усети оглушително пропукване от едната страна на главата си.

После светът внезапно потъна в тишина и мрак. Калан се намери на пода, свлечена на колене. Свали ръка от главата си и установи, че май някой и е сложил топла, кървавочервена ръкавица.

Втренчи се с неподвижен поглед в ръката си, като дишаше на пресекулки. Болката бе толкова ужасяваща, че тя изгуби ума и дума. Нямахте глас дори да извика от ужас. Сякаш бе попаднала в дълъг, мъгляв, черен тунел. Коремът и се сви на топка.

Сестра Улиция я сграбчи за ризата и я вдигна от пода, за да я блъсне в стената. Главата и се удари в стената, но в сравнение с болката, причинена от удара в слепоочието, ухото и челюстта, това не беше нищо.

— Тъпа крава! — изкрещя Сестра Улиция, придърпа Калан към себе си и пак я блъсна в стената. — Тъпа, невежа, безполезна крава!

Тови явно също искаше да се докопа до нея. Калан забеляза някъде в далечината на пода да се валя половината от пръчката на Улиция. Напругна сили да проговори, знаейки, че това е единственият и шанс за спасение.

— Сестро Улиция! Наистина нямаше как да се поберат и трите! — Към вкуса на кръвта се прибави и соленото на сълзите и. — Нали ми казахте да ги скрия в раницата си. Не се побраха. Просто исках да се върна и да взема и другите. Това е. Моля ви, ще се върна за другите две. Кълна се, ще ви ги донеса.

Сестра Улиция се дръпна назад, бушуващият гняв в погледа и беше страховит. Пръстите и посочиха гърдите на Калан, която се лепна за мраморната стена като прикована от незнайна сила. Натискът бе толкова силен, че Калан отчаяно се бореше за всяка следваща глътка въздух. В очите и се стичаше кръв и тя едва виждаше какво става около нея.

— Трябваше да завиеш другите две кутии в постелката си и тогава щеше да приключиш с един курс. Нали?

Калан не се беше замисляла, понеже този въпрос изобщо не стоеше пред нея.

— Но, Сестро, в постелката си съм завила друго. Сестрата се надвеси над нея. Калан се опасяваше, че всеки момент може неволно да си пожелае да е мъртва или наистина да се озове в лапите на смъртта. Изобщо не беше сигурна кое е по-лошо. Усети как болката се надига към главата и за да се слее с болката от страничния удар. Прикована за стената, тя нямаше как да се свлече на земята, да покрие уши, да крещи — иначе би го направила.

— Изобщо не ме интересува каква безполезна вещ си увила в постелката си. Трябваше да я извадиш. Кутиите са по-важни.

Калан можеше само да гледа с ококорени очи, без да помръдне, без да говори заради силната болка, която раздираше главата и. В ушите и сякаш бавно се забиваха остри ледени висулки. Китките и глезените и трепереха конвулсивно. Всеки нов прилив на болка, който разтърсваше тялото и, я караше да отваря уста, за да си поеме дъх, но каквото и да правеше, болката не отслабваше.

— И така, смяташ ли, че ще можеш да се върнеш вътре и да вземеш кутиите? — гласът на Сестрата звучеше дебел и застрашителен. — Ще можеш ли да се върнеш и да увиеш двете кутии в постелката си и да ми ги донесеш, както би трябвало да сториш още първия път?

Калан се опита да каже нещо, но не успя. За сметка на това кимна, обзета от неистово желание да се съгласи, да спре болката. Усецаше как от ухото и се стича струйка кръв, която продължава надолу по бузата и попива в яката на ризата и. Крепеше се на пръсти, гърбът и бе прилепен до стената, искаше и се да се стопи, да мине през стената, само и само да се отърве от Сестра Улиция. Болката не я оставяше да си поеме дъх.

— Спомняш ли си гледката на стотиците хиляди едри, самотни войници, разквартирувани в подножието на това място, които видяхме на път за насам? — попита Сестра Улиция.

Калан пак кимна.

— Е, ако още веднъж си позволиш да ме разочароваш, най-напред лично ще натроша всичките ти кокалчета и ще те накарам да изживееш ужаса на смъртта хиляди пъти, после ще те позакърпя достатъчно, че да ставаш за продан, и ще те пусна на онези войници,

за да направят от теб момичето на полка. Там ще прекараш остатъка от живота си, ще преминаваш от ръка на ръка и никой няма да го е грижа какво се случва с теб.

Калан знаеше, че Сестра Улиция никога не отправя празни заплахи. Тази жена беше абсолютно безскрупулна. Калан отвърна очи и преглътна поредния си стон, понеже не можеше да издържи дълго на погледа на Улиция.

Сестра Улиция сграбчи Калан за челюстта и я обърна към себе си.

— Сигурна ли си, че разбираш какво ще ти струва да ме провалиш още веднъж?

Калан, въпреки че брадичката и бе вдигната доста високо, успя да кимне.

Усети как натискът, който я придържаше към стената, се освобождава внезапно. Свлече се на колене, цялата лява половина на лицето и продължаваше да пулсира зверски. Не беше сигурна дали костите и са натрошени, но определено се чувстваше точно така.

— Какво става тук? — попита преминаващ войник.

Сестра Улиция и Сестра Тови се обърнаха и му се усмигнаха. Той погледна надолу към Калан и сбърчи чело. Тя го изгледа с умолителен поглед, с надеждата да бъде изтръгната от лапите на тези чудовища. Онзи вдигна глава, зяпна, понечи да каже нещо на Сестрите, но така и не довърши. Погледна усмихнатата Сестра Улиция, после не по-малко лъчезарната Сестра Тови и накрая им се усмигна на свой ред.

— Наред ли е всичко, дами?

— О, да — рече Тови и се изкикоти закачливо. — Тъкмо се канехме да си починем на ей тази пейка. Оплаквах се от болки в гърба, това е всичко. И двете сме на едно мнение — старостта е нещо ужасно.

— Сигурно — кимна онзи. — Приятен ден.

Отмина, без изобщо да регистрира съществуването на Калан. Дори да я бе забелязал, я забрави моментално, преди да има време да се обади. Калан си каза, че точно по същия начин самата тя забравя неща, свързани със самата нея.

— Ставай — изръмжа груб глас над главата и.

Тя се надигна едва-едва. Сестра Улиция пак дръпна раницата и отпред. Отвори капака и извади зловещата черна кутия, увита в бялата рокля на Калан.

Подаде вързоп на Тови.

— Задържахме се тук твърде дълго. Започваме да привличаме внимание. Вземи това и да изчезваме.

— Но то си е мое! — възропта Калан и се вкопчи в роклята си.

Сестра Улиция я зашлеви с опакото на ръката си достатъчно силно, че зъбите и да изтракат. Ударът я просна на земята. Докато лежеше на пода, свита на кълбо, Калан притисна колене към корема си и простена от болка. Върху мрамора бе плиснала кръв. Тя се разтресе от нов прилив на болка, която вместо да отшумява, се усилваше.

— Искаш да тръгна без теб, така ли? — попита Сестра Тови и пъхна завитата в бялата рокля кутия под мишницата си.

— Би било най-разумно. Ще е най-безопасно да отнесем кутията надалеч, докато тази безполезна крава се върне за останалите. Ако отнеме толкова време, колкото за първата, не ми се иска да оставаме и двете и да предизвикваме войниците да дойдат да проверят какво става. Не ни трябва да влизаме в бой, важно е да се измъкнем незабелязано.

— Ако някой ни спре за справка, никак няма да е добре да открие у нас една от кутиите на Орден — съгласи се Тови. — Наистина би било най-разумно да тръгвам и да те чакам някъде по пътя. Или предпочиташ да продължа направо до местоназначението ни?

— Най-добре да не спираш да ме чакаш — отвърна Улиция и докато говореше с Тови, направи знак на Калан да се изправи. — Със Сестра Сесилия и Сестра Армина ще се срещнем с теб на уговореното място.

Сестра Тови се надвеси над Калан, която с мъка се надигна.

— Това означава, че разполагаш с няколко дни, за да поразсъждаваш над това какво те чака, когато се срещнем пак.

— Да, Сестро — успя да отрони едва чуто Калан.

— Приятно пътуване — пожела Улиция на Тови.

След като Сестра Тови се отдалечи, отнасяйки със себе си красивата рокля на Калан, Сестра Улиция сграбчи Калан за косата и дръпна главата и към себе си. Пръстите на Сестрата се врязаха болезнено в плътта на Калан, която изкрещя.

— Имаме счупени кости — оповести Сестрата след бързия преглед. — Довърши си мисията и ще те излекувам. Провалиш ли се, това ще бъде само началото. Другите Сестри и аз имаме още доста

работа, докато осъществим целите, които сме си поставили. Това се отнася и за теб. Свършиш ли си работата днес, ще те излекувам. Ние също бихме искали да си здрава, за да изпълниш по-добре бъдещите си задължения. — Потупа я покровителствено по бузата. — Но ако се провалиш, бързо ще ти организирам друга програма. А сега побързай и ми донеси другите кутии.

Разбира се, Калан нямаше избор. Колкото и да я болеше, знаеше, че не свърши ли поставената задача, при това скоро, ще стане далеч по-лошо за нея. Сестра Улиция красноречиво и показа, че винаги може да бъде приложена по-силна болка. А Калан и бездруго знаеше, че не може да избяга от Сестрите.

Калан си пожела да може да забрави болката така, както забравяше всичко друго от живота си. Явно в мрачните катакомби на спомените и се гушеха само лошите моменти.

На ръба на сълзите, предизвикани от раздиращата болка, тя пхна ръка в ремъка на раницата си и я метна на гръб.

— И се постарай да направиш, каквото ти казвам и да ги донесеш и двете — изръмжа Сестра Улиция.

Калан кимна и забърза през просторния коридор. Хората продължаваха да не и обръщат внимание. Сякаш бе невидима. Неколцината, които поглеждаха към нея, задържаха вниманието си за един кратък миг, после забравяха, че някога са я мярвали.

Калан сграбчи бронзовия череп с две ръце и отвори едното крило на вратата със змиите. Завтече се по плюшените килими и покрай гвардейците, преди те изобщо да си помислят да се запитат какво виждат. Качи се по стълбите, без да обръща внимание на патрулите из коридорите, някои, от които, а-ха да я забележат, сякаш се съсредоточаваха, за да запазят образа и в спомените си, но не успяваха и продължаваха да си вършат работата. Калан се чувстваше като призрак сред смъртни — тук, но и не съвсем.

Изпъшка с усилие, за да отвори обкованата със злато тежка врата на градината, после се шумугна незабелязано вътре. Толкова я болеше, че не можеше да бърза, колкото и се ще. Не искаше нищо друго, освен да се върне и Сестрата да прекрати болката. Както и предния път, в градината бе тихо като в храм. Не и остана време да забележи и да се наслади на цветята и дърветата. Спря върху тревата, загледана в двете

кутии, поставени на каменната плоча, вцепенена от гледката и от мисълта какво трябва да направи.

Измина разстоянието бавно, изобщо не и се искаше да е тук, изобщо не и се искаше да го прави. Но ужасната, пулсираща болка отстрани на главата и я подтикваше да поставя крак пред крак.

Застанала пред плочата, тя най-сетне плъзна раницата си от гръба и я постави до кутиите, но не изправена, а по-скоро полегнала. Избърса сополивия си нос с ръкав. Внимателно докосна болезнената страна на лицето си, едновременно с желание да успокои пулсирането, но в същото време страхувайки се да не влоши нещата. Едва не припадна, когато напипа нещо остро да стърчи. Не можеше да прецени дали е треска от пръчката на Сестра Улиция или парче кост. При всички положения и се зави свят и тя едва се сдържа да не повърне.

С ясното съзнание, че разполага с малко време, притисна едната си ръка към стомаха, а с другата се зае да развързва кожените ремъци, които придържаха завивката и към долната част на раницата. Пръстите и бяха хлъзгави от кръвта, поради което възлите се развързваха трудно. Накрая все пак се наложи да използва и двете си ръце.

Когато най-сетне се справи с възлите, внимателно разви завивката и взе онова, което се намираще в нея, постави го върху плочата, за да отвори място за омразните кутии. Преглътна стона си, като се сети какво оставя след себе си.

Трескаво се зае да увива двете кутии в постелката. Щом свърши, върза ремъците, като провери дали са добре затегнати, защото не искаше кутиите да изпаднат. След като най-сетне приключи, метна раницата си на гръб и с неохота втренчи поглед към празното пространство до вратата, което трябваше да измине.

Щом прекоси тревната площ, се спря и се обърна, втренчена с размазан от сълзите поглед към това, което бе оставила на каменната плоча на мястото на кутиите.

Това бе най-ценната и вещ.

А сега трябваше да се раздели с нея.

Смазана, без никакво желание да продължи напред, с усещането, че е по-слаба и безпомощна от всякога, Калан се свлече на колене в тревата.

Сви се на кълбо и зараида. Ненавиждаше живота си. Мразеше да живее. Трябваше да изостави онова, което обичаше най-много на

света, заради отвратителните зли Сестри.

Калан се разрида неконтролируемо и започна да скубе тревата. Не искаше да остави тази вещ. Но ако не го направи, Сестрата никога няма да допусне да и се размине, при положение, че е нарушила директна заповед. Калан плачеше от жал към самата себе си, оплакваше безпомощното си положение.

Никой освен Сестрите, не я познаваше и дори не подозираше за нейното съществуване.

Де да можеше поне един-единствен човек да си я спомни.

Де да можеше Господарят Рал да влезе сега в градината и да я спаси.

Де да можеше... Какъв смисъл има да мечтае?

Изправи се с усилие и като се отпусна на пети, се загледа през премрежените си очи към гранитната плоча, към онова, което бе оставила там.

Никой не би могъл да я спаси.

Не беше свикнала да става така. Нямаше представа откъде го знае, но беше сигурна. Някога в смътното си, изчезнало минало сякаш бе успявала да разчита на себе си, на собствената си сила, за да оцелее. Сякаш не си беше губила времето с желаниа като „де да беше“.

Загледана през градината, през тази прекрасна и спокойна градина на Господаря Рал, почерпи сила от онова, което видя да стои там, в далечината, и в същото време някъде от дълбините на душата си. Именно от това имаше нужда сега — от решителност, както някога. Трябваше да е силна заради самата себе си.

Трябваше някак да се спаси.

Това, което видя на плочата, вече не и принадлежеше. То щеше да е нейният дар за Господаря Рал, в замяна на благородството на живота, на нейния живот, който си бе спомнила в тази градина.

— Господарят Рал ни ръководи — изрече тя първото изречение от отдаването. — Благодаря ти, Господарю Рал, задето ми помогна да намеря пътя към самата мен, задето разкри пред мен частица от онова, което бях преди.

Избърса сълзите си с ръце, заедно с тях размаза и кръвта. Трябваше да е силна, иначе Сестрите щяха да я победят. Щяха да и отнемат всичко. И да победят.

Калан не можеше да го допусне.

И тогава си спомни и докосна огърлицата на шията си. Претърколи камъчето между палеца и показалеца си. Поне това никой нямаше да и отнеме. Огърлицата си беше нейна.

Калан стана и се изопна под тежестта на раницата. Първо трябваше да се върне при Сестра Улиция, за да може тя да излекува раната на главата и. Калан с готовност щеше да приеме помощ, защото това щеше да и позволи да продължи напред и да намери начин да се справи.

След един последен поглед назад най-после се обърна и се насочи към вратата.

Вече знаеше, че не може да се предаде, че не може да се подчини на волята и убежденията им, че имат право над нейния живот. Може и да я победят, но няма да стане, защото го е позволила безропотно.

Но дори в крайна сметка да изгуби живота си, вече знаеше, че няма да победят духа и.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

РИЧАРД КРАЧЕШЕ БАВНО из малката стая, потънал в дълбок размисъл, прехвърляйки в главата си спомена за сутринта, в която изчезна Калан. Трябваше да разбере какво е станало, при това в най-скоро време и поради ред причини. Най-важната, разбира се, бе да помогне на Калан. Трябваше да убеди сам себе си, че още има надежда да и помогне, че тя е все още жива и не е фатално късно.

Той бе единственият, който я познаваше, който вярваше в съществуването и. Никой друг не можеше да и помогне.

Оставаха, разбира се, и притесненията в по-широк мащаб, които предизвикваше изчезването и. Не можеше да се каже докъде ще се разпрострат проблемите, породени в този процес. И тук единствен той прозираше скрития замисъл зад тези коварни действия.

При положение, че досега Калан не бе успяла да избяга от похитителите си, явно просто не можеше да го направи и сигурно се нуждае от помощ. Тъй като никой не би могъл да предвиди кога звярът на Джаганг ще предприеме следващата си атака, Ричард болезнено съзнаваше, че може да загине във всеки един момент, а тогава единственият човек, който свързва Калан с останалия свят, щеше да изчезне.

Трябваше да оползотвори всяка минута от оставащото му време, за да работи за спасяването и. Нямахше време дори да се укорява за дните, които толкова лесно остави да му се изплъзнат.

Всичко започна онази сутрин, малко преди да го прониже стрелата, така че реши да се съсредоточи върху това едничко събитие и да започне наново. Изтласка цялата тежест на проблема от главата си, за да се съсредоточи върху решението. Така и нямахше да разбере кой е изтръгнал Калан за косата, ако продължаваше да се вайка, че нея я няма, или като се опитваше да убеди другите в съществуването и. Тези неща не го доведоха доникъде, нито пък щяха да му помогнат за в бъдеще.

Заряза дори книгите — „Гегендраус“ и „Орденска теория“, — които намери в стаичката. Първата беше на високо Д'Харански. Доста време бе минало, откак за последен път му се наложи да работи с този древен език, така че беше наясно, че не може да си позволи да губи време с него. Един бърз поглед му показва, че в книгата вероятно се съдържа безценна информация, макар да не попадна на нещо, което да е от съществено значение за конкретната ситуация. Наред с другото, бе загубил тренинг в превеждането от високо Д'харански. Сега нямаше време да влиза във форма, при положение че го чакаха толкова неразрешени задачи.

Другата книга бе мъчна за разбиране, особено, когато мисълта му се рееше другаде, но успя да прочете достатъчно от началото, за да се увери, че наистина става въпрос за кутиите на Орден. С изключение на „Книгата на преброените сенки“, която бе наизустил като дете, не си спомняше някога да му е попадала друга книга за кутиите на Орден. Дори само този факт, без дори да се споменава колко опасни са кутиите сами по себе си, му говореше, че книгата е неизмеримо ценна. Но точно сега кутиите на Орден не му бяха основна грижа. Проблемът беше Калан. Така че остави и тази книга.

В малката, обградена с щитове стаичка имаше и други книги, но нямаше нито време, нито желание да се рови в тях. Реши, че да се отдаде на книгите, преди да е разбрал какво всъщност става, е само допълнително губене на време. Трябваше да се справи с проблема по разумен начин, не посредством хаотични, отчаяни опити за получаване на отговор ей така, изневиделица.

Каквато и да бе причината за изчезването на Калан, всичко бе започнало онази сутрин, преди битката, преди да го уцелят със стрелата. Когато Ричард се пъкна в постелята си в нощта преди битката, Калан лежеше до него. В това беше сигурен. Спомняше си как я прегърна. Спомняше си целувката и, усмивката и в тъмното. Не си го въобразяваше.

Никой не му вярваше, но той наистина не си измисляше Калан.

Остави настрана и тази част от проблема. Не можеше да продължава да се занимава с опити да убеди другите. Това само отклоняваше вниманието му от истинската същност на проблема.

Наред с това не можеше и да се поддава на страха, че е възможно другите да са прави, че може би наистина си я въобразява. Това също

бе доста опасно разсейване. Припомни си напълно достоверното доказателство — случилото се със следите и.

Дори да не можеше да накара другите да разберат онова, което той, благодарение на дългогодишните си занимания в тази област, виждаше в разположението на следите в гората, знаеше със сигурност какво му разкрива уликата, оставена върху пръстта. Следите имаха свой език. Другите може и да не го разбираха, но Ричард го владееше перфектно. Следите на Калан бяха заличени — несъмнено с помощта на магия. Зад тях твърде неестествено бе останал перфектно разпределен горски терен. А и — и това може би беше най-важното — онзи прекагурен камък... Камъкът бе доказателство, че е прав. Че не си въобразява.

Трябваше да разбере какво се е случило с Калан — тоест как е била отвлечена. Някой го е направил посредством магия, в това беше убеден. Това поне го знаеше, съдейки по променените им следи. Всичко това стесняваше периметъра на възможните извършители. Вероятно бе човек, притежаващ магия, изпратен от Джаганг.

Ричард си спомни как онази сутрин се събуди от мъртвешки сън и се завъртя на една страна. Спомни си, че изобщо не можеше да отвори очи за повече от един кратък миг, изобщо не можеше да вдигне главата си. Защо? Едва ли защото е бил твърде уморен или още не се е бил събудил напълно. Беше по-силно. Вярно, приличаше на сънливост, но беше по-силно.

Но това, което го изпълваше с неясното и объркващо чувство, че се намира наистина на косъм от прозрението, беше споменът за онази сумрачна мъглявина на лъжливата зора, докато лежеше в завивката си, напълно буден. Именно там, върху този спомен, се опита да се съсредоточи сега, именно там насочи всичките си умствени усилия и концентрация.

Спомни си потънали в сянка клони на дърво, които се поклащаха сякаш от вятъра.

Но онази сутрин вятър нямаше. По този въпрос две мнения не съществуваха. Самият Ричард помнеше съвсем ясно колко тиха беше онази утрин. И въпреки всичко мрачните силуети на онези клони се поклащаха. Човек би си казал — противоречие. Но както му показва Зед с Деветото правило на магьосника, противоречия не съществуват. Действителността е такава, каквато е. Ако нещо влезе в противоречие

със себе си, няма да е такава, каквото е. Основен закон на съществуването. В действителността противоречия не съществуват.

Клоните на дърветата не могат да се люлеят от само себе си, а нямаше вятър, който да ги е разлюлял.

Това означава, че гледа на проблема по тотално сбъркан начин. Винаги го бе удивявало как е възможно клоните да се движат, когато не се усеща никакъв вятър. Простата истина беше, че това е невъзможно. Може би някой ги е движил.

Както крачеше в малката стая, Ричард внезапно се закова на място.

Или пък това, което се е движило, не са били клони. Бе мярнал някаква сянка да се движи и бе решил, че са клони. Но ако не са били клони?

Ричард ахна, озарен от внезапно прозрение. Разбра.

Остана така неподвижен, ококорил очи, неспособен да помръдне, в главата му нахлу последователността от събития и откъслечната информация от онази сутрин, за да очертае контурите на случилото се. Вземат Калан, като вероятно използват някакъв вид заклинание срещу нея, по същия начин приспиват Ричард, после събират вещите и и почистват бивака от всякакви следи, че тя е била там. Това си го спомни. Това, което е помръдвало в мрака, не са били клони. А хора. Хора с дарбата.

Ричард забеляза червена светлинка. Вдигна глава и видя Ничи, която приближаваше към него.

— Трябва да поговорим, Ричард.

— Разбрах — рече той, без да я слуша. — Знам каква е онази четириглава змия.

Ничи извърна поглед, сякаш не можеше да издържи да го гледа в очите. Той усети, че за нея казаното току-що е просто поредната щриха към заблудата му.

— Чуй ме, Ричард. Важно е.

— Да не си плакала?

Очите и бяха червени и подпухнали. Ничи не беше човек, който се разплаква лесно. Вярно, беше я виждал просълзена, но само при много основателни причини.

— Няма значение. Трябва да ме изслушаш.

— Не, Ничи, разбрах...

— Чуй ме! — Стиснала юмруци покрай тялото си, тя сякаш всеки миг щеше да избухне в сълзи. Ричард осъзна, че никога не я е виждал толкова разстроена.

Не искаше да губи повече време, но реши, че може би ще позабърза нещата, ако я остави да каже, каквото си е наумила.

— Добре, слушам те.

Тя пристъпи напред и го сграбчи за раменете. Втренчи се в очите му със сериозно изражение. Сбърчи решително чело.

— Трябва да се махаме оттук, Ричард.

— Моля?

— Казах на Кара да ти събере багажа. Вече се зае. Каза, че знае как да слезе тук, през тази кула, без да минава през щитовете.

— Така е, лично и показах. — Ричард внезапно се притесни. — Какво става? Да не би Кулата да е нападната? Зед добре ли е?

Ничи вдигна ръка и хвана лицето му в шепата си.

— Ричард, те са решили да те излекуват от заблудата ти.

— Калан не е заблуда. Тъкмо разбрах какво се е случило.

Тя изобщо не го чу или пък просто пропусна казаното покрай ушите си, възприемайки го като поредния му опит да докаже невъзможното. Този път обаче той нямаше никакво желание да я убеждава.

— Казвам ти, Ричард, наистина трябва да се махаме оттук. Опитаха се да ме убедят да използвам Субстрактивна магия, за да залича спомена за Калан от съзнанието ти.

— Имаш предвид Ан и Натан ли? — примигна в почуда Ричард. — Зед не би го направил.

— И Зед. Те го убедиха, че си болен и че единственият начин да те излекуват е да изрежат болната според тях тъкан от мислите ти — онази част от тях, която е отговорна за фалшивите спомени. Убедиха Зед, че времето изтича и че това е единственият начин да те спасят. Зед е съкрушен да те гледа в това състояние, затова се вкопчи в единствения от негова гледна точка шанс за възстановяването ти.

— И ти си съгласна?

Тя го плесна възмутено по рамото.

— Ти да не си луд? Нима вярваш, че съм способна да ти причиня подобно нещо? Дори да смятах, че са прави, наистина ли вярваш, че бих могла да залича част от твоята същност? След всичко, което ти ми

разкри за живота? След онова, което стори, за да ме накараш да заобичам отново живота? Наистина ли си склонен да вярваш, че мога да ти причиня подобно нещо, Ричард?

— Не, предполагам, че не би го сторила. Но защо да го прави Зед? Той ме обича.

— Той също е ужасно притеснен за теб. Ужасен е, че си погълнат от тази заблуда или заклинание или каквото там е причинило тази болест, вследствие на която си жив, но не съвсем, не си себе си, превръщаш се в непознат за тях човек.

Според Зед това може да се окаже единственият шанс за твоето възстановяване — за това да станеш отново този, който си — Ричард.

Не мисля, че някой от тях — имам предвид Ан, Натан и Зед — предприема с желание тази стъпка. Но Ан е убедена, че никой освен теб не може да ни изведе по пътя към спасението на каузата. Тя вярва, че пророчеството е категорично по въпроса — ти си единственият ни шанс. Затова е готова на всичко, за да ти помогне да се справиш. Иначе с всички ни е свършено.

Зед не искаше, но те му показаха съобщение в дневника и го убедиха.

— Какво съобщение?

— Вирна е с Д'харанската армия. Тя е изпратила съобщение, че бойният дух в редиците ни е спаднал, защото ти не си сред войниците. Вирна се опасява, че ако не застанеш начело в боя, момчетата може да откажат да продължат. Изпратила е отчаяно писмо с въпроса дали Ан е успяла да те намери. Интересува се кога могат да те очакват сред войниците, за да ги поведеш в предстоящата битка с Императорския орден.

— Разбирам защо тримата са толкова притеснени — отрони смаян Ричард, — но да те помолят да използваш Субстративна магия...

— Знам. Според мен това е крайна мярка, която са предприели, водени от отчаяние, не от разум. Но аз се опасявам, и това е лошото, че ще разберат, че не смятам да направя това, което искат от мен. Тогава ще решат, че не бива да пропускат тази последна възможност. Единственият начин ще бъде да се опитат сами да те излекуват. А подобно хаотично бърникане в човешкия мозък може да има непредвидими — меко казано последици.

Отчаяни са, защото се опасяват, че времето ни изтича и че Джаганг скоро ще ни отнеме завинаги възможността да се борим за спасяването на живота. Според тях това е единственото решение. Вече никой и нищо не може да ги убеди в противното.

Затова трябва да се махнеш отгук незабавно, Ричард. Съгласих се само привидно с плана им, за да те предупредя и да ти дам време да се измъкнеш. Ако искаш да избягаш, трябва да тръгнеш незабавно.

Само като си помисли какво крояха да му причинят, Ричард се почувства замаян.

— Това е сериозен проблем. Не мога да прикривам следите си с магия така, както го прави Зед. Ако са толкова твърдо решени да го направят, както ти твърдиш, със сигурност ще тръгнат след мен. Ако ме последват и ме изненадат, какво ще правя? Ще се бия с тях ли?

Тя разпери ръце в знак на отчаяние.

— Не знам, Ричард. Но видях колко твърдо са решили да го направят. Каквото и да кажеш, няма да ги убеди, че не бива да го правят, понеже според тях ти се намиращ в състояние на дълбока заблуда, което ти пречи да разсъждаваш нормално. Затова смятат, че е в твой интерес и за твоё добро да направят нещо. Може да го правят от любов, но не бива да постъпват така. Добри духове, аз също смятам, че страдаш от подобен проблем, но просто не мога да им позволя да го направят.

Ричард я стисна за рамото с благодарност, после се обърна с гръб, за да осмисли нещата в цялост. Беше му трудно, дори невъзможно да повярва, че Зед може да се съгласи на подобно нещо. Той просто не е такъв човек.

Не е такъв човек.

Разбира се. И Ан не е такава, за нея не е присъщо да се държи толкова рязко и да говори толкова категорично за това как Ричард трябва да бъде принуден да изпълнява ролята, предназначена му от пророчеството. Калан промени всички, които я познаваха. Тя помогна на Ан да прозре, че Ричард не е предназначен да следва буквалното значение на пророчеството, все едно е някаква книга с инструкции и напътствия.

Откакто Калан изчезна, всички се промениха. Зед също бе различен, при това ни най-малко не в благоприятна посока. Дори Кара се промени. Продължаваше да играе перфектно ролята си на защитник

на Ричард, но сега като че ли го правеше по някак по... женствен начин. Ничи също се промени, макар че при нея резултатът бе някак по-позитивен, поне според Ричард, поне от негова гледна точка. Тя забрави всичко, свързано с Калан, и започна да се държи по-приятелски с него въпреки собствените си убеждения и интереси. Беше решена да го следва повече от всякога, независимо от всичко, което той говореше и правеше. Беше му по-отдадена и сякаш правеше всичко, за да го защити, за да не позволи да пострада по някакъв начин.

При Зед промяната бе някак по-притеснителна. Както и при Ан, която се държеше изключително авторитарно и държеше на всяка цена да наложи своето в поведението на Ричард, да го накара да прави онова, което тя смята за важно.

Ричард полагаше неимоверни усилия да убеди хората около себе си, че последствията от изчезването на Калан са далеч по-мащабни и сериозни, отколкото всички те си представяха — всички, с изключение на него, разбира се. Промяната в поведението им, при някои по-завоалирана, при други — съвсем явна, бе допълнително проявление на тези последствия. Дори самият Ричард не можеше да прецени в цялост колко сериозно е всичко.

Нещата се променят. Ричард не можеше да допусне минали събития да променят реалността на съществуващото в момента. Беше важно да проумее истината за нещата, такива, каквито са сега, и да не мисли какви са били преди. Ничи се бе превърнала в повече от негов съюзник. Кара се грижеше за безопасността му с не по-малка отдаденост, но някак по по-друг начин. Ала на Зед, Ан, а вероятно и на Натан като че ли вече не можеше изобщо да разчита, особено за важни неща.

Ричард трябваше да вземе предвид промените у хората и да действа в съгласие с тях. Не биваше да забравя своите цели и трябваше да продължава да се бори за постигането им, дори това да означава, че няма пълно доверие на най-близките си хора, на хората, които знае, че го обичат.

С изчезването на Калан всичко се промени. Правилата се промениха.

Обърна се към Ничи.

— Не би могло да се случи в по-неподходящ момент. Току-що прозрях истината. „Четириглавата змия“ са Сестрите на мрака.

— Сестрите на Джаганг ли?

— Не, моите бивши учителки — Сестрите Тови, Сесилия, Армина и тяхната водачка — Сестра Улиция. Сестра Улиция назначи всичките ми учителки, включително и тебе.

— Но това е лудост, Ричард. Не раз...

— Напротив, не е лудост. Онази сутрин, когато си мислех, че съм видял три клона да се поклащат, а нямаше никакъв вятър, изобщо не са били клони. Били са Сестрите, които са сновели в сумрака.

— Но Джаганг сложи ръка върху всички Сестри на мрака.

— Не е вярно.

— Той е пътешественик по сънищата, Ричард. Благодарение на връзката си с теб Сестрите на светлината, които са свободни, се измъкнаха от лапите му, но той залови онези Сестри — нали бяха там, с тях, когато Джаганг се докопа до нас. Те са Сестри на мрака; без връзката те са безпомощни срещу пътешественика по сънищата. Моите... чувства ме свързаха с теб и ми позволиха да се измъкна от неговия контрол. Другите обаче не успяха. Те не са ти верни и не биха могли да бъдат.

— Напротив, не е така. Те се заклеха във връзката си с мен.

— Моля! Не, това е абсурд.

— Когато това стана, ти не беше с тях — поклати глава Ричард.
— Стучи се, когато ордите на Джаганг се опитваха да превземат Двореца на пророците. Сестра Улиция и бившите ми учителки, с изключение на теб, понеже не беше там, и на Лилиана, която беше мъртва, знаеха къде е задържана Калан. Искаха да се освободят от лапите на Джаганг и затова ми направиха предложение. Размениха информацията за местоположението на Калан срещу възможността да им позволя да ми се закълнат във вярност, за да избягат от властта на пътешественика по сънищата.

Ничи остана като гръмната, не можеше да повярва на ушите си. Самата идея и се струвайте толкова невъзможна, че просто не знаеше какво да каже. Пое си дълбоко дъх, за да може да се съсредоточи и да оформи в главата си някакво възражение.

— Ричард, време е да престанеш да развихряш въображението си по този начин. Това, което казваш, просто не се връзва. Змията, за

която твърдиш, че си се досетил, всъщност би трябвало да има пет глави. Забравяш Мериса.

— Не, Мериса е мъртва. Тя се опита да ме убие — нападна ме. Каза, че възнамерява да се изкъпе в кръвта ми.

Ничи превъртя кичур коса между пръстите си.

— Вярно, признавам, че неведнъж съм я чувала да изрича тази клетва.

— Направи всичко възможно, за да я изпълни. Проследи мен и Калан в Плъзгата. Мечът на истината е несъвместим с живота в Плъзгата. Когато дойдох тук, си взех меча и го пъгнах в Плъзгата, преди Мериса да е успяла да излезе. И тя умря вътре.

От Сестрите на мрака, които ми се заклеха във вярност, само четири са още живи. Те са четирите глави на змията. Те дойдоха онази сутрин и отвлякоха Калан. Направили са ми някакво заклинание, чрез което да ме приспят дълбоко и да не мога да се събудя лесно. Заклинанието, което са използвали, вероятно е била елементарно, нещо като увеличаване на сънливостта, за да не разбере, че някой е използвал магия срещу мен. Онзи вълчи вой, който чух, не е бил вой на вълк, а сигнал, даден от приближаващите войски. Заклинанието ми е попречило да го разпозная — бил съм твърде сънлив, за да мисля трезво, но въпреки това усетих нещо странно. После Сестрите са използвали магия, за да заличат следите си. И са отвели Калан.

Ничи сви яростно юмруци.

— Но те са Сестри на мрака! Не могат да са обречени едновременно на теб и на Пазителя! Това е просто налудничаво.

— И на мен така ми се стори. Сестра Улиция ме убеди, че гледам едностранчиво на нещата, само от моята гледна точка. Пожела да ми се закълнат във вярност, в замяна, на което обеща да ми кажат къде е Калан. За да задействат връзката, трябваше да са напълно искрени в отдаването си. После си тръгнаха. Ако ги бях помолил за още нещо освен обещаната информация, щях да наруша споразумението ни и да се върнем пак оттам, откъдето тръгнахме — те щяха да са под властта на Джаганг, а Калан да е в плен. Сестра Улиция каза, че след като ми се закълнат във вярност и ми позволят да им задам един въпрос, ще си тръгнат. Те получиха връзката, а аз — Калан.

— Но те са Сестри на мрака!

— Сестра Улиция каза, че щом после не са се опитали да ме убият, значи клетвата им е дадена искрено и са сторили нужното, за да затвърдят връзката си с мен. Понеже аз определено нямам желание да ме убиват.

Ничи се завъртя, вдигнала ръка на хълбока си.

— Макар и по странен начин, звучи логично. Сестра Улиция, меко казано, е лисица. За нея е напълно типично да разсъждава по този начин. — Ничи го погледна. — Какви ги говоря? Ето че започна и мен да замесваш в заблудите си. Престани, Ричард. Казвам ти, трябва да изчезваш отгук, при това веднага. Хайде. Кара ще те настигне с багажа.

Ричард разбираше, че тя е права. Нямахше да успее да намери Калан, ако трябва да отблъсква атаките на трима души, родени с дарбата, които при това знаят прекрасно как да си служат с нея и които са твърдо решени да променят начина му на мислене. Те нямахше да са склонни да му дадат никаква възможност да им обясни каквото и да било. Вече се опита да го направи и не постигна никакъв успех.

Най-вероятно щяха да направят, каквото сметнат за нужно. Ричард не вярваше да го предупредят за намеренията си. И преди да разбере какво го е ударило, всичко щеше да е свършило.

Не искаше да си го признае, но знаеше, че Зед е способен на подобно нещо. След като даде на Ричард Меча на истината, когато бяха тръгнали да си върнат кутиите на Орден, които Мрачният Рал бе пуснал в действие, Зед му спомена, че животът на толкова много хора е заложен на карта, че няма да се поколебае да убие дори собствения си внук, ако се наложи, за да спаси живота на тези невинни хора. Беше му обяснил, че за да бъде Ричард Търсач и да носи Меча на истината, трябва да е не по-малко всеотдаен към каузата и трябва да умее да гледа по-мащабно на нещата.

Така че не бе изключено сега Зед да е решил да си послужи с магия, за да заличи спомена за Калан от главата на Ричард — спомен, който дядо му смяташе за болест, поразила внука му и която можеше да повлияе негативно върху участието на Ричард в борбата за спасяването на милиони човешки животи.

— Да, права си — рече след малко Ричард, макар и с неохота. — Ще се опитат да ми попречат. — Взе двете книжки, които лежаха на

масата пред него, и ги пъхна в джоба си. — Да се махаме, преди да се опитат да го направят.

— Да се махаме ли? Нима искаш да дойда с теб?

Той спря и повдигна рамене.

— Ничи, двете с Кара сте единствените истински приятели, които имам в момента. Помогнахте ми, когато имах най-голяма нужда от помощ. Не мога да си позволя да се разделя с ценни приятели точно когато започвам да разплитам тази загадка. След като го направя, може би ще имам нужда от помощта ти, но дори да не е така, бих искал да си с мен, за да мога да разчитам на съветите и подкрепата ти. Разбира се, ако искаш да дойдеш. Няма да те принуждавам, но бих се радвал, ако избереш да тръгнеш с мен.

Ничи му се усмихна с онази своя удивителна и рядка усмивка, която разкриваше цялото благородство на характера и — усмивката, която той бе започнал да вижда едва след като тя се научи да обича живота.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

КАРА ГО ЧАКАШЕ НЕРВНО от другата страна на щита. Рика, която стоеше на пост край желязната врата, гледаше към стаичката в кулата. Щом видяха червената светлинка и чуха стъпките на Ричард, и двете се обърнаха. Той видя до вратата раници и друг багаж. Взе своята раница и пъхна вътре двете книжки.

— Значи тръгваме? — попита Кара.

— Да, при това нямаме никакво време за губене — отвърна той, докато пристягаше ремъците на раницата си и я мятеше на гърба.

Щом взе лъка и колчана със стрелите, всички се заеха да си вземат багажа.

Оказа се, че Кара, тъй като явно разчиташе Ничи да е близо до Ричард, за да го защитава, бе взела и багажа на чародейката. Ричард се запита до каква степен желанието на Морещицата е свързано с казаното от Шота.

— Всички готови ли са? — попита той, докато те притягаха ремъци и катарями.

След като жените кимнаха, той поведе мрачната групичка през вратата. Знаеше, че Кара би го последвала без въпроси, но едва ли би послушала Ничи или някой друг, ако нямаше сериозна причина да го направи, затова подозираше, че Кара вероятно е задала достатъчно остри въпроси — нещо, в което Морещиците наистина ги биваше, и е установила защо се налага да се махат оттук.

В основата на кулата Ричард прокара ръка по желязния парапет и зави по коридора, но в следващия миг се закова насред крачка. Другите също спряха и го погледнаха с очакване.

— Няма да ти повярват. — Гледаше озадачените сини очи на Ничи.

— Какво имаш предвид?

— Прекалено важно е. Няма да те оставят сама да изпълниш нарежданията им. Ще се притеснят, че може да изгубиш увереност или че ще ги подведеш и ще ме оставиш да си тръгна.

— Имаш предвид, че ще дойдат да те търсят, така ли? — приближи се Кара.

— Не, не да ме търсят. Но се обзалагам, че някъде по маршрута между мястото, където се намираме в момента, и изхода от Магьосническата кула са се притаили в засада, в случай че се измъкна от Ничи и се опитам да избягам. А попаднем ли неочаквано на тях, ще е твърде късно.

— Господарю Рал — обади се Рика, — двете с Кара няма да допуснем да ти се случи нещо.

Той повдигна вежда.

— Предпочитам изобщо да не се стига до възможност за подобно нещо. Онези тримата си мислят, че имам нужда от помощ. Нямам намерение да ми правят нещо лошо — поне не съзнателно. Не искам да ги наранявате.

— Но ако ни изненадат и използват магията си срещу теб, не можеш да очакваш от нас, че няма да отвърнем на удара — рече Кара.

— Както казах, не смятам да се стига до там — погледна я строго той.

— Господарю Рал — подхвана Кара, — не мога да позволя някой да те нападне по такъв начин, пък дори да си мисли, че го прави за твое добро. Няма какво да го усукваш в подобна ситуация. Ако те нападнат, трябва да ги спрем — точка по въпроса. Допуснем ли да успеят да осъществят замисъла си, никога повече няма да си същият. Няма да си онзи Господар Рал, когото познаваме и който си. — Кара се надвеси над него и го измери с онзи типичен поглед на Морещица, от който Ричард се изпотяваше. — Ако те нападнат и им бъде позволено да успеят, понеже не искаш да ги нараниш, когато приключат, вече няма да си спомняш онази жена, Калан. Това ли искаш?

Ричард стисна зъби и след малко въздъхна дълбоко.

— Не, не го искам. Да се опитаме да не позволим да се стигне до подобни неща. Ако обаче все пак се стигне, вероятно трябва да направим каквото предлагаш. Не можем да им позволим да осъществят плановете си. Само ви моля, ако се наложи да им попречим, да не използвате повече сила, отколкото е нужно.

— Колебанието е грешка, която отваря пътя към разгрома — рече Кара. — Ако не се бях поколебала като момиче, сега нямаше да съм Морещица.

Ричард осъзнаваше, че е права. Мечът на истината го бе научил поне на това. Танцът със смъртта не позволяваше допускане на компромис между живота и смъртта.

Отпусна ръка на рамото на Кара.

— Разбирам.

— Къде смяташ, че ще те причакат? — попита Ничи, докато сините и очи шареха неспокойно наоколо.

— Нямам представа — призна Ричард и закачи палци на ремъците на раницата си. — Магьосническата кула е огромна, но в крайна сметка се излиза само от едно място. При положение, че имаме възможност да изберем ужасно много маршрути, предполагам, че ще предпочетат да ни причакат в близост до изхода, някъде при портика, да речем.

— Има и друг изход, Господарю Рал — обади се Рика, но щом той я погледна, тя като че се почувства неудобно.

— Какви ги говориш?

— Освен през централния вход може да се мине и от другаде. Но маршрутът минава през самите недра на Кулата.

— Откъде знаеш?

— Дядо ти ми го показва.

Ричард нямаше време за чудене.

— Ще можеш ли да го намериш сама?

— Да, надявам се, че ще мога — отвърна Морецицата след кратък размисъл. Определено не ми се ще да се изгубим някъде там долу, така че ще се постарая. Всъщност пътят минава точно оттук, така че няма да е толкова трудно.

Ричард посегна да отпусне длан върху ефеса на меча си. Но не го намери. Вместо това просто разтърка ръце.

— Ами да пробваме през тайния изход.

— Последвайте ме — рече Рика и се обърна, при което русата и плитка се завъртя на тила и.

Ричард пусна Ничи да върви пред него, Кара остана последна. Но не бяха изминали и десетина крачки, когато той пак се спря. Обърна се и се огледа.

Всички проследиха погледа му и се зачудиха какво ли го е смутило.

— И оттам не можем да минем — обърна се той към Рика. — Зед ти е показал този изход. Той познава Морещиците и е наясно, че колкото и прекрасно да сте се разбирали двамата, ако имаш възможност за избор, ще избереш мен. Освен това Зед е по номерата. Ще остави Ан и Натан да охраняват главния вход, а самият той ще обсади маршрута, който ти е показал, Рика.

— Е, ако наистина има само два изхода от Кулата — обади се Ничи, — тогава явно ще трябва да се разделят, за да покрият и двете възможности. Но това ще стане само в случай, че Зед си спомни, че е казал на Рика за тайния изход. Може да забрави или да си помисли, че тя няма да ти каже. Възможно е да не заварди пътя отсам.

Ричард бавно поклати глава, загледан някъде другаде — към широката платформа край пътеката около тинята на дъното на мрачната кула.

— Макар това, което казваш, да е възможно, би било глупаво да разчитаме, че Зед може да допусне подобна стратегическа грешка.

Ничи му се видя леко притеснена.

— Виж, ти не можеш да използваш силата си, без да рискуваш да призовеш звяра, но това не важи за мен. А моите възможности далеч надвишават тези на Зед. Ако се разделят, както предполагаш, че ще стане, значи няма да ни се наложи да се преборим едновременно с тримата.

— Така е, но не ми се ще да изпробвам нещата така, особено в Кулата. Предполагам, че тук има защити, създадени специално за да предпазват Първия магьосник, в случай че бъде нападнат. Може да се опиташ да го оплетеш в някаква заплетена мрежа, за да го забавиш и да спечелим преднина, а с това просто действие да отключиш смъртоносни щитове. Освен това, дори да постигнеш успех, това не е гаранция, че той няма да намери начин да ни подгони.

Ничи скръсти ръце.

— Е, какво предлагаш?

Той се обърна и се вгледа в сините и очи.

— Предлагам да се измъкнем по маршрут, който няма да могат да проследят.

— Моля?

— Плъзгата.

Всички погледи се забиха в мрачния коридор, сякаш очакваха да видят Плъзгата спотаена в някой ъгъл, готова да им предложи надежден транспорт.

— Ами да — обади се Кара, — можем да избягаме, без дори да разберат, че ни няма. Няма да оставим следи. Нещо повече — така ще се озовем на огромно разстояние от опасността. Няма да могат да ни настигнат по никакъв начин.

— Именно — тупна я Ричард по рамото. — Хайде да вървим.

Той хукна по коридора и другите го последваха. Мина през изтърбушената врата. Вътре в стаята на Плъзгата Ничи използва магията си, за да запали факлите, закачени в скоби по стените, и всички наобиколиха кладенеца.

— Има само един проблем — обади се Ричард, внезапно сетил се нещо, докато надзърташе в черната бездна пред себе си. Вдигна поглед към Ничи.

— За да повикам Плъзгата, ще трябва да използвам магия.

Тя си пое дълбоко дъх и го изпусна през стиснатите си зъби.

— Виж, това е сериозен проблем.

— Не е задължително — намеси се Кара. — Шота спомена, че използването на магията ти може да извика звяра кръвопиец. Но той действа напосоки. Когато използваш магията си, е логично да те открие чрез нея, но звярът не действа логично. Както каза Шота, може да дойде, когато използваш магията си, но може и да не дойде. Не можеш да го предвидиш.

— Пък и е напълно сигурно, че не можем да излезем от Кулата, без да се изправим срещу тримата магьосници — изтъкна Ничи.

— Опитаме ли се да избягаме, ще се сблъскаме с два проблема — продължи Ричард, — да минем покрай тримата и да не им позволим да се доберат до мен, за да ме „лекуват“. Това тук ми се струва подобрият избор. Плъзгата е вариант, който ще ни позволи да избягаме, без Зед, Ан и Натан да разберат къде сме се дянали и къде да ни търсят. Наред с това няма да се наложи да влизаме в директна схватка с тях, а както споменах, никак не ми се ще да го правя. Обичам дядо си. Не искам да ми се налага да се защитавам от него.

— Не ми е приятно да го кажа, но и според мен това е подобрият избор — подкрепи го Кара.

— И аз съм съгласна — рече Рика.

— Повикай Плъзгата. — Ничи отметна назад кичур коса и надникна в кладенеца. И побързай, преди да са дошли да видят защо се бавя.

Ричард не се поколеба. Простря юмруците си над кладенеца. За да призове Плъзгата, трябваше най-напред да извика собствената си дарба, в което не бе особено добър. Но все пак не му беше за пръв път. Трябваше да успее.

Освободи напрежението. Знаеше, че трябва да го направи, защото иначе може да изгуби единствения си шанс да намери жената, която обичаше повече от самия живот. За миг болката от всеки следващ ден, прекаран без нея, го изпълни с горчивина и дълбока скръб.

Воден от искрената и изгаряща нужда да направи всичко необходимо, за да помогне на Калан, нещо дълбоко в него се пробуди. Усети как се надига от недрата на съществуването му, как отнема дъха му. Стегна коремните си мускули, за да се предпази от надигащата се вътре в него сила.

Между протегнатите му ръце, стиснати в юмруци, прелетяха искри. И преди го беше правил и усещането му беше познато. Притисна един към друг кожените си накитници, обковани със сребро. Първия път още не ги носеше, но тогава Плъзгата му каза, че са му нужни, за да я извика пак. Заискриха толкова ярко, че през плътта и костите му се видя отсрещната им страна.

Съсредоточи се. Единственото му желание в този момент бе да повика Плъзгата, за да може да намери начин да помогне на Калан. Копнееше за това. Настояваше да се случи.

— Ела при мен!

Към недрата на кладенеца пробяга светкавица, но вместо след нея да последва гръм, въздухът запращя от неистовия пукот на огън и светлина, спуснали се с шеметна скорост към дълбините на черната бездна.

Жените около каменния парапет надникнаха с любопитство в осветения кладенец. Наред с това Ничи не изпускаше от поглед обстановката наоколо, очевидно притеснена да не се появи звярът. Ехото от силата, която Ричард запрати далеч в дълбините на кладенеца, се разсея след един дълъг миг, но накрая всичко утихна.

В тишината на Кулата, сред спокойствието на планината от мъртви камъни, иззидани навсякъде около тях, се чу далечно боботене,

което идваше някъде издълбоко.

Боботенето на нещо, което се съживяваше.

Подът затрепери с нарастваща сила, докато от пукнатините и дупките не се надигна прах. Под краката им затанцуваха дребни камъчета.

Някъде далеч, в Необятната пустош, кладенецът започна да се изпълва светкавично с нещо, което полетя нагоре с невъобразима скорост, като свистеше и тътнеше оглушително. Докато Плъзгата се стрелваше нагоре, за да откликне на зова, воят ставаше все по-силен.

Ничи, Кара и Рика отстъпиха от кладенеца, в който се надигаше мощна сребриста вълна. Изведнъж, когато всички очакваха да ги залее, вълната се закова на място и започна грациозно да се поклаща.

От укротената, плавно полюшваща се повърхност се надигна лъскава металическа издатина, която се извиси над каменния парапет на кладенеца. Постепенно започна да се оформя в позната глава. Лъскавата и повърхност, подобно течно огледало, отразяваше всичко наоколо, разкривяваше образите, нарастваше и се променяше.

Беше като жив живак.

Разкривената глава продължи да се променя, да се изтегля и извива, да се намества и вгъва, докато накрая се оформи в женско лице.

Сребърните устни се разтеглиха в усмивка, изражението изглеждаше доволно.

— Ти ме призова, господарю!

В стаята проехтя тайнственият, женствен глас на съществото, но устните не се размърдаха.

Ричард пристъпи напред, без да обръща внимание на изумлението, изписано на лицата на Ничи и Рика.

Сребърната физиономия бе доволна.

— Искаш да пътуваш ли, господарю?

— Да, искам да пътувам. Всички ние искаме. Трябва да пътуваме.

— Добре тогава, нека да пътуваме.

Ричард подбутна останалите по-близо до парапета. Разтопеният метал се оформи в ръка, която докосна една по една трите жени.

— Ти си пътувала и друг път — каза Плъзгата на Кара, след като я докосна за кратко по челото. — Ще пътуваш.

Лъскавата ръка нежно погали челото на Ничи, като се задържа малко по-дълго.

— Ти притежаваш, каквото е нужно. Ще пътуваш.

Рика повдигна брадичка, пренебрегвайки неприязънта си към магията, и застана неподвижно, докато Плъзгата се приближаваше към нея.

— Ти няма да пътуваш.

Рика я изгледа възмутено.

— Но как така? След като Кара може да пътува, защо аз да не мога?

— Не притежаваш двете страни, нужни, за да пътуваш — отвърна гласът.

Рика скръсти ядосано ръце.

— Трябва да отида с тях. Тръгвам. Точка по въпроса.

— Изборът си е твой, но ако опиташ да пътуваш с мен, ще умреш, така че пак няма да бъдеш с тях.

Ричард вдигна ръка към рамото на Рика, преди тя да е казала още нещо.

— Кара придоби силата на човек, който притежаваше елемент от нужната магия. Затова може да пътува. Нищо не може да се направи. Ще трябва да останеш тук.

Рика не изглеждаше никак доволна, но кимна.

— Добре, тогава вие тръгвайте.

— Хайде — обърна се Плъзгата към Ричард — да пътуваме. Къде искаш да отидем?

Ричард понечи да изговори мястото, но се сепна. Обърна се към Рика.

— Не можеш да дойдеш с нас. По-добре тръгвай, за да не чуеш къде отиваме. Не искам да рискувам да разбереш, а после информацията да попадне у останалите. Дядо ми е голям хитрец и е доста изобретателен, когато иска да разбере нещо.

— Не е нужно да разбирам — въздъхна примирено Рика. — Прав си, Господарю Рал. — Усмихна се на Кара. — Пази го.

— Винаги го пазя — кимна тя. — Без мен е почти безпомощен.

Ричард не обърна внимание на надутата и хвалба.

— Рика, искам да те помоля да предадеш нещо на Зед. Едно съобщение.

Рика смръщи чело и се съсредоточи.

— Кажи му, че четири Сестри на мрака са заловили Калан, истинската Майка Изповедник, а не трупа, заровен в Ейдиндрил. Кажи му, че възнамерявам да се върна веднага, щом мога, и да му представя доказателства. Моля го, когато се върна, преди да се опита да ме излекува, да му покажа доказателството, което ще нося. Кажи му още, че го обичам и разбирам загрижеността му за мен, но съм длъжен да действам като истински Търсач, за какъвто той лично ме избра, когато ми връчи Меча на истината.

— Какво доказателство? — любопитства Кара, щом Рика си тръгна.

— Още не знам. Не съм го намерил. — Обърна се към Ничи. — Не забравяй какво ти казах. Влезем ли в Плъзгата, трябва да дишаш. Отначало ще ти се прииска да задържиш дъха си, но няма да е възможно. Щом пристигнем и излезем от Плъзгата, ще трябва да я изплюеш от дробовете си и пак да вдишаш въздуха.

Ничи изглеждаше доста притеснена. Ричард я хвана за ръката.

— Ще бъда с теб, както и Кара. И двамата сме го правили. Няма да те пусна нито за миг. Първия път е трудно да си наложиш да вдишаш Плъзгата, но сториш ли го, ще се увериш, че преживяването е наистина забележително. Възхитително е да дишаш вътре в нея.

— Възхитително — повтори Ничи, но в гласа и прозвучаха нескрити нотки на недоверие.

— Господарят Рал е прав — подкрепи го Кара. — Ще видиш.

— Помни едно — додаде Ричард, — щом пристигнем, няма да ти се иска да се освободиш от Плъзгата и да вдишаш въздух. Но трябва да го направиш. В противен случай ще умреш. Ясно ли е?

— Разбира се — кимна Ничи.

— Хайде тогава. — Ричард понечи да се прехвърли през парапета, като дръпна Ничи след себе си.

— Къде отиваме, господарю?

— Мисля, че трябва да отидем в Народния дворец в Д'Хара. Знаеш ли къде е?

— Разбира се. Народният дворец е централен обект.

— Централен обект ли?

Живият живак, изглежда, се изненада от въпроса.

— Ами да, централен обект. Също като това място тук — и то е централен обект.

Ричард продължаваше да не разбира, но не му се стори важно, затова не настоява за обяснение.

— Ясно.

— Защо Народният дворец? — поинтересува се Ничи.

— Все някъде трябва да отидем — сви рамене Ричард. — В двореца ще сме в безопасност. По-важното е, че там има библиотеки с редки древни книги. Може да успеем да разберем нещо за онзи лавинен огън. Щом Сестрите са заловили Калан, започвам да си мисля, че „лавинен огън“ е нещо, свързано с определен вид магия.

Доколкото разбрахме, Д'харанската армия е някъде в близост до двореца и пътува на юг. Освен това последния път, когато видях Бердин, това е друга Морецица, я оставих тук, в Ейдиндрил, така че предполагам, че тя също е потърсила начин да се приближи към войската. Бих се възползвал от помощта и при превода на книгите, които взех със себе си от тук. Пък и дневникът на Коло е у нея и може вече да е попаднала на полезна информация. Не на последно място — той стрелна с очи Кара, — може да се видим с генерал Мейферт и да проверим как стоят нещата с армията.

Лицето на Кара се озари от изненада и по устните и се разля широка усмивка.

Ничи кимна замислено.

— Сигурно всичко това звучи логично, сигурно няма нищо лошо да отидем там. Така ще избегнеш непосредствената опасност, надвиснала над главата ти, а това засега е най-важното.

— Добре, Плъзга — оповести Ричард, — искаме да пътуваме до Народния дворец в Д'Хара.

Течната сребърна ръка се плъзна и ги обгърна и тримата. Ричард усети топлата, вълниста прегръдка, която го пристегна здраво. Ничи стискаше ръката му, сякаш от това зависи животът и.

— Господарю Рал? — повика го Кара.

Ричард вдигна свободната си ръка, за да даде знак на Плъзгата да спре.

— Какво има?

Кара прехапа устна, след малко продължи:

— Държиш Ничи за ръката. Имаш ли нещо против да хванеш и мен? Така де, не искам тримата да се разделяме.

Видял притеснението, изписано на лицето и, Ричард се опита да потисне усмивката си. Кара се страхуваше от магията, нищо, че веднъж вече го беше правила.

— Разбира се — отвърна той и я хвана за ръката. — И на мен не ми се иска да се разделяме.

Внезапно го озари мисъл.

— Стой! — провикна се той към Плъзгата, преди да са тръгнали.

— Да, господарю?

— Познаваш ли жена на име Калан? Калан Амнел, Майката Изповедник?

— За мен имената не означават нищо.

Ричард въздъхна разочарован. Всъщност не бе очаквал Плъзгата да познава Калан. След като никой друг не я познаваше.

— А случайно да си чувала за Необятната пустош?

— В Необятната пустош има няколко места. Някои от тях са унищожени, но някои все още съществуват. Мога да те заведа до тях, ако пожелаеш.

Сърцето на Ричард заби лудо.

— Сред тези няколко места в Необятната пустош има ли такова, което да се нарича централен обект?

— Да, едното е такова. Каска в Необятната пустош е централен обект. Искаш ли да те заведа там?

Ричард погледна първо Ничи, после и Кара.

— Някоя от вас чувала ли е за това място — Каска?

Ничи поклати глава.

Кара бе сбърчила чело.

— Мисля, че като малка съм чувала подобно име. Съжалявам, Господарю Рал, но не си спомням какво точно... просто името ми се струва познато от стари легенди.

— Какви легенди? Какво имаш предвид?

— Стари Д'Харански легенди... за хората, които раздават сънища. Легенди, които хората си разправят. Свързани са с историята на Д'Хара. Струва ми се, че Каска е име от стари времена.

Стари времена. Хора, които раздават сънища. Ричард си спомни, че докато разлистваше онази книга, „Гегендраус“, която намери в

стаята, обвита с щитове, мярна нещо за хвърляне на сънища, но не преведе откъса. Макар да бе владетелят на Д'Харанската империя, знаеше много малко за тази тайнствена земя.

Вярно, това, което Кара му каза, не беше кой знае какво, но той изпита чувството, че току-що е направил една крачка напред към Калан.

— Искаме да пътуваме — рече на Плъзгата. — Искаме да пътуваме до Каска в Необятната пустош.

Ричард отдавна не бе пътувал в Плъзгата и самият той се чувстваше леко напрегнат. Но превъзбудата му от факта, че най-последно започва да свързва нещата и да налучква отговорите, които от толкова време му убягваха, заличиха всичките му тревоги.

— Значи отиваме в Каска — отвърна Плъзгата и гласът и отекна в каменната стая, където някога бе загинал Коло. Неговата задача била да пази Плъзгата в края на Голямата война. Поне повечето хора смятаха, че войната е свършила, макар че древните конфликти не изтляват толкова лесно. Ето че сега отново набъбнаха.

Ръката повдигна тримата от стената и ги дръпна в сребрилата лава. Ничи стисна ръката на Ричард още по-силно. Преди да потъне в кладенеца, тя си пое дълбоко дъх.

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

ПОНЕСЕН СЪС СКОРОСТТА НА СТРЕЛА, Ричард профуча през копринената тишина на Плъзгата, като в същото време се плъзна с бавната грациозност на гарван, понесен с умерените течения над високи дървеса в спокойна лунна нощ. Не съществуваше топлина, не съществуваше студ. В тишината го навестиха сладостни звуци. Пред погледа му заиграха светлини и сенки, докато дробовете му се изпълваха с обаятелното присъствие на Плъзгата, която бе вдишал в душата си.

Възхитително.

Внезапно всичко приключи.

Върху погледа му се стовари черен мрак. Разкъса повърхността и мярна пред себе си четвъртити сенки. Ръката на Ничи се вкопчи в неговата в ужас.

Дишай, каза му Плъзгата.

Ричард освободи сладостния дъх, изпразни дробовете си от омаята. Притиснат от нуждата, вдиша чуждия въздух. Кара също пое горещия прахен въздух.

Ничи се носеше надолу с лицето и се поклащаше в сребърната течност.

Ричард се пресегна през парапета и я дръпна рязко. Свали лъка си през глава, за да не му се пречка, и го подпря от външната страна на каменния парапет. С помощта на Плъзгата скочи на парапета и след като Плъзгата повдигна отпуснатото тяло на Ничи, той успя да извади главата и раменете и за да ги облъхне горещият въздух.

Зашлеви я по гърба.

— Дишай, Ничи. Дишай. Хайде, освободи Плъзгата и дишай. Направи го заради мен.

Накрая тя го послуша. Отвори уста и пое рязко въздух, размахала ръце в безпомощен ужас, че се е изгубила сред враждебна и непозната местност. Ричард я придърпа по-близо до себе си и и помогна да се изкатери по парапета.

По стените имаше лавици със стъклени кълба върху тях, както в Кулата, само че засияха по-ярко, щом излезе от кладенеца.

— Как мислиш? Къде сме? — попита Кара, като се оглеждаше.

— Беше... възхитително — отрони Ничи, все още под силното въздействие на преживяното.

— Нали ти казах — отвърна Ричард и и помогна да стъпи на твърда земя.

— Май сме в някаква каменна стая — отбеляза Кара, като продължаваше да оглежда щателно всичко наоколо.

Ричард пристъпи към сенките в един от ъглите и две стъклени сфери засияха с призрачна зеленикава светлина. Ричард забеляза стълби, от двете страни на които имаше още стъклени кълба. Стъпалата водеха право нагоре към тавана.

— Странна работа — отбеляза Кара, вдигнала крак на второто стъпало и вперила очи нагоре в тъмното.

— Вижте, там има метална плоскост — посочи Ничи, като изпружи врат.

Ричард бе виждал подобни метални плоскости и другаде. Това бяха отключващи плоскости за щитове. Ничи почука с пръст, но не се случи нищо.

Ричард опря ръка в леденостудената плоскост и се чу стържене на камъни, стената започна да се отдръпва. Извиха се струйки прах.

Тримата се отдръпнаха и напрегнаха очи в сумрака, за да се опитат да разберат какво точно се движи. Земята затрепери. Сякаш цялата стая се измести и някак промени формата си. Тогава Ричард осъзна, че всъщност това, което се отдръпва, е таванът.

По стълбите блисна уголемяващ се сноп лунна светлина.

Ричард нямаше никаква представа къде се намират, освен, че явно бяха под земята, в някаква каменна стая. Не знаеше къде се намира Каска, само дето Плъзгата спомена, че е в Необятната пустош, а той не знаеше къде се пада това място, така че не беше наясно какво да очаква. Почувства се определено странно.

Посегна към мечата си.

Но не го намери. Може би за хиляден път изпита чувство на дълбоко съжаление за това къде и при кого се намира мечът му в този момент.

Измъкна кинжала си и приведен, се запъти нагоре по стълбите. Предпочете да наведе глава не само за да не я удари в ниския таван, но и от предпазливост, понеже не знаеше кой може да е чул плъзгането на камъка отвън. Кара, забелязала, че той изважда ножа си, стисна своя Агиел. Опита се да изпревари Ричард по стълбата, но той и препречи пътя с ръка и я задържа на едно стъпало зад себе си вляво. Ничи бе плътно от другата му страна.

Щом се показа от земята, мярна три забулени в мрак сенки, които бяха приседнали недалеч. От досегашния си опит при пътешествията в Плъзгата знаеше, че в началото, докато още не се е възстановил от пътуването, зрението му е по-обострено от обичайното. Вероятно той ги виждаше по-добре, отколкото те него.

Благодарение на доброто си зрение Ричард забеляза, че едрият мъжага в средата притиска до себе си слабоватото момиче. Едната ръка на онзи беше през устата на пленничката му. Момичето се мятеше в ръцете му. Лунната светлина се отразяваше от острието, притиснато в гърлото и.

— Хвърлете оръжието — изръмжа онзи с ножа — и се предайте на Императорския орден, иначе сте мъртви.

Ричард подхвърли ножа си във въздуха, остави го да опише полукръг и го хвана за острието. Над бабанката рязко се спусна едра черна птица, кацна на главата му и нададе пронизителен писък. Онзи подскочи. На Ричард не му остана време да осмисли неочакваната си атака. Хвърли ножа.

Разперила широко криле, птицата се вдигна във въздуха. Острието уцели мъжа в средата на челото с плътен звук.

Ричард знаеше, че кинжалът му е достатъчно дълъг, че да пробие целия мозък на мъжа и да излезе от другата страна на черепа му. След секунда онзи се строполи по гръб зад треперещото момиче — беше мъртъв, преди да е успял да я нарани.

Преди двамата му другари да са направили и крачка, Ничи насочи към тях невидимо острие от сгъстен въздух, което ги обезглави на мига. Единственият звук, който се чу, бе почти едновременното тупване на главите върху земята. Обезглавените торсове се свлякоха от двете страни на момичето.

Нощта бе тиха, чуваше се само напевът на цикадите.

Момичето пристъпи колебливо и падна на колене. Сведе глава пред стълбите, докато челото и докосна камъка отпред.

— Господарю Рал, аз съм твоя смирена слугиня. Благодаря, че дойде и ме защити. Ще ти служа вярно. Животът ми ти принадлежи. Заповядай ми нещо и аз ще го изпълня.

Докато момичето говореше с разтреперан глас, Кара и Ничи се разделиха, за да огледат за друга заплаха. Ричард вдигна пръст през устните си, за да им покаже да не вдигат шум, в случай че наблизко има заспали войници от ордите на Императорския орден. Двете видяха знака му и кимнаха.

Ричард чакаше, заслушан напрегнато. Понеже малката и бездруго се бе свила на земята, той не и даде знак да стане, защото така поне беше в безопасност. Чу се шумолене на криле и след малко гарванът кацна на близък клон, после пак прошумоли и прибра криле.

— Чисто е — обяви Ничи тихо, щом се върна от сенките. — Ханът ми показва, че няма други в непосредствена близост.

Ричард въздъхна облекчено и отпусна напрегнатите си мускули. Чу как момичето хлипа в тих ужас и седна до нея на горното стъпало. Подозираше, че тя се страхува да би той да обезглави и нея като тримата войници. Ричард искаше да я успокои и да я увери, че няма да я сполети тази съдба.

— Всичко е наред — каза и и нежно я хвана за раменете, за да я подкани да се изправи. — Няма да ти сторя нищо лошо. Вече си в безопасност.

Щом тя се изправи, той я прегърна и притисна главичката и в рамото си, усетил, че очите и оглеждат тримата мъртви мъже, сякаш можеха да скочат и да я отвлекат. Беше тъничка и жилава, вече пораснала, но все още не бе съвсем жена.

Приличаше на крехка птичка, готова да напусне гнездото си. Нежните и ръчички обвиха врата на Ричард, тя се притисна в него и се разрида с облекчение.

— Птицата приятел ли ти е? — попита Ричард.

— Локи. Той ме пази.

— Така си е, тази вечер се справи чудесно.

— Вече мислех, че няма да дойдеш, Господарю Рал. Мислех, че аз съм виновна, че не съм достатъчно добра жрица за теб.

Ричард продължи да я гали по тила.

— Откъде знаеше, че ще дойда?

— От сказанията. Но вече бях чакала достатъчно дълго и си помислих, че сигурно нещо се е объркало. Почти се бях отчаяла, че няма да сме достойни за вниманието ти, после пък търсех вината в себе си.

Ричард предположи, че „сказанията“ са нещо като пророчества.

— Казваш, че си жрица, така ли?

Тя кимна и се дръпна, за да му се усмихне. Едва тогава Ричард забеляза огромните и бакърени очи, които надничаха от тъмна маска, нарисувана като лента напъряно през лицето и. Беше доста плашещо.

— Аз съм жрицата на костите. Ти се върна, за да ми помогнеш. Аз съм твоя слугиня. Аз съм тази, която трябва да хвърли сънищата.

— Върнал съм се?

— Към живота. Върна се от мъртвите.

Той само я изгледа.

Ничи приклепна край момичето.

— Какво имаш предвид — как така се е върнал от мъртвите?

Момичето посочи зад тях, към мястото, откъдето се появиха.

— От света на мъртвите... обратно при живите. Там, на гроба му, е изписано неговото име.

Ричард се извърна и наистина видя името си върху нещо като надгробна плоча. Първото, което му хрумна, бе името на Калан, което видя изписано над гроба в Ейдиндрил. Но и двамата са живи, независимо какво пише върху камъка.

Момичето погледна първо Кара, после Ничи.

— Сказанията казват, че ще се върнеш при живите, Господарю Рал, но не се споменава, че ще бъдеш с духовните си сестри.

— Не съм се върнал от мъртвите. Дойдох с Плъзгата, ей там, от кладенеца.

— Кладенецът на мъртвите — кимна тя. — Откровението споменава подобно тайнствено нещо, но никога не съм успявала да разбера смисъла му.

— Как да те наричаме — „жрицо“ или по име?

— Ти си Господарят Рал, можеш да ме наричаш както пожелаеш. Името ми е Джилиан. Носила съм това име цял живот. Боя се, че съм жрица съвсем отскоро, така че още не съм много добра, поне така

мисля. Дядо ми каза, че като настъпи моментът, няма да има значение на колко съм години, а ще е важно, че е дошло времето.

— Добре тогава, предпочитам да те наричам Джилиан, става ли?
— попита той с усмивка.

Продължаваше да е прекалено уплашена, за да отвърне на усмивката му.

— С удоволствие, Господарю Рал.

— Аз се казвам Ричард. Би било чудесно да ме наричаш Ричард.

Тя кимна, но в очите и все още блестеше онова страхопочитание и благоговение. Ричард не можеше да каже дали тези чувства са насочени към Господаря Рал или към мъртвеца, завърнал се към живота и излязъл от гроба си.

— Виж, Джилиан, нямам никаква представа какви са тези твои сказания, но трябва да разбереш, че не съм се върнал от мъртвите. Пътувах до тук, понеже имам неприятности и търся конкретни отговори.

— Ами ти току-що откри неприятностите. И уби цели трима от тях. А отговорите се състоят в това, да се опиташ да ми помогнеш да хвърля сънищата така, че те да прогонят тези злодеи от земите ни. Сега народът ми се крие. Старците останаха ей там, долу. — Посочи в ниското под стръмния баир. — Треперят от страх, че войниците ще ги избият, ако не открият онова, което търсят.

— А какво търсят всъщност?

— Не знам точно. Аз се скрих сред духовете на нашите предци. Явно някой долу е казал на войниците за мен, понеже когато най-сетне успяха да ме хванат, ми знаеха името. Доста време успях да им се измъквам. Днес обаче се бяха притаили край едно от скривалищата ми за храна. Сграбчиха ме и искаха да им покажа къде са книгите.

— Това не са обикновени войници от Императорския орден — обади се Ничи, забелязала намръщеното му изражение. — Съгледвачи са.

— Откъде знаеш?

— Обикновените войници на Ордена не биха искали някой да сложи оръжие и да се предаде. Само съгледвачите, които са изпратени да проправят нови пътища и да търсят конкретна информация, биха взели пленници. Те разпитват хората. Тези, които откажат да говорят, биват подлагани на изтезания. Задачата на такива съгледвачи

обикновено е да намират скрити свещени книги, които да предоставят на император Джаганг. Те не само откриват най подходящите пътища, по които да мине армията, а и доставят на императора нещо, което той цени най-много от всичко: знание, особено такова, скрито в книги.

Ричард го знаеше от собствен опит. Джаганг явно бе отличен познавач на историята и на всичко, свързано с древните времена. Използваше тази информация изключително ползотворно. Ричард винаги бе имал чувството, че го догонва в научаването на неща, които вече са известни на Джаганг.

— Откриха ли вече някои книги?

Бакърените и очи примигнаха.

— Дядо ми каза за някакви книги, но аз не знам тука да има книги. Градът е изоставен още от древни времена. Ако е имало книги, вероятно са плякосани наред с други ценни вещи.

Ричард остана разочарован да разбере това. Беше се надявал да попадне на нещо, което ще му помогне да намери отговори, свързани с Калан. В крайна сметка Шота му спомена, че трябва да открие мястото на костите в Необятната пустош. Това гробище, където бяха попаднали, определено би могло да бъде наречено място на костите.

— Това е Необятната пустош, напи?

Джилиан кимна.

— Представлява огромна пустош, където животът е рядкост. Само моят народ е успял да устрои живота си тук, в тази безрадостна среда. Тук хората винаги са избягвали да идват. Навсякъде са пръснати оглозганите кости на смелчаците, дръзнали да припарят насам. Пръснати са тук, както и на юг, преди голямата граница. Мястото наистина се нарича Необятната пустош.

Ричард си помисли, че това място много му прилича на Дивото в Средната земя.

— Голямата граница ли? — подозрително попита Кара.

Джилиан погледна Морещицата.

— Голямата граница, която ни пази от Стария свят.

— Явно говори за южна Д'Хара — обясни Кара. — Явно за това съм чувала легенди за Каска като дете — защото се намира в Д'Хара.

Джилиан вдигна ръка.

— Това е мястото на предците ми. В древни времена са били унищожени от хора от Стария свят. Те също са можели да хвърлят

сънища. — Загледа се в мрака на юг. — Но се провалили и били унищожени.

Ричард нямаше време да се замисля над чутото. И бездруго си имаше достатъчно проблеми.

— Да си чувала някога израза „лавинен огън“?

Джилиан смръщи чело.

— Какво е „лавинен огън“?

— Не знам.

Потупа с пръст долната си устна, като се опитваше да планира следващия си ход.

— Ричард — извади го от унеса Джилиан, — трябва да ми помогнеш да хвърля сънищата така, че да прогоня тези мъже от родината ми и да спася своя народ.

Ричард погледна Ничи.

— Да имаш идея как може да стане това?

— Не. Но мога да те уверя, че съвсем скоро ще се появят още войници, изпратени да потърсят онези тримата. Това не са ти обикновени войници от Императорския орден. Вярно, не са по-малко жестоки, но са доста по-умни. Предполагам, че хвърлянето на сънища е нещо, свързано с дарбата ти... и не е препоръчително да го правиш.

Ричард се изправи и вдигна едната си ръка на хълбока, загледал към тъмния силует на града в далечината.

— Търси онова, което е отдавна заровено... — прошепна на себе си. Обърна се към Джилиан: — Нали каза, че си жрица на костите. Искам да ми покажеш всичко, което е свързано с костите.

Тя поклати глава.

— Първо трябва да ми помогнеш да хвърля сънищата, за да мога да прогоня чужденците. Искам дядо и другите ми сънародници да са в безопасност.

Ричард въздъхна отчаяно.

— Виж, Джилиан, не знам как да ти помогна да хвърлиш сънищата и нямам време да мисля по този въпрос. Но вероятно, както каза и Ничи, става въпрос за нещо, свързано с магия, а сега не мога да използвам магия, защото е твърде вероятно магията ми да призове един ужасен звяр, който има силата да изтрепе до крак народа ти. Той вече уби мнозина мои приятели, които бяха до мен. Искам да ми покажеш какво знаеш за онова, което е отдавна заровено.

Джилиан изтри сълзите си.

— Онези мъже хванаха дядо и другите. Ще ги убият. Трябва първо да спасиш дядо ми. Освен това той е сказател. Знае повече от мен.

Ричард вдигна ръка на рамото и за да се опита да я успокои. Не знаеше как би се почувствал, ако човек, когото смяташе за достатъчно могъщ, че да му помогне, откаже да го направи и да спаси дядо му.

— Имам една идея — обади се Ничи. — Аз съм чародейка, Джилиан. Знам всичко за тези хора и за начина им на действие. Знам как да се справя с тях. Ти помогни на Ричард, а докато го направиш, аз ще слеза долу и ще намеря как да ви отърва от чужденците. Щом приключа, те вече няма да представляват никаква опасност за теб и за народа ти.

— Ако аз помогна на Ричард, ти ще помогнеш на дядо, така ли?

— Обещавам.

Джилиан погледна Ричард.

— Ничи държи на думата си — увери я той.

— Добре. Аз ще покажа на Ричард всичко, което знам за това място, докато ти се погрижиш тези хора да се махнат от земите ни.

— Кара, тръгваш с Ничи да и пазиш гърба.

— А твоя кой ще го пази?

Ричард постави крак на главата на мъжа, когото обезглави пръв, и измъкна ножа си от челото му. Посочи с острието.

— Локи ще ни пази.

Кара не остана особено доволна.

— Така значи — гарван ще ги пази гърба.

Той отри ножа си в ризата на войника, после го прибра в ножницата на колана си.

— Жрицата на костите ще ме пази. В крайна сметка, чакала ме е толкова време. Ничи е тази, която ще бъде изправена пред опасност. Бих бил благодарен, ако се погрижиш за нея.

Кара погледна Ничи, сякаш схванала подтекста на думите му.

— Ще бдя над нея вместо теб, Господарю Рал.

ШЕЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЩОМ НИЧИ И КАРА ТРЪГНАХА НАДОЛУ, където Джилиан каза, че са се разположили другите войници на Императорския орден, Ричард се върна в гроба си и взе най-малката стъклена сфера. Пъхна я в раницата си, за да не му пречи да вижда в нощта, но да може да я използва, когато влязат в някоя от сградите в града. Обикалянето на полуразрушени къщи в тъмна нощ не му беше любимото занимание.

Джалиан беше като котка, която познава всяко кътче и тайно местенце на древния град на синора. Минаваха по улици, които едва си личаха под отломките и отдавна срутените зидове. С течение на времето сред отломките се бе наслойвал прах и пръст, бяха се образували изкуствени могили, върху които бяха израснали цели дървета. Имаше и сгради, където Ричард нямаше желание да влиза, защото виждаше, че са съвсем паянтови и може да се срутят при всеки по-силен порив на вятъра. Други бяха в сравнително по-добро състояние.

Една от по-големите сгради, където го заведе Джилиан, беше с фасада, украсена с множество арки, които навремето вероятно са били с прозорци или пък може би са си били отворени към градината отпред. Щом Ричард влезе вътре, под краката му проскърцаха камъчета и парчета мазилка. Целият под бе покрит с мозайка от мънички разноцветни плочки. Цветовете отдавна бяха избледнели, но се виждаха достатъчно ясно, за да разкрият пред Ричард красив пейзаж с дървета, заобиколени от висок зид, с пътечки между отделните гробове.

— Тази сграда е входът към една част на гробището — обясни му Джилиан.

Ричард се намръщи и се наведе, за да разгледа картината по-добре. В нея имаше нещо странно. Лунната светлина разкри върху мозайката фигури, понесли плата с хляб и месо към гробището, докато други се връщаха оттам с празни подноси.

Ричард се изправи рязко, дочул смразяващ кръвта вик, който достигна до тях някъде отдалеч. Двамата с Джилиан застинаха неподвижни, заслушани. В хладния нощен въздух се надигнаха още стенания и вопли.

— Какво беше това? — попита шепнешком Джилиан, ококорила бакърените си очи.

— Мисля, че Ничи вече се е заела с прогонването на нашествениците. След като приключи, народът ти ще е в безопасност.

— Имаш предвид, че им причинява болка ли?

На Ричард му стана ясно, че момичето не е свикнало да вижда насилие около себе си.

— Тези войници ще сторят ужасни неща на близките ти — включително на дядо ти. Ако един ден бъдат допуснати отново в земята ви, те ще ви изтребят до крак.

Тя се извърна и надзърна през сводестите прозорци.

— Това би било ужасно. Но нали сънищата трябваше да ги прогонят?

— Хвърлянето на сънища спасили ли са дедите ти? Спасили ли са хората от този древен град?

— Предполагам, че не — погледна го в очите тя.

— Най-важното е хората като тебе, които ценят живота — и като дядо ти, и като другите ти сънародници, — да имат правото да бъдат свободни и да живеят според своята воля. Понякога това означава, че е необходимо да унищожиш онези, които се канят да ти навредят.

— Да, Господарю Рал — преглътна тя.

Той вдигна ръка на рамото и и се усмихна.

— Ричард. Аз съм Господарят Рал, който иска хората да живеят свободно и както им харесва.

Най-сетне и тя се усмихна.

Ричард пак заразглежда мозайката и картината, изобразена върху нея.

— Знаеш ли какво означава това? Каква е тази картина?

Джилиан най-сетне успя да преодолее ужасяващите далечни крясъци, които се стелеха в мрака, и погледна пода.

— Виждаш ли този зид? — посочи тя. — Сказанията казват, че зад него се намират гробовете на местните жители. Ето това тук е мястото, където се намираме сега. А ето тук се намира проходът към

света на мъртвите. Според сказанията мъртви винаги е имало, но само това място ги вкарва зад градските стени. Хората не искали близките им да са далеч от тях, далеч от мястото, което смятали за свещено за своите деди. Затова построили проходи, където да предоставят на мъртвите си вечен покой.

В главата на Ричард прокънтяха словата на Шота. *Трябва да откриеш костницата в Необятната пустош. Това, което търсиш, е отдавна заровено.*

— Покажи ми това място — обърна се той към Джилиан. — Заведи ме там.

Оказа се по-труднодостъпно, отколкото си мислеше. Попаднаха в лабиринт от коридори и стаи в сградата. Някои минаваха между стени, над които нямаше таван, а се виждаха направо звездите, после пак потъваха в мрачните недра на сградата.

— Това е пътят на мъртвите — обясни Джилиан. — Починалият се вкарвал оттук. Казано е, че е изградено така с надеждата, че душите на мъртвите ще се объркат в лабиринта от коридори и новите духове няма да успеят да намерят пътя обратно. Така, затворени на това място, в невъзможност да намерят пътя към света на живите, те ще продължат напред, за да попаднат там, където им е мястото — в света на духовете.

Най-накрая се озоваха навън в нощта. Над древния град Каска се издигаше лунният сърп. В небето кръжеше Локи, който даде знак на приятелката си. Тя му махна в отговор. Гробището, което се просна пред погледа им, беше доста голямо, но изглеждаше някак несъразмерно спрямо града.

Ричард и Джилиан тръгнаха по пътеката между разположените доста нагъсто гробове. Тук-там виждаха чворести дървета. Мястото, обляно от лунна светлина, изглеждаше спокойно, по хълмистия релеф бяха нацъфтели красиви полски цветя.

— Къде саходите, за които спомена? — попита я Ричард.

— Съжалявам, не знам. Сказанията говорят за тях, но не споменават къде точно се намират.

Ричард претърси гробището, Джилиан вървеше плътно до него, луната се вдигна още по-високо на небето, а отходите — ни следа. Имаше доста могили, отбелязани с маркери. Надгробните плочи бяха почти долепени една до друга. Някои все още бяха изправени

вертикално, други бяха полегнали на една или друга страна. Явно това древно място не беше търсеното от Ричард.

В Народния дворец в Д'Хара се съхраняваха ценни книги, до които Джаганг още не се бе докопал. Бе по-вероятно Ричард да намери полезна информация там, отколкото в това пусто гробище.

Приседна край една могила под маслинено дръвче, за да обмисли какво да прави.

— Знаеш ли друго място, където е възможно да се намират тези проходи, споменати в сказанията?

Джилиан се замисли, прехапала устни.

— Съжالياвам, май не знам. Когато долу е безопасно, можем да слезем и да попитаме дядо. Той знае много неща — далеч повече от мен.

Само дето Ричард не знаеше дали има време, за да слуша историите на дядо и. Локи изпърха с криле и кацна недалеч, за да хапне от новоизлезлите цикади. След седемнайсет години под земята, те за пръв път излизаха на бял свят — за да бъдат изкълвани от гарван.

Ричард си спомни пророчеството, което му прочете Натан. Там се споменаваха цикадите. Запита се защо ли. Говореше се за годината, в която се събудят цикадите..., че тогава ще настъпи последната и решителна битка. Казваше се още, че светът е на прага на тъмна ера.

На прага на тъмна ера. Ричард погледна цикадите, които продължаваха да излизат. Проследи как се появяват от земята.

Докато ги наблюдаваше, му направи впечатление, че се измъкват изпод надгробна плоча, полегнала с лицевата част към могилата. Локи също го бе забелязал и сега пируваше.

— Странно... — отрони той.

— Кое е странно?

— Ами, погледни там. Цикадите не излизат от пръстта, а изпод плочата.

Ричард приклепна и пъкна ръка в отвора. Явно отдолу имаше яма. Локи го изгледа, килнал глава на една страна. Ричард подхвана плочата, като изпухтя от усилието. Камъкът бавно започна да се повдига. От лявата му страна имаше панта. След малко успя да го изправи вертикално.

Втренчи се в тъмнината. Не беше надгробна плоча. Оказа се каменна плоча, която служи за капак на подземна шахта. Ричард

трескаво извади стъклената сфера от раницата си. Щом зеленикавата светлина засия, Ричард я пхна докъдето можа в шахтата.

— Има стълба! — възкликна Джилиан.

— Внимавай.

Стъпалата бяха каменни, неравни и тесни. Предните ръбове на всички бяха вдлъбнати и напълно гладки, явно от безбройните крака, които бяха използвали маршрута. От двете страни на стълбата имаше каменни блокове, които се спускаха дълбоко под земята. Стигнаха до площадка, от която стъпалата тръгнаха надясно. След известно време последва нова площадка и завой наляво. И пак надолу.

Когато най-сетне стигнаха до дъното, шахтата се разшири в галерии, издълбани в здрава, но мека скала в самата земя. Ричард простря светещото кълбо в едната си ръка, с другата стисна ръката на Джилиан и я поведе напред. Наложил се да приведе глава, понеже таванът не бе много висок. Скоро стигнаха до разклонение.

— Откровението казва ли как да намерим пътя? — След като тя поклати глава, той попита: — Ами всичките тия лабиринти, които си запаметила? Дали ще ти помогнат тук, долу?

— Не знам. Не съм и предполагала, че тук има подобно място.

Ричард въздъхна и огледа двата коридора, които продължаваха в различни посоки.

— Е, добре, просто вървим напред. Ако нещо ти се стори познато, моля те, дай знак.

След като тя му обеща, Ричард тръгна по лявото разклонение. От двете страни на тесния коридор започнаха да се появяват ниши, издълбани направо в стената. Във всяка ниша бе положено по едно тяло. На места имаше по три до пет ниши, подредени една над друга. В някои имаше по две тела — може би съпруг и съпруга.

Тук-там си личаха древни рисунки. Украсата беше или с флорални мотиви, или с хора с храна, а на някои места прости геометрични фигури. По разликите в стиловете и в качеството на произведенията Ричард отсъди, че явно са правени от близките на почиталите.

Тесният коридор се разшири в зала, от която тръгнаха десет лъча в различни посоки. Ричард си избра произволен и тръгна по него. Той също ги изведе до по-широки зали, от които се разклоняваха нови

коридори. Наклонът се променяше, от време на време се спускаше по-надолу, на няколко места се изкачи леко.

Скоро започнаха да се появяват кости.

Влизаха в зали, чиито стени бяха надупчени с ниши. В отделните ниши бяха сортирани различни видове кости. В едната забелязаха прилежно подредени черепи, в съседната бяха само бедрени кости, в друга — кости на ръце. Имаше огромни каменни контейнери, пълни с пак толкова методично подредени по-дребни костици. Докато влизаха от зала в зала, Ричард и Джилиан видяха черепи, чиято бройка вероятно надвишаваше десетки хиляди. Наясно, че това е само един произволен коридор от цял лабиринт с подобни, Ричард само можеше да гадае колко души са намерили покой в тези катакомби. Колкото и смайваща и ужасяваща да бе тази среща с толкова много смърт, Ричард имаше чувството, че всяка кост е положена с нужната почит и благоговение. Нямаше нито една костица, която да е захвърлена просто ей така в някой ъгъл. Всички бяха положени внимателно, сякаш във всяка една се бе съдържал безценен живот.

Може би повече от час обикаляха из лабиринта от тунели. Всяка отсечка се различаваше от предишната. Имаше по-големи, по-тесни, някои с помещения от двете страни.

След известно време стигнаха до срутване в един от коридорите. Беше се сринал огромен каменен блок, повлякъл след себе си и част от стените.

Ричард спря и огледа камарата отломки.

— Май сме дотук.

Джилиан се наведе и огледа внимателно мястото.

— Мярнах пролука. — Обърна се към Ричард. Бакърените и очи изглеждаха страховито през нарисуваната черна лента на лицето и. — Аз съм по-дребна. Искаш ли да изпълзя от другата страна и да погледна.

Ричард поднесе светещото кълбо към пролуката.

— Добре, но ако ти се стори опасно, веднага се връщай. Тук има хиляди тунели, така че няма да останем без маршрути.

— Но този е избран от Господаря Рал. Сигурно е важен.

— Аз съм просто човек, Джилиан. Не съм някакъв дух мъдрец, излязъл от света на мъртвите.

— Както кажеш, Ричард.

Поне му се усмихна, докато го казваше. Изчезна в пролуката между камъните като птичка, прелетяла през гъсталак.

— Господарю Рал! — отекна гласът и между стените. — Тук има книги.

— Книги ли? — провикна се той в дупката.

— Да. Много книги. Тъмно е, но май е някаква голяма зала, пълна с книги.

— Идвам — рече той.

Наложи се да свали раницата си и да я избута напред пред себе си, пълзейки. Не беше толкова страшно, колкото му се видя отвън, така че скоро се озова от другата страна. Когато се изправи и се огледа, осъзна, че огромният каменен блок, който сега бе полегнал на една страна на земята, някога явно е бил врата. Изглеждаше като че е била плъзгаща се врата, която е изчезвала в една от страничните стени, но в един момент масивната врата се е пропукала поради някаква причина и се е строполила. Ричард поразрови отломките и като поразчисти прахоляка, видя металната пластина, задвижваща щита.

При мисълта, че книгите, на които попадна, са били охранявани от щит, сърцето му заби лудо.

Обърна се. Меката светлина на светещото кълбо наистина разкри пред погледа му зала, пълна с книги. Помещението се виеше под странни ъгли — поради каква причина, той не може да се догади. Джилиан и Ричард пристъпиха напред и заразглеждаха книгите. Повечето рафтове бяха издълбани направо в скалата, също като нишите, в които бяха положени мъртвите.

Ричард вдигна кълбото високо над главата си и тръгна да оглежда лавиците.

— Виж, търся точно определено нещо — „Лавинен огън“ — каза той на Джилиан. — Предполагам, че е книга. Ти почни от тази страна, аз — от другата. Не искам да пропуснеш нито една заглавие.

— Ако е тук, ще я намерим — кимна уверено Джилиан. Древната библиотека се оказа отчайващо огромна. След като огледаха първото помещение и завиха към следващото, се озоваха в стая, изпълнена с дълги редици етажерки. Търсенето щеше да отнеме доста време. Трябваше да се движат паралелно, за да се възползват от светлината на кълбото.

В продължение на няколко часа оглеждаха щателно всяка книга. Тук-там централното помещение се разклоняваше в странични ниши — по-малки, но и те пълни с книги. От време на време се налагаше да почистват гръбчетата на книгите от дебели слоеве прах.

Докато стигнаха до място, където забеляза друга метална пластина, Ричард се чувстваше изморен и обезверен. Той натисна с длан пластината и каменната стена пред тях започна да се движи. Вратата не бе голяма и бързо разкри тъмно помещение зад себе си. Надяваше се щитовете да разпознаят дарбата му, без да я активират по някакъв начин — не му се щеше да призове звяра в тези тъмни катакомби.

Ричард пъкна светещото кълбо в тъмнината и пред него се разкри друга стая с книги — този път по-малка. В средата имаше маса, която се бе срутила под тежестта на отломки, отронили се от тавана.

Бавно и съсредоточено Джилиан продължи да движи пръст по гръбчетата на книгите, докато Ричард направи пет крачки напред и се озова в дъното на помещението. Там го чакаше поредната метална пластина. Опря длан и в нея.

Пред него се плъзна още една тясна врата и след малко изчезна в стената. Ричард приведе глава и прекрачи прага, като го освети с кълбото.

— Искаш ли да пътуваш, господарю? — отекна глас. Срещу него блесна сребристото лице на Плъзгата. Бяха се озовали в стаята с кладенеца. Вратата, през която влезе сега, се намиреше на стената срещу стълбите, по които той, Ничи и Кара излязоха навън.

Значи цяла нощ се бе въртял в кръг, за да се озове в крайна сметка там, откъдето тръгна.

— Ричард! — повика го Джилиан. — Виж това.

Той загърби сребристото лице и пред очите му се плъзна червената кожена подвързия на книгата, която момичето държеше в ръцете си.

На корицата пишеше „Лавинен огън“.

Ричард бе толкова смаян, че не можа да си отвори устата.

Джилиан, грейнала в доволна усмивка, влезе в стаята на Плъзгата, след като той отстъпи заднишком от входа.

Той имаше чувството, че се намира някъде другаде, че се наблюдава отстрани как стиска в ръце книгата, наречена „Лавинен

ОГЪН“.

ШЕЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— РИЧАРД? — Беше гласът на Ничи.

Все още слисан от факта, че е намерил „Лавинен огън“, той се приближи до стълбите и надзърна нагоре. Посрещнаха го силуетите на Ничи и Кара, очертани на избледняващата зора.

— Намерих я. Тоест Джилиан я намери.

— Как се озова там? — попита Ничи, щом Ричард и Джилиан тръгнаха нагоре по стълбите. — Преди малко погледнахме и те нямаше.

— Джилиан? — чу се мъжки глас.

— Дядо! — Джилиан изхвърча нагоре като стрела и се хвърли в обятията на стареца.

Ричард се изкачи след нея. Ничи бе приседнала на най-горното стъпало.

— Какво става? — попита той.

— Това е дядото на Джилиан — представи непознатия Ничи. — Той е сказател на тези хора, пазител на древното им познание.

— Приятно ми е — здрависа се енергично Ричард. — Имате прекрасна внучка. Оказа ми неоценима помощ.

— Ти и сам щеше да я намериш, ако не я бях мярнала първа — ухили се момичето.

Ричард отвърна на усмивката и. Обърна се към Ничи.

— Какво стана с хората на Джаганг?

— Нощна мъгла — сви рамене Ничи.

Докато Джилиан и дядо и отидоха да поздравят Локи, който бе кацнал наблизко на една стена, Ричард отиде при Кара и Ничи.

— Мъгла ли?

— Да — отвърна небрежно чародейката и обви коленете си с ръце. — Изневиделица се вдигна някаква странна димна мъгла и ги ослепи.

— Не просто ги ослепи, ами направо взриви очните им ябълки — додаде доволно Кара. — Истинска кървава баня. Беше супер!

Ричард изгледа Ничи изпод вежди, в очакване на обяснение.

— Това са съгледвачи. Познавам ги и те ме познават. Не исках да ме видят. И по-важното — исках да не могат да бъдат от никаква полза на Джаганг — имам предвид, в случай че някой все пак оживее. От това, което ми каза дядото на Джилиан, съдя, че едва ли някой ще стигне жив до армията на Джаганг, но се погрижих конете им да са наблизко, че да ги отведат до там. Искам ако някой оживее, да може да разкаже за ужасната мъгла, дето се е спуснала от планината. И как са били ослепени от могъща свръхестествена сила в тази недостъпна и забравена земя. Тези новини ще хвърлят в паника хората му.

Изнасилването, ограбването и клането на безпомощните са голяма забава за войниците на Джаганг, но никак не обичат подобни странни сили. Да умрат в името на Създателя в достойна битка, която ще им спечели награда в отвъдния свят, е едно, а да бъдат пометени от нещо, което им се стоварва изневиделица от мрака и ги оставя в безпомощно състояние, е съвсем друго.

Предполагам, че Джаганг ще предпочете да заобиколи този район, вместо да рискува да изправи хората си пред сила, която може да всее страх в сърцата им и да ги накара да се усъмнят в смисъла на битката за славата на Създателя и Императорския орден. Това означава, че ще им се наложи да продължат още доста на юг. Това значително ще удължи пътя им до Д'Хара и ще ни спечели време.

— Чудесна работа, Ничи — похвали я Ричард. — Браво на теб!

— Е, а ти какво намери? — попита тя с грейнало лице.

— „Лавинен огън“. — Изкачи още няколко стъпала, за да седне между двете жени. — Оказа се книга. — Поколеба се, но все пак отгърна корицата. — В случай че е някакво пророчество или друго подобно, ми се ще да погледнеш веднага.

Лицето и внезапно помръкна.

— Разбира се, Ричард. Дай да видя.

Той и подаде книгата и стана. Не искаше да види нещо и веднага след това да установи, че не е трябвало и че звярът вече лети към тях. Особено сега, когато бе толкова близо до намирането на отговори.

Ничи веднага се съсредоточи върху книгата, Кара се опитваше да надзърне покрай нея.

— Звучи абсурдно — отрони Морещицата, прочела първите няколко изречения.

Ричард видя, че Ничи не споделя това мнение. Лицето и бе бяло като платно.

— Добри духове... — прошепна тя на себе си.

Продължи да чете, без да каже нито дума повече, а Ричард отиде да седне под едно маслиново дръвче, поникнало над могила. Около ствола на дървото бе плъзнало увивно растение. Той посегна да си откъсне листенце.

Ръката му застина във въздуха, на милиметри от тъмните, пъстри листа.

По кожата му пропълзяха ледени иглички.

Познаваше това растение.

В главата му нахълта един пасаж от „Книгата на преброените сенки“, която баща му го накара да наизусти, преди да я унищожи: „И когато трите кутии на Орден бъдат задействани, ще избуи змийската лоза.“

— Какво има? — прошепна Джилиан, надвесена ниско над лицето му. — Изглеждаш така, все едно си видял дух.

— Да си виждала това растение по вашите земи?

— Не, май не.

— Права е — намеси се дядо и, доста озадачен. — Прекарал съм тук целия си живот. Не си спомням досега да съм виждал това растение, освен при едно заклинание преди около три години. Да, точно така, тази есен ще станат три години. После загина. И оттогава не е избуявало.

Ричард не забеляза никакви шушулки по новопоявилото се растение. Протегна ръка и внимателно откъсна една клонка.

— Ричард, това е изключително опасна книга — обади се Ничи с мъртвешки глас. Беше погълната от заниманието си и не вдигна глава, за да види, че другите разговарят. — Повече от опасна. — Говореше, четейки. — Още съм в самото начало, но е... направо не знам откъде да подхвана...

Ричард стана, стиснал вейката в ръка, без да откъсва очи от него.

— Трябва да тръгваме — рече. — Незабавно.

Нещо в гласа му накара Ничи и Кара моментално да го погледнат.

— Какво има, Господарю Рал? — попита Кара.

— Изглеждаш така, сякаш си видял духа на баща си — додаде Ничи.

— По-лошо — отвърна той и най-сетне откъсна очи от растението. — Разбрах. Вече знам какво става.

Спусна се към дупката и заслиза с шеметна скорост по стъпалата.

— Плъзга! Трябва да пътуваме!

— Но, Ричард, нали обеща да хвърлиш с мен сънищата, за да прогоним злите чужденци от земите ни!

— Виж, трябва да вървя. Веднага.

— Господарят Рал вече ни помогна с всичко, с което можа — успокои я дядо и и я прегърна през крехките рамене. — Ако може, някой ден пак ще ни навести.

— Да, непременно. Благодаря ти, Джилиан, задето ми помогна. Изобщо нямаш представа какво направи за мен днес. Кажете на хората да се пазят от това растение.

— Какво ти става, Ричард? — попита Ничи.

Той я дръпна за рамото, после хвана и Кара за ръката.

— Отиваме в Народния дворец. Веднага!

— Защо? Какво става? Какво откри?

Ричард и показа клончето, после трескаво го прибра в джоба си. Стисна я за ръката и я дръпна след себе си по стълбите.

— Това е змийска лоза. Расте само тогава, когато кутиите на Орден са пуснати в действие.

— Но кутиите на Орден са на сигурно място — възрази Кара.

— Явно вече не са. Онези Сестри са задействали магията на Орден. Плъзга! Искаме да пътуваме до Народния дворец!

— Елате, ще пътуваме.

Ничи продължаваше да се дърпа.

— Ричард, не разбирам какво общо има това с бляна ти за онази жена?

Той долепи длан до металната плочка, която задейства затварящия механизъм на таванския капак.

— Довиждане, Джилиан. Благодаря ти. Ще се върна някой ден.

Момичето му махна, в това време той грабна лъка и колчана със стрелите. Обърна се към Ничи.

— Те се нуждаят от Калан. Тя е последният жив Изповедник. Освен това имат нужда и от книгата, която знам наизуст. Тя започва така: „Проверка на истинността на думите в «Книгата на преброените сенки», ако са произнесени от друг, а не прочетени от онзи, които управлява кутиите, може да се направи единствено с употребата на Изповедник...“ Таванът се затвори. В далечината Ричард чу гласа на Джилиан.

— Довиждане, Ричард. Лек път!

— Това е лудост, Ричард! Просто е...

— Не му е времето да спорим.

По тона му тя разбра, че говори сериозно.

Качи се на парапета и подаде ръка на двете жени.

— Хей, чакайте — спря го Ничи и отвори раницата си. — Трябва да се погрижа тази книга да е на сигурно място. — Пъхна „Лавинен огън“ дълбоко в раницата и я завърза здраво.

— Разбра ли за какво се отнася „Лавинен огън“? — попита Ричард.

Сините и очи намериха неговите.

— Доколкото мога да преценя от няколкото пасажа, които прочетох, това е теоретична формула за призоваване и създаване на неща, които притежават скритата сила да разнищват съществуването.

— Да разнищват съществуването ли? — попита Кара. — Какво означава това?

— Не знам точно. Но явно е изложението на теория за специфична магия, която, ако се активира, притежава силата да унищожи света на живота.

— Защо им е нужно това! — възкликна Ричард. — Магията на Орден вече е у тях.

Ничи не му отговори. Не вярваше на версията му. Част от нея включваше Калан.

— Плъзга, моля те, да тръгваме! Заведи ни в Народния дворец!

Сребърната ръка се плъзна и ги обгърна.

— Елате да пътуваме.

Преди да се потопят в сребристата лава, Ничи и Кара стиснаха Ричард за ръка.

ШЕЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

НИЧИ ЕДВА БЕ ДОШЛА НА СЕБЕ СИ, едва бе издишала Плъзгата от дробовете си, за да поеме толкова важната глътка въздух, а Ричард вече я теглеше да става. Намираха се в облицована с мрамор стая.

Въпреки всичко и беше приятно да го държи за ръката.

Преди да влезе в Плъзгата, си каза, че по време на пътуването ще има време да обмисли поредната странност на Ричард и да разсъждава над въпроса как от намирането на някакво растение може да следва, че кутиите на Орден са задействани. Ричард продължаваше да прави всичко само и само да им докаже, че Калан съществува в действителност.

Стаята, в която попаднаха, беше оградена с щитове. Ричард дръпна Ничи и Кара през мощен щит. Хукнаха през мраморния коридор и излязоха пред двойна врата със сребърен обков, върху който бе изобразено езеро.

— Това място ми е познато — извика Кара. — Знам къде се намираме.

— Чудесно — отвърна Ричард, — значи ти водиш. Бързо.

На моменти Ничи почти съжаляваше, че не се съгласи с Ан, Натан и Зед и не се включи в плана им за заличаването на спомена за Калан от главата на Ричард.

Спираше я само едно. Бе изпробвала тази теория върху един от хората на Джаганг в Каска. Беше се опитала да използва Субстрактивна магия, за да заличи от главата му спомена за императора. Звучеше пределно просто. Направи точно това, което двамата магьосници и Прелатът поискаха тя да стори на Ричард.

Изникна само един проблем.

Онзи умря. При това смъртта му беше наистина ужасна.

Като се сети, че и оставаше още малко, за да се съгласи да приложи същото и върху Ричард, че им позволи да я убеждават и едва не се съгласи, направо и се подкосиха коленете и и се зави свят.

Наложил се да приседне на земята до мъртвия войник. Кара беше почти сигурна, че Ничи всеки момент ще припадне. Цял час след това Ничи се чувстваше зле, всичко и трепереше.

— Насам — подвикна им Кара и ги поведе по стълби, които водеха към широк коридор с частично остъклен таван.

Светлината, която нахлуваше отвън, имаше червеникав оттенък, значи слънцето или бе тръгнало да залязва, или тепърва щеше да изгрее — Ничи не знаеше кое от двете. Чувстваше се обърквана и дезориентирана да не знае дали е нощ или ден.

Коридорите бяха пълни с хора. Мнозина се спираха да огледат двете жени и мъжа, които тичаха нанякъде. Гвардейците също ги забелязаха и се спуснаха да ги пресрещнат, но веднага мярнаха Кара в червената и кожена униформа. Повечето разпознаха и Ричард и падаха на коляно, свели глави, докато той отмине. Нямахме време да забавя крачка, за да отвърне на поздрава им.

Преминаха през замайваща плетеница от коридори, над мостове, покрай балкони, между колони и през зали. От време на време изкачваха стълби. Кара често свършваше рязко, за да минат по сервизни коридори — явно по кратки маршрути.

Ничи не пропусна да забележи великолепието на двореца — наистина беше забележително красив. Фигуралните настилки на пода бяха подредени с изключителна прецизност. Имаше величави статуи — не толкова уникални, колкото Ричардовата, но все пак доста внушителни. Претичаха покрай гоблен, чиито размери не можеха да се сравняват с нищо, което бе виждала досега. Изобразяваше батална сцена, в която участваха поне няколкостотин коне.

— Насам! — извика Кара и се шмугна в един коридор.

Щом завиха зад ъгъла, Кара претича от другата му страна. Ничи не изоставаше и макар в главата и да напирала цял куп въпроси, които искаше да зададе незабавно, единственото, което успяваше да стори, докато бяга, бе да диша. А допреди да срещне Ричард, почти не беше и се случвало да бяга.

Стигнаха пред двойна махагонова порта и Кара забави темпото. Ничи с отвращение забеляза украсата от змии, които минаваха през цялата горна половина на двете крила. Без да спира, Ричард сграбчи едната дръжка във формата на бронзов череп и блъсна вратата.

В притихналата, застлана с мек килим зала, ги посрещнаха четирима гвардейци, които веднага скочиха с оръжия в ръце, готови да им преградят пътя. Видяха Кара, после погледнаха Ричард и на лицата им се изписа колебание.

— Господарю Рал? — осмели се да пророни единият.

— Да, точно така — озъби му се Кара. — А сега стори път. Четиримата отстъпиха и вдигнаха юмрук в гърдите.

— Да се е случвало нещо напоследък? — попита Ричард, щом успя да си поеме дъх.

— Моля?

— Питам за проникване. Някой опитвал ли се е да се промъкне тук?

Онзи избухна в смях.

— Едва ли, Господарю Рал. Веднага бихме разбрали, ако има такъв опит, и не бихме допуснали никой вътре.

Ричард му благодари с кимване и хукна нагоре по мраморното стълбище, като едва не изтръгна ръката на Ничи от рамото. Докато тичаха по стъпалата, тя имаше чувството, че краката и ще откажат всеки момент. Мускулите и бяха толкова изтощени от дългото бягане, че едва ги движеше. Но нямаше начин — трябваше да го прави заради Ричард.

Горе ги посрещна цял отряд гвардейци със заредени арбалети — стрелите им бяха с червени пера. Не знаеха, че идва Господарят Рал. Бяха решили, че някой се опитва да проникне в забранената зона. Ничи се надяваше бързо да се осъзнаят, преди някой да си е изпуснал нервите.

По светкавичната им реакция Ничи разбра, че пред нея стоят отлично обучени елитни гвардейци, които не стрелят безразборно, преди да са фиксирали ясно целта си. И добре, че беше така, понеже тя щеше да реагира по-бързо.

— Генерал Тримак! — обърна се Ричард към офицера, който си проправяше енергично път през кордона от стомана, оградил мигом новодошлите.

Онзи се изпъна и вдигна юмрук към сърцето си.

— Господарю Рал! — Веднага след това забеляза Морещицата. — Кара?

Тя му кимна за поздрав. Ричард се здрависа с мъжа.

— Генерале, някой е проникнал тук. Откраднали са кутиите на Орден от Градината на живота.

Генералът изгуби ума и дума.

— Моля! Но това е невъзможно, Господарю Рал. Сигурно има някаква грешка. Никой не може да мине оттук, без да го видим. Всичко е мирно и тихо от доста време... имахме само един посетител...

— Посетител ли? Кой?

— Прелат Вирна. Беше преди известно време. Каза, че е дошла в двореца, за да провери нещо в някакви книги за магии. И понеже така или иначе била тук, искаше да погледне дали всичко с кутиите е наред.

— И вие я пуснахте?

Генералът придоби възмутен вид. Белегът на лицето му се откри още по-бял на фона на пламналото му лице.

— Не, Господарю Рал, не бих я пуснал за нищо на света.

Накрая постигнахме съгласие само да открянем вратата и тя да надникне вътре, за да се увери, че няма проблеми.

— Да надникне ли?

— Да. Обкръжихме я отвсякъде, момчетата я държаха на мушка със специалните стрели — даде ни ги лично Натан Рал. С тях можем да стреляме дори по хора с дарбата. Прелатът не можеше да мръдне — беше обградена. Горката, чувстваше се като игленик.

Войниците потвърдиха с кимане думите на генерала си.

— Надзърна в градината и се увери, че всичко с кутиите е наред. Аз също използвах случая и видях с очите си три черни кутии, поставени върху каменна плоча. Кълна се — кракът и не е пристъпвал прага.

Ричард въздъхна.

— А някой друг? Никой друг ли не е отварял тези врати?

— Никой, Господарю Рал. Никой освен хората ми не е влизал в зоната. Никой. Не позволяваме да се използват дори коридорите около Градината на живота. Както може би си спомняте, последния път, когато бяхте тук, дадохте изрична заповед.

Ричард кимна, замислен.

— Е, да вървим да проверим — вдигна глава той. Мъжете, накичени със звънтящи оръжия от главата до петите, го последваха по коридора, докато стигнаха до огромна двукрила порта, обкована със злато.

Без да чака някой да го стори вместо него, Ричард отвори едното крило и влезе в градината. Войниците останаха пред прага. Това за тях бе свещена земя, храм, в който владетелят на двореца влиза винаги сам или с някой, когото покани лично. Ричард не ги покани — влезе сам.

Колкото и да беше уморена, Ничи се спусна след него по пътеката между лехите. През стъкления таван се виждаше небето, което бе станало по-тъмно виолетово — значи бе по-скоро вечер, отколкото утрин.

Също както и Ричард, Ничи не обърна почти никакво внимание на потъналите в зеленина стени, на дърветата и другата растителност. Тази градина беше великолепно място — несъмнено, — но погледът и бе прикован върху каменния олтар, който се виждаше в дъното на помещението. Там би трябвало да има три кутии, а не се виждаше нито една. Върху плочата имаше нещо друго, но тя не можеше да види какво точно.

По учестеното дишане на Ричард се досети, че той е разбрал какъв е този предмет.

Минаха през ивица трева, после стъпиха върху пръст. Ричард се закова напред крачка и заби поглед в краката си.

— Какво има, Господарю Рал?

— Следите и — прошепна той. — Познавам ги. Този път не са скрити посредством магия. Била е тук сама. — Посочи пръстта. — Два пъти. Влязла е и е излязла, после още веднъж. — Огледа тревата зад себе си, проследявайки с очи нещо, което двете жени не можеха да видят. — Тук, в тревата, е била на колене.

Стана и измина тичешком останалата част от пътя. Ничи и Кара се спуснаха подире му.

Щом стигнаха гранитната плоча, Ничи веднага разпозна предмета, оставен отгоре.

Беше статуята на жената, която се издигаше, изваяна от мрамор, напред Площада на свободата в Алтур'Ранг. Статуята, която Ричард твърдеше, че е у Калан. Ничи забеляза кървави следи навсякъде по фигурката.

Ричард взе дървената фигурка с треперещи ръце и я притисна до гърдите си, преглътна болезнен вопъл. Ничи очакваше да го види как пада на земята, но той се задържа на крака.

След като постоя така известно време, се обърна към двете с обляно в сълзи лице. Протегна статуята, изобразяваща гордо изправена женска фигура, към Кара и Ничи.

— Това е статуята, която издялах за Калан. Това е „Дух“. Същата, за която ви казах, че е невъзможно да е в Алтур’Ранг понеже е у Калан. Ако са използвали макета, за да направят каменната статуя за площада, откъде се е взела тук тази фигурка?

Ничи я гледаше с ококорени очи, опитвайки се да осъзнае това, което става. Явно имаше противоречие. Спомни си как Ричард се опитваше да проумее какво вижда в гробището, където бе погребана Майката Изповедник. Сега вече знаеше как се е чувствал той.

— Нямам представа как се е озовала тук, Ричард.

— Калан я е оставила! Оставила я е, за да я намеря! Взела е кутиите на Орден по заповед на Сестрите. Нима не разбирате? Вярвайте поне на очите си, ако не на мен!

Неспособен да каже друго, той пак притисна фигурката до гърдите си, сякаш бе най-ценната вещ на света.

В този момент, забелязала неистовата му скръб и болка, Ничи се запита как ли би се чувствала тя, ако той обичаше нея толкова силно.

В същото време въпреки объркването си, въпреки тъжната сцена, която се разиграваше пред очите и, въпреки болката, която се излъчваше от цялото му същество, тя изпита радост. Радост, че има някой, който означава толкова много за Ричард, някой, който може да го накара да се почувства така... пък макар и тази жена да не съществува наистина. Защото Ничи все още не вярваше, че тя е реална.

— Сега вече разбрахте ли? — попита той. — Проясни ли ви се?

Кара изглеждаше толкова смаяна, колкото се чувстваше Ничи.

— Не, Господарю Рал, не разбирам — поклати глава Морещицата.

Той вдигна в ръка статуйката.

— Никой не я помни. Вероятно е минала точно покрай тези войници, а те са я забравили веднага, щом са я видели — също както вие сте забравили хилядите си срещи с нея. Тя е съвсем сама, в ръцете на онези четири Сестри. А те са я принудили да дойде тук и да вземе кутиите. Нима не виждате тази кръв? Нейната кръв? Разберете. Можете ли да си представите как се чувства тя — съвсем сама, забравена от всички? Оставила е това с надеждата, че някой може би

ще го намери и ще знае, че нея все още я има. — Поднесе фигурката пред очите на Кара, после и на Ничи. — Погледнете! Цялата фигурка е изцапана с кръв. Има кръв и по олтара, и по пода. Ето ги следите от стъпките и. Как мислите — защо кутиите ги няма, а това е тук? Калан е била в Градината на живота.

Настана гробна тишина. Ничи беше толкова объркана, че не знаеше какво да мисли. Знаеше какво вижда, но и се струваше невъзможно.

— Още ли не ми вярвате?

— Господарю Рал, вярвам на това, което казваш, но продължавам да не си я спомням — отрони Кара.

Свирепият му поглед се плъзна към Ничи, която също не можа да издържи, без да преглътне.

— Нямам представа какво се случва, Ричард. Това, което казваш, наистина е силно доказателство, но както спомена и Кара, продължавам да не си я спомням. Съжалявам, не мога да те лъжа и да ти кажа нещо само защото искаш да го чуеш. За да бъдеш доволен. Истина ти казвам. Все още не знам за какво говориш.

— Знам — каза той изведнъж с неочаквано съчувствие. — Нали точно това се опитвам да ви обясня от самото начало. Става нещо ужасно. Никой не я помни. Несъмнено това, което е причинило подобно събитие, е опасна и мощна магия, на каквато са способни малцина — онези, които притежават двете страни на дарбата. Магия, която е толкова опасна, че трябва да бъде скрита в книга, заровена в катакомби и скрита зад щитове с надеждата никога да не бъде открита.

— „Лавинен огън“ — отрони Ничи. — Но доколкото успях да я прелистя, тази магия би трябвало да притежава силата да разплете самия свят на живота.

— Че какво ги е грижа Сестрите? — попита с горчивина Ричард. — Те вече са задействали кутиите на Орден. Възнамеряват да сложат край на живота в името на Пазителя на мъртвите. Ти би трябвало да го разбереш по-добре от всеки друг.

Ничи вдигна ръка на челото си.

— Добри духове, може и да се окажеш прав. — Не си чувстваше пръстите. Ужасът бе изпълнил цялото и тяло със ситни иглички. — От това, което успях да прочета, „Лавинен огън“ може да се окаже нещо подобно на онова, което Зед, Ан и Натан се опитаха да ме накарат да

ти причиня — да използвам Субстрактивна магия, за да те принудя да забравиш Калан. Ако това, което казваш, е истина, тогава Сестрите вероятно са направили нещо подобно — направили са така, че всички да забравят Калан.

Ничи се вгледа в сивите му очи, в които нямаше нищо против да потъне завинаги. Усети как по бузите и се стичат сълзи от ужас.

— Аз се опитах да го направя, Ричард.

— Какво имаш предвид?

— Опитах онова, което те искаха да пробвам върху теб. Опитах с един от войниците на Джаганг, докато бяхме в Каска. Опитах се да го накарам да забрави Джаганг. Оказа се фатално. Ами ако „Лавинен огън“ действа така на всички?

— Хайде! — извика Ричард разпалено.

Излезе от градината. В коридора пред Градината на живота го чакаха генералът и гвардейците му.

— Господарю Рал, вече не виждам кутиите — обади се Тримак.

— Откраднати са.

Всички присъстващи зяпнаха от учудване. Генералът се облещи.

— Откраднати ли?... Но кой го е направил?

Ричард вдигна фигурката в ръката си и я размаха пред лицето му.

— Жена ми.

Генерал Тримак изглеждаше така, сякаш не знаеше дали да изкрещи от ярост, или на мига да се самоубие. Накрая разтърка устата си с длан, за да осмисли всичко чуто, като явно се опитваше да го свърже с предварителната информация, с която разполагаше. Вгледа се в Ричард със суров поглед, какъвто имаха малцина освен него.

— Постоянно получавам рапорти, Господарю Рал. Настоявам лично да се запозная с всеки един от тях — човек никога не знае какво може да научи от на пръв поглед безобидна информация, а после да се окаже, че е от изключителна важност. Генерал Мейферт също ми изпраща рапорти. Той вече е съвсем близо, така че ги получавам в рамките на няколко часа. Скоро той и неговите части ще се придвижат на юг и времето за размяна на информация помежду ни ще се увеличи. Засега обаче новините са още горещи.

— Продължавай.

— Вижте, нямам представа дали е важно, дали изобщо има някаква връзка, но в последния рапорт, който получих рано тази

сутрин, се споменаваше, че са попаднали на възрастна жена, пронизана от меч. Според информацията била пострадала доста зле. Не знам защо генералът е решил да ме информира за този инцидент, но той със сигурност е умен мъж и предположих, че след като е решил да ми го каже, значи в случката има нещо странно.

— На какво разстояние е армията. Къде се намират?

— На час-два бърз галоп.

— Пригответе ми коне. Незабавно.

Генерал Тримак удари юмрук в сърцето си и даде знак на двама от гвардейците.

— Изтичайте напред и се погрижете Господарят Рал да разполага с оседлани и готови за път коне. — Погледна Ричард, после стрелна с очи Ничи и Кара. — Три коня ли?

— Да, три.

— И ескорт от нашия отряд, които да му покажат пътя и да му осигурят надеждна защита.

Двамата кимнаха и хукнаха презглава към стълбите.

— Не знам какво да кажа, Господарю Рал. Разбира се, ще си подам оставката...

— Не говори глупости. Не си могъл да го предотвратиш по никакъв начин. Вината за случилото се е изцяло моя. Аз съм Господарят Рал. Аз би трябвало да съм магия срещу магия.

Ничи си помисли, че той наистина се опитваше да бъде точно това, но никой не му вярваше.

Без нито миг почивка Ричард, Кара и Ничи, съпроводжани от отряд гвардейци, закрачиха енергично по пищните коридори на потомствения дом на Ричард. Хората се разбягваха като пилци пред тях. Непосредствено след гвардейците крачеше Кара, а зад нея Ричард, до който вървеше Ничи.

Щом се отклониха от централния коридор, Ричард постепенно забави ход, докато накрая спря напълно. Гвардейците спряха на почтително разстояние — хем достатъчно близо, в случай на нужда, хем по-встрани, за да не пречат. Всички застинаха в очакване, Ричард огледа един страничен коридор. Кара се почувства неловко.

— Крилото за Морещиците — обясни тя на незададения въпрос в очите на Ничи.

— Стаята на Дена беше в дъното на този коридор — показва Ричард с ръка. — А твоята стая се пада ей там.

— Откъде знаеш? — изумена попита Кара.

— Спомням си, че съм бил там, Кара — отвърна той след известно непроницаемо мълчание.

— Спомняш си? — Лицето на Кара придоби цвета на кожената и униформа. Ричард кимна. — Значи знаеш?

— Разбира се, че знам, Кара.

— Как разбра? — Очите и се напълниха със сълзи.

— Когато докосна Агиела ти, изпитвам болка. Агиелът причинява болка само когато човек е бил обучаван с него, с конкретното оръжие. Или когато Морещицата иска съзнателно да причини болка.

— Господарю Рал... съжалявам.

— Мина доста време, Кара, сега ти си нов човек. Аз бях враг на твоя Господар Рал. Нещата се променят.

— Сигурен ли си, че съм се променила достатъчно?

— Други хора са те превърнали в онова, което беше преди. Ти сама направи от себе си това, което си днес. Нали помниш, когато звярът те нарани и аз те излекувах?

— Нима мога да забравя?

— Значи знаеш как се чувствам. Тя му се усмихна.

Ричард свъси чело.

— Докоснах...

В очите му блесна внезапно прозрение.

— Мечът!

— Моля? — попита Ничи.

— Мечът на истината. Онази сутрин, докато спях, мисля, че Сестрите са ми направили магия, за да спя по-дълбоко и те да могат да отвлекат Калан. Но аз докоснах ефеса на меча си. Докосвах Меча на истината, когато са я отвлекли и са накарали всички да я забравят. Мечът ме е защитил от тази магия. Ето защо си я спомням. Мечът на истината се е оказал противодействието на техните действия. — Ричард изведнъж се разбърза. — Бързо, трябва да стигнем в лагера и да разберем коя е ранената старица.

Смаяна за пореден път, Ничи хукна след него.

ШЕЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НИЧИ ОСТАНА ДЪЛБОКО ИЗНЕНАДАНА от военния лагер. Дотолкова беше свикнала с вида на армията на Джаганг, че дори не се бе замисляла колко различно би могло да бъде всичко, колко различни биха могли да бъдат хората. Беше съвсем естествено, разбира се, но тя просто не се бе замисляла.

Въпреки че беше вечер, имаше достатъчно огънове и тя бе очаквала да стане обект на нездраво внимание, да и се подхвърлят мръсотии, имащи за цел да я шокират и стреснат или да я унижат и уплашат. Мъжете в биваците на Ордена винаги бяха дюдюкали и подсвирквали, бяха я обсипвали с неприлични жестове и бяха избухвали в неприличен смях.

Тези войници, вярно, обръщаха се да я погледнат, вероятно, защото не се случваше често жена като нея да влезе в лагера. Но само гледаха. Поглед, възхищение в очите, тук-там усмивка или почтително кимане с глава — така я посрещнаха. Може би защото тя бе в компанията на Господаря Рал и на Морещица с червена униформа? Не, не мислеше, че причината е това. Тези мъже бяха различни. От тях се очакваше да се държат достойно.

Всеки, който забележеше Ричард, заставаше мирно, ударил юмрук в гърдите си, гордо изправен. Някои предпочитаха да го поизпратят малко и сподиряха известно време кортежа му. Всички явно бяха на върха на щастието да го видят сред тях, да видят отново своя Господар Рал.

Освен това лагерът беше далеч по-подреден. Ничи се зарадва най-много на това, че изглежда сухо — знаеше, че няма нещо по-неприятно от влага и киша сред палатките. В този лагер животните бяха отведени настрана и осигурени така, че да не създават проблеми. Каруците не се пречкаха по главния път през лагера. Всъщност навсякъде бяха създадени удобни пътеки за преминаване между палатките.

Мъжете изглеждаха уморени от дългия преход, но въпреки това палатките им бяха подредени по определен начин, а не хаотично опънати, където дойде, както ставаше в лагерите на Императорския орден. Огньовете бяха малки, колкото да посрещнат непосредствените нужди за готвене, а не за развлечение на побеснели пияни войници, които танцуват, пеят и се карат край огромни клади.

Другата основна разлика беше, че никъде не видях палатки за изтезания. В Ордена винаги се определяше зона, отделена за извършване на мъчения. Вътре се изливаше постоянен поток от хора, които трябва да бъдат разпитвани, и изтичаше не много по-малък поток от трупове. Непрекъснато се чуваха писъци и вой, които се сливаха с останалите звуци в шумна глъчка.

И друго — беше доста тихо. Мъжете приключваха с вечерята си и се приготвяха за сън. Над палатките се стелеше тишина и спокойствие. В лагерите на Ордена никога не настъпваше такова време.

— Насам! — вдигна ръка един от гвардейците, за да им покаже палатките на командния състав в далечината.

От една палатка се подаде едър русоляв офицер, чул приближаване на коне. Явно вече го бяха предупредили, че Господарят Рал е на път към него.

Ричард скочи от седлото и попречи на мъжа да падне на колене — пред него за отдаване.

— Генерал Мейферт, радвам се да те видя, но нямаме време за това.

Мъжът само кимна.

— Както пожелаеш, Господарю Рал.

Ничи проследи блесналия поглед на генерала, когато Кара застана до Ричард.

— Господарке Кара — рече той и приглади русата си коса.

— Генерале.

— Животът е твърде кратък, за да се преструвате, че сте най-обикновени познати — подкани ги Ричард, внезапно почувствал как в гърдите му се надига гняв. — Трябва да разберете, че всеки момент, който имате възможност да прекарате заедно, е ценен, а и не виждам нищо лошо в това да прегърнеш любим човек. Нали точно за тази свобода се борим. Е, какво ще кажете?

— Да, Господарю Рал — рече генералът, хванат неподготвен.

— Дойдохме заради рапорта, който си изпратил — за жената, пронизана от меч. Жива ли е?

Младият генерал кимна.

— През последния час не съм проверявал, но преди това беше жива. Полевите лецителители се погрижиха за нея, но има някои рани, които далеч надхвърлят техните способности. Случаят е точно такъв. Била е пронизана в корема. Това означава бавна и мъчителна смърт. Всъщност не мислех, че жената ще изкара толкова дълго.

— Разбрахте ли как се казва? — попита Ничи.

— Когато беше в съзнание, не пожела да ни каже. Но после изпадна в треска и пак я попитахме — каза, че името и е Тови.

Преди да зададе следващия си въпрос, Ричард стрелна с очи Ничи.

— Как изглежда?

— Едра, възрастна жена.

— Описанието съвпада — отбеляза Ричард и изтри лицето си с ръка. — Трябва да я видим. Веднага.

— Последвайте ме — кимна генералът.

— Чакай! — спря го Ничи.

— Какво има? — обърна се Ричард към нея.

— Ако отидеш ти, няма да ти каже нищо. Мене не ме е виждала от цяла вечност. Последния път аз бях робиня на Джаганг, а тя избяга. Може би ще успее да я изработя така, че да ми каже истината.

Ничи разбираше, че Ричард няма търпение да се добере до една от жените, които според него бяха похитили любимата му.

Самата тя все още не знаеше дали може да му вярва. Вече се питаше дали не и се ще да вярва, че Калан е само илюзия, защото се опитва да щади собствените си чувства към Ричард.

— Нека опитам аз, Ричард — пристъпи тя към него. — Появиш ли се пръв, няма да мога да направя нищо. Мисля, че ще успее да я накарам да проговори, но ако те види — край на играта.

— И как по-точно смяташ да я изиграеш?

— Виж, искаш ли да знаеш какво се е случило с Калан, или предпочиташ да обсъждаме как точно смятам да изтръгна информация от Тови?

Той стисна устни и замълча за момент.

— Изобщо не ме интересува, ако ще да и изтръгнеш вътрешностите с голи ръце. Само я накарай да говори.

Ничи вдигна ръка на рамото му, после последва генерала. Постепенно го настигна и закрачи до него през почти тъмния лагер. Сега разбра защо Кара го смята за привлекателен. Имаше миловидно и красиво лице и приличаше на човек, който за нищо на света не би могъл да изрече и едничка лъжа.

— Между другото — рече той, като я погледна, — казвам се генерал Мейферт.

— Бенджамин — кимна Ничи.

Той се сепна и спря насред тъмния лагер.

— Откъде знаете?

— Кара ми разказа за теб — усмихна се Ничи. Той продължаваше да я гледа втренчено. Тя го хвана за ръката и го дръпна да вървят. — Бих казала, че е доста необичайно една Морещица да изрече толкова хубави думи за мъж.

— Кара е говорила хубави неща за мен?

— Разбира се. Тя те харесва. Но ти го знаеш.

— Тогавя сигурно знаеш, че и аз мисля хубави неща за нея.

— Разбира се.

— Всъщност коя си ти, ако мога да попитам? Съжалявам, но Господарят Рал не ни запозна.

Ничи го изгледа косо.

— Може би си чувал за мен като Господарката на смъртта.

Генералът се закова, ахна и се задави със собствената си слюнка. Закашля се така, че лицето му стана червено като домати.

— Господарката на смъртта ли? — успя да пророни накрая. — Хората се страхуват от тебе повече, отколкото от самия Джаганг.

— И с право.

— Ти плени Господаря Рал и го отведе в Стария свят.

— Именно — отвърна тя и продължи.

Той я настигна, опитвайки се да осмисли новината.

— Трябва доста да си се променила, иначе Господарят Рал не би те взел със себе си.

Тя просто му се усмихна — закачлива, многозначителна усмивка. Той се почувства неловко. Махна с ръка надясно.

— Насам. Палатката, в която я сложихме, се намира ей там.

Ничи го стисна за ръката, за да го спре. Не искаше Тови да чуе това, което ще му каже.

— Ще отнеме доста време. Защо не кажеш на Ричард, че съм поръчала да отиде и да поспи. На Кара също и е нужна почивка. Можеш да се заемеш и с това, какво ще кажеш?

— Да, може би ще мога да измисля нещо.

— И, генерале, ако утре сутринта приятелката ми Кара не си тръгне от лагера със замаяна усмивка, мисли му — жив ще те одера.

Той се облеци насреща и. Ничи не можа да сдържи усмивката си.

— Така е приказката, генерале. Имаш една нощ с нея. Не я пропилявай.

Най-накрая той също се усмихна.

— Благодаря ти...

— Ничи.

— Благодаря, Ничи. Непрекъснато мисля за нея. Нямах представа колко ми липсваше. Колко се притеснявах за нея.

— Мисля, че мога да си представя. Но ти сам трябва да и го кажеш, не аз. Е, къде е Тови?

Той посочи с ръка.

— Ей, там, вдясно. Последната палатка в редицата.

— Направи ми една услуга. Погрижи се никой да не ни притеснява. Включително лечители и други подобни. Трябва да остана насаме с нея.

— Ще се погрижа. — Извърна глава и се почеса. — Не че е моя работа, ама... вие с Господаря Рал... имам предвид... нали разбираш.

Ничи не можеше да му даде отговора, който ужасно и се искаше да изрече на глас.

— Нямах време. Не оставяй Кара да чака.

— Да, ясно, разбрах. Благодаря ти, Ничи. Надявам се да те видя сутринта.

Тя го изпрати с поглед, докато той се скри в тъмнината, после се зае да изпълни задачата си. Не бе планирала да стряска младежа с приказките за Господарката на смъртта, но и беше нужен повод да си припомни тази своя същност, да се настрои към предишния си начин на мислене и да придобие нужната суровост и безчувственост.

Отгърна платницето на тентата и се пхна вътре. В пръстта до койката бе забит кол от ковано желязо, върху който бе увесен свещник. Въздухът бе горещ и спарен. Миришеше на спарена пот и засъхнала кръв.

Едрото туловище на Тови бе проснато по гръб, чуваше се, че жената едва диша.

Ничи приседна на стола, който намери край леглото. Тови не обърна внимание, че някой е влязъл в палатката. Ничи постави ръка на китката и и пусна в тялото и тънка струйка от лечебната си сила.

Тови разпозна помощта от човек, роден с дарбата, и извърна глава. Рязко облещи очи, пулсът и се учести. В следващия миг ахна от болка и се хвана за корема. Ничи увеличи притока на сила, докато жената почувства облекчение и се отпусна.

— Ничи? Откъде се взе?

— Че откога те вълнува този въпрос? Сестра Улиция и вие, останалите, ме зарязахте в лапите на Джаганг като негова лична робиня. Оставихте ме в краката на онова прасе.

— Но явно си избягала.

— Да избягам ли? Сестро Тови, ти май си откачила! Нима някой може да избяга от пътешественика по сънищата? С изключение на вас петте, разбира се.

— Четири сме. Сестра Мериса не е между живите.

— Какво стана?

— Тъпата кучка се опита да играе своя игричка с Ричард Рал. Нали помниш как го ненавиждаше... искаше да се окъпе в кръвта му.

— Да, помня.

— Сестро Ничи, какво правиш тук?

— Вие ме изоставихте при Джаганг. — Ничи се надвеси така над леглото, че жената да види блясъка в очите и. — Нямах представа през какви изпитания минах. Но след това Негово сиятелство ме изпрати на дълга мисия. Нуждае се от информация и знае, че съм способна да му я осигуря.

— Взел те е за своя курва, за да си набави нужната му информация — усмихна се Тови.

Ничи не и обърна внимание, просто продължи нататък.

— Случайно разбрах за някаква глупачка, която, докато я ограбвали или каквото там се е случило, получила и острие в корема.

Нещо в описанието на тази жена ме наведе на мисълта, че няма да е зле да дойда и да проверя дали е възможно да става въпрос за теб.

— Боя се, че положението е сериозно — кимна Тови.

— Надявам се, те боли. Дойдох да се погрижа да умираш дълго. Искам да страдаш заради онова, което ми причини, като ме остави в лапите на Джаганг, а ти и другите се измъкнахте, без изобщо да ми кажете какво бих могла да направя.

— Нямахме избор. Появи се възможност и трябваше да се възползваме от нея — това е всичко. — На лицето и се появи изкустителна усмивка. — Но ти също можеш да се освободиш от Джаганг.

— Как... възможно ли е? — продължи Ничи.

— Излекувай ме и ще ти кажа.

— Искаш да кажеш, да те излекувам, за да ме предадеш както предния път. Няма смисъл, Тови. Или ще ми кажеш всичко, от началото до края, или ще си седя тук и ще гледам как бавно се спускаш във вечната прегръдка на Пазителя. Може да се постарая да те позакрепя мъничко, колкото да удължа агонията ти. Да продължиш да усещаш раздиращата болка в корема си още и още.

Тови докопа роклята и я стисна.

— Моля те, Сестро, помогни ми. Боли ужасно.

— Говори, „Сестро“.

Тови пусна роклята на Ничи и извърна глава.

— Заради връзката с Господаря Рал е. Заклехме се в нея.

— Ти какво, за такава глупачка ли ме мислиш? Ако продължаваш да ми се подиграваш, ще те накарам да страдаш, докато забравиш мисълта си и накрая пукнеш.

— Не, вярно е — обърна се жената и я погледна.

— Как е възможно да се вречеш във вярност на човек, чието унищожение желает?

— Сестра Улиция намери начин — ухили се Тови. — Заклехме му се във вярност, но го накарахме да ни пусне, преди да е успял да ни включи в списъка на подчинените си.

— Версията ти започва да издиша все повече.

Ничи дръпна ръката си от Тови. Понечи да се изправи, другата изохка.

— Моля те, Сестро Ничи, вярно е. Разменихме свободата си за нещо, което той силно желаше.

— Какво би могъл да иска Господарят Рал толкова силно, че да е готов да пусне на свобода кохорта от Сестри на мрака? Това е най-ненормалното нещо, което някога съм чувала.

— Жена.

— Моля?

— Искаше една жена.

— Все пак той е Господарят Рал, може да има всяка, която си пожелае. Трябва само да я посочи и ще му я пратят в леглото. Освен ако избраницата му не предпочете ешафода. Не съм чувала някоя да го е правила.

— Не, не става въпрос за това. А за жена, която той обича.

— Достатъчно — възмутено изпуктя Ничи. — Довиждане, Сестро Тови. Не забравяй да предадеш поздравите ми на Пазителя, като стигнеш в селенията му. Съжалявам, но ми се струва, че срещата ви няма да се състои още известно време. Всъщност като се замисля, може да се позакрепиш още доста дни. Жалко.

— Моля те! — Ръката и заопипва слепешката, за да докопа единственото и спасение. — Моля те, Сестро Ничи. Изслушай ме! Обещавам да ти кажа всичко.

Ничи седна и пак взе ръката на Тови в своята.

— Е, добре, но не забравяй, че силата винаги има две страни.

— Не! Моля те! — изкрещя тя от болка и изпружи гръб.

Ничи не изпитваше никакви угризения за действията си. Знаеше, че не може да съществува никакво морално равенство между изтезанията, които прилага в момента, и тези на Императорския орден, които на пръв поглед изглеждаха не по-различни. Нейният мотив в случая бе спасяването на човешки животи. Императорският орден си служеше с изтезанията като средство за подчинение и прекършване на волята, като оръдие за всяване на страх във вражеските редици. И понякога като средство да си доставят удоволствие, понеже се чувстваха силни и могъщи, като държаха в ръце не само човешката болка, но и самия живот.

Императорският орден си служеше с изтезания, понеже тези хора не зачитаха ни най-малко човешкия живот. Ничи го правеше поради точно обратната причина — понеже обичаше живота. Макар че някога

за нея нямаше особено значение, откакто се обърна с любов към живота, започна да осъзнава тази разлика дълбоко и драматично.

Ничи прекрати потока на силата, която причиняваше болка на Сестрата и Тови се отпусна с благодарна въздишка. Челото и бе плувнало в пот.

— Моля те, Сестро, облекчи поне малко страданията ми и ще ти разкажа всичко.

— Започни с това кой те прободде.

— Търсачът.

— Ричард Рал е Търсачът. Нима смяташ, че ще повярвам на тези глупости? Ричард Рал би ти отсякъл главата с един замах.

Тови поклати глава.

— Не, не, ти не разбираш. Този човек носеше Меча на истината. — Посочи към корема си. — Не мога да сбъркам Меча на истината, щом мине през тялото ми. Той ми се нахвърли изневиделица и преди да разбере кой е и какво иска, копелето ме прободде.

— Я по-добре започни от самото начало — отрони Ничи, прилепила пръсти в челото си в жест на объркване.

Тови сякаш всеки миг щеше да загуби съзнание. Ничи увеличи притока на целебна сила в тялото и за да и донесе нужното облекчение, но без да лекува раната и. Ничи нямаше намерение да я лекува — не искаше да възстанови силите на ранената дотолкова, че тя да може сама да си помогне. Тови изглеждаше като блага баба, но всъщност беше отровна змия.

Ничи прехвърли крак връз крак. Чакаше я дълга нощ.

Щом Тови се посвести, Ничи изопна гръб.

— И така, заклехте се във вярност на Ричард като Господаря Рал — обобщи тя, сякаш в разговора бе настъпила пауза. — И това ви е предпазило от пътешественика по сънищата.

— Да.

— И после?

— Така успяхме да избягаме. Докато вършехме мисиите, на които ни изпращаше господарят ни, можехме да следим непрекъснато Ричард. Беше ни нужна стръв.

Ничи знаеше прекрасно кой господар има предвид Тови.

— Каква стръв?

— За да направим онова, което е нужно, за да изпълним волята на Пазителя, ни беше нужен начин да си гарантираме, че Ричард Рал няма да се намеси. И го открихме.

— Какво сте открили?

— Нещо, което поддържа връзката ни с него каквото и да правим. Идеята беше гениална.

— И какво е това нещо?

— Животът.

Ничи сбърчи чело, сякаш не бе сигурна, че е чула правилно. Постави ръка на раната на Тови и съсредоточи по-силна струя целебна енергия върху нея.

След като Тови се успокои, Ничи попита тихо:

— Какво имаш предвид?

— Животът — отвърна след малко Тови. — Това, което той цени най-високо.

— Е, и?

— Помисли, Сестро. За да се предпазим от лапите на пътешественика по сънищата, трябва непрекъснато да сме свързани с Ричард Рал. Не смеем да се откачим дори за миг. И въпреки това кой е нашият върховен господар?

— Пазителят на мъртвите. Дали сте му своите клетви.

— Точно така. И ако бяхме направили нещо, което да застраши живота на Ричард, като например да пуснем Пазителя в света на живите, това би означавало да тръгнем срещу връзката си с Ричард. Това пък би довело до друго, още по-страшно нещо — преди да успеем да освободим Пазителя от оковите му в света на мъртвите, Джаганг, в този свят, би успял да се докопа до нас.

— Сестро Тови, или говори свързано, или ще почна да губя търпение и те уверявам, че никак няма да ти хареса. Ни най-малко. Искам да знам какво става, за да бъда допусната. Искам си мястото.

— Разбира се, разбира се. И така, най-голямата ценност за Ричард е животът. Той дори му посвети цяла статуя. Бяхме в Стария свят. Видяхме статуята, посветена на живота.

— Това го разбрах от разказа ти.

— Е, скъпа, какво сме се заклели да сторим според клетвите, които дадохме?

— Освобождаване на Пазителя.

— И каква ще е наградата ни, ако успеем да го направим?

— Безсмъртие — отвърна Ничи, без да отвръща очи от студения поглед на жената.

— Именно — ухили се Тови.

— Най-голямата ценност за Ричард е животът. Вие сте решили да го дарите с безсмъртие?

— Да. Работим за постигането на неговия най-благороден идеал — живота.

— Но той може да не желае да е безсмъртен.

Тови успя да повдигне ръка.

— Може би. Но не смятаме да го питаме. Нима не прозираш гениалността на плана, изработен от Сестра Улиция? Знаем, че животът е онова, което той цени най-много от всичко. Каквото и друго да правим пряко желанията му, нищо не може да се сравни с тази негова най-висша ценност. По този начин отдаваме нужната почит на връзката си с Господаря Рал по най-величествения възможен начин, като в същото време поддържаме връзката, която ни предпазва от пътешественика по сънищата, а в същото време полагаме усилия за освобождаването на Пазителя в света на живите. И така, всичко се завърта в кръг. Всеки от тези елементи държи здраво останалите.

— Но Пазителят е този, който ви е обещал безсмъртие. Вие не можете да го осигурите на Ричард.

— Не — не и ако го подирим чрез Пазителя.

— Как иначе можете да дадете безсмъртие? Не ви е дадена подобна сила.

— О, напротив, ще го направим.

— Как?

Тови се закашля и Ничи трябваше да предприеме спешни действия, за да не изпусне жената. Бяха минали почти два часа, през които Ничи успяваше да я държи в съзнание и успокоена.

— Сестро Тови — подхвана Ничи, след като онази отвори очи и изглеждаше, все едно пак вижда. — Наложил се да позакърпя малко раната ти. Но преди да довърша и да те оправя съвсем за да получиш наградата си, а именно — живота, трябва да чуя и останалото. Защо смятате, че можете да му дадете безсмъртие? Нямате тази власт.

— Откраднахме кутиите на Орден. Възнамеряваме да ги използваме, за да унищожим живота... освен тази част от него,

разбира се, която желаем да си оставим. Със силата на Орден ще държим в ръцете си и живота, и смъртта. Ще притежаваме силата да дарим Ричард Рал с безсмъртие. Виждаш ли? Няма да изневерим на връзката.

На Ничи и се зави свят.

— Тови, това, което казваш, е невъзможно. По-сложно е, отколкото можеш да си представиш.

— Е, има и други елементи от плана. Открихме катакомби под Двореца на пророците.

Ничи не бе и чувала за съществуването на такива катакомби, но не искаше да прекъсва жената и просто я остави да говори.

— Именно така започна всичко. Тогава ни хрумна идеята. Разбери, обикаляхме къде ли не, правехме всичко, за да задоволим Пазителя... — Стисна ръката на Ничи толкова силно, че чак я заболя. — Той идва в сънищата ни. Знаеш това. И при тебе е идвал. Идва и ни измъчва, принуждава ни да му се подчиняваме, да се опитваме да го освободим.

Ничи дръпна ръката си.

— Катакомбите...?

— А, да. Катакомбите. Открихме древни катакомби с книги. Една от книгите се наричаше „Лавинен огън“.

По ръцете на Ничи пробягаха ледени тръпки.

— „Лавинен огън“ ли? Какво означава това? Някакво заклинание ли?

— О, далеч повече от някакво си просто заклинание. Идва от древни времена. Магьосниците от онова време създали теория за промяна на съзнанието. С други думи, действителни събития, променени със Субстрактивна магия, като всички разчленени части внезапно се реконструират независимо една от друга. С други думи — как да направим така, че един човек да изчезне за всички останали, като те го забравят, дори да са го видели току-що.

Но магьосниците, създали тази теория, били скромни, страхували се да използват подобни страховити сили не само защото осъзнавали, че подобно лавинообразно събитие може да увреди непоправимо обекта, а и защото не намерили начин да контролират процеса, след като го задействат — той ставал самостоятелен, независим.

— Как така? Какво става?

— Разплита спомените на всички останали за даден човек, но това отключва каскада от събития, които не могат да бъдат предвидени, нито контролирани. Прогаря връзките, които човек е имал с околните, после с други, познати на тези, другите и така до безкрай. Постепенно разнищва всички връзки между хората така, че просто разгражда всичко. Е, нас това не ни интересува особено, понеже целта ни и бездруго е да унищожим живота. Но за да сме сигурни, че това, което правим, няма да бъде разкрито, унищожихме книгата и Катакомбите.

— Но защо ви е да унищожавате спомена за някого?

— Не просто за някого, а спомена за жената, благодарение на която си купихме връзката — Калан Амнел, любимата на Ричард Рал. Като отключихме каскадното събитие, наречено „лавинен огън“, получихме жена, която никой не си спомня.

— Не разбирам — каква полза?

— Кутиите на Орден. Използвахме я, за да открадне кутиите и така да освободим Пазителя. С помощта на кутиите ще можем да дарим Ричард с вечен живот и в същото време да освободим Пазителя.

Пазителят ни прошепна в сънищата ни, че Ричард притежава тайния ключ към кутиите, че е запааметил нужното познание. То не съществува никъде другаде. Мрачният Рал го е казал на Пазителя. Ричард знае как да отключи тайните на Орден, само че този път ние сме подготвени и няма да му позволим да ни изиграе, както направи с Мрачния Рал.

Книгата, която той знае наизуст, казва, че ни е нужен Изповедник, за да отворим кутиите. А сега ние се сдобихме с Изповедник, когото никой не помни — така че никой не може да ни притеснява за нея.

— Ами изчезващите пророчества? И те ли са причинени от лавинния огън?

— Те се явяват част от това явление. Един вид последица, съпътстващо явление. Началната фаза на веригата от събития налага възпламеняването и на пророчеството. По подобен начин в пламъците са хвърлени и хорските спомени. „Лавинен огън“ се подхранва с тези спомени, те поддържат горенето, така да се каже — същото е и с пророчеството. Необходимо е да се намери празно място в правилното разклонение на пророчеството — място, оставено от Пророка, за да

бъде запълнено след него. Ние запълваме празнината с допълващо пророчество, в което е вложена формулата на лавинния огън. По този начин се заразяват и изяждат всички свързани пророчества по това разклонение, като се започва от свързаните пророчества, било то по сюжет или по хронология — в този случай и двете: Калан, жената, която заличихме от живота, е заличена и от пророчеството.

— Явно добре сте го измислили.

— И става все по-добре — ухили се Тови.

— По-добре ли? Нима може да стане още по-сладко от това?

— Съществува противодействие на лавинен огън — изкикоти се доволно Тови.

— Противодействие ли? Искаш да кажеш, че рискувате Ричард да намери противодействието на всичко, което сте направили, и то да се срине?

Тови се опита да преглътне радостта си, но изригна в нов пристъп на смях. Въпреки явната болка удоволствието, което изпитваше, бе неустойимо.

— Това е черешката на тортата. Древните магьосници, измислили теорията „Лавинен огън“, установили, че тя би могла да унищожи живота изцяло. Затова създали противодействие, в случай че някой все пак намери начин да я използва.

— И то е? — стисна зъби Ничи.

— Кутиите на Орден.

Ничи облещи очи.

— Кутиите на Орден са създадени като противодействие на събитието, което сте активирали?

— Именно. Не е ли прекрасно? Нещо повече — ние пуснахме кутиите в действие.

— Е, както казах, явно всичко сте предвидили...

— Ами... почти всичко. Има още нещо.

— И то е...?

— Хм, как да ти кажа... при първото си влизане в градината на живота тъпата кучка ни донесе само едната кутия. Не можехме да си позволим кутиите да бъдат видени, защото, за разлика от любимата на Ричард, която всички забравят в мига, в който я виждат, с кутиите на Орден нямаше да е така. След първото си влизане в Градината на живота Калан се появи и каза, че нямала място в раницата. Сестра

Улиция изпадна в ярост. Преби я почти до смърт, направи я на кървава пихтия — щеше да ти хареса между другото, Сестро Ничи. После и каза, че моментално да извади нещо свое от раницата, за да направи място за кутиите, и веднага да заминава и да донесе и другите две кутии. — Пронизана от внезапна болка, Тови трепна. — Но така или иначе, беше рисковано да стоим в коридора и да чакаме. Сестра Улиция ме изпрати напред с първата кутия. Уговорката ни беше тя и останалите да ме настигнат или да се срещнем на уговореното място за нощуване. Първата кутия беше у мен. Търсачът, имам предвид онзи, който носеше Меча на истината, ме нападна из засада и ме прободде. Грабна кутията. След като Калан е взела другите две кутии, Сестра Улиция е задействала магията на Орден, понеже е смятала, че третата кутия е у мен.

Ничи се надигна на разтрепераните си крака. Зави и се свят. Направо не можеше да повярва. Но вече знаеше, че всичко е истина. Ричард е бил прав през цялото време. Макар да не е разполагал с нищо, се е досетил сам за всичко. А през цялото време никой на света не искаше да го чуе... никой в този свят, който се разпадаше, поразен от неконтролируемото събитие, наречено Лавинен огън.

ШЕЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ПИСЪК, от който косъмчетата по тила на Ричард настръхнаха, разтърси притихналата нощ. Легнал в завивката си в най-обикновена палатка, той скочи на крака още преди пронизителният звук да заглъхне. Безкрайният вик премина като вълна по тялото му и изби на челото му в ситни капчици пот.

С разтуптяно сърце Ричард изхвърча от палатката и се озова в лагера, над който продължаваше да се стеле този нечовешки писък, проникващ и в най-отдалечените тъмни кътчета, за да ги изпълни с ужас.

Ричард забеляза и други хора, наизлезли от палатките си, да се оглеждат с облещени очи. Сред тях мярна и генерал Мейферт.

Ричард видя лъжлива зора, също като утринта, когато изчезна Калан. Жената, която обичаше и която всички останали бяха забравили и не искаха да си спомнят. Ако тя бе изпищяла, никой не би я чул.

После, когато викът стихна, нощта стана по-черна от катран. Сякаш внезапно всичко потъна в мастилената бездна на небитието — прокудено и забравено там навеки. Ричард потръпна. Сякаш усети допира на нещо чуждо, докоснало света на живите със злокобно обещание.

Тъмнината се разсея така, както бе дошла. Мъжете се споглеждаха, но никой не смееше да проговори.

Ричард си помисли, че змията е останала само с три глави.

— Пазителят прибра при себе си една от своите поданички — отвърна той на въпросителните погледи на всички наоколо. Забеляза, че генералът оглежда щателно мрака — съсредоточен, заслушан. — Радвайте се, че светът на живите се отърва от още едно злокобно същество. Дано всички като нея намерят смъртта, която тъй уверено следват.

Мъжете се усмихваха и кимаха, доволни да чуят новината, после започнаха да се разотиват по палатките си, за да си доспят. Генерал

Мейферт вдигна юмрук към гърдите си, погледна Ричард и също се оттегли.

В сумрака, сред палатките и каруците, Ричард забеляза Ничи, която вървеше уверено към него. Във вида и имаше нещо ужасно притеснително. Вероятно защото току-що бе изпитала ярост, каквато, Ричард бе сигурен, малцина бяха способни да проумеят и оценят по достойнство.

Развяла руси къдри, му заприлича на хищна птица, спуснала се от мрака на небето, за да се стовари отгоре му. Когато забеляза сълзите, облели лицето и, стиснатите и зъби, яростта и болката и, могъщата заплаха и крехката и безпомощност, очите и в които имаше някаква тайна мъка, неразбираема дори за него, той пристъпи обратно в палатката, за да не допусне никой да я види в това състояние.

Тя се пъкна вътре след него. Той инстинктивно отстъпи още малко назад, като не знаеше какво да очаква от нея, какво се е случило.

Тя се строполи в краката му и го прегърна с вопъл, от който сърцето му се изпълни със смазваща скръб, с желание самият той да падне и да зариде с нея. В едната си ръка стискаше нещо. Ричард видя бялата рокля на Майката Изповедник.

— Ричард... толкова съжалявам... — успя да пророни тя между две хлипания, — толкова ме е срам от начина, по който се държах с теб. Съжалявам... съжалявам... — продължи да повтаря отново и отново.

Той се свлече до нея, опрял длани на бедрата си.

— Какво има, Ничи?

Раменете и се тресяха от измъчени хлипания. Той я хвана за ръцете и я повдигна, тя най-сетне го погледна, но тялото и бе все така отпуснато и безжизнено.

— О, Ричард, толкова съжалявам. През цялото време не ти вярвах. Толкова съжалявам, че не съм ти вярвала. Трябваше да ти помогна, а вместо това се опълчвах на всяка твоя крачка. Толкова съжалявам.

Цялото и същество излъчваше страдание, каквото Ричард рядко бе виждал някой да изпитва.

— Ничи...

— Моля те — продължи да хлипа тя. — Моля те, Ричард, сложи край на мъките ми.

— Какво?

— Не искам да живея повече. Болката е прекалено силна. Моля те, извади ножа си и ми прережи гърлото. Моля те. Толкова съжалявам. Направих нещо много по-ужасно от това да не ти повярвам. Аз бях човекът, който непрекъснато ти пречеше.

Тя увисна като парцалена кукла в ръцете му. Зарида от отчаяние и болка.

— Толкова съжалявам, че не ти повярвах. Бил си прав за всичко. Съжалявам. Сега всичко свърши и вината е изцяло моя. Трябваше да ти повярвам.

Ричард имаше чувството, че тялото и се е превърнало в пихтия, която изтича между пръстите му. Той седна на пода и я прегърна.

— Ничи, ти си тази, която ме накара да продължа напред, когато бях на ръба да се предам. Ти си човекът, който ме убеди, че си струва да продължа борбата.

Ръцете и се плъзнаха около врата му, той я притисна по-близо до себе си. От болката, свила душата и, и стана горещо.

Продължи да хлипа и да нарежда колко много съжалява, че е трябвало да му повярва, за всичко останало, че сега е твърде късно, че иска да падне и да умре.

Ричард притисна главата и към рамото си и зашепна в ухото и че всичко ще се оправи, залюля я плавно в прегръдката си и я успокои, без да говори, просто и предложи утеха и съчувствие.

Спомни си, че когато се запозна с Калан, двамата прекараха първата нощ в хралупесто дърво. Калан едва не бе погълната в отвъдния свят, Ричард я издърпа в последния миг. Тогава тя бе ридала по същия начин, сломена от болка и отчаяние, с разбито сърце. И по-важното, с утехата, че има човек до себе си, пред когото да изплаче мъката си.

Дотогава Калан не бе имала човек, който да я обича и да я държи в прегръдките си, докато тя плаче.

Ричард беше убеден, че и при Ничи се случваше за пръв път.

Докато той я прегръщаше и утешаваше, тя съвсем изгуби сили и намерила покой край него, се отпусна омаломощена и само миг по-късно вече спеше. Той се почувства толкова добре от факта, че е успял да и помогне да преодолее моментната слабост, че от облекчение

самият той заплака, като продължаваше да я прегръща. А тя спеше спокойно в приятелската му прегръдка.

Когато отвори очи, навън вече просветляваше. Огледа се и установи, че явно и той се е унесъл в сън. Щом вдигна глава, Ничи помръдна в прегръдката му като дете, което се сгушва на топличко и не иска да става.

Но тя се събуди, при това доста рязко, като осъзна къде е.

Тя го погледна в очите, готова да се разплаче всеки миг.

— Ричард — прошепна и той разбра, че ще продължи с все същите извинения.

Той притисна пръсти до устните и за да я накара да замълчи.

— Чака ни много работа. Кажете ми какво научи, за да знам как да се справим.

Тя сложи бялата рокля в ръцете му.

— Беше прав за почти всичко, макар да не си знаел какво поражда всичко. Сестра Улиция и кохортата и са искали да останат независими от пътешественика по сънищата, точно както каза ти. Решили са, тъй като знаят, че за теб животът е висша ценност, да те дарят с безсмъртие. Всичко останало, което са вършили, колкото и унищожително да е то, за тях е било от второстепенно значение. Това им е осигурило вратичка да освободят Пазителя.

Колкото повече я слушаше, толкова повече очите му се разширяваха.

— Открили са магията на лавинния огън и са я използвали, за да накарат всички да забравят Калан. Така са откраднали кутиите на Орден. Баща ти, в отвъдния свят, е признал на Пазителя, че ти знаеш наизуст книгата, от която се нуждаят. Известно им е, че им трябва Изповедник, за да се доберат до истината. Калан им трябва поради две причини — да открадне кутиите и да потвърди истинността на книгата, която ти знаеш наизуст. Лавинният огън, а не профетическият червей, е отговорен и за изчезването на текстовете от пророческите книги.

Сестрите разполагат с две от кутиите на Орден и са ги вкарали в действие. Пристъпили са към този етап от плана си по две причини: първо, защото искат да използват Орден, за да призват Пазителя в света на живите, и, второ, защото кутиите на Орден са създадени като противодействие на силата, която се отприщва с лавинния огън.

Ричард примигна.

— Какво имаш предвид, като каза, че само две от кутиите са у тях? Мислех, че са използвали Калан, за да открадне и трите. И трите се намираха в Градината на живота.

— Калан е изнесла първо едната кутия. Дали са я на Тови и са я изпратили напред, а Калан са я накарали да се върне, за да вземе другите две...

— Накарали са я да се върне ли? Какво премълчаваш?

Ничи облиза устни, но устоя на погледа му.

— Причината за писъка на Тови.

Ричард усети как очите му се насълзяват. В гърлото му се надигна буца.

— Ще си я върнем, Ричард. — Ничи вдигна ръка на сърцето му.

— Е, какво още? Какво е станало после? — каза той, след като стисна зъби и кимна.

— Новият Търсач издебнал Тови от засада, пронизал я и откраднал кутията на Орден, която тя се опитвала да измъкне от Народния дворец.

— Трябва да организираме хайка. Едва ли са стигнали далеч.

— Отдавна ги няма, Ричард. Също както са прикрили следите си, след като са отвлекли Калан, така ще го направят и сега. Няма да ги намерим чрез хайка.

— Самюъл. Мечът на истината е противодействие. Когато му дадох меча, той трябва да е осъзнал истината за Калан. Трябва да го обмислим. Трябва да съберем цялата възможна информация и да ги изпреварим, а не винаги да пристигаме след тях.

— Ще ти помогна, Ричард. Каквото и да поискаш, можеш да разчиташ на мен. Тя е твоята любима. Вече го разбрах.

Той кимна с благодарност.

— Първо трябва да изясним някои неща, а после да получим квалифицирана помощ.

— Ето това е истинският Търсач — усмихна му се тя. Пред палатката бяха започнали да се събират хора, всички искаха да видят Господаря Рал.

Пред тълпата излезе Вирна.

— Ричард! Слава на Създателя, молитвите ни най-сетне бяха чути! — Прегърна го с ентузиазъм. — Как си?

— Ти къде се изгуби?

— Трябваше да се погрижа за няколко ранени. Съгледвачи, които попаднали на вражески постове. Но генерал Мейферт изпрати да ми кажат за пристигането ти и веднага тръгнах насам.

— А хората?

— Добре са. Ето, че ти най-сетне дойде, за да ни поведеш в последната битка!

— Вирна, да не си забравила колко трудности съм ти създавал преди? — попита той, стиснал ръцете и в своите.

Тя се усмихна и кимна. Когато видя усмивката му, нейната се изпари.

— Е, сега няма да ти е по-лесно — продължи Ричард. — Ще се наложи да ми се довериш напълно, да правиш каквото ти казвам. В противен случай по-добре веднага да се предадем на Императорския орден.

Ричард пусна ръцете и, мярна дървена маса наблизко и скочи отгоре и за да го чуват по-добре. Видя, че събралото се множество е огромно, събираха се все повече и повече хора.

Кара и генерал Мейферт бяха в първата редица.

— Господарю Рал, ще ни поведеш ли в решаващата битка? — попита генералът.

— Не — провикна се Ричард в притихналия утринен въздух.

Сред редиците плъзна притеснен шепот. Ричард вдигна ръце.

— Чуйте ме! — всички замлъкнаха. — Нямам много време. Не мога да ви обясня нещата надълго и нашироко така, както би ми се искало. Но това е положението. Ще изложа фактите пред вас, а вие ще решавате какво да мислите и как да действате.

Армията на Императорския орден срещна известни трудности и ще се позабави още малко на юг. — Вдигна ръце, за да прекъсне радостните възгласи. — Нямам време. Чуйте ме. Вие сте стомана срещу стомана. Аз съм магия срещу магия. За предстоящата битка съм длъжен да избира или едното, или другото.

Ако остана тук и ви поведе, ако се бия заедно с вас, нямаме почти никакъв шанс. Вражеските орди са многобройни. Остана ли тук, за да се бием с тях, повечето от нас ще загинат.

— Веднага искам да кажа — обади се генерал Мейферт, — че изборът, пред който ни изправяш, никак не ми харесва.

Повечето войници го подкрепиха със силни възгласи.

— Каква е алтернативата? — извиси се единичен глас над останалите.

— Алтернативата е да ви оставя да действате по вашия начин, да бъдете обръчът от стомана, който ще задържи ордите на Императорския орден.

А междуременно аз да се заема с моята част от работата и да бъда магия срещу магия. Да направя онова, което единствено аз съм способен да правя, и да намеря начин да победея врага, без да губим хора, без да умира никой от вас. Искам да намеря начин посредством силата си да прогоня или унищожа врага, преди да ни се наложи да влезем в схватка с него.

Не мога да ви гарантирам, че ще успея. Ако се проваля, ще умра, докато се опитвам да направя нещо, а вие, останалите, ще трябва да се изправите срещу врага със своите сили и възможности.

— Мислите ли, че можете да ги спрете с някакъв вид магия? — попита друг.

Ничи скочи на масата до Ричард.

— Господарят Рал вече има свои хора в Стария свят, които поведоха битки с войските на Джаганг. Ние се бихме редом с тези хора с надеждата да можем по-късно да разчитаме на тяхната подкрепа.

Ако настоявате да задържите Господаря Рал при себе си, ще пропилиете уникалните му способности, а накрая най-вероятно ще умрете. Аз като човек, който е участвал в битки рамо до рамо с него, ви моля да го оставите да направи нужното, докато вие вършите своята работа.

— Не мога да се изразя по-ясно — подхвана пак Ричард. — Така стоят нещата. Това е изборът, който ви давам.

Най-неочаквано хората започваха да падат на колене. Над безкрайното море от войници се надигна пелена от прах, докато всички коленичиха пред Господаря Рал.

В един глас започна напевът.

Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.

Ричард плъзна поглед над множеството, над което изгряваше слънцето. Повториха отдаването втори път, после и трети — според полевия правилник. Щом свършиха, мъжете започнаха да се изправят на крака.

— Предполагам, че това е твоят отговор, Господарю Рал — рече генерал Мейферт. — Дай им да разберат на ония копелета.

Мъжете го подкрепиха с радостни възгласи.

Ричард скочи и подаде ръка на Ничи, за да стъпи тя на земята до него. Тя не я пое и скочи сама. Ричард се обърна към Кара.

— Трябва да тръгвам. Бързам. Слушай, Кара, няма проблем, ако прецениш, че е по-добре да останеш с... армията.

Над лицето на Кара надвисна мрачен облак.

— Ти какво, откачи ли? — Погледна през рамо генерала. — Казах ти, че този човек се е побъркал. Сега виждаш ли какво ми е?

Генерал Мейферт кимна с най-сериозно изражение.

— Не знам как издържаш, Кара.

— Всичко е практика и упражнения — отвърна тя. Погали го по бузата и му се усмихна така, както Ричард никога не я беше виждал да се усмихва.

— Разбирам. — Генералът се обърна се към Ничи и и кимна: — На вашите заповеди, Господарке Ничи.

Ричард вече мислеше за друго.

— Хайде. Тръгваме.

ШЕЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

РИКА ВЪРВЕШЕ НАПРЕД по облицования с ламперия коридор, следвана от Ричард, Ничи и Кара. Стигнаха до разклона и завиха по каменната галерия с висок объл таван, който се извисяваше на близо шейсет метра височина. Резбованите колони бяха разположени на еднакво разстояние една от друга. През големите прозорци горе се виждаше масивният външен контрафорс, който поддържаше величествените стени. Оттам влизаха снопове светлина, които падаха под ъгъл, за да се пресекат с други снопове слънчева светлина, нахлула от малките прозорчета по-долу. Звукът от тежки стъпки отекваше и в най-далечните кътчета на хладния коридор.

Златотканият плащ на Ричард се вееше на гърба му страховито като приближаваща буря. Златните символи върху черната туника проблясваха на приглушената светлина. При минаването през всеки сноп светлина сребърните знаци върху ботушите му и по широките кожени накитници и колана изпращаха бляскави светкавици, които оповестяваха приближаването на магьосник.

Яростта на всяка Морещица спираше дъха на почти всеки, но хладният гняв, изписан на красивото лице на Кара, превръщаше кръвта в жилите му направо в лед. Някогашната Господарка на смъртта, която вървеше от лявата страна на Ричард, изглеждаше не по-малко внушителна в черната си рокля. Още първия път, когато я видя, Ричард имаше чувството, че чува въздухът около нея да пращи. Точно това се случваше и сега.

Ричард минаваше покрай меки столове и маси, скътани в сумрачни ниши. На пода бяха проснати под различни ъгли меки рогозки, чието предназначение бе да предлагат уют и спокойствие. Ричард съзнателно заобикаляше килимчетата, понеже мрачният грохот на ботушите му, ударили звънкия гранит, пасваше идеално на настроението му. Другите също избягваха да стъпват на меко. Добрата акустика, която предлагаха просторните коридори и галерии на

Магьосническата кула, създаваше впечатлението, че настъпва нашественическа армия.

Рика се обърна към него, без да забавя крачка. Посочи надясно.

— Тук са, Господарю Рал.

Ричард взе завоя с все същата равномерна крачка и мина през отворената в очакване да го посрещне огромна двукрила врата. Върху всяко от крилата имаше по дванайсет прозорчета, пристегнати в тежки дъбови рамки. Десетметровата стена бе плътно покрита с рафтове с книги, пред които имаше специално издигнати стълби с медни перила, за да се осигури достъп дори до най-високите места. Слънчевата светлина, нахлуваща през високите прозорци, обливаше масивни махагонови колони, които блестяха ослепително. Но по-долу светлината бе далеч по-слаба, дори се бе наложило да запалят някоя и друга лампа.

Точно срещу вратата бе положена огромна махагонова маса с масивни дебели крака. Недалеч от четирите края на масата се издигаше по една колона, която поддържаше сводовете на високия таван. Ъглите, скътани нейде в далечината, тънеха в мрачни сенки.

— Ричард! — извика слисана Ан. — Какво правиш тук? Нали трябваше да си с войската!

Той изобщо не я забеляза, само дръпна изпод мишницата си червената книжка с кожена подвързия, която стискаше там. С нея разчисти безредно нахвърляните книги върху махагоновия плот и пред двамата магьосници и чародейката грейна полирана до блясък черна повърхност.

Ричард хвърли червената книжка на масата. Тя се удари в плота с отчетлив пукот, който отекна като гръм в просторното помещение.

В сумрака заблестяха златните букви на заглавието — „Лавинен огън“.

— Какво е това? — попита тревожно Зед.

— Доказателство — отвърна Ричард. — Или по-скоро едно от доказателствата. Нали обещах да ти представя доказателства.

— Това е древна книга — заобяснява Ничи. — Формула за създаване на събитие, наречено лавинен огън.

— Какво представлява това събитие? Би ли ни обяснил? — вдигна лешниковите си очи Зед.

— Означава края на света. Поне края на този свят, в който живеем сега — мрачно отсече Ричард. — Оказа се, че онова, което са вършили, е непреднамерен опит за създаване на противоречие и нарушаване на Деветото правило. Осъзнали са, че ако някой някога реши да активира лавинния огън, последствията ще са катастрофални.

Натан изгледа Ничи изпод вежди, явно се надяваше бившата Сестра да прояви повече разум, да се облекне на опита си и да даде по-смислено обяснение.

— Какви ги дрънка той?

— Древните магьосници създали нова теория за промяна на съзнанието с помощта на Субстрактивна магия, при което всички разчленени елементи се префигурират едновременно и независимо един от друг — създава се фалшива памет, която запълва празнините, зейнали след унищожаването на истинската. Магьосниците разработили теория, позволяваща даден човек да изчезне за всички останали и те да го забравят веднага щом го видят. Дори докато той е пред очите им и ги гледа.

Това явление разнища паметта на хората за определен обект. Установено е обаче, че задействането на подобно събитие отприщва лавина, която не може да бъде контролирана и последствията, от която са непредвидими. Нещо като горски пожар, който вилнее хаотично и унищожаваше спомените на хора, които първоначално не са били засегнати. И така постепенно се разплита самата структура на света на живота.

— Що се отнася до профетическия червей — намеси се Ричард, — може би подобно нещо съществува наистина, но в конкретния случай причината за изчезването на пасажи от пророческите текстове е лавинният огън. В хода на този процес човекът, активирал събитието, наред с това запълва и празнината в пророчеството, мястото, оставено от даден Пророк, за да бъде дописано от неговите потомци. Празнината се запълва с допълващо пророчество, в което е вложена формулата на лавинния огън. По този начин лавинният огън заразява и прояжда всички свързани пророчества по разклонението, като започва с най-пряко свързаното — било то по сюжет или хронологично. В този случай връзката е и по двете линии — Калан. И така тя също е заличена от пророчеството.

Натан се отпусна тежко на стола си.

— Добри духове!

Ан, пъхнала ръце в ръкавите си, не изглеждаше нито доволна, нито впечатлена.

— Живот и здраве, ще трябва да се запознаем подробно с тази книга и да видим дали това, което говориш, изобщо има някакъв смисъл. Но тази книга не е основният и непосредствен проблем, който стои пред нас. Трябваше да останеш с армията. Длъжен си да поведеш войниците ни в последната битка. Веднага трябва да се върнеш там. Пророчеството е красноречиво — провалиш ли се в тази мисия, светът ще падне под тъмна сянка.

Ричард изобщо не и обърна внимание, втренчил поглед в дядо си.

— Познай какво е противодействието на лавинния огън.

Зед сви рамене, явно озадачен от въпросите на Ричард.

— Откъде бих могъл да знам?

— Има само едно-единствено противодействие. Създадено специално за целта.

— И то е?

— Кутиите на Орден.

— Ричард, това е просто... — Зед зяпна, долната му челюст увисна безпомощно.

Ричард бръкна в джоба си и извади от него нещо. Стовари го на масата пред тримата. Зед облеци очи.

— Да му се не види, момче, това е змийска лоза.

— Може би си спомняш какво пишеше в „Книгата на преброените сенки“: „И когато трите кутии на Орден бъдат пуснати в действие, ще избуи змийската лоза.“

— Ама... виж, такава... — заекна Зед. — Нали кутиите на Орден са в Градината на живота в Народния дворец... под най-строга охрана.

— Не само това — обади се Натан, — аз лично оборудвах гвардейците от Първия отряд с оръжия, които са смъртоносни дори срещу човек, роден с дарбата. Никой не би могъл да припари в Градината на живота.

— Съгласен съм с теб — подкрепи го Зед. — Невъзможно е. Ричард се обърна и внимателно пое от ръцете на Кара предмета, който тя му подаде. Нежно положи статуята „Дух“ така, че да е с лице към Зед, Натан и Ан. Сякаш тя бе вдигнала гордо глава, за да се опълчи на опитите им да я превърнат в най-обикновена заблуда.

— Тази фигурка принадлежи на Калан. Тя я беше оставила в Градината на живота, на мястото на кутиите, с надеждата, че някой все пак ще забележи, че такъв човек съществува. Лавинният огън я е заличил от паметта на хората. Всеки, който я види, я забравя моментално, още преди образът и да се е регистрирал в съзнанието му.

Ан обиколи с ръка книгата, вейката от змийска лоза, статуйката.

— Въпреки всичко това са само откъслечни догадки, Ричард. Кой би имал полза да крои такива ужасяващи планове?

— Идеята е на Сестра Улиция — отговори вместо него Ничи. — С нея са Сесилия, Армина и Тови.

— Откъде знаеш? — намръщи се Ан.

— Тови си призна.

Ан я изгледа още по-слисана.

— Призна си!... Че защо ще го прави? Пък и въобще как си успяла да я заловиш?

— Опитваше се да избяга с една от кутиите на Орден — взе думата Ричард. — Била нападната от мъжа, на когото дадох Меча на истината. Той я пробол и откраднал кутията на Орден, която била у нея.

Зед само вдигна ръка на челото си, загубил ума и дума, после се строполи в стола.

— Наред с другото Тови ми каза — продължи Ничи, — че са били тук, в Ейдиндрил, и са поставили онзи труп в гроба на Майката Изповедник като допълнителна презастраховка, че никой няма да повярва на Ричард, в случай че той реши да разкопае гроба и да ги убеди, че говори истината за Калан. Роклята са взели от Двореца на Изповедниците. Искали са да е сто процента сигурно, че всички ще вземат Ричард за обладан от маниакална идея.

Във връзка с това смятам, че е редно да знаете още и че пътувахме до руините на град на име Каска в южните покрайнини на Д'Хара. Там заварихме съгледвачески отряди на Императорския орден. Проведох експеримент с един от войниците. Използвах субстрактивното заклинание, което вие ме убеждавахте, че трябва да приложа върху Ричард, за да го „излекувам“ от предполагаемите заблуди.

— И? — не успя да сдържи любопитството си Ан.

— Живя две-три секунди.

Зед, пребледнял като платно, зарови лицето си в шепа.

— Убедена съм, че това би могло да се окаже доста... полезно — забръщолеви объркана Ан. — Чудесно е, че си си направила труда да опиташ. Но както вече казах, нищо не променя факта, че би трябвало да си при армията ни, Ричард. Нали ти показахме онова жизненоважно пророчество: „Ако фуер грисса ост драука не поведе тази последна битка, тогава светът, който вече стои на ръба на мрака, ще падне под ужасната сянка.“ Всички останали неща, които излагаш на вниманието ни, са важни несъмнено, но въпреки всичко това пророчество си остава нашата най-важна мисия. Нямаме право на грешки, иначе светът ще бъде закрит от страшна сянка.

Ричард притисна слепоочията си между палеца и показалеца на едната си ръка и сведе глава, явно опитвайки се да запази самообладание. Напомни си за пореден път, че тези хора просто се опитват да направят това, което им се струва редно.

Вдигна глава и обиколи лицата им с поглед.

— Нима не разбирате? — Посочи змийската лоза на масата. — Ето това е последната битка. Сестрите на мрака задействаха кутиите на Орден. Възнамеряват да освободят Пазителя на мъртвите и да го пуснат в света на живите. Възнамеряват да предадат живота на смъртта, за да облагодетелстват себе си с безсмъртие. Светът е на прага на тъмна ера.

Защо не можете да го проумеете? Ако вие тримата бяхте осъществили намеренията си и бяхте успели да наложите това пророчество, ако бяхте направили онова, което смятате за предопределено, нямаше да оцелея след вашето „лечение“. Досега да съм мъртъв. Като се опитвахте да осъществите пророчеството, вие всъщност работехте за успеха на Сестрите на мрака, за унищожаването на живота. Светът на живите за малко да бъде унищожен — заради вас.

Единствено свободната воля — свободната воля на Ничи и моята свободна воля — предотврати онова, което вие тримата се опитахте да стоварите върху човечеството, следвайки сляпата си вяра в пророчеството.

Ан, която бе последната, задържала се права, също се отпусна на стола.

— Добри духове! Той е прав — отрони Зед едва чуто. — Търсачът току-що спаси трима одъртели глупаци от самите тях.

— Не, вие не сте глупаци — продължи Ричард. — Всички ние понякога не мислим и вършим глупости. Важното е да разберем, че сме сбъркали, и да не повтаряме грешките си. Да се учим от тях. Не си позволявайте подобно нещо следващия път. Не съм дошъл да ви казвам какви глупаци сте, понеже съм убеден, че не сте такива. Тук съм, защото се нуждая от помощта ви. Искам да започнете да мислите с главата си. Сам по себе си, всеки от трима ви е уникален и гениален. И тримата притежавате знание, с каквото почти никой жив човек не би могъл да се похвали.

Жената, която обичам, моята съпруга, е отвлечена от Сестрите на мрака и животът и е заличен посредством формулата на лавинния огън. Сега огънят прогаря живота на всички, които са я познавали, и постепенно ще опожари всичко живо. — Посочи статуйката „Дух“. — Издялах това от духа на твоята внучка, Зед. За нея това бе изключително ценна вещ. Оставила я е там, върху каменния олтар, обляна в кръвта и. Искам да си върна Калан.

Нужна ми е помощ. Нито Ничи, нито Кара си спомнят Калан, но и двете осъзнаха, че това е така заради въздействието на описаните в тази книга, „Лавинен огън“, неща, а не, защото Калан не съществува. Всички вие сте загубили по нещо изключително ценно, което си е отишло от вас заедно със спомена за Калан. В живота на всеки от вас е зейнала яма, която не би могла да бъде запълнена по никакъв друг начин. Загубили сте един от най-добрите...

Изречението му увисна напред думата. Буцата в гърлото му не му позволяваше да каже нищо повече. По масата покапаха сълзи.

Ничи пристъпи към него и вдигна ръка на рамото му.

— Всичко ще се оправи, Ричард. Не се притеснявай, ще си я върнем.

Кара също го утеши с приятелска ръка на рамото.

— Наистина, Господарю Рал. Ще я върнем на всяка цена.

Той кимна, още не можеше да говори, пък и брадичката му трепереше.

— Ричард, надявам се не се съмняваш, че втори път няма да те предадем — надигна се Зед. — С теб сме. Имаш думата ми на Първи магьосник.

— Предпочитам да ми дадеш дума като мой дядо.

— Разбира се, момчето ми, то се знае — усмихна се през сълзи Зед.

— И моята шпага е готова за бой, момчето ми — скочи Натан.

Ан го изгледа изпод вежди.

— Твоята шпага ли? Това пък какво означава?

— Ами така, де, нали разбираш... — Натан вдигна ръка във въздуха и описа широка дъга. — Означава, че ще се включа в битката, за да възтържествува доброто.

— Да възтържествува доброто! Вижда ми се по-полезно просто да помогнеш да открием Калан.

— Ама и ти си една, жено...

— От теб ли се научи да се изразява така? — Ан възмутено изгледа Зед. — Преди да прекарате известно време заедно, никога не ми е говорил на „жено“.

— А, нямам нищо общо — невинно повдигна рамене Зед.

Ан изфуча първо към единия магьосник, после към другия, накрая се обърна усмихната към Ричард.

— Спомням си деня на раждането ти, Ричард. Беше мъничка топчица, изпълнена с живот, скътана в прегръдката на майка си. Тя толкова се гордееше с теб, беше ужасно щастлива, че плачеш така силно. Така де, сигурна съм, че и сега би се гордяла с теб ужасно много. Както всички нас, Ричард.

— Право казваш — отри носа си Зед.

— Ако имаш сили да ни простиш — додаде Ан, — с удоволствие бихме ти помогнали да се пребориш с тази заплаха. А лично за себе си определено мога да твърдя, че с най-голямо усърдие бих се погрижила за онези Сестри.

Ничи стисна Ричард за ръката.

— Май ще трябва да хвърляме чоп за това. Мисля, че всеки от нас с удоволствие би се заел с тази задача.

— Да бе, ти нали вече си направи кефа — надвеси се към нея Кара. — Нали уби Сестра Тови!

ШЕЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

РИЧАРД СТОЕШЕ НА НАСИПА, вдигнал единия си крак на ниския парапет, загледан към обления в слънчева светлина Ейдиндрил в подножието на планината. Над долината се стелеха пухкави облаци.

Зед се приближи в гръб и застана до него, като остави погледа си да се рее свободно.

— Не мога да си спомня Калан — рече накрая. — Колкото и да се мъча, нищо не се получава.

— Знам — отвърна Ричард, без да извъръща глава.

— Но след като е твоя съпруга, съм сигурен, че е удивителна жена.

— Виж, тук си съвсем прав — не можа да сдържи усмивката си Ричард.

Зед вдигна кокалестата си ръка на рамото на внука си.

— Ще я намерим, момчето ми. Ще ти помогна. Ще я намерим — обещавам ти.

Грейнал в усмивка, Ричард прегърна дядо си.

— Благодаря ти, Зед. Наистина ще ми е нужна помощта ти.

— Започваме веднага — вдигна пръст във въздуха магьосникът.

— Напълно ме урежда. Първата ми задача е да си върна меча.

— О, мечът! Мечът не е толкова важен. Той е просто средство. Оръжието е Търсачът, а за всички е напълно ясно, че Търсачът си ти.

— Като го спомена, Зед... виж, доста мислих и като че ли съм склонен да приема, че Шота не поиска меча ми от егоистични съображения в замяна на информацията, която ми даде.

— И как стигна до този извод?

— Ами, Мечът на истината черпи сили от дарбата ми. Когато използвам дарбата си, както онзи ден, когато бяхме в библиотеката и аз се зачетох в пророческата книга, дарбата ми отключва реалната възможност да призове звяра на Джаганг при мен.

Зед поглади голобрадото си лице.

— Да, предполагам, че наистина е така. Може би в известен смисъл мечът не е бил твоя защита. — Смръщи чело и изгледа строго Ричард. — Но тя го даде на Самюъл! Той е най-обикновен крадец!

— И какво открадна, откакто мечът е у него?

Зед го изгледа изпод вежди.

— Какво открадна ли? Ами, не знам. Накъде биеш?

— Той едва не уби една от Сестрите на мрака, взе кутията на Орден, която тя бе откраднала, като по този начин попречи на Сестрите да се сдобият с всичките три кутии и да се възползват от магията на Орден.

Зед сбърчи чело още по-мрачно.

— И как мислиш, какво би направил този мизерен крадец с кутията?

— Не знам — сви рамене Ричард, — но поне ни спечели малко време. Вече можем да тръгнем след него и да попречим на Сестрите да се сдобият с трите кутии — поне това.

Зед се почеса по бузата и изгледа косо внука си.

— Защо ли ми напомня за предния път..., когато Мрачният Рал се опитваше да се добере до последната кутия...

— Какво имаш предвид?

— А, нищо — сви рамене Зед. — Само си говоря.

— И какво по-точно казваш?

— Ами само това, че ми напомня за последния път. — Зед плесна Ричард по рамото. — Е, да вървим, Рика е готова с вечерята. Първо да се нахраним добре, а после идеите сами ще дойдат и ще съставим подробен план за действие.

— Звучи страхотно.

— Откъде знаеш? Още не съм ти казал какво е сготвила.

— Не, просто имах предвид... Все едно. Да вървим.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.